

„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ,
УЧИ И ЖИВЕЕ

4

Библиотека
„Житен клас“

**ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ, НЕСТОР ИЛИЕВ,
ИЛИЯ УЗУНОВ, ДРАГА МИХАЙЛОВА,
Д-Р МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ**

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ПЕЕ И СВИРИ УЧИ И ЖИВЕЕ

**Сборник
ТОМ 4**

**Спомени на съвременници и последователи на
Всемирвия Учител БЕИНСА ДУНО**

Избрал, подбрал, записал, съхранил и представил

Вергилий Кръстев

**Библиотека „Житен клас“
София 1995**

Посвещава се на онези братя и сестри, които вяха в Школата на Бялото Братство, принозете на Всемировия Учител Беннса Дүно, слушаха Словото на Бога за идното човечество от Шестата раса и пееха песните Мү, които ще бъдат молитви за Новото Човечество.

Поднасям този мой труд - резултат на двадесет и две годишно издирване и проучване като дар на онези, на които очите са отворени и съзнанието е будно за Словото на Великия Учител Беннса Дүно, и на които ушите са отпуснени за музиката Мү, защото я възприемат като творчески акт на Божествения Дүх.

С признателност и преклонение пред саможертвеният труд на Марийка Марашлиева.

На моят главен незаменим сътрудник - Марийка Марашлиева - с благодарност и поклон.

Д-р Вергилий Кръстев

ISBN 954-90041-4-7, том IV

© Всички права запазени

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат - вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника. Не се позволява преразказването на отпечатания летописен материал от нелегални и явни разказвачи с цел - издаването на пиратски издания.

СКРИЖАЛИТЕ НА ДУХА БЕИНСА ДУНО

**ПРИЗВАНИЕ
КЪМ
НАРОДА МИ -
БЪЛГАРСКИ СИНОВЕ
НА
СЕМЕЙСТВОТО
СЛАВЯНСКО**

Дадено чрез Учителя Дънов
8 октомври 1898 г.

ПРИЗВАНИЕ КЪМ НАРОДА МИ - БЪЛГАРСКИ СИНОВЕ НА СЕМЕЙСТВОТО СЛАВЯНСКО (1)

Послушайте думите на Небето:

I Братя и сестри от дом славянски, род на страдание, племе на раздори, душа и сърце на бъдещето, **Живот** и **Спасение на настоящето**, носители и застъпници на мира, **синове на Царството Божие**, слушайте Словото:

Небето ви отрежда една свята длъжност в Царството на Мира, което иде и приближава в силата си да отбележи едно велико събитие в живота на тоя свят; и ако се покажете верни от сега на това благородно и свято звание, което ви чак, то, вярвайте, сам Бог на Силите ще ви увенчае със слава и величие на своя живот и ще отбележи имената ви във Върховните книги на висшите светове, които спомагат в полза на Висшето свято дело на великото избавление. Вас ви чака едно славно бъдеще, което иде не да затрие и унищожи живота, но да го възкреси в неговата съвършена пълнота. В този живот са призвани да вземат участие всичките избрани люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на човеческия род. Вашето време приближава, вашият изпит се завършва, часът на вашето призвание удря и минутата на живота настъпва да се пробудите и влезете в тоя благ живот, който встъпва в тая многострадална земя.

II Аз ида от горе, по висше разпореждане на Бога - вашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с великата мисия да ви предупредя от лошия път и ви благовестувам **Истината на живота**, която слиза от Небесното жилище на вечната виделина да просвети всякой ум, да възбуди всяко сърце и да въздигне и обнови всички духове - избрани чада на истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което **Славянското семейство, коляното Юдино, ще стане огнище** (2).

III Вождът на спасението, помазаникът Сионов, Царят Господен, братът на страдающите, ще пристигне във всичката своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на тоя свят. Вие скоро приближава да заемете едно високо място в реда на изкупените висши светове, които постепенно, неотклонно възлизат един след друг в една нова област на горните върховни светове. **В Небесата на Божествените разпореждания**, в които и тоя ваш свят вече ще пристъпи напред една стъпка да заеме своето място, отредено му от Върховния Владика помежду другите. Вашето встъпване в тия нови безпределни граници на Новото Царство на вечните светове ще се ознамени с даване знака на **Върховния Господар, Владетел и Цар над всичко** (3). Той ще ви посрещне заедно с всичките ангелски ликове, които ще дойдат да ви приемат радостно и весело, като съграждани на Вечното Царство, на което силата и славата е нескончаема.

Не огорчавайте Бога с вашето поведение, не се съмнявайте в Истината Му, която ви носи от Небесното жилище в знак на Неговата към вас вярност и любов. Просветете се, елате на себе си, съзнайте истината на живота. Този, който ви е родил, бодърствува над вас. Името Му знаете. Не се двоумете, не се колебайте, но отхвърлете вашето малодушие и вашето маловерие настрана и елате към вечната виделина на

живота, да разберете вечния път на Бога, Който ви е въздигнал от пелището на нищожеството към славата и величието на безсмъртието.

Не се заблуждавайте, но дайте място на Този, Който ви оживява.

IV Пред Него: домочадиата, поколенията, народите не чезнат, но се възобновяват и възраждат от този същ **Вечен Дух**, Който привежда в порядък всичко в този обширен **Божествен свят**. Възобновлението е велика благодат, която ви спомага да се удостоите, да влезете в пътя на виедината, в която обитава мир и любов във всяка нейна стъпка. Тя е мощния вечен двигател в живота, който повдига всичките паднали души. Тя е пътят на Спасението, по който влиза злостастният човечески род, призоваван от Небето на още един велик подвиг, с когото ще се завърши все, що е отредено.

V Пътят, в който ида да ви поведе да възлезете в *Царството Божие*, да Му служите, е път вечен; път пълен с всяка благодат на живота; по него са възлезли всичките *чинове и ликове небесни* преди зачатъка на самата тая вечност, която е без начало и без край. И помежду вас и пътя Небесни ликове съществува велика междина, която е неизмерима от никоя мощна сила и при все това има една невидима връзка, която всичко свързва в едно неразривно братство. Тази връзка е **любовта** на Вечния невидим Бог - Извора на живота.

Тая непреодолима любов на Този, Който ви люби и се грижи за вас, ме извика от горе да дойда да ви помогна в тия усилни времена, които настават за последен път в този свят.

VI Пред вази стои една голяма опасност, която се готви да разруши все що е свято посадено от ръката на вашия Небесен Баща. Затова съм в този свят дошел, да ви ръководя лично през тази най-опасна минута през живота. Покажете се мъже твърди и непоколебими, върни на призиването си, препасани през пояса, готови за бран. Направете всеки потребните самопожертвувания да възтъргествува истината, сега е случай благоприятен да се покажете **род избран, семе Царско, народ, на който Господ на Силите е вожд** (4).

VII Аз ида да подкрепя славянския род, комуто е дадено да възтъргествува над всички негови врагове и неприятели, препятстващи му в пътя на неговото благородно знание, което той се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от Върховния Промисъл на Провидението. Времето е близо и при вратата на този свят. **Истината ще възтъргествува** и ще се възцари в пълната си хубост и красота, която ще озари лицето на този свят със *сияния небесно*. Ето деня на Истината, който ви е родил за Негова слава. Слушайте гласа Му, Той иде от горе, подигнете очите си и вижте това, което ви очаква; отворете ушите си и чувайте сладките песни, приятните химни, величествените антими, песни от ангелските ликови, които се приготвяват за този славен ден.

VIII Чувайте, **верността** е първата стъпка при влизане в новия живот, тя е първото условие при тесните врата на приемане, тя е първият плод на Любов, който има да поднесете пред Огнището на Отеческият олтар. Не остава време да се впускате в празни разпратии за миналото, което няма да ви ползува, ако не вземете пример от неговите погрешки, да изправите настоящите. Вашето възраждане има голяма нужда от чисти добродетели, които липсват. Сега то е повърхностно и не коренно, временно и несъществено, което не може да принесе очакваните добри плодове. Този народ има въпиюща нужда да се ръ-

ководи и управлява от святи и Божугодни начала, нужни за неговото успевание. Тия начала ги е определил отдавна още Бог, Който се грижи за подобрието на всички негови семейства; и тия начала са всадени във вашата душа. Във възраждението на народите умът и сърцето трябва да вървят успоредно, любовта и добродетелта взаимно, силата и разума наедно да ръководят и управляват пътя на техните добри стремления. Вън от тия условия всичко е изгубено за тях безвъзвратно. Затова е необходимо да се спрете и обмислите положението си, в което се намирате, за да избегнете общото разрушение, което висиче над главите на всички ви.

IX Аз пристигам в тоя развратен свят в минута важна да упражня нужното влияние, да ви отвърна от тоя пагубен път, в който народите по земята са се втурнали да следват безразсъдно. Знайте, в случай, че отхвърлите моите благи съвети и се възпротивите на моите *Божествени диктувания*, които ви давам, защото сте близки на сърцето Ми, то ще употребя и други мерки, много по-лошави, с които съм натоварен да приложа в замяна на вашето непослушание на святите *Божии заповеди*. Вие сте под мое покровителство и съм длъжен да ви *ръководя и възпитавам в словото на Истината* (5).

X *Аз съм ваш хранител и Върховен водител в Небесните ликове.* Когато встъпих да ви взема под своя охрана, Аз предвиждах всичките мъчности, които времето щеше да ми създаде до где ви изведе в безопасно място. Аз знаях колко препятствия, колко несполуки щяха да ме посрещнат с вас наедно в тая велика борба, но моят дух не отстъпи своето намерение. Моята любов за вас ми продиктува свято задължение и Аз встъпих напред да ви взема под моята върховна охрана. В това отдалечено минало вашият дух не притежаваше никаква красота, която да ме привлече да ви обичам. Вие бяхте отвратителни на глед и който ви погледнеше, се отвращаваше от грубото ви сърце. За тоя ви лош недостатък Аз не ви отхвърлих, нито ви презрях за грубата външност, с която беше облъчена вашата душа, но ви възлюбих напълно с благия си дух, който се завзе да проникне и намери някоя Божествена добродетел, някоя благородна черта във вашата душа, та да може да я обработи и оплодотвори, за да принесе плод изобилно и да създаде у вас поведение чисто, свято и възвишено, за да ви удостои да влезнете в рода на първите народи, които Бог на Силите е избрал да извършат Вечната Му и Свята Воля. Днес вече наставка да се реши главната съдба на тоя покварен свят, в който Небето иде да извърши един коренен и велик *преврат* и то скоро, в *Новия век*, който приближава да отбележи нови страници по лицето на земята. За това желая да ви *подготвя*, защото сте останали надире поради вашите настоящи престъпления и минали народни грехове, за които безбройни жертви и страдания бяха нужни да пренесете до где се измие и очисти вашата отвратителна гнусота, с която раздразнихте Бога, та отвърна лицето Си от вас и ви остави под тежкия вековен изпит, за да познаете и се разкаете за греховете си, които разкъсаха святите връзки на Любовта Му. Но Бог се вечно не гневи; милостта Му е в род и род, благостта Му пребъдва винаги с тези, които Го любят и благословието Му не се оттегля. Той ви ръководи през всичките тъмни времена с крепка десница и около Му бди за вас, когато преминавахте през опасните пътища на този свят. В това - Аз, Вашият Върховен Покровител, имаше да полагам големи усилия и жертви, да поправя вашето минало, да ви възпитам и облека в ху-

XI бостта на Вечното, което ви е отредено. За това благоволих да из-
викам отдалеч, от край небесата, двамата братя, светила на сла-
вянският род и да им връча **Словото на Истината и Словото на**
Живота, да ви го донесат и ви научат пътя Ми (6), по който да въз-
лезете във Вечната Виделина, в която обитавам; Виделината на живо-
та, която ви проводих да пребъдите в нея, която светът не прие, но я от-
хвърли и предаде помазаника Ми на завета, Исуса, на поругание и
смърт, защото делата на тоя род бяха лукави. Но престъпниците на за-
вета Ми приеха заплата за своите беззакония и от нине всичко се
прекратява. Правдата е вечна, Отец ми е неизменяем, делата Му са не-
отложими, вий сте Мой народ. Господ потърси дом за Себе Си и избо-
рът Му падна в славянското домородие, което Небето възлюби за
неговата Божествена добродетел (7). За това ви пратих двамата
Мои служители (8) да ви донесат радостната вест да напуснете мра-
ка на тъмните езически богове. И биде радост голяма в световите на
виделината, кога Бог положи печата на великото Си име на вази и вло-
жи Духа Си в сърцето ви в завет вечен. И явих се на тогавашния ви
Царствуващ Господар и му известих Волята на Небето да прие-
ме Пратениците Ми на Новия завет (9) и той ми послуша гласа и се
удостои пред Мене да стане родоначалник на духовното ваше възраж-
дание. И казвам ви, че не се е раждал в дома Славянски от Него по-
смирен и по-чистосърдечен Господар, който с непоколебима вяра
прие даденото обещание, подобно Аврааму, който не пожали сина си,
но го принесе **жертва жива Богу**, така се подвиза благоугодно ваши-
ят началник и баща на славянския род, който даде очите на пър-
вородния си в жертва благоприятна, дар избран Господу, в знак
на неизменна вяност Нему (10). И от този ден се извърши призва-
нието ви от Бога на Силите, Който съизволи в Своята неизмерима мъд-
рост да прослави с вас наедно всичкото Славянство, в което Господ
Всесилний пребъдва и на което отрежда да заеме най-първо място в
Неговото Царство, което встъпва вече в своята сила в тоя страдающ
свят. Разберете неизменяемата истина, че въздигането на славянс-
кия род е въздигане необходимо за всички, което Бог сам върши за
своя избраник **Вожда на Спасението**, Който скоро ще се яви по-
между ви в пълната своя Слава и Сила, да възстанови вечното
Царство на Мира, Царството Божие на земята (11). И който оспор-
ва вашето първенство от нине, казва сам Господ, оспорва Моето, по-
неже имам власт да дам Моето комуто искам и ако Аз давам от добра-
та Си воля, кой е този, който ще Ми се възпротиви и Ми каже що вър-
ша? Онзи, който се осмелява, нека излезе и опита силите си и ще ви-
ди. Аз съм един и думата Ми е неизменяема и съм верен и истинен във
всичките Си пътища. Словото Ми е неоспоримо. Господ ви е ръководи-
тел. Той ви е жених, Който изпраща даровете Си, Който ви се радва ка-
то младоженец за любовта, която сте приели с верност от Него, Който
е Цар над Царете и Господар над Господарите. Ето затова ида от пред-
вечните обиталища да ви подбужда на добър и свят живот, да ви предох-
раня да не съгрешите изново против Върховната Воля на Небето и ви
отхвърли както в миналото, когато с беззаконията си дотегнахте на
Бога и Той ви остави да паднете под ръцете на вашите врагове,
които дойдоха отдалеч да ви накажат за престъпленията и да из-
пълнят волята на Върховния Съдия над вази (12). Но в тогавашно-
то ваше падание **Аз ви подкрепих с Любовта Си**, понеже не бяхте съ-

вършено отхвърлени от лицето на Този, който ви беше избрал. И в дълговечното робство постоянно ви ръководих в пътя на търпение и смирение и ви учих да изправите живота си, да съзнаете греховете си, да се разкаете и обърнете с всичкото си сърце към Господа Бога вашето, с Когото сте съединени с брачни връзки на чист и непорочен живот. И във всичките ви страдания и изпити Аз ви подкрепях с Моята ръка и ви придавах сила и мощ на духа да не отпаднете съвсем духом и се изгубите в тинята на отчаянието. И с всички сили, които разполагам, завзех се да създам у вас душа чиста и непорочна, с поведение Божествено. И в края на вашия дълговековен изпит, когато Небето реши по Висше усмотрение на Божия промисъл да ви избави от тежкото робство, Аз бях първият, който се явих да се застъпя да ви освободя (13), като предполагах, че ще се възползвате от дадената благодат да поправите миналото; но вие злоупотребихте с даровете на свободата. Обаче Аз почнах освобождението ви, като турих в действие всичките си мощни сили да работят на всякъде за постигане и осъществяване на великата мисъл, която има да завърша в най-кратко време, което чака Моята върховна заповед, но вашите раздори, вашият новоразвратен живот, възпират святата мисъл, която имам на сърце за вашето добро и доброто на целия род човечески; но всичко си има своите граници, това трябва да знаете. През тия последни години на новопочналия ви живот съм ви ръководил безопасно до тая минута и съм полагал най-големите усилия да ви опазя от много опасни злини. Въздайте хвала Богу, че Аз не съм от тия, които се побеждават. Иде време и сега е, когато ще опитате Силата Ми и ще познаете, че Аз съм Бог, Който се не лъже, но вие сте народ своенравен, който не съзира къде се крие неговото добро.

XV Слабата черта на душата ви е общото разединение и разногласие, което спъва святото дело на Славяния род, но верен съм в делото на Този, Който Ме е проводил. За Него няма препятствие, няма мъчнотии, волята Му е воля вечна и непреклонна и все, що е рекъл, ще бъде, но не във вашите дни, ако се повърнете назад, както израилският народ в пустинята, и ще оставите костите си, както тях за вашето малодушие и общо неверие. Но новото поколение, което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения, предопределени да се изпълнят. Можете да ускорите и затрудните вървежа на вашето дело, ако се вдадете на разпуснатия живот на покварените народи и това Ме прави повече да бодърствувам за вази, да не би изново да се повърнете и паднете в примката на лукавия, което падание ще ви коства живота. Това Ме принуди да сляза от горе помежду ви, да се застъпя изново да изгладя и премахна адската омраза с братския вам род, който е положил за вази безброй човечески жертви; той е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще, да изпълни волята Му за ваша слава и славата на Неговото Царство (14). Ще приемете от нея дан като Мелхисадек от Авраама, когото и благослови. Днешната сила и слава я вам дължи, такива са Божествените наредби: един сее, друг жъне, в края всички ще участвуват в Божието благо (15). Днес адската злоба се отстранява, ходът на работите взема друг вид, адските сили отстъпват в първите сили на бойното поле, нарушителите на Божия мир ще бъдат наказани на всякъде и правдата Му ще се възстанови на земята. Царството, което ще да възстановя, не е царство на омраза, но на любов; подигне-

те очите си и вижте, че светът е узряла жетва. В скоро време ще завървя вярността на моите Божествени думи. Още един велик подвиг и всички сърца ще треперят и мъдруванията на света ще престанат веднъж за всякога. Небето, в знак на своето благоволение, ви е дало един свят залог на велика милост и любов, който се пази помежду ви от този ден, в който е даден отговор, започва вашето изкупление и ви предупреждавам да пазите това, което градя, да не го съборите, защото е свято, и ако се опитате да светотаствувате, три злини ще ви допусна: глад, мор и разорение, и няма да ви пощада, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог е говорил. Пазете думите Ми. В тоя Залог, който съм ви поверил, почива бъдещето ви, той е скрижалът на дома ви, надежда и живот за рода ви. Слушай Ме, доме Славянски, да сте ми свидетели, че съм ви говорил.

VII Обръщам се към вас сега, мои служители, водители, учители и към вас книжници, фарисеи и лицемери и ви заповядвам да не развращавате народа Ми, който съм ви поверил. Престанете от лошите си пътища, време е за вази да поразмислите, **водете народа ми в пътя на истината** и не го заблуждавайте, помагайте на беззащитните в тегите им и не оскърбявайте бедните. Напуснете беззаконието, отхвърлете неправдата, оставете развращението, защото Бог не може да гледа на това отвратително дело, което се върши пред Него на всякъде. Търпението Му е вън от границите си, повикан съм да туря край на неизцелимо зло. Поразмислете догде е време, иде час и сега е, когато ще бъде късно да ме търсите, мислете, неверието, което ви е обхванало, самоволно не ще ви принесе никое добро. Ето, вторий път ида от как сте станали *мой народ*, за да ви видя със собственото си око какви сте наглед, как живеете и духът Ми е трогнат от печалната картина. За оплакване сте вие, над които пожертвувах всичко придобито: живот, слава и чест, сте злоупотребили с Моята доброта и Моята любов.

Пред лицето Ми стоят множество нещастни ваши братя и сестри, изнасилени и ограбени от самите вас. Идете при тях и им изповядвайте прегрешенията си и направете мир всякой с ближния си. Този ден, който ида да ви се открия в Моята пълна слава, искам да е ден на радост, а не на скръб, ден, посветен Богу Моему.

VIII **Аз съм Елохил,
Ангел на завета Господен.**

Съобщено на 8 октомври 1898 година
Варна-България
Дадено чрез Учителя Петър Дънов (16).

Преписано от печатни за корекция коли (страници 5) на брата П. Киров на: 30 май, събота вечер, 1 юни, понеделник вечер и 3 юни, сряда вечер, 1915 година, гр. Бургас.

Преписал: М. Сотиров

Дадена от Учителя през 1900 година

1. Към тебе отправям гласа си, Отче Святий и праведний към Тебе, Който си подарител на всяка благодет и милост, и Който даваш живот и радост на Твоите деца.

2. Ти, Който ги утешаваш на всяко време.

Ти, Който ги избавяш от ръката на техните утеснители и им даваш духовна свобода.

3. Подари и на мен днес Твоята благодет и ми дай Твоята сила и мъдрост, която да ме ръководи и крепи да върша делото Ти, Отче мой и Господ мой.

4. Всяко добро даване иде от Тебе. Ти, Който си Виделина на всички, Ти знаеш, че имам нужда от Тебе, благослови ме, просвети ме, освети ме.

5. Дай да се събуди духът на този народ.

Да се обърне към Тебе и да потърси Твоята помощ.

6. Господи, Боже мой, избави го от всичките му лоши водители, които го развърщават.

7. Дай му учители и пастири според сърцето си, които да го ръководят в пътя на Истината.

8. Моля Ти се, отхвърли това бремене, което лежи отгоре ми Господи, прати повече Виделина в сърцата ни. Научи ни пътищата Си.

9. Господи, Ти си чул, че Твоите пастири развърщават Твоето паство. Ти си чул, че не ги водят на добри пасища.

10. Припомни обещанията Си. Прати работници в тази Твоя нива.

Прати мъже избрани и изпитани помежду тоя народ.
Господи, избави ги от тая духовна сиромашия.

11. Господи, посети владците на този народ и виж що вършат, свести ги, защото са заспали.

Ти имаш сила, Ти имаш власт да сториш това. Защото чиңът е свят.

12. Господи, Ти си научил що върши държавният глава на този народ, когото по милост си крепил.

Неговите подвластници всички са се развъртели, станали са крадци и разбойници. Всички сеят семето на разврат. Те ми препятствуват винаги да посея нещо добро.

13. Господи, низрини ги вкупом, да се свестят и покаят от лошите си пътища.

14. Господи, да дойде Твоето Царство помежду нас.
Да се всели Твоят Дух помежду ни.

Стори ни добро според величието на милостта Си и ни избави зарад Името Си.

15. Бъди сега благословен Ти от мене, Господи, Царю мой.

Благословено да е Твоето Име сега и во веки.
Амин.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ КЪМ „ПРИЗВАНИЕТО“

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Призванието към българския народ и славянството е дадено чрез Учителя Беинса Дуно, светско име Петър Дънов от Ангел Елохил, който Му се явява на 8 октомври 1899 година.

Кой е Учителят Петър Дънов?

Той, Всемировият Учител слезна и се въплъти между българите и славянството. Облече се в плътска човешка дреха и се роди от баща Константин Дъновски и майка - Добра чорбаджи Атанасова на 12 юли 1864 година, в село Хадърджа, Варненско, от родители българи, християни, източно православни, по времето на Османската империя, в края на 500-те лета турско иго за българския народ. Този, който слезе, облече се в плът човешка и се роди и като младенец бе наречен Петър. Това бе Духът БЕИНСА ДУНО. Кой бе този Дух?

Духът БЕИНСА ДУНО не бе от човешка еволюция. Той бе от Божествена еволюция. Той бе изпратен от Бога като Всемиров Учител на Вселената.

Той, Петър Константинов Дънов растна като дете, израстна като юноша, като младеж на земята българска.

Той, Петър учи се на българско четмо и писмо при баща си в село Хадърджа, сега Николаевка, околия Варненска, а през 1872 година постъпва в основното българско училище, а след освобождението на Варна през 1877/78 година от турците, завършва петокласна мъжка гимназия.

След това завършва американското научно-богословско училище в гр. Свищов през 1886 година.

Отива в село Хотанца, Русенско и учителствува две години в местното училище.

През август 1888 година заминава за САЩ да следва богословие и медицина. Завръща се в България през 1895 година.

През 1896 година издава книжката „Наука и възпитание“ в гр. Варна. Това е неговата творба, явяваща се като заключителен акорд от Неговото богословско учение в САЩ.

Цялата 1897 година е Космическа година на човечеството от Петата раса. Това е края на 19. век и за съдбата на света е отбелязано в „Откровението на Йоанна“ в глава 19., понеже всяка глава отговаря на даден човешки век. Там е написано, че спасението, славата и силата принадлежат на нашия Бог, защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият царува. И че е изпратен Оня, Който язди на бял кон и името му е „БОЖИЕТО СЛОВО“, из устата Му излиза остър меч, защото мечът на Духа е Словото.

Това пророчество от 19. глава се изпълни. На 7 март 1897 година, в присъствието на баща Му - дядо поп Константин Дъновски, в село Тетово, Русенско, намиращи се в една странноприемница, явява се знамение и Божественият Дух слиза върху Петър Константинов Дънов. Той е на 33 години. Той става Учител на Бялото Братство на земята и слънчевата система. Годианата 1897 е свята и пророческа.

През 1897 г. издава книжката „Хио-Ели- Мели- Месаил“ във Варна. Това е гласът Божий, Словото Божие, Духът на Третият Завет към избраника и помазаника Божий.

През 1898 г. изнася пред благотворително дружество „Милосърдие“ - Варна, една беседа „Призвание към народа ми, български синове на семейството славянско“.

Чие е това призвание? На 8.октомври 1898 година се явява пред Учителя на Бялото Братство - БЕИНСА ДУНО, а със светско име Петър Дънов изпратеният ангел ЕЛОХИЛ и му диктува Призванието към българския народ и славянството.

Кой е ангел ЕЛОХИЛ? Той е Ангелът на Завета Господен. Той е Ангелът на Третия Завет Господен към човечеството.

Първият Завет на Бога с човечеството е говора на Бога чрез пророците в Стария Завет.

Втория Завет на Бога с човечеството е говора на Бога чрез Христа.

Третия Завет на Бога към човечеството е говора на Бога чрез Словото на Всемировият Учител БЕИНСА ДУНО, носещ светско име Петър Дънов.

Кой е ангел Елохил? Той е Върховен Повелител, Покровител и Ръководител на българския народ.

Ангел Елохил е поставен от Бога да води българския народ и цялото славянство. В Невидимия свят българския народ е глава на славянството, понеже чрез него се е явил Всемировият Учител и чрез българско четмо и писмо се даде Словото на Учителя, което е Слово на Бога за идното човечество от Шестата раса.

Ангел Елохил е върховен ръководител на целокупното славянство. Единствено славяните имат пряк застъпник пред Бога чрез Всемировият Учител Беинса Дуно и чрез ангел Елохил, който е ангелът на Третия Завет на Бога към човечеството.

2. Славянството ще бъде Юдино коляно, защото над него ще се излее Духът на Благодатта, т.е. Духът Христов, Дух на Съвършенството. Защото над Юдиното коляно, действа чинът на Мелхиседек, което значи, че то се издига не по човешки закон, а по силата на един безконечен живот. Затова Славянството е Олтарят на Новата Култура. Славянството е майката, която ще роди Царството Божие на земята. Славянството днес представлява Юдино коляно, чрез което идва и чрез което се изявява и проявява Христовият Дух, като Дух на Единение на целокупното Славянство.

3. През август 1912 година Учителят Петър Дънов е във Велико Търново и отива в село Арбанаси. Изкачва се на един висок връх на края на селото. Христовият Дух се явява пред Него и над Него. Той чува и вижда: „Петре, давай ли тялото, сърцето си, ума си и ще работиш ли за Мене?“ Отговорът би следният: „Слушам, Господи. Да бъде Твоята воля както на Небето, така и на земята“. Христовият Дух се вселява в Него.

Над Него е Божествения Дух. В Него е Христовия Дух. Той става **Миров Учител. Годишната е 1912. Година свята и Христова.** Мировият Учител управлява Битието и Небитието чрез Своето Слово.

Мировият Учител е проявеният Божествен Дух, носещ Мировата Любов на Вселената слезнал на земята между човеците.

Мировият Учител се изявява като Божествен Дух и се проявява като Христов Дух. **Христовият Дух, Христос, е глава на Великото Бяло-Братство.**

Мировият Учител е глава на Великото Бяло Братство.

Мировият Учител е извеният Вечен Дух, където Бог е Светлина, Бог е Любов, Бог е Дух Вечен.

Мировият Учител е проявеният Абсолютен Дух на Битието, като Дух Вечен, където Словото Божие бе Дух Святый, Словото бе у Бога и Словото бе Бог.

Мировият Учител е Онзи, Който е осенен от Божествения Дух и в чието човешко тяло е вселен Христовият Дух.

Той е Вождът на спасението, помазаникът Сионов, Царят Господен.

Той е Върховният Господар, Владетел и Цар над всичко.

4. През 1922 г. Мировият Учител - Петър Дънов - Беинса Дуно отваря Школата на Всемирното Велико Бяло Братство в местността „Изгрева“ в гр. София. Тази Школа се отваря за пръв път на планетата Земя и във Вселената, между българите и славянството. Господният Дух на Силите е връз Него и Той отваря Школата. Словото Божие се излива върху учениците. Той е вече Всемиров Учител. От 1922 до 1944 година Той държи 7500 беседи. Всемировият Учител - Беинса Дуно се е явил и проявил от 1922 г. до 1944 г.

Когато *Божественият Дух* слиза, създава *Учителят*.

Когато *Христовият Дух* се вселява - създава се *Мировият Учител*.

Когато *Господният Дух* на Силите задвижи Словото на Бога чрез Мировия Учител - проявява се *Всемировият Учител*. Чрез Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, която е открита за пръв път във Вселената, се изявява Словото на Бога и се проявява Славата Божия.

Всемировият Учител е проявеният *Дух на Силите*.

Мировият Учител е проявеният *Дух Христов*, *Абсолютният Дух на Битието*.

Учителят е проявеният *Святий Дух на Истината*.

Всемировият Учител на Вселената е Беинса Дуно. Той е *Вождът Господен на Силите*!

5. Българите трябва да уповават единствено на Бога. Обърнете се към Живият Господ, към Неговата Велика държава. Доколкото българите служат за доброто на човечеството, дотолкова ще бъдат благословени. В Славянството трябва да се пробуди Божието Начало, първо да служат на Божественото Начало, а второ да служат на човешкото. Вложете в себе си и желанието да призовете Господа на помощ. Кой Господ? Този, Който сега ви говори чрез Словото.

6. Славянската азбука е Посвещението Господне чрез Словото на Бога.

Константин, най-малкия син на Друнгарий Аъв и жена му Мария е роден през 827 година, българин от славянски род, кръстен на името на император Константин Велики, прокламирал през 313 година християнството като държавна религия и преместил столицата си на европейския бряг на Босфора, назована Византион и преименувана по-късно в Константинопол. Когато се ражда на 27 април настъпва частично лунно затъмнение, а на 9 октомври пълно слънчево затъмнение. Това е поличба. Когато Константин издъхва приел преди това името монах Кирил през 869 година в Рим на 42 години, летописците отбелязват, че същата година на 17 януари настъпило частично лунно, а на 27 юли пълно слънчево затъмнение. Според Учителят Дънов луната е символ на религията, а слънцето - на държавната власт. Това е един цикъл, през който Онзи, който ръководи съдбините на българите и славянството, ангел Елохил успява да затъмни небето на гръцката патриаршия и римските папи, за да може да се даде от Бога славянската писменост. От друга страна успява така да затъмни умовете на императори, папи и патриарси и да раздвижи няколко империи - Византия, Рим и Немското кралство, за да може да излезе и да се утвърди една нова държава на Духа, ръководена от ангела Елохил. Държавата на Духа е България.

Методи е роден около 820 година. Двамата братя са чистокръвни македонски славяни с будно национално съзнание и българи по родословие. Учителят Дънов ги нарича „Светила на славянският род“. Не случайно тези „Светила“ биват извикани от края на Вселената, за да се родят в този род. Методи е назначен да управлява славянско княжество, за да се запознае с всичките

славянски обичаи, да обикне славяните, защото го очаква Онзи ден, в който ще бъде издигнат за учител и пръв архиепископ на славяните. Той напуска княжеската служба, подстригва се за монах и възприема името на Цариградския патриарх Методий (843-847 година), който е иконопочитател. Избира манастира „Св. Полихрон“ в Мало-азиатската планина Олимп. Двамата братя са замонашени почти в едно и също време - около 845 година.

По това време Константин се уединява, живее в безмълвие и унесен в себе си, съсредоточен. Отива при брат си Методий в Полихрон. Там престоява от 851 г. до 859 г. - около 8 години. Според житие Кирилово „Константин непрекъснато се молеше Богу и само с книгите беседваше, ден и нощ се упражняваше“.

В „За буквите“ Черноризец Храбър казва: „А после човеколюбецът Бог, който всичко устройва и който не оставя човешкия род без разум, а всичко довежда към разум и спасение, като се смили над човешкия род, изпрати им свети Константин-философ наречен Кирил, мъж праведен и истинен и той им създаде 38 букви - едни според вида на гръцките букви, а други според славянската реч“.

Чрез Учителя Дънов ангел Елохил казва: „За това благоволих да извикам от далеч, от край небесата двамата братя светили на славянския род и да им връча Словото на Истината и Словото на Живота, да ви го донесат и ви научат пътя Ми, по който да възлезете във Вечната Виделина, в която обитavam“.

Тук именно в манастира „Св. Полихрон“ те получават озарение и посвещение от Бога. Годината е 855, когато те съчиняват славянската писменост за българите славяни. Според славянската реч те добавят буквите: ж, ч, ш, ъ, ѱ и двойно „е“ (ят). Учителят Дънов в една от своите беседи посочва, че буквата „е“ - двойно (ят) е свалена от Константин от Невидимия свят. И че тази буква представлява една от *кардиналните небесни знаци*, която е *знамето на Славянската писменост*. Тя е *печатът на българо-славянското писмо*. И докато тази буква я има в българската азбука, то България ще съществува. Изхвърлят ли я от азбуката българите ще изгубят свободата си. През 1945 година се прави правописна реформа и тази буква се премахва и се замества с буквата „е“. Последва период от 45 години, в който няколко пъти България загубваше независимостта си. Но накрая остана да съществува като държава поради съвсем други причини.

И понеже този небесен знак го има само в азбуката-кирилица, той се употребява векове наред и много добре и точно се изписва в старите ръкописи. От думите на Учителя Дънов става напълно ясно, че Константин е създателят на Кирилицата, така както Черноризец Храбър споменава за годината 855. Константин създава и глаголицата през 863 година за нуждите на Моравската мисия. Константин превежда Евангелието, а Черноризец Храбър казва: „Българската литература е свята, защото свят мъж я е сътворил“. Той знае много добре кой е Константин-философ и че Святият Дух е в него. Не случайно в предсмъртната си молитва Кирил видя Божието Явление и рече: „Отсега аз не съм слуга нито на Царя, нито комуто и да е било на земята, а само на Бога Вседържателя. НЕ БЯХ, БИДОХ И СЪМ ВО ВЕКИ. АМИН“. Не той, а Святият Дух бе над него, който даде буквите и чрез тях ще бъде ВО ВЕКИ ВЕКОВ.

След завръщането си от Хазарската мисия, Методий се завръща в манастира „Свети Полихрон“, а Константин отива в Цариград в църквата „Св. Апостоли“. Това е 861 година и той е на 34 години. Там е живял безмълвно и се молел Богу. Тук той довършва започнатите преводи на богослужебните книги, започнати от 855 година и прекъснати с Хазарската мисия (859-861 г.). Тук Константин създава своя Школа и ученици. От тук те отиват на река Брегал-

ница. В „Успение Кирилово“ и „Солунска легенда“ се говори, че Константин философ е посетил славяните на река Брегалница, между които е намерил много некръстени. Той ги е кръстил и им написал книги и съставил букви за българите. А това е след 855 година, когато е създадена азбуката и онези години след това необходими за превода на Богослужебните книги. Тук той употребява славянизирано гръцко писмо, което е кирилицата. От тук идват неговите ученици-сподвижници. От тук идва и Климент, който познава кирилицата и след като се завръща от Моравия през 886 година в България, той отива в Охридската област Кутмичевица и започва да обучава българите със същата азбука на Константин от 855 година.

Брегалница е река в Македония, протича в Щипското поле и се влива във Вардар под Градско. При княз Борис долното поле е било във владение на българите. Около 855-861 година тука имало некръстени, защото Борис се покръства в 864 година. Според Наум във второто си Житие той описва, че по времето на светите Кирил и Методий те са преминали по цялата земя българска и са ги обръщали на православната вяра.

Климент още в младите си години е следвал Константин и Методий. Той е роден в европейските мизи, в които повечето хора са българи. Той е един от членовете на неговите ученици, които го следват навсякъде. Когато се връщат в България те донасят и двете азбуки, но Климент започва да обучава на Кирилицата така както неговият учител Константин е обучавал българите славяни по река Брегалница през 861-863 година.

СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ - ОСВЕЩЕНИЕТО ОТ СВЯТИЯТ ДУХ

Политиката на византийските императори Михаил II (820-829) и Теофил (829-842) и още други мнозина, търсили и желали да се създаде славянска азбука, но не постигнали успех. Създаването на славянска азбука е първото средство за христианизиране на славянското население и оттам за неговото еленизиране и усмиряване, което често се бунтувало и нападало империята. Затова изнамирането на Славянска писменост е било важно дело на императорите. При император Михаил III (842-867) пристигат в 862 година пратеници на Велико-Моравския княз Ростислав (846-870), за да търсят учители и проповедници на християнската вяра на славянски език. Император Михаил III пише на Ростислав: „И изпратихме ти тогава, комуто *Бог яви буквите*, мъж почтен и благочестив, много учен и философ“. Съставителят на Кириловото Житие споменава, че императорът го изпраща в Моравия. Но понеже нямат букви и писменост, то царят му казва: „Ако ти желаеш Бог може да ти даде това. Като си отиде философът по стария си обичай се отдаде на молитва заедно със своите помощници. Наскоро Бог му се яви. Той тутакси състави буквите (писмената) и започна да пише евангелските слова: „В началото бе Словото. Словото бе у Бога. И Бог бе Словото“.

Около Константин има помощници-ученици, с които се залавят да направят превод на Писанието на новата азбука дадена през 863 година. Тази азбука е глаголицата. Той започва тутакси да пригажда една създадена вече славянска азбука. Той не може да отиде с Кирилицата в Моравия, защото тя наподобява на гръцката азбука. Това ще разбунтува немско-латинските свещеници и папата в Рим срещу Византийската политика. Затова те занасят азбука, която няма нищо общо с гръцката.

В Методиевото житие четем: „След като чуха височайшата реч (царска-

та реч) двамата братя се предадоха на молитва заедно с други, които бяха със същия Дух, с Който бяха и те. И тук Бог яви на философа славянското писмо и той тутакси като натъкми буквите и състави превода отпрати се за Моравия, като взе със себе си и Методия". Това е 863 година. На 3. септември 863 година Византия разбива арабите. На следващата година 864 година Византия принуждава Борис да приеме християнството след успешен военен поход. През това време двамата братя са в Моравия. Започват големи борби за изгонване на славянската писменост от немското-латинско духовенство. През 869 година Константин умира в Рим. Започва голямата разпра между Рим и Цариград по българския въпрос. Княз Борис дипломатически използва съперничеството между двете църкви за България. През 870 година на църковния събор в Константинопол се решава основаването на българска архиепископия под юрисдикцията на гръцката църква. До идването на учениците на Кирил и Методий през 886 година богослужението в България е на гръцки език. Княз Борис настоява за славянско богослужение. Цариград обещава на българския княз славянски книги и славянски учители. Към края на 881 година Методий е поканен в Цариград. В Цариград искат да се сдобият с преводите на Светото Писание на славянски и с люде, които да извършват християнското богослужение на славянски, за да могат да задоволят княз Борис и с това да пресекат домогванията на Рим към България.

Защо ли? Защото папа Йоан VIII с була от 881 година до Моравския княз Светополк избързал да обяви Методий за църковен глава на всички славянски земи. Цариград не скрива гнева си, че Методий е получил права не само над Моравия и Панония, но и над България и Хърватско. Папа Йоан VIII през 881 година прекъсва връзките си с Цариградския патриарх Фотий и го анатемосва. Подобно проклятие е изрекъл и папа Николай I през 867 година срещу патриарх Фотий, който е изпратил послание до източните патриарси, където е изобличил латинското духовенство, че нарушава догматичните принципи. Ето защо Методий е бил извикан на доклад в Цариград през 881 година. Императорът Василий I задържа от придружаващите го ученици един свещеник и един дякон с книгите им, със славянските книги. Така че славянската писменост остава в Цариград, защото Цариград обещава на княз Борис през 881 година славянска писменост и учители. Те ги изпращат на княз Борис за мисионерска дейност - да разпространяват славянското писмо. Затова прокудените ученици от немското духовенство след смъртта на Методий биват посрещнати през 886 година от княз Борис с големи почести. Те са жадували за България, защото са знаели, че там са изпратени от Методий техни другари. Освен това Цариград съдействува да бъдат откупени продадените в робство във Венеция ученици на Методий от византийски сановници и доведени в Цариград. Те били изпратени в България и приети с почести според Наумовото житие. Така че политиката на Византия е била да се противопостави на Римското домогване. През 893 година извиканият народен събор от Борис обявява славянския език за официален и славянската писменост за официално писмо. Извършва се „Преложение книг“, т.е. замяна на глаголическото писмо с Кириловото писмо и замяна на гръцкия език със старославянски език. Започва Златният век на славяно-българската култура.

НЕБЕСНИЯТ ЗНАК - Ъ - ЗНАК БОЖИЙ

Според Учителя Дънов „ѣ“ - двойно (ят) е Небесният знак на Кирилицата и е печат на ангел Елохил, който довежда двамата братя от края на Вселената, за да им даде славянската писменост. Тази буква е Небесният знак на Славянското войнство и на Славянството.

В славянския език гласната „ѣ“ - двойно (ят) е била широка гласна, затова се запазва много дълго време в българския език. Това е я-това гласна и следва мека съгласна буква. Тя е широко „ѣ“, което е най-характерната черта на българската фонетика на старобългарския език. Преминала през вековете тази буква и този Небесен знак се запазва до 1945 година. Този знак обозначава якането в североизточния говор за разлика от югозападния говор. Пример: мляко-млечен. В новобългарския език „ѣ“-двойно се запазва. Изговаря се двойко като „я“ или като „ѣ“ в зависимост от фонетичните условия. Пример: мляко в източния говор и „млеко“ в западния говор.

След освобождението от турско робство 1878 година се правят много опити за изхвърляне на тази буква от българската азбука. През 1892 година министър на просветата Георги Живков от кабинета на Стефан Стамболов (1887-1894) назначава комисия, която изработва проект за правопис на българския книжовен език. В комисията влизат Милетич и Балан, които стесняват употребата на двойно „ѣ“. Министър Георги Живков през 1894 г. е отстранен. След известно време напуска политиката след убийството на Стефан Стамболов през м. юли 1895 г. Небесният знак действа.

През 1895 година Константин Величков като министър на просветата в правителството на Константин Стоилов (1894-1899) назначава комисия, която изработва проект, където се предлага двойното „ѣ“ да се изхвърли от азбуката и според изговора да се пише с буква „я“ или с буква „ѣ“. През 1898 г. си подава оставката вследствие на разногласия със Стоилов. По-късно Константин Величков емигрира от България подгонен от противниците си и умира в Гренобъл. А Константин Стоилов почина 1901 г. наскоро след падането на правителството му. Небесният знак действа.

През 1899 година Иван Вазов като министър на просветата назначава комисия за правопис. Но след месец той е освободен от длъжност и тази комисия не започва работа въобще. И така той остава незасегнат от Небесния знак. Оттегля се от политиката и се отдава на литературна дейност.

На 5. февруари 1899 година се прави ново упътване за правописа от новият министър Тодор Иванчев като се запазва двойното „ѣ“ (ят) до 1921 година. Това е Дриновския-Иванчевски правопис. Буквата „ѣ“ двойно (ят) се произнася като „я“, когато на нея пада ударение и след нея не следва мека сричка.

Пример: грѣх, живѣял, вѣра. Буквата „ѣ“ двойно (ят) се произнася като „ѣ“, когато върху нея не пада ударение и когато след нея дойде мека сричка. Пример: грѣхове, грѣшен, живѣли, вери.

През 1921 година министър на просветата е Ст. Омарчевски от правителството на Ал. Стамболийски. Те решават да реформират правописа за неговото опростяване и демократизиране като влиза в сила от 22 юли 1921 година със закон през 1922 година, като между другото изхвърлят двойното „ѣ“ (ят) и на нейно място се пише „я“ или буква „ѣ“ според книжовният изговор на думите. Например: бял-бели, голям-големи. На 9. юни 1923 година става преврат и Стамболийски е убит. Десет дни след преврата за нов министър на просветата е назначен Ал. Цанков, който е организатор на преврата. А Цанков назначава комисия и през август 1923 година Цанков публикува ново упътствие

за правопис на българският език утвърден през 1928 година със специален закон. Връща се стария правопис, като се връща и двойното „е“. Този правопис се запазва до 1944 година. Ал. Цанков доживява дълбока възраст и умира в чужбина без да може да го достигне възмездието на комунистите заради избиането на хиляди комунисти през време на септемврийското въстание от 1923 година, вдигнато от комунисти и земеделци. Небесният знак го запазва.

През месец февруари 1945 година, шест месеца след 9.септември 1944 година, когато комунистите идват на власт, предишните стронници на правописна реформа се активизират и те срещат разбиране от новата власт да се изхвърли стария правопис, за да не им напомня за царското време. Веднага се прави реформа през февруари с наредба закон от 27 февруари 1945 година и се изхвърля двойното „е“ (ят) с цел да се внесе единство в писмената форма на книжовния език. Понеже двойното „е“ (ят) има двойка звукова стойност, затова се изхвърля като знак и буква и остава „я“ и „е“ според книжовният изговор на думата. Какво става по-нататък?

След смъртта на цар Борис III на 28 август 1943 г., се назначава Регенство от 3 човека: Богдан Филов, ген. Михов и принц Кирил Преславски - брат на цар Борис, което е избрано от 25.обикновено Народно събрание на 9 септември 1943 г. Забележете датата - 9.септември 1943 г. Точно след една година на 9 септември 1944 г. се създава ново правителство на Отечествения фронт. То уволнява старото Регенство и назначава ново от 3 човека на 9.IX.1944 г.: В. Ганев, Цв. Бобошевски и Тодор Павлов.

До лятото на 1945 г. Регенството узаконява всички решения и законопроектите изпращани му от ОФ правителството. Регенството упражнява от името на малолетния цар Симеон II конституционните си задължения. Така че наредбата закон на 27.февруари 1945 г. за промяна на правописа се узаконява от Регенството от името на цар Симеон II. Според чл. 25 и 26 от Търновската конституция, монархическата власт се упражнява от Регенството, при смъртта на царя и при малолетен престолонаследник.

В името на Симеон II цар на българите е сменен стария ръкопис с новия ръкопис, където е изхвърлено двойното е (ят).

На 8 септември 1946 г. се провежда Референдум за Република. На 15 септември 1946 г. България е обявена за Народна Република. Цар Симеон II е царувал от 28 септември 1943 г. до 15 септември 1946 г., чрез 3 регенти.

Царското семейство с малолетния бивш цар Симеон II напускат България. България става парламентарна Република.

Небесният знак разкрояваше съдби и исторически събития.

България като държава в разстояние на един период от 45 години на няколко пъти е застрашена да загуби своята национална зависимост и държавност. Спасява я един исторически камък обозначен и положен от Учителя Дънов на 7-те Рилски езера при второто езеро. Историята за историческия камък е записана в книгата „Изгревът“, том III, стр. 170-172.

Какъв е изводът? Българите трябва да върнат НЕБЕСНИЯТ ЗНАК в своята азбука. Небесният знак трябва да бъде отпечатан и да стои като герб на славянското знаме, което ще обедини всички славяни чрез Словото на Учителя Дънов. И Русия трябва да върне Небесният знак в азбуката си и да се превърне чрез него в Свята Русия. В Небесния знак е заложена свободата на българите и обединението на цялото Славянство.

Защото съставителят на Кириловото житие пише за Константин-философ: „Наскоро Бог му се яви. Той тутакси състави буквите и започна да пише евангелските слова: В начало бе Словото. Словото бе у Бога и Бог бе Словото.“ Но тук се дава Небесния знак - двойното „е“ (ят) и то се записва с Него.

„В началото бе Словото. И Словото бе у Бога. И Словото бе Бог“ Небесният знак е изписан в глагола „бе“ последователно и на трите места. Това е знамето на Славянството. Това е знакът Божий, че Бог даде славянското писмо чрез двамата братя Кирил и Методий. В старите Библии навсякъде е обозначено с двойно „е“ (ят). Учителят Дънов дойде в България и предаде Словото Божие чрез Небесния знак и писа с Небесния знак.

Българи и славяни върнете Небесния знак във вашата азбука, за да бъде над вас Божието благословение и Божията ръка да ви закриля! Амин!

7. България е Духовният кредитор на Европа. На българския народ е определено да се повдигне. България, Невидимия Свят я пази, защото България ще бъде стълбовете, диреците на новата Култура чрез Словото на Учителя. България ще бъде благословена. бъдещето е на Славяните. Бъдещето е на България, защото Бог е решил да я благослови чрез Словото си.

8. Светите братя Кирил и Методий, родени в Солун от славянски род, българи родени, създават славянската азбука през 855 г., за да може Словото на Бога да се чете и пише на славянски, т.е. старобългарски.

Във „Проглас към Евангелието“ се казва за Буквеното Слово следното:

„Слушайте сега със целия си ум,
слушайте цял славянски народ,
слушайте Словото, защото от Бога дойде,
Словото, което кърми човешките души,
Словото, което крепи сърцата и умовете,
Словото, което подготвя да познаем Бога.“

Учителят Дънов казва: „Кирил и Методий, Светилата на Славянския род, ви измъкнаха от тъмнината и ви облякоха със Светлина. Кирил и Методий свързаха българския народ с Небето“.

9. 1. През 853 г. хан Борис в съюз с моравския княз Ростислав започват война с Людвиг Немски и са победени. Задължават се чрез договор да приемат християнството от Римската църква.

2. През 855-856 г. България сключва мир с Византия поради честите нахлувания през границата.

3. През 863 г. хан Борис води война заедно с Людвик Немски срещу Великоморавия и постигат успех.

4. Неуспешно приключва войната и с Хърватско. В първите 10 години от управлението си хан Борис губи всички войни, които води!

5. През есента на 863 г. Византия по суша и море напада България, за да я накара да скъса съюза си с немското кралство и да я откъсне от сближение с Римската църква.

6. Няколко години по българските земи броди суша. Добитъкът измира от мор. През 863 г. не е паднала капка дъжд. Нападат скакалци и унищожават реколтата. Настъпва глад и мор по човеците и добитъка. През месец август започват земетръси, които траят 40 дни. Божията полимба и ръка Господня със своят меч виси над българските земи и над хан Борис.

7. Хан Борис вижда, че Божий знак и Божията ръка се намесва и той е принуден да сключи мир през 863 г. Единственото условие на византийския император Михаил III е българите да приемат християнството от Цариградската църква. Божието вдъхновение и Силите Господни принуждават владетеля да покръсти народа си и да приеме християнството през 864 година.

8. През 865 г. неуспешен болярски бунт срещу покръстването. Княз Борис като призовал името Христово с 48 верни боляри излизат пред градс-

ките врати, посрещнати от седем духовници със свещи в ръце. На въстаниците им се сторило и им се привидяло, че върху тях пада огромна пламнала сграда и че конете на княза и боярите му вървели изправени на крака и ги поразявали. Това видение предизвиква у всички страх и изненада и те били сковани и не могли да мръднат. Така бунтът бил потушен, като Борис убива 52 бояри и техните семейства. А през 866 г. изпраща в Рим на папа Николай I оръжието, с което е бил въоръжен, когато в името Христово се справил с противниците си. На връщане делегацията донася прочутите 106 отговора на папа Николай I, придружени от двама римски епископи и множество папски мисионери. Те не признали покръстването по източен византийски образец и започнали на свой ред да покръстват народа. Така че българския народ е бил кръстен два пъти - по източен - Византийски образец през 864 г. и по западен - Римски образец през 866 г.

И още нещо много важно. Според два паметника и особено в преписката на инокът Тодор Доксов, братов син на княз Борис през 907 г. се пише така: „Този Борис покръсти българите в годината Етх Бехти...”

Годината „Етх“ по българския календар е 866 г. А „Бехти“ е месец пети, ден пети, винаги неделя, когато е българския празник за принасяне на пролетната жертва със заклано агне. А това е 28 април. През 866 г. 28 април е неделя, ден за българския празник - принасяне на жертва със заклано агне.

Но през 866 г. 28 април, неделя, е също Християнския празник - Възкресение Христово или Великден. Това е празника на еврейската Пасха, когато се коли пасхалното агне, за да им напомни на денят за излизането на евреите от Египет, когато са заклали агнето и с кръвта му се намазали домовете си, за да ги подмине поразяващия Ангел, който е убил първородните на египтяните за една нощ. Затова се нарича и пасхално агне.

Исус Христос също е уприличен на пасхално агне, когато е бил повесен на кръст, а Господнята вечеря е заменила Пасхата. „Защото Христос, Пасхата наша, заклан биде жертва за нас“ (I Кор., глава 5, ст.7).

Така покръстването на българите става на 2 големи празника - този на принасяне пролетното агне на българския бог - Тангра и този на Христовата пасха, където Христос е обявен за Агнец Божий, който е дал кръвта си за Новия завет - учението на Христа. А това е Възкресение Христово или Великден.

Покръстването става като **небесно знамение** за сливане на двата празника в ЕДИН, под ръководството на Тангра и Исус Христос.

А пасхалното агне на покръстването представлява онези заклани 52 бояри и техните семейства при потушаване на бунта от Борис, който в името Христово ги съсича с онзи меч, който делегацията поднася на папа Николай I.

Така че покръстването на българите преповтаря българския празник за жертвеното агне, еврейската пасха и Христовата пасха. Всичко се слива в едно. Годината - Етх Бехти - 28 април 866 г.

На 14.февруари 869 г. Константин-Кирил, създател на славянската азбука умира. През 870 г. България признава върховенството на Цариградската църква и получава българска архиепископия. През 885 г. Методий умира и учениците му са пръснати.

9. Във война през 870 г. срещу Сърбия хан Борис и войските му са разбити и синът му Хърсате, първородният, заедно с още 12 бояри са пленени и оковани във вериги. Лично Борис ги освобождава чрез подписването на мир със сърбите.

10. През 886 г. пристигат останалите живи ученици: Кирил, Наум и Ангеларий в България и започват въвеждането на славянската писменост в България.

10. През 889 г. княз Борис се отказва от престола, става черноризец и се оттегля в един от манастирите край Плиска. Възкачен е на престола първородният му син Хърсате под името Владимир. Още с пленничеството си при сърбите той прекарвал времето си в пиянства, пириества и разврат. Започва масово гонение срещу християните и разрушава голямата построена християнска базилика в Плиска. Решава да въведе отново езичеството на дедите си.

Тогава княз Борис сваля монашеската дреха, прѣпасва военен пояс, облича царски дрехи и сваля първородния си син от престола и за измяна на делото на баща си според българските закони го ослепява. На престола възкачва третия си син - Симеон. Свиква в Преслав събор през 893 г. На този събор славянският език бил обявен за официален и богослужебен в българската държава. Византийското духовенство било прогонено от страната и заменено с български свещеници. Това довело до нова война през 893-894 г. между България и Византия.

Византия подбужда маджарите да нападнат от север България. След загубени сражения българите търсят помощта на стария княз Борис.

Той наредил 3-дневен пост, накарал ги да се покаят и да се обърнат за помощ към Бога. След това започнала жестока битка, в която българите победили по Божия милост през 896 г. *Това е единствената спечелена военна победа на княз Борис. Тя е посветена Богу, за защита на славянската писменост и официалния славянски език и за подмяна на богослужебните книги с кирилица и на славянски език.*

След това княз Борис отново надянал светата монашеска дреха и отива в манастир, където почива на 2.май 906 г.

11. През 1897 г. върху Петър Дънов слиза Божествения Дух - изявява се **Учителят на Бялото Братство.**

През 1912 г. в Петър Дънов се вселява Христовия Дух - проявява се Мировият Учител на **Великото Бяло Братство.**

През 1922 г. Господния Дух на Силите се проявява чрез Слово в беседите на Петър Дънов и се проявява Всемировият Учител **Бейнса Дуно** в Школата на Всемирното Велико Бяло Братство на Изгрева в София.

Вождът на Спасението е **Всемировият Учител Бейнса Дуно.**

12. Официалната царска и болярска власт подлагат на гонение богомилското учение, което е Христовото учение и богомилите ги прокуждат из България. Това е причина за падане на България два века под Византийско робство от 1018 до 1186 година. Освобождаването на България се дължи на богомилите, които подкрепят цар Асен и цар Петър. По-късно на черковния събор през 1211 година се провежда събор срещу богомилите и се издигат първите кладии, на които са изгаряни живи от Борил. По-късно през 1350 г. отново се свиква черковен събор в Търново срещу богомилите. Богомилите са пръснати и изгонени в Европа и занасят онези идеи, които по-късно създават ренесанса на Европа. А България през 1393-96 г. пада под турско робство за следващите 500 години. Така се изпълнява Божието възмездие чрез турския ятаган и чрез турското владичество за следващите пет века.

13. Освобождението на България от 5-вековното турско робство се дължи на Бялото Братство. То изпрати от Небето свой служител и се роди и бе възкачен като император Александър II през 1855 г. Той бе един велик Дух на Славянството, който бе изпратен с три задачи. Първата задача бе да освободи Русия от крепостничеството, което стори през 1861 г. Втората задача бе, да освободи България от турското робство и което стори през 1878 г. чрез руско-турската война и Сан Стефанския мирен договор. Третата задача бе, да обедини славянството, за да може то да се подготви за идването на Всеми-

ровия Учител, който бе роден в плът и бе на 14 години, когато България бе освободена. Но това му бе попречено и след две неуспешни покушения той бе убит на 1.III.1881 г. чрез атентат. Когато се възкачва на престола, когато се възвестява чрез биене на камбани, две от камбаните падат на земята. Това е била поличба на съдбата. Когато на 19.II.1861 г. отменя крепостното право в Русия заявява: „Аз съзнавам, че аз изпълних великий дълг“. Преди да подпише манифеста за обявяване на войната на 12.IV.1877 г. явява му се ангел Господен, укрепва го и настоява да изпълни повелята Господня. Той се вслушва в гласа на Бога, обявява войната, спечелва войната и освобождава България. Затова император Александър II е двоен освободител: един път за Русия и втори път за България.

14. На 9.VIII.1886 г. е извършен държавен преврат от офицери русофили, които свалят Александър Батемберг от престола. След това следва контр-преврат и начело застава Стефан Стамболов като министър-председател (1887-1894 г.). Отношенията между българското и руско правителство се обтягат и Русия скъсва дипломатическите си отношения с България на 6.ноември 1886 г. След 10 години те се възстановяват и на 2.II.1896 г. с кръщаването на престолонаследника Борис III по източен православен обред. А на 2.III.1896 г. Високата Порта връчва ферман от султана, че признава Фердинанд за княз на васална България, а с втори ферман го определя за генерал-губернатор на източна Румелия. Така се възстановяват отношенията с Русия и Турция.

15. През 1853 г. чрез Кримската война на Русия се налага следният мирен договор: да се откаже от влияние в Молдова и Влашко, да напусне южна Бесарабия, да прибере своите кораби в Азовско море и да не поддържа военен флот в Черно море, да загуби свободата да плава по Черно море и да се откаже от покровителството на християнските народи в Турция извоювани чрез договора през 1774 г. С освобождението на България Русия излиза на Кавказ, излиза на Черно море и започва възхода и като Велика Сила в Европа.

16. Призванието е дадено чрез Учителя Петър Дънов. То му е било съобщено на 8.октомври 1898 г. от ангел ЕЛОХИЛ. През 1911 г. в гр. Търново Учителят споделя пред първите ученици следното:

„Ангел ЕЛОХИЛ е Върховен Водител и Ръководител на българския народ и на целокупното Славянство.

Духът ЕЛОХИЛ е Ръководител на българския народ. Той е ангелът, който е поставен от Бога да води българския народ и цялото Славянство. Политическата си свобода българите дължат нему. И той ще се яви между Славяните, но те няма да го разпънат както направиха евреите.“

Призванието е първо прочетено лично от Учителя на първата среща на Веригата пред първите трима ученици: Д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов. След това го е чел пред благотворително дружество „Милосърдие“ като публична беседа.

Учителят е имал идеята Призванието да бъде изпратено в Народното събрание в София, за да бъде прочетено пред народните представители. Това обаче не е направил поради политическите събития вътре в страната след Балканската война и Междусъюзническата война и последващият погром на България. Официалните власти и църквата подемат злостна кампания срещу Учителя, поради което Той се отказва да го изпрати в Народното събрание. Близките до Учителя братя са Го помолили да се отпечата, за да могат да го разпространят на членовете от Духовната верига, чийто ръководител е Учителят. Дълго време Той не се е съгласявал, но най-после разрешил. Текстът се набира. След извършване на набора и след като са излезли шпалтите за корекция, отново поради започналата злостна атака срещу Него, Той нареди

да се отмени отпечатването, наборът с буквите да се разпилее, а направените шпалти за корекция предал на братята за съхранение. Такъв един лист е имал и Пеню Киров от Бургас. Той го преписва собственоръчно на тетрадка, като го записва буква по буква. От него по-късно е направил препис Минчо Сотиров, който е също от Бургас, като го е преписвал точно и обозначил дните и часовете на преписа. Минчо Сотиров е офицер от кариерата. През Балканската война е полкови командир, а през Европейската война е командир на Бдинския полк. Когато го е преписвал през 1916 г. той е с чин майор и командир на полк. В онези времена на този пост се назначават само офицери завършили военна академия с качества и с доблест. Той много добре е бил запознат кой е Петър Дънов и че това е Учителят на Всемирното Велико Бяло Братство. Затова неговият препис е точен и ние ползвахме преснето фото копие на неговия препис като оригинал.

През време на Школата 1922-1944 г. са правени няколко преписа, като всеки преписвач е осъвременявал думите и по този начин е изменял текста на Учителя. След заминаването на Учителя от 1944 г. до 1990 г. са правени също преписи от предишни коригирани преписи. Така че съществуват много разпръснати и видоизменени текстове на Призванието. Ето защо по случай 130-годишнината от рождението на Учителя 1864-1994 г. се организира концерт и рецитал на Призванието на 22.май1994 г. в Драматичен театър „София“, на което за пръв път след близо 100 години публично бе оповестено Призванието с неговия оригинален текст.

Призванието бе отпечатано в отделна книжка със стария ръкопис през м. май 1994 г.. По този начин бе предоставен оригиналният текст и се спира възможността да се променя своеволно текста на Учителя. Сега това е вторият опит за предоставяне и отпечатване на оригиналния текст с обяснителни бележки, но с новия ръкопис.

17. Учителят бе в кръв и плът между българите и славянството!

Мировият Учител бе в Дух и Сила между българите и славянството!

Всемировият Учител бе в Слово! Словото Му бе от Бога и Бог бе Словото Му в слава Божия между българите и славянството.

Той, Всемировият Учител е всъо и вся за днешното и идното човечество от Шестата раса.

Ако преди две хиляди години дойде Синът Божий чрез Исус Христос, то днес Бог дойде чрез Бащата, чрез Всемировият Учител - Бейнса Дуно.

Дойде на земята всред народа български в семейство славянско и род славянски, в обетованата страна от Духа Божий - майка България, светилища и хранилища на Словото Му.

Амин.

ЗАВЕТЪТ НА БОГА - ЕЛОХИМ, ЕДИННАГО БОГА И БОГ НА БОГОВЕТЕ

ЕЛОХИЛ - АНГЕЛЪТ НА ЗАВЕТА ГОСПОДЕН ОПОВЕСТЯВАНЕ НА „ПРИЗВАНИЕТО“

За първи път през 1898 г. Учителят Дънов изнася пред благотворителното дружество „Милосърдие“ една беседа: „Призвание към народа ми български, синове на семейството Славянско“.

По случай 130-годишнината от рождението на Учителя Дънов по моя идея бяха направени няколко чествувания. От дълги години имах в себе си идеята да се прочете публично „Призванието“ пред публика в официален театрален салон, като бъдат включени и музиканти, които да изсвирят и изпеят подходящи песни на Учителя. Случи се така, че бях на посещение в дома на Ина Дойнова. Там се срещнах с народната артистка Виолета Гиндева, която беше станала последователка на Учителя Дънов. Тя беше отишла там да получи хороскопа на сина си, който бе направен от бащата на Ина - Николай Дойнов. Започнахме разговор и споделих с нея моята идея и тя я одобри като направи забележка, че всичко трябва да бъде изпитано професионално. Следващата среща с Виолета Гиндева бе в една сладкарница. Там поднесох моят материал на „Призванието“ като към него имаше обяснителни бележки. Само след минута тя ми каза пет неща, които в последствие се изпълниха едно след друго без дори да се запознае с материала. Разбрах, че имам работа с човек на Духа. По нейна препоръка привлякохме за режисьор Зунка Янкова. Виолета Гиндева сподели, че е хубаво освен текста, който тя ще прочете и музиката, която ще бъде включена допълнително, да се работи и със светлини, като при всяка песен и текст да бъдат включени определени светлини от прожекторите различни по цвят. Това ме изуми. Обърнах внимание, че това е една много трудна работа и че досега никой не е работил по този въпрос. А тя се изненада: „Как е възможно това?“ Да, това е възможно. Реших да се захващам за работа. Започнах да проучвам „Призванието“ дума по дума и ред по ред. Намерих ключовете, онези ключове на Духа, които задвижват „Призванието“. Тези думи ги търсих в книжката на Учителя „Заветът на цветните лъчи на светлината“. След като ги откривах, аз намирах в кои пасажии се намират в Библията. След това отново ги сравнявах в отпечатаните страници на книжката „Заветът“ и виждах кой от седемте Духове управлява дадения стих. След това търсих и намирах в коя краска и цвят произвежда съответният Дух. По този начин аз намерих първоосновната ключова дума от текста, второ намерих и стихът, в който тя бе включена, открих кой е Духът, който управлява този стих и накрая разбрах чрез каква светлина Духът я управлява. Нататък беше по-лесно. В текста на Призванието тези ключови думи бяха подчертани, а Виолета Гиндева, когато стигаше до тях, спираше за миг, повтаряше отново думата и в този момент осветителят направляваше какви светлини да се пускат чрез прожекторите, под диктовката на режисьорката Зунка Янкова. Тя следеше текста на Призванието, както и специалната схема, която бях начертал, диктуваше каква светлина да се пусне и освети сцената. По този начин се действуваше чрез Словото на „Призванието“, което бе дадено чрез Учителя Дънов от ангел Елохил, който е ангелът на Завета Господен. От друга страна се действуваше и работеше с книжката „Заветът на цветните лъчи на светлината“, работеше се с онези цветове-лъчи, които бе вложено в онези сакрални ключове, космически ключове, които са дадени от Заветът на Бога. Защото

„Заветът на цветните лъчи на светлината“ представлява **Заветът на Бога** дадени от Елохим, от Единнаго Бога, от Елохим, който е **Бог на Боговете** и управлява **Небесната дъга**, която е **Заветът на Бога**.

Отец на светлините е Елохим, Който е Единнаго Бога, „Който има седемте Духове Божии и седемте звезди.“ (Откровение на Йоанна гл. 3.ст. 1)

Елохим е Бог на Боговете и Отец на светлините. „И имаше около престолът и дъга“ (Откровение на Йоанна гл. 4.ст. 3)

„И рече Бог: Поставям дъгата си в облакът, и тя ще бъде белег на Завета между Мене и земята.“ (Битие гл. 9.ст.13)

Съгласно познанията, които има човек, който е работил с книжката „Заветът на цветните лъчи на светлината“ трябваше строго да се спазват значението на онези скрижални думи и скрижали от стиховете на Писанието, да съответствуват на онази глава, където един от седемте Духа управляваха тези стихове и чрез светлината, която изпращаха въздействуваха чрез силата на Бога Елохим. „Имаше и седем светли огнени, които горяха пред престола, които са седемте Духове Божии, разпроводени по всичката земя“. (Откровение на Йоанна 4.гл. 5.ст) Така ние трябваше да работим с **Духът Елохим**, който бе дал „Призванието“ и с **Бог Елохим, Който бе Отец на Светлините** и бе **Заветът на Бога**. Ние бяхме обикновени изпълнители и проводници, а те бяха онези, Елохим и Елохил, които работеха с нас.

Пример: На стр. 1 има следното изречение: „В този живот са призвани да вземат участие всичките избрани людие и народи, които образуват света на новите поколения на човеческия род“. Тук ключова дума е **живот**. Тази ключова дума се намира на стр. 48 от книжката на Завета и е включена в следния стих: „В Него бе живот и животът бе видеината на човеците“. (Ев. от Йоанна гл. 1.ст. 4) Този стих се управлява от Духа на Живота, който произвежда червените лъчи и е под управлението на Елохим, Отец на Светлините.

По този начин бе направена схема на всички ключове и скрижали на „Призванието“, което поместваме накрая.

Бяха включени и подходящи песни от Учителя. Музикантите Йоанна Стратева, Ина Дойнова и Добринка Стратева, след като проучиха добре текста на „Призванието“ отбелязаха след кой пасаж ще бъде включена дадена песен от Учителя, която да подхожда на определения пасаж. След това бяха определени онези, които ще изпълняват песните. Беше направен списък на песните, който ми бе предаден. Добринка Ставрева ми издиктува песните, всяка песен в коя тоналност се намира.

Започна една още по-трудна работа. По тоналността на песента аз намирах на кой цвят тя отговаря. Например: „Песента „Благославяй“ е в тоналност „ре“ и отговаря на цвят оранж. Но цигуларката Йоанна Стратева обърна внимание, че това не е достатъчно, а да се провери чрез текста на песента, да се намери ключовата дума и да се види кой е онзи планетен Дух, който я управлява. Всичко това трябваше да се направи от мен, който не съм музикант. Продължих работата, получих просветление и започнах да се справям с всяка една песен. Така в песента „Благославяй душе моя Господа“ бе намерена като ключова дума „благославяй“. Бе открит целият пасаж във Псалом 103.ст. 2-4, който гласи: „Благославяй душе моя Господа и не забравяй всичките Му благодеяния, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести, избавя от тление живота ти“. Този стих се управлява от Духа на Обещанието, Който произвежда, излъчва портокалените лъчи, т. е. цветът е оранж, който се намира на стр. 17 от книжката на „Заветът“. По този начин певецът, който изпълняваше тази песен преди да започне да я изпълнява бе осветяван от прожекторите с оранжева светлина. По същия начин се работеше

и с всички останали 16 песни, които бяха изпълнени на концерта. Режисьорката Зунка Янкова следеше по схемата, която бях направил, следеше основния текст, където бе отбелязано къде, кога и каква песен се включва и диктуваше на осветителя каква светлина да се включва от прожекторите. Основният замисъл бе, че освен със Слово и Светлина, работихме и с музиката на Учителя, която е също Светлина и Виделина. По този начин на сцената на Театър „София“ на 22 май 1994 г., в неделя от 11 часа бе оповестено „Призванието“, като на сцената и в салона се работеше с текст, музика и светлини. Това бяха Седемте Духове и Седемте Лъча и Седемте Съзвучия в пълнотата на Божието Единство. Това е Заветът на Бога Елохим. А Елохил, ангелът на Завета Господен чрез Словото оповести „Призванието“.

Подготовката на този концерт-рецитал бе свързано с много противодействия. Трудно откупихме салон, следваха празници около 24 май и персоналът на театъра бе пуснат в отпуск. На генералната репетиция, в събота салонът беше заключен и нямаше кой да ни отвори. След един час случайно дойде един от второстепенните служители, който си миеше колата. Платихме му една надница, за да ни отвори салона. Успяхме да влезем в салона и на сцената, а тя бе неустроена и пуста и се движехме в полутъмнина. Така, както е отбелязано и започва Първа глава на Битието. По-късно дойде уговореният осветител и включи на сцената една бледа светлина. Докато другите се уточняваха със сценария и бъдещата уредба на сцената, аз извиках Виолета Гиндева и ние двамата застанахме пред една малка масичка поставена от някого на средата на сцената. Аз трябваше да се уточня с нея и да обясня какъв е замисълът на онези думи, които са подчертани в нейния текст и които тя трябва да повтаря, за да може в този момент прожекторите над нея да я облъчат със съответната светлина, докато чете съответния пасаж. На масата тя сложи своя текст, а до него аз сложих моята схема и започнах да чета какво означава ключовата дума „живот“, по същия начин както описах по-горе. И в момента когато преминах на втората ключова дума, която е „Истината на Живота“ и се управлява от Духа на Истината, Който произвежда синия цвят, тогава небето над нас се отвори и един Небесен сноп от синя светлина се насочи към нас и освети сцената. Аз се стреснах, не очаквах тази развръзка, защото бе спасителна за нас. Казах: „Концертът ще стане!“ Да, Небето бе казало: „Да бъде Виделина“. И Виделината бе изпратена чрез Духа на Истината чрез своя син цвят. А Отец на Светлините е Елохим, Бог на Боговете, който носи „Заветът на Бога“. А неговият Ангел Елохил ни съдействуваше в този миг, защото бе ангел на завета Господен. **Елохим е Отец на Светлините и Духът на Виделината.** Аз се развеселих, а всички бяха умълчани от големите противодействия. Те продължиха и на следващия ден, защото имавме затруднения с подготовката на сцената и концертът започна с 10 минути закъснение.

През това време навън Елена Николова беше отпечатала „Призванието“ чрез оригиналният правопис от оригинала, който й бях връчил в едно много хубаво издание. Към тях имаше листовка с обяснителни бележки на „Призванието“, направени от моя милост. Така че се реализираха онези пророчески думи на Виолета Гиндева, че трябва да се отпечата Призванието с обяснителни бележки. И то излезна от Издателство „Бяло Братство“. В същият момент, когато се влизаше в салона Наталия Иванова Колева от Търговище беше направила в разноцветни краски по цветовете на небесната дъга листовки, в които бе включила избрани мисли от Словото на Учителя: „България - ключ за духовно единство на света.“ В двете си ръце държеше една голяма кутия с наредени листовки от седем цвята. Тя бе застанала до вратата и всеки посягаше и взимаше онази листовка, чийто цвят харесваше. Раздаде към 300

броя безплатно, която тя бе финансирала.

Предварително бяха направени подходящи покани и изпратени в провинцията и раздадени в София. Имахме и подходящи плакати-афиши. Бяхме окачили и афиши с портрета на Учителя. А на сцената високо в дясно бе сложен художествен портрет на Учителя от художника Георги Пенчев, който бе осветен от прожектор.

Концертът завърши. Концертът стана и се осъществи въпреки трудностите и противодействията. За пръв път след близо 100 години той бе оповестен публично. Аз останах последен, за да се разплатя с обслужващия персонал от Театъра. Идва към мен Любка Хаджиева, която на времето е била личната машинописка на Боян Боев и търси Виолета Гиндева да я поздрави. Намери я, поздрави я и я разцелува. Виолета беше зашеметена както от самото представление, така и от това, че Любка Хаджиева бе единствената от 500-те души зрители, която дойде и я поздрави. Други не дойдоха. Пита ме: „Такива ли са всичките?“ Отговарям: „Такъв е окултния закон. По-добре двама в Дух, отколкото мнозинство в различие!“ Тя се успокои. Беше усетила, видяла какво значи ЕДИНЕНИЕ НА ДУХА. Ние бяхме двама с нея, които още от самото начало, а и чрез нея се определиха пет точки, които се реализираха. Тя беше дошла първа от всички участници на концерта и си тръгна последна. Това беше човек с Дух. Придружаваше я заслужилата българска народна артистка Иванка Димитрова, която като зрител присъствуваше на концерта. Преди концерта ми правеха лична забележка, защо аз съм избрал нея, когато тя е била комунистка, а пък родителите ѝ били активни борци против фашизма и още по-активни комунисти. Отговарях, че аз съм този, който я е избрал и това съм аз, който организира този концерт. Една вечер по телефона ме запитват: „Как може една върла комунистка да стане върла дъновистка?“ Отговорих, че е напълно възможно и че на времето апостол Павел като Савел е гонил и убивал първите християни, но после Духът като идва върху него, от Савел става на Павел и е свършил най-голяма работа от всички апостоли. „Да, ама на Савел се яви Христос, а на Виолета Гиндева кой се яви?“ Отговорих им: „Яви се Духът на Истината и Той свидетелствува за нея, а аз бях очевидец“. И което е най-интересното, когато трябваше да издадем следващия по мой замисъл концерт-рецитал - „Мисията на Славянството“ на 29. януари 1995 г. се повтори същото. Тя бе също определена първо от Духа на Истината и след това от мен да бъде водеща и да чете предварителния текст, който аз бях подготвил за този концерт. Тя извика и артиста Юрий Ангелов. И двамата бяха водещи на този концерт. Така с нея работихме и при един друг концерт-рецитал „Новата Ева“. Аз ѝ бях предал предварителен текст, от който тя трябваше да подбере подходящи според нея пасажки. Музикалните бяха ми предоставили списък на песните, които те ще изпълняват. Аз ги подредих така, че те да се редуват един след друг и да изпълняват онези песни, както те ги бяха подредили. Предварително си бях извадил основната мисъл от всеки текст на дадена песен и подчертал „ключовата“ дума. Тя трябваше да пасва, да подхожда и да се слива с онази мисъл и онези изречения, които Виолета Гиндева сама бе избрала. Един час преди представлението седнахме, за да сравним. Аз останах невероятно изненадан. Песните както бяха подредени от мен с обозначената мисъл и ключова дума, напълно схождаше с онази мисъл от Словото на Учителя за Славянството, която тя лично бе извадила от обширния текст, който аз ѝ бях предварително предоставил. Тогава видях, че при работата ми с нея работи един и същ Дух. А това е Духът на Единението и Единството, който е Христовия Дух.

Когато трябваше накрая да се разплащам със сценичните работници,

те поискаха по-голямо възнаграждение от уговореното понеже бяха дошли извънредно и то в неделя пред настъпващи три дни празници. Аз се бях намръщил. При мен се приближала Любка Хаджиева и разпалено говори без да знае за какво съм намръщен. „Брат, не жали парите. Давай брат, давай! Нали концертът стана. Този концерт го чакаме 100 години. Брат, не жали парите! Давай и давай!“ Работниците бяха застанали около мене и с удивление я оглеждаха. Аз смирено изваждах пари и плащах. И при всяка банкнота, която давах чувах нейните думи: „Брат, не жали парите! Нали концертът стана!“ Тя бе единственият човек, който Небето бе изпратило първо да благодари на Виолета Гиндева и след това да охрабри и мене, че сме реализирали една идея. Ние бяхме последните, които напуснахме Театър „София“. Концертът стана. Идеята бе реализирана. Участваха мнозина и всеки бе един от брънката в тази верига, която съедини Небето и земята. Този, който съедини чрез Слово, Музика и Светлина бе Бог Елохим и Елохил, ангелът на Завета Господен.

Чрез този концерт и рецитал бе оповестено „Призванието“. Чрез оповестяването на „Призванието“ на 22 май 1994 г. в София се определи съдбата на България за следващия период от 45 години. А каква е тя? Всеки който се запознае с Призванието ще да узнае за бъднините на България.

На 29 януари 1995 г. бе изнесен рецитал-концерт „Мисията на Славянството“. Бе работено по същия начин. Предварителният тест от мисли на Учителя за Славянството бе предоставен на Виолета Гиндева и заедно с нея определихме кои пасажки ще се четат. Но тя ги определи, а аз следях дали ще съответствуват на онези песни, които музикантите бяха определили да изпълнят. Отново невероятно съпадение. Слово, музика и музикален текст съпадаха точно. Концертът стана. За пръв път в София и България и в Славянството се изнася такъв рецитал-концерт. Основният текст лично предоставих на нашата гостенка от Москва, певицата Евгения Шевельова - сопран. Казах й: „Този концерт трябва да се повтори и в Москва със същия текст и с песни на Учителя. От теб зависи този концерт дали ще се осъществи. И от този концерт-рецитал в Москва за „Мисията на Славянството“ зависи бъдещето на Русия в следващите 100 години“. Беше влезнал в мен Дух, Който говореше чрез сила и мощ. Тя кимна с глава и каза: „Аз всичко разбрах!“ На 25 юни 1995 г. в Москва бе изнесен този концерт-рецитал като Евгения Шевельова организира този концерт и го осъществи. Духът Елохил, ангелът на Завета Господен чрез Словото на Учителя присъствува в Москва. **Ангел Елохил е ръководител на българския народ и на целокупното Славянство. Славянството ще бъде обединено от Бог Елохим, Който е Завета на Бога чрез Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. Амин!**

**ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА „ПРИЗВАНИЕТО МИ“
ОТ УЧИТЕЛЯ**

	Цвет	Текст	Заветът на цветните лъчи	Стр	Седемте Духове
I	червен	Живот	В него бе живот, и животът бе виделината на човечите. Ев.И (1,4)	48	Духът на Живота
II	син	Истината на живота	А кога дойде онзи, Духът на Истината, ще ви настави на всяка Истина. Ев.И (16,13)	55	Духът на Истината
III	виолетов	В небесата на Божествените разпореждания	Господ постави престолът си на Небето, и Царството Му владее над всичко. ПС (103,19)	33	Духът на Силата
IV	зелен	Възраждат се от този същ Вечен Дух	И насади Господ Бог рай в Едем. И взе Господ Бог човека и насади го в рай Едемски (Бит.2 (8-16)	22	Вечният Дух
V	розов	Тази връзка е Любовта на Вечния Невидим Бог	Да имате любов помежду си, както ви Аз възлюбих. (Ев И (15-12) Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас. Пребъдете в моята любов. Ев И (15.9)	49	Духът на Любовта
VI	виолетов	Народ, на който Господ на Силите е Вожд	И пристъпи Исус та им говори, та им говори и рече: Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Ев.М 28 (18-20)	57	Духът на Силата

ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА „ПРИЗВАНИЕТО“
ОТ УЧИТЕЛЯ

	Цвят	Текст	Заветът на цветните лъчи	Стр	Седемте Духове
VII	син	Истината ще възтържествува	Духът на Истината, който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за мене. Ев.И (15,26)	55	Духът на Истината
VIII	син	Верността	Бъди верен до смърт и ще ти дам венец на живот. О.И (2:10)	32	Духът на Истината
IX	червен	Аз съм Ваш хранител и Върховен водител	Бог е любов I.И (4-8) Аз съм Бог твой (втор. 5,6)	8	Духът на Любовта
X	жълт	Велик преврат да ви подготвя	Върху тебе ще бъде окото ми пс. (32-8) И заведе ги през прав път пс. (107;7)	20	Духът на Мъдростта
XI	син	Да им връча Словото на Истината	Духът на Истината, който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за мене. Ев. И (15,26)	55	Духът на Истината
XII	диамантови бели лъчи	Но го принесе жертва жива Богу	Когато дадеш душата му приношение за престъпление: Ще види семе, ще продължи дните си и волята Господня ще Благоуспее в ръката му. Иса 53 (10-12)	40 41	Духът Христов
XIII	червен	Вожда на Спасението	Когато врагът нападне като река, Духът Господен ще възвиси хоругва. Иса (40:10)		Духът на Живота

ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА „ПРИЗВАНИЕТО“ ОТ УЧИТЕЛЯ

	Цвет	Текст	Заветът на цветните лъчи	Стр	Седемте Духове
XIV	портокален	Аз ви подкрепих с Любовта си	Аз съм с тебе, за да те избавя и ще те изведем от раните ти. Иер 30 (11-17)	15	Духът на Обещанието
XV	зелен	Но верен съм в делото на Този който ме е проводил	Знае Господ тези, които са неговии (2Тим 2-19) Не бой се много стадо, защото Отец ви благоволел да ви даде Царство. (Ев. 12,32)	22 24	Вечният Дух
XVI	виолетов	Царството, което ще възстановя	Осв Сината на Духа Божие (Рим 15,19) Господ постави престолът си на Небето и Царството му владее над всичко. (пс 103,19) Царството Божие не е в Слово а в сила. 1Кор (4,20)	33	Духът на Сината
XVII	портокалов	Водете народа ми в пътя на Истината.	Ако е накой в Христа, той е създаване ново. 2 Кор. (5,17)	15	Духът на Обещанието.
XVIII	диамантови бели лъчи	Аз съм Енохия Ангел на Завета Господен	Христос - впемена на светът Ев.И (8-12) И рече Бог, поставям дъгата си в облакът и тя ще бъде белег на завета между мене и земята във вечни родове и ще поманя заветът си, който е между мене и вас и между всяко слушавено живоотно на всяка път (Бит 9-12,15) Ето, аз съм Господ БОГ на всяка път. (Иер. 32,27)	41 43	Духът Христов
XIX	син	Молитвата към Българския народ.	Аз съм Истината (Ев.И 14,6) глава на твоето Слово е Истината (пс 119,160)		Духът на Истината

ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ - ИЗПЪЛНЕНИ С „ПРИЗВАНИТЕО КЪМ НАРОДА МИ“

Песен	Тоналност	Цвят	Текст на песента	Завета на цветните лъчи	Стр	7-те Духове
1 91 Псалом	ре	оранж	Бог мой, на Когото уповавам ст.2 Господ е прибежище мое ст.9	Аз съм Господ, който те изцелявам. Ев. М.в.3	15	портокален цвят Духът на Обещанието
2 Благославяй стр.29	ре	оранж	Благославяй, душе моя Господа.	Благославяй душе моя Господа и не забравяй всичките ми благодеяния, който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести. Пс.103:2,4	17	портокален цвят Духът на Обещанието
3 Фир-фор-фен Тао Би Аумен стр.57	сол	светло син	Без страх и без тъмнина А със светлина в Любовта безгранична. (превод на Учителя от санскритски)	Научи ме Господа пътя си Псалм 27,11 Проводи ведомината си и Истината си. Те да ме водят Псалм 43,3	31	сини лъчи Духът на Истината
4 Аум стр.57	до	червен	Бог е Любов	Бог е Любов (1.И. 4,7) Аз съм Бог твои (втор 5,6) Аз дойдох видения на светът (Ев.И 12, 16)	8 48	червен Духът на Любовта
5 Духът Божий стр.66	до	червен	Духът Божий, Духът Вечен Духът Свети, Духът Благ, кой пълни сърца ни с Любов	Бог е Любов (1.И. 4,7) и хорулата му над мене бе Любов. Сол.пес.песн. 2,4	8 8	червен Духът на Любовта
6 Вехали стр.66	ре	оранж	На Бога ще посветиш и себе си и своя живот и всичко. което имаш (о.о.ж.лек 28 с. 47) Да изпълниш волята Божия, да пожертваш всичко за Бога.	Едно тяло и един Дух Да представите телата ваши в жертва жива. Свята благодатна Божу.	15 16	портокален Духът на Обещанието

ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ - ИЗПЪЛНЕНИ С „ПРИЗВАНИТЕО КЪМ НАРОДА МИ“

Песен	Тоналност	Цвет	Текст на песента	Завета на цветните лъчи	Стр	7-те Духове
7 В началото бе Словото стр.75	ре	оранж	В началото бе словото Словото бе у Бога и Словото бе Бог. Ев.И (1,1-4)	Свят, свят, свят Господ Саваот Иса 6,3 От Господа стана това и чудно е в нашите очи Псалм 118 (23)	16	портокален цвят Дух Святый Духът на Обещанието
8 Климет Зену стр.74	до	червено	Великият, който урежда и създажда нещата чрез Божественото у човека, което трябва да се прояви. Когато Христос прие духът, съзнанието му се пробуди, той се свърза с Бога, прие неговата мисъл и придоби вечния живот. о.о.к. VI-It. стр.277	Духът на Утешението Аз съм, който ви утешавам Иса (51,12) И ще ви даде друг Утешител, да пребъде с вас до веки.	10 11	червен Духът на Любовта
9 Обетована земя стр.74	ре	оранж	Но Духът ми на живота с мощ и сила над тях изплава.	Ако е някой в Христа Той е създаване ново. 2 Кор. 5, 12	14	оранж Духът на Обещанието
10 Странник съм в този свят. стр.179	сол	светло син	Ти Господи Боже мой Си създад всички за мене	Господ постави престола си на небето и неговото царство владее над всичко. Псалм 103, 19	30	светло син Духът на Истината
11 Една веща Истина, която е Бог на Любовта стр.168	сол	светло син	Първата велика душа, носителка на Любовта.	Акога дойде онзи, Духът на Истината, ще ви настави на всяка истина. Ев. И 16, 13	55	светло син Духът на Истината

ЦВЕТОВЕ-ЛЪЧИ ЗА ПЕСНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ - ИЗПЪАНИ С „ПРИЗВАНИЕТО КЪМ НАРОДА МИ“

Песен	Тоналност	Цвят	Текст на песента	Завета на цветните лъчи	Стр	7-те Духове
12	Върхушният глас на Бога	светло син	Вену Бахар сами мусенет Туси Бахар, Вену сенет	Духът на Истината, който от Огъа изхоли, Той ще сиделастува за мене. Ев. И 15, 26 Аз в тях и те в мене да бъдем свършени в едно Ев. И 17, 23	55 56	светло син Духът на Истината
13	Ме Хейм	жълто	Аз ще пазя тази топина, Аз ще пазя топината	Дух на Мъдрост и разум Иса. 11, 2 Върху тебе ще бъде окото ми пс. 32, 8	18 20	жълти лъчи Духът на Мъдростта
14	Радост	ми	Радост на живота ми, ти веселиш сърцето ми.	Винаги се радвайте Сол. 5, 16 Турма си в сърцето ми радост Псалм 4, 7 А моята душа ще се весели в Господа Пс. 35, 9	20	жълт Духът на Мъдростта
15	До ще ден	до	До ще ден Той ще бъде светъл ден	А това е живот вечний, дето да познат тебе. Единното Истинно Бож. Ев. И 17, 3		червен Духът на Любова и живота
16	Маршът на светлите сили	до	Победен марш на светлите ангелски сили в живота Природа.	Аз съм възкресението и живота. Ев. И 11, 25	48	червен Духът на Любова и живота

ЕЛИ-БОГ, БОГ ВСЕВИШНИЙ
ЕЛОХИМ - ЗАВЕТЪТ НА БОГА,
ОТЕЦ НА СВЕТЛИНИТЕ, БОГ НА БОГОВЕТЕ
ЕЛОХИЛ - АНГЕЛЪТ НА ЗАВЕТА ГОСПОДЕН

На събора на веригата призовани от Учителя Петър Дънов през 1906 г. участвуват 12 човека във Варна. Съборът се е състоял от 11.август до 15.август 1906 г. На 14.август 1906 г. в дома на госпожа Анастасия Желязкова, в стаята пред иконите, където са ставали събранията са били поставени три стола, за присъстващите невидими за тях трима Велики Небесни посетители, които са били според думите на Учителя Дънов покровители на Славянството и на българския народ. При влизането им в стаята всеки се е покланял пред тях, т. е. пред празните столове и пред Невидимите посетители и всеки сядал на стола пред масата, където предварително е бил определен реда на сядането. На масата е имало сложени листчета с имената на присъстващите. Те са заемали местата си и съборът е започнал, воден от Учителя Дънов.

Имената на тези трима Небесни Велики посетители, видими за Учителя Дънов, но невидими за дванадесетте членове на събора са следните:

ИЕХОВА ЕЛОХИМ АДОНаЙ (Святият Дух)

Тези трима Невидими Велики приятели и покровители на българския народ и на Славянството представляват Божествената Троица и носят името: **ВСЕ**.

ВСЕ - значи и означава още **ЕМАНУИЛ**.

ЕМАНУИЛ, т. е. Господ с нас и между нас, който ни учи. Той е Великият Учител и Спасител.

Във Исая гл. 7.ст. 14 четем, както и в Евангелие на Матей гл. 1.ст. 23.

„За то Господ сам ще ви даде знамение:

Ето, девицата ще зачне и ще роди син,

И ще нарече името му Емануил,“

което се тълкува „Бог със нас“.

Ето защо когато се казва **ВСЕ** и **ВСЯ**, означава Бог със нас и между нас, означава **Божествената Троица**. Казваме още **ЕМАНУИЛ**, Който е Великият Учитель дошъл от Вселената на земята.

ВСЕ и **ВСЯ** означават: Всичко и навсякъде, всичко и всички, навсякъде във всичко.

И затова Учителят Дънов говори, че Емануил е единственият ангел възплътил се на земята в плът и кръв.

1. А това е слизането и раждането на Исуса като човек на земята.

2. Това е слизането на Божественият Дух върху Исуса и новораждането Му чрез Дух.

3. Това е вселяването на Христовия Дух в Исуса на планината Тавор и приемането на Славата Божия и приемайки Божият Образ. Това е Преображение Господне (Лука гл. 9 ст. 28-36; Мат. гл. 17 ст. 1-9; Марк гл. 9 ст. 2-10)

Затова Учителят Дънов казва, че Бог-Син-Елохим е било името на Исуса преди да дойде на земята, което означава Емануил - Бог със нас и Бог между нас.

Бог-Син-Елохим = Исус Христос = Син Божий

На 13.август 1907 г. в дома на еврейна Барух във Варна се открива осмия събор на веригата от Учителя Дънов. На този ден се прави първата стъпка на земята за основаване на духовната верига на Бялото Братство.

На 15.август 1907 г. във Горницата на дома е била поставена маса, а върху нея са сложени пасхалните съсъди, понеже се е осъществявала Господната вечеря. До масата са били поставени три стола за Невидимите посетители на събора обозначени с букви: Стол за И, Стол за Е и стол за А. Това означавало: Стол за Йехова, стол за Елохим и стол за Адонай.

След това са се правили упражнения с двете ръце показани и ръководени от Учителя Дънов. Те са следните:

1. Дясната ръка се издига горе и с нея се призовава активността Божия и творческата сила - Йехова (Йеова, Ехова).

2. Лявата ръка се издига горе и с нея се призовава Святият Дух (Адонай), който е родственик на Синът Божий.

3. Двете ръце се издигат горе над главата и с тях се поднася синовно поклонение Богу - Елохим, Който е един от тримата. Това е Синът.

Тримата представляват: ВСЕ = Светата Троица.

ВСЕ = Йехова, Елохим, Адонай (Святият Дух).

Бог - Син - Елохим, това е било името на Исуса преди да дойде на земята, което означава Емануил, след слизането Му на земята в плът.

След това се изпълнява следното:

1. Благодарност на Богу Отца.

2. Молят се на Господа - Исуса - Христе, както и на Йехова - Елохим, за да им даде Сила, подкрепа за себе си, за близките, за домочадието, за народа, за Славянството и за цялото човечество.

3. Молят се още на Святия Дух - Адонай, за да даде Просветление и да ги изпълни със Святия Дух и да им даде и да ги изпълни със всяка Мъдрост, една от трите добродетели на Божествената Троица: Любовта, Мъдростта и Истината.

На 16.август 1907 г., четвъртък Учителят Дънов оформя веригата във астралния свят. Този свят заема околоръстно едно пространство от сто километра над земята. А на този пояс започва менталното (умствено) поле, заемащо пространство 300 км над земята.

На 17.август 1907 г., петък Учителя Дънов дава следната молитва, обозначена като частна молитва:

„Господи Исусе Христе,

Йехова-Елохим-Утешителю, Дух Святий (Адонай),

Моля ти се:

Дай ми Сила, да мога да извърша всичко, което е за успеха на Царството Ти на земята.

Укрепи духът ми да мога да победа всички страсти и да мога да се боря срещу всички пакости и изкушения.

Изпрати ми Твоята Благодат, да мога са търпение да понасям всичко отредено от Твоята ръка.

Вдъхни ми Любов и ме озари с Твоята Правда, да мога да успявам в живота си и да бъда полезен за себе си, за ближните си, за окръжаващите ме, за обществото, за Славянството и за цялото човечество.

За веригата, за тези, които съдействуват, за Царството Божие, за българския народ, за духовенството, за учителите, за учениците, които посещават училищата, за всички държавни служители да ги вразуми Бог.

За всичките земеделци, за всичките бащи и майки, за всички стари и млади.

За цялото човечество, за всичките народи.

Защото, Господи, в идването на Твоето Царство е нашата радост и в осветяването на Твоето Име е нашата Слава, в изпълнението на Твоята Воля е

нашата любов“.

1. Чрез молитвата от Господа Йехова се търси Сила. Това е **Духът на Силата**. „Със силата на Духът Божий“ (Рим. гл. 15, ст. 19)

2. От Исуса - Елохим се търси Благодат. Това е **Духът на Благодатта**, Който носи спасение, търпение, кротост, за да бъде човек съвършен, както е съвършен Отец на Небеса. Затова се казва: „Благодатта на Господа нашего Исуса Христа“ (Откровение на Иоанна гл. 22, ст. 21)

3. От Светият Дух Адонай се търси просветление, **озарение**. Това е **Духът святи**, Който е Духът на Обещанието; Чрез Него се получава посвещение. „Свят, свят, свят Господ Саваот“ (Исай, гл. 6, ст. 3). Чрез Духът на Обещанието и чрез Светия Дух човек получава обновление. „Ако е някой в Христа, той е създание ново (II. Кор. гл. 5, ст. 17). Чрез Духът Святи се идва до Единство. „Едно тяло и един Дух“ (Еф. гл. 4, ст. 4)

Съгласно дадената частна молитва на Учителя Дънов и която е обозначена: Господи-Исусе-Христе, което отговаря на Йехова, Елохим, Адонай (Светия Дух), ще дадем следната схема:

ГОСПОДИ	ЙЕХОВА	ГОСПОД НА СИЛИТЕ	ГОСПОД ЙЕОВА САВАОТ ГОСПОД САВАОТ ЙЕХОВА САВАОТ ЙЕХОВА-САВА ОТЦА ГОСПОД БОГ САВАОТ ГОСПОД САВАОТ, БОГ ИЗРАИЛЕВ	ВСЕДЪРЖАТЕЛ ВСЕМОГЪЩИЙ ВСЕСИЛНИЙ ВСЕВЛАСТНИЙ В	ГОСПОДНИЙ ДУХ
ИСУСЕ	ЕЛОХИМ	1. ЗАВЕТЪТ 2. ОТЕЦ НА СВЕТАЛИНИТЕ	БОГ-СИН-ЕЛОХИМ НА БОГА. БОГ ОТРАЗЕН В ЕДНОГО	СПАСИТЕЛЯТ СЪЗДАТЕЛЯТ С	БОЖЕСТВЕНИЙ ДУХ БОГ НА БОГОВЕТЕ В ЕДНОГО
ХРИСТЕ	СВЯТИЙ ДУХ АДОНАЙ	ДУХЪТ НА ЗАВЕТА СЛОВОТО НА ЗАВЕТА	ГОВОРИ ГОСПОД БОГ САВАОТ СЛОВОТО НА БОГА ИЗРАИЛЕВА СЛОВОТО ГОСПОДНЕ ДУМИТЕ НА СВЯТАГО ИЗРАИЛЯ	ЕДИНОСЪЩ ЕДИНСТВО ЕДИНЕНИЕ Е	ХРИСТОВИЙ ДУХ

ЙЕХОВА

Йехова = Господи = Господ на Силите = Господ Саваот = Иеова Саваот

1. И рече Бог Мойсей: Аз съм Сий“ (Изход гл. 3, ст. 14)

Аз съм, Който съм. Аз съм, какъвто съм. Аз съм, който е...

2. Аз Господ първий и с последните: Аз съм (Исай гл. 41, ст. 4)

3. Така говори Господ, Изкупителът ти, Светий Израилев: Аз съм Господ Бог твой“ (Исай, гл. 48 ст. 17)

4. А Господ Саваот ще се възвеси чрез съд (Исай, гл. 5, ст. 16)

5. Защото Господ Иеова е моя сила и пение (Исай, гл. 12, ст. 2)

6. Така говори Господ, Царят Израилев, неговият Изкупител, Господ Саваот: „Аз съм първият, Аз и последният. И освен Мене няма Бог. (Исай гл. 44, ст. 6)

7. Защото Господ на Силите ще ги благослови (Исая гл. 19 ст. 25)
- Когато Господ на Силите се възцари в гората Сион (Исая, гл. 24 ст. 23)
8. Господ на Силите ще е венец от Слава (Исая гл. 28,ст. 5)
9. И се утвърждават на Израилевия Бог: Името Му е Йеова Саваот (Исая гл. 48 ст.2)
10. Аз съм Бог Всемогъщия (Битие гл. 17,ст. 1)

ЕЛОХИМ

Исусе, Елохим, Заветът на Бога, Господ Бог, Отец на Светлините.

1. И рече им Исус: „Истина, истина ви казвам: Преди да бъде Авраам Аз съм.“ (Ев Иоана гл.8, ст.58)
2. Исус Христос е Истият, вчера и днес и до века (Евреим гл. 13.ст. 8)
3. Защото всичките Божии обещания в него са: Да и в него Амин за Славата Божия чрез вас (II. Кор. гл. 1.ст. 20)
4. Ти си Христос, Син на Бога живаго (Ев. Лука гл. 4.ст. 41)
5. И Мелхиседек, цар Салимски изнесе хляб и вино, а той беше свещеник на Бога Вишнаго. И благослови го и рече: „Да бъде благословен Авраам от Елохима. (Могъщия Бог) (От Бога Вишнаго). Владетеля на Небето и земята (Битие гл. 14.ст. 18-19)
6. Благодат вам и мир от Тогози, Който е и Който е бил и Който иде и от Седемте Духове, Който са пред Неговия престол. (Откровение гл.1 ст.4)
7. „Който е сияние на неговата Слава и образ на неговото същество и държи всичко със Силата на Своето Слово“ (Евр. гл.1 ст.3)

СВЯТИЯТ ДУХ - АДОНАЙ

Христе, Светия Дух, Адонай, Духът на Завета, Словото на Завета, Словото Господне.

1. Говори Господ Бог Саваот (Исая гл. 17.ст. 3) Говори Господ Израилевия Бог (Исая гл. 17.ст. 6)
2. Словото Господне. „Господи, Твоето Слово е утвърдено на небето до века“. (пс.119, 89)
3. Словата на Бога Израилева. „Твоето Слово е светилник на нозете ми и виделина на пътеката ми (пс. 199, 105)
4. Защото така говори Всевишний и Превъзнесений, Който живее във вечността, на Когото името е Свят (Исая гл. 57.ст. 15)
5. Думите на Святаго Израїля. Свят (Исая гл. 30 ст.12, ст.15)
6. Свят, свят, свят Господ Саваот (Исая гл. 6.ст. 3)

ЕЛИ-БОГ

Ели - това е Бог. Върховното Божество. Бог Всевишний (Битие гл. 14.ст. 20) Защото Йеова Бог Ваш е Бог на Боговете (Елохим) и Господ на Господарите, Бог Великий, крепкий и страшний, Който не гледа на лице и не приема дар (Второзаконие гл. 10.ст. 17)

ЕЛИ БОГ	1. Бог Отец -	Единнаго Бога	Бог Всевишний
	2. Бог син -	Проявяващого се Бога	1. Бог на Боговете
	3. Бог Дух Святий - Властелин и Цар Предвечний		2. Господ на Господарите 1. Одеждата на Бога святого 2. Словото Божие 3. Духът на Завета 4. Животворящото начало на Словото

В името на Отца	и Сина	и Святият Дух
Отца	Сина	Святият Дух
Господи	Исусе	Христе
Иехова	Елохим	Утешителят
		Дух Святий (Адонай)

„Господи, Боже наш, благий ни Небесен Баща“

„Благий Небесен Баща, Авва, Отче,

Да дойде твоео царство“.

„Благословен Господ Бог, наш Отец“.

„Аз, Бог Вечний Елохи Иехова-Единнаго Господа.“

„Бог велик, Бог славен, Бог всемъдър и всеблаг.“

„Благословен Господ Бог наш, Отец на праведните Духове“.

„Елате сега всички, които любите Господа да Му се поклоните в Дух и Истина, защото Той е Бог наш от веки“.

„Аз съм Бог, Господ Саваот, Иехова, Елохим.

Бог незнайний, вечний. Който съм от веки и до века.

Един, Който съм и Който говоря според благоразумието на Духа Си.“

(Стихове от Молитви дадени от Учителя Дънов).

1. Божественият Дух	Елохим	Заветът на Бога	В	Все вечний	Бог е Дух (Ев. Йоан гл. 4. ст. 20) Дух Вечен (Евр. гл. 9. ст. 14)
2. Господният Дух	Иехова	Господ на Силите	С	Спасителят	Духът на Силата (Римл. гл. 15. ст. 19)
3. Христовият Дух	Святият Дух Адонай	Духът на Завета Словото на Завета Словото Божие	Е	Единнаго Бога - Единосъщ Елохи Хелохим	Духът на Единението

А това е Живот Вечний, дето да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводил (Ев. от Иоанна гл. 17. ст. 3)

Когато говорим за Господа, трябва да разбираме колективност от Духове (Господ е Множество, защото е Господ на Силите).
Когато говорим за Бога трябва да разбираме Единствено число. Бог е един.

**Бог е Едного и Самаго. Бог е Един и Самин.
Господ е Множество. Господ е Войнство.**

1. Ели-Бог, Бог Всевишни

1. Бог е Един

2. Елохи Йехова - Единнаго Господа на Силите

2. Господ на господарите

2. Господ е множество.

**3. Елохим-Отец на Светаините,
Заветът на Бога,**

3. Бог на Боговете

4. Бог - син Елохим

4. Синът. Бог първороден

5. Емануил - Божествената Троица

5. Великият Учител

ЕЛОХИЛ - Ангелът на Завета Господен

„Духът Елохил, Който е Бог. Помазаник е ръководител на българите. Той е Ангел, Който е поставен от Господа да води българския народ и цялото Славянство. Той е Ангел на Завета, Господ на Когото тази политическа свобода на българите се дължи. Да, българите дължат много работи на Елохила. И Той ще се яви между Славяните, но те няма да Го разпнат като евреите.“ Думи на Учителя Дънов от Протоколните събори на членовете на веригата 1911 година на 15. август, понеделник, Св. Богородица.

„Елохил, Елохил. Този е Който е и Който ще предиде. Този е, Който отнима думата от уверените и взима ума на старейшините“.

12. октомври, неделя 1897 г. „Господ яви Своята Благодат и Своята Милост. Изяви Господ Завета на Своята Любов.“

6. февруари 1899 г. „Аз съм Господ, Бог твой, заповедта ми излезе. Бъди твърд и непоколебим в пътя Ми. Ето моят Ангел, Когото пращам да ти помогне и той неотложно ще пристигне на време.“ (Учителят Дънов)

РОЖДЕНАТА ДАТА НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Петър Константинов Дънов е роден на 29 юни 1864 година в село Хадърджа, Варненско, а сега село Николаевка. На 29 юни 1864 г. е било по църковно-славянския календар ден Петровден, за което е кръстен на име Петър.

В издадената книга „Учителят“ през 1947 г. на стр. 9 е посочено, че Петър Константинов Дънов е роден на 11 юли 1864 г. на Петровден. По време на цялата Школа на Учителя от 1922-1944 г. по времето на Учителя се е празнувал Денят на Учителя винаги на 12 юли, ден Петровден.

Има ли някакво противоречие между тези три дати? Коя е от тях вярната? И на коя дата е роден Учителят Дънов?

ЮЛИЯНСКИЯТ КАЛЕНДАР

През 46 г. преди Новата ера римският върховен жрец, писател и държавник Гай Юлий Цезар прави реформа в римския календар. Когато е пребивавал в Египет като завоевател се е запознал с египетския слънчев календар. Разработката е направена под ръководството на египетският астроном Созиген. Същността се изразява в това, че като основен факт е било прието преместването на слънцето сред звездите. Созиген разделил годината на 12 месеца. Средната продължителност на Юлианската година е 365 дни и 6 часа, но тази стойност е по-голяма от тропичната година с единадесет минути и четиринадесет секунди. Затова за 128 години се натрупва грешка равна на двадесет и четири часа. Затова не е много точен, но е много прост и достъпен за употреба. Затова три поредни години календарът е бил с 365 дни, а на четвъртата година е с 366 дни, която е обозначена като високосна година.

През 325 година бил свикан Никейският църковен събор, който приема за целият християнски свят Юлианския календар за употреба, според който пролетното равноденствие е било на 21 март. Това е важно за църквата, за нуждите ѝ да се определи празнуването на Пасхата. Но до 1600 г. се натрупала грешка с десет дни повече, защото на 128 години той натрупва един ден в повече. На събора в Константинопол, през 1583 г. е призната неточността на Юлианския календар. Това довело до големи затруднения при определяне денят на Пасхата, т. е. до Възкресение Христово или Великден.

ГРИГОРИАНСКИЯТ КАЛЕНДАР

Поправката се извършва от Папа Григорий XIII (1520-1576). Той приема проекта на д-р Луиджи Лилий (1520-1576 г.). Папата издава специална Була, с която датите се преместват с десет дни напред и вместо 5 октомври се приема 15 октомври 1582 г. Поправя се грешката посочена от Никейския събор през 325 г. и пролетното равноденствие е отново на 21 март.

Но как да се запази пролетното равноденствие да бъде винаги на 21 март?

Според Юлианския календар за 400 г. се събират три денонощия напълно излишни, т. е. се събират плюс три дни. Луиджи Лилий предложил на всеки 400 години да се изваждат три дни. Затова предложил още тези стотни години, които не се делят на 400, да се смятат като обикновени години по 365 дни, докато по Юлианския календар те трябва да бъдат високосни с 366 дни. Така 1600 година е била високосна с 366 дни, защото се дели на 400. А 1700 година, 1800 и 1900 година трябва да бъдат обикновени, защото не се делят на

400. А 2000 г. ще бъде високосна с 366 дни, защото се дели на 400. Така за 400 години, започвайки от 1600 г. до 2000 г. ще се изпуснат тези три излишни дни и пролетното равноденствие ще си запази своето място. Папа Григорий издава възпоменателен медал. Този календар се нарича Григориански и се приема за нов стил, а Юлианския календар е обозначен като стар стил.

СТАР - ЮЛИАНСКИЯ КАЛЕНДАР И НОВ - ГРИГОРИАНСКИЯ КАЛЕНДАР В БЪЛГАРИЯ

След Освобождението на България от турско робство през 1878 г. е приет за ползване Юлианският календар или стария стил. Всички църковни празници се изчисляват по Юлианския календар. На 31. март 1916 г. е въведен задължително в България Григорианския календар, като от 31. март 1916 г. датите от календара се преместват напред и стават 14. април 1916 г. Преместват се с цели 13 дни. А защо с 13 дни? Защото Григорианският календар се различава от Юлианският календар започвайки от 1600 г., която е била приета за високосна година и по стария и по новия стил, със следните дни:

От 5. октомври 1582 г. до 29. февруари 1700 г. поправка с плюс 10 дни

От 1. март 1700 г. до 29. февруари 1800 г. поправка с плюс 11 дни.

От 1 март 1800 г. до 29 февруари 1900 г. поправка с плюс 12 дни.

От 1 март 1900 г. до 29 февруари 2000 г. поправка с плюс 13 дни.

От 1. март 2000 г. до 29. февруари 2100 г. поправка с плюс 13 дни, защото се изпуска един ден, 2000 се дели на 400 и става високосна с 29 дни, според правилото на Лувиджи Лилий.

КАК СЕ ИЗЧИСЛЯВАТ ДАТИТЕ НА ЛИЦАТА РОДЕНИ ПО СТАР ЮЛИАНСКИ СТИЛ В НОВИЯТ ГРИГОРИАНСКИ СТИЛ?

Лицето родено през годините от 1800 г. до 1900 г., за да се превърне рождената му дата от стария Юлиански стил в новият Григориански стил се осъществява като се прибави към рождената му дата числото 12.

Петър Константинов Дънов е роден на 29. юни 1864 г. по Юлианския календар - стар стил, а да се преведе рождената Му дата в Григорианския календар - или нов стил се прибавят 12 дни, което се равнява на 11. юли, понеже юни е съставен от 30 дни. Или 29 плюс 12 е равно на 41 минус 30 дни от месец юни е равно на 11 дни от месец юли. Но тази дата 11. юли се отнася само до 1900 г. Ако Петър Константинов Дънов е трябвало да се изчислява рождената дата по Григорианския календар до 1900 г. то рождената Му дата е трябвало да бъде 11. юли. Да, но до 1900 г. в България е на употреба Юлианския календар и така поправка не може да се направи. Тази поправка е влезнала в сила чак през 1916 г. когато влиза в употреба в България Григорианския календар. От тогава започва да се изчислява по новия стил, като към датите от стария стил - Юлианския календар се прибавят вече 13 дни. А защо 13 дни? Защото съгласно горната схема от 1. март 1900 г. до 29. февруари 2000 г. поправката към Юлианския календар се извършва като се прибавят 13 дни.

Петър Константинов Дънов е роден на 29. юни 1864 г. по Юлианския календар и да се преведе в новия стил след 1916 г. трябва да се прибавят 13 дни.

А това прави 42 дни и като се извадят 30 дни за месец юни, то за месец юли остават 12 дни. Така рождената дата се премества на 12.юли.

По времето на цялата Школа Учителят Дънов празнува своят рожден ден на 12.юли, което е било и денят Петровден. А преди 1916 г. Той чествува рождения Си ден на 29.юни по Юлианския календар.

Бяхме поставили въпроса коя от тези дати е вярна като рождена дата на Петър Дънов: 29.юни, 11.юли или 12.юли?

Рождената дата на Петър Константинов Дънов е 29.юни 1864 г. по Юлианския календар, ден Петровден. Тази дата е вярна, ако се изчислява по Юлианския календар.

Понеже в България се въвежда Григорианския календар през 1916 г. и след направената поправка към Юлианския календар се прибавят 13 дни и рождената дата се премества от 29.юни на 12.юли. По времето на цялата Школа Учителят празнува рождения си ден на 12.юли, който е също Петровден. Това е било Денят на Учителя. На този ден има тържествен обяд, и вечерта са празнували с изнасяне концерт в салона на Изгрева. Учениците на Школата сутринта са отивали и са целували ръка на Учителя. Ако този ден Петровден е в неделя или в дните на Школата, сряда за Общия Окултен Клас или петък за Младежкия Окултен Клас, тогава Учителят държи Своята редовна беседа. Било е празник не само на Учителя, а и на Школата.

Затова рождената дата на Учителя по стария стил - Юлианският е 29.юни 1864 г., а по новият стил - Григорианският е 12.юли 1864 г. Така че рождената дата на Учителя е 12.юли за това столетие от 1900 до 2000 г. Тази дата 12.юли трябва да остане като рождена дата на Учителя, защото на нея се е празнувал рождения ден на Учителя по време на Школата на Бялото Братство от 1922-1944 г.

Освен това при преизчислението на датите от 2000 до 2100 г. също трябва да се прибавят 13 дни към Юлианския календар, така че следващия век също няма да се промени тази дата. Датата 12.юли няма да се промени от 2000 до 2100 г. Така че в разстояние на 200 години датата 12.юли за рождена дата на Учителя ще остане, която се е празнувала по времето на Школата на Учителя.

Датата 12.юли като рождена дата на Учителя през 1864 г. трябва да остане като такава не само до 2100 г., но и за следващите векове и хилядолетия. А защо ли? По този начин ще се определи трайно и постоянно рождената дата на Учителя, която е била рождена дата на Учителя по време на Школата 1922-1944 г. и е била Денят на Учителя.

Денят на Учителя е 12.юли за Школата на Учителя. Тя трябва да остане за следващите векове и хилядолетия.

И да бъдем най-точни ще кажем: че Петър Константинов Дънов е роден на 29.юни 1864 г. по Юлианския календар, или на 12.юли 1864 г. по Григорианския календар.

СЪБОТА - ДЕН ЗА ГОСПОДА

Според Писанието Бог сътвори света в шест дни и почива в седмия ден. А това е събота и означава почивка. Тя произлиза от еврейската дума „шабат“, което значи почивка. Евреите са празнували съботния ден от петък вечер до събота вечер. „Помни съботния ден да го осветяваш“. (Изход гл. 20.ст. 8, Второзаконие гл. 5.ст. 12). Той се освещава с благотворителност, с молитви, славословия, изучаване на Божието Слово. В този ден не се работи. Събота е ден на Сатурн.

През втория век от новата ера римският император Адриан забранил на християните да празнуват в събота. Денят за почивка бил пренесен следващия ден от седмицата, в деня на Слънцето. А това е неделя.

През 321 г. римският император Константин след като приел християнството узаконил неделята от седмицата като държавен празник.

Неделята означава ден, в който не се работи. Думата неделя се състои от две срички: „не“ и „деля“. „Деля“ означава работа. А „не“ „деля“ означава не работа.

Учителят по време на Школата в съботния ден не е приемал гости и посетители както от Изгрева така и от града. Казвал е: „Това е ден за Господа“. Обикновено е бил в Горницата, стаичката Си и не е приемал никого. Сестрите са Му оставяли блюда с храна, които Той не винаги е докосвал. Понякога по спешност и при големи настоявания от нуждаещите, Той ги е приемал и в този ден, макар че е събота и е разрешавал някой техен въпрос. Защото и Христос казва, че Син Божий е Господар и на съботата. А Учителят е Господар не само на съботата и неделята, но и на цялата седмица.

ДЕНЯТ НЕДЕЛЯ - ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Неделята е бил празник на първите християни, понеже Синът Божий Исус след разпятието на кръста и след полагането Му в гроба възкръсва в събота срещу неделя. Според евреите събота е бил почивен ден и в него не се работи. А неделята е бил първият ден от седмицата. Първите християни започват да се събират всяка седмица в неделя, първия ден след съботата, за молитви и да пресъздават всяка седмица Господната Вечеря и да преломяват хляба за Пасхата Господня. Така неделята е определен за Господен Ден.

По времето на Учителя всяка неделя от 10 часа Той държи своите неделни беседи още от самото начало. От 1912 г. той започва да държи редовни неделни беседи от 10 часа, които са стенографирани и отпечатани. По време на Школата от 1930 г. Той започва да държи Утринни Слова всяка неделя от 5 часа сутринта. Неделята става празничен ден на Школата. Сутринта от 5 часа Утринни Слова, след това Паневритмия на поляната, от 10 часа неделна беседа, от 12 часа тържествен общ обяд, след което е следвал концерт.

Неделята е ден на Слънцето. Неделята е ден на Възкресение на Словото на Учителя, защото Той тогава държи по две беседи: сутрин от пет часа и друга от 10 часа: Ето какво казва Той на събора през 1921 г. в гр. Търново, което е отпечатано на стр. 53 и 54 „Беседи, обяснения и Упътвания“.

МОТО

„Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всички закон вътре в нас. Ти Си радост на всички от сега за през всички векове“.

Това ще бъде мотото, което ще произнасяте всеки неделен ден сутринта през цялата година и то преди почване на Молитвата. Този закон е много естествен. Кога иска детето хляб от майка си? Нали след като се събуди? Значи това е една просба. Мотото е свързано с Молитва, не може без Молитва. Значи Молитвата считаме като връзка, която ще ни съедини с Бога. Ако няма Любов не можем да произнасяме това мото. Ние може да го произнасяме сутрин, на обяд и вечер преди молитва, но само неделен ден. Абсолютно никакво отклонение, това или онова, нищо повече. Само три пъти и то само неделен ден.

Сега нека се разберем. Като казвам неделен ден, той е ден на почивка. В света има само един неделен ден. Под „неделен ден“ разбирам само деня, когато сме в закона на Любовта. Само тогава имаме право да произнасяме това мото, а друг ден даже да иска човек да го произнесе, не може. Вечерно време не се чете на тъмно, нали? Чете се на светло. Неделята подразбирам само вътрешния закон, той е денят на Любовта и на почивката, или съботния ден, а всички други дни са разклонения на този ден. Те са части от този ден“.

В неделята Учителят не е правил екскурзии и не е излизал с приятелите на Витоша, поради това, че е неделен ден. Това е денят на Любовта и ден на Възкресението на Словото Му. Обикновено, когато приятелите са купували билети за концерти в града на гастролиращи наши и чужди музиканти, вечерта са били в концертната зала, отначало в Домът на офицера на ул. „Цар Освободител“, а след това в зала „България“. Екскурзиите са били правени обикновено всеки четвъртък до Витоша.

ДЕНЯТ НА ПРОЛЕТНОТО И ЕСЕННОТО РАВНОДЕНСТВИЕ

Траекторията на видимото движение на Слънцето, което се върти от запад на изток в същата посока както и земята се нарича еклиптика. Върху небесната сфера тя образува кръг, който е наклонен спрямо плоскостта на небесния екватор в две точки. Това са точките на пролетното равноденствие в знака Овен от Зодиака на 22.март и на есенното равноденствие в знака Везни на 22.септември. Движейки се по еклиптиката за една година Слънцето преминава последователно през 12 съзвездия, които образуват зодиака, по около 30 дни.

В Дните на равноденствията - пролетно и есенно, Слънцето осветява еднакво двете полукълба на земята и денят е равен на нощта.

Денят на пролетното равноденствие е 22.март и се нарича Денят на Пролетта, който е начало на Духовната година на Школата.

Денят на есенното равноденствие е 22.септември и се нарича Денят на учебната година на Школата. От 22.септември всяка година Учителят е започвал да държи Своите беседи всяка седмица през есента, зимата и пролетта.

Денят на пролетта 22.март е бил празник на Школата като начало на Духовната година. В този ден сутринта е имало беседа и за пръв път започва да се играе Паневритмия след дългата зима, която продължава да се играе до 12.юли - Петровден, който е бил денят на Учителя. След това е следвало почивка от два месеца, през което време Паневритмия се играе на 7-те Рилски езера. Есента Паневритмията започва да се играе след завръщане от Рила до 22.септември, който е бил първият учебен час на Школата. Тя се е играла на поляната на Изгрева от 22 март до 22 септември. Следва почивка от 6 месеца до новата пролет.

По стария стил и Юлиански календар пролетното равноденствие е било на 9.март до 1916 г. и тогава Учителят го е чествувал на тази дата. След като започва да се празнува на 22.март по новия стил Учителят на този ден при Своето Слово е споменавал често денят 9.март като ден на равноденствието.

Учителят е разглеждал числото девет от гледна точка на Кабалата. Затова по това време Той често говори за 9.март като ден на пролетното равноденствие и за 9.септември като ден на есенното равноденствие. Но след отварянето на Школата през 1922 г. Учителят започва да ги чествува така, както

са приети по официален път - 22.март и 22.септември.

Ето защо тук поместваме Слово на Учителя за деня на равноденствието - 9.март - 22.март 1920 г.

ДЕН НА РАВНОДЕНСТИЕТО

Девети март е символичен ден. Символът придобива значение, само когато се изтъкува и разбере вътрешния му смисъл.

Девети март е ден на равноденствието.

Ако се каже просто „девети март“ или „равноденствие“, няма смисъл. Преданието казва, че девети март е ден на равноденствието, когато човек е бил създаден, т. е. роден, този ден бил петък. И тогава имало равноденствие.

Равноденствието на човека е възлизане на слънцето от юг към север. Север е нагоре, а юг - надолу. От времето на Христа човек е започнал да еволюира, т. е. да се качва нагоре към Бога.

Ако може да означаваме девети март като ден, в който скритите Божествени Сили в нас започват нова еволюция - към Бога, това е равноденствие или минаване от едно състояние на Битието в друго. Равноденствието внася в човека най-хубави мисли и желания. От този ден, скритите семена в земята започват да никнат, да растат, да цъфтят и да пръскат своето благоухание. И човек, без Божествения Дух, е като черната земя. За такъв човек се казва, че е студен, мрачен, лишен от всякаква красота. Щом Божественият Дух, т. е. скритите сили в него почват да се изявяват, всички семена, треви и цветя започват да никнат, растат и цъфтят, т. е. да се обличат в различни цветове. Така човек става красив. Човек не може да бъде красив, докато Божественото Слънце не изгрее в него, както слънцето иде от северното към южното полушарие, т. е. от единия полюс на Битието към другия. Север означава Истината, а още и смъртта. Юг означава добродетелта и живота. Докато не умре, човек не може да живее.

Това е закон.

Животът започва първо със смъртта.

Това е противоречие, но факт, който се проверява в самата природа.

9-22 март, 1920 г. - 8 ч.

Ул. „Опълченска“ 66, София

СЛОВО ОТ УЧИТЕЛЯ

СЪБОТНАТА ГОДИНА

Старите евреи са спазвали един окултен закон. Когато обработват една нива 6 години, то на 7-та година я оставят и не я обработват. Оставят я на почивка. Ако са имали 7 ниви то всяка година оставяли 1 нива да почива. Това е било съботната година за нивата.

Учителят Дънов спазваше този закон и го препоръчваше на приятелите по селата. От дълбока древност българите са спазвали всичко това. На всяка 7-ма година оставяха нивата да почива, не я садеха, а само есента я изораваха и я оставяха да почива. Казваше се угар. На следващата година я наторяваха с тор от животните и я посяваха с жито. Този бит и този живот на селяните ние го заварихме и го видяхме.

А всички се ползваха от благодатта на Съботната година.

ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

**ПОД НЕБЕСНАТА ДЪГА
НА
СЛОВОТО**

I. По неговите стъпки

II. В неговата аура

III. Под небесната дъга на Словото

София - 1970-1980 г.

ГАВРИЛ ВЕЛЕВ ВЕЛИЧКОВ

БРАТ ГАЛИЛЕЙ (21.XI.1909-3.XII.1985)

Посвещавам тези страници на верния и предан ученик АВЕРУНИ

Тези страници съдържат повествование за опитностите на ГАВРАИЛ ВЕЛЕВ ВЕЛИЧКОВ, брат ГАЛИЛЕЙ, ученик от Всемирната школа на Бялото Братство в София, ръководена от Великия УЧИТЕЛ ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ, БЕИНСА ДУНО в България от 1900 до 1944 година.

ПРЕДГОВОР

Ние които бяхме съвременници, последователи, приятели и ученици на УЧИТЕЛЯ, имаме основанията да отбележим Неговото присъствие така, както сме Го възприели. Съзнаваме трудността да се предаде образа Му. Съзнаваме и нашата непохватност. Не сме белетристи. Разбираме, че за да се снемем на лист хартия изминатия път по Неговите стъпки, трябва да се владее не само голямото изкуство на белетриста, но е необходимо поетичното перо на поета и мистика - одарени майстори на словото. Нещо повече, ако към всичко това се прибави и задълбочения поглед на онзи виждащ зад завесата на живота, перото ще може да извае Образа на УЧИТЕЛЯ извисен в непознатите светове, които „око не е видяло“. За Неговото Величие, ние имаме само усещане ограничено в скромната духовна култура. Нямаме избор и затова правим, което можем. Правим това, което прави малката росна капка пожелава да разкаже за слънчевите багри носени от утринните лъчи. Тя успява ли да разкаже за слънцето дори онова, което ние обикновените люде знаем? Безспорно не! Какво е нашето познание за слънцето в сравнение с знанието на напредналите в своето развитие същества? Въпреки ограниченото разбиране, нито росната капка, нито ние не преставаме да мислим и разказваме за слънцето. Разказваме това, което сме възприели, което усещаме.

Нашият опит да разкажем за УЧИТЕЛЯ е твърде скромнен. Нещо повече, убедени сме, че Неговият Образ ще изградим заедно с Вас. Защо мислим така? От нас ще получите представа за някои моменти от съвместния ни живот, а Вие ще прибавите личните си впечатления от контакта с Неговото слово. Това е първата предпоставка, за да станете „съавтори“ в трудната и непосилна задача. Ние се подвизавахме с Него, видно от написаните редове, а Вие ако успеете да направите контакт с хилядите беседи, ще се потопите в Аурата Му. Така, чрез взаимни творчески усилия през един по-дълъг период ще изградим Образа на Учителя с Когото дълго бродихме по тази земя.

Годините на общуване с Него са отлетяли във вечността. Ако нейде има изписани страници за това добро и щастливо време, те може би мъчно ще издържат на познатите промени - хартията може да се превърне на прах, но усещането за допира с Него ще помнят нашите души, способни да пренесат във вечността неоченимите спомени. А те ще бъдат винаги свежи и поучителни, защото са изживяни със свещения трепет на душите.

Нещо друго. Не сме само ние, облечените във физическите дрехи на българския народ, които можем да мислим и говорим за УЧИТЕЛЯ. За Него ще говорят всички разумни и будни души, родени по лицето на земята. Наро-

дите и занапред ще обличат във физически дрехи мнозинство от работници за светлото бъдеще на човечеството, а те ще живеят в по-голяма светлина и делата им ще бъдат изтъкани с доброто, правдата и разумността, за които никой друг не е говорил на земята, освен УЧИТЕЛЯТ.

Има още една категория същества, които всякога с особено вдъхновение биха говорили за Него.

Това са обитателите на далечни и незначителни, незрими светове пръснати по всички диаметри на вселената. Образът на УЧИТЕЛЯ им е познат и близък. Не веднъж те са „слизали“, за да вземат активно участие в Неговия живот и започнатото дело. За тях УЧИТЕЛЯТ разказваше с разположение и обич. А дните на присъствието им са били дни изпълнени с небивал подем на душите ни. Тези дни са известни в школата ни като сборни. Дни на възторжени срещи между учениците от двата свята - видимия и невидимия. Такива срещи са били извор само на добрини и вдъхновение за цялото човечество.

В тези няколко страници ние възстановяваме моменти от нашите срещи и разговори, възникнали по най-разнообразни поводи. Великолепните условия на Изгрева винаги са предлагали възможности за срещи и разговори с УЧИТЕЛЯ. Ние слушахме лекциите Му, придружавахме Го при посещения на изложби и концерти, изкачвахме заедно с Него стръмните пътеки по планините, бивакувахме на Рилските езера, а понякога подреждахме бита на Изгрева. Преживяните моменти са историческа основа - фрагменти от един живот на многомерно общуване на УЧИТЕЛ с Ученици. Повечето от стъпките подир Него са първи по своето естество изпълнени с изненади. Много често проличаваше нашата неподготвеност и незнание. Духовният ни ръст бе твърде малък в сравнение с преживяните събития - решения на големи проблеми. Имало е моменти, когато Неговите мисли оставаха неразбрани и непонятни за съзнанията ни.

От първия до последният ден на нашето общуване пред нас е бил изправен Величествения Образ на УЧИТЕЛЯ, с душевност богата и непозната през всички времена. Духът Му бе несломим, благородството божествено, обходата плод на съвършена благост. Винаги присъствието Му носеше мир и хармония. За Него нямаше маловажни прояви нито случайности. От висотата на Неговото свръхсъзнание - живота бе разбираем и познат както в най-малкото, така и в най-голямото. Малкото и голямото се взаимопроникват, а обикновеното бе облекло на необикновеното.

Често съпоставяхме нашето разбиране с Неговото прозрение и се убеждавахме, че сме още далеч от Него едва ли не в най-ранното детство на своето развитие. Деца сме, а сме се заловили да изграждаме Неговия образ. Явно е, не е по силите ни.

Ето защо, ние Ви подаваме ръка, призоваваме Ви да бъдете съпричастници и съавтори и заедно да изваем образа Му, така както сме го възприели, така както и Вие сте го възприели.

Безспорно, този творчески акт не е еднократен, той е дълговечен. Ние и занапред заедно с Вас ще продължаваме да търсим УЧИТЕЛЯ, да Го познаем и във вечността ще изграждаме Неговия Образ.

Автора

ПО НЕГОВИТЕ СТЬПКИ

Част I

1. И СЛЪНЦЕТО НИ ОБИЧА

Рила бе окъпана от тих и спокоен дъжд. Челата на върховете, ту се забулваха, ту се откриваха, за да ни покажат снежните преспи белнали се между скалите. А по езерата се носеха успокоени мъгли все още напомнящи за утринната прохлада.

Чудесна утрин! Около нас буйната и силна алпийска трева бе приведена и натежала от едри и светли капчици, а клековите клонки бяха накитени с бисерните огърлици на росните капки. Росата днес е изобилна.

Няма полъх. Багрите на слънчевите лъчи-са още далеч под хоризонта. Тази ранна утрин бе по-свежа и по-ведра. Поемаме дъх от пречистения въздух слязъл от мокрите била. За нас - зад молитвения връх, на запад, последните звезди още блестяха в състената синева на небосвода, а далеч от нас, много далеч, на изток, зад купола на Мусала напираше светлината на деня. Бързо се сменяваха дългите и широки ивици обагрени в нежните цветове на дъгата - великолепен прелюд към раждането на деня.

Долу под молитвения връх, долините още спяха, загърнати от мантията на спокойната пелена на мъглата. Долините чакаха първом върховете да се пробудят от слънчевата светлина и от молитвените ни песни.

УЧИТЕЛЯТ очакваше този ден, за да ни прелисти първата страница с най-краткото Слово:

- Днес никой не посрещна слънцето така, както ние го посрещнахме и затова то показва най-красивата си дреха. Днес милувката му бе най-нежна и най-любяща, това могат да потвърдят и росните капки. Те трептят от радост, без да се отронят. Спокойна радост. Слънцето знае, че ние го обичаме, но и то ни обича... Да изпеем с вдъхновение и любов нашата слънчева песен - „Изгрява слънцето“...!

Кратко слово.

Последва паневритмия.

Последва втората беседа, още по-кратка и по-съдържателна.

Ето някои от мислите:

- Най-щастливият ден, това е денят на Любовта, на знанието и на свободата.

Най-красивият ден е денят на Божествената Любов. Той се изживява в мълчание, понеже няма думи в езика на човека, за да се изрази възторжената радост и Божественото вдъхновение. Мълчанието е най-добрият израз.

.....

И слънцето ни обича, защото сме обгърнати от Божествената Любов!

2. ПОСЛЕДНАТА ПАНЕВРИТМИЯ С УЧИТЕЛЯ, НА ВРЪХ МУСАЛА - 22.VII.1940 ГОДИНА

Няколко дни преди 9 юли с.г., УЧИТЕЛЯТ повика двама ни с Неделчо Попов и пожела да организираме екскурзия до връх Мусала за няколко дни. Разговорът бе проведен в приемната. УЧИТЕЛЯТ бе кратък, делови и твърде се-

риозен. Най определено Той отбеляза: „Това посещение на планината трябва да бъде образцово и хармонично. Ние отиваме на връх Мусала за работа и то твърде важна. Ще имаме среща с невидими същества - наши гости от ангелските йерархии и ще бъдат изяснени някои въпроси за воюващите европейски народи и поведението на нашата страна. Ето защо, това посещение на върха трябва да бъде твърде различно от обикновените разходки!“

Последва дълго мълчание.

Ние двамата с Неделчо Попов бяхме изненадани от много важната и отговорна задача. Въобще, както ние, така и голямото мнозинство в нашата страна малко бяха запознати с предстоящия международен трагизъм и за това много внимателно се вслушвахме в думите на УЧИТЕЛЯ. Без колебание и двоумение ние потвърдихме, че е по силите ни да организираме подобна задача и ще можем за де справим с възникналите трудности. Ами нали ние, неколцина приятели, години наред изнасяхме на свои плещи огромните Рилски лагери! Даже, в момента се почувствахме поласкани от привилегията и изразеното доверие на УЧИТЕЛЯ да организираме подобна важна екскурзия.

УЧИТЕЛЯТ побърза да прекъсне хода на подобни мисли и делово добави:

- Желателно е групата да не е голяма, защото ще се ношува на открито, на лагерен огън, без палатки. Първата вечер групата ще ношува на малката терасовидна полянка, над така нареченото „Велчово мостче“. Тя е на половината път до хижа Мусала. Там ще ни чакате да дойдем ние - втората група с брат Боян Боев и Неделчо. След това всички заедно ще отидем до хижа Мусала. Там ще ношуваме и към полунощ ще тръгнем за връх. А после ще сторим това, което се нареди...

Както изложи плана на екскурзията, УЧИТЕЛЯТ спря погледа си на мен и каза:

- Ще можеш ли сам да се справиш с Паневритмията и с другите песни? Ти ще бъдем сам. Други музиканти няма да дойдат. На върха ще изиграем Паневритмията с единствена цигулка!

Отговорих утвърдително, макар че за момент се посмутих. Приличах на студент повикан на бърза извънредна сесия. Избор нямах. Приех. А УЧИТЕЛЯТ много добре знаеше, че владее музикалния репертоар, но при изпълнение обичам да се „опирам“ на водещия цигулар, или пианиста, или да следвам общото пеене. А сега... на върха трябва да бъда солист!...

Освен това имаше една трудност - не познавах акустиката на върха. Разбира се, подобни мисли ме споляяха и в последствие.

Краткият и делови разговор с УЧИТЕЛЯ бе прекратен и ние с Неделчо излязохме от приемната твърде замислени, но уверени в себе си.

Последва разпределение на задачите.

Той - Неделчо, трябваше да подбере и покани приятелите, които ще бъдат ядро на тази група и след това да организира пътуването на УЧИТЕЛЯ през следващия ден. В това отношение действително Неделчо бе най-подходящ. Неведнъж е придружавал УЧИТЕЛЯ и не веднъж Го е водил и на Мусала. Хижаът му е познат, а това улеснява задачата с настаняването - да се ползва стая, както за УЧИТЕЛЯ така и за приятелите.

На мен се възложи задачата да осигурия автобуса за отиване и връщане, да поддържам музикалния тонус на групата и да изпълня Паневритмията на върха.

И двете основни изкисвания на УЧИТЕЛЯ бяха много основателни. Той познаваше характера на своята работа и знаеше до каква степен ние можехме да бъдем полезни или даже неподходящи за даден случай. Общият братс-

ки живот бе изобилен в подобни добри и неприятни примери. Има приятели с избухлив характер, нетърпеливи и от най-малкия повод повдигат спор, а това внася раздвоение и дисонанс, които пречат за провеждането на отговорни задачи. А за случая, УЧИТЕЛЯТ настояваше подбраната група да бъде в хармонична връзка. Тук Неделчо бе добрия психолог и той постигна своята цел.

На двадесети юли, сутринта, автобуса вече очакваше пътниците. Едни заемаха местата си, а други се сбогуваха с УЧИТЕЛЯ и брат Боян Боев, те бяха изпращачите.

Когато шофьорът потегли, забелязал радостното настроение, запитва:

- А можете ли да запеете някои песни?

Групата не зачака втора покана и запя с пълен глас: „Време е да вървим...“

Така, почти в музикално настроение, неусетно автобуса навлезе в пределите на Боровец и мотора замлъкна пред пътеката за връх Мусала, започваща от летището Царска Бистрица.

На всички, посетили не веднъж Рилския първенец, е познат пътя до върха. Връзъл се дълбоко в долината, пътят дружи с буйните Мусаленски води. От край време пътеката е една и съща. Особено са примамливи онези места, където бистро струйните талази обилно заливат огромни камъни, заоблени от „меката“ ръка на реката. От векове, тя по един и същ начин сигурно милва ръбатите камъни и притъпява тяхната острота. Но красотата си е красота и пътят си е път. А ние трябваше крачка след крачка да възлизаме все по-нагоре към „Велчово мостче“. Групата навреме спря пред тераската и се разположи на стан в обичайния стил. Млади, яки и силни братя подредиха огнище, сложиха малки чайници и всеки търсеше място за отмора и почивка.

Тук слънцето по-бързо се скрива, а когато настъпи нощният здрач, по-дълго се изчаква появата на големите и блестящи звезди. Долината е твърде дълбока, облесена много добре с борови и клекови гори.

Картината на лагерния огън е също така добре позната. Сухите клекови клони искрят в буйни пламъци и рисуват причудливи фигури на всички, които търсят нежната топлина в прохладната нощ. Летят искри. Играят светли отблясъци, носи се аромата на дим от клекова смола и така се редуват светлосенките чак до утринните зари. Позапаляте се пробуждат, а тяхното място до огъня се заема от будувачите. Разговорите са тихи.

А те се прекъсват само от натежалите клепки и нуждата от сън.

През летните дни зората настъпва твърде рано. Но тук утрото позакъснява. Виждаме как съседните била са обагрени от първите слънчеви лъчи, а при нас все още е нощен хлад и продължаваме да се огряваме на тлеещата жар на топлинното огнище.

Двамата с Борис Николов побързахме да се подготвим за слизание до Царска Бистрица. Ще посрещаме УЧИТЕЛЯ, брат Боев и Неделчо!

Освежителната почивка на тихата и ясна Рилска нощ поддържа ободрително и на слизание ни позволи да се радваме на красивата долина, която бе вече познатата от нюансите на слънчевите лъчи. Всякога на слизание около по-добре обхваната природната красота, защото крачката е спокойна и съзнанието е облекчено от напрежението на изкачването.

За нас двамата най-голямата изненада бе момента, когато правихме последните крачки по пътеката, чухме сигнала на колата и за секунди автомобилчето спря пред нас. Чудесно съвпадение! Измерено и изчислено като на музикална партитура. Това не е ли хармония на съзнанията?

Пододохме ръка на пристигащите, целунахме десницата на УЧИТЕЛЯ и продължавахме да се възхищаваме на чудния миг - великолепно единение на

„слизащи“ и „възлизаци“. Считам, че това е добре издържан изпит на точност и будност на съзнанията. Добро начало, за още по-добра и отговорна работа, за която бяхме тръгнали към върха.

УЧИТЕЛЯ запита за живота ни на тераската и каза: „Днес по обед ще сме там, а след това ще тръгнем за хижата.“

Походката на УЧИТЕЛЯ бе отмерена и само от време на време се поспиваше, за да поведе разговор на геологическа тема, за огромните геологични промени на природата, още повече, че двамата братя Боев и Борис Николов бяха специалисти естественици. Вглеждайки се в това каменно писмо Той подчерта: „Природата и сега продължава да изписва своите летописи. Тя описва не само своите дела, но изписва бъднини. Тя е очертала станалите явления, но продължава да очертава и не е трудно да се предвиди, как водите и други геологични явления ще снижат едни планини, а други ще извисят, така както нашият Мусаленски масив е издържал на тези силови промени и продължава да бъде център на възлови процеси. От ледниците и ледопадите по тези места няма помен, но тяхната обновителна сила е издълбала циркусите на Рилските върхове, където се синее водите на днешните езера. В това отношение Рила е история, но Рила е и бъднина, но всичко това знание е изписано от пълното на каменопадите и бистроструйните води!“

Старателният при подобни разговори брат Боев, успя да стенографира тези мисли, преди да продължим възлизането на стръмнините на прочутите „серпантини“ на пътеката.

Неусетно, в приятен разговор, по време на кратък отдых, боровите гори останаха зад нас и навлязохме в сектора на клека, където е нашият „оазис“, малката терасовидна полянка над „Велчовото мосте“.

По-чутките и находчиви приятели дойдоха да посрещнат УЧИТЕЛЯ и най-дружелюбно Го поканиха в набързо подготвения планински стан. Разбира се, всичко бе готово и сварения ароматен чай и топлата картофена чорбича.

След отдых и добра почивка - големият кръг около огнището се подготви за обяд в дух и стил на нашите общи Рилски обеда.

Не след дълго, раниците са наново на раменете и групата пое пътя към хижата. Предвидливият и разумен Неделчо, побърза напред да уреди ношуването на УЧИТЕЛЯ в определената стая на хижата и ни посрещна за да сподели радостната вест, преди още групата да почне изкачването на последната стръмнина наречена от туристите „Голгота“.

Разбира се - хижарът добър и гостоприемен, разпореди ношуването на приятелите по стаите, а те успокоени от добрия прием използваха най-свободно часовете и за отмора и за разходка из езерния циркус. А тази хижа, по скоро местността, преди още да бъде застроена, този каменен планински дом, в годините между 1920 и 1930 е била повод за редица екскурзии, станали исторически в живота на братството. Голямо мнозинство от последователи на УЧИТЕЛЯ, дни и нощи, в мъгли и студени дъждовни превалвания, без подслон на открито около горящи и димящи мокри клекове, загърнати само с платнище, ли накъсано одеало, най-търпеливо е изучавало първите и начални връзки с планината. Това бяха годините, когато УЧИТЕЛЯ повеждаше братството по стръмните пътеки към физическата и духовна страна на този именит връх.

Подобна програма на школата ще остане завинаги като най-доброто предметно учение. От тези години е началото с вечната и нетленна зала на школата - Рилската природа.

Още в София, УЧИТЕЛЯ беше ни предупредил, че времето за почивка

трябва да се използва разумно, защото към 3 часа ще се подготвим за вземане към върха. Всички приятели, съобразени с общия план, настанени сравнително добре в хижата, заеха своите спални места.

Бях в стаята с няколко легла, между които едното до прозореца с изглед към върха, бе за УЧИТЕЛЯ. Още при настаняването в стаята, Той бе необичайно мълчалив. А при други случаи разговорите с Него продължаваха до сред нощ. Тогава брат Боев изписваше бисери на мъдрост и мистика. Но тази вечер и ние бяхме тихи и внимателни. Всеки се подготви за уречения среднощен час. Дремката ни споходи, а понякога напушаше клепащите ни. Обаче, погледът на будните долови безпокойствието на УЧИТЕЛЯ. Той често припалваше електрическото фенерче, за да провери хода на часовите стрелки. Нощта навън бе тиха и спокойна. Но ето, че към 1 часа Той запали фенерчето и запита в полуглас будния до Него Неделчо: „Колко е часът? Преди бе 12, а сега пак 12?!“

Неделчо проверява своя часовник и Му нашепва: „Часът е 1, спрял е Вашият часовник!“.

Успокоен от отговорът Неделчо наново заспива, а УЧИТЕЛЯ се изправи и погледна звездната нощ, направи едно движение за поздрав и проговори шепнешком на непознат и неизвестен език.

Дочувах отделни фрази с интересно звукосъчетание на гласни и съгласни - за мен неразбираеми, но вероятно разбираеми за Този, с Когото УЧИТЕЛЯТ разговаряше.

Подобно на неверния Тома от Христовите дни, вгледах се в стаята за нечие посещение, обаче нямаше никой. Всички спяха, а разговорът продължаваше не повече от 15-20 минути, след което само вдигнатата ръка за поздрав бе неоспоримо доказателство, че „срещата“ е приключена.

УЧИТЕЛЯТ след това посегна към одеалото и се загърна за почивка. Незабравима и паметна сцена на общуване на УЧИТЕЛЯ с незрими за нас същества!

Не след дълго, приблизително към 2 часа, фенерчето пак светна и към Неделчо бе поставен пак въпроса за часа: „Моят е все 12 часа!“ Неделчо в просъннатата си пак отговори: „Спрял е, защото не сте Го навили!“ УЧИТЕЛЯТ повече не отговори, загледа се през прозореца и полегна наново на кревата.

Към 3 часа светлината на Неговото фенерче наново заигра из стаята, освети поотделно приятелите, които вече се бяха пробудили и тихо им продума: „Ще бъдем ли готови подир малко? А ти Неделчо пробуди приятелите в другите стаи и кажи им, че към 3.30 часа тръгваме за върха!“

Гъргаво, безшумно, без ненужен брътвеж, приятелите напускаха хижата и мълчаливи заскачваха пътеката към върха. Мистично, нощно шествие от играещите светлини на електрическите фенерчета наподобяваше по-скоро видение, отколкото реалност. Сегиз-тогиз тишината бе нарушавана от някое търкулнало се камъче, бутнато от нестабилна стъпка. Видение на Богомилски времена!

Напред с УЧИТЕЛЯ бе Неделчо. Той носеше и Неговата раница, грижливо подготвена още от София от Савка Керемидчиева - стенографката на Изгрева. По средата на проточилата се верига бе нейде Борис Николов и брат Боев, а най-подире останах аз да придружавам тези, които се движеха по-бавно. От край време, при общи екскурзии, винаги си разделяхме задачата за съпровода на приятелите. Това бе едно от поръченията на УЧИТЕЛЯ!

На зазоряване групите преминаваха през поточето от последното езеро, наречено „Окото“, поизплакваша си още просънените очи и поемаха последните стръмни серпантини към върха.

Утрото завари почти всички готови да посрещнат първия слънчев лъч, който трябваше да се появи на съвършено ясения хоризонт. Красотата на зазоряването е мистична, а присъствието на УЧИТЕЛЯ на върха е Божествено явление.

Лумна първият слънчев лъч. Заяпа се в полуглас песента „Духът Божий“, произнесе се „Добрата молитва“, прозвуча и песента „Фир-фюр-фен“ и наново всички произнесоха молитвата „Пътят на Живота“, след която като хармоничен акорд бе подет мотива „АУМ“ - заредуваха се и други свещени формули, произнесени за първи път от УЧИТЕЛЯ, след което чухме кратко слово.

Слънцето бе изкачило небосвода, когато заиграхме първите шест упражнения. И ето, че настъпи и момента за Паневритмията - моят концертен изпит!

Въпреки прохладата на върха, настройката на цигулката ми бе добра. Кръгът се оформи на немалната тераска на върха и УЧИТЕЛЯТ бе готов за първите стъпки на Паневритмията.

Изненадата от изпълнението за мен бе голяма - непознатата акустика на върха. Показа се, че тя бе в известен смисъл звукова бариера само лично за мен. Цигулката ми звучеше добре и тоновете достигаха до играещите, без аз да мога да ги слушам чисто и ясно, както това е навсякъде другаде. Със спласен трепет изпълнявах упражнение след упражнение, като повече се вглеждах в лъковата и пръстовата техника отколкото в звучността на инструмента! След упражнението „Мисли, право мисли...“ попривикнах с този акустичен феномен и продължавах да свиря с голямо внимание. Все лак успех да завърша Паневритмията без да направя други грешки. Малко се поотпуснах преди дихателното упражнение с гамата, след като се убедихме, че инструментът не ми е изневерил т.е. струните не са спаднали!... Заключителното обличане със свещената формула извърших със дълбока въздишка и нескрита радост, че издържах концертния изпит на върха.

Когато протегнах ръка, за да целуна десницата на УЧИТЕЛЯ, Той ми каза: „Защо бе притеснен по време на свиренето?“ - „Ами не чувах добре звука на цигулката!“ - отговорих. „Ех, акустиката на върха днес бе особена - обратна. Ние слушахме добре, защото над нас имаше въздушен магнетичен похлупак, който направляваше звука към играещите, поради това ти не чуваше добре инструмента си! Но изпита мина добре!“

Финалът на Паневритмията се посрещна с облекчение от по-изморени приятели, на които все пак възлизането към върха, след кратка нощна дремка оказа своето влияние. Насядали на удобни и закътани между скалите места, те предпочитаха да си отдъхнат и с присвити очи да наблюдават ширналата се панорама.

Но групата бе освежена и от млади и силни приятели. Вместо почивка, те предпочитаха да проверят много от интересните изказвания на УЧИТЕЛЯ за онова, което се вижда и за онова, което не се вижда от обикновеното око.

Подобна група се зае да търси „Олтарят на Орфей“ - една монолитна скална група, разположена на терасата по-високо от второто Маричино езеро.

Други се отделиха встрани, малко на югозапад от върха, по посока на забранената водопадна зона в поречието на Лев - Искър, в лабиринта от скромни върхове, наречени „Скакавиците“, да търсят новото убежище на невидимите същества - проводници на разумни сили и бъднини, за по-спокойна работа, след като Мусаленския циркус бе вече оживено обитаван като туристически обект. УЧИТЕЛЯ някога бе казал, че тези същества не могат да понесат безотговорното отношение на пришълците на върха и затова предпочитат

да се оттеглят там, където сега е забранената вододайна зона!

Едни приятели, снабдени с добър бинокъл, търсеха в далечните вериги от планински върхове, нашият любим Молитвен връх, от където много често сме се възхищавали на могъщия купол на връх Мусала.

Между нас имаше и неколцина завършили в чужбина медицинските науки. Снабдени с портативен барометър анероид, джобен формат, те проверяваха атмосферното налягане и се опитваха да преизчислят височината на върха. В нашите среди бе известно изказването на УЧИТЕЛЯ за променящата се височина на върха, която често пъти достига невероятни размери - 7000, 9000 и повече метри и затова направо поставиха въпроса, коя е базата за подобно изказване. УЧИТЕЛЯ им отговори: „Височините се измерват по барометричен път, по триангулационните методи на земемерите, но и по състоянието на електро-магнитните вълни, носители на мисли, идеи, принципи и най-вече от присъствието на същества от висшите ангелски иерархии. А последните обитават в сфери разположени на дадени височини. Това присъствие определя втората, също така реална височина на върха.“

Доволни от полученото обяснение, студентите влязоха при наблюдателя на върха, за да сверят данните на своя анероид с барометъра на метеорологичната станция.

УЧИТЕЛЯТ, след този разговор, предпочете една тераска по надолу, около 50-60 метра и дгледдаше далечните била на големия язовир „Искър“, там където се намираха изворите около Канарското езеро в подножието на върха „Канарата“. Повод за подетият разговор бе неговият необикновен въпрос: „Кому е каменната пирамида и забития железен кръст там долу под очерталата се пътека от върхът Мусела към хижа Грънчар?“

Бях запознат с тази зимна трагедия и отговорих: „Злополучно нещастие. Лавина затрупа известен скиор и турист-алпинист през тази зима!“

„Да, каза УЧИТЕЛЯТ - „бялата смърт“ е една много тежка и мъчителна смърт! Фактически, пострадалият не е нито в невидимият свят, нито във физическия. Двойникът продължава да е свързан със замразеното тяло, станало безчувствено и не реагира на никакви импулси на другите тела. А на това отгоре и незримата нишка на живота, който свързва невидимите тела с физическото не е прекъсната. От тук произтича цялото мъчително състояние. Голямо страдание!“

Мълчание!

След това изказване УЧИТЕЛЯТ продължи да разглежда въпросите за Бялата смърт, които пак бяха стенографирани от неуморния брат Боев, който много се интересуваше от явленията, известни на науката като факти, но необяснени като едни от неизбродимите пътеки на живота!

За обща изненада на всички гостуващи този ден на върха, долетя до нас крайно печална новина, съобщена по телефона от Юндола до наблюдателницата, за смъртта на нашия любим приятел и ученик на УЧИТЕЛЯ Георги Радев.

Телефонният разговор бе предаден на нашата група.

УЧИТЕЛЯТ, изправен с просълзени очи, ни покани за обща молитва, известна в школата ни като тайна молитва, след което произнесохме гласно формулата: „Мир и светлина на душата на Георги Радев!“

Това бе последната молитва и последната свещена формула произнесена на връх Мусала на тази дата.

УЧИТЕЛЯТ разпореда да прекъснем престоя на върха и да слезем по долу, на брега на най-високото езеро „Окото“, за да прекараме останалата част от деня.

Тревожната новина се отрази на пребиваването ни на върха. Събрани

около Учителя, Борис Николов и Неделчо Попов обсъждаха въпроса с погребението на Георги Радев и се реши двамата да заминат за Юндола, като тази нощ останат да бивакуват с нас на малката тераска над „Велчовото мосте“, а на мен се възложи задачата да организирам завръщането в София, макар че лично бях уговорил със собственика на автобуса да ни отведе на 24 а не на 23 дата т.е. един ден по-рано. Затруднението ми не бе малко, защото в случай, че на 23 няма автобуса, трябва да се обмисли пренощуването в Боровец на значително голямата група приятели, които бяха вече пристигнали още на 21 вечерта. В духа на единството - старателно поддържано в нашия общ братски живот, задачата за евентуалното пренощуване в Боровец, а и завръщането трябваше да се реши благоприятно за всички. А ето, че при това затруднено положение, нито можеше да се гарантира общ превоз, нито общо нощуване. Тези мисли заседнаха в съзнанието ми и не ме оставиха спокоен до момента на разрешаването на задачата.

Върхът напуснах замислен!

Приятелите заслизаха на групи към „Окото“. Първите бяха стигнали до брега на езерото и със сухи съчки накладоха огън между канарите. Трябваше да се закуса.

Студентите бяха в една от последните групи, бавно слизаща от върха. С брат Боев те продължаваха разговора на темата за височината на връх Муседа, измерена по метода на УЧИТЕЛЯ и проявиха особен интерес към езерото „Окото“.

Занимаваше ги мисълта за това странно, поетично и символично име на езерото. Брат Боев се оказа пак неуморим лектор. Той по специалност бе естественик-педагог, а освен това навлизайки в редиците на Братството, години наред най-старателно изписваше страници след страници със стенографиран разговори на най-различни теми, разгледани от височината на Божествената Реалност. В това отношение УЧИТЕЛЯ бе неизчерпаем източник на знание за проблемите и явленията на живота - несъизмерим за обикновените люде. Студентите тъкмо от това се интересуваха - те търсеха скрития смисъл на видимия порядък и отговорите на брат Боев бяха рядка лекция. Със особено разположение той разказваше какво представлява за нас „Окото“ и като езеро и като олтар на неръкотворния храм - невидим и незрим на нашите очи.

Ето отговорите на брат Боев:

„Окото“ е най-сполучливото име дадено на едно от Мусаленските езера. То е най-дълго обледявано и снежавано и има най-чистата вода. В „Окото“ се оглеждат гигантски върхове - застанали като непреодолима преграда и бдят бащински за неговата чистота и святост. Но езерото не е само огледало, но и рефлектор на слънчевата светлина и космичните лъчи. Тук слънцето късно изгрява, но и много рано залязва, но космичните лъчи без прекъсване, непрестанно „слизат“, „проникват“ и се „отразяват“.

„Окото е извор на води, които слизат от най-високия Рилски връх, перминават през земи - отсам и отвъд Стара планина, за да се вляят в Дунава и проникнат в Черно море.

„Окото“ е извор и проводник на „Живата вода“ - това се мислите и чувствата на невидимите служители на храма, проникващ в недрата на Мусаленския масив. Тези мисли и чувства, космичните лъчи и слънчевата светлина - ето съдържанието и смисъла на Христовото понятие „Жива вода“. Ето къде е източника на Божието благословение слизащо от „Окото“.

УЧИТЕЛЯТ особено цени „Окото“ като Божествен център и всякога е давал препоръки да се поддържа чистотата на неговите води и да го пазят така, както се пази човешката зеница!

„Окото“ „вижда“, „чува“, „говори“ с мълчаливия език на бистроструйните води. А те са страниците на Великата книга изписана с благословенията за Българския народ. И в името на Божествената Благодат, учениците на Школата, а и всички посетители на върха трябва да пазят чисти и неопетнени водите и обстановката на това дивно Мусаленско езеро...”

Когато и последната група слезе от върха, УЧИТЕЛЯТ изнесе беседа на вечната тема за връзката с БОГА - като смисъл и цел на всяко дихание тук на земята и „там“ в света на невидимите обитатели. Другата основна мисъл в беседата бе за отношението ни към Божиите работници, слезли между нас, които са носители на всяко малко и голямо добро за човешките души.

През време на тази знаменита беседа, моето съзнание често се отклоняваше по предварителна размисъл за разрешаването на задачата ми със завръщането. А двамата - Борис и Неделчо обсъждаха някои подробности по погребението на Георги Радев.

Рано след обяд, УЧИТЕЛЯТ покани приятелите да напуснат „Окото“, като внимателно почистят местата на временното бивакуване. Той добави: „Нека „Окото“ да е чисто като Божествената зеница!“

Групите пак безшумно и мълчаливо, замислени върху проблемите поставени от този паметен летен ден, заслизаха към уговорения вечерен бивак - малката полянка над „Велчовото мосте“.

Късно през деня, светлините на запалените огньове пак заиграха по зелената ограда на клековете и бивакуването премина в необичайно мълчание. Подобни нощи ние не сме имали! Замислени и смълчани - поетите дума не продумват, а гласовитите певци само шепнешком споделят бегли впечатления. Още веднъж се убедихме във въздействието на драматичните събития на живота върху чувствителните души.

Нощта пак бе прохладна и ясна. Много често звездите по небосвода бяха приветствувани от прелитащите искри и от чудната игра на огнените светлини. Тази вечер имахме две големи огнища, които едвам побираха бивакуващото множество, които търсеха в прохладната лятна нощ милващата топлина на горящите клади - спомен за домашен уют!

УЧИТЕЛЯТ бе мълчалив и тъжен. Ние - по-младото поколение не сме наблюдавали тъгата на УЧИТЕЛЯ, освен през лятото на 1936 година, когато Той бе преживял жесток побой от подведени младежи. Днес УЧИТЕЛЯТ знаеше за какво тъжи и за какво страда. Ние не знаехме. Но старателно се опитвахме да се вживеем в Неговата мъка и да дочакаме раждането на деня.

Утрото дойде ведро, слънчево, тихо и спокойно.

Бивакуващите се раздвижиха за утринния наряд и всеки пое задачите предварително разпределени помежду ни.

УЧИТЕЛЯТ изпроводи двамата братя - Борис и Неделчо. А всички останали обмисляха начина на завръщането, за което бяха известени по време на лагерния огън.

Малко преди обед, не без тъга, напусихме почти домашната обстановка на нощния бивак, замислени върху необичайните преживявания на тези паметни дни.

Все още неспокоен от мислите за завръщането, позволих си да избързам пред групите и да търся решението на задачата с автомобилния транспорт.

А ето, че пак изненада, и то голяма радостна изненада! На площада на Боровец забелязах автобус и то нашият. Изприпах за разговор с шофьора и го запитах:

- „Как така, днес е 23, и ти си тук, нали се бяхме уговорили на 24 да бъ-

„Ваш за нашия курс?“

„Доведох летовници - отговори той - хрумна ми да почакам за пътници, които да отведа или до Самоков или до София.“

Доволен от щастливото съчетание и хармонична връзка „наредена“ чудноватост, стиснах крепко добрата ръка на шофьора и се върнах да посрещна УЧИТЕЛЯ с радостната новина.

Когато споделих с Него и с групата за чакащия автобус на площада, за първи път по време на тази екскурзия заигра лека усмивка на лицето Му. УЧИТЕЛЯТ каза:

„Добър е шофьора! Може да „слуша“! Нарочно му благодари за вниманието му към нас!“

3. МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ, БЪДЕЩЕ

Декември, 1943 година. Денят бе съдържано приветлив, нито топъл, нито студен, нито влажен. Полуясното декемврийско небе бе охладило въздуха. През пролуките на разпокъсаната облачност, сегиз-тогиз слънцето се загледваше в нас. Напомняше ни за отминали дни на обилна топлина. Макар и по-рядко да се спираше във висините, пестеливото оглеждане на слънцето бе приятно и желано. Когато стъпихме на все още зелената поляна над боровата гора до село Симеоново, УЧИТЕЛЯТ посочи добре израснал бор и предложи при него да се спрем за почивка.

Облечен с топлия сив лоден, загърнат с белия вълнен шал, Той се облегна на бора, седна на застаното одеало и навлезе в своя необозрим и неръкотворен свят, необезпокояван дори и от нашето присъствие.

Още когато движехме пешком по шосето, със Савка мълчаливо се разбрахме, че днес УЧИТЕЛЯТ предпочита преди всичко тишината. По пътя не разговаряхме.

В страни от бора, до голям камък подредихме огнище. От борови съчки стъкнахме малък огън. От близкото изворче, разположено над брега на реката, слизаща от канарите на Ел Шадай (бивака), наляхме чайника. От водите на малкото изворче не веднъж сме пили. УЧИТЕЛЯТ бе нарекъл водата му - лаксативна. Бистрите струи не са обилни, но водата е пивка, добре се приема от стомаха, дори е лековита! В последствие нечии добри ръце каптираха изворчето, сложиха тръба изведена под голям камък и продължиха живота му.

Когато приятелите научиха за пивката и лековита вода на изворчето, често отиваха при него. Малката чешмичка остана скъп спомен за годините, през които УЧИТЕЛЯТ е ползвал бистрите му струи.

Огънят мъчно се разгаряше. Овлажнените от нощния скреж съчки трудно се разпалваха, а водата бавно се затопляше. Ние със Савка разменяхме често погледи, ту към УЧИТЕЛЯ, ту към огъня. Без притеснение ние безшумно разпалвахме димящите съчки. Като че ли и самият огън желаше да бъде в хармония с духът на мълчанието, който бе господар на днешния ден.

Но ето, че дойде монета - чайника кипна и Савка посегна към малката раница с вещите и приборите на УЧИТЕЛЯ, безшумно се приближи до бора, застла бялата кърпа пред УЧИТЕЛЯ и занарежда закуска с маслини, сирене и няколко филии от закупения с купоните хляб от близката до Изгрева фурна.

Кипналата вода вече е неспокойна. Станала е бърлива. Затропа по капачето на чайника и напомня, че е време за приятен разговор на „чаша чай“! УЧИТЕЛЯТ усмихнат от закачливата покана на кипналата вода, шеговито сподели:

- Ще трябва да уважим любезната покана на бърливката и да я позво-

лим и тя да вземе участие в нашата среща!

Така и стана.

Благодарителната молитва бе преходния момент от млъчанието към приятен разговор, р. най-напред с хляба и водата, а по-сетне и с нас.

Скромната, но питателна закуска в планината разполага. Много от разговорите с УЧИТЕЛЯ винаги са започвали след чашка чай, на бивака - Ел Шадаи, по Рилските висини, или на трапезата в малкия салон на Изгрева, след топла картофена супица.

УЧИТЕЛЯТ погледна часовника и продума:

- Времето е напреднало! Слънцето скоро ще превали Витоша и ние трябва да се прибираме. Днес планината бе гостоприемна. Позволи ни да се порадваме на нейния мир и спокойствие. Слънцето и то ни поглеждаше през облачните пролуки, пихме от лаксативната вода на изворчето и сега трябва да слезнем долу и да бъдем полезни на онези, които изживяват смутни дни в голямия град. На тях ще отнесем от разположението и търпението на планината. Благодарим и за това, че при днешния ден нямаше въздушна тревога, нито бомбардировка. А най-вече трябва да благодарим на онези същества от невидимото присъствие на планината, които донесоха Божието благословение - Неговия Мир. Всякога връзката с Ангелските ликове е благословение за всички. Ще дойде деня, когато по лицето на земята, сълзи на мъки и горест не ще се леят, правдата ще се възцари, душите ще се радват на мир и не ще има сила, която да го помрачи! Ще дойде такъв ден! Именно за подобен ден е нашата песен - „До-ще ден!“

УЧИТЕЛЯТ пак погледна часовника и попита:

- Какво знаете вие за миналото, настоящето и бъдещето? Какво е писано в световната литература? На тази тема има много философски размисли, а ще се обсъжда проблема и занаят. Трите фази на времето: минало, настояще и бъдеще, засягат процесите в материалната природа, но има отношение и към процесите на съзнанието, което е потопено в материята. А знаете ли, че хората най-много се интересуват от миналото, ангелите от бъдещето, а Божиите синове от настоящето! За Великата разумна природа, в която обитават - хората, ангелите и Божиите синове, миналото, настоящето и бъдещето са вплетени в едно! Ами, в една плодна семка не е ли вложено миналото, не се ли разгъва настоящето, не се ли проявява бъдещето! Всеки настоящ момент е резултат на миналото, всеки настоящ момент става минало, всеки настоящ момент е изгрев на бъдещето!

Не само плодната семка е образ на това триединство! Ами водата в нейните агрегатни състояния не е ли великолепен израз на триединството. Всяка дъждовна капка има дълговечна история наречена минало, нейното настояще бурно, или спокойно, неотменно води към бъдещето, за да се включи в кръговрата на вечността - закономерното единство на минало, настояще и бъдеще.

На същата закономерност е подчинено и развитието на човека. Яйцето, ембриона, всички възрастови фази на човека са зрима и осезаема проекция на неговата душа и на неговия дух. При частичното знание, по-лесно се усвоява настоящето, по-мъчно се разчита миналото и най-трудно се определя бъдещето. Разбира се не става въпрос за елементарното близко минало, нито за много близкото бъдеще.

Правилно е човек да се интересува и изучава миналото, то е опит и поука, основа на солидно знание. За сега пред съзнанието на човека е спусната плътна завеса и миналото много мъчно се разчита; но все пак се разчита и това е добро. Правилно е да се интересува за бъдещето и това е много разумно, но единствени, които могат да му помогнат, това са Ангелите. Те имат мно-

го разширен обхват, познават много повече закономерности по пътя на човека, тъй като този път е изминат от тях и познават всичките му стъпки. За тях изминатият път е опит и знание и затова само те могат да разчетат бъдещето на човека. И все пак много важно е настоящето, то е най-близо до човешкото естество, най-лесно може да се разчете и овладее и затова то е поверено на Божиите синове. А защо това е така? Защото много често настоящето е, което се изплъзва от реалната оценка, защото е близко и може да се отбегне - настоящето е резултат на много сплетени влияния на миналото. Само Божиите синове са, които могат да помогнат на човека да организира своята воля и измине пътя на настоящето, при будно съзнание и съгласие с Волята на Бога! Този е смисъла на формулата: „В изпълнение Волята на Бога е силата на човешката душа!“ Ето защо, изучавайте миналото, за да изправите своите погрешки, стремете се към доброто бъдеще!

УЧИТЕЛЯТ пак погледна часовника си.

Тръгнахме. Наново се потопихме в размисъл и мълчание.

4. УЧЕНИКЪТ АВЕРУНИ

Получих свитък - кратък биографичен очерк за ученикът Аверуни. Авторът неизвестен. Подбраният материал е добре подреден. Данните са достоверни. Образът близък до онзи, когото познавам. Нали сме съученици с Аверуни!

Изненадан съм от това, че Савка Георгиева Керемедчиева - ученикът Аверуни бе много дискретна и малцина я познаваха, за да напишат подобен биографичен очерк. Дълго търсех автора. Не го открих. Най-сетне допуснах, че лицето е напуснало физическото поле и вече обитава невидимия свят. И все пак продължавам да се питам: Кога са събрани биографичните данни, по времето, когато Савка бе на този свят, или след като го напусна? Имам основание да си задавам въпроса, защото съзирам известни непълноти, а това ме задължава, като по-добре запознат със Савка да допълня очерка.

Ученикът Аверуни има паспортно име каквото посочвам по-горе - Савка Георгиева Керемедчиева. Физическият ѝ живот започва с изгрева на 1.V.1900 г. и завършва с залеза на 3.V.1945 г.

Името Аверуни е дадено от УЧИТЕЛЯ през 1914 г. Рядък, много рядък случай в школата Му. Тази школа е без граници т. е. тя няма база на физическото поле, но продължава и в другите по-висши сфери на битието. Там учениците са същества от ангелски йерархии и имат свои имена. Именно Аверуни е един от учениците слязъл от „горе“, за да бъде тук полезен на УЧИТЕЛЯ и да работи с Него. Само Той може да проверява и установява идентичността и след това да съобщи на ученика името, с което е известен в невидимия свят.

След време, през дните на един от Търновските събори на Братството, 21.VIII.1922 г., 7,30 ч. сутринта, УЧИТЕЛЯ и Аверуни посред нощ са изправени на молитва. Тогава Той ѝ открива още едно име - Амриха! Открита е още една страница на душевното битие на ученика. Повдигнатата завеса на школата ни позволява да разберем още една същина - и душите имат свои имена. Ученикът Аверуни узнава името на своята душа.

С много примери, разкази и легенди, в своите беседи УЧИТЕЛЯ изяснява въпроса, кога, как и до каква степен се изявява човешката душа. Не всякога тя се проявява в своята пълнота. Тук действа законът на дискретността. Незримите ръководители на преражданията знаят много добре кога, къде и до колко трябва да се изяви душата. Понякога тя слиза забулена и за околната среда остава непозната. Една предпазна мярка срещу известни сили, настро-

ени отрицателно и пречеши дори на малкото и смислено добро начинание. Видно е, че не всякога условията и възможностите са благоприятни. А в интереса на всеобщата еволюция е необходимо дадена душа да бъде изразител на Великата Разумност и Волята Божия да бъде изпълнена. В такива случаи душата е загърната с мантията на неузнаваемостта. На физическото поле тя е непозната, но „горе“ - отлично позната.

Ето, че в аурата на УЧИТЕЛЯ, душата има щастливата привилегия да се изяви свободно, окриляна от вдъхновение и пориви. Ученикът Аверуни дава израз на богата душевност и заслужено узнава от УЧИТЕЛЯ името на своята душа - Амриха!

Един ден настъпва нов момент във внимателните стъпки на ученика Аверуни. УЧИТЕЛЯТ открива още едно име - Илах! Какъв е случаят? Каква е била духовната обстановка? Какъв е бил издържания изпит? Какво е било посвещението? За нас, другите ученици въпросите са открити, без отговор! Неоспорим остава факта, че трите имена: Аверуни, Амриха и Илах са на един и същи ученик, с обикновеното име Савка Георгиева Керемедчиева.

В школата на УЧИТЕЛЯ има и други ученици, на които Той е открил духовните имена.

На един от първите ученици - Пеню Киров е казал името Перуил четвервластник, а на другия - Тодор Стоименов - Азаил.

И двамата са известни представители на Школата. Пеню Киров - Перуил е най-ревностният привърженик на идеята за Царството Божие. Целият му живот е посвещение на високия идеал за Богослужение. Перуил е един от стълбовете на неръкотворния храм на Истината и Правдата, на Любовта и Мъдростта. Изгрева на неговия живот е 13 юни 1866 година, а залеза - 21 декември 1918 г.

Тодор Стоименов - Азаил, е другият ученик, получил призиванието да бъде деловия председател на школата. Да! Тази длъжност му бе поверена от УЧИТЕЛЯ. Азаил с достойнство служи на школата до края 27.XII. 1944 г. и продължи до залеза на своя живот - 23.X. 1952 г.

Недейте се учудва, че школата си имаше председател! Защо ли? Защото тя имаше свой облик, свой ред, своя дисциплина, свой порядък! А когато около школата се създаде и общество, ето че възникнаха въпроси с известни делови ангажименти. Сложността на общественият живот трябваше да се поддържа в една хармония с идеите и принципите на УЧИТЕЛЯ. Ученикът Азаил пое част от деловите задачи и даде своя принос.

С течение на времето броя на учениците нарасна. Умножиха се делата им. Породиха се много начинания. Навсякъде заставаше ученик с качества и с достойнство бдеше за единството между идеи и дела. На някои УЧИТЕЛЯТ откри бележитите им прераждания - известни на по-близката или по-далечната история, съобщи им имената, посочи им царства и държави, показа им изкачените върхове, напомни им светлите страници на живот с успехи и благоденствие, но не премълча и дните на горчиво падение, завършило трагично за самите тях и последователите им. Така УЧИТЕЛЯТ изтъкна много трудния път на ученика. Но при всички превратности на живота, от ученика се изисква да бъде верен и истинен, добър и правдив, чист и благ. Няма лесен път. Всякога обаче ученикът придобива опитности, знание и мъдрост, без които не може да се разбере Истината.

Ученикът Аверуни е познат в школата, като един от четиримата стенографи. Те бяха непосредствени сътрудници на УЧИТЕЛЯ. Близостта, съдействието и общуването с Него бяха великолепно условия - съкровена мечта на всеки ученик. Самото ученичество е дълъг и непреривен процес. Не всякога

може да има на физическото поле такова съвпадение УЧИТЕЛ и ученик да бъдат едновременно в една страна. Съкратеното физическо разстояние - близостта е много ценно условие. Стенографите знаеха това и се радваха на privilegia да бъдат заедно почти по всяко време, да обменят мисли, да се вглеждат в поведението Му и да се учат. В най-добрият смисъл на думата, казано на евангелския език - те бяха работници на нивата. За тях образът на УЧИТЕЛЯ бе осмислено разбран.

Специализирани в стенографията, те бяха онзи квартет, снел Словото и го подготви за печат. Беседите, разговорите станаха достояние на всички, които се интересуваха. Напечатаното Слово бе неограничен дар и за човечеството.

Сестра Паша Теодорова е лицето, на което дължим отпечатаните беседи. Колосален труд. Книгопечатането е сложен процес. Дешифровки на стенограмите, корекции на коректури, справките с УЧИТЕЛЯ за някои неправилни стенографиращи пасажи, бе трудната работа на Паша. Тя се справи и ние сме й благодарни. Брат Боян Боев фактически бе секретаря на УЧИТЕЛЯ. Адресирани до Него се получаваха много писма от провинцията и от чужбина. На едни отговаряше лично УЧИТЕЛЯТ, рядка привилегия доставила радост на мнозина ученици. Но в повечето случаи Той диктуваше на брат Боян Боев дължимите отговори. Грижливо запазените копия от писмата, станали достояние на учениците, бяха огледало на един деен живот, извор на светлина. Сестра Елена Андреева непрекъснато бе на пишештата машина. Тя е лицето, на което дължим също така благодарност за съпричастие в книгопечатането. Ученикът Аверуни прие грижата за ежедневието на УЧИТЕЛЯ.

Школните занимания - лекциите, приемите, участието в някои домакински дейности бяха неизбежна програма на УЧИТЕЛЯ. Общите обеди бяха едно улеснение за Него и за всички сътрудници и работници на „нивата“. Общата храна е невидимата връзка между душите. Израз на висок идеен замисъл. Обядите станаха жизнена необходимост дори и през тежките военни години и прераснаха в неотменна традиция в живота на Братството.

Аверуни прие задължението да се грижи за утринната закуска и вечеря на УЧИТЕЛЯ, освен тогава когато Той бе гост на други ученици. Именно от тук започва изграждането на свещената връзка между Учител и ученик. Връзка, която ще остане паметна за бъдните времена, тъй като е документирана в издадената през 1938 г. книга - „Свещени думи на УЧИТЕЛЯ, привет на ученика!“

Аверуни заслужено придоби доверието. А доверието е достъп до УЧИТЕЛЯ. Всяка стъпка до приемната или горницата, до салона или трапезарията, до китната полянка за паневритмията, или до лозето бе свещенодействие.

А когато Той диктуваше мъдростта на вековете, когато разказваше за повсеместната връзка между душите във всемира - Любовта, когато говореше за езика на Великата природа, изявен в отношения между най-малките същества - тревички и бубулечици, поетичният полет на мисълта Му бе одухотворен, така както са одухотворени взаимните връзки между съществата от висшите ангелски йерархии. Така през 1932 г. след поетичното слово на Рилските езера бе отпечатана книгата „В света на Великите души!“

Но дните на УЧИТЕЛЯ не са били само концертен подиум за музика и поезия. Имало е такива дни с много отдалечен залез. Много дълги дни! Дни и нощи на напрежение и страдания, продължили цели седмици. Тогава УЧИТЕЛЯ не общува. Мълчалив и тъжен е. Затворен и угъбен решава сплетените задачи на държавници, повели народа към братоубийствени войни. Големите войни през 1913, 1914, 1918 години и световната - през 1939 до 1944 година стовариха на УЧИТЕЛЯ непосилно бреме. Военните авантюри на озлобени и ам-

бициозни държавници отнемаха живота на многочислени народни маси. Пролетата кръв е трагичен зов за помощ. Погубеният живот е препъване на душата. Войните са само стонове и вопли за нов живот. Това засяга УЧИТЕЛЯ. Той страда наред с всички. И Той е искал помощ и спасение. И Той е желал съкращение на дните, изпълнени с мъки и горест. Аверуни отбелязва в дневника си - „Дни, дни на страдания и мъки, дни без залез!“ Не по-малка скръб са внесли в „домът ми“ - както УЧИТЕЛЯТ наричаше родината, вътрешните междуособици, правителствени бъркотии и недомислици.

Жалките прояви на ръководни държавни служители, понякога застрашаваха и дейността на школата. Полицийщината не веднъж е искала дознания за дейността Му и през 1917 г. най-безцеремонно е бил интерниран в град Варна.

Подобни обществено-политически дислокации се отразяваха в Неговото съзнание и Той търсеше изход, търсеше разрешение, зовеше Божествени Сили за помощ. Аверуни отбелязва в дневника си: „Учителят е много зает с неприветливата гостенка - скръбта. Усмивката като че ли е забравена. С нетърпение всички очакваме разведряване!“ А когато Великият Промисъл в съкратил дните на страданията, превъзможнати са опасните противоречия - големият ден е завършен и в очакване на ведрото утро УЧИТЕЛЯТ е между учениците Си с нова песен - „Бершид Ба“!

През есента на 1923 г. страната изживя кръвопролитни междуособици, известни в политическата история като „Септемврийски събития“, а през май 1936 г. лично УЧИТЕЛЯТ понася жесток юмручен побой от неизвестен младеж. И двете събития засягат УЧИТЕЛЯ. Най-драматично и с тежки, болезнени последици е второто събитие - безпрецедентния побой.

При първият случай Учителят рязко прекъсва приемите, прекратява общия обед, не общува с никого, строг и мълчалив, усилено разрешава изхода от братоубийствените безредици. А как ги разрешава - за нас е неизвестно! Много по-късно Той споделя: „На мен и на невидимият свят събитията от подобен характер са много неприятни. Верижната реакция на убийствата се развива между българи, а те са родни братя и кармичната развързка може да се проточи далеч през бъдните векове! Чувството за отмъщение е мъчно погасимо, а приближава края на века и не е в интерес на добрата съдба на България да петнят общонародното съзнание с отрицателни чувства!“

Второто събитие - побоя, се отрази на Неговото здраве. Юмручният удар в лявото слепоочие причини десностранна пареза. Засегнатият десен крак и дясна ръка затрудниха движението на УЧИТЕЛЯ. Въпреки тежкоподвижният език Той продължи лекциите и приемите. Не прекъсна ежедневните задължения на Изгрева. Но настъпи ден, когато Сам трябваше да търси здравите сили на живота и поиска да бъде заведен на Рила. Там в недрата на обичаната планина здравето Му се възвърна. Аверуни, значително опитна в преживяванията на УЧИТЕЛЯ отбелязва: „Отмина още едно „горко“. Учителят проговори! С добра походка слезе на извора, посрещнат от учениците. Този път сълзите бяха на радост!“

Всички ние, очевидци на това събитие, приехме доброто здраве на УЧИТЕЛЯ като изключителна намеса на Сили и Същества от непознати и далечни светове!

Още веднъж се убедихме, че пътя на УЧИТЕЛЯ и пътя на учениците трябва грижливо да се поддържат в хармония и единство. Законът на резонанса е основата на взаимното разбиране.

Ученикът Аверуни, през последното събитие, изяви в пълнота обичта към УЧИТЕЛЯ и с търпение и постоянство дочака оздравяването Му.

5. БАНЯТА

Да! На Рилските езера имаме баня, изпипана по всички правила на изкуството - с душ, с топла и студена вода, с печка, която отоплява и помещението така добре, че къпането е възможно и в дни, когато времето бе хладничко. Имаше и такива случаи - при понижени температури, особено когато на някого завивките не бяха достатъчни, вместо да мръзнат, отиват в банята, запалят печката и топлината казва своята дума.

Банята има история. Тя не е неудачно хрумване, нито случаен опит. Създателят е този наш добър брат и опитен в тенекеджийските работи - Димитър (Стоянов). В едно от барачните помещения на Изгрева той инсталира подобна баня за УЧИТЕЛЯ. Разбира се тя се ползуваше от работниците на Изгрева - стенографите, дежурните по кухня, градинарите и някои други. И в своята малка къщичка, в едно миниатюрно помещение имаше също такава баня.

Димитър бе много сръчен човек. Имаше великолепа техническа памет. Разглоби часовник, запаметява мястото на всеки винт, улавя последователността на всяка част, ако липсва някоя търси подходяща, слага я на място и часовника заработва. Обичаше техническите инструменти. Когато нейде забележи майсторски изделия, проучваше как са изработени, набавяше подходящи инструменти и най-търпеливо след време показваше това, което е направил. На Изгрева той беше домолюбец. Врати, прозорци, осветление, отопление той поддържаше в изправност.

Беше се снабдил с помпа и четки за боядисване. До известна степен белосаният Изгрев бе негово дело. Разбира се цялата техническа дейност имаше известна опора в неговия добър и благ характер. Ако трябва за някого от Изгрева да се каже, че е представител на добрите братя - това е Димитър. Нещо повече. При един случай когато с УЧИТЕЛЯ се връщаме от лозето на Изгрева, до борове срещаме Димитър и Той казва:

- Това е един добър брат! Светия! Посочвам го като представител на добротворците на школата.

Действително, в многогодишното приятелство ние бяхме неразделни и неведнъж съм се убеждавал в правотата на УЧИТЕЛЯ. Димитър бе и поетична, музикална и мистична душа. Макар и рядко, той бе сътрудник на списание „Житно зърно“, в някои от концертите на Изгрева изпълняваше на цитра (музикален инструмент) подходящи пиеси, в младежкия клас най-добросъвестно развиваше зададените теми. До последният ден на живота си той бе добрият изгревянин.

За Рилските езера неговото добро сърце, точен поглед, верен усет и сръчни ръце направиха банята.

Ето повода.

Рилските езера станаха център на Братството от по-високо измерение. УЧИТЕЛЯТ пренесе школната дейност от Изгрева на Рилските висини. Дните започваха от изгрева на слънцето с вдъхновено слово и завършваха под открито звездно или мъгливо небе до часът на священата вечерна молитва, след поетичен и песенен концерт около буен огън.

Лагерният палатъчен живот бе приятелен център на голямо мнозинство от ученици и съмишленици от всички краища на родината ни, а понякога гостуваха и чужденци. Динамичен и високо идеен бе живота на рилчани. От будното око на Димитър не отбягна обстоятелството, че особено дежурните по кухня, много често бяха опушени, зацапани по работата около казаните и когато трябваше да се поомият и почистят, прибегваха до примитивната обливка от чайник топла вода, на открито, прикрити из близкия клек. За по-мла-

дите това бе приемлива хигиенична мярка, но за по-възрастните, при прохладни дни можеше да завърши с простуда. Без каквото и да било колебание Димитър отива при УЧИТЕЛЯ и споделя намерението да направи баня, подобна на тази от Изгрева, само че помещението ще бъде оградено от импрегнирано палатъчно платно.

УЧИТЕЛЯТ познава отличната работа на Димитър и му поставя само един въпрос:

- А къде ще я построиш?

- Намерих място! Встрани от буйния поток на езерните води, значително по-долу от кухнята.

- Добре си премислил! Но гледай водите на банята да се изливат нейде по скалите и клека, за да не замърсяваме първото езеро!

Краткият разговор е достатъчен показател за добрата оценка и Димитър се залавя за работа.

Дълго преди Петровден, преди още работната група да почне организирането на рилския лагер, чуковете на Димитър обгласяват Изгрева и от грубата и здрава ламарина тялото на печката и бойлера се оформяват. Бойлерът е цилиндричен и обгръща достатъчно широк клонц, който едновременно ще отвежда дима и ще затопля водата. Печката е стабилна, с широк отвор, за да се пхат и по-дълги и дебели дървета. Тръбите за студената и топлата вода са оразмерени и нагласени с кранове и душ, квадратното платно е ушито и импрегнирано с бензин и парафин. Банята е готова!

Димитър е от първите, които заминават на Рила.

За кратко време, след сполучлива канализация на студената езерна вода, разливаща се по тенекиен улей, задимява клонца и първата проба предизвиква възторг и радост на онези работни братя от първата група.

Новината, че на рилските езера има баня с топла и студена вода, бе известна на пътуващите.

Бялата доста големичка квадратна палатка с нейния закачлив пушеш комин доста отдалеч, откъм първото езеро привличаше вниманието на уморените пътници, които с нетърпение очакваха да се облеят с топла езерна вода.

Ето че в една от групите е и УЧИТЕЛЯТ. Той е посрещнат на „плачи камък“ и запитва:

- Палатката, която се вижда от първото езеро и димеше, банята ли е? В такъв случай рилчани ще имат възможност не само да пият, но и да се обливат изобилно с най-чиста езерна вода, огрявана непрекъснато от благодатните слънчеви лъчи, озарявана от луната и звездите, зареждана от космичните лъчи, слизащи от безкрая на вселената... Честита баня!

6. ЛОДКАТА

Ако намерите рилски снимки из живота на Братството, ще откриете, че УЧИТЕЛЯТ е седнал в солидна лодка, плаваща по бистрите води на второто езеро, назовано Елбур. Не се учудвайте, а може и да запитате как стана това чудо, че на високото рилско езеро да заплава лодка и то твърде солидна? Кой бе вдъхновителят? Кой претвори идеята в живо дело? Как тази лодка се озова от низините на горския пояс в езерните води? Как премина през тесните и стръмни пътеки на клековите гори, където обикновено хора и коне се движат един след друг? Но имайте търпение, на поставените въпроси ще ви отговорим.

На времето лодката породила много подобни въпроси. Твърде много се коментираше нейното появяване, така както и до днес се коментира библийс-

кия разказ за Ноевия ковчег. Имаше и шеговити окулисти, които не без стеснение споделяха, че може би е приложен някакъв египетски вариант на „дематериализация“ и „обезвесавяване“! Тъй или иначе лодката предизвика удивление и възторг. Летуващите не скриваха радостта си от външния ѝ вид и здравина, особено от това, че можеше да се пренесе вода от известния извор с казаните и големите чайници, преживяли прочутите Търновски събори на Братството.

На Рилските езера идваше огромно мнозинство от ученици и привърженици на школата, не само от цялата страна, но и от чужбина. Понякога летуващите бяха към 800-900 души. Всички трябваше сутрин да закусят с ароматен топъл чай, на обед да се нахранят с питателна сготвена храна, а за вечеря да напълнят чайници и термоси с топла вода. А това значи, че за денонощие бе необходима изворна вода около два тона. Всеки, който е дежурил в общата кухня знае как до времето преди лодката едни непрекъснато сновяха до извора и с кофе, бидони и други съдове пренасяха необходимата вода. Задача твърде трудна, но се изпълняваше с разбиране и разположение, проникнато от идеята за благотворното въздействие на водата, която обича да бъде носена. Когато времето бе добро, пренасянето на водата бе желана радостна привилегия. Но случваха се студени, дъждовни и мразовити дни, тогава пренасянето на водата не беше лека задача.

В такива дни умни и добри приятели предлагаха най-различни мероприятия за водоснабдяването. Едни планираха да се направи канализиран тенекиен улей край езерото. Тази идея не се приемаше поради хигиенични съображения и непрактичното поддържане на дългата канализация. Други се спираха на идеята за каучуков провод (маркуч), но за всеобщо разочарование такъв материал липсваше на пазара. Много често подобни разговори се водеха в присъствието на УЧИТЕЛЯ. Той внимателно изслушваше предложенията за водоснабдяването и не виждаше възможност за приложение на някакви нововъведения и оставяше единствения класически метод - пренасянето на водата на ръце, или на гръб с подходящи самари.

При един случай на много затруднено снабдяване с вода, УЧИТЕЛЯТ споделя с дежурните:

- Не може ли водата да се пренася със сал или лодка?

Повечето от приятелите повдигнали скептично рамене и никак не могли да си представят по езерото да плава лодка, носеща десетки литри вода! Така идеята за лодката щеше да остане като добро пожелание, но без практично покритие. Но ето, че тази идея прониква в съзнанието на Боянчо (Боян Златарев), събужда неговия конструктивен ум, облегнат на майсторски ръце и вижда съвсем ясно, че такава лодка може да се направи и то лично той да я измайстори. Без колебание той прави задълбочени проучвания за строежа на плоскодонни лодки, подходящи за речни и езерни води. Нещо повече, той съобразено предвижда достатъчно разширено място за съдовете, с които трябва да се пренася водата и разчертава подобрен модел. Изучава как става импрегнацията, насмоляването на дървесния материал, съобразява се с необходимата здравина на веслата, предвижда кормилна уредба и се спира на дебели и добре насмолени борови дъски от бяла муря и започва строежа на лодката. Разкроеният материал е разбичен, рендосан и нагласен за сглобяване. Но ето, че се появява нова трудност. При този строеж лодката има не само ширина, но и дължина и при това няма да бъде от леките и ще затрудни пренасянето ѝ през тесните каменливи стръмни пътеки. Практичният и пресметлив ум на Боянчо разрешава и този въпрос. Как? Лодката ще бъде конструирана от две части - предна и задна, с възможности за солидно сглобяване. Та

ка се решава въпроса за пренасянето. Находчиво е разрешен и въпроса с изнасянето на лодката. Боянчо предвижда натоварването на двете части да стане на каруци, които да извезат лодката до поляните на Сапаревската вада, а нагоре из горите - само на ръце!

Успокоен от така подработения план, за две седмици упорита работа идеята на УЧИТЕЛЯ за лодката е претворена по всички правила на плвателното изкуство от проектирането до насмоляването. Боядисана със свежи сини и сиви бои тя би наподобявала онова видение, което пренася животворните изворни струи от източника на живота.

УЧИТЕЛЯТ знаеше за готовата лодка, която пристига на езерата. Това споделиха онези по-бързи и пъргави приятели, изпратени нарочно пред пътуващата група. Новината споходи рилчани и те бяха готови да пренасят на ръце лодката. Около 16 яки, силни братя слушаха наставленията на УЧИТЕЛЯ за внимателно и грижливо пренасяне на товара през клековите гори, където пътеката е тясна, каменлива и на места изровена. Още до обед Боянчо приветливо се усмихна и посрещна на поляната на Сапаревската вада Юначната група, която трябваше да понесе на ръце и плещи към сините простори красавицата лодка. Положена на зеления губер и тя очакваше с нетърпение онзи момент, когато ще бъде помилвана от кристалните езерни води.

Боянчо набързо разпредели групата по две шесторки за всяка една част от лодката, показва как трябва да се поставят трите напречни яки пръта за по-удобно пренасяне на възтежките части.

И така лодката бе понесена на ръце от низините към висините.

Слънцето бе още твърде високо по синьото безоблачно небе. Планината бе притаила дъх и не можеше да се нарадва на великолепно шествие, което значително се отличавахе от натоварените конски кербани на власите - нашите добри снабдители, или многочислените групи предимно от летовници на езерата. Картината на двете групи, носещи лодката, имаше почти библиейски характер, така както древните евреи носеха на рамене и плещи свещената скиния. Липсваха само пеещите групи на свещениците - левити. А освен това и декорът не бе пустинен, а типично рилски - с върхове, които винаги се оглеждат в сините води на езерата.

Групите се движеха бавно с ритмична стъпка, за да има баланс на товара и правилно разпределение на тежестта. При равните и чисти места на пътеката пренасянето не създаваше неприятности, но когато започна възлизането из клековите гори при измитите от пороите серпантини, теснотията бе мъчно поносима. Тогава често тежестта на лодката лягаше на рамената на двама или трима и те с мъка набираха крачка по крачка. Започнаха и чести смени, чести почивки и пренагласяване на опорните пръти. Всички си спомнихме съвета на УЧИТЕЛЯ за внимателно преминаване на серпантините и се уверихме колко уместен бе Неговия съвет. С умно маневриране из теснините на изровената пътека, клековите гори останаха зад нас и лодката бе поставена на превала за по-осезателна почивка на носачите.

Панорамата на езерният циркус възрадва групата.

Свежият полъх от рядко оснежените върхове освежи уморените съвременни рилски левити. Лодката бе наново грабната на ръце и със спокойни и уверени стъпки пътеката ни водеше към първото езеро. Над езерото е най-опасната част от пътя. На места пътеката е подмокрена от поточета. Не дотам заоблените камъни са нестабилни и хлъзгави и всяка нестабилна стъпка можеше да бъде повод за опасни последствия.

Групата реши да си откъхне пред последното изпитание и да се нарадва не толкова на спокойната езерна шир, а да се наслуша на възторжените

песни на групата посрещачи, застанали на „плачи камък“. Планинското ехо разнасяше песента и радостта из целия циркус. Допускаме, че тази радост е била приета и от гномите и ундините, едно от най-старите жители на планината.

Слънцето бе кацнало на Кабул и дългите сенки на околните върхове скриваха палещите лъчи. Прохладата бе желана. Почивката много приятна, но има още път и то много труден. Въпреки наболелите рамена от тежестта на лодката, групата потегля. Несгодата и умората лесно се понасят, когато края на страданията е видим.

С много голямо внимание и старателно подбиране на всяка стъпка, макар и много бавно-хлъзгавата и стръмна пътека е премината и ние се озоваваме на „плачи камък“ сред ликуващите посрещачи - братя и сестри.

Последва наново отдиш.

Започва ново и неочаквано изпитание. Заредиха се непрекъснати запитвания за лодката, още повече че я виждаха преполовена и мнозина не можеха да си обяснят как с подобно водно возило ще се пренася вода. Ние, носачите имахме привилегията да мълчим - бяхме уморени. Но най-много бе притесняван от подобни въпроси Боянчо. Не му стига умората - пропътувал на един дъх от София до езерата, не стига напрежението му по пренасянето, но трябваше да отговаря кога и как ще сглоби лодката, за да заплава! Макар и с пестелива усмивка Боянчо отговаряше, а за да поставим край на разговора с посрещачите за момента ненужен, един от нас се провикна - „хайде още веднъж да сложим лодката на рамене и да я поставим на широката поляна пред кухнята.

Рилската скиния - лодката, за последен път бе понесена, но този път шестивеи бе озвучено от радостните песни на рилските левити!

На поляната бе преживяна най-приятната изненада.

Посрещна ни УЧИТЕЛЯТ. Трудно е да се опише тази среща. С лице озарено от радостна усмивка Той внимателно оглеждаше лодката, спираше погледа си върху спокойно заострения нос, опипа дебелината на страничните дъски, увери се в солидната кормилна уредба, вгледа се във веслата, почна да пресмята колко съда биха могли да се поместят за пренасяне на водата. Доволен от огледа Той не разпита Боянчо, а само му каза:

- Добре си я направил! Доволни ще бъдат и приятелите и водата! А сега - обърنا се Той към носачите - преоблечете се и се напийте с топъл чай подсладен с мед!

Вечерният здрач бавно, но сигурно внесе радостна отмора, а там в затоплените палатки всеки от нас спокойно споделяше подробностите по рилското чудо - лодката, така че почти целият лагер беше въведен в творческото претворяване на една идея вложена най-непринудено в почти незабелязана мисъл, но възприета само от едно готово и будно съзнание в лицето на нашия Боянчо!

На другия ден след утринната беседа на молитвения връх, паневритмичните упражнения се изиграха на поляната около огнището пред нов наблюдател - лодката.

Двете половини привличаха вниманието на играещите, но най-вече на Боянчо. А той не дочака да бъде приключена закуската и започна да работи сглобяването. Снабден с подходящи инструменти той сръчно монтира лодката, засмоли долените части и не след дълго помоли приятелите да я пренесат в езерото - първото кръщение.

УЧИТЕЛЯТ от площадката на своята палатка следеше работата на Боянчо и когато лодката бе потопена в езерните води Той дойде, за да присъст-

вува на първото пробно плаване. Пробата бе сполучлива и първия пътешественик бе УЧИТЕЛЯ.

Плавно се понесе лодката от бряг до бряг. УЧИТЕЛЯТ се увери в подсигуреното с големи плочи пристанище, където трябваше да се товарят пълните с вода съдове, дава допълнителни наставления за внимателно наместване на чайниците и казаните и поиска да заплава към мястото на езерния извор, добре наблюдаван от околните височини, след което лодката сполучливо спря на първото пристанище. Забележителни ще останат в съзнанието ни Неговите мисли след това пътешествие.

- Всякога доброто започва от малка незабележима, но творческа мисъл. Тя е благодатно семе и когато попадне на добра почва дава изобилно плод. Така се появи на нашето езеро и лодката - резултат на една малка мисъл, приета единствено от едно съзнание. Ето резултата!

Лодката ще бъде носител на здраве и живот дарен от чистите и бистри струи на изворната вода!

Послепис: Лодката бе грижливо прибрана след всяко летуване. Бяхме поразместили канарите в непосредствената до извора каменна морена и там приютявахме нашата лодка. На следващото лято работната група имаше за задача да отвари камъните и да пренесе наново лодката в езерните води. Разбира се, преди новото потопяване следваше добър оглед и засмоляване.

7. ЕДИН ДЕН ОТ ЛЕТУВАНЕТО НА РИЛСКИТЕ ЕЗЕРА

Изумрудено сини са 7-те рилски езера. За тях бленуват онези, които не са ги посетили, а за тях разказват с възторг онези, които са прекрачили последното каменно стъпало на дългата и стръмна планинска пътека. Това е един огромен плочест камък огладен от далечни времена от буйните води и ледени отломъци. Накъдето и да погледнеш от това стъпало окото ще се зарадва на дивна красота, която може да предложи само една висока планина. Неповторима е красотата на циркуса издялан от длетото на големи и тежки ледници, тогава, когато студът е царувал на нашето полушарие, а за тях напомнят бистрите и сладки води на езерата, по които често плуват късове от нестопени снежни преспи. Аурата на тези езера е здрава, хармонична, наситена с чиста мисъл и светлина. В нея здравето укрепва, душата се вдъхновява, а духът полита към творческите извори на Битието. Невидимите архитекти с естетично умение са подредили един неръководен храм с просторни салони за лекции, с акустични зали за вдъхновено музициране, с поляни за Паневритмия и с една каменна аудитория - Молитвения връх, откъдето всяка сутрин се очаква раждането на деня и милувката на първия слънчев лъч. Панорамата, която се открива от този каменен престол е величествена. Надалеч се простира широка и просторна долина приютена между спокойно слизащи склонове, в които доминира свежо-зеления цвят на боровите гори. А още по-далеч към хоризонта се нжат една след друга планинските вериги и облесени възвишения, които скромно заемат своите места около голямата Рила. Програмата на тази планина е написана. Понякога след редица дни, през които светлината щедро раздава багри и живот, се зареждат дни, когато плътна, мъглива завеса скрива сътворения свят. Молитвеният връх тогава остава като едно единствено място, което напомня за познатия нам живот. Често млечно-бялата пелена забулва само долините, над които се извиват смълчани високо-планинските вериги. Тогава небосвода е потопен в нюансите на синия цвят, който оцветява и

езерата. Такива дни наричаме библейски, понеже напомнят сътворението. Учителят е назвал някои от езерата с имена на стар и древен език. Махарзи е първото езеро. Елбур е второто. Третото езеро е Балдер-Дару. Четвъртото носи познатото име Близнака. Петото - Махабур, шестото езеро, подобно на човешкото сърце и затова носи името Сърцето, а седмото езеро е названо Шемхаа. Достатъчно е да прошепнеш тези имена, за да се потопиш в един свят одухотворен от присъствието на същества от по-висока еволюция, които обичат езерата, посещават ги и вземат участие в живота на Школата с присъщите им измерения. Тогава езерата стават обширна аудитория, в която си дават среща учениците на Учителя от физическия свят и от Невидимия свят. Всяка сутрин Молитвеният връх очаква тези, които искат да вземат участие в зазоряването, което е величествен прелюд към симфонията на деня. Внимателни и бавни са стъпките на учениците по тясната пътека към каменната катедра.

Капризите на времето не са в състояние да ги отклонят от изгрева. Мъглите и буреносните облаци вършат своята работа. Ако дъждовните капки се превърнат в снежинки, това пак не отклонява учениците, които са верни и последователни, устойчиви и изпълнителни на възприетите идеи. Обикновено съзерцанието е придружено с мълчание, което може да бъде озвучено от тиха песен, но лумне ли първият слънчев лъч, а заедно с него се понася шепнеща обща молитва, която се вплита в светлината и се понася към просторите. Всякога Словото на Учителя бе предхождано от прочет на стихове или цяла глава от Священото Писание. А за да продължи след това мисълта на Христа иде друг от авторите на прочетения текст в чудна беседа произнесена с магнетичния тембър на Неговия спокоен и милващ глас. Тогава, когато Учителят говори, душата слуша и възприема. Словото Му е зов, който пробужда съзнанието. Мисълта Му извисява духа. Вдъхновеният подем е несъизмерим. Неговата Виделина става наша виделина. Завесите на цели култури и философски наслойки падат една след друга, избоява пред съзнанието същността на формите, тяхното съдържание и тяхния смисъл. Изгрява нещо ново. Новото може да бъде незначимо, малко и все пак величествено. То може да бъде малкото добро вътъкано в обикновеното ежедневие, може да бъде просветление на неизяснени проблеми и отношения, може да бъде творческа идея, може да бъде и героичен импулс, може да бъде и една нежна дума, един мил поглед, една светла мисъл, една добра постъпка. Новото, което се е родило заедно с деня на Молитвения връх може да бъде и цяла съдба. Много са изявите на Новото, което внася очакваното Слово. То прониква в дълбините на съзнанието, за да бъде израз на разумен живот тогава, когато му е времето. Когато последната мисъл на Учителя отзвучи, всички изправени на крака изпяват заключителната песен и гласно произнасят молитвени формули, след което един по един слизат внимателно от каменната аула - Молитвения връх, за да се подготвят за богатата програма на ежедневието на лагерния живот. Изиграването на първите шест гимнастични упражнения се последва от подкрепителна почивка. При добри атмосферни условия може да се построи по-малък или по-голям кръг от играещи двойки, за да прозвучи паневритмичната музика. Тогава Паневритмията се изиграва на отревените с алпийска трева поляни до езерото Балдер Дару или на поляната до езерото Махабур или над приветливото и скромно езеро на Чистотата. Паневритмията е тържество, в което учениците участвуват с ритмични движения и песни, подети от малък струнен състав. Паневритмията пробужда жизнените сили, прави достъпни до съзнанието онези енергии, които са необходими за неговото укрепване и пробуждане. Учениците знаят значението на тази паневритмична музика и се стремят да играят уп-

ражненията с любов и умение. С отговорност за плавност и пластичност, за красота. Ако деня е недеден или някакъв некалендарен празник Учителят по-дема Слово, което може да се приеме като продължение на утринната беседа, което се посреща с нескривана радост от всички. Кулминацията на възторга наближава своя зенит изразен в химни на благодарност, които множеството изпълнява с пълен глас. В тези моменти обикновено отсъствуват дежурните, които приготвят скромния и питателен общ обед, след който настъпват часове на свободни занимания, размяна на впечатления и мисли, разходки по езерата и пр. Много често около онези, които имат сръчни ръце и здрави мускули се събират приятели, за да вземат участие в подобрене общия вид на лагера. Укрепват се каменните стъпала, разчистват се пътеките или заедно с Учителя решават не малки строителни задачи. Така се изгради не малък солиден заслон с покрив от плочи камъни, направиха се мостове от лежащи гранитни блокове върху течащите води на езерата. Така се каптираха изворчетата над езерото Елбур и Махабур, за да се превърнат в рядко красиви чешми, изкусно и майсторски изградени от бял кварц, носен от далечни кварцови леговища. Тези чешми и до днес радват всеки, който ожаднее, защото са подредени с усет към общата хармония на масива и околността. Благоустрояването на лагера е ценен фокус на общите усилия на по-сианите и по-слабите. Подобни трудови инициативи винаги са допринасяли за утвърждаването на единството. Единството и хармонията се раждат при общата работа. Този метод на обединение, опознаване на съзнанията се прилагаше от Учителя с любов. А приятелите вземаха участие с обич и умение. Общата работа у един пробуждаше песента и поетичното въображение, у други даваше възможност да се разгнат смели философски концепции, които могат да бъдат чест за всяка научна катедра. Винаги плодовете на общия живот бяха обилни. Общият живот е протече към бъдните дни на човечеството, когато доминантата ще бъде хармоничното и творческо единство. Привечер, когато денят превалява и когато високо над върховете заблестят небесните светила или меките светлини на луната облекат в тайнствени одежди канарите и острите зъбери на циркуса, живота стихва. Смълчаните езера приветливо отразяват светлини и сенки, а от голямата клуда от сух клек заиграват в бурен танц от пръските на буен огън около който са насядали приятелите. Започва вдъхновен вечерен концерт. Програмата е грижливо подбрана и подработена. Музикални и поетични дарования дават волен израз на проза, поезия и музика. Подеят се една след друга песни от големия репертоар на Учителя. Хармоничният отглас се понася на крилата на ехото от езеро на езеро, за да достигне до големите стени на езерните върхове. Понякога изпълнението е хорово, многогласно. Вискателното ухо на музиканта е задоволено от чисто и хармонично изпълнение. Общата песен допълва картината на вечерния огън, където програмата се превръща в богослужение отслужено в неръководния храм на езерата. Последните санскритски песни на Учителя се изпълняват в полуглас, за да премине в шепот, когато се произнесат общите молитви. Динамиката на деня стихва. Огънят на кладата угасва. Настъпващата нощ зове душите в близки и далечни светове на безмълвието, където съзнанията продължават да градят бъднини. Мълчанието на настъпващата нощ е властно. То се налага по пътя на една жизнена необходимост приета с любов и обич. Лагерът заспива. Приспан от единствената песен на вечерния полъх, веселото шумолене на поточета и водопади или от неритмичния плясък на палатъчните платна, които се разиграват от най-малкия ветрец. Слънчевият ден е преминал в звездна нощ, прелюд към бъдното утро.

8. ГОЛЕМИЯТ ВЪПРОС (Случаят с Белеви)

Години наред, през школните дни, пресичах улиците на греда в ранни зори и поемах пътя към Изгрева. В тези часове градът спеше. По стръмнината на шосето нямаше движение. Единствените лешеходци бяхме ние - учениците на УЧИТЕЛЯ. Ако походката на някой от нас бе бърза, то по пътя застигаше по-бавните. Още от далеч се познавахме - по силуетите, тихо се поздравявахме и отминавахме. В клас трябва да бъдем навреме.

Всеки от нас спазваше правилото - безшумно да се движим, угълбени в себе си - да се освободим от разнородните противоречия и с благоговение да пристъпим към прага на школата. Бяхме измерили силите си, така че преди да е влязъл УЧИТЕЛЯТ да заемем своите места. Приятелите достатъчно добре се бяха опознали и сядаха между тези, с които си хармонираха. Малки правила с добри последствия. Примерна дисциплина одухотворена от идеята за добро ученичество.

Твърде често, наблизко до Изгрева застигахме бележитата двойка - възрастното семейство Белеви. Единствени те не спазваха правилото за мълчанието и на висок глас разговаряха помежду си. Такива бяха темпераментите им - динамични за възрастта им.

УЧИТЕЛЯТ благоволяваше в тяхното семейство, утвърдено от богата взаимна кореспонденция. Това не бе тайна, а факт повдигащ авторитета им всред братството. Въпреки бавната им походка те никога не закъсняваха и с достойнство и разположение заемаха местата си до катедрата пред стенографската маса.

Случаят е такъв.

УЧИТЕЛЯТ започна лекцията си с Христовата проповед на планината (Матей, гл. 5, от 1 до 12 стр.). Прочете бавно едно по едно блаженствата, след това обърна няколко страници и прочете 6 гл. от стр. 20-23 на евангелието от Лука, където са отбелязани само няколко от Блаженствата. Сложи лупата на катедрата и каза:

- Лука не е бил на планината с Христа и затова споменава само няколко от блаженствата, разказани му от учениците, за разлика от Матей, който е жив свидетел на тази беседа и е отбелязал девет от прочутите мисли. Това показва, колко по-пълна спомена на онзи, който лично е преживял дадено събитие.

УЧИТЕЛЯТ наново прелисти страниците на евангелията и се спря на гл. 5 от Матей, повдигна глава и погледа Му премина през препълнения салон и запита:

- Кой от вас може да си спомни тази проповед? Кой ще продължи незаписаното в евангелията? Изреченията от Христа блаженства не са само девет?

Мълчание. Изненада. Зададените въпроси ни смутиха. Погледнахме плахо УЧИТЕЛЯ и наострихме слух в очакване някой от нас да вдигне завесата на миналото и да продължи изреченото от Христа слово на планината. Очакваният от неиде глас не проговори. Явно въпросите бяха от най-трудните. Завесата спусната пред съзнанията от векове бе много тежка. Не бе по силите ни да разчетем страниците на минали преживявания.

Времето, дългото време е извършило своето - пълната забрава бе неоспорим факт.

УЧИТЕЛЯТ долови безсилието ни, но продължи настойчиво да ни оглежда. Искаше от нас - не мълчаливо спотайване, а откровен и смел отговор.

Тогава с особена деликатност, присъща на Неговия педагогически

усет, Той се обърна към седящите на първата редица и наново запита:

- А вие, брат Белев, бяхте по времето на Христа и на планината сте слушали тази проповед. Възхищавахте се от Неговата мъдрост, продължете блаженствата!

Доверието, с което УЧИТЕЛЯТ обърна брата и той поласкан с пълен глас откровено отговори:

- Учителю, не мога да си спомня!

Краткият отговор на брат Белев прикова вниманието на целия клас. Мълчанието наново се възцари и ние пак сведохме глави.

УЧИТЕЛЯТ не се отказа от мисълта да получи и друг отговор, погледна сестра Белева и запита:

- А вие, сестра, не можете ли да разкажете нещичко от богатото минало и да възстановите някои от блаженствата, били сте на планината с Христа?

- Учителю, от това далечно минало нищо не мога да си спомня! - тихо отговори сестрата и свежда поглед върху тетрадката си.

Тогава УЧИТЕЛЯТ продължи:

- Не веднъж сте слушали Христа, всинца сте били с Него, но сте забравили. Съзнанието ви е затлачено от перипетиите на живота. Ако то бе будно, щеше с лекота да преодолее бариерата на времето и нямаше да ви затрудни припомнянето на прочутата проповед на Христа... Ненаписаните блаженства аз ще ви припомня:

Блажени са вярващите, а още по-блажени са онези, които знаят.

Блажени са тези, които гладуват и жадуват за Любовта, те наситени ще бъдат.

Блажени са тези, които ги любят, а още по-блажени са онези, които любят.

Блажени са, които се убеждават в Истината, а по-блажени са онези, които носят Истината в себе си.

Блажени са, които вярват в науката, а по-блажени са онези, които имат науката в себе си.

Блажени са онези, които вярват в разумността, а още по-блажени са онези, които изявяват разумността, която носят в себе си.

Блажени са онези, които вярват в Бога и Го любят, а още по-блажени са онези, които Бог люби!

.....

В този дух УЧИТЕЛЯТ продължи беседата и възстанови не само проповедта на Христа на планината, но допълни онова, което не е записано от ръката на човеците, но е написано в незримите страници на Битието.

Паметна лекция!

9. ЕЛАТЕ С МЕН!

Зов! повик! Израз на безмерна топлина и чистосърдечност. Израз на обич и любов, каквато само Той можеше да изяви. Тези думи бяха отправени към нас в ранните часове на един неделен ден, събрани в салона на Изгрева, да чуем утринното слово - така наричахме първата беседа.

Няколкократно прозвуча бащинският зов вплетен в мъдрото и истинно утринно слово.

Да, Той поиска с очи да видим как живее и твори, как работи, колко изключително тежки са ежедневните приеми, как помага на здрави и на болни, на умни и недосетливи, как раздава правда на малки и големи, объркали взаимните си отношения, как изтрива сълзите на разплакани с години очи, как

вдъхва вяра в живота на обезверените, как изтръгва от лапите на безлюбие то в своята ненавист амбициозни мъже и жени, как въздига от калта потъпкани-те и онеправданите, как отрива приспаната душевност на онези, които не зна-ят що е душа и не приемат духа, как вдига завесата на очите на заслепените, които не искат да знаят, че има друг незрим свят, пълен с обитатели - добри и просветени, как предпозва духовните от заблудени и изостанали в развитие-то си духове, как разчита с вещина миналото, за да извлече от него поука та на съдбата, как разбива всякакви илюзии и заблуди, как повежда с бащинска закрила повлечени от вълните на противоречията невръстни и упорити люде, как призовава всички към по-разумен, по-хармоничен, по-буден живот, как насажда добродетели, как изтръгва из корен злите прояви, как лекува безлю-бие то, как съзира плодовете на любовта в най-малките прояви на ежедневи-е то, как вижда мъдростта в добрата и светла мисъл, как подава ръка на всеки потърсил Бога в себе си, или в ближните си, или в разумната природа, как се радва на малкото добро, как пожелава то да бъде начало за нов живот, как скърби за сторената неправда, как съжاليا носителите на насилие и зли прояви, как страда когато другите страдат, какви усилия прави, за да облекчи настоящето и изтръгне от сплитането на тежки кармични завръзки не само отделни личности, но ратува за доброто на цели общества, на цели народи.

Погледът на УЧИТЕЛЯ проникваше в дълбините на живота. Той разбира-ше езика на насекоми и животни, разговаряше с техния разумен дух - непоз-нат на нас обикновените. Скрижалите на природата Му бяха познати, позна-ваше написаното писмо от дългите векове и разчиташе скритото съдържание на всяка форма. УЧИТЕЛЯТ ни зовеше да бъде съпричастници на Неговото знание, да се поучим и да правим опити, не само един, но хиляди опити, за да се уверим, че животът е многостранен и многолик, богат със съдържание. УЧИТЕЛЯТ ни зовеше да ни открие пластичните форми на невидимите свето-ве, обитавани от светли и разумни духове. С тях Той се срещаше, обменяше мисли и идеи за доброто, правдата и любовта, необходими не само на нас об-лечените в тленните дрехи. УЧИТЕЛЯТ общуваше с творческите духове на зе-мята и небето, с гениите и светиите, с представителите на ангелските йерар-хии и заедно с тях решаваше проблемите на великия живот.

УЧИТЕЛЯТ не скриваше връзките си с тези същества и ни зовеше да ни запознае с тях. Прочутите съборни дни на школата не бяха друго, освен едно тържествено общуване със Силите Господни - както ги назоваваха едни от първите ученици на УЧИТЕЛЯ.

Да, Той ни покани да видим и усетим с цялата си душа Неговия път осе-ян не само с песни и възторзи. Той искаше да ни покаже огромната работа на небето и земята, без която е немислимо възраждането на човечеството.

Да, в тази свежа и неделна утрин Той ни покани да тръгнем след Него.

- Елате и вижте! Елате и вникнете в моето ежедневие, опитайте радос-тите и горчивините, скръбта и страданията и ако тогава ме познаете - послед-вайте ме. Вие по-лесно ще ме познаете. По-трудно аз ще ви позная, защото още не сте собственици на съдбата си, не вървите винаги по вашата собстве-на пътека, не винаги дават израз на собствените мисли и чувства, ставате про-водници на родови духове и други невидими същества. Аз трябва да различа-вам тяхното присъствие и затова е трудна задачата ми. В такива случаи пома-гам не само на вас, но и на онези обитатели, които живеят макар и временно във вас.

- Вие елате с мен в домът ми, елате с мен да възлезем по планинските пътеки, елате и опитайте моето бreme и ако ви хареса тръгнете с мен.

... От опит знаехме, че за да подчертае необходимостта от по-голяма

близост, за да поиска с такава бащинска топлина почти синовно общуване
УЧИТЕЛЯТ имаше повод - може би не само един, а много.

10. ЗА ПРАЗНИКА

(Олга Славчева)

Изгревът бе в предпразнични дни. Наближаваше Петровден. В подобни случаи Изгревяни трябваше да посрещнат гости от цялата страна. С отговорно чувство за естетика и чистота - важно условие за добрия прием, всеки правеше възможното, за да създаде уют и приветлива обстановка за гостите. А те - живели дълго с мисълта да посетят Изгрева, да се срещнат с УЧИТЕЛЯ и добрите приятели, да чуят Неговото слово, да освежат душите си с Неговите съвети, пристигат с добро настроение. Домакините - изгревяни имаха опит. Не веднъж те са посрещали и не веднъж са се радвали на добро посрещане. Прочутите Търновски събори са известни като блестящ пример за взаимните отношения. А това привлича. Добрите отношения действуват възпитателно. Преди всяка среща, преди всеки събор, добрият ред, чистотата, приветливата обстановка са били неотменен прелюд към тържеството на празника. Всички обичаха като свой дом белналият се салон - с много прозорци за обилна светлина. В такива предпразнични дни изгревяни и пристигналите по отрано гости даваха израз на своята обич към салона, към столовата, към обширния двор, към китната поляна, към овощната градина, към лозето, към всеки кът от Изгрева. Навсякъде трябваше да бъде чисто, приветливо и красиво. Прозорците на салона светваха, подът се измиваше, пътеките се премиаха, цветята се поливаха, дръвчетата се окопаваха. Приятелите вече знаеха, че чистотата и редът са добра основа за добър прием и добри отношения.

Домакините познаваха своите гости, а и гостите знаеха при кого да квартируват. Имало е празнични и съборни дни когато и палатките са влизали в ролята си. Всеки е получавал подслон, всеки се е радвал на добър прием. Атмосферата на Изгрева добива особена празничност, тръпнеща от възторжени чувства и съзнателно приятелство. Изгревът приличаше на огромен дом с многолюдно семейство.

УЧИТЕЛЯТ бе пример за добрите домакини. Той бе навсякъде. Следеше стъпките на работливите приятели препасани с престилки, забрадени с бели кърпи, с метли и кофи в ръце. Той бе в салона, в кухнята, на поляната, на лозето - взимаше живо участие за добрия ред и примерната чистота.

В подобен предпразничен ден останах до късно на Изгрева. Приятелите почти се бяха прибрали за почивка. Бях готов и аз да се прибера и подготвя за празника. А самата вечер бе изключително приятна. Спокойна, мирна, топла и светла вечер. Луната бе напълно окръглена. От пречистения небосвод лунната светлина бе особено сребриста и мека. Топлият вятър през деня бе издухал и най-малките облачета кацнали по върховете на Витоша.

Като минавах покрай салона забелязах, че голямата лампа над горницата на УЧИТЕЛЯ бе запалена и на балкона Неговата фигура ярко се очертаваше осветена най-вече от луната. Белите дрехи, бялата панамена шапка изглеждаха още по-светли и по-лъчисти. Опрян на балкона Той оглеждаше Изгрева, който заспиваше. Дежурните от столовата отдавна бяха по домовете си. Една по една загасваха светлините на големият дом. УЧИТЕЛЯТ ме забеляза. Поздравих Го. Той ме запита:

- Прибираш ли се?

- Да.

- А Вие? - поставих смутено въпроса.

- Очаквам още една от учителките! Олга не е дошла. Тя идва от далече. Тя пътува с влак, пристигащ късно и ще можеш ли да я посрещнеш? Тръгни по шосето и нейде по средата на пътя ще я видиш. Иди и я доведи!

Вместо да отговор, че съм съгласен, вдигнах ръка за поздрав и бързо тръгнах към шосето. Тогава то бе тясно, застлано с чакъл. Оградено от високо дъбови дървета изглеждаше още по-бяло и по-светло. Лунната светлина му придаваше особена красота. Шосето бе безлюдно. Никакво движение. Като че ли и гората бе заспала. Бързо крача и непрестанно мисля за бащинската грижа на УЧИТЕЛЯ. През деня бе посрещнал почти всички гости, бе разговарял с тях. Но между гостите не бе забелязал Олга. А знаеше, че тя ще дойде, че пътува и че вече е пристигнала. А пътят от гарата до Изгрева не е кратък. Автобусно движение още нямаше и всички гости преминаваха пешком пътя от последната трамвайна спирка до моста. УЧИТЕЛЯТ искаше да посрещне и Олга, да се увери, че е настанена и тогава да се прибере и подготви за следващия ден.

Така си мислех и неусетно преминах половината от пътя. Вглеждах се внимателно и още не бях открил фигурата на Олга.

Малко след превала, нейде към кантона забелязах бяла фигура. Не се поколебах, това бе Олга. Тя се движеше бавно и предпазливо. Може би да бе уморена от дългото пътуване и напрежението на училищния живот. А не бе изключено внимателните стъпки да бяха продиктувани от предпазливост, защото все пак, късно е, безлюден е пътя и не са изключени неприятни изненади. За да не я смутя, макар още твърде далеч вдигнах ръка, замахнах с бялата носна кърпа. Допуснах, че тя ще разбере, че по шосето се движи познат. Действително тя не се уплаши, но все пак кривна в страни към сенките на гората. След като се увери, че действително близък развява бялата кърпа - сигнал още от Търновските събори, притича и след няколко крачки ме позна. И тя замахна радостно с ръка. С пълен глас произнесе името ми. Вълнуваща среща. А когато й казах, че УЧИТЕЛЯТ му е пратил да я посрещна и чака на балкона, тя възкликна:

- Ама, чака ли ме...?

Изблика на голямата радост бе оросен от няколко сълзи по лицето ѝ, блеснали на лунната светлина.

В приятен разговор за готовия вече Изгрев ние бързо се озовахме под балкона на горницата. УЧИТЕЛЯ я чакаше. Той я посрещна и взе грижата да я настани.

Знаменита бащина среща!

11. ВНЕ УЧИТЕЛИТЕ...

Между последователите, приятелите и учениците на УЧИТЕЛЯ, най-внушителна бе групата на педагозите, а нейното сърце - учителките. Не случайна професията им бе люлка на идейни привърженици.

Завършили висше, полувисше образование, те имаха солидна теоретична и практична подготовка по сложните психологични процеси, през които преминава детската душа, да придобие знание и израсте като характер. Методите на възпитанието и самовъзпитанието бе път, през който ден след ден, децата добиват добродетели, етични отношения, оформен мироглед, познания за живота, за да бъдат полезни на себе си и на обществото. Идеите не са нещо материално, а душевните процеси не са измерими с обикновени мерки, а пробуждане на съзнанието е много труден и стръмен път. Когато за първи път учителите бяха чули УЧИТЕЛЯ да разглежда проблема за пътя и развити-

ето на душата и човешкия дух, те се убедиха, че подобни теми им са разбрани и близки. Към заученото в учебните заведения те трябваше да прибавят знанието и мъдростта на УЧИТЕЛЯ, а за приложение на Неговите методи те бяха готови. Професията на педагога е сигурно стъпало за усвояване на новото учение.

Будни и умни, те без усилие следваха мисълта на УЧИТЕЛЯ. Добри и чисти по душа, от основните идеи и принципи на учението те изградиха мироглед станал съдба в живота им. Верни и преданни, те бяха видимото и постоянно присъствие там, където бе УЧИТЕЛЯ.

В професията на педагога има обич към знанието и любов към душата. Без обич и любов е немислим успех в познанието, а още по-малко може да се очаква придобиване на добродетели, така необходими за оформяване на новия човек. С беззаветна преданност учителите приеха да бъдат носители на новите идеи и готови да дадат делови израз. С вещина и добър усет те успяха да разграничат обикновените философски системи от учението за великият и разумен живот и не направиха грешката да търсят някакво далечно или близко равенство с всевъзможните умувания. Във всяка философия може да има колебание, раздвоение и отклонения, зависи от степента на философското познание. Философията все още остава в рамките на дадено човешко разбиране, а то се меня във всяка следваща култура, а в учението, учителите съзряха жизнената необходимост на правдивата мисъл, откриваща безбрежния хоризонт на вечната реалност една единствена, като съдържание на разумния живот и в този и в онзи свят. Светлите мисли в учението не са от категорията на обикновенното човешко мислене. Изворите им са в дълбините на битието недостижимо за човека. В реалността на битието умуването е чуждо. То не храни душата, не поддържа духът. Учителите успяха да съзрат в учението животворните истини плод на безпределната мъдрост - копнеж през миналите векове на обикновени и просветени люде. Учителите не платиха данък на псевдокултизма, пропит със самоизмами и суеверия. Не се поколебаха да отминат религиозния фанатизъм и да застанат пред изворите на учението за посвещение, даряващо свобода и мир на душата и духът. Учителите доказаха със своя живот зряло отношение и просветено разбиране за пробуждане на съзнателния живот - нова и непозната страница за голямата душевност. Тяхните разговори и размисъл за бъднините на учението бяха пропити с увереност и сигурност, така както бяха сигурни в успеха на прилежните ученици, че ще завършат образованието и ще стъпят в живота със значително самочувствие. От опит те знаеха, че уплахата е спънка, а увереността, стъпка към възход. Увереността е онзи чудодоеен фактор, който открива съдържанието на живота и вложените в него добрини, дарове за настоящето и бъдещето, прелитащо бъднините на настъпващото време. Подобни светли перспективи бяха незримата виделина в живота на учителите, насядали със смирение около катедрата на УЧИТЕЛЯ.

А Неговата катедра бе навсякъде, винаги достъпна. Планинските върхове с огромни каменни блокове, изумрудените езера с кристални води, бърбритите поточета със спокойни или пенливи води, китните поляни осеяни с красотата на нежни тревички и цъфтящи цветенца бяха също така мълчаливи слушатели, както насядалите около УЧИТЕЛЯ добри приятели и ученици. Между тях с писалка в ръка нашите примерни педагози - учители и учителки изписваха слово след слово по белоснежните листа на тетрадките. Те, подобно на работливите пчелички събираха нектар както за себе си и за своите близки.

Мнозинството от учителите не отстъпиха своите места нито в салона, нито в приемната, нито в общия живот, където се изграждаше бъдещето на

човечеството.

Един случай.

Ваканцията на учителите бе към своя край. Преди да поемат пътя към градовете и селата, те имаха обща среща с УЧИТЕЛЯ. В големият салон близо до входната врата, на шкафче без витрина бяха наредени книги за продажба. Този кът наричахме - малката книжарничка. УЧИТЕЛЯТ бе седнал на една от пейките, а около Него насядали на разговор бяха не само учителите, но и други изгревяни. Той разглеждаше наново издадените съборни беседи от II-рия младежки събор от 1924 година. Не голямата книжка съдържаеше петте беседи изнесени на 6 и 7 юли същата година. Той се спря на последната беседа със заглавие „Новото възпитание“ и запита:

- Имате ли тази книжка? По настояване на някои от вас, преиздадохме отдавна търсените беседи. Лекцията, на която сега съм се спрял засяга важния проблем на възпитанието - тема, на която вие сте посветили живота си. Новият човек, новото учение изискват и нови методи за възпитание. Кой от вас ще прочете няколко реда от страница 76?

Книжката е поета от близкостоящата учителка и тя прочита:

„Един от новите методи за възпитанието на децата е да ги възпитавате на сын. Направете опит да извикате при себе си учениците си, когато спят. Ако в сънно състояние те могат да се свържат със своя учител, от тях може да се очаква нещо добро.“

- Спрете до тук! - продума УЧИТЕЛЯТ. - Ще споделя с вас срещата, която имах на Рила с училищен инспектор от Дупница.

УЧИТЕЛЯТ продължи:

- Същият бе на екскурзия с група учители от местната гимназия. Изрази доволството си от външния ред на лагера и от начина на летуване. Но по един въпрос остана на особено мнение. Той ме запита: Разбират ли Вашето слово последователите на учението Ви? Имам впечатление, че не всички могат да схванат това, което им казвате!

- Ако всички не могат да схванат и разберат това, което говоря, вечер след като заспят наново се събираме и продължаваме заниманията. Но не само те идват да ме слушат, идвате и Вие, а заедно с Вас идват всички разумни и будни души! Така, че ако на физическото поле не се възприема новото учение, работата продължава в невидимия свят. Ето как се работи за повдигане на човечеството!

Училищният инспектор бе изненадан от отговора, подаде ръка и тръгна замислен...

Учителите, обаче бяха твърде доволни от разговора. Споделеният пример с училищния инспектор бе великолепно допълнение към прочетената мисъл за новите методи на новото възпитание.

И те се разделиха с УЧИТЕЛЯ, но с окрилен дух и укрепнала вяра. Пред тях бе светлото бъдеще на новото учение - нов и пълен мироглед на новият и разумен човек.

12. ДОБРАТА ОЦЕНКА

Изгревът бе китна градина.

Първоначално не бе така. Изоставените и буренасали земи бяха място само за кратка разходка и предутринно съзерцание. Първите излази към изгрева успяват да пробудят у малцината усет към приветливия български дом. Те дадоха ухо и се вслушаха в съветите на УЧИТЕЛЯ и за няколко години превърнаха пустеещите ниви в приветлива китна градина. Първоначално, година,

две близкоселци изкореняваха засадените дръвчета, за да ги засадят в своите дворове. Крадливото поведение не бе беда. На мястото на изкоренените плодни дръвчета бяха посадени нови, но и те бяха пренесени в селата. УЧИТЕЛЯТ обърна внимание на приятелите за начина, по който близкоселците изразяват любовта към плодното дръвче. На крадливостта те отговориха с добронамереност. Първият успех бе презимуването на плодните дръвчета. Вторият успех - цъфтежа, а третия - малко, но сладки плодове. Злонамереността бе победена. Победата породила помисли за по-широко облагородяване на терена. Необходим бе макар и малък дом годен да приютава за повече дни онези, които обитаваха в палатки. За добрите майстори не бе трудно и те построиха малка стаичка, която в последствие бе приемна на УЧИТЕЛЯ и стана пристройка към големия салон, широката трапезария, добре обзаведената кухня. За няколко години Изгревът бе превърнат в голям приветлив и слънчев дом - място за работа и отмора, кът за величествена духовна дейност, оазис в пустинята на живота, китна градина - средище на много срещи между земята и небето!

Когато запитях УЧИТЕЛЯ как така се забави заселването на Изгрева, когато повече от 20 години приятелите са били притеснявани да търсят салони за беседи из кварталите на столицата, Той ми отговори така:

- Никак не бе лесно да се породят чувството за необходимост от място и среда за духовната дейност на школата. Годици наред приятелите изживяваха своето пробуждане. Едни усещаха развитието на делото, а други се примиряваха с незгодите. В тези години не можеше да се говори за устройствен подем. Търновските събори откриха новите хоризонти на делото. Опитите на така наречените братски комуни бяха първа стъпка и приятелите се увериха, че е напълно монета да имат свои места и свой дом за учение и работа. Дойде моментът на горчиво разочарование от преживяните притеснения в малките и неприветливи градски салони. Но така лесно не се пробужда отношението към простора и светлината на обстановката. Започнахме утринните разходки през гората на парка към изоставените селски ниви. Не идваха всички. Мъчно възприемаха навика към малките разходки. Ето, че светлината и въздухът си казаха думата. Приятелите обикнаха Изгрева. Започна палатъчно лагеруване. Помисли се за построяване на нещо малко, колкото да заслони малцинствата. Малката идея се прие от мнозинството и когато това стана достояние на добрите приятели от провинцията - израстна светла и хубава постройка, облагороди се земята с добри семена и почна да ражда не само плодове. Законът е такъв, малката и плодната идея се приема по-лесно, за да прерастне по сетне в по-голяма идея.

- На твоят въпрос отговарям - продължи УЧИТЕЛЯТ - не бе възможно да се заселим направо на Изгрева. Не бе възможно приятелите да се развият и изтръгнат от прихлупените и притеснени салони. Те нямаха още отношение към живата природа. Трябваше да проявявам голямо внимание към пробуждането на съзнанието и да не преча на посадените семена в тяхните души. Я ми кажи слънцето изкачва ли се набързо до зенита? Трябваше да спазя този природен закон. И за човешкото съзнание има зазоряване, изгрев, възходящ път към зенит - творчески момент, който оформява процесите в пробудената душа. Изгревът като голям дом на братството не е рожба на едно хрумване, а е достижение на колективното съзнание на приятелите, убедени в необходимостта от място за учение и работа.

По сетне и процеса на учението бе изучен и оформен. Учението не се заключава само в кабинетни занимания, риторични и патетични изказвания или спорове и всевъзможни разяснения. Учи се не само в клас, но извън клас-

сът. По начало човек учи. Изучава себе си. Изучава живота вътре в себето и извън в пространството на природата. Открие ли закономерности в живота вътре и извън себе си - човек стъпва на по-горно стъпало.

Така е и с работата. Тя не е само трудово напрежение. Работата е и преживяванията на радости и скърби. Още по-голяма работа е поносимостта на свои и чужди страдания. Разплитането на кармичните възли е тежък работен процес. Няма човек, който да се похвали, че е изолиран от работния процес на живота. Няма и не може да има на земята същества освободени от потока на големите и малки страдания.

На земята никой не е със скръстени ръце, няма само зрители и безучастни наблюдатели. До един, всеки жител на тази планета е съработник в огромният процес на духовно възраждане - неизбежен работен процес.

Това бяха паметни слова на УЧИТЕЛЯ за китния Изгрев, най-доброто място за учение и работа.

13. ТРИТЕ ИЗПИТА

Най-малко съм предполагал, че ще имам изпити и то така сериозни и отговорни. Безспорно, така може да мисли само едно юношеско съзнание, не-обхванало степените на знание, непознаващо въобще живота, а много малко запознато с принципите и идеите на школата. Кое ще ми даде повод да допусна, че ще имам изпити? Поведението ми примерно! Такава бе оценката на старите приятели - дългогодишни последователи на новото учение. Редовно пристъпвах прага на Изгрева. Заемах най-добросъвестно цигуларското място в младежкия окултен клас - непосредствено до катедрата на УЧИТЕЛЯ и хармониума. Бях добър изпълнител на музиката на УЧИТЕЛЯ, това бе отворило широко вратите на братските семейства и ограден от тяхното внимание. Как мога да допусна, че при такова поведение ще имам изпити и то с цел - да ме изтръгнат от школата и да ме запратят нейде в чужбина!? А предложенията бяха може би най-интересните за един млад човек. Едни ми предлагаха висше медицинско образование, други - специализация като цигулар, а трети - съучастник в разпространение на новото учение в далечни страни. За отбелязване е, че тези предложения изхождаха от близки и приятели, а някои - от единомишленици.

Но, лишен от опитности, незапознат със Словото на УЧИТЕЛЯ, неосведомен за трудния път на някои от съучениците ми, с които общувах дълги години, естествено бе да не допусна изпитанията и да приемам на „вяра“, звучащи приятно за ухото, „добри“ пожелания.

Само бдителното око на УЧИТЕЛЯ съзря уловките. Той ме остави да бъда в плен на предложенията и след това протегна мощна десница и ме изтръгна от сладникавия поток. Така най-добре разбрах пясъчните основи на „общественото добруване“ - несъвместимо с пътя на ученика в единствената и неповторима школа на УЧИТЕЛЯ.

А изпитите бяха неизбежни, неотложими.

Единият изпит.

В моята ранна биография има два момента. Пред своя разплакан и измъчен баща, прех обещах да се грижа за семейството и да окръгля образованието на моята малка сестричка. А пред съзнанието си заложих стремежа към знание и любов към музиката.

Започнах да работя. Първоначално бях оркестрант в кино-оркестър (тогава киното бе без говор, а музиката към филма се програмираше от диригента и изпълняваше от малки оркестри). Не бе по характера на психиката ми по-

добна работа и отказах да се препитавам чрез нощния труд на тези оркестри. Залових се на работа в математично отделение за изчисляване на лични сметки и то бе добра основа на препитаване. Записах се в Юридическият факултет с цел да окръгля висшето си образование. Не успях да завърша. Трудно ми бе да нося две дини под една мишница. Но на ангажмента към родовите духове устоях. Те бяха спокойни и уверени в бъдните си. А когато малката ми сестричка донесе диплома за завършено висше образование те въздъхнаха с облекчение за изминатия път. По сетне, когато кандидатствувах за школата на УЧИТЕЛЯ и когато се проучваше моята биография, изпълнението на синовият дълг бе важен атестат.

Тук е мястото да спомена, че младежкият окултен клас оглавяван от УЧИТЕЛЯ, имаше свой председател отговарящ за добрият ред и дисциплина. Това бе един от първите трима ученици - Тодор Стоименов.

Бях поискал да посещавам младежкият клас. Имах основание. Като цигулар бях редовен изпълнител в оркестъра, формиран да изпълнява паневритмията. Усвоих добре репертоара от музикални упражнения и вземах често участие в общото пеене. А това не бе малко! Но лично за мен не бе достатъчно. Знаех за строгата дисциплина на класа. Бях посъветван, че ако УЧИТЕЛЯТ ми разреши да посещавам младежкия клас, то ще бъде най-доброто и желано разрешение. Намерих момент и поставих въпроса на УЧИТЕЛЯ. Бях твърде много зарадван, когато Той ме покани и напомни, че трябва да бъде точен и преди 5 часа сутринта да заема своето място. Разбира се, че това поръчение изпълних и останах завинаги в редиците на съучениците си от младежкия окултен клас.

След време, Тодор Стоименов споделя:

- Ти знаеш ли, че още същата вечер, след като УЧИТЕЛЯ те е поканил да посещаваш класът, поиска и моето съгласие. Нещо повече. Той ме попита: кой ще отговаря пред невидимия свят за този младеж, кой ще бъде гаранта?

- За мен - продължи Тодор Стоименов - твоята кандидатура не бе проблем. Бях вече те проучил. Разбрахме, че работиш и се грижиш за старите си родители. Разбрахме, че не изхождаш от теософски и спиритични среди. Разбрахме, че не си от окултните спекуланти, нито поклонник на древните науки - астрология, хиромантия и други. Разбрахме, че си вегетарианец от детски години. Приятно ни бе да установим, че проявяваш интерес към школата и че търсиш словото на УЧИТЕЛЯ и за мен не бе трудно да приема отговорността. А по сетне от теб зависи, как ще се представиш като ученик в тази Божествена Школа!

Споделям този момент от първите стъпки в класът, за да се види, че школата оглавявана от УЧИТЕЛЯ имаше вътрешен ред и дисциплина на висота.

След първите стъпки, последваха още много други. Бях приет от всички среди на обществото. На добрият прием отговарях със все по-добро изпълнение на музиката. Хармоничната връзка прерастваше в единство и живота ни много наподобяваше онези библейски дни, когато земята и небето си подаваха ръка.

Първият изпит не закъсна.

Като солист-цигулар музицирах и в евангелски среди. Макар и периодично да вземах участие в тържествени и религиозни празници. Старите евангелисти ме опознаха и правеха опити да ме привлекат. Тяхните синове и дъщери не скриваха доволството си от дружбата ни, а това още повече създаваше условия за проявен интерес с определена цел.

Един от твърде заможните евангелисти бе пратил своя син да следва в

чужбина. Търсеше другар за него. Спря вниманието си на мен. Повика ме и направо предлага - да замина при сина му да следвам наука по свой избор, да окръгля образованието си и да бъда полезен и на себе си и на обществото. Слушах внимателно. Поисках от него да дам отговор след някой и друг ден, за да обсъдя въпроса от повече страни.

За младеж от моята категория, предложението бе твърде интересно, но остро сплетено със семейният проблем и живота на школата. Нито единият, нито другият проблем бяха леки за разрешаване. И двата проблема бяха тясно сплетени в моето съзнание. Родовите духове, не исках да ги хвърля в нови тревоги за препитание и поддръжка. А няхах никаква сила да дръзна и се оттегля от хармоничната среда в школата на УЧИТЕЛЯ. Това би било светотатство! Реших, с този случай да занимаю УЧИТЕЛЯ.

Явих се при Него. Изложих двата проблема. Той внимателно следеше всяка мисъл, търпеливо изчака края на моето изложение. Ето че Той проговори:

- До тук, доводите за и против следването ти в чужбина са добри. Медицинската наука искаш да усвоиш, но може би не знаеш, че през този живот не трябва да повтаряш пътя, изминат през минал живот. Ти си бил лекар. Но сега се намиращ в друга фаза на своето развитие. Ще лекуваш с успех, но не ще можеш да се освобождаваш от товара на болезнените състояния, които ще поемеш в своята аура. Ти ще лекуваш, но няма да има кой тебе да лекува, защото си отворена верига. Наподобяваш събирателна леща. Ти еднакво ще привличаш и здравето и болестите. Но когато поемеш повече болезнени състояния ще рухнеш. За сега не си роден за медик!

Категоричният отговор на УЧИТЕЛЯ разреши въпроса с моето следване. Благодарих на УЧИТЕЛЯ и побързах да изнаедам стария евангелист.

Вместо мен, бе изпратен друг младеж.

Така продължих своите занимания.

Вторият изпит

Времето отнесе няколко години във вечността. Почти бях забравил за прежното изпитание. Увлечен от ежедневието между Изгрева и своя дом, най-добросъвестно изпълнявах синовния си дълг и давах израз на душевните възторзи чрез цигулката. Няхах основание да се оплаквам от възникнали трудности, защото успявах да ги преодолявам. Но, имало е очи, които са следили моето поведение и решават да ме привлекат в полза на свои интереси. Това не закъснява.

Същият добър и заможен евангелист става собственик на търговска фирма за износ и производство на розово масло. Сполучливо организира в подбалканската долина големи розариуми и набира достатъчно голямо количество розово масло, определено за известни търговски центрове в Европа. След като дълго е търсил верен човек за пласьор и уредник на фирмата си, спира се наново на мен. Повика ме на разговор. Заговори за моята лична съдба и не скри, че банкерските среди, в които се движех, дават израз на доволство от моята работа. Направо постави въпроса. Ще работя при него с твърде високо възнаграждение и около два месеца от годината ще трябва да отдели за пласиране на розовото масло по фирмите в чужбина, а след това, както се изрази: - свири, пей и учи! Вярвам, че сега не ще ми откажеш!

Наново го помолих за малко отиди, след такова възнуващо предложение. Разделихме се с надежди - той, да стана негов служител, а аз - да поема онзи път, определен от УЧИТЕЛЯ! Такъв изключителен „шанс“ не смеех сам да реша. Имах вече опит. Най-спокойно пристъпих прага на Изгрева.

Без колебание почуках на вратата на приемната. Това бе през следо-

бедните часове. УЧИТЕЛЯТ ме прие. Поведох разговора. Допълних диалога с интересното изказване, свързано с търговските връзки в чужбина. Казах, че ще имам богато възнаграждение, достатъчно свободно време, главно за музициране и съдействие в известни работи на Изгрева. Напълно романтична мечта за обикновени авантюристи. В шеговит тон добавих - много пари, малко работа, повече приказки и веселия!

Усмивнат от последните шеговити изрази, с известна доза на хумор, УЧИТЕЛЯ отбелязва:

- Много пари, празни приказки, никаква работа за братството!

Със сериозен тон Той продължи:

- Ние нямаме нужда от леко припечелени пари. Те нямат стойност и цена. Добри плодове поднасят припечелените пари с честен труд и пот на челото. Нечисти са и наследствените пари. Над тях бдят родовите духове. Много инициативи са провалени от подобни нечисти пари. Ти леко ще припечелиш богатство, но ще изгубиш много от духовните придобивки. Златното правило на добрият живот гласи така: на леко припечеленото богатство отговаря духовна нищета! Ти ще забогатееш, ще тръгнеш из Европа, а тя ще вложи в тебе бацила на разложението и ще загубиш онова, което си придобил. Избирай една от ценностите!...

Последва мълчание. Този път, вместо крепка десница, УЧИТЕЛЯТ подаде мъдрост от богатата съкровищница на вековете. Кръстопътят бе осветен. Не приех купчината злато.

От моят отказ не остана доволен забогателият евангелист.

Третият изпит.

Забравата на този изпит е наново доказателство за неукрепнала младежка психика. Динамиката на ежедневието между Изгрева, работното място и домът постави животът ми в определен кръговрат с ясни и очертани стимули. Ръцете ми заякнаха и здраво държаха кормилото на домът. Банкерските среди, между които бях на работа, ме приучиха на труд и постоянство. А Изгревът, обществото, школата на УЧИТЕЛЯ бяха високо издигнат свят, укрепващ духът. Зачестиха срещите по различни поводи с УЧИТЕЛЯ. Неприривната и непосредствена връзка с Него откри нови хоризонти пред моето съзнание. Заредиха се разговори с широк и обемен регистър. Убедих се в многоизмерността на живота и знанието. Лекциите в школата ставаха по-разбрани и достъпни. Изненадан бях от тезата на УЧИТЕЛЯ за страданията. Особено прозвуча в една от лекциите Му следната мисъл: „След мен ще вземе катедрата си Великият Учител, познат и известен на всички времена и епохи - Страданието!“ Още повече бях изненадан и от факта, че здравето ми започна да се разклаща. Бъбречно, стомашно-чревни страдания почнаха да вгорчават дните ми. Започна запознанството със страданията. Интересно бе, че болезните не разстроиха духът ми. С още по-задълбочено съзнание поддържах равновесието в кръгът на ежедневните задължения. УЧИТЕЛЯТ бе в течение на тази вътрешна школа на душата ми. Той помагаше, но не ме лишаваше от контакта със страданията и мъчнотиите. А те бяха просто стъпала, по които възлизах. Веднъж пристигнах на Изгрева превит от бъбречни кризи. Усмихнат ме посрещна УЧИТЕЛЯТ. Това не бе изненада. Хуморът и усмивката лекуват, облекчават. Но Той добави:

- За теб важи поговорката „Болен здрав носи!“ Тялото страда, но то носи здрав и силен дух!

Разбира се, че кризата надживях и духът ми стана по-крепък.

Животът на Изгрева се разгъваше в небивало величие и подъем. Красотата и хармонията бяха синьото безоблачно небе над розораната целина -

трудовете ежедневие. Повечето от съучениците ми, очакваха с нетърпение края на деня, за да се върнем на Изгрева и потопим в аурата на УЧИТЕЛЯ. Ние взаимно се търсихме. Ние Го търсихме, но и Той ни очакваше. Той виждаше нашите набързо скроени планове за среща и протягаше първи десницата си. Помня дни, когато, като повод да похлопам на Неговата врата бе поднасянето на следобеден ежедневник. А когато не успях да купя такъв, поставяше очудващо въпросът - „имаше ли днес вестник?“

Цигуларският стол в младежкия окултен клас бе най-сигурното, но и най-късо разстояние, от което можех да се радвам на Неговата фигура, да слушам задълго Неговата мисъл, да дишам с фибрите на душата си уханието на Неговата аура. А паневритмията бе за всинца ни неземно тържество. Неколцина здрави и сигурни цигулари подкрепени от партиите на виолите, челото и контрабаса, правеха от музикалните упражнения - програма от концерт на открито. Вдъхновено и майсторско бе изпълнението на паневритмията, а играта - плавна и магнетична. Ритмичната музика, многогласната хармония респектираха играещите. Целият кръг от играещи като един люлееха ръце с ясното съзнание да играят така, както играе УЧИТЕЛЯ. В такива безоблачни дни, боровите клонки и пойните птици в гората смъчани очакваха последните акорди.

Всякога, ние изпълнителите на музиката с особена тъга прибирахме инструментите си, но окриляни от надеждата, да се чуем наново при следващата паневритмия.

Ето, че добри приятели наново се загрижиха и замислиха за моята съдба. Този път ударението бе върху моята музикална специализация и то да я добия не у нас, а във Франция при добри цигуларски педагози. В Париж бе заминал вече Михаил Иванов и за успеха на неговите начинания, добрите приятели считаха, че трябва да замине музикант. Техният поглед спря на моята особа. Още повече, че репертоарът на братските песни бе овладян и изпълнението бе на висота. Ето и условията. Заминавам за Париж. Кандидатствувам в някоя от консерваториите. През останалото свободно време вземам участие в дейността на Михаил Иванов, с цел да поддържам музикалният дух на обществото и да проведа паневритмията. Едно предложение със значително идеен заряд. Този трети опит да бъде откъснат от България и се включа на работа с идеен характер бе немалко съблазнителен. Започнах подготвителни сондажи. Резултата в семейството ми не бе особено благоприятен. Явно бе, че трябва да ги оставя наред път. Сестричката ми бе студентка. Накъде ще хуквам във Франция при недовършени задачи в България! А колкото се отнася до идейните стимули, бях решил да потърся мнението на УЧИТЕЛЯ, за мен, пък и за други, Той бе единственият фактор, който ще решава просперитета на движението. До моята съвест опря и въпросът - как ще оставя мястото и работата в младежкия окултен клас? Аз имам ангажимент! Нямам никакво основание да реша сам тази задача. Школата в България е оглавявана от УЧИТЕЛЯ и само Той може да се произнася за разместване на кадрите!

Разговора с УЧИТЕЛЯ се състоя. Запознах Го с възникналата история. Наблегнах на загрижеността, с която добрите приятели следят работата на Михаил Иванов. Тяхното решение бе именно сега, в началото на дейността е необходим работник от Изгрева. Говоря на УЧИТЕЛЯ и следя държанието Му. Лицеизразът бе сериозен и замислен. Твърде озадачен от замисъла на добрите приятели попита:

- Така ли мислят приятелите?...

- Ето, - продължи УЧИТЕЛЯТ, - ти ще следваш в Париж и ще станеш един добър концерт-майстор, а дали ще бъдаш полезен на обществото, което ор-

ганизира Михаил Иванов е въпрос, чието решение не зависи нито от тебе, нито от добрите приятели. Тогава какво ще последва, ти ще постъпиш в Парижката консерватория, а ще оставиш Консерваторията на Изгрева, където имаш определено място и определена работа! Ще оставиш ли цигуларският стол на младежкия окултен клас, за да заемеш такъв в някакъв оркестър? Консерваторията на Изгрева е привилегирована! Тук преподаватели са музикални духове от невидимите светове на вселената! В тази Консерватория се учат и гениите на човечеството! За сега няма по-величествена консерватория на земята от тази на Изгрева!...

Мълчание, дълго мълчание! Мигновено си припомних много творчески моменти и усет за присъствието на одарени невидими музикални същества, оставили като спомен от тяхното посещение на земята, в школата на УЧИТЕЛЯ, една песен или един музикален мотив!

Да, Консерваторията на Изгрева е неповторимо явление!

Не посмях да наруша мълчанието в приемната. Станах на крака и посегнах към десницата на УЧИТЕЛЯ и я целунах.

Изпращайки ме до вратата УЧИТЕЛЯТ каза:

- Този път духовете поискаха да те отклонят от работата на Изгрева, но не успяха. Голяма будност на съзнанието е необходимо. Това са изпити и за работниците на нивата!...

И този път отказах. Продължих си работата. Взех участие и в последният акорд на школата.

14. НЕСТИНАРИ

Към 1940 година за нестинарите се знаеше малко. Оскъдните и неточни разкази не бяха достатъчни, за да се оформи правилна представа. А тези чудодейци на нашето време, ходят по разпалени въглини, играят кръшни народни танци върху огнена площадка, без да бъдат обгорени. Очевидците споделяха с почуда необикновените игри. Онези, които не бяха свидетели - украсяваха разказа с небивалици. По време на нестинарските игри, ежедневиият и периодичен печат само хроникрираше станалото в село Кости - като местно фолклорно и религиозно празненство. Катедрите по медицина, психиатрия и философия изпращаха свои наблюдатели, но обясненията бяха въздържани, а отговорите на многобройните въпроси наивни. Те казваха: „Нестинарите имат загрубели ходила, слоести и мазолести пети, притъпена чувствителност към по-високи температури и прочее.“ Любознателни очевидци, които едвам са изтрайвали на топлия полъх от разпалените въглини, не оставаха доволни от обясненията за „грубовавото рогово вещество на ходилото“ и „деформиранията кожа на краката“. Отговор се очакваше на много въпроси, които вълнуваха както обикновените хора, така и медиците и психиатрите.

- Защо от високата температура на горящите въглини не обгаря кожата на краката над ходилата?

- Защо не пламват дългополите сукмани и бели ризи?

- Защо не се топи запалената свещ в ръката на нестинара?

- Защо игрите се придружават с хороводни мотиви изпълнявани от гайди, кларнет, тъпан?

- Защо преди играта, жрицата на огъня отива в малкото параклише, за да се помоли на покровителя на игрите - свети Константин?

Такива въпроси поставяха приятелите и пред УЧИТЕЛЯ, Който с внимание следеше всеки разказ за нестинарите. А Той само слушаше и не бързаше да отговори. Тайната оставаше забулена...

През едно от летата, малко преди дните на огнените танци на нестина-

рите, група приятели, разговаряхме с УЧИТЕЛЯ. Наново повдигнахме въпросите, които ни вълнуваха. Този път бяхме изненадани от Неговото запитване:

- Можем ли да изпратим съгледатели в село Кости? Те ще трябва да огледат, къде и как се провеждат танците и след като ни разкажат за онова, което са видяли и чули, тогава и ние ще се произнесем!

Още същата вечер при УЧИТЕЛЯ се явяват двамина, които пожелават да проучат на самото място, как се играе върху огъня. Оказа се, че двамата са добри „специалисти“. Единият от тях е опитен майстор на буйните рилски огньове. Той не веднъж е издигал грамадни клади от сухи клекове. Не веднъж топлите въглени са престоявали цяла нощ на огнището и после на следващия ден дежурните са раздавали ароматен чай. Другият съгледател е известен като музикант с верен усет за ритмика на българската хороводна песен. В лицето на тези съгледатели, ние виждахме добри пратеници. Бяхме уверени, че техният разказ, достоверен и точен ще разсее недомълъките и тайната за игрите щеща да бъде разбулена.

По-сетне разбяхме, че нашите приятели най-добросъвестно са провели своите наблюдения. Нещо повече, те са взели дейно участие в организиране и провеждане на игрите.

Майсторът на огъня, накупил достатъчно дърва за голяма клада. Полу-чената жар успял да разстеле на мегдана близо до параклисчето. Същият разказваше:

- Повече от два часа дъбовите дървета горяха на кладата. Огнените езици правеха непоносим въздух. Търпеливо изчаках да изгори и последното дърво. С дълги пръти започнах разстилането на жарящите въглени. Едвам се упазих от обгаряне на лицето и кожата на ръцете.

Другият съгледател добави:

- На мен бе по-леко. Намерих свирците. Намерих и специалните „викачи“, които по време на играта подвикват заедно с играещата нестинарка. Баба Наста намерих в нейния дом. Тя е възрастна, около 80-годишна старица, поприведена от годините, облечена в традиционния сукман, забрадена с черна кърпа. Тя не само, че прие поканата за игра върху огъня, но се съгласи да я придружа до параклиса и после да я отведе до огъня.

Когато ни бе съобщено, че жарта е готова, с баба Наста се отправихме към параклиса - продължи разказа си брата - с бавна старческа походка, потропвайки с бастунчето си, ние влязохме в малката стаичка, където пред догаряща свещ, пред иконата на свети Константин, баба Наста се изправи за молитва. Устните ѝ тихо шепнеха молба за покровителство. Незавършила още молитвата си, тя се провикна няколко пъти, поизправи снага и заподскача от крак на крак. Застареното лице на баба Наста се освежи. Зад полупритворените клепащи зениците ѝ гледаха неопределено и безлично. Все така играейки, тя се отправи към вратата. Музикантите, които чакаха отвън, засвириха игриво хоро, задумка ритмично тъпана и всички тръгнахме след жрицата на огъня. Малката уличка е премината в игра. Колкото повече се приближавахме към огнената площадка, толкова играта ставаше по-буйна и неудържима. Пред нажежената настилка нестинарката се спря, замаха ръце и се понесе над златистата жар.

Далеч, в страни гайдата и кларнета продължаваха да изпълняват ритмичен странджански хороводен мотив. Наблюдатели и гости, следяха със захлас и потръпваха при всяко движение и подвикване на нестинарката. А тя продължаваше играта си бурно и ритмично. Размахваше с ръце бяла кърпичка и в кръшна игра тепаше на място. От време на време под игрите ѝ крака се разбягваха въглени, но те не припалиха сукмана ѝ, жарта не обгори краката, не

опърли ръцете, кичура коса, който се подаваше под забрадката ѝ не припламна, парещият нажежен въздух не засуши дробовете ѝ, не възпали гласните струни, които продължаваха да издават възторжени викове, както правят всички хороводители. Ето, че нейната игра стана по-жива и по-бърза, тя прелетя от край до край огнената площ с вдигнати за поздрав ръце, прекръсти се, и все играеща се отправи към параклиса.

... Наново молитва пред иконата на свети Константин и баба Наста отвори очи, приведе гръб, взе бастунчето си и се отправи към своя дом...

Специалистът на огъня довърши разказа си като добави:

- Докато моят приятел придружаваше баба Наста до параклиса, няколко деца в училищна възраст се втурнаха към огнената площадка, правеха опит да имитират играта, след което се отдалечаваха. Нито виковете на близките им, нито големият прът, с който ги гонех, не отклони децата от огнената игра. Когато по-сетне проверих какво е станало с тях, разбрах че нищо лошо не се е случило и по децата няма следи от обгарянния. Така, че не само баба Наста може да играе върху огъня! Играят и децата!

С притаен дъх следяхме разказа на нашите съгледатели. С внимание слушахме и УЧИТЕЛЯ. Погледа ни бе отправен към Него. Очаквахме така дълго мъчаната тайна за нестинарските игри, да бъде разбулена. УЧИТЕЛЯТ запита:

- Как мислите, може ли този огнен танц да се обясни с „огрубели ходила“, „мазолести пети“ и прочие?

От наша страна отговор не последва.

УЧИТЕЛЯТ продължи:

- Въпросът е много сложен. Много са факторите, които обуславят огнените игри. Обърнете внимание. Такива игри не стават навсякъде и не могат да се провеждат от всекиго. Трябва да знаете, че земята е опасана с „огнен пояс“, върху който лежат огромни планински вериги. Този пояс започва от Хималаите, преминава под Кавказ, Черно море, Странджа планина, Стара планина, Алпите, Пиринеите, по дъното на Атлантическия океан, Андите, Кордилерите, по дъното на Великия океан и завършва пак в Хималаите. Радиациите на този „огнен пояс“ излъчват енергии, които одаряват раждащите се с качества, които им позволяват да влизат в контакт с „високи“ температури, без да „изгарят“. Това са все пак личности - феномени. Освен понасянето на „високите“ температури, тези лица трябва да притежават и качеството да общуват със съществата от невидимия свят. Когато това общуване става с духовете на огъня, родения може да понесе огненото дишане на горящата жар, без да бъде обгорен. В село Кости, всички които могат да играят ненаказано върху огъня, са такива проводници. Едни от тях влизат в контакт с духовете на огъня, след молитва и музика, а децата, както разбрахме от нашия съгледател, направо политат. Децата по начало са по-добри проводници на невидимите същества от възрастните. Следователно, само удвоената аура на жреца на огъня, може да запази тялото и дрехите на играещия. Както виждате, въпросът с тайната на нестинарските игри е много сложен. Подобен на тези игри е и случая с библейския разказ за тримата младежи, хвърлени в огнената пещ. Правилно е схванал брата лицеизраза на играещата стара жена. Психиатрите и окутистите ще кажат, че това е транс, а аз ще го нарека добра проводимост.

Всеки проводник е по-сложна натура, както физически, така и психически. Не е лесно и просто да се даде ход на известни природни сили от по-висок разряд. Разумната природа дълго работи върху качествата на едно същество, за да бъде то проводник на по-особени сили, на по-високи вибрации, които притежават съществата от невидимия и незрим за простото око свят.

Следователно, izolацията на високите температури и предпазването на тялото от обгаряния е възможно само при онези, които могат да бъдат в контакт със съществата и силите от по-високите светове.

Ето така трябва да се разглеждат игрите на българските нестинари, които са неподражаеми в своята проводимост. Нестинарите се раждат. Нестинарството не се придобива. Нестинарството също така е вроден талант, затова всички не могат да бъдат нестинари...

След тези обяснения, УЧИТЕЛЯТ покани съгледателя музикант, ако може да импровизира на пианото български бурен хороваден танц. Братът не почака втора покана. Седна на пианото и засвири с пълна сила игрив хороваден мотив, който по-сетне назова - Огненият танц на нестинарите!

Братът музикант бе Димитър Грива. А другият, специалист по големите огньове бе Гради Минчев.

15. ЗЛАТНИЯТ ВЕК

Всяко съвремие може да бъде богато и значимо, а може да бъде обикновено и безлично. Значимостта се определя от доминантата на времето. За онзи, който разбира развитието на живота не е трудно да я търси и да я открие. А когато я намери той дава оценка. Така историците търсят и откриват „златният век“ на един народ. Отбележат ли изключителни достижения, те с право считат това време за фар на много времена. Естествено „златният век“ е благовремие с определен почерк. Най-светлите страници на това благовремие се изписват от много индивидуални съдби, които гравитират около съдбата на едного. Тази историческа среща може да обхване низа от много години, през които ден след ден, живот след живот, се изписват светящите слова на века. Съдби, идеи, живот и слова бележат със злато историческото време.

Чест е за човечеството, че прие Христовото съвремие за повратен момент. Тази бележита доминанта определи многостранно развитие. Блести съдбата на Христа с неповторима яркост. Светяща е дирята на Неговите ученици и съмишленици, които направиха великите Му идеи - своя съдба. От тогава датират многоизмерните възгледи за живота. Христос изяви Единството Си с Бога. Оживената символика стана идеал, пътеводна звезда за всички, които тръгнаха по Неговия път. Така преди две хиляди години бе изживяно едно време, което стана златен век за човечеството.

Подобни бяха мислите ни, когато в една топла лятна утрин възлизахме с УЧИТЕЛЯ към Ел-Шадай - бивака на Витоша. Повод за тази екскурзия бе обявения тридневен празник по случай раждането на престолонаследника Симеон. „Случайността“ да се повторят наново две имена, записани в историческите документи на България събуди спомени. Двете имена Борис и Симеон са известни. Времето е отбелязало културни и политически върхове. Цар Борис е станала виновник за покръстването на българите, а неговият син - цар Симеон е позлатил своето време с достиженията на блестящите културни изяви. Поради това, изкачвайки се по стръмния склон на каменливите сипеи по пътеката към бивака, запитах УЧИТЕЛЯ:

- Има ли някаква връзка между настоящата царска фамилия и двете имена цар Борис и цар Симеон, известни в българската история?

- *Да има! Сегашния Борис е същия дух, който покръсти българите! Младенецът Симеон, заради който днес се разхождаме по планината в духът на историческия цар Симеон. Баща и син наново се събират в един дом!...*

Смълчани и удивени от „случайността“, следвахме стъпките на УЧИТЕЛЯ. С нетърпение очаквахме момента, когато ще стъпим на китната терасо-

видна полянка над сипейте, за да продължим разговора. Неочаквано вдигнатата завеса около това кардинално прераждане на историческите царе Борис и Симеон пробуди голям интерес. Не бе без значение каква ще бъде съдбата на новото историческо русло.

Не по-маловажен бе и въпроса за сплитането и разплитането на този исторически паралел, разгледан от кармически аспект.

Краткият отдых на малката поляна наново ни събра около УЧИТЕЛЯ и Той продължи да отговаря на поставените въпроси.

- *Съдбата на настоящите царски личности ще бъде твърде различна. Цар Борис е последният български коронован владетел. Симеон не ще бъде наследник на неговия престол. Той няма да царува.*

УЧИТЕЛЯ прекрати разговора на тази тема. Подпрян на бастуна Той се вгледа към шипковите храсти, от където се задаваха на групи приятелите, които пристигаха и заемаха удобно място за почивка. Позволих си да използвам този момент и поставих въпрос на УЧИТЕЛЯ:

- След като младенецът Симеон няма да царува, значи ли, че българския народ няма да изживее втория паралел - златния век, за който наново се говори тези дни?

- България продължава да изживява дните на своя златен век, - продължи УЧИТЕЛЯ. - Тези златни дни за българския народ настъпиха години преди настоящия век. Господ стъпи на българска земя и заедно с Него слязоха много светли души. *Присъствието на Бога, е което позлатява века. Българският народ изживява едно изключително священо време. Бог благоволи да ви посети, така както никога до сега не е посещавал народите по лицето на земята. Симеон този път закъсня!*...

Групата около УЧИТЕЛЯ се раздвижи. Първите навлязоха под свода от разперени клони на зеления лещак. Изкачването на гористия склон продължи. Категоричните слова на УЧИТЕЛЯ звучаха още в нашите уши. Ние следвахме Неговите стъпки. Пътеката е значително тясна, за да водим разговори. Свежата зеленина придава красота и ведрина. Бодро се движи групата към Ел-Шадай. Разпуканата и разломена канара на бивака, който от години ни приютява, вече дими. Първите са запалили огънове.

Вървим нагоре и мислим върху изказаното. УЧИТЕЛЯТ даде ново съдържание на възходящата спирала на един народ. Обогатихме се с нови разбирания и схващания за кармичната завръзка и развързка. Разчетохме шифъра на незримата нишка, която свързва съдбите на две личности и един народ. Разбрахме съдържанието и смисъла на едно велико време, през което Бог благоволява да се изяви в своята пълнота.

Какво повече можехме да пожелаем през този ден?

Забележка: Борис III е цар от 3.октомври 1918 г. до 28.август 1943 г.

Симеон II роден 16.юни 1937 г. цар от 28.август 1943 г. - до 15.септември 1946 г.

Монархическата власт се упражнява от 3 регенти: Филов, Михов, принц Кирил.

След референдума на 8.септември 1946 г. за Република гласуват 91,63%, а за монархията 4,57%. От 15.септември 1946 г. България е република.

16. ДВЕТЕ РЪЦЕ

Следващите редове не са лекция по хиромантия, нито таят откровение за линиите на ръцете. Ползвам възможността да отбележа момент от среща с УЧИТЕЛЯ - а това значи да се надникне във взаимните отношения на учениците и приятелите приели да бъдат рамо до рамо с Него.

Годината бе една от началните на четиридесетилетието. Войната бушуваше в пълна сила из Европейските страни. Ние, българите, не бяхме директно засегнати. Бомбардировки още нямаше. Нашето поколение косвено участвуваше в международната кървава арена чрез поредица от мобилизации. Пазехме границите, или бяхме като окупатори в завзети територии.

Случи се така, че двамата с д-р Илия Стратев - добри лични приятели, се завърнахме почти едновременно от запаса. Той от Беломорието, където бе мобилизиран като военен лекар и аз от турската граница.

На стъпалата пред горницата на УЧИТЕЛЯ ни бе първата среща. Искахме да Му се представим така, както бяхме по време на службата - обгорели от южните слънчеви лъчи и брадаясали. Идеята на глед сериозна, но с отпечатъка на младостта. Многомесечната раздяла с УЧИТЕЛЯ и приятелите събуди много, много чувства. В духа на синонните отношения, особено към Него, бе да се срещнем. Ние старателно поддържахме тази обхода, извор на неповторими преживявания. А Той много се интересуваше от динамичния живот на нашето време и следеше внимателно стъпките ни в бурята на военните събития.

УЧИТЕЛЯТ като че ли ни чакаше. Посрещна ни усмихнат преди да пристъпим последното стъпало. Докторът имаше силни и крепки ръце. С двете си длани и нескрита сърдечност пое десницата на УЧИТЕЛЯ и целуна ръката на благословението. Последвах доктора. С бащинска топлина УЧИТЕЛЯ ни попита:

- Имате ли малко свободно време?... Да слезем в приемната и да се видим!

Не скривам - ние отивахме при Него за кратко свиждане и най-малко очаквахме по-дълга среща. Искахме само да Му се обадим, преди да поемем пътеките на живота, като свободни същества. На доктора предстоеше държавен изпит и разпределение за медицинска практика, а на мен - грижите на всяко ежедневие. Свидно ни бе да отклоним УЧИТЕЛЯ от Неговите задачи. Пътеките на живота ни не бяха сплетени с трудности. Считахме, че едно свиждане пред горницата ще бъде достатъчно. Но УЧИТЕЛЯ имаше по-съществена мисъл озарена от Любов, която само Той можеше да изяви.

Разговорът в приемната премина почти на теми из нашия войнишки живот. УЧИТЕЛЯТ проявяваше интерес към най-обикновени случаи из бита на войника. Докторът имаше привилегията да споделя случаи на лекувани не само на военните чинове, но и с населението. УЧИТЕЛЯ слушаше с внимание и с особено сърдечно нетърпение очакваше развързката на лечебния процес - оздравяване на болните и тогава запита:

- А как лекуваше бронхопневмониите? Как се справяше с високите температури? Какъв бе режима на възстановяването?

Докторът споделяше своя опит като специалист, а знаеше, че УЧИТЕЛЯ бе школуван медик независимо от богатите възможности на едно познание, което бе непостижими и за най-добрия лечител. Приятно ми бе да присъствувам на подобен разговор.

Ето че УЧИТЕЛЯТ пожела да включи доктора в два тежки случая - единият за заболяла гостенка на Изгрева от бронхопневмония, а другия - на за-

боляла изгревянка от скоротечна туберкулоза на белите дробове. Разменени бяха уговорки за проведените до сега лечебни процедури, доктора се вслуша в съветите на УЧИТЕЛЯ и пое ангажимента за евентуална медицинска помощ.

Така делово приключи нашата неочаквана среща с УЧИТЕЛЯ. Всеки един от нас двамата тръгна по своя път.

Наскоро след този разговор случая ни събра наново тримата.

Заварих УЧИТЕЛЯ сам на пейката под боровете до чешмата със зодиакалните знаци. Ранният следобеден час бе спокоен за Него. Изгревяни почи ваха в топлия лятен ден. Поляната бе безлюдна. УЧИТЕЛЯТ ме покани да седна до Него. Разговаряхме по текущите събития на седмицата. Между боровете, по пътеката откъм източната алея се мярна бяла риза. Будното око на УЧИТЕЛЯ позна доктора, а той забеляза отдалеч бялата панамена шапка. УЧИТЕЛЯТ често носеше тази шапка. С пъргава походка на млад, здрав и силен човек доктора дойде при нас. УЧИТЕЛЯТ го покани да седне от дясно и небавно постави въпроса:

- Отби ли се при болните от Изгрева? Какво е състоянието им?

Докторът бе готов с отговорите си. Изясни болезнените състояния на двата случая и потвърди диагнозите. На гостенката на Изгрева бронхопневмония стихва и високите температури са подменени с по-ниски и при спазване на допълнителните лечебни мероприятия, вероятността за оздравяване е повече от надеждна. Но когато започна да разказва за втория случай - с напредналата скоротечна туберкулоза, доктора не без загриженост сподели:

- Болната е в много тежко състояние. Туберкулозата е загнездена и в двата дроба. Остро е засегната сърдечната дейност при всеобща силно изразена слабост, при пълна отпадналост и болезнена немощ. Психиката е потисната от типичния белег на туберкулозните. Пълна апатия и грубо недоволство от живота.

УЧИТЕЛЯТ продължаваше да слуша с нескрита тъга обясненията на доктора, сви вежди и с повелителен тон строго поръча:

- Ще отидеш наново и ще й кажеш, че има още една възможност да спаси своя живот. Тя е силно демагнетизирана от болестта. Необходима ѝ е жизнена сила на животинския свят. Тя трябва да се храни с месна храна. Ако прояде месо смъртта ще се отдалечи. Кажи ѝ, че аз казвам това.

Последва тъжно мълчание. Още веднъж бяхме потопени в „долината на смъртната сянка“. И на УЧИТЕЛЯТ не бе приятно да преживява страданията на приятелите, попаднали в неприятната прегръдка на смъртта.

На пейката все още бяхме тримата.

Пръв проговори УЧИТЕЛЯ. Той смени гамата на мъчителния разговор и се обърна наново към доктора:

- Дай да погледна твоята лекарска ръка! Искам да проверя какво е писала разумната природа, какви са нейните пълномощия през този живот!

УЧИТЕЛЯТ пое силната, мускулиста и енергична ръка, провери мекотата на кожата, опипа добре оформените дълги пръсти, вгледа се в ноктите, спря погледа си на магнетичната длан с добре изразени линии, остана доволен от върха на пръстите - място от което изтичат и се втичат жизнените енергии, увери се в белезите на великолепната дихателна система и силното и добро сърце и каза:

- Разумната природа те е дарила със здрава и силна ръка, която може да лекува. Всяко докосване до болен ще бъде стъпка и към здраве. От ръката ти изтича жизнен флуид, който може да постави в ред демагнетизирания, но при едно усвояване, че не е изразходвана безвъзвратно тази ценна за здравето енергия. Това искам да запомниш добре, за да не преживееш разочарование

при неуспешно лекуване. В твоята аура има условия да се втичат енергиите на здравето и да изтичат към пациента. Изтичането и втичането у тебе е уравновесено. Ти имаш контакт с хранилището на живота в природата, където са изворите на жизнеността. Ти ще поемаш болезнените състояния без да навреждат твоето здраве. Системата за трансформиране на енергиите у тебе е добре изградена. Ето защо ти си лечител по природа и ще бъдеш търсен като лекар. Имаш и добра интуиция. Тя ще проговори в тебе.

- Така диагнозата на болния ще ти бъде ясна и точна. А това значи, че ще лекуваш бързо, навреме и с добри резултати.

УЧИТЕЛЯТ замълча. Остави ръката на доктора и пое моята.

- Твоята ръка не е подходяща за лечител. Връзката ти с изворите на здравето е по-слаба. Ти ще можеш да поемаш болестта, но тя ще остане в тебе. Така ще се претовариш с болезнени състояния и ще боледуваш. Зная, че ти се интересуваш от медицина, но лекар не можеш да бъдеш. В този живот друго е призванието ти, не е в областта на медицината.

УЧИТЕЛЯТ наново се обърна към доктора:

- А ти ще бъдеш известен лекар с много добро бъдеще!...

Откъм салона се зададоха група приятели.

- Мен търсят, ще отида да ги приема!

- Двамата с доктора продължихме да седим на пейката дълбоко замислени от проведенния разговор...

Съдбата на двете пациентки на доктора бе различна.

Болната от бронхопневмония оздравя, а заболялата от скоротечна туберкулоза не прие съвета на УЧИТЕЛЯ и след една седмица си замина.

17. В ТЯХНАТА АУРА - ШВЕЙЦАРИЯ

Вишните на китният Изгрев бяха отрупани със сочен и ароматен плод. В страните, където това дърво расте и се развива познават лечебността и хранителността на вишната. Богат на ароматни съединения, соли, плодови киселини, багрилни вещества и витамини от най-активна категория, този плод е не само храна, но и възшебно лекарство при stomашни, чревни неразположения и чернодробни смущения. УЧИТЕЛЯТ обичаше този плод. Той Го препоръчваше както в сурово състояние, така и във формата на сладка, конфитюри, желе и сиропи.

Слънчевият следобед, в който посетих УЧИТЕЛЯ бе един от онези, определен от добрите домакини на Изгрева за вишнобер. Част от набрания плод бе вече в голямата тава, сложена на бавен, но голям огън. Тази тава е обиколила Търновските огнища по време на съборите, посетила и Рилските езера. Сладкото бе готово. Трябваше да произстине преди да се постави в строените около огнището буркани. Заварих УЧИТЕЛЯ до сестрата, която опитваше сладкото. Вместо отговор на обичайния поздрав УЧИТЕЛЯТ ми посочи белия пейки пред салона, където поведохме разговор по текущите въпроси. Преди да сме разгледали някои от моментите на ежедневието до нас се приближи един от братята, известен със своята математическа подготовка, солидни познания на историята и заучаването на няколко от европейските езици. Смелият пристъп на брата показваше за сериозен разговор с УЧИТЕЛЯ, свързан с предстоящо пътуване към една от западните страни. Този брат имаше интересен път. При него благоприятните аспекти не бяха само книжни знаци, но реален факт изразен в добро обществено положение и богати възможности за смислен и разгумен живот.

- Визата за чужбина е готова, - продума братът. Смятам да се отбия в Швейцария и да отделя време за проучването на един вълнуващ дипломатически среди въпрос. Особено през настоящите години, когато бошува братоубийствената война между европейските народи, въпроса за странния обществен и международен живот на най-красивата страна на стария континент буди и възхищение и почуда. Импонира неутралитета на швейцарците. Странно е това, че в пределите на страната - французи, немци, австрийци и италианци живеят в разбирателство, както членовете на едно голямо семейство, а вън от пределите - същите националисти воюват по всички правила на военното изкуство. Необяснимо е това противоречие. На какво се дължи тази модулация от антагонистични отношения в примерно братолюбие?

- Решил съм - продължи братът - да проуча старателно този въпрос, като ще отделя достатъчно време за преглеждане на исторически документи, намиращи се в световно известните библиотеки на Женева, Лозана и други. Искам да се добера до неоспорими данни и да ги предложа на катедрите по история. Смятам, че тази материя заслужава внимание.

УЧИТЕЛЯТ внимателно слушаше брата. Очаквахме Неговото мнение. Леката усмивка, която заигра по лицето на УЧИТЕЛЯ, говореше за онова озарение, което ражда най-задълбочени отговори.

- Вие добре ще направите, като се заловите да търсите разковничето. Швейцарците имат богат исторически архив. Но Вие не ще намерите така лесно, причините за миролюбивия дух на този народ, който отбягва авантюристите, не воюва и дава тон за миролюбивото разрешение на спорните въпроси.

- Не е случайно, - отбелязва УЧИТЕЛЯТ - че Швейцария е разположена в сред величествените и оснажени планини на Алпите. Тези планини потопили светящите си върхове в синевата на простора не са само географско понятие. Алпите са духовен център. Там си дават среща велики разумни същества, които слизат да помагат на човечеството. Тези същества, завършили своята еволюция работят за повдигането на обитателите на нашата планета, живущи в растителното, животинското и човешкото царства. На Европейският континент това е едно от големите светилища. От високо духовно гледище трябва да кажем, че те са вдъхновителите на научната мисъл, те са извор на вдъхновение на дейците на изкуството, те разведряват небосклона на разгневените политици, те насочват културата към нови предели. Те именно са онези невидими работници в нашата слънчева система, които се стремят да направят слънчев живота на земните обитатели. Присъствието на тези същества освежава аурата на Швейцария. В една такава аура мисълта на човека става по-светла, по-идейна, в чувствата има достъп по-висшата любов, която може да модулира антагонизма в хармонична изява. Явно е, че при аура с такава богато съдържание, обществения и политическия живот ще бъде няколко степени по-добър, по-изискан, значително по-различен от живота на онези, които живеят извън тази аура. За живущите в Швейцария няма по-големи блага от богатия свеж планински въздух, от чистата вода на бързите потоци и от възторжените идеи и мисли на светлите същества. Както виждате, тук природата е щедра и на физическото поле и в духовното. Ето основната причина, която е хвърлила враждата в далечно забвение. Това е тайната за интересния на нашето време обществен живот на швейцареца. Един ден, когато човечеството приеме Божествените идеи за смислен и разумен живот, примера на швейцарците ще стане ежедневие за всички народи. Последва дълго мълчание... Последва размисъл... Странно откровение за пътя на народите.

Замислени върху изречените слова, не забелязахме кога УЧИТЕЛЯТ

стана от пейката и отиде при сестрата, която грижливо прибираше сладкото. Тя постави малко от това благо в една чинийка и я поднесе на УЧИТЕЛЯ.

- Сложете още, - каза УЧИТЕЛЯ - сложете за трима ни! Имам гости. Искам да опитат вишневото сладко от дръвчетата, които всяка сутрин се радват на паневритмията ни!

След няколко дни братът замина за Швейцария. Той се казваше Моис Басан.

18. БЪЛГАРИЯ

Връщах се от фронта. Пътувах в товарна композиция. Откритият вагон натоварен с аварийни камиони, беше отлично място за оглеждане на редуващите се изгледи. Призори влакът напусна Югославската територия и ние се озовахме в България. Зората на настъпващия ден ни посрещна на най-високата точка на железния път - гарă Драгоман. Валяният дъжд беше окъпал атмосферата. Видимостта бе прекрасна. В ляво от гара Драгоман, огромната снага на Стара планина започва със скалист масив, който респектира с величието си. В дясно - на юг, се низят скромни възвишения обрасли с млади гори, които нямат претенции да бъдат като поетичните дебри на гордия балкан. На изток, големия купол на Витоша напомня образа на добра майка, очакваща да се пробудят нейните деца - жителите на столичния град. Зад нея, като през малко прозорче се виждат някои от оснежените върхове на Рила - тази вълшебница на планинския чар, която е приютила в своите пазви най-красивото, което може да има в една планина - остри върхове, неспокойни била, неизброими весели поточета, синеоки езера с кристално чисти води, в които се отразяват и земята и небето, гори с горди борове, които познават не само гласа на човека. Рила е запазила в своите каменни скрижали спомените от сегашни и най-отдалечените геологични времена. Обширна панорама. Погледът ми сновеше напред, встрани и се радваше на красотата на родната земя. Убедих се, че родината ми е ненагледна и красива. Но красотата не бе изтъкана само от багрите на утрото и зелено оцветения губер на земята. В тази красота бе вътъкано нещо от незримото и неуловимо съдържание, което действа непосредствено на сърцето и окриля душата. Душата знае кое и как да цени.

Тези мисли споделих с УЧИТЕЛЯ, когато ме прие след завръщането от дългия път. Очаквах разговора да обхване фронтови въпроси, които бях подредил в своя бележник. Но УЧИТЕЛЯТ поде темата за България и каза следното:

- Действително дивна и величествена е картината, която се открива от западния вход на България. Познавам тези места от онези години, когато посещавах Цариград. Българите тепърва ще почнат да оценяват своята родина, в която хармонично са съчетани планините и китните долини, напоявани от чисти и сладки води. Никоя друга страна в света няма такава планинска верига като Стара планина, която се простира от единия край до другия, опъната като гръбначен стълб. Никоя друга страна няма толкова слънчево разположение на Алпийски върхове и била, като тези на Рила. Това е планината на най-чистите и пивки води. Тя прилича на красива и умна глава. В тази глава е скрито най-скъпото и съкровено съдържание на Рила. тя е духовното богатство на България, защото е храм на посветени. Храм, в който свещенодействуват невидими същества от далечните светове. Рила е планетен оазис на великите души, които служат на всички българи и на цялото човечество. Подобни центрове на нашата планета има само на няколко места: на Алпите, на Пиринеите, на Кордилерите, на Андите, на Хималаите, на Северния полюс.

Ето защо си се зарадвал, когато си стъпил на българска земя. Усетил си полъха на родния Дух, одухотворен от Божието присъствие.

Навън пред приемната чакаха приятели, които очакваха среща с УЧИТЕЛЯ, затова почнах да се подготвям да прекъсна разговора. За моя изненада УЧИТЕЛЯТ само погледна навън и продължи:

- Неправилна е тезата на някои историци, които считат българите като потомци на скитници и азиатски скотовъдци-грабители. Моите проверки на голям брой черепи потвърждават обратното. Българинът има един овал на главата, който говори за прилежна домовитост. Този овал е резултат на „заседнал“ хилядогодишен живот. Прочутата гостоприемност на българина говори красноречиво за домолюбието, което притежават добрите стопани. Скитническите племена и народите произлезли от тях, нямат качеството на подобно домолюбие и гостоприемност. Представите за азиатския произход на българите се получават от кръвосмешението на азиатските племена, които впоследствие са останали и заживяли с българите, или както ние ги наричаме Благари. Духовността на българите има по-друг произход. Забележете! Има ли други страни по света с толкова много ясновидци и гадатели. Има ли друга страна в света с такива движения като древните богомили, а в наши дни като толстоистите, теософите и всички други религиозни култове. Ясновидците в България са някои от древните библейски пророци. А това не е случайно. За сега те са предтечите на новото учение. Те разбиват преградата, старателно сложена от материалистическите възгледи. Новото учение намира прием в тази страна и това не е случайно. От стотици и хиляди години се подготвя почвата за настоящите духовни движения. След закриването на Христовата школа преди 2000 години, душите на древния Израил почват да се прераждат в България. Христовите последователи станаха гръбнака на Богомилското движение и на редица възрожденски школи.

Христовите ученици са работниците на божествената нива, където новото учение дава тон на бъдещата култура. Далечната родова връзка на тези души се крие в библейското „Юдино коляно“ - един от дванадесетте синове на Яков. По негова линия дойдоха Давид и Христос. Ето в какви далечни времена виждаме първите стъпки на духовните Благари, които са съдържание на славянството, призовано да играе важна роля в съдбините на човечеството.

- Още нещо, което е за отбелязване - сподели УЧИТЕЛЯТ:

- Кажете ми какво знаете за произхода на българският герб, изразяващ изправен лъв?

Не отговорих. Направих мимика изразяваща незнание.

- В тази страна кога е имало лъвове? - шеговито поде УЧИТЕЛЯ - никога! Дори нашите южни съседи Гърция и Турция не познават съжителство с лъва. Идеята за лъва е пренесена от подсъзнанието на отези Благари имали редица прераждания в миналото като стари евреи, живяли на Синайския полуостров, като египтяни в поречието на река Нил, като древните асиро-вавилонци и прочие... Така че, за да бъдат верни известни исторически хипотези и теории, трябва да се основават и на проверки в записките на природата, наричани от някои акашкови летописи. Тогава знанието става по-пълно и характеристиката за един народ по-верна.

УЧИТЕЛЯТ за момент притвори очи. Допуснах, че се вглежда в някакви незрими за обикновеното око документи и с особен патос продължи:

- Запомнете още нещо! България е единствената страна на Балканския полуостров, която има представител в Божествения свят. Това е необикновена привилегия, но и голямо задължение. Ето защо, българинът трябва да бъде крайно внимателен на първо място в отношенията си с Божествения свят, а

след това към народите и след това към своя собствен народ. А това още значи - да погледне много отговорно към своята съдба. Благословението от „горе“ трябва да бъде оправдано. Българин - в космически смисъл на думата е човекът на ДУХА. От тук, съвсем не случайно България е средище на духовен подем - извор на идеи, люлка на новото учение. Ако богомилите успяха да раздвижат европейските народи и да внесат необходимото просветление, то сегашните българи имат не по-малката задача да поднесат на човечеството най-високият идеал - ЛЮБОВ към БОГА. БОГОПОЗНАНИЕТО е основата на новата култура, която иде. Настъпило е времето, човечеството да се освободи от димери и заблуждения, от суеверия и предразсъдъци, от религиозни увлечения и фанатизъм и да поеме пътя на живота успокоен и уверен. Това е Божествената привилегия на Българският народ, между който работя. Така ние от „горе“ познаваме българинът, това е представата ни за неговата аура, такава е златната нишка на неговата съдба...

19. БЯЛАТА СМЪРТ

За бялата смърт говорят планинарите, обитателите на високите и оснежени планини. За нея могат да разказват сибирняците, ескимосите. Те познават приятните пристъпи на присъняването, с което жестоко се борят. Ако не прокудят дремката, краката се подкосват, усещането за студеното дихание на смразяващата бура се припътява. Тогава неусетно човек заспива, за да не се пробуди. Биолозите и медиците знаят нещо повече. Замразяването на организма може да не бъде фатално за живота. Навреме дадената помощ може да възвърне живота. Внимателното и методично размразяване е в състояние при по-леките случаи да даде нови дни.

Такива бяха оскъдните ни познания за бялата смърт, когато ни съобщи-ха за двете загинали девойки през един твърде студен зимен ден, над село Драгалевци. Леко облечени, безгрижни и весели поели пътя към Алеко. По сетне умората и отнетата топлина породили приятния сън, след който заспали непробудно. Това споделяше с УЧИТЕЛЯ един от нашите приятели - лекар и член на спасителната колегия при хийжа Алеко. В неговия разказ не бяха пропуснати онези моменти от спасителната помощ, проведена от лекарския колектив.

- А Вие, какво предприехте - запита УЧИТЕЛЯ - приложихте ли знанието, което имате?

- Послужих си с „диханието“. Но и то не даде резултат.

- Вие не успяхте, но топлата гръд на земята успя! Ако днес отидете и разровите гроба, в който са положени тяхните тела, ще ги намерите обърнати! Това именно показва чудодейното и животворно затопляне на измръзналото тяло в гроба - продължи УЧИТЕЛЯ.

- Бялата смърт е известна със своето по-леко и по-дълбоко замразяване. фатално за живота е дълбокото замразяване, когато настава разкъсване на тъкани, кръвоносни съдове и прочие... Процесът на бялата смърт не се отличава от дълбокото заспиване. Двойникът и тук се отделя от тялото, както при всеки обикновен сън. Нишките на живота свързващи двойника с физическото тяло не се прекъсват. Те се разтягат. Тъкмо затова има възможност живота да се възстанови, т.е. двойника да се върне наново, както това става при всяко събуждане. В такъв случай трябва да се приложи метода на много бавно затопляне на организма, равнозначно на размразяването, което става в гроба. Този метод не е чужд на медицината, но не всички имат уменията и търпението да го проведат. Освен това от значение е и обстановката. Процесът

на съживяването да става в пълна тишина и от лица, които имат жизнен флуид и високо съзнание. Двойникът на замразените е крайно чувствителен и към всяка операция трябва да се пристъпва с голямо внимание. Един ден, когато стане достъпно знанието за двойника, медицинската наука ще има много по-високи постижения...

По-късно, през зимата на 1940 година при преход на алпинисти от връх Мусала към циркуса на Маричините езера, под седлото на върха, снежна лавина затрупа един скиор. Спасителите дълго търсеха трупа му. Не можаха да го открият. Към края на пролетта те намериха замръзналия и положиха тялото му в гроб, изкопан на самото седло.

През лятото на същата година УЧИТЕЛЯТ пожела да бъдем на връх Мусала. Преди да пристъпи към обичайното слово, през една от ведрите утрини, когато върхът бе „гостоприемен“, спокоен и тих УЧИТЕЛЯ се вгледа към седлото, разпозна гроба на загиналия през зимата скиор и ме запита за името му. Отговорих Му, тъй като лично познавах смелия алпинист.

Угълбен и с тих глас УЧИТЕЛЯТ заговори:

- Бялата смърт е много тежка и мъчителна. Загиналият преживява големи страдания. Те се пораждат от обстоятелството, че той не може да се раздели от тялото си. Жизнените връзки не са разкъсани. Те тегнат като вериги и не позволяват на двойника да се отдалечава от тялото. Такъв човек не е нито отвъд, нито е на този свят. Поглежда тялото си - запазено. Органите и отделните системи видимо здрави. Прави опит да ги ползува, а те отказват да му служат. Той не може да разбере настъпилата трагедия. Да продължи на „горе“ - не може. Не е освободен. Настъпват ужасни дни за неговото съзнание. Вика за помощ. Никой не може да му помогне. Неговите близки от невидимия свят са безсилни. Трябва да се изчакат дните на действителната смърт. А тя настъпва тогава, когато тялото се размрази и почне процеса на разлагането. За този скиор процеса на ужаса е траял месеци. Едвам сега се успокоява неговия дух. Но това още не значи, че са преминали страданията. Те продължават, защото той няма други тела. Не е работил върху себе си. Добродетелите му не са развити. Обикновеният живот не поражда градивни процеси. А сега ще трябва дълго време да мине, докато се изгради тяло, с което да обитава в невидимия свят. Това е непознатата трагедия на онези, които заминават неподготвени. Ето къде е смисъла на умния и съзнателен живот на земята. Ще имате предвид, че на физическото поле могат да се изработят по-лесно и по-бърже телата, с които ще трябва да се продължи съзнателния живот отвъд. Отлагането на тази твърде важна работа е съществен пропуск. Това е една от високите оценки на разумния живот на физическия свят. Неуморно работете върху себе си. Ден след ден изграждайте бъдните на живота. „Каквото вържете тук на земята, ще бъде вързано и на небето“ - казва Христос, а на вас казвам - работете върху себе си, за да придобиете добрите условия...

Това бе вторият и последен разговор за бялата смърт.

Настъпиха минути на мълчание. Към скиора бяха отправени светлите мисли на малката група от върха, между които бе и УЧИТЕЛЯ.

20. ПОСЛЕДНАТА КИБРИТЕНА КЛЕЧКА

(Игнат)

Силен, здрав, енергичен. Смел и решителен. Предприемчив, но не находчив. Бърз, но не точен. Любознателен, без да може да ползува знанието. Спънат интелект. Титаничен волев заряд. Смазваща воля. Добър, много добър, но

неразумно. Доброта и нежност в първична тоналност. Психика, която не може да се радва нито на доброто, нито на нежността. Това го правеше неустойчив и фатално непоследователен. Неговото съзнание бе среща между доброто и силата. Силата бе по-голяма и измъчваше доброто му сърце. Сърце в броня. На доброто не стигаеше сила и затова бе анемично. Сила, която не може да подаде ръка на доброто.

В слънчевите дни на Школата, Игнат е един от малцината, който прекрочи прага на дързостта и безрасъдно огорчи УЧИТЕЛЯ. Безогледно поведение! В живота на Игнат има няколко момента, когато УЧИТЕЛЯТ го е изтръгвал от лапите на смъртта. Този млад човек трудно асимилираше вниманието на УЧИТЕЛЯ. Още по-трудно възприемаше на моменти Словото Му. По-лесно му беше да се храни с неустойчиви философски концепции, да приема вгорчената подкваса на утопични възгледи. Така той не разбираше, че хляба му е горчив и че тази горчивина ще прерастне в отрова за душата му. Странна хаотичност - детински мироглед. Стъпил на скала, а не знаеше как да вгради основите на своя дом на тази твърд. Не познаваше спойката. Така обикновеното сложи печат на неустойчивост и отношението му към УЧИТЕЛЯ рухна.

Този неделен ден, през който Игнат прояви дързостта си, бе привлекъл голямото мнозинство от приятели на Словото. УЧИТЕЛЯТ, в беседата си заяви, че може да съдействува на онази душа, която обича музиката и е музикална. За кратко време от шест месеца, той, цигуларя може да стане знаменитост!

Изглежда, че тези възможности допаднаха на Игнат, който упорито се занимаваше с цигулката си, но без резултат. Свирише неритмично и нечисто. Слухът му изневеряваше и пръстите не спазваха интервалите с необходимата точност. Свиренето му бе за присмех. Игнат не разбираше недостатъците на музикалната си природа. Той не приемаше бележките за нечистото свирене, понеже не го чуваше. Той не съзираше, че между желанието му да бъде знаменит цигулар и възможностите му има огромна пропаст.

Ето, че слабата му култура и възпитание не удържаха бурния лорив и най-неочаквано, през време на беседата, пред препълнен салон, грубо и дръзко се провикна:

- Стига си дрънкар! Но покажи, че можеш от мен да направиш цигулар?! Реликвата прозвуча като гръм от ясно небе!

УЧИТЕЛЯТ изчака да премине настъпилото смущение в салона и продължи беседата си.

За мнозина това бе срамна постъпка. Но Игнат не спря до тук!

Той причака УЧИТЕЛЯ след беседата, когато слизаше от Горницата и с увличащо нахалство продължаваше да сипе укори и подигравки.

Сериозен и много замислен, УЧИТЕЛЯТ изчака ерупцията на изригналния вулкан от устата на Игнат и бащински проговори:

- Да, Игнате, с тебе не е възможно да направя този опит. Твоят път и твоята съдба не са отредени за цигулковото изкуство. За мен твоят път през този живот е истина. Истината е неизменяема. Аз ценя истината в тебе! Но, внимавай да не изгориш последната кибритена клечка!... Тя ще ти потрябва да запалиш огъня на твоето сърце! Не изгаряй безрасъдно последната кибритена клечка?!...

Игнат се вслуша и сведе очи. После се оттегли...

От този инцидент изминаха години. Игнат плуваше по водите на прилива и отлива. Идваше на беседи. Слушаше с внимание от ъгъла на салона, което му беше любимо място. Свирише на паневритмията. Към него изградихме отношения по примера на УЧИТЕЛЯ. В спор не влязахме и не го дразнехме.

Игнат живееше на Изгрева и това не му пречеше от време на време, в тесния кръг на свои приятели да се бунтува против някои порядки...

Войната прокуди изгревяни. Продукти и УЧИТЕЛЯ, Който се евакуира в село Мърчаево, край София.

На 17 април 1944 година гостувах в същото село. Преди обед сирените дадоха вой. Изстребителите оградиха София с бели кръгове. Бомбардировките изсипаха смъртоносния си товар над града. Разрушения, пожари, нещастия!

Към 11 часа УЧИТЕЛЯТ ме повика и запита:

- Можеш ли да слезеш до Изгрева и да провериш какво е станало там?

- Разбира се, че мога - отговарям - целувам ръката Му, сядам на велосипеда и бързо завъртявам педалите към града.

Отбоя ме завари след като преминах Княжево. София димеше от пожари. Трудно се придвижвах по улиците. Изгрева бе обезлюден. Салонът бял и светъл. Нямаше счупени стъкла. Картината на полянката и градината, пролетна. Ябълките, крушите, черешите в китна премяна. Цветове и аромат. Странно съчетание на тържеството на растителния свят с бедствието на човешкия! Вън от града на Изгрева, в горама големи ями издълбани от още по-големи бомби. Неизбухнали. Големите им цилиндрични тела не скриваха възможностите на взрива и детонацията! Чудно! Няколко метра отделят две големи събития - китната пролет на Изгрева и смълчания ужас на разрушението!

По-надолу срещнах единственият обитател на Изгрева - Игнат. Като безгрижно дете ме поведе към своя дом. Възхищаваше се на хубавия ден и от „хубавата“ бомбардировка, която не е засегнала квартала, а само... гората. Отказах гостоприемството му. Обясних за какво съм дошъл. Развеселен наново от неудачите на бомбардировката, посочи цъфналите вишни и се провикна:

- Погледни, виж красота! А хората се бият пред очите на тази дивна пролет! Каква глупост на века! Каква безпътница изживява човечеството!

Радостен той ме прегърна със здравите си ръце.

- Слушай - продължи Игнат - нали отиваш при УЧИТЕЛЯ? И аз ще дойда. Искам да се видя с Него!

Велосипедите ни понесоха към София и от там към Мърчаево.

УЧИТЕЛЯТ ни чакаше пред вратата на дома на брат Темелко. Мислено почнах да подреждам доклада си. За моя изненада, УЧИТЕЛЯТ слезе по каменните стъпала, подаде ръка на Игнат, който бурно я сграбчи с ръцете си, целуна я и тръгна след него. Влязоха в стаичката.

Срещата на Игнат с УЧИТЕЛЯ трая два часа.

Ние чакахме отвън. Разбрах, че моята информация стана излишна. Допуснах, че Игнат е разправил всичко. Но все пак, чаках.

Вратата на стаята хлопна. От там излязоха двамата - УЧИТЕЛЯТ и Игнат... Учителят поглади неговото рамо, подаде му ръка и с бащинска усмивка му пожелаваше - добър път.

Игнат спаси последната кибритена клечка.

Великата любов озари неговата душа.

Игнат бе друг...

Моят доклад за Изгрева бе безпредметен.

21. ДВЕТЕ СВЕЩИ ЗА ДЯДО БЛАГО

(Брат Стоян Русев)

Дядо Благо!

Така го назоваваше УЧИТЕЛЯТ. Тъй го наричахме и ние неговите приятели. Запомнили сме го беловлас, но жизнерадостен като дете. Той бе умен, правдив и духовит. Дружелюбен и сърдечен. Приятен събеседник, който винаги даваше предпочитание на зрялата мъдрост. Верен на мъдростта пребродила вековете, той умело я вплиташе в малките поетични форми и я поднасяше разбрана на най-малките - децата. За щастие на неговия творчески дух, времето му съвпаднаше с времето на УЧИТЕЛЯ. Този съвпад обогати неговата реч с определени, ясни, правдиви мисли - прекрасна възпитателна храна. Малките читатели приемаха неговите разкази, стихове, афоризми, скоропоговорки, гатанки и пословици, като зряли сочни плодове. Така той зае мястото на детски писател и педагог - носител на новите възпитателни методи.

Дядо Благо бе приятел и на по-голямите. Той бе приятел на всички. Всеки от нас помни новогодишните вечери, когато той заставаеше на вратата на препълнения салон и на всекиго поднасяше внимателно сгънато листче със свещени мисли и пожелания, грижливо подбрани из страниците на неповторимото СЛОВО на УЧИТЕЛЯ. Ние приемахме това като новогодишен дар, с основа разположение и вълнуваща радост, с които приемахме и новогодишното слово.

Веднъж той ни разказа интересна случка.

- Имах приятел, когото често посещавах. Идеите, делото на новото учение, бяха теми на разговори и размисъл. Беше ми желан събеседник и аз му бях желан гост. Когато се виждахме - споделях записаното в бележника. Често проявяваше интерес и към личното ми творчество. Така протичаха дните на нашето дълбоко идейно приятелство. Все пак, въпреки добрата ни връзка, за мен бе неразрешен въпроса - защо тази добра душа не намери път към Изгрева, да прекрачи прага на салона, да се поразходи из полянката, където всяка утрин се играеше паневритмията? Защо той не установи личен контакт с УЧИТЕЛЯ, Когото много ценеше? По моя преценка нямаше особено основание за това необяснимо съдържано отношение! Но принципа за свободата на всяка душа не ми позволяваше да давам тон на неговия живот, нито да се бъркам в неговия път. Дълго очаквах деня на неговите първи стъпки към Изгрева.

Но ето, че настъпи края на преброените години и дни и моя приятел напусна физическата дреха. Бях на неговото погребение... На връщане от гробищата, вместо да се прибера вкъщи, намислих да се отбия при УЧИТЕЛЯ, за да споделя впечатленията си от раздялата с тази душа. Заварих приятелите на обяд под сянката на лещака пред салона. С очи затърсих УЧИТЕЛЯ. Ето, че Той изправен вглежда се в мен и вдига ръка за поздрав. Поласкан от това внимание протегнах ръка, за да целуна десницата Му. В този момент Той отговори:

- Станах да поздравя твоя заминал приятел, когото водиш. Той те поведе към Изгрева. Той е един от моите ученици, който добре изпълни задачата си. На него не бе определено да бъде Изгревянин. Но днес, той вече е между нас!...

... Така бе разрешен въпроса, който дълги години чакаше пред прага на моето съзнание! - привърши разказа си дядо Благо.

Верен на своето приятелство, един студен зимен ден, дядо Благо пак

взема участие в погребението на друг свой приятел. Но този път силната простуда само за седмица съкрати дните на неговия живот.

Дядо Благо „съблече дрехата си“.

Малко преди да почне утринното неделно слово приятелите почукват на вратата на горницата и съобщават на УЧИТЕЛЯ тъжната вест.

- Зная!... - отговаря УЧИТЕЛЯТ, днес ще запаля две свещи в памет на дядо Благо. Двете беседи ще бъдат двата светилника, които ще озаряват неговия път. От светлина в светлина да пребъдва духът на дядо Благо!... Да слезем в клас!...

През време на утринното слово УЧИТЕЛЯТ каза:

- Обичах този ученик!...

Това е най-високия атестат, който някога е даван от УЧИТЕЛЯ!...

След вдъхновеното слово на втората беседа, изправен на катедрата, УЧИТЕЛЯТ продължи:

- Тази беседа е втората свещ за дядо Благо!

Сега присъстваха светли същества от висок ангелски иерархии - далечни гости от безкрая на вселената, дошли да чуят Божествени мисли за Любавта, несподелени до сега!

Същият ден привечер, бяхме събрани на вечеря в малкия салон. Снеговият и студен ден бе принудил голяма част от приятелите ни да останат в своите топли стаи. Малцина бяхме на трапезата около УЧИТЕЛЯ. По време на вечерята влиза в салона сестра Магдалина - единствена от сестрите, която е била на погребалната процесия на дядо Благо. Тя сяде на масата и каза:

- Бях на погребението на дядо Благо!

- Какво видяхте? - запитва УЧИТЕЛЯ.

- Нищо не видях, - отговаря сестра Магдалина, нямаше го нито около колата, нито на опялото, нито на гроба!

- Напразно сте ходили на гробищата! - продължава УЧИТЕЛЯТ - още днес дядо Благо премина в света на светлините! Двете беседи, като две свещи осветиха неговия път, който не преминава през гроба!

В НЕГОВАТА АУРА

Част II

22. СПИТЕ ЛИ... СЪНУВАТЕ ЛИ?

В светлината на Словото, редица проблеми и въпроси намериха своето разрешение.

Известно е как цели поколения от обикновени и просветени люде са се занимавали със знайното и незнайното, без да могат да дадат правилно определение. Вековете летят, културите една след друга изгряват и залязват, а редица проблеми остават като неразрешени уравнения. Явленията дефилират пред зрящия, а той седи безмълвен, или ако проговори, речта му показва, че или явлението е неразбрано, или отчасти разбрано, видно от наивното обяснение. Сетивата като че ли недостатъчно проникват в същността на явление-то, логичната връзка между причината и последствията е бляда, дори незрима и така се прибягва до по-лесното - явлението да се приеме, или да се отрече.

Има люде, които находчиво се вгълбяват в изживяното и улавят реалността. Така неуловимото става уловимо и незнайното - знайно. Изяснената причина става основа на знанието. Знанието поражда проникване в разумността. Разумността открива Мъдростта. А Мъдростта изявява Истината.

УЧИТЕЛЯТ с неповторим замах разкриваше уравненията на живата природа. Опростяваше тяхната формулировка. На разбран и понятен език откриваше Истината. Верен на богатия педагогичен опит, Той често поставяше пред нас много от неразрешимите въпроси. Той искаше да пребродим световната литература, да се запознаем с творческото изследване на човешкия дух. След това подеваше въпроса и откриваше Истината.

В клас, при разговори, из планините, когато имахме допир с Него, винаги живеехме с малките и големи въпроси и очаквахме тяхното изясняване. Такъв бе духът на взаимната ни връзка. Такива бяха основните координати на нашето ученичество.

Вълнуваше ме въпросът - спи ли УЧИТЕЛЯТ... сънува ли?

Той никога не е споделял сънища, така както ние често ги разказвахме. А в много лекции въпроса за съня, за сънуването, за хигиената на спящия Той внимателно разглеждаше от всички познати и непознати аспекти. Така към опита на човечеството описан в народните умотворения, сказания и легенди, към постиженията на древната и съвременна наука, медицина и психиатрия, към констатациите на малки и големи окулисти, УЧИТЕЛЯТ прибави резултата от личните си наблюдения и опити, изнесе закономерности непознати до сега на човечеството.

За нас сънят е твърде важно явление. Към него трябва да се отнасяме с вещина и дълбоко съзнание. Сънят е безусловен необходим процес. Важен феномен на живота, обуславящ крепко здраве, хармонично развита психика, годна да расте и да се развива. Онези, които са прокудили съня и не могат да притворят клепки за сладка дрямка и здрав сън, знаят какво значи да загубиш този неоценим дар на живота. А онези, които знаят цената на съня грижливо поддържат ритуала на заспиването, който ги въвежда в света на безмълвието. Те заспиват бързо и неусетно. Когато се пробудят, изпитват - радост, разположение, сили, бодрост. Ведра е тяхната утрин. А за този, който има разстроен сън, най-добре могат да говорят психиатрите.

Но какво става друго през време на съня?

Комплексът „двойник“ се изтегля от физическото тяло и отлита в света на незримото. Отлитането може да бъде наблизо - около тялото, в стаята и околността, а може да бъде и в по-високи полета, тогава престояването отвъд става школа. Съзнанието се обогатява с нови възприятия, с нови идеи, с нови творчески импулси. Не само това, но духът на спящия, освободен от граничните възможности на физическото естество, установява делови контакт с много разумни същества, които съществуват за неговото повдигане и усъвършенстване. Едни помнят къде са били през време на съня и знаят какво са възприели - такива люде имат будно съзнание. Други - не помнят, но усещат вдъхновението, което ги е озарило, тяхното съзнание се намира във фаза на пробуждане. Повечето от спящите не помнят. На тях предстои пробуждане на съзнанието за дейния живот в света на безмълвието.

През време на съня физическото тяло освободено от напрежението на комплекса „двойник“ усилено възстановява жизнените функции на организма. Здравият и спокоен сън на добрия човек е носител на живот за физическото тяло и косвено улеснява развитието на психиката.

Пробуждането значи „връщане“ на двойника. Той трябва идеално да проникне във всички системи и органи, за да се осигурят нормални функции. Всяко нарушение на това идеално „влизане“ на двойника, води до нежелателни болезнени процеси. Така например, ако двойника не обгърне част от крайниците, явяват се условия за парализи. Всички физически или психически травми изместват двойника от съответните органи и те заболяват. Следователно, смисъла на оздравяващия процес се свежда до пълно проникване на двойника. Ето защо, във всички времена здравия сън е бил извор на живот. През нашето време се практикува сънна терапия и това е правилно.

Още нещо за лечебния процес на съня. Често пъти ускореното оздравяване са дължи на участието на редица разумни същества, взели участие в лекуването. Между обитателите на невидимия свят има големи специалисти, които отлично познават анатомията, физиологичните процеси, биохимичните превращения, биотоковите импулси, благодарение на което успешно възстановяват и поддържат добрия тонус на организма.

Така, след всяка лекция, след всяка среща, след всеки разговор с УЧИТЕЛЯ ние навлизахме в света на реалността, където знанието е идентично с Истината.

Наред с това взаимните ни връзки с УЧИТЕЛЯ прерастваха и ние неусетно навлизахме в Неговия вътрешен свят. Редица условности в нашето държане и обхода отпадаха и ние все повече се осмелявахме да разглеждаме твърде значимите въпроси.

Случвало се е понякога да бъдем с Него за по-дълго време. Такива дни имахме на Изгрева, имахме и на планината. Дни без начало и без край. Наричахме ги дни-епохи.. Разбира се настъпваха моменти на умора. С нея се борехме както знаем и както можем. Изчакахме „паузата“ и бързахме да си поотдохнем, да си поспим, защото следваха нови мощни моменти на творчески импулси, които никой от нас не искаше да изпусне. Но за нас - отмора значи няколко часово отсливане. А за Него - можеше да разкаже онзи, който имаше привилегията да бъде „дежурен“. Често пъти Неговият „сън“ бе обикновена „дрямка“ на плетения стол или походното легло. След това се зареждат интензивните часове на приеми, разговори, беседи - работа, която само Той можеше да извърши.

Така въпроса за съня на УЧИТЕЛЯ зае своето място в моето съзнание и търсех изяснението му в онези основни линии, които са ми понятни.

Но кога и как да запитам УЧИТЕЛЯ? Не исках да навлеза в не позволен а близост и за това години наред търпеливо изчаках подходящ момент, за да поставя този вълнуващ въпрос.

Очакваният ден наближи. Случи се така, че новата година посрещнахме заедно с Него в салона. Когато стрелката на часовника отбеляза 12 полунощ, Той произнесе новогодишното слово. След няколко часа трябваше да присъствуваме на утринното неделно слово и после и на беседата в 10 часа. Неделият ден е известен на Изгрева. Общият обед също така ни привлече. След обед УЧИТЕЛЯТ приемаше до късно гостите - за разговори, съвети и медицинска помощ. Късно през деня - привечер бяхме поканени на вечеря от сестра Савка Керемедчиева, където бе и УЧИТЕЛЯ. Разговорите продължиха до полунощ. Клепките ни едвам издържаха напрежението.

УЧИТЕЛЯТ с неизтощима енергия продължаваше разговора и прелистваше невидимите страници на живата природа и ни запознаваше с мъдростта на вековете.

При раздяла Той погледна часовника си, когато малката стрелка отбелязва първия час на новия ден и казва:

- Побързайте да се приберете и да поспите, че ви чака работа през настъпващия ден.

Тогава, целувайки Му ръка се осмелих да поставя вълнуващия въпрос:

- Бихте ли ми казали, Вие спите ли и сънувате ли?

Усмивнат Той отговори:

- Нито спя, нито сънувам! Аз напускам тялото си и работя!... Бог работи и аз работя!...

... Странна и непозната закономерност, която е една от възможностите на свръхсъзнателния живот.

23. ПРАТЕНИЦИ ОТ АНГЕЛСКИТЕ СВЕТОВЕ

19 ноември 1943 година.

УЧИТЕЛЯТ повиква сестра Савка. Той ѝ каза:

- Подгответе се. Утре в зори тръгваме за няколко дни на Витоша. Ще преспим на хижа Алеко. Споделете това с братята Боев и Борис.

Приятна и радостна е такава екскурзия с УЧИТЕЛЯ. Вървим по Неговите стъпки! Има ли по-хубаво преживяване от това?! Вживяваме се в Неговите прояви! Има ли по-ценно възприятие от това?! Неговият живот става наш живот! Има ли по-ценно единство от това?! В Неговата светлина природата оживява. Той открива записите на вековете. Тогава ние слушаме откровения, разчитаме заедно с Него геологични истории, времето и пространството изчезват. Заживяваме в по-високите гами на живота. Надхвърляме границите на познатите три измерения. Диханието на вечността докосва съзнанието ни и ние надрастваме себе си. Разбираме по-лесно трудното, несъизмеримото. Безкрайно малкото и безкрайно голямото не са проблеми за нас. Неразказуемо е преживяването на Неговото присъствие. В аурата Му ставаме едно с Него. Казаното от учениците на Христа наново преживяваме. Неоченима е една екскурзия с УЧИТЕЛЯ!

На 20 ноември, в уречения час, приятелите са пред салона. Раниците са на гърбовете ни. Неговото бастунче потропва за последен път по плочките пред салона и тръгваме към по-високите места.

Витоша е приветлива и спокойна.

Ел-Шадай ни посрещна с усмивнато слънце. Снехме от раменете теж-

ките раници. Подкрепихме силите си. УЧИТЕЛЯТ обичаше този кът. Със своето южно изложение, на северния склон на Витоша, тази поляна е много ценен фокус на здравни енергии. Приятелите знаят това. Те тука се лекуват. Чистата изворна вода, затоплена от огъня на сухите клони, е най-необходимото питие тук. Голямата канара и каменната ограда ни пазят от ветровете. Много спомени са скътали тези чудни скали. Един ден и те ще проговорят за Господните дни, когато поляната приемаше и изпращаше видимите и невидими приятели на УЧИТЕЛЯ!

Хижата ни приюти. Настанихме се в две общи стаи. Тръгнахме малцина. Но до късно през нощта пристигнаха мнозина.

Имах привилегията да бъда в спалнята, където бе леглото на УЧИТЕЛЯ.

Моливите и писалките на приятелите неспирно отбелязваха свещени мисли, откровения, напътствия към бъднините на човечеството. В такива часове насита няма.

Денят отдавна бе преминал. Очакваше ни следващия. Ние трябваше бодро да посрещнем светлината на изгряващото слънце. Всеки се приготви за „път“. Един по един приятелите заспиваха. Последна остана сестра Савка. Тя подреди леглото Му. Приготви одеялото. Застла с бяла кърпа възглавницата и се оттегли на своето легло.

Аз не заспах. Братята до мен отдавна бяха „тръгнали“. Сънят някак си ме отбегна. Защо?! Бях отпочинал! Не бях дежурен! Нямаше основание да бодърствувам!

Към полунощ УЧИТЕЛЯТ светна с батерийката. Погледна часовника си.

Направих същото. Моят часовник сочеше 12 часа полунощ. Той отвали завивките и седна на кревата. Вдигна ръка за поздрав. Вгледах се с внимание! Наоколо всички спяха. Дежурната сестра спеше. Но кого поздрави УЧИТЕЛЯ?! Кого посрещна в този час?!... Потърках очи. Бях буден! Тогава... Това е реалност! УЧИТЕЛЯТ има гости!...

Миг след това допусната мисъл се потвърди!

УЧИТЕЛЯТ тихо проговори. Шепнешком водеше разговор на непознат език!... Съчетанието на гласните и съгласните напомняха за текста на Неговите санскритски песни. Явно УЧИТЕЛЯТ говореше с някого на древен език, на прастар език!

Тази среща трая около 10-15 минути. Диалогът се водеше по всички правила. УЧИТЕЛЯТ поклащаше утвърдително глава. Протягаше ръка. Странният разговор бе явно оживен. Кратко мълчание... Той стана... Вдигна десницата си за поздрав и дълго отправяше поглед... към тези, които продължаваха своя път!...

Последва нова подготовка на леглото. Това стори сам. УЧИТЕЛЯТ дръпна одеялото.

Аз заспах.

Когато се пробудих, забелязах, че всички приятели са станали и готови чакаха да тръгнат към Мечата поляна. Като всеки закъснял, набързо се приготвих и последвах групата, която напускаше спалнята.

Преживяното през нощта не забравих. През целият ден търсех момента да намеря УЧИТЕЛЯ свободен и споделя чутото и видяното „явление“ през нощта. Не ми се удаваше да намеря такъв момент. Нали всички приятели имат право да поговорят с УЧИТЕЛЯ и да получат с пълни шепи благословенията на живата вода и живия хляб!... Но и аз имах право! Среднощния разговор е реалност!... Ще дешифрира ли УЧИТЕЛЯ този странен момент?! На помощ дойде интуицията. Тя откри път към УЧИТЕЛЯ!

Наумих какво да сторя. На 21 имах рожден ден! Удобен момент. Ще по-

черпя УЧИТЕЛЯ с южни плодове и тогава ще Го попитам. Така сторих.

На следващата утрин, след закуска с трепет пристъпих към Него. Поднесох Му южни плодове и Му казах:

- Днес е моят рожден ден! Моля приемерте от тези плодове!

УЧИТЕЛЯТ с разположение взе от смокините и стафидите. Побързах да Му кажа:

- Миналата нощ Вие станахте и говорихте на непознат език с някого!

Усмивнат Той замълча. След това запита:

- Ти не спеше ли?!... Разговорът чуваше ли се?!... Имах гости от ангелските светове...

Отговорът бе кратък и ясен!

Забележка: За тази екскурзия УЧИТЕЛЯ споделя в беседата отпечатана в томчето - Новият светилник, държана в София - Изгрева на 24.XI.1943 година. Беседата е озаглавена „Новото разбиране“.

24. ДАЛЕЧНИ ГОСТИ

Южна вечер. Прохладна е поляната. „Параходът“ е осветен. Тъй наричахме домът на стенографките. Там често се отбиваше УЧИТЕЛЯ. Почуках на остъклената врата. Сестра Паша довършваше коректурата на една беседа. Подехме шеговит разговор. След отговорната и твърде сериозна работа качливите и безобидни реплики са като прохладен полъх. Сестрата умееше да се шегува.

Излязох от „парахода“.

През клонките на борове забелязах бледо-синкавата светлина на горницата. Миг след това блесна и голямата ламба над балкона. Излезе УЧИТЕЛЯТ. Незабравим момент! Облечен в бяло с панамената шапка, Той пристъпи до перилата на балкона. Поогледа небето, поогледа земята и се прибра.

Помислих си - може би е поканен на вечеря. Той е готов и очаква тези, които ще Го придружат! Почаках. Никой не дойде! Странно! А осветлението, облеклото подсказват тържество... прием!

Пристъпих към салона. Нямаше жива душа.

Ето че долетяха тоновете на квинти! Пръстите Му леко опипваха струните. УЧИТЕЛЯ настроиваше цигулката си. Той ще свири, но на кого? Официалното облекло респектира! Цигулката бе настроена, но пак продължаваше с лък леко да опипва струните. Ето, че лъкът изтегли едно тихо и вибриращо „ла“, след което се заредиха тонове в странен ред. Особена мелодична линия. Чужда за ухото ми. Странен напев в полутонове, четвърт тонове, източни глезанди. С изискани пианисими и лекота, източния мотив се носеше в пространството.

Малка пауза. Нов мртв в типичен източен стил озвуча. Унесен, слушах концерта, макар и неканен. Пак пауза. Тишина. Мир. Само пулсът ми напомняше за света на формите. Но и сърцето тупаше в пианисимо!

Наново опитване на квинтите. Те звучаха чисто, прецизно. УЧИТЕЛЯ запя в полуглас. Той пееше и свиреше. Вслушах се внимателно в текста. Непознат език. Мотива източен, а теста!... Песента ме завладя. Вокалите милваха душата. Тя познава нежността на неразбраната иначе песен. Събуждат се спомени за далечен роден край... отдалечен от вековете... родина на търсен мир... родината на козмичен копнеж... Непознатият мотив възрадва душата, окрили духът.

Само слушах. Не успях да запиша нито песента, нито текста в отворения нотен бележник.

Концертът завърши.

Повдигнах очи към огледалото монтирано на прозореца на горницата. Видях Неговия образ. Той ме откри. Отвори прозореца и ме попита:

- Записахте ли нещо?!

- Не! - отговорих смутено. Тези мотиви са неуловими! А какъв странен текст!

- Имах гости от далечния изток! - продължи УЧИТЕЛЯ - поискаха да им посвиря и попея. Трябваше да изсвирия понятни за културата им музикални мотиви и да пея на родния им език!...

Прозорецът се затвори...

Далечни гости от още по-далечни светове!

25. ПЛАНЪТ НА НЕБЕТО Е ТАКЪВ

Мнозина запитват:

- УЧИТЕЛЯТ знаеше и можеше. Той чуваше и виждаше. Владееше сили. Вие, нито виждате, нито чувате, не владеете сили. Какво е обяснението?

Такива дръзки въпроси се поставяха и тогава по Неговото време. Той не отговаряше. Не спореше. Но не отбягваше да засегне същите въпроси. Изчакваше денят, когато може да се отговори. Това изисква закона за ритмуса. Той знаеше да го спазва. Той знаеше как да отговори. Сеятелят познава почвата. Сее се навреме. Тогава зърното пониква и дава плод.

Така разговорите с Него, за нас бяха благовремие...

Той посяваше някои от особените семена на познанието.

Веднъж УЧИТЕЛЯТ вдигна завесата на времето.

Беше привечер. Белият салон на Изгрева ни приюти на разговор. Той беше между нас. Позволих си да споделя известни материали на видни богослови, които идеализираха образите на Христовите ученици. Това не бе чуждо за нас. В евангелските разкази и посланията, образите на учениците са твърде одухотворени. Те се открояват като пламъчни и вдъхновени вестители на Словото на Христа. Те виждаха, чуваха и имаха власт над духове. Казах, че и аз ценя високо тези характери.

- Действително учениците на Христа са най-светлите образи на времето - отговори УЧИТЕЛЯ. - Но, мислите ли, че оттогава до днес съзнанието на ученика не се е развивало? Отговарям Ви - в сравнение със съзнанието на Христовите ученици, вашите съзнания са много по-развити. Друго. Външно Вие не наподобявате учениците на Христовата школа. Но това не е необходимо. Епохата по времето на Христа е дала отражение върху образите им, бита им. С изключение на Павла и Лука, които са имали образование, останалите са били необразовани. Без четмо. Без писмо, в настоящ смисъл на тези думи. Ето защо, над тях Духът е излял своята благодат. Те са имали Дух, разполагали са със сили. Но има още един закон. Природата никога не повтаря своето изпълнение. Питам Ви - биха ли ви търпели, ако вие сега се подвизавате в библейски стил? До къде бихте стигнали, ако бяхте тръгнали с по една риза и една тояга... Настоящото не би търпело библейското поведение. Следователно, на сегашните ученици подобават други качества. Ето защо, работете върху себе си. Проучвайте словото. Прилагайте. Тогава вие ще израснете и ще принесете плод. Времето ще потвърди това в страниците на историята.

Друг разговор.

Той вдигна още една завеса.

В дома на една сестра сме събрани на вечеря. УЧИТЕЛЯТ е между нас.

До Него, облакътен на масата брат Неделчо Попов тихо разговаря.

- УЧИТЕЛЮ, защо не вдигнете завесата на очите ни? Ние искаме да видим красотата и величието на вашата изява. Искаме да съзрем красотата на светлите ангелски ликови, за които много често ни говорите.

- Вие сте по-щастливи от тези, които виждат - продължи УЧИТЕЛЯ - защото ме намерихте, познахте ме и слушате Словото ми. Има много виждащи, които нито ме потърсиха, нито ме намериха, нито чува Словото, за което много от напредналите същества биха слезли на земята.

Още един разговор.

Рила. Утринното слово бе записано от стенографите. На Молитвеният връх бе вече тихо. Второто езеро - Елбур отразява образите на всички, които изиграха паневритмията. Музикалната вълна отлетя в просторите. Приятелите приемат личният поздрав на УЧИТЕЛЯ. Един по един, те целуват Неговата десница. Свещено целуване! Душите благоговейт! Единство и хармония. Великото и малкото бяха в едно. Ръката Господня и ръката на ученика са сливаха в тайнството на великото посвещение. Слънчева страница на Божествена-та Любов!

Последният акорд на песента отзвуча.

Той проговори:

- Ако това би било открито на човечеството, ако биха знаели за тържеството на Божествения Дух, Който се изявява на седмострунната арфа - тези езера, целият циркус и платото на бърбека не биха могли да приютят големите множества!... Но, тогава не би могло да се работи, както сега... а и Вие не бихте били тъй близо до мен. Планът на небето е такъв.

Чудни отговори. Вдигнати завеси. Божествено настояще.

26. КОЙ Е АВТОРА

Обикновен въпрос, на който всеки може да отговори.

Най-ясни и определени са правните традиции. Нормите за творческата собственост са категорични. Стига да можеш да документиращ личната си творческа изява - и ставаш автор! Съвременното законодателство е безспорно в своите определения.

Но ето, че има нещо, което се изплъзва от погледа на правника!

Явява се нова компонента, която разширява класическата формула за авторството. Във физиката, за характеристика на светлината, такава превратна компонента беше спектралния анализ. Дъгата предреди въпроса за „бялата“ светлина. Така светлината стана по-разбрана.

Новата компонента в творческия процес започва от съавторството на незрими помагачи от света на невидимото. Мисловният творчески процес е сложен комплекс, на който физическото лице е само един изразител.

Ето на какъв разговор попаднах един ден.

Минавах покрай салона. Две сестри показваха своите ръкописи на УЧИТЕЛЯ. Отбелязвам - това бяха две поетеси. Изискано бе перото им. Поезията им бе с богато съдържание.

Едната поетеса, прибра тетрадката със стихове в своята чанта и тихо запитва:

- УЧИТЕЛЮ, напоследък стиховете ми са удивително странни! По форма са много издържани, а по съдържание... чужди на моята психика... От моето сърце не са бликали сладникави чувства! А написаното - чиста любовна лирика!...

Сестрата замълча. Мълчеше и УЧИТЕЛЯ. Той гледаше неопределено, в страни от сестрата.

- Яворов, големият български поет е при тебе! Той те вдъхновява! Чрез тебе продължава любовната си лирика! Но, гамата е по-висока! Има какво да научи от твоето съзнание! Има какво да му покажеш!... завърши УЧИТЕЛЯ.

Михалаки Георгиев е виден български белетрист, съвременник на патриарха на българската проза и поезия - Иван Вазов.

Михалаки Георгиев е съидейник на УЧИТЕЛЯ. Познава живота изявен в двете гами на видимото и невидимото. Знае за възможностите на УЧИТЕЛЯ, Който прониква в света на четвъртото измерение, дешифрира го и то става разбрано.

„Как бих желал УЧИТЕЛЯ да ми каже, кои души работят с Иван Вазов и как му помагат в романа, в разказите, в стиховете!“ - споделя Михалаки Георгиев с един от нашите братя.

Не след дълго УЧИТЕЛЯ отговаря:

- ИВАН ВАЗОВ Е ТАЛАНТ! Той привлича много от заминалите - революционери, възрожденци, които му диктуват своите истории, стремежи, идеали... Те са съавторите на Вазов!

Музикалният живот на Изгрева ме задължаваше да се занимавам като цигулар. Редовно поддържах формата си. Обикновено това вършех вечер след работа.

През един полунощен час, пробуден от хубав сън, затърсих нотните листове и писалката. Приготвих и цигулката - с намерение да запиша чутата през време на съня звучна и чудна пиеса. Тананикайки отделни пасажки подредих масата за работа, поставих цигулката и до нея нотния лист. За момент замълчах и исках да си припомня началните тактове. Това съзнателно умуване и подготовката като че ли прогониха мотива и не само, че не си спомних началните тактове, но въобще нищо не звучеше в ухото ми! Мелодичната линия отлетя в забвение.

Несполуката ме натъжи. Не бях доволен от себе си. Реших да споделя този случай с УЧИТЕЛЯ. В малкият салон имаше братска вечеря. До УЧИТЕЛЯ имаше свободно място. Той ме покани. Заех мястото. Взех участие във вечерята, но мисълта за преживяния сън не ме напуща. Настъпи очаквания момент. Той ме запитва:

- Записал ли си нещо ново?

Вместо отговор - разправих случилото се. Изказах и недоволството си от несполуката.

- Бъди готов! В понеделник към 8 часа вечерта, мотива пак ще чуеш. Запиши го! - каза УЧИТЕЛЯ и продължи разговорите си с приятелите.

... Определеният час настъпи. Мелодичната линия прозвуча. Не бе трудно да запиша това, което чувах. Такт, след такт записах същият мотив, който сами преди два дни не можах да нотирам.

И до днес, авторски подпис няма на този нотен лист. Може би бях само един съавтор на музикалния мотив.

Уверен съм, че един ден, юристите на бъдещето ще добавят още една алинея към закона за авторското право.

27. БЕЛЕЖИТИ ПРЕРАЖДАНИЯ

За голяма част от човечеството, проблема за прераждането е непознат. За други - интересна творческа приумица, въткана от народния гений в митове, легенди и сказания. Отричат го църковни и философски догматици. Отричат го многослоестата общественост. За малцина прераждането е познато и разбрано. За това феноменално явление в живота на човека се говори в закритите или открити окултни общества, както в по-далечното минало, така и в настоящето. Дълбоката древност не е чужда на потвърдени случаи на преродени личности.

УЧИТЕЛЯТ със замах отвали камъка на забвението, потиснал с векове проблема за прераждането. Той говори ясно и определено. Станаха известни поредица от прераждания на видни исторически личности. Станаха известни преражданията на по-големи групи от души, преминали от народ в народ, от една епоха в друга.

В светлината на Неговото Слово прераждането е закономерност в развитието на душата. Необходимост, без която не е възможна еволюцията и възхода на човешкият дух. Без прераждането е немислима кармичната развързка. Един живот е много къс, за да се разплете сложен кармичен възел. Един живот е много кратък, за да се направи изкуство, наука, да се овладеят закономерности на живота и да се потърси опора и смисъл в онова, което „долу“ и което е „горе“. Един живот е недостатъчен за придобиване на така желаната и скъпа за човешката душа свобода. За един живот, духът на човека не може да се укрепи, да бъде мощен в просторите на битието.

Не е лесно да се срещнат две души с взаимни кармични задължения. Често са необходими повече прераждания, докато враждуващите се срещнат на физическото поле и взаимно се опростят. Случва се, единият да е на физическото поле, а другия в отвъдния свят, и обратното. Разминаване. Въпросът не е разрешен. Кармичното разрешение се отлага. Зареждат се нови прераждания. Стъпка по стъпка се изграждат условията, когато така очидания момент за разплатата наближи - кармата да назрее. Разплатата е факт.

Само онзи, достигнал върховете на едно изкуство знае, колко е дълъг изминатия път, колко много качества трябва да се придобият, за да се стигне до момента, когато ръката на художника ще нанесе на платното багрите, които окото вижда. Изминатият път се измерва с прераждания. Само виртуозът музикант знае, както дивно съчетание от способности трябва да се придобият, така хармонично да се координират, за да се претвори нотното писмо във възлешество. Талантът се придобива от живот в живот. Придобитите качества се пренасят. Опитът е гравивен материал валиден за векове. Много опити, много усилия, много разочарования, много успехи са изминат път, който затвърдява постиженията на едно изкуство.

Един живот, никога не може да бъде достатъчен, за да се оформи образ за на хармонично развития човек, познал и разбрал битието.

Еволюцията е много дълъг път, по който минава всеки. Прераждането е фактор в еволюцията. Развитието като процес е много сложен. Богати по съдържание опитности са стъпалата на едно гениално постижение.

С подобни разбирания за прераждането ни запозна УЧИТЕЛЯ. Той илюстрира индивидуалните прераждания с много примери. Едни от примерите са известни на историята, други - Негови лични наблюдения. Оскъдните исторически данни Той допълваше.

УЧИТЕЛЯТ затвърди писаното за Иоан Кръстител, че е древният израелски пророк Илия - обезглавил на своето време 400 пророка. Един от обезг-

лавените се преражда като жена на цар Ирод. При едно пиршество, тя посъветва дъщеря си да поиска, като награда за изпълнението на празничен танц - главата на Иоан Кръстител. Иоан е обезглавен. Стотици години съзнанието на пророк Илия е било смущавано от голямото престъпление. Стотици години избитите пророци са били непримирими с насилствената смърт, извършена от мастития и авторитетен пророк Илия. Най-сетне срещата на физическото поле е осъществена. Кармата назряла. Кармичният възел е разплетен. Но какво става още? Съзнанието на Иоан Кръстител приема физическото обезглавяване като очаквана развързка. Той не търси възмездие. Прощава на Иродиада, на дъщеря ѝ, на Ирод, на войника - езекутор. Голям урок е предаден от просветеното съзнание на Иоан. Те повече няма да се преследват. Така Илия - Иоан Кръстител, придоби свободата на духът си.

УЧИТЕЛЯТ разкри и прераждането на Толстой - големият руски писател. Той е Сократ - атинският философ. Величави образи. Две личности характерни за две епохи. Образи погълнати от проблемите за любовта към човека и обичта към мъдростта. Времето измерено с един живот, не достигна и на двамата да овладеят тайните на човешката душевност. Тя е нестизмерима, не се измерва и обхваща с радиуса на човешката мъдрост. Толстой и Сократ, изчерпали до краен предел своите възможности не успяха да затвърдят познанието за сърцето, което обича и мрази, за душата, която страда, за духът, който се бори за повече светлина. И на двамата липсваше нещо. Липсваше им прозрението на УЧИТЕЛЯ, проникнал във фибрите на душата, която цели вечности броди из битието, търсеща изявената любов. Липсваше им знанието на УЧИТЕЛЯ за копнежа на човешкият дух, който се стреми към виделината, която придава мъдрост, към разбиране, което е истина. Липсваше им УЧИТЕЛЯ. На Толстой не достигна времето от един живот. Не тръгна на време за България за среща с УЧИТЕЛЯ. Той заболява. Тръгва болен. Не преминава Дунава. Не успя да стигне десницата на Онзи, Който щеше да му открие дверите на богата душевност и покаже красотата на пробудената душа - непозната за обикновеното човешко око, непонятна за съзнание с малък радиус. Толстой пропусна срещата с УЧИТЕЛЯ на физическото поле, която щеше да му разкрие тайните на възкресението - една от любимите му теми.

Древният Питагор, големият ум - светило и мъдрец, това е познатия на нашето съвремие - д-р Рудолф Щайнер. Двамата са необикновено будни към обективното знание, овладяват го и го предават като неоценимо богатство на поколенията. Те съзнават достиженията си. Основават школи, с тенденция да оставят трайни следи в историята. Питагор успя. Щайнер поиска да продължи замисленото от Питагор. И той успя. Овладеа науката, но остана верен на духовното прозрение. Спиралата на познанието повдигна духът му на по-високо стъпало. Съзря по-висок идеал - словото и живота на ХРИСТА. Възлюби този идеал и посвети животът си на него. Той се опита да проникне в скрития смисъл и символика на Христовото учение. Чужд на теологията, Щайнер се докосна до езотерията и назова учението си - антропософия. Европа не познава подобър специалист по езотеричните проблеми. Неговите ученици и последователи продължават ревностно да изучават изнесените лекции. Странно повторение на две съдби! Питагоровата школа бе отречена и опожарена. Обществеността на древна Гърция показва на историята, че е твърде изостанала, за да разбере и оцени Питагор. Съвременниците на Щайнер, отрекоха учението му и опожариха школата. Той превъзможна ненавистта на своето време и изгради нов храм на съмишлениците си. Още една странна постъпка. Щайнер, вътрешно бе известен за присъствието на УЧИТЕЛЯ в България. Подобно на Иоан Кръстител, който позна Христа, Щайнер измери духовният образ на

УЧИТЕЛЯ - като Божествен пратеник на Духът, определен да поведе човечеството към Царството божие, посочи Го на брат Боев, но не намери време да прескочи до България. По сетне, след физическата смърт Щайнер бе един от незримите ученици, който редовно посещаваше лекциите на УЧИТЕЛЯ.

Между учениците, последователите и привържениците на школата в България, са установени прераждания на не малко лица. Скромни и смирени, без претенции за външен блясък, те заемаха своите места и вършеха определената работа. УЧИТЕЛЯТ съзря в тях, верните и предани души гравитирали около Христа. УЧИТЕЛЯ позна своите ученици. Те Го познаха и тръгнаха след Него. Привързаността към Христа бе запазена през вековете. Тази привързаност прерасна в необичайна за съвремението ни любов към УЧИТЕЛЯ. Любовта открива богатото съдържание на словото. То е учението, без което не може да се претвори в хармонично единство - изразител на великата Любов. Учениците откликнаха на зова на словото, последваха УЧИТЕЛЯ. Никой освен Него, не бе разбрал кои и какви са скромните работници на готовата за жътва нива. УЧИТЕЛЯТ откри и позна своите ученици.

Не веднъж сме били свидетели на изказвания, с които Той разкриваше представителите на древни школи. Между нас бяха преродени: древните пророци на Израел, учениците на Христа, светилата на Александрийската школа, гадателите на Асири-Вавилон и Халдея, философите на Елада. Българските възрожденци също така бяха заели местата си в школата. В школата на УЧИТЕЛЯ си бяха дали среща всички души преситени от собствена мъдрост и философия, всички души оплетени в религиозни заблуди и пагубни суеверия, всички души откъснати от реалността на живота, непознаващи новото учение за живота на Великите Души, носители на очаквания от векове Мир, на така търсената повсеместно Любов и на Мъдрост, даряваща умението да се познае Истината. Години наред те слушаха и ако можеха записваха словото. Радваха се на придобитата свобода и изплащаха последиците от преживяни отклонения. Такива бяха учениците от Неговата школа.

По начало УЧИТЕЛЯТ не разкриваше прераждането на учениците си. Имаше съображения. Разкритото прераждане не винаги е полезно. То може да смути, а може и да спъне. По ценна и скъпа е свободата на изявата. Да се изяви човек както е устроен, както се е осъзнал, водим от идеали, то значи - изписване на настоящата съдба. Често пъти миналото тежи.

Неприятно е. Действува подтискащо. Не случайно Великата Разумност е издигнала бариера, зад която е миналото. Няма съзнание, което да понесе без вълнение минало, преживяно в неудачи, падения, грешки опетнили съзнанието. УЧИТЕЛЯТ бе крайно внимателен и деликатен. Поради това рядко се връщаше назад във вековете и персонално да посочи изминатия път. Но когато вдигне завесата на миналото Той откриваше онези страници, където е изписана основната идея на Духът и затрудненията породени от погрешните разбирания. Така миналото се осмисля и става ценност, стъпало към настоящето. Такива разкази, обикновено УЧИТЕЛЯ изнасяше след като даден ученик напусне физическото поле. Ето, Йосиф Ариматейски, виден израилтянин, снел тялото на Христа, за да го положи в собствената си гробница е ПЕНЮ КИРОВ - един от първите трима, верни и предани ученици на УЧИТЕЛЯ.

За Йосиф Ариматейски, малко е писано в евангелията. Повече са писали, поетичните и фанатични християни от средните векове. Те са сплели легендата за Чудотворната чаша на Граля. Митологизиран е моментът, когато Йосиф Ариматейски е подложил съд за да събира кръвта Христова. Капещата кръв, според легендата, изкристализира в вълшебна чаша. Главен кръстоносците спекулират с тази легенда. УЧИТЕЛЯТ не се спира на поетичните

разкази. За Йосиф Ариматейски Той прави допълнение към изписаното в евангелията. Той добави, че след като Христовия Дух се отделя от безжизненото тяло, вселяла се в Йосиф Ариматейски, сам сменя тялото си от кръста, повива го в плащеница и го полага в каменния гроб. Една страница - скрита за обикновеното око, открита за околото на Онзи, Който разчита проявите на висшите духовни светове.

Две хиляди години след тази знаменита среща с Христа, Йосиф Ариматейски идва като ПЕНЮ КИРОВ. Одарен с развито духовно тяло, той познава УЧИТЕЛЯ, разбира без остатък идеите Му и тръгва след Него. На онзи, с пробудено съзнание, на когото е „вдигната завесата“ и погледа прониква отвъд, на когото ухото долавя вътрешния глас, УЧИТЕЛЯТ се изявява в пълнота и величие. Пеню Киров не е изненадан от зарящата аура на УЧИТЕЛЯ. Душата му ликува. Духът му тържествува. В младежа д-р Петър К. Дънов, Който му подава ръка, той познава УЧИТЕЛЯ, съзира Божествен Дух и разбира, че България е определена да бъде Апока на една школа, която ще трасира пътя на Славянството към шестата раса - заветна бъднина на човечеството. Вдъхновен от идеите на необикновеното духовно възраждане, Пеню Киров посвещава целия си живот на верно и преданно ученичество. Богати и съдържателни са дните на срещи, работа и общуване с УЧИТЕЛЯ. Езикът им е общ и разбран. Идеите - идеи на души, жадуващи да чуят наново Словото Господне, неподправено, ненагласено. Общото дело - събужда, претворява, възражда, обновява Пеню Киров. Той търси УЧИТЕЛЯ. УЧИТЕЛЯТ търси него. Заедно работят. Заедно се подвизават. Заедно откриват нови хоризонти на духовното познание. Учител и ученик изписват светли страници, паметни за пътя на ученика. път на единство между Учител и ученик. За Пеню Киров, УЧИТЕЛЯ не е само духовен наставник, но любим брат и сърдечен приятел.

Не случайно Духът Христов за първи път, след издъхването на кръста, се вселява в Йосиф Ариматейски - богата и светла душа на древния Израел. Не случайно, Пеню Киров идва при УЧИТЕЛЯ, подава Му ръка и тръгват да работят за Бога, за ближния, за духовна пробуда, за просветление, за нов живот обилен от даровете на Духът. Само пробудената душа работи, само тя работи. Само тя разбира УЧИТЕЛЯ. Само тя приема словото, като реалност и път. Пеню Киров бе един от любимите ученици и работници на УЧИТЕЛЯ.

Известно е още едно прераждане с богата историческа основа. Бележитият ученик на Кирил и Методий - славянските просветители, Климент Охридски, идва като даровит детски писател и ученик на УЧИТЕЛЯ, това е Стоян Русев, наричан още Дядо Благо.

Климент е ревностен и даровит следовник на двата братя и утвърждава тяхното просветно дело. С богата и прбзорлива мисъл, поетичен език и добро перо той възвисява глас, приканва следовници, поучава ги на Кирилова мъдрост и знание и става център на просвещение и добродетели. Изгражда школа. Повежда последователи. Пробужда духът на славяните. И Дядо Благо има перо. Вдъхновен е. Умее да разказва. Обича децата. На тях предава своята мъдрост и знание умело вплетени в разбираема реч. Децата може би му напомнят подсъзнателно онези души, жадни за просвета от Кирило-Методиевото време.

Ето че детският писател Дядо Благо се среща с УЧИТЕЛЯ. Проблясва пред съзнанието му една мъдрост необхватна, несъизмерима, но изказана ясно и разбрано. Обиква Словото на УЧИТЕЛЯ, претворява го през перото си и детските разкази, приказки, поговорки добиват ново и по-богато съдържание. Дядо Благо съзира успеха на творчеството си и разбира, че този път трябва да посвети живота си на ученичество и да служи на децата тогава, когато ду-

шата му ще бъде обширна като вселената и духът му мощен като Бога и едно с Бога. УЧИТЕЛЯТ позна в Дядо Благо верният работник от времето на Кирил и Методий. В деня, когато погребваха тялото на Дядо Благо, УЧИТЕЛЯТ изнесе две бележити беседи, които Сам Той нарече - Двете запалени свещи в светлия път на Дядо Благо.*

В редиците на учениците на УЧИТЕЛЯ, намери своето място и Патриарх Ефтимий - другото голямо светило на Българското православие, най-големият църковен идеалист, примерен исихаст, любимец на цариградската патриаршия и византийските православни водители, това е градинарят на Изгрева - Ради Танчев, наричан от всички Бати Ради. Той бе зял скромно работно място. Умореният от умствени напрежения, дълго преводи на църковни книги, динамичен борец за църковни и граждански свободи Патриарх Ефтимий е в „почивка“. Бати Ради е необразован. Едва изписва буквите, за да отбележи някоя запаметена мисъл от Словото на УЧИТЕЛЯ. Това не пречи на будният му дух и добрата му и благородна душа. Вековете не са попречили на Патриарх Ефтимий да пренесе флуида на физическата сила и красота. Бати Ради бе неимоверно физически силен, смел, работлив и издръжлив. Той бе много великодушен с голямо и чисто сърце. Патриархът прехвърля през вековете богатствата на своя ум, който моделираха лоба на Бати Ради. Гламата му бе изработена, умна и с правилни линии. Изтъкващо бе милосърдието му. Любовта си изразяваше непринудено. Обичаше името си. Раздаваше без остатък доброто - голямото богатство на неговата душа. Фигурата му красноречиво подказваше заряд на много добродетели. Именно неговата фигура стана причина за паметна случка в живота му, която споделяме.

Именит български скулптор е имал поръчението да изработи паметник на Патриарх Ефтимий. Дълго търсения модел той открива в образа на Бати Ради, често преминаващ из улиците на столицата с празен, или пълен чувал. При една случайна среща, скулптора помолва Бати Ради да му позира. Последва заподозрителен поглед и отказ. Отказът не е случаен. Бати Ради е запаметил отрицателното мнение на УЧИТЕЛЯ за паметниците и за моделите, които са превърнати в паметници. Такъв паметник не е невинна фигура. Издяланият образ от камък, или излят от бронз и друг метал, дълго време „тежат“ на позирания. Паметниците представляват фокус на мислите на всички, които се вглеждат в тях, а когато има отрицателни чувства, моделът преживява поредица от страдания и ограничения, които му пречат, независимо от това дали той е на физическото поле, или си е заминал. Ето защо Бати Ради не желае да бъде вграден.

Прибирайки се на Изгрева той среща УЧИТЕЛЯ и разправя по своему за намерението на скулптура.

За негова и наша изненада, УЧИТЕЛЯ му позволява да позира, като допълва, че скулптора е един от добрите ученици на Патриарх Ефтимий и не случайно е поел ангажимент да изработи паметник на своя любим учител. През вековете това дълбоко чувство е вълнувало ученика и когато намира образа на своята любов, пожелава да увековечи привързаността си. Разбира се, тази идея УЧИТЕЛЯ открива в свръхсъзнанието на скулптура, за която последния дори не подозира.

Бати Ради, верен и предан на УЧИТЕЛЯ, слиза при скулптора. Позира му. Излетия от метал паметник, издигнат на кръстовището - булевард Патриарх Ефтимий и улица Граф Игнатиев, продължава да напомня за една голяма любов между две същества, подвизавали се заедно в далечното минало, успяли наново да се срещнат.

Прераждане с дълбоки следи.

28. ОЩЕ ЕДНО ПРЕРАЖДАНЕ

Ръководителят на братството в град Сливен - брат Райнов, има любима рожба - дъщеря. Като всеки добър баща, посветен в идеите на Новото учение, той бе прилежен възпитател. Искаше рождбата му да бъде добро и ученолюбиво дете, но и да усвои музикалното изкуство. Пианото в дома им не бе само мебел. Много често добрите приятели и съмишленици се събират на песни и духовни разговори, а това поддържа духът за по-смислен живот. Съкровена мечта на брат Райнов бе, малкото дете да се приобщи към духовното поприще и като пианистка да заработи за преуспяване на делото. Винаги, когато са събирани около пианото и се разучават песните и музиката на УЧИТЕЛЯ, братът повиква малкото дете и то да чукне клавишите - добър метод за възпитаване на чувство към инструмента. Така, ден след ден, взаимната обич между баща и дъщеря изгражда надеждна връзка - условия за добри постижения.

Но... в дни на върлуваща епидемия, малкото дете пораснало като момиченце, заболява, не издържа болезнените кризи и умира.

Брат Райнов е покрусен от ранната смърт на свидната рожба, макар че добре разбира смисъла и значението на подобна загуба, но бащиното му чувство е нахърнено и скръбта тежи на неговата душа.

Времето все пак лекува. С течение на годините бащината мъка преминава, той се примирява с повелята на великата съдба - призовала любимата му дъщеря в друго измерение на живота. Той продължава своята дейност като деен и задълбочен сътрудник на УЧИТЕЛЯ.

В онези години, животът на братските кръжоци в провинцията бе динамичен. Редовно поддържаният контакт с УЧИТЕЛЯ, изпращането на резюмета на беседите, или получаването на пратки от новоотпечатаните беседи, много често става повод за братски срещи. Събират се приятелите от Бургас и Айтос, Ямбол и Сливен, на Стара Загора и Нова Загора, да разменят Словото на УЧИТЕЛЯ, да споделят опитности, да се нарадват на взаимната обич родена на чиста духовна основа. Подобни срещи са били очаквани и желани и винаги са били придружавани от повишено настроение и възторжени чувства. С една дума - духовен подем.

При подобна среща в Сливен пристигат приятели от Бургас. Идва и едно младо семейство с единствено момиченце на около 5-6 години. Брат Райнов поканва семейството в своя дом, което идва за пръв път в Сливен. За обща изненада, далеч преди да стигне групата до дома на брат Райнов малкото момиченце изприлква напред и се спира пред вратата на братя, не изчаква родителите си, преминава през двора и застава пред входа на къщата. Засмяно и развеселено момиченцето се провиква:

- Това е моят дом, не много отдавна съм живяла тук, сега щом влезе ще се кача на тавана да потърся играчките си, а след това ще искам да свиря на пианото, така както ме е учил един добър татко!

Изумени от непристореното поведение на детето както брат Райнов, така и младите родители, разменят погледи, изненадани от неочакваното събитие. Братът смутено поканва младото семейство в своя дом, а детето хуква по стълбището към тавана.

От там прокънтява радостният глас на момиченцето:

- Намерих си играчките!

За всички палавата постъпка на детето не е вече чужда, но те не бързат да споделят своите впечатления, изчакват да видят каква ще бъде развързката на странното поведение.

Момиченцето не се забавя на тавана и набързо се смъква по стълпалата

на стълбището, хваща за ръце брат Райнов и му казва:

- Хайде да отидем на пианото и да свирим двамата, така както ме е учил тогавашният татко! Сега аз ще те заведа в стаята, където е пианото!

Брат Райнов оставя детето да го води. В съседната стая намират пианото и то с ръчички поканва брата да седне на стола, заема мястото пред неговите колени и продължава:

- Ей така заедно с тебе сме свирали на четири ръце на това пиано!

Брат Райнов засвирва обща братска песен. Със сподавена радост запяват добрите приятели, макар че тази среща между баща и дъщеря, между стари и нови родители е колкото радостна, толкоз и странна. Изключителната среща, богата по съдържание и смисъл събужда размисъл у брат Райнов за евентуална развръзка. В старият баща се пробужда наново чувство за задължение към родната дъщеря и пожелава в душата си наново да продължи най-добронамерено грижата за възпитание с малкото момиченце.

Срещата с УЧИТЕЛЯ става на Изгрева.

Брат Райнов споделя случката. Не скрива решението си да поиска наново осиновяване на детето, за да закръгли замисленото намерение да му даде музикално образование с високата идея, един ден да заработят за преуспяване на Новото Учение.

- Когато Великата Разумна Природа се е намесила във вашите родителски отношения, тя е имала под съображение пътя на душата на дъщеря ви. Пътят на душата е Истина. Истината е неотменима. Тя е самата Реалност, тя е съдба. Невидимите същества, които са съдействували за развитието на вашите взаимни отношения, те най-правилно са преценили, кое е съобразно Волята Божия, какъв е пътят на вашата душа и тази на детето. Фактът, че те са призовали детето в невидимия свят, това е най-доброто и най-правилно разрешение на вашата взаимна съдба. До тук е била необходима вашата бащинска обич. Сега, когато детето има нови родители избрани от служителите на Истината и Съдбата, в тяхни ръце е поверено неговото развитие. Вие нямате право да лишите детето от грижите на неговите родители, това е тяхна привилегия, така какво беше ваша привилегия тогава, когато тази душа бѣ ваша дъщеря. Новите родители ще работят и ще помагат за развитието на детето, което сега е тяхна дъщеря. Ще ги оставите свободно да изявят своята майчина и бащина любов. В случая, към младото семейство и към тяхната рожба може да проявите благородна братска обич в духа на новите идеи. Това е единственото и най-правилно разрешение на настоящото прераждане на тази душа.

29. КУЧЕТО ОТ СЕЛО БАТАК

В световната литература често се изнасят случаи за странни и необясними прояви на животните. Всеки автор обяснява животинските прояви, съобразно своето разбиране. Обикновено извода е поучителен. Някои допускат педагогичен примес в извода, а други - философски. Едните и другите условно поясняват поведението на животните, защото психичният им живот е отречен, или едва доловим. Похвално в тези разкази е това, че така опознаваме живота на едни или други животински видове. А разкриването същината на дадено поведение, може да открие онзи, който прониква зад видимата бариера на формите и познава деликатния език на скритото съдържание. Недообяснението понякога прераства в чудесия. Това е работата на вековете. Те раждат мита. Когато няма кой да открие мъдростта, мнозинството я опипва, чутките души я обличат в красивите форми на сказанията, песните и поезията. Така разказите преживяват вековете и достигат до нас много обогатени. В митоло-

гията истината е скрита. Истината е търсена, ние я търсим, ще я търсят и бъдните поколения.

През дните, посветени на заниманията на школата на УЧИТЕЛЯ не веднъж сме били свидетели на необичайни прояви на животни, птици, насекоми, „гостували“ на Изгрева. За някои подобни моменти отминават без следа. Това е естествено. Не се прониква лесно зад завесата на видимото. А животното отстои на значителна дистанция от нас. За обикновените хора, разбираеми допирни точки с животните няма. А когато се появят известни съгласувания, резултата се отдава или на дресировката, или на някакво принудително въздействие, често пъти получавано по линия на грубости и жестокост.

За УЧИТЕЛЯ живота на малката клетка и многото клетки организирани в хармоничен организъм бе разбираем, познат и близък. Своите опити, наблюдения, дори и разговори с различни представители на животинското царство Той споделяше с нас и са описани в Неговото слово. Онези, които успеят да се доберат до публикуваните беседи, разговори, ще се убедят, че няма да намерят в световната литература други разкази за паяка и мухата, за котката и мишката, за комарите и пчелите, за мравките и пеперудите, в които да се разкрива същината на тяхното поведение и характер. Като бисер в световната мъдрост ще остане знаменития диалог между УЧИТЕЛЯ и един червей, влачейки се по мократа земя.

Подобни разкази по време на беседи и приятни разговори бяха желани, защото УЧИТЕЛЯТ ни въвеждаше в един свят, който нито познавахме, нито допускахме, че може да бъде достъпен. Тези разкази за животинския свят ще останат най-ярката илюстрация за великата разумност, за единния живот, общ за всички същества, но изявен с по-малко, или повече изразни средства. Формата е език в живата природа. УЧИТЕЛЯТ познаваше този език. Богатото съдържание и великият смисъл, вложени във формата бяха известни на УЧИТЕЛЯ. Те станаха и достъпни за нас.

Веднъж слушах спомен от сладкодумен беловлас брат. Той предаваше впечатленията си от една екскурзия с УЧИТЕЛЯ до историческото селище Батак.

Добри и предани приятели летуват по китните Родопски поляни на летището „Свети Константин“. Наближил деня, когато по поръчение на УЧИТЕЛЯ, групата се приготвила да посети историческата църква в село Батак. Там се намират черепите на убитите по времето на прочутото баташко клане. В ранната утрин, на път към селото, беловласите приятели разговаряли за мрачните дни на турското робство, когато цели селища са били опожарявани и затривани, а населението им или избито, или отвлечено. Спомените за мъчителните дни внесли тъга и мъка в душите им. Разговорите скоро секнали. Смълчаната група продължила своя път към селото. Не без външение са направени първите стъпки по зелената моравя и каменливата пътека на селската църква - единствен свидетел на масовата жестокост. Пред струпаните черепи застанал в мълчание УЧИТЕЛЯТ. А приятелите знаят, че това мълчание е тайнство. Тайнство, валидно най-вече за заминалите в отвъдните светове. Тайнство пропито с любов, мир и светлина, което може да озари душите и на тези, чиито бездушни черепи напомнят за най-драматичното минало.

След недълго мълчание УЧИТЕЛЯТ излиза от църквата и вкупом групата напуска селото. Замислени всички крачат по белналото се шосе, което преминава близо до последните къщи.

Най-неочаквано, подире им пробягва куче, което почва да квичи и лае. За да се предпазят от неприятни последици, по съобразителните правят опит да го прогонят. Едни подвикват, други размахват заканателно бастуни, но куче

чето нито се уплашва, нито бяга, а напротив продължава да лае и смущава замислените и изненадани от тази напасть приятели. Един от братята се отбива в страни и грабва камък. В този момент УЧИТЕЛЯТ се обръща и повелително казва:

- Не гонете кучето! Не разбирате ли, че то не лае от злоба! То ще полае, още малко и ще си отиде!... В него е влязла една от неосвободените души на убитите в Баташката църква. Тя ме моли за помощ. Исква да бъде освободена от дългогодишната връзка с нейния череп... Тя е, която заставя кучето да лае. То лае по мен, а не по вас!

След малко, разказва брата, кучето млъкна, подвигна опашка и се завърна в селото...

А ние продължихме пътя си към „Свети Константин“. Денят беше богат на впечатления!

Тайнството - дарило свободата на изтерзаните души, ще бъде паметно.

А дарената свобода на душата използвала тялото на кучето, ще бъде израз на голямото и любящо сърце на УЧИТЕЛЯ!

30. ЗЛАТИСТИЯТ КОТАРАК

Трябва да припомним, че от УЧИТЕЛЯ бе искана твърде строга дисциплина, която се спазваше от учениците на специалния и общ клас, а така също и от посетителите, които се интересуваха от словото. В поредица от начални беседи и лекции, а така също и по време на някои от съборите, много часове са посветени на ред правила и упътвания, необходими за хармония и ред, за добра и полезна работа. Учениците и слушателите трябваше да заемат своите места преди уречения час. Няколкото минути се използваха в песен, или мълчание. Песента и медитацията освежават душата, освобождават духа от ежедневието. Съзнанието облекчено от грижи, по-лесно възприема новата мисъл, новото чувство, новите идеи. Разбира се, мнозинството спазваше искания ред. Но имаше и нарушители. Те закъсняваха и по няколко минути и по-дълго време. Не бе прието да се правят бележки. Провинилите се, трябваше да се убедят в изискания ред и сами да си наложат дисциплината.

Учениците знаеха, че същата дисциплина се спазва и от невидимите същества посещаващи школата, не е в духа на общата хармония безредието. Невидимото присъствие бе светящата аура на класа, която респектирало със своята светлина. Тези същества бяха бляскавата ограда, която не бе лесно преодолима от неподготвените духове. В този смисъл, класът бе една невидима аудитория от видими и невидими ученици, събрани в името на велики идеи.

Тъй като зачестяваха закъсненията в класа, един от братята реши да пожертвува мирът си, да застане до вратата на салона и да не допуска никого, поне през времето, когато се прочитаха молитвите, или когато учениците бяха потопени в размишление. Тази строга мярка на брата, бе мълчаливо приета от УЧИТЕЛЯ.

Но една сутрин, между закъснелите, които очакваха да се отвори вратата на салона бе и един едър златист котарак, който се бе „заселил“ до горницата на УЧИТЕЛЯ. Там до изтривалката, или на малкото столче до вратата посрещаше и изпращаше всички гости. Естествено, за това постоянство котарака получаваше дар - парче кашкавал, или сиренце, или сварено яйце. Не бяха редки моментите, когато много важно и наперено следваше УЧИТЕЛЯ до трапезарията, до лозето, до полянката, до жилището на стенографките. Може би никой котарак не е преживявал дните си в такова повишено самочувствие.

За отбелязване е, че той не влезаше в салона и затова, когато се нареди между закъснените и опита да влезе заедно с тях, бе грубо прогонен. Шумното прогонване на котарака обърна внимание на дежурния брат, който го забеляза, разбра намерението му и видимо бе решил да не го допусне в клас.

Доста голяма група навлезе в салона и за голяма изненада на всички, котаракът бързо се провря и се скри до малкото шкафче, определено за книгите за продажба.

Брожението около закъснените и котаракът привлече погледа на УЧИТЕЛЯ. Той спокойно слезе от катедрата и почна с пергела и линията да очертава на черната дъска геометрични фигури - един подход, който най-добре изясняваше отвлечените мисли. Докато вниманието на всички бе отправено към геометричните фигури, котаракът почти незабелязан и необезпокояван от никого се промъкна до катедрата и с един смел скок стъпи на стола с бялата възглавница, на която седеше УЧИТЕЛЯ, сви се на кравай и замърка доволно.

Ние изтръпнахме от дързостта и нахалството на животното, което не се посвени да наруши приетите норми за приличие на школата. Най-много тръпнеше от външение брата, който бдеше за добрия ред в класа и допусна да го надиграе един котарак. Никой от нас не се реши да прогони неканения гост. Почудата и външението растяха. Ние отчитахме своето безсилие. Очаквахме поведението на УЧИТЕЛЯ.

А Той, когато котаракът направи скока и се метна на бялата възглавница, обърна поглед, леко се усмихна и продължи да довършва геометричния чертеж. Фигурите бяха изписани, ъглите бяха означени с букви, пергела и линията бяха сложени на малката масичка, а УЧИТЕЛЯТ продължаваше да оглежда ту нас, ту котаракът и промълви:

- Вие не го пускахте, но той влезе. Не само, че влезе в клас, но избра най-високото и най-хубавото място. Знаете ли откога очаква той този момент. В него сега е приютен духът на един от заминалите български владци, който отдавна прави опит да влезе в школата. Съществата от горе не го пускат. Никой от вас не го приема, а проявява интерес към новото учение и иска да го чуе с ушите си, а няма такива и страда. Не само това, но владиката няма и оформено тяло, за да възприема словото и божествената мисъл. Виждам го как обикаля салона и търси начин да влезе. Днес той използва котаракът, който се оказа добър медиум. Освен това котаракът използва погрешката на закъснените и влезе в салона. А сега владиката наедно с вас ще слуша лекцията. Котаракът е полузаспал, само е излъчен...

Лекцията продължи. Тя бе слушана, не само от нас, не само от невидимите същества, но и от един владика.

Ето някои от мислите в лекцията:

„Нека любовта да бъде потик в живота ви - да прославите името Божие.

Нека мъдростта бъде потик - да търсите Царството Божие и Неговата правда.

Бъдете проводници за идването на Царството Божие на земята.

Нека истината бъде потик за изпълнението на Божията Воля.

Да прославим името Божие с любовта.

Да въдворим Царството Божие с мъдростта.

Да изпълним Божията Воля с истината.

Да носим мир за всички хора на земята.“

От тази лекция останахме доволни ние. Варваме да е бил доволен и гостенина - владиката.

31. БИБЛИЯТА

Мястото, което заемах като цигулар на младежкия окултен клас, бе непосредствено в ляво от Неговата катедра, близо до хармониума. Една близост, която дава много. Паметни са часовете, в които трябваше да изпълняваме с органиста Мария Тодорова песните, мантрите и мелодиите - прелюд към всяка лекция.

Ние пеехме и свирехме преди УЧИТЕЛЯ да влезе в клас. Песните тонират. Хармонията на класа е жизнена необходимост... Ежедневието със своите несгоди, противоречия и трудности обременява съзнанието, отклонява мисълта, отличава вниманието от основните идеи и принципи, които се разглеждат в класа. А всяка изпята песен освежава душата. Всяка песен изпята с вдъхновение окриля духа. Само в такава аура съзнанието разбира словото. Ученикът расте. Това радва УЧИТЕЛЯ.

Точно в 5 часа сутринта, вратата на салона се отваря. С библия в ръка УЧИТЕЛЯТ влиза. Изправени Го посрещаме. Следват поздравителни формули, молитва, песен. лекцията започва. Прочитат се дадените теми от предишната лекция, а понякога и резюме на същата лекция. Темата на лекцията УЧИТЕЛЯТ може да извлече от резюмето, ако проблема е обширен и е необходимо да се окръгли изясняването му. Ако проблемът засяга въпроси из областта на положителните или абстрактни науки, Той ползува пергела, линията, транспортира и разчертава геометрични фигури. Прави възможното, материята да бъде изяснена и разбрана. В геометрията Той съзираше безспорна точност. А известно е, че геометричната точност е стъпало към известни истини. На физическото поле от триизмерен характер, геометрията е убедителна. Известни са много лекции, в които УЧИТЕЛЯТ разглежда познатите форми в пространството. Зад формата Той открива съдържанието. Зад съдържанието - смисъла, а зад смисъла - принципите на великата разумност.

Веднъж на таблото Той изписва буквите:

Π и Π'

и продължи:

- Ако силите на злото означим с Π, силите на доброто ще трябва да означим с Π', защото силите на доброто са винаги повече от силите на злото. Доброто ще победи. Доброто е плод на Любовта, Любовта е плод на Духа, а Духът е изявление на Бога!

Не бяха рядкост и лекции с теми от наше ежедневие. С една безупречна деликатност Той изнася случката, анализира отделните моменти, извлича поуката и дава съвети. УЧИТЕЛЯТ бе неподражаем като педагог.

... Когато една от лекциите завърши, Той затвори библията и ме погледна. Не дадох особено значение на погледа. Не успях да разбера каква бе отправената към мен мисъл. Подир време бях повикан в горницата. УЧИТЕЛЯТ държеше в ръката си библията. Сне хартията, която обвиваше кориците и се оказа, че последните са разпокъсани.

- Ще може ли да се намери кожа и добър майстор, който да подвърже библията? - запита УЧИТЕЛЯ.

- Ще направя възможното. Мисля, че ще може да се подвърже - отговорих условно, защото не бях сигурен къде да търся кожа и кой ще бъде този, който ще подвърже библията!

Заслизах по стъпалата с една неопределена увереност. Слизам, а не зная на къде да тръгна. Слизам, но в мен нараства доволство и искрица от надежда, че ще мога да бъда полезен, ще мога да извърша една макар и малка задача.

В последствие много лесно и бързо се ориентирах. Намерих кожа. Намерих майстор. Поръчах подвързията. Поисках работата да бъде чиста и естетична. Уговорих датата, на която да взема библията.

На уречения ден, връщайки се късно вечерта с подвързаната библия вместо да отида на Изгрева, решил да се прибера вкъщи. Това сторих.

С трепет и внимание разглеждах хубавата подвързия. Допуснах, че това ще зарадва УЧИТЕЛЯ. Запфелистих страниците на стария и новия завет. Открих не без възмущение, че с почерка на УЧИТЕЛЯ бяха нанесени бележки, тълкувания, символични знаци, корекции на пасажите не добре преведени и т.н... Силно възмущение ми направиха тези бележки. Убедих се, че всичко това е резултат на дълбоки проучвания на свещената книга, породено от едно знание, познато само на УЧИТЕЛЯ. В библията Той откриваше чистото слово, освободено от субективизма на автора, или преводача. А такива бележки имаше и по страниците на стария завет и новия завет. Цялата библия на УЧИТЕЛЯ е изпъстрена с почерка Му. А на моята маса, личната ми библия е чиста и здрава, но без бележки. Без колебание реших да ще преписа и нанеса на моята библия всички бележки, символични знаци изписани от УЧИТЕЛЯ.

Цяла нощ, с писалка в ръка, прелиствах страница след страница и преписвах бележки, знаци, подчертавах стихове, зачерквах допълнителни пасажите и най-подир преписах текста на особеното обръщение на УЧИТЕЛЯ към всички, които прочитат свещеното писание.

На следващия ден, обогатен от впечатленията и мисли за библията на УЧИТЕЛЯ, отидох да Му я поднеса. Още не изкачил последните стъпала и вратата на горницата се отваря. УЧИТЕЛЯТ ме посреща усмихнат, загледал в пакета, който бе в ръцете ми.

- Ето библията - продумах и целувам десницата Му.

От разгънатата опаковка се показва библията, подвързана чисто и естетично. После Той разлисти няколко страници и се увери, че е подшита добре. Явно доволен от извършеното подава десницата си.

Смутен от извършения без позволение препис на Неговите лични бележки, целувам ръката Му и казвам:

- Но аз направих една погрешка!

- Каква?

- Без позволение, цяла нощ съм преписвал личните Ви бележки. Не съм Ви питал. Моля да ме извините!

- Позволено е на този, който бърка в меда да си облизва пръстите - каза УЧИТЕЛЯ и се прибра в горницата.

Позволявам си да споделя с всички онези, които прочетат тези редове, текста изписан собственоръчно от УЧИТЕЛЯ, в библията Му между старият и новият завет.

„Всички думи Господни са верни и истинни и блажен е всяки, който ги възприема и тази, неговата душа не ще бъде в лишение, защото сам Господ ще присъства в неговата душа.

Това, което Господ е казал, то е за наше спасение. Неговото слово събужда спящите духом и избавя погинващите от грях.

Господ говори на сърцето и дава уверение на разума за своята истина.

Той изявява своята благодат на душата и прави Името Си познато ней.

Господ управлява сърцето и просвещава умът.

Знанието Господне е светлината на душата, а Мирът Господен - нейното изцеление.

Помни думите Господни и Неговите обещания.

Той ще направи Своето Слово да се сбъдне.

Призовавай Го на всяко място и по всяко време, защото това е угодно Нему.

Блажен е, който вярва и който се надява на Господа и който Го люби - той е син Божи."

В библията на УЧИТЕЛЯ има и други бележки и текстове, които могат да бъдат предмет на други разкази.

32. ПРИЛОЖНИТЕ ИЗКУСТВА

Разговорите с УЧИТЕЛЯ, около топлата бумтяща печка в големият салон, след лекция и гимнастическите упражнения, винаги са били развръзка на много въпроси повдигнати в клас, или при прочит на книги. Допълнителните обяснения винаги са били ценна необходимост. А понякога, не само ние поставяхме въпроси, но и Той ни запитваше, за онова което сме научили и разбрали. Ние не всякога отговаряхме както трябва, защото нито имяхме познания, нито имаше от къде да се почерпят информации. А когато ни запитваше за току-що изнесената от Него лекция, поискваше да предадем основната мисъл и да споделим впечатленията си, ние отговаряхме не така както трябва, защото едни от нас не запаметяваха точно и разбрано, а други предаваха със свои думи запаметеното, а имаше приятели добри стенографи, които прочитаха записаното и така отговорът бе достатъчно пълен. Не скривам, че имаше и сравнително добре подготвени в окултизма и религиозната тематика, те обикновено се въздържаха от отговори, но когато отговаряха трябваше да разберат, че прочетеното в окултната литература е крайно едностранчиво и неосведомено, а пояснението на УЧИТЕЛЯ твърде различно, но истинно.

Подобен зимен ден ни събра наново в салона. Темата на разговора бе около някои основни проблеми за развитието на изкуствата. Години наред, както в общия клас, така и в специалния младежки клас УЧИТЕЛЯТ не веднъж е разглеждал подобни проблеми.

Но този път, само преди около двадесетина минути УЧИТЕЛЯТ се спря на някои френологични данни, от които зависи оформяването на дадено изкуство и в лекцията си Той си послужи със конкретни примери. За да се спрем наново на тази тема поводът бе основателен. При своето повторно посещение в България, световно известният художник Борис Георгиев бе отделил доста от своето време за срещи и разговори с УЧИТЕЛЯ. А за удобство и по-голяма свобода художникът квартируваше в своята нарочно обзаведена кола, с която бе пропътувал далечна Индия. Бялата кола посред една от китните поляни на Изгрева бе рядкост на времето. Но още по-голяма рядкост бе изработения с вещина и майсторство портрет на УЧИТЕЛЯ. Опитното око на знаменитият художник бе успяло да долови необичайната вгълбеност на Мъдреца несрещнат нийде другаде. С прекрасната техника на съвършен портретист Борис Георгиев изработи платно, което и сега заема място в една от художествените галерии.

Именно портретната живопис бе предмет на разговор. Между нас, около печката бе един от нашите братя художници. Той поиска УЧИТЕЛЯ да му отговори, защо едвам през последните векове човечеството е създало живопис, а в по-близката и по-далечна древност е имало само рисунки с твърде скромни и оскъдни линии, подобно на детските и то или в профил, или в анфас, студени и бездушни като маски, без израз и без цвят?

Преди да отговори УЧИТЕЛЯТ постави въпроса:

- Защо детето драска, а не рисува, или ако рисува не може да става дума за живопис? Правилно е да правите връзка между древните рисунки и дет-

ските драскотии! Ще отговоря на поставения въпрос, почвайки именно от твърде удачното сравнение!

- Древните не са могли да правят живопис, защото у тях не са били развити всички центрове, така както последните са оформени при европейските знаменити художници. Древните не са могли да снемат на камък, или папирус, или кожа видимите линии. Не са имали развито око за нюансите на цветовете. А общо известно е, че художниците виждат повече цветове, и повече нюанси, отколкото вижда обикновения човек. Древните са виждали, както виждат децата. Без изработени органи изкуство не се прави. Без изработена основа на челото с центрове за форма, за обем, за цвят, не може да има рисунка, нито живопис. Ръката може да е добра, сръчна, но без опора във въпросните центрове запазват линии, цвят и известно съдържание на формите, не може да има художествено претворяване. А това вече е известно на всинца, а и Вие добре го разбирате. Ще споделя и нещо друго. Преди Вас - невидимите помагачи на човечеството много търпеливо с векове са изработвали качество по качество във всеки човек, във всеки народ, без които не може да се прояви и развитие дадено изкуство. В историята на изкуството са известни упоритата работа на цели народи, за да развият само един център. Добър пример са египтяните и древните гърци. Египтяните са известни със сръчните си ръце, но те не са имали достатъчно чувство за това тяхните рисунки са плоски, двуизмерни. Статуите на старите гърци са несравними като скулптурни творби, защото по тяхно време центъра за обема и формата е бил добре развит. Но гърците са били твърде далеч от цветната живопис, защото центъра за цвят и нюансите му е бил в своята детинска фаза на развитие. Много по-късно този център намира своето правилно развитие между европейските народи и цветната живопис заема място в културата. Известни са постиженията на майстори-те на цветната живопис от европейски произход. Едвам тогава, сръчните ръце на египтянина, точното око на гърка и верният усет на европейеца за цвят са успяли да оставят шедьоври на цветната живопис и приложните изкуства. Но ако не бяха хилядолетните усилия на древните народи да изграждат стъпка по стъпка френологичните основи за форма, цвят и съдържание на формата, днес нямаше да имаме изкуство. Ето къде е величието на напредналите същества, умело да изграждат образа на човека. Нашите съвременници са много по-правилно оформени като френологически типове, отколкото тези на древността. Без френологична основа, не може да се радваме нито на художник, нито на музикант. Окоето трябва добре да вижда, а ухото добре да чува. Вие също така добре знаете, че даден художник има по-богата представа за цветовете, отколкото обикновения човек. Разбира се, нямам предвид патологичните нарушения на далтонистите и други с оскъдни представи за цветовете. Художникът има много добра представа за светлосенките, които отблягат от окоето на обикновения човек. Пълни френологични данни, плос хиромантичните за добра и сръчна ръка са основата на творческата изява на човека като скулптор и живописец. По очевиден е необходимата връзка между отделните качества, които трябва да има един музикант. Всеки изпълнител било той певец или инструменталист трябва да има изработено ухо чувствително към музикалните тонове. Наред с подобен център за тона, трябва да е изработен и центъра за метриката и ритмиката. Ако към тези центрове прибавим и чувствителна ръка, готова да претворява звука чрез музикалните инструменти, можем да очакваме изявата на добрият музикант. Нали има певци, които детонират. Фалшивото пеене се дължи на недостатъчно развитие - центъра за тона и певеца не може да прави разлика между тях. А има и други - които са без достатъчно развито ритмично чувство, те пък не могат да спазват времето-

пеенето на тоновете и те мъчно запаметяват мелодичната линия. А има и та-
лива - които не могат да контролират гласните струни, а още по-малко ръце-
та си. Явно е, музиканта трябва да има стабилно към тоновете ухо, сигурно
ритмично чувство и ръка готова да даде музикален израз на звука. При евро-
пейските народи музикалното изкуство е достигнало най-голямо съвършенс-
тво. Но и това съвършенство е резултат на многовековен път, изминат от мно-
го народи в далечната древност. Понастоящем ние си служим със седемтон-
ната музикална гама, а китайците - петтонната, а има народи, които ползват
тритонната гама, а африканските народи си служат с кръсци и викове. Пра-
во, особено впечатление, че тези народи, които не познават пеенето имат раз-
вито чувство за ритмика. Така например, особено африканските народи са
известни с богатото разнообразие на ритмите. Ето какъв е изминатия път на
музикалното изкуство.

УЧИТЕЛЯТ изгледа замъчвания художник и го попита:

- Разбрахте ли, защо едвам през последните векове се появи цветната
живопис и изобщи живописът?

- Пътят към изкуството, към съвършенството е път изминат от хилядоле-
тия на много народи. Ето защо всяко изкуство добива планетна гражданстве-
ност. Тук е верен принципа, постиженията на едного са принос в съкровищни-
цата на цялото човечество. Постиганията на отделните народи, също така са
принос към съвършенството на цялото човечество. Изкуството въобще е ве-
ликолепно съединително звено и то ще принесе добър плод на земята. Ако в
древността хората на изкуството считаха са посветени, пример за това е Ор-
фей, то настоящите художници и музиканти също можем да назовем посвете-
ни. Изминат е много големият и труден път към постиженията на изкуството и
когато понастоящем то е в ръцете на голямо мнозинство от добри специали-
сти, не е далек времето, когато изкуството ще изиграе така очакваната роля да
изгради хармоничната личност в хармоничното общество.

Това бяха заключителните мисли изказани от УЧИТЕЛЯ около затопле-
ната печка в големия салон.

33. ЛУНАТА

Над Софийското поле премина лятна дъждовна буря. Тъмни облаци
слезли много ниско изливаха обилно дъжд. Една след друга светкавиците по-
казваха пътя на мълниите и осветяваха с блясък небе и земя. В подобни дни
природата ликува. Обилният дъжд е желан. Той носи благодатна влага, носи
чистота, а бурните въздушни маси поднасят ведрина и свежест. Винаги след
буря настъпват спокойни дни, а нощите привличат погледа с нежния трепет на
звездите - вестители на лъчезарно утро.

Изгревяни, особено тези, които успяха да посрещнат деня изпитаха ра-
достта да видят как внезапно лумна първият слънчев лъч, привлечен от чистот-
ата на окъпаното утро и като че ли по-бързо от всякога озари мълчаливите
върхове на Витоша, обагри ги с пурпур, заслиза към Изгрева за да се ръкува
с тези, които го очакваха. Подобни утрини са рядки дори и за Рилските езера.

Ние живущите в града, лишени от възможността да приветствуваме
настъпилия лъчезарен ден, оставахме до късна вечер на Изгрева, между при-
ятелите и ако случаят можеше да ни поднесе среща, или разговор с УЧИТЕ-
ЛЯ приемахме това като богат дар на красивия ден.

Тази вечер диханието на Изгрева бе така спокойно, на душите ни бе та-
ка приятно, че не ни се прибираще в аурата на големия град. Лунният изгрев
ни завари в кръга на добрите приятели. Тя изплува над хоризонта като огром-

но светило и за кратко време се извиси на небосвода.

С мекотата на своя поглед тя се вираше по лицето на земята и търсеше да поздрави тези, които до скоро се радваха на слънчевите зари.

Преди да заслиза към града, реших да намина край салона - може би вечерта носеше очакван дар - среща с УЧИТЕЛЯ!

Така и стана. Пред приемната се белна Неговата фигура. Бялото Му облекло осветено от пълноликата луна лъчеше светлина и не бе трудно, макар и отдалеч да позная, че разговаряше с една сестра. Когато се приближих видях, че Цанка Екимова оживено разговаряше с УЧИТЕЛЯ. Бях готов, преминавайки край тях само да поздравя УЧИТЕЛЯ и да отмина, но Той ме изпревари - протегна десницата, която целунах, а това бе повече от покана да остана при тях. А Луната бе вече доста високо по небосвода и така светла и приветлива, изглеждаше така близо, като че ли всеки момент можеше и тя да вземе участие в импровизираната и непринудена среща. А за това Луната имаше пълно право, защото разговора бе именно за нея.

Останах да слушам. УЧИТЕЛЯТ в полугласа на баритоновият тембър изнасяше пред Цанка цяла лекция за Луната.

- Тази вечер, по-добре от всякога ние се радваме на това небесно светило, но и тя ни се радва. Доволна от обилния дъжд въздух, тя показва своя чар с още по-голяма яснота и блясък. Богата е видимостта на днешния ден. Наричам я лунна видимост. Там няма въздух и влага и окото вижда надалеч, както вижда и наблизо. Ако отидете на Луната, разбира се не с тези тела, ще се уверите в това, което ви казвам. Там видимостта е абсолютна, а тук на земята - относителна. При нас въздухът има определена роля с много задачи. Въздухът пренася звука и ние се чуваме. Но на Луната подобен разговор не може да се води. Няма кой да раздвижи гласните струни, а това върши само въздухът. С една реч там нито може да се говори, нито има кой да ни чуе. Обаче разумната природа и тук е разрешила въпроса с общуването между съществата.

Обитателите на Луната са напреднали души - помощници на човечеството и тяхната мисия за нас е много важна. Но те не са във физически тела подобно на нашите, а са облечени в една по-фина материя - най-добрата етерна материя. Безспорно техните тела имат великолепно развити органи за общуване и те общуват не само помежду си, но и с нас, и със всички същества по вселената. Вие виждали ли сте заминалите? Виждали ли сте обитателите на космическото пространство? Заминалите съществуват, съществуват и обитателите на Луната, но вие нито ги виждате, нито ги чувате. Аз виждам заминалите, виждам съществата на Луната, разговарям с тях, така както беседвам с вас. Единствената ви възможност да общувате както със заминалите, така и с други същества, при вас е сънуването. Ако сънят ви е ясен и вие може да запаметите сънуваните образи, ще споделите както срещата, така и разговорите. Този който е бил буден до вас, по време на съня ви нито вижда какво сънувате, нито чува воденият разговор. Ето това е една идея за обяснение на контакта ви със заминалите, или със съществата от далечните светове.

... Луната привлече погледа на УЧИТЕЛЯ и Той се загледа в нейния блестящ лик. Не след дълго запита:

- Искате ли да я видите с моят телескоп? Ще донеса тръбата, за да прочетете по-добре написаното по лицето на Луната.

Той влезе в приемната и изнесе портативния телескоп - далекогледна тръба с триножник. Помогнахме с Цанка да нагласим металическата стойка, а УЧИТЕЛЯТ се справяше с окуляра, след това сам монтира тръбата и покани Цанка да погледа. Пред нейните очи Лунният пейзаж бе още по-светъл и тя

сподели, че вижда очертанията на планини и долини, които с просто око не се забелязват.

В този момент към нас се приближи бати Ради. УЧИТЕЛЯТ го покани и той да погледа Луната. Бати Ради даде израз на своята радост, като възкликна:

- Я... там било светло и може да се живее! То било хубаво, ама защо не виждам хора!... УЧИТЕЛЮ, там има ли човеци?

Отговор не последва.

След бати Ради и аз погледнах лунните планини и долини. Тогава УЧИТЕЛЯТ добави:

- Когато се пробуди третото око, т.е. духовното зрение, когато се пробуди духовното ухо, тогава вие ще виждате съществата, ще общувате с тях, ще се разбирате с тях, тогава ще ви се открият много нови и по-богати възможности за контакт с тези, които за сега са невидими. В битието всичко е аримо, но това става със съответните органи. В битието с всекиго може да общувате и да се разбирате, защото обитателите на далечните светове са проникнати от съзнанието за любов към всички, защото те виждат и усещат присъствието на Великият Божествен Дух. Когато завесата от вашите очи се вдигне, когато ухото ви долови изпълненото с Дух и Истина и Любов Божествено Слово, тогава ще разберете Истината, ще разберете смисъла на Живота, който изпълва цялата Вселена. Такива ще бъдат бъднините на разумните човешки души, обитатели на всички светове, във великото разнообразие на форми и съдържание. Такива са бъднините на човечеството.

... Помогнахме на УЧИТЕЛЯ да демонтира телескопа.

Разделихме се с възторга на души надникнали в бъднините...

Изгревяни приветстваха лъчезарният Изгрев, а ние изпратихме привет на светлоликата Луна.

34. ЛУНЕН ХИМН

Имахме добър повод, привечер да се съберем в салона на Изгрева, да споделим известни впечатления и да чуем мнението на УЧИТЕЛЯ за един филм озаглавен „Лунната соната“. Мнозина от нас успяха да видят филма и да чуят концертното изпълнение на Бетховеновата Лунна соната от световно известният полски пианист Игнат Падаревски. Доволни от сполучливата режисура на филма и най-вече от майсторското изпълнение на Падаревски, ние искаме да споделим с УЧИТЕЛЯ, как беловласия и представителен пианист, въпреки напредналата възраст, свири много вдъхновено.

Падаревски бе съвременник на УЧИТЕЛЯ, познат на концертната публика по всички континенти не само като отличен пианист, но и като общественик - той бе президент на Полската република. Падаревски бе представителна фигура с благородна осанка, одухотворено лице и прекрасни големи ръце с фини пръсти, за които не бе трудно да се справят с големите акорди на октавите, ноните или децимите. На филма, операторите нарочно се спираха да снимат, както угъбеното лице, така и ръцете с пръсти, които буквално се плъзгаха по клавиатурата, а не да се стоварват с цялата си тежест, както правеха много от пианистите.

Един по един, за кратко време, ние успяхме да се съберем на сцената, около пианото в големия салон и оживено коментирахме филма.

УЧИТЕЛЯТ бе вече между нас. Един брат, добър пианист започна да разказва за някои кадри от филма. С няколко думи брата нарисова образа на Падаревски, възхитен от неговата осанка, а най-вече от изключителното из-

пълнение на Бетховеновата соната, известна с типичния аранжирмент и неповторим почерк на музикалната мисъл, характерна само за музикалния гений. Мелодичният мотив, подчертаваше брата - се носеше като едва забележима нежна светлина посред безброй съзвездия от арпежи, разложени акорди, с хармония чисто Бетховеновска. По нататък той се спря и на неповторимото туше на Падаревски и педалирането му, за да изгради нежната звучност на сонатата, така както Бетховен е искал.

УЧИТЕЛЯТ слушаше с внимание разказа на брата и побърза да запита:

- А по време на изпълнението Падаревски как свиреше, със затворени очи или с поглед отправен в страни и нагоре?

- Да, Падаревски свири със затворени очи, леко наклонена глава, леко в страни и по-често повдигната малко нагоре - отговори брата.

Последва мълчание, след което УЧИТЕЛЯТ наново поде разговора:

- Добрият музикант трябва добре да владее програмата си, техническите трудности не трябва да ангажират и отклоняват неговото внимание. Така се постига углъбяване, без което не е възможно, музиката да се докосне до съдържанието на пиесата, това се изисква не само от пианиста или цигуларя, въобще от музиканта изпълнител, той трябва така да свири, че да привлече и самият автор. Не само автора, но заедно с него трябва да присъствуват и онези невидими същества, които са съдействували за „сваляне на музиката“ в съзнанието на композитора. Всякога подобно изпълнение действа непосредствено на душите. Именно то е свещеното тайнство, известно като хармонично единство между публика и изпълнител. Всички души жадуват за подобни концерти. А концертните зали са съвременните светилища! Такъв концерт е несравним извор на добри преживявания, съзнанията укрепват във вярата и надеждата за доброто и безмерната хармония, така необходими на човешкото общество. Падаревски е музикален дух, слязъл да помогне на човечеството. Похвална е и инициативата на авторите на филма и добре са сторили като са поканили Падаревски да бъде изпълнител на прочутата на Бетховен - Лунна соната.

УЧИТЕЛЯТ пак запита:

- Освен Бетховен, има ли друг автор, който да има за тема Луната и нейното въздействие?

- Да, - отговаря същият брат - това е французина Дебюси. Той е написал много нежна пиеса назована „Лунна светлина“.

- А има ли възможност да чуем тук, на нашето пиано изпълнението на тази пиеса?

- Когато разбере, кой от пианистите може да изпълнява Дебюси и специално тази пиеса, ще го помоля да изнесе концерт на Изгрева - допълни брат.

УЧИТЕЛЯТ продължи:

- Само ние нямаме песен за Луната! Имаме за Слънцето и то прекрасни образци. Всички познавате много добре нашето музикално упражнение - „Изгрива слънцето“, ами - „Химна на Великата Душа“? Аз не познавам друга така съвършена музика за Слънцето и за това тези песни назовавам химни на единственото светило, за единствената животворна светлина, която поддържа живота във всички гами, не само на земята, не само на Луната, но навсякъде по нашата Слънчева система. Луната и тя дири Слънцето. Лунните жители, макар и да са облечени в лъчисти тела, поглеждат към Слънцето с благодарност и благоговение и се радват на всичко, което носят неговите благодатни лъчи. Луната се грее на Слънцето, отразява неговата светлина и неуморно работи за добруването на Човечеството.

- Нека сега да изпеем с вдъхновение „Химна на Великата Душа“!

От пианото зазвучаха встъпителните акорди на песента и ние запяхме величествения слънчев химн на душите, осъзнали величието на живота, проявен от слънчевите лъчи.

Многогласното изпълнение на песента бе радостния финал на импровизирания разговор за Лунната соната на Бетховен...

За наша обща изненада, само седмица след разговора, на Изгрева бе изнесен самостоятелен концерт от видна столична пианистка с програма от Дебюси и Бетховен. Чухме прочутата пиеса на Дебюси - Лунна светлина, а прозвуча и Лунната соната на Бетховен.

Концертът бе посрещнат с голямо внимание. На обичайното място, до катедрата бе УЧИТЕЛЯ. Той следеше не само изпълнението на пианистката на физическото поле. Концертът задоволи изгревяни, задоволи и УЧИТЕЛЯ. Той покани пианистката в приемната, от където тя излезе твърде много зарадвана с подарък - новоиздадения сборник от песните. Ние подразбрахме значението и смисъла на приема - УЧИТЕЛЯТ бе доволен от музиката на Бетховен, Дебюси изпълнени от даровитата пианистка.

Може би концерта щеше да отлети във вечността като скъп спомен. Подобни приказни дни и вечери на Изгрева имаше много често. Но ето, че бях наново свидетел на следващо неповторимо музикално събитие, тясно свързано както с филма, така и с концерта на пианистката.

Единствен и вечно мълчалив наблюдател бе познатата и сияйна Луна.

Заредиха се низ от вечери и по далечните небесни висини Луната наедряваше, добиваше блестящ овал и нейната бледа светлина почна да прониква все по-настойчиво. Когато наближи пълнолунието, тя така наедря, като че ли искаше да запълни небосвода и да докаже своята значимост като светило. Тя надникна над хоризонта много смело и настойчиво. Не бе трудно да се предвиди, че именно тази вечер, тя имаше намерение да озари земята с богатата на нежност светлина.

Не след дълго, когато уморените от трудовото ежедневие изгревяни загасиха последните светлилки, Луната, като че ли поспря своя ход, застана над салона и се вгледа в белоснежните му одежди. Ограден от полусенките на лещака и стройните борове, салонът лъчеше лунна светлина. Луната внимателно оглеждаше Изгрева и правеше всичко възможно да озари священото място, познато много добре на нейните жители, осведомени за бележитата светиня на Земята. Те слизаха и възлизаха, отнасяйки съкровена мисъл за нови творчески импулси в безбрежното битие на живота.

Както честичко се случва, тази вечер позакъснях на Изгрева. Бързах да се прибера. Нямах намерение да се спирам и без туй Луната изпълняваше превъзходно своето „дежурство“. Все пак наминах край салона, преди да се спусна стремително с велосипеда си към дома.

Наново изненада!

На балкона, опрян на перилата бе застанал УЧИТЕЛЯТ. Облечен най-официално в белите дрехи и с бялата панамена шапка на глава, оглеждаше ту Лунния диск, ту ширналата се панорама. Не исках да попреча на лунната идилгия и леко свих до пейките. УЧИТЕЛЯТ ме забеляза, напусна балкона, премина през горницата, заслиза по стъпалата на дървената стълба, влезе в салона, премина покрай катедрата, стъпи на сцената и се поспря до пианото.

Всичко това стана така бързо и неочаквано. Успях само да се приближа до салона и застанах до прозореца.

Разбрах, че заедно с пълноликата Луна ще бъдем единствените свидетели на тържесто от музикален характер. Очаквах музиката. Така и стана.

На фона на разлистените лимони изпълнили пълно сцената, фигурата на УЧИТЕЛЯ се очертаваше с яснота, при все че единствената светлина бе, все пак слязла от висините на Луната.

Той засвири!

Зная, че УЧИТЕЛЯТ не бе школуван пианист, но много обичаше този многострунен инструмент и винаги бе високооценен посетител на концерти, изнесени от видни пианисти в столичните салони. Той имаше изработено полифонично чувство, можеше едновременно да изпълнява на цигулката си музикални импровизации и да пее текста на песен за първи път изпълнявана от Него. Въпреки това не скриваше учудването си от придобитото изкуство на пианистите да изтръгват музика от пианото със всички пръсти на двете ръце. Обичаше да слуша пианистите, но и да гледа движенията на послушните пръсти.

Пианото прозвуча. Понесоха се нежните тонове на мелодична линия странна и непозната по строеж. Само с един пръст на дясната ръка, леко извлечената песен прелетя в пространството и бе невидим привет към мнозинството, слязла от Луната. Приветствената песен завърши, последвана от двуглас на нова мелодична линия. Двугласната песен бе израз на внимание към гостите от Луната. Двугласът завърши, за да започне още по-нежно и едвам доловимо изпълнение на още по-странна песен изпълнена от двете ръце. Прозвуча хармония в почти всички регистри, но така овладяна в пианисимо, каквото само УЧИТЕЛЯТ можеше да направи. За ухото ми, музиката бе непозната и много странна. Явно, това бе химн отправен към сферите на нематериалното, към по-високите гами на битието. В музиката тази вечер имаше акварелна нежност и благородство, каквото на земята почти не познаваме, благоговение, за което душите копнеят, зов към висок идеал, недостижим в обикновения порядък на човечеството. Мелодичната линия на химна намираше своя път между изобилието от хармонични акорди и арпежи и цялото изпълнение бе под знака на диалог между УЧИТЕЛЯ и незримите посетители на музикалното тържество. Финес и нежност, красота и хармония, величествен музикален разговор!

Изпълнението достигна своята кулминация. Прозвуча едвам доловимото пианисимо. УЧИТЕЛЯТ освободи педала и последните акорди се понесоха в пространството в бавно отлитащо ехо. Неземната музика отлетя в безграничните предели на Битието.

Лунният концерт завърши.

УЧИТЕЛЯТ поостана над клавиатурата замислен, угльбен, с поглед отправен към безкрая, сякаш тръгнал да изпровожда незримите лунни гости.

Той затвори тихо пианото, с бавни стъпки слезе от сцената. На вратата на салона срещата ни бе в мълчание. Преди да възлезе по стъпалата, за момент се спря и ме запита:

- Чуваше ли се музиката? Свирих по възможност по-тихо, за да достигне песента до невидимите същества, дошли като гости на концерта ми, посветен на лунната светлина.

35. ИДЕ, ИДЕ, ИДЕ...

Начален текст на песента:

Иде, иде, иде...

7 януари 1939 година. първият ден на Рождество. Празник. Бяхме събрани в малкият салон - столовата. Питателният обяд бе приготвен от дежурните. Повечето от тях бяха учителките. Те имаха коледна ваканция. На мен се

падна честта да бъде цигуларя на обяда. На малкият роял бе готова да ме придружава с импровизиран акомпанимент сестра Ирина Кисьова, добра пианистка, отлично владееща песенният репертоар на УЧИТЕЛЯ. С нея бяхме хармонична музикална двойка. Акомпанимента ѝ бе на изискана висота.

Вкусният, но скромен обяд разполага. Особено бяха доволни учителките. Те разбраха, че са допринесли за доброто настроение с обяда за коледния празник с умение и любов.

Ние бяхме готови да започнем музикалната програма. Встъплението бе обща песен изпята от всички. А тя бе обичаната и динамична песен в българска ритмика: Сила, жива... Сякаш живите сили на природата вляха освежителни струи и песента бе изпята с усет към изворите на живота.

След изпълнението на песента, УЧИТЕЛЯТ се обърна към мен с въпроса:

- Можете ли да изсвите цигулково соло, което не е изпълнявано досега?

Изненадан от въпроса, за момент погледнах сестра Кисьова, а тя шепнешком добави:

- УЧИТЕЛЯТ към тебе се обръща, ако имаш нещо готово, свири!

Без колебание отговорих на УЧИТЕЛЯ:

- Да, имам малка солова композиция, написана в двоен гриф и акорди.

- Изпълнете я, нека чуем какво сте написали!

Започнах изпълнението. Акордите бяха наситени с достатъчно мощ и красота. Двойният гриф бе приятен за слушане. В него се криеше и мелодичната линия. Непосредствено след заключителните акорди, в същата тоналност, УЧИТЕЛЯТ започна да пее, тактувайки с пръсти по масата.

Всички притаихме дъх. Слушахме изпълнението на УЧИТЕЛЯ. Първоначално Той започна да пее без думи. Нашето задължение като музиканти, бе да нотираме мотива. Нотните листове бяха до нас на пианото, но докато започнем записа, песента бе изпята. УЧИТЕЛЯТ забеляза, че ние не успяхме да „хванем“ изпятото. Осмелих се и Го помолих, още веднъж да започне песента, за да можем да я запишем. Той наново започна, пак без души, пак тактувайки с пръстите си. Ние набързо нанесохме няколко такта, но изпуснахме следващите. А бяхме привърженици на идеята, точно да записваме дадените мотиви. Поисках УЧИТЕЛЯТ да изпълни още веднъж песента. Той запя. Ние записахме още няколко такта. УЧИТЕЛЯТ продължи да пее, докато песента бе нанесена на нотните листове. Бяхме готови със записа. Доволството ни бе забелязано и Той каза:

- А сега чуйте текста!

И започна, енергично с пълен глас да пее: Иде, иде, иде, Сам Той иде, иде, иде, Сам Той иде, иде да помага Той, да помага Той.

Нанесохме текста под нотите и песента бе готова за изучаване.

УЧИТЕЛЯТ се обърна към всички в салона:

- Ще можете ли да научите новата песен?

Повече не чакахме Неговата покана. Засвирихме със сестра Кисьова, а с нас запяха всички приятели. Повечето от тях бяха достатъчно музикални и паметливи, най-вече будните и умни учителки, а между им имаше такива, които преподаваха пеене. След няколко сполучливи пропявания песента бе усвоена и изпълнявана с нарастващ възторг.

С няколкократното изпяване на новата песен, ние дадохме израз на благодарността си и за другите два новогодишни дара от УЧИТЕЛЯ - двете изключителни беседи за новата 1939 година: „Големият брат - с която бе посрещната новата година, държана в 24 часа на 31.XII.1938 година и „Малкият

брат" - държана на 1.1.1939 година в 10 часа сутринта.

Преди да се разделим, след питателния обяд и ведрото настроение от новата песен, УЧИТЕЛЯТ се обърна към нас с думите:

- Това е първата част на новата песен. Втората - ще дам допълнително. Кажете на Асен Арnaudов да ми се обади, за да продължим работата с нотиране на втората част на песента.

По сетне, след продължителни срещи в приемната с Асен Арnaudов УЧИТЕЛЯТ даде и втората част на песента с текста: Мощния, Силния, да помага Той...

Така бе дадена тази възторжена и вдъхновена песен.

36. ИЗГРЕВЪТ ПЕЕ И СВИРИ

Когато стъпките ви преминат боровата гора и навлезете в акустичното поле около полянката и салона, ухото ви ще долбви или пеещи гласове, или бурните акорди на пианото, или красивата и звучна линия на цигулка, или топлите тонове на нечия флейта, а можете да чуete дълбоките и ниски струни на чело или контрабас.

Изгревът пее и свири по всички правила на тоновото изкуство.

Пианистите са привилегирани. Добрите приятели се бяха погрижили за концертно пиано, хармониум и роял, които заемаха почетните места в двата салона. Неподготвените пианисти обикновено се запознаваха с клавиатурата и заучаваха малки етюди или сонати. Подготвените бяха по-смели - те изпълняваха пиесите на онези майстори на пианистичното творчество, които им допадаха, които обичаха, за да изразят и своя виртуозитет. Онези, които бяха овладели композиционното изкуство импровизираха свои теми, обогатяваха ги с безброй тонове. Между композиращите често се намираха добри специалисти, които предлагаха свой аранжирмент и хармонизации на богатия песенен репертоар на УЧИТЕЛЯ. Понякога музичираха концертиращи артисти. Вдъхновени от задушевия прием те изпълняваха големи програми. Между онези, които слушат вдъхновеното изпълнение може да откриете и Неговата фигура. УЧИТЕЛЯТ с особено внимание следеше музикалната изјава на артиста.

Ако след концерта изпълнителят можеше да поведе разговор с Него, в малката приемна, наред с прецизната оценка и технически съвети, УЧИТЕЛЯ откриваше незримите светове от където слиза музиката. За такъв артист срещата с УЧИТЕЛЯ бе извор на безмерна радост. Когато има кой да свири, кой да слуша, кой да цени, музиката пробужда неподозирани възможности на съзнанието, което обича повече от всичко хармонията.

Много често до пианото може да видите изправен певец. Той или се разпява, или се готви да предстоящи изпити, или пропява програмата за набелязан концерт, или изпълнява арии от прочути опери или навлиза вдъхновено в песните - мажюри, за да се потопи в света на великото единство, родина на всяка душа. УЧИТЕЛЯ обича певческото изкуство. Той сам пее. Това предразполага певеца. Начинающият не се стеснява да повтаря една и съща фраза, един и същ пасаж, да търси чистотата на интервала, звучността на вокала, за зауствява пиесата. Навсякъде другаде, многократното повторение на пасажите може да предизвика негодувание, но не и на Изгрева. Сполучливите и несполучливите опити радват еднакво, както изпълнителя, така и слушателя. Едните и другите знаят златното правило, че само работата е, която разгъва възможностите на таланта. Усвояването на всеки такт, всеки мотив, всяка песен, всяка ария се постига след упорит труд. Има ли певец, който да не се

стреми към високите постижения на вокалното изкуство? На Изгрева всеки певец се учеше как да осмисли вокалното изкуство.

Цигуларите винаги се занимаваха с повишено самочувствие, защото УЧИТЕЛЯТ бе цигулар. А това респектира. Цигуларите не щудираха, не се обучаваха в салона. Те не бързаха да стъпят на подиума с цигулка в ръка, докато не са си научили урока, или пиесата, която трябва да изпълняват. Ако цигуларя живее на Изгрева, вие ще чуете неговото разсвирване. Малките дървени къщички резонират. Ала, когато настъпи деня на изисканото изпълнение, цигуларите застават на сцената и показват своето изкуство. Изгревяни не скриват своята обич към цигулката. Достатъчно е да се разнесат няколко акорда или по-смели опипвания на цигулковия гриф и салона почва да се изпълва. УЧИТЕЛЯТ не закъснява. Според случая, Той или е между приятелите в салона, или близо до цигуларя на сцената, за да следи отблизо изпълнението. Но не само изпълнението привличаше УЧИТЕЛЯ. Той се интересува и от инструмента, от лъка. Не скриваше почудата си от чудното звучение на четирите струни опънати над малкия гриф. Всеки цигулар задълго помни разговора с УЧИТЕЛЯ за цигулковото изкуство, за чудодейното изпълнение на именитите световни цигулари. Той сам показваше как биха могли да се изтръгнат онези тонове от цигулката, които да породят радост и възторг, които да извисят душата и духът, които да даруват здраве и мощ на човека поел пътя към новия живот.

Всеки цигулар, който е могъл да разговаря с УЧИТЕЛЯ след сполучливо изпълнение, разбира величието на това изкуство, което е дадено на човечеството като най-разбираем и достъпен контакт до духовните ценности на битието.

Ако ви се случи да сте наблизко до гората по следизгревните часове, ухото ви ще долови изпълнението на паневритмичните музикални упражнения. Изпълняват се от малък камерен струнен оркестър. Понякога гостуващият флейтист или кларнетист, придружават цигуларите. А в неделни и празнични дни, контрабаса напомня за своята важна роля в един оркестър. Такива утрини са особено приятни. Ведрина, ароматизиран боров въздух, паневритмична музика са неделимите съставки от свежата аура на онези, които плавно изпълняват гимнастическите упражнения. Изгревяни започват своя ден с музика. Новият ден е одухотворен. Въздуха, музиката, движенията, милващите слънчеви лъчи вдъхновяват изгревяни, които запяват химни на радост, за да възвестят новият ден. Изгревяни знаят как да пеят и свирят.

Пеещият Изгрев може да ви зарадва и с многогласно пеење, когато изгревяни са събрани в салона да чуят или Словото на тържествените неделни беседи на УЧИТЕЛЯ, или Неговите утринни лекции. Тогава ще се уверите, че песента е неделима от Словото. Словото облечено с музика, изпята от голямо мнозинство, събрано в озарен от обилна светлина салон е извор на живот, който възражда духът.

Има дни, когато УЧИТЕЛЯТ влиза в клас със своята цигулка. Онези, които веднъж са имали възможността да чуят Неговото изпълнение знаят, че в този утринен час ще има музикална изява. В такива дни, Нотните бележници изписват нова песен или мотив, принос към голямото песенно богатство на школата.

Обикновено, УЧИТЕЛЯТ започва своята лекция и най-непринудено разглежда тема след тема, проблем след проблем в светлината на Неговото неограничено познание. Настъпва момент, когато слиза от катедрата, за да отвори кутията, където загъната в мек кадифен плат е цигулката Му. След леко, едвам чуто настройване, лъка почва да извлича от нежните струни или странна

песен, или игрив мотив, или хармонични арпежи, които приковават вниманието на целия клас. Стенографите оставят своите писалки, последвани от голямото мнозинство, което също така записва словото. Настъпва тишина, която се помни. Особено когато изпълнението навлезе в своето пианисимо и лъка едва се докосва до струните и диханието спира, за да се долови тихото, едва доловимо съзвучие на финалните акорди. Понякога изпълнението е динамично, бурно. Лъкът извлича плътни тонове. УЧИТЕЛЯТ придружава цигулката си със своя мек баритонен тембър. Той пее. Пее с текст, който може да бъде и непознат. Така се раждат песните, които впоследствие се заучават от голямото мнозинство. Повторното изпълнение на дадената песен УЧИТЕЛЯТ прави за онези, които са се опитали да нотират изпълнението. Понякога изпълнението продължава до пълна достоверност на нотописа. След завършване на лекцията, събраните около пианото ученици подеват песента, разучават я такт по такт, докато я усвоят и да я запеят с пълен глас.

Такива са паметните дни, когато изгревяни мълкнат, за да роди тишината новата музика.

Изгревът има своите тържествени музикални дни. Те настъпват преди традиционните празници. Появата на диригент винаги привлича инструменталистите и певците. За кратко време, достатъчно ограмотените музиканти оформяват оркестър, хор. Започват да се редуват репетиционни дни. Старателно се изучават отделните партии. Целта е изпълнението да бъде прецизно и с изисквана художествена стойност. На тържествения празничен концерт оркестърът трябва да прозвучи в своята пълнота, а хорът да пее по всички правила на хоровото изкуство. Този стремеж да се пее и свири на висота, привлича гости музиканти, които дават своя принос за въздействащото музициране. Репетициите се провеждат в големия салон, който никога не е празен. УЧИТЕЛЯТ взема участие в репетиционните часове като мълчалив слушател. Той никога не се намесваше в работата на диригента. Той винаги се радваше и на най-малките постижения. Така диригент и изпълнители бяха свободни да работят, за да успеят и да изработят репертоара за тържествения концерт, така че да задоволят и най-изискания слушател.

Тържественият концерт се изнася пред препълнен салон. При топли дни големите прозорци се отварят и музиката литва в простора.

Действително Изгревът знае как да пее и как да свири.

От ранни зори до късна вечер въздухът на Изгрева е наситен от музикални звуци. Изпълнението привлича. То може да ви поведе към китната поляна, светлия салон или малката дървена къщичка. Ако не одобрите изпълнението, ще кажете - Изгревът се учи да пее и свири. Ако пък ви хареса - ще кажете: Изгревът знае как да пее и как да свири. Ако пък у вас затрептят незримите струни на душата, която обича музиката и хармонията вие ще поискате да заучите нещичко от големия песенен репертоар на изгревяни. Ако сте се занимавали с някакъв инструмент или сте учили пеене, ще поискате да бъдете един от изпълнителите на тази музика, която за първи път слуша ухото на човечеството.

Тогава и вие ще запеете и засвириете, както пеят и свирят всички изгревяни.

37. УЧИТЕЛЯТ КАТО ЦИГУЛАР

През годините, когато столицата ни бе домакин за концертите на световно известните музиканти - цигулари, пианисти, певци и диригенти, между посетителите в залите се открояваше отличителната фигура на УЧИТЕЛЯ. Той

ценеше изпълнителите, следеше най-внимателно тяхната интерпретация, за което след концерта даваше своето мнение. Не е безинтересно как Той определяше артистичната изява. Наред със здравето ритмично чувство, усета за мярка, чистота и красота на тона, безупречната музикална памет и богата жизненост, Той търсеше и артиста родения инструменталист, певец или композитор, верен на музикалния натюрел. Голямо значение Той даваше на онова музициране, което привлича автора на пиесата - като невидим слушател и вдъхновител. Когато авторът присъствува и одобрява изпълнението, артиста пее и свири безупречно, като дава израз на съдържанието на пиесата и вложената основна мисъл. От тази гледна точка концертите за УЧИТЕЛЯ бяха двойно тържество на видими и невидими посетители. Ето защо Неговата рецензия бе пълна и богата и прецизна мярка за майсторството на артиста.

УЧИТЕЛЯТ пееше и свиреше. Той бе школуван цигулар. Кой е Неговия преподавател, който Го е въвел в изкуството на грифа, струните и лъка, ние не знаем. Но в разговори и лекции Той с увлечение разказваше за добрия педагог и цигулар, който наред с първите уроци към опознаване на цигулката е свирел със замах и сериозно вглъбяване пред малкото момченце. По всяка вероятност, този педагог трябва да е бил един талантлив музикант - чужденец, който е дошъл в новоосвободената ни родина да насажда музикална култура. В периода на музикалната подготовка Неговите преподаватели са били още трима - пак чужденци.

Когато УЧИТЕЛЯТ преминал Атлантика, за да следва в Америка, Той е бил оформен като цигулар, който многократно е изнасял концерти в университетските зали.

Ние заварихме УЧИТЕЛЯ като беловлас цигулар, който свиреше пред своите ученици. Той свиреше насаме в своята стаичка, а и тогава, когато Му гостуваха „същества от далечни светове!“

На Неговата цигулка звучаха най-вече музикални мотиви, песни, мантри и упражнения, които Той непосредствено долавяше с финото си ухо. Контактът Му с изворите на музиката бе неоспорим. Това регистрирахме с нотното писмо, като оригинални мотиви, за първи път изпълнявани на физическото поле. Те са отпечатани в отделни издания съобразно формата и предназначението. Композитори и музикални изпълнители наричаха Неговото творчество патетичен химн на човешката душа. При талантлива разработка и оркестрация, музикалните мотиви биха били съдържание на звучни камерни пиеси и симфонии.

Музикалният език, на който УЧИТЕЛЯТ разказваше бе определен и чист.

Далекоизточният напев изграден от полутонове, четвърт и осминка тонове е оцветен със смекчени възклицания и извивки на бедуина или древен богомолец, УЧИТЕЛЯТ предаваше с точността на изпълнител от далечни епохи. Съвременната класическа линия на многообразните мотиви-съдържания на световното музикално творчество Той изпълняваше с академична изисканост. А на българската песен - весела и тъжна, игрива и възторжена подчинена на неправилния такт и сплетени лъкови легати, Неговите пръсти подвижни и пъргави стъпваха на гриха, така както свирят знатните български гъдулари.

Цигулката като инструмент винаги бе предмет на почуда и удивление. Много често Той се вираше в изящните извивки - ефовете, през които отлитаха тоновете след като са били отразени от овала на странния инструмент. В такива моменти разговора ни свързваше с бележития майстор на цигулката Страдивариус.

УЧИТЕЛЯТ познаваше до най-големи тънкости пръстовата и лъкова тех-

ника. Звукоизвличането Му беше наситено със свежест, мекота и красота. Затова тоновете бяха с определен колорит. Дръзкото и шумно изпълнение Той наричаше бурен разговор на физическото поле. Нежното и деликатно пианисимо - среща с невидимия свят. Най-често Той свиреше с леко докосване на лъка, ползващ спикатите, летящия лък, а понякога се шегуваше с игривите пикирати на лъвата ръка.

Обикнали Неговото изпълнение ние с притаен дъх следяхме моментите, когато цигулката Му ще прозвучи.

Един от бележитите музикални дни на УЧИТЕЛЯ бе последния Му концерт - вместо утринно слово, през един от неделните дни на 1943 година. В клас Той влезе с цигулка в ръка. Концерта бе подготвен и приятелите бяха уведомени за това. Отрано те заеха своите места в осветения салон.

След обичайната молитва, УЧИТЕЛЯТ слезе от катедрата и заяви, че ще изпълни музикалния мотив „Блудния син“, който повече от 30 години не е изпълняван. Отвори кутията, взе инструмента и почна да го настройва. Пръстите на дясната Му ръка леко опипваха струните. Ухото Му търсеше чисти квинти. С леко докосване на лъка Той провери нагласата на струните и засвири.

Изпълнението и съдържанието на тази пиеса на подлещеше на нотен запис. Темпото на места бе бурно и бързо и пасажите летяха един след друг, поради което петолинията останаха празни. Всички само слушахме. Бяхме въведени в странен музикален свят. Свят изграден от музикални тонове, богат на съдържание, което само душата може да разчете. Изпълнението бе прецизно, изящно, богато на красота и звучност. В границите на три октави УЧИТЕЛЯТ разказа живота на едно съзнание преминало през многообразието на битие изпъстрено с драматизъм, романтика и размисъл. „Блудния син“ споделяше своя живот с езика на тоновете. Страница след страница ние разчитаме преживяванията му, ту сплетени в конфликти и противоречия, ту успокоени в светли надежди, където съдържанието на живота е изтъкано от светлина и любов.

В едва чуто пианисимо, изпълнено с горната част на лъка, напомнящо шепот, долавяхме нежните пориви на едно любящо сърце, което търси мир в голямата пустиня на живота, където то е все още непознато и неприето. В разложените акорди наситени с динамика и мощ, разгъващи се във възходяща хармонична линия силата на Висшата воля подава ръка на „Блудния син“, ръководи неговата съдба от свят в свят и дава уверения на неговия дух, за успешен завършек на едно драматично битие.

С няколко тържествени акорда разказа завърши.

Пръстите на Неговите две ръце, които стъпваха по грифа на цигулката и владееха движенията на лъка, прибираха инструмента.

Концертът завърши. Това бе Неговото последно голямо изпълнение пред онези, които дълги години слушаха Неговата звучна цигулка.

38. ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ НА ТЕОСОФИТЕ

През първите двадесет години на нашето време, дейността на УЧИТЕЛЯ е била тема на разговори в нашата общественост. Неговата публична изява, като добър и увлекателен сказчик на религиозно-етични теми, по научно-френологични въпроси е била правилно оценявана, видно от голямото мнозинство от слушателите, които са продължавали да коментират Словото Му. В цялата страна Неговото име става известно и много често е бил желан и скъп гост на добри семейства. Тогава гостоприемните домакини широко са разтваряли вратите на своя дом, където са били поканени да чуят интересния съ-

беседник по-голям кръг от близки и приятели. А в тези разговори УЧИТЕЛЯТ на обикновен език е разкривал закономерностите на живота, които всеки обикновен човек изживява без да може да ги обясни, а при някои случаи направо отхвърля. Тук Той е разглеждал Христа извън рамките на обичайните църковни схващания, а това е допадало на будният дух на българина, който почва да прави разлика между ординерното църковничество, което е външна демонстрация на онова светло схващане на християнството, което може и трябва да бъде живот на всяка човешка душа. В тези откровени разговори УЧИТЕЛЯТ е подлагал на оценка редица явления от ежедневието и открива пътищата към тяхното правилно разбиране. С особена увлекателност Той е правел духовният свят разбираем и приемлив - такъв какъвто е, такъв какъвто трябва да се разбере.

Достатъчно е било в такава интимна среда, УЧИТЕЛЯТ да обърне внимание за някоя кармична завръзка или развръзка между членовете на едно семейство, да насочи развитието на децата към тяхното действително поприще, или да отвали бремето на противоречиви изживявания, за да стане Той желан и очакван гост на този дом. Така методично е действувал УЧИТЕЛЯТ. Така Той е припаднал светлинка след светлинка в съзнанието на онези, които са Го слушали.

Тази многостранна изява на УЧИТЕЛЯТ е наблюдавана много внимателно от духовници и възбращащите се приятели на езотеричното познание - теософите. Познавайки по-добре от обикновените християни структурата на световите, теософите са били много възискателни към светогледа на УЧИТЕЛЯ. Те непрекъснато са се уверявали в Неговото абсолютно точно и правилно разбиране и неведнъж са изказвали мнението, че Той е „готов“ за работник в теософското общество и „ценен сътрудник“ за разпространяване на идеите им. За това те своевременно уведомяват ръководителите на Европейските теософски ложи и са получили разрешение да привлекат УЧИТЕЛЯ в редиците на своите „добри работници“.

Председателят на теософската ложа в България Софрони Ников не закъснява да поиска среща с УЧИТЕЛЯ, за да Го извести за добрите възможности, които Му предлага организираното теософско общество и големите успехи, които Го очакват както в нашата страна, така и в чужбина.

На устроената среща се разменят наново доброто мнение и висока оценка за публичната дейност, в духа и стила на теософските идеи, правят се комплименти за усърдната духовна работа и председателя на теософската ложа открива богатите перспективи за една съвместна дейност.

УЧИТЕЛЯТ с внимание изслушва поднесената покана за работа в полето на теософията, пожелава успех на теософската ложа и отказва да стане сътрудник.

Дълги години след тази кардинална среща, в поредица от изказвания и разговори УЧИТЕЛЯТ разкри основните принципи на започнатото от Него дело, в което по неповторим начин се изявява новата и светла мисъл за възхода на човешкия дух, за неговия светъл и слънчев път, който е крайно различен от известните философски, религиозни и теософски концепции.

Теософите и до ден днешен не могат да си обяснят отказа на УЧИТЕЛЯ да бъде сътрудник на движението им. До ден днешен те са верни на структурните формулировки на битието, които за съжаление не включват нито Образа, нито дейността на УЧИТЕЛЯ!

Настоящото, а и бъдещето правят образа и дейността на УЧИТЕЛЯ все по-разбрана и по-достъпна до съзнанието на всяка душа, готова да отвали камъка на традиционните разбирания за живота и се радва като малката тре-

вичка на живота и слънчевите лъчи, в единство и хармония с любовта на битието.

39. СПОМЕНИ ЗА ПЪРВИЯТ СЪБОР, РАЗКАЗАНИ ОТ БРАТ ТОДОР СТОИМЕНОВ

До дните на първият събор е изминат дълъг път. Не веднъж, тримата добри приятели и съмишленици д-р Георги Миркович от Сливен и Пеню Киров заедно с Тодор Стоименов от Бургас са доказали своята привързаност и любов към изключителния образ на УЧИТЕЛЯ и Неговото дело. Нарастващата близост между тях е позволила да се опознаят взаимно и да се уверят, че високите идеи, с които ги занимава УЧИТЕЛЯ са един свят еднакво странен и привлекателен. За д-р Миркович, който е познавал азбуката на езотеризма, мирозрението на УЧИТЕЛЯ е давало да се подразбере, че те ще бъдат въведени в едно неповторимо по своята същина разбиране за твърде сложния духовен живот. За Пеню Киров, който е бил одарен с богата и способна психика да долавя контакта с невидимия свят, УЧИТЕЛЯТ е бил Онзи, който е търсела душата му. Тодор Стоименов, въодушевен от богатите творчески импулси на почти свой връстник, е съзирал в образа на УЧИТЕЛЯ библеец, предтеча, вестител на духовно възраждане, образ, надарен със сили да възроди и възкреси опепеленото от вековете християнство.

Протичат дни на общуване с Него. Откровените разговори разбулват завесите на вековни заблуди. Пред тях се открива реалността такава каквата е. Една след друга отпадат философските концепции на древни и настоящи „мислители“. На теологичните комплекси блъсва буквоедството и догматизма. А в замъглените прозрения на окултизма те виждат вплетени невежество, суеверие и недоглеждане. Реалният свят, в който ги въвежда УЧИТЕЛЯТ става атмосфера на тяхния живот, а Делото Му - съдба. Привързаността им бавно прераства в удивителна апостолска преданост, в която УЧИТЕЛЯТ вижда образа на онези ученици, които могат да бъдат учредители на новото учение.

И тримата получават лична покана да вземат участие в първия събор на това движение. Поканата е изживяна със священ трепет. Уговарят се за пътуването. Д-р Миркович тръгва от Сливен за Варна с влак, а Пеню Киров и Тодор Стоименов решават от Бургас за Варна да пътуват пеш.

Дългият над 120 километра път те изминават с повишено самочувствие на призвани апостоли. Мисълта, че отиват на събор организират от УЧИТЕЛЯ вдъхновява двамата добри приятели, които като първите християни преживяват перипетиите на едно пътуване, което не е лишено от изненадите на своето време. А тогава страната ни се пробуждаше от робията и страхът от непознат човек е подпирал портите на селските домове. Това най-малко е смущавало Пеню Киров, който похлопвал за нощувка там където нашепването му е подсказвало. Нещо повече, този глас, който ясно е звучал в неговото ухо е сочел и пътеките, по които е трябвало да минат, нощните светлини на къщите, към които трябва да приближат и да потърсят заслон, овчарите, с които трябва да поговорят, от кои поточета вода да пият, през кои населени места да минат и пр. Това пътуване е цяла школа, особено за най-младия Тодор Стоименов, който рядко е напушал града. Всяка добра опитност поддържа разположението и увереност.

През тези предсъборни дни, двамата приятели са се уверили в забеле-

жителното единство между видимия и невидимия свят.

Малко преди Варна, на около 15 километра, горещината и неподходящото шаечно облекло оказва своето влияние за такъв тежък и изморителен път. Пеню Киров спира на една рекичка, за да поотпочине и се поосвежи и помолва Тодор Стоименов, който видимо е бил по-малко изморен да продължи, защото пред града ще бъде посрещнат от д-р Миркович.

Не без изненада и въпроси от страна на доктора е станала срещата извън града. С шеговит тон Тодор Стоименов е разказал за настъпилата преумора на Пеню Киров. А в града, в избрания дом, УЧИТЕЛЯТ сърдечно е посрещнал Тодор Стоименов, който побързал да сподели преживяните моменти на това необичайно за него пътуване покрай китното Черноморие. Късно през вечерните часове на същия ден и Пеню Киров е посрещнат с весело настроение.

На следващият ден почва събора.

УЧИТЕЛЯТ и д-р Миркович са се погрижили да подредят „салона“ - една по-голяма стая и да я изпълнят с много столове.

На уреченият час тримата заемат своите места. Сегиз тогиз погледа им се спира към вратата от където очакват да се появят останалите поканени съборяни. За тяхна изненада вратата се отваря, влиза УЧИТЕЛЯ с библия под ръка, застава до застланата с бяла покривка маса и поканва присъстващите към изпълнение на съборната програма.

За тези часове, Тодор Стоименов разправяше:

- Слушах Божественото Слово, радвах се на настъпилия мир в душата ми, усещах подем на духът си. Ликувах. И все пак често ме спхождаше мисълта - къде са останалите съборяни, защо не са пристигнали навреме!

Изглежда, че УЧИТЕЛЯТ долови моята мисъл и в заключение на своето слово каза:

- Действително сега сте трима, но ще станете мнозина. Салонът не е празен. Столовете са заети от голямо мнозинство от посетители от невидимите светове. Днес е нашия първи събор в България. Сега сте трима, но ще бъдете хиляди!

40. УЧИТЕЛЯТ КАТО ПРЕПОДАВАТЕЛ В СЕЛО ХОТАНЦА, РУСЕНСКО

(ПО СПОМЕНИТЕ НА АНГЕЛ ХАДЖИЙСКИ)

Малко и непретенциозно селце на около 20 километра от Русе. Сухо и безводно. С единствени два дълбоки кладенци за вода - единия за жадуващите жители и странници, другия за добитъка. Безводието не създава поминък. Водата е, която привлича и прави живота привлекателен и красив. Тя е, която може да задържи хората и да направи селището многолюдно и богато. Ето защо Хотанца е бедно селце. От няколко години жителите му се радват на ожданата с векове свобода и бързат да създадат деен израз на своите потиснати копнежи. Топлият повей към нов живот пробужда и у хотанчани стремежа към духовна светлина, която започва с обикновеното знание - четмото, писмото, смятането, природознанието, рисунката, звездите и пр... Те нямат напечата сграда за училище, но намира се добър, обичащ просветата българин и отстъпва една по-голяма стая. Нямат много пари, за да възнаградят своя учител, но затова пък са готови да го нахранят, като всеки дом от където е излязло дете за школото е готов да отдели от залька си, за да го поднесе заед-

но със скромното домашно ядене. Няма гориво за отопление, но всеки е готов по рожбата си да изпрати и дървце за огрев. Няма училищен двор, но пък има голямо поле с китна дъбова гора. Ето условията на хотанчани, на които са дали гласност между близки и далечни чак в Русе. Реални условия, но неприемливи. Следват неудачи. При такава обстановка не могат да задържат учител, а децата растат, стремежа към знание напират като пролетен импулс. По-заможните търсят науката в другите села и големия град. Останалите деца... чакат своя учител.

Един ден в селото пристига млад, спретнато облечен човек с граждански дрехи и куфарче. Под едната ръка той притискал странна цилиндрична кожена кутия - неговата цигулка. Той идва да даде първа просвета и първо знание на внушителна група от деца примесени и с такива, които са оставили зад себе си детството. За тази пъстра по възраст детска група, най-добра педагогическа оценка могат да дадат онези, които са възпитавали сборни класове. Без външение, но с дълбока увереност пред децата застава очакваният преподавател и с необичайна вещина той ги повежда по началните стъпки към малкото и голямото знание. За него не е било трудно да ги приучи на четмо и писмо. Известна е методиката за усвояването на подобно знание. Но на всички е правило впечатление неговата способност да предаде голямото знание вътъканно в природните процеси, на детски език да го опрости и да го направи разбираемо. Това той най-често е правел, когато повеждал децата навън по полето и из близката дъбова гора. Така часовете извън класната стая са били не само часове на отдих и освежаване, но са били часове на богато усвоено знание за неизброимите процеси на великата природа.

Но ето че часовете в класната стая почнали да стават приятни и очаквани. Много често той е влизал в клас със своята цигулка.

Тогава децата притайвали дъх. Те за пръв път виждат музикален инструмент различен от познатия им гайда или пискливия кларнет, който всяка неделя слушали на хорото. За пръв път чуват песнички, които заучавали бързо. За първи път зазвучават мелодични напеви, които приличат на песните слушани по седянки, но някак си по-мелодични, по-хармонични, действащи направо на тяхните детски сърдечни струни. Слушайки тази странна, милваща музика, децата напускали класната стая без обичайния глъч и шум. Напускали класът преобразени. Това направило силно впечатление и на родителите, които по-сетне са имали възможност в своя дом да чуят пеещата цигулка.

Дните на образованието преминавали в чудното разнообразие на часовете в класната стая и извън нейните белосани стени. Но наред с придобиването на първото знание, Той провеждал и възпитателния процес. Познати на всякого са буйствата на децата. Там често чувствата вземат надмощие и невинни наглед постъпки стават причина за нежелателни оскърбления, обиди, дори и лют побой. Тогава настъпват нежелателни моменти на плач между битите, оплакване срещу побойниците. Тогава децата търсят някому да излеят мъката си, което най-често правили като изтичват до своя преподавател и да искат неговата намеса. Той нежно изтривал сълзите на разплаквания, макар и виновник за побоя. След това заедно отиват там където е ставало събитието, за да се убеди виновния в своята вина и изобличи онзи, който умишлено клевети другарчето си. Няколко такива случаи са били достатъчни, за да се убеди класът, че не могат повече да мамат своя учител. Тогава Той бащински поискал, никога да не Го занимават с лъжа и клевета. Така възпитателният процес прераснал в самовъзпитателен, който става опорна точка на изграждащия се характер.

Онези хотанчани, преминали през класа на своя преподавател Петър

Константинов Дънов имат незабравими спомени за дните на своето първоначално обучение. Между тези спомени централно място заема образът на този предан и странен педагог, Който проведе двустраниното обучение в класната атмосфера и извън нейните стени. Педагог, който просвещава умът и моделира сърцето и душата. Педагог, който те въвежда едновременно в един външен предметен свят и в един вътрешен несъизмерим свят на малки и големи процеси, които оставят трайни следи. Педагог, който желае твоето добро и това на твоите близки. Педагог, който не пести знанието си, а иска да знаеш както той знае и познава, да постъпваш в духа на истината, която не е лична собственост. Педагог, който е влял обичта си в онези, които са имали привилегията да го чуят в класната стая и извън нейните стени в пределите на живота.

41. СТАРОЗАГОРСКИЯТ АДВОКАТ ИВАН ЖЕЛЯЗКОВ СЛИВКОВ, СЪСТУДЕНТ НА УЧИТЕЛЯ В АМЕРИКА,

разказва:

- Г-н Дънов беше скромнен, тих, силен в учението студент. Беше красноречив и имаше дар слово. Когато почнеше да говори, всичките студенти млъкваха и Го слушаха с внимание и уважение. В онези години подобен оратор в Америка можеше да стане не милионер, а милиардер. А той беше беден. Свирише чудесно на цигулка и това изкуство можеше също така да го направи един от най-богатите хора в Америка. Но Той свирише без пари.

Често студентите излизахме групово на екскурзия в просторните лесовете. Когато седяхме на почивка, често студентите се групираха около Него, за качките и шегите стихаха, за да чуем Него. Той увлекателно говореше за красотата и необятността на вселената, за величието на Бога. Погледнете, казваше Той, каква премъдрост, каква хармония, каква велика разумност има в звездното небе. Погледнете малките цветенца и поточетата. Кой поддържа тази красота около нас?

Разговорът водеше на отличен английски език.

Понякога неусетно се отделяше от нас и дълго не се завръщаше. Водени от любопитство ние тръгахме да Го търсим. Унесен в размисъл, вгълбен в мисли, Той не усещаше нашето приближаване. Ако някой от нас отиваше да Го побутне, Той трепваше и лицето Му изразяваше лице на човек, който с пробужда от красив сын.

42. ДЯДО ПЕТЪР ТИХЧЕВ, ЕДИН ОТ ПЪРВИТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ НА УЧИТЕЛЯ,

разказва следното:

- След седемгодишно следване в Америка, г-н Дънов се завръща в България и отсяда във Варна при сестра си Мария. Веднага евангелистите в града обявяват, че е пристигнал даровит богослов от Америка и че ще бъде назначен за пастир в църквата им. На поканата обаче, да държи първата неделна проповед, Той не се явил и така отклонява платеното назначение. Евангелистите ядосани от отказа почнали да злословят по Негов адрес, като го обвинили, че не ще да се назначи на работа. Това беше повод да се обърне към сестра Му с писмо, като запитвах още ли г-н Дънов е без работа и още ли Го храните на готиво. От нея получих писмо, в което тя ми отговаря: Жалко, че и ти си се подвел от тази клевета. Бъдещето ще покаже, дали ние храним Петър, или Той храни нас. Всички ще разберете това.

ПОД НЕБЕСНАТА ДЪГА НА СЛОВОТО

Част III

Летопис Вергилий Кръстев

43. СРЕЩНОЩЕН ПОСЕТИТЕЛ НА УЧИТЕЛЯ

През време на Школата на Учителя се правеха редовно екскурзии до Витоша, почти всяка седмица, обикновено в четвъртък. Не беше една-две, а цели 22 години. Какви ли не излети бяха правени. Незабравими мигове. Така ние сме на поредната екскурзия на Витоша, но беше уредено да преспим в една от хижите на Витоша, а тя бе хижа „Алеко“. Бяхме се разположили на наровете, а Учителят седеше също на избрано от нас място. Обикновено в такива случаи ние завършвахме с песни, накрая казвахме обща молитва и всеки от нас се опитваше да заспи. Един подир друг всички заспаха. Аз бях решил да не спя, а да наблюдавам Учителя, какво ще прави Той през нощта. А защо ли? Веднъж преди години аз се приближих до Него и Го запитях: „Учителю, Вие спите ли нощем?“ „Рекох, аз не спя, аз работя.“ Много пъти сме наблюдавали при общите екскурзии как Той полягаше на земята, настрани, заметнат със завивка и затваряше очи. Той си почиваше, но според нас Той заспиваше. Казвам, според нашите светски разбирания. Но ние знаехме от многото Му беседи, че Той не спеше, Той се извличаше от тялото Си напълно съзнателно, напускаше тялото си и отиваше в онези селения на Духа, за което ние само можехме да предполагахме. Тези неща подробно са разгледани в Словото Му и там ще ги намерите. След полученият отговор аз разбрах, че Учителят се извличаше от тялото Си вечерно време и отиваше с Духовното си тяло т.е. с Божественото Си тяло да работи. А оставаше физическото си тяло пред нас и ние Го виждахме полуседнал, седнал на стол или полулегнал на постеля със затворени очи. Понякога Той повдигаше клепачи, усмихваше се и продължавахме прекъснатия разговор с Него. Тези неща бяха за нас ясни и известни, дотогава, доколкото можехме да схванем някои неща с нашите човешки очи и уши. А това не беше малко за тези случаи през необятното Божествено знание от Словото Му.

Някои от приятелите захъркаха, други се унасяха, но аз легнах и стоях на моят пост в постелята, но буден, решен да будувам цяла нощ. Мина не знам колко време, изгубил съм представа на времето от очакване и напрежение. По едно време Учителят отмести завивката Си и леко седна на леглото. Вдигна дясната Си ръка, т.е. знак за поздрав на някому, който аз не виждах и започна да му говори на непознат за мене език. Напрягах слуха си, вторачвах се с очите си, дано нещо видя. Но не виждах нищо освен Учителя седнал на леглото и говорейки на някого на непознат за мен език. Това продължи около 10 минути. После Учителят вдигна отново ръка за поздрав, вероятно се сбогува с посетителя и отново си полегна и се зави със завивката. Беше изпратил госта си и си легна и заспа отново според нашите човешки разбирания. Той беше отишъл отново да работи някъде. Къде? Това никой от нас простосмъртните не можеше да каже.

На следващата сутрин аз наблюдавам Учителя и се стараех да не пра-

вя впечатление някому, че нещо съм виждал и чул през нощта. За мен това беше нещо повече от откровение. Такова нещо едва ли някому се бе случило. Аз бях ревностен и го пазах в себе си и не желаех да го споделя с другото. Издебнах момента, когато около Учителя за минутка нямаше никой, пристъпих към Него и Му разказах всичко, което съм виждал през нощта. Учителят ме погледна учудено и каза: „Това, което разказа ти го видя?“ „Да, Учителю, видях го и чух го. Но видях го само аз, защото не спях нарочно и чаках да се случи нещо. Исках нещо да се случи, което да чуя и видя само аз.“

Учителят се усмихна. Не каза нищо повече. Аз също замълчах. Настъпи тишина. В тази тишина усетих великият Небесен океан, който стоеше над мене в Могъщество и Сила. И моето човешко изражение беше една капка, която се мъчеше да се слее с Него. Най-много, което можех да направя беше да мълча. Една сълза се отрони от очите ми. Защо една? Не можах да разбера. Целунах ръка на Учителя и се отдалечих. В мене беше настанала тишина и бях навлезнал в един свят на безкраен мир и аз се чувствах пращинка, която бе в съзвучие и хармония с този океан. Тогава разбрах думите на Учителя, че „Божият Мир превъзхожда всяко знание.“ Учителят ме бе поставил временно в този мир, за да усетя и почувствам величието Му, за да разбера, че този Мир се населява от други същества по-напреднали в своята еволюция, за което ние имаме смътна представа.

Този случай съм го разказвал много пъти. За старите приятели това не им правеше впечатление - те имаха сходни опитности и познаваха Учителя от времето, когато Той се е откроявал със своето необикновено присъствие много повече към тях отколкото към нашето поколение от Школата. За нашето поколение, за младежите от Школата Той бе по-затворен, работеше с нас с други методи. Но за вас, които не сте виждали Учителя, за вас оставяме Неговото Слово и някои от нашите опитности. За вас те са необходими, за да знаете какво нещо е човека пред необятното Слово на Учителя. Днешният човек е пращинка сред безкрайния океан от знание от Словото на Учителя.

44. ГАРАНЦИЯ

От 1922 г. беше образуван Младежки Окултен клас и в него първоначално влизаха младежи, които Учителят лично бе поканвал и бяха влезнали със специално разрешение на Учителя. Някои дори си пазеха поканите, които им бяха връчвани лично от Учителя с Неговия почерк. Не всеки можеше да влезе в Младежкия Клас. Бяха изминали много години и когато аз дойдох на Изгрев бях готов за този клас. Аз бях музикант, свирех на цигулка и имах вътрешен стремеж да влезна в Школата. Но в Младежкия Окултен Клас не се приемаше току-така - идваш, записваш се и влизаш в клас. Случи се така, че бях се запознал с Тодор Стоименов, който бе председател на Младежкия Клас. Бях доказал своята преданост и изявих желание да бъда приет в Младежкия Клас. Тодор Стоименов ме изглежда изпитателно, кимна с глава и ме поведе към приемната на Учителя. Влезнахме, целунахме ръка на Учителя и Тодор разказа за моето желание пред Учителя. Аз стоя изправен зад Тодор, а Учителят бе седнал на един стол, поглежда ме и го пита: „Тодорчо, познаваш ли го?“ Той кимва с глава: „Да“. „Ти гарантираш ли за него?“ Тодор утвърдително кимва с глава и отговаря: „Гарантирам“. „Тогава може. Иди и го заведи, та го запознай с другите младежи. Може да посещава класа.“

Аз подскочих от радост. Вече бях ученик в Младежкия Окултен Клас. След време станах цигуларя на Младежкия Окултен Клас и до края останах в този клас. Минаха много години, но не мога да забравя начина, по който Учи-

теля искаше някой да гарантира за мен. Имаше много такива случаи. Някой завеждаше свой познат при Учителя и онзи изявяваше желание да посещава класа, но винаги Учителят запитваше: „Ти гарантираш ли за него?“ Това бе метод на Учителя. Ще го намерите в Словото Му. Но си спомням един случай когато един приятел се караше на свой познат с думите: „Аз те заведох при Учителя и гарантирах за теб, а ти се отметна. Как сега ще отида при Учителя? Какво да Му кажа? Мен ме е срам заради теб. Аз отговарям за теб пред Бога. Ти знаеш ли какво означава да отговаряш за другия пред Бога? Та на мен сили не ми остават за мене си, да отговарям за себе си пред Бога. А сега трябва да се разправам с тебе и да отговарям за теб. Каква беда ме сполетя.“ Този приятел оплакваше с висок глас бедата си. Постепенно гласа му премина в напевно оплакване до плач, дори премина до вопъл. Онзи, другия с наведена глава слушаше и мълчеше. Как се разреши въпроса им? Онзи, който беше, гарантирал трябваше да плати. Така беше в света според физическите закони. А в една Окултна Школа също има закони и това са окултни закони. И този приятел плати. Гарантът трябваше да плати. Не след дълго той заляна, по-сърна, помръкна и не след дълго си замина от този свят. А онзи се беше записал по широкия свят. Беше отишъл да пилее кредита, който друг му го бе отпуснал и с подписа си бе подписал полица пред Небето. Разбира се като пропиее и свърши с кредита и го похарчи - тогава ще дойде времето, че трябва да плаща и той самия. Така е в живота. Имаш ли кредит - то работиш, нямаш ли кредит ти си фалирал. А колко повече важи това за една Окултна Школа.

Така аз имах своят гарант в лицето на Тодор Стоименов и не го посраших и не злоупотребих с него до края на живота си. Аз останах верен на Школата.

45. СЪБРАНИЕ ЗА ОСЪЖДАНЕ

Изгревът трябваше да бъде образец във всяко едно отношение, защото трябваше да бъде огледален образ на Словото на Учителя. Та всеки, който идваше и ни види, трябваше според нас да ахне от почуда и веднага да стане наш съмишленик. Нали ние трябваше да приемем това учение и трябваше да го предадем на Българския народ, а той да го предаде на света. Така бе според Словото на Учителя. Но за това трябваше да се изграждат образци. Но ние не ги създадохме, защото не можахме да приложим това учение. Учителят веднъж бе разочарован от нас и бе казал: „Колкото можахте, толкова направихте.“ А ние направихме много малко. Дори бяхме причина чрез личния си живот да даваме поводи долу в града, светът да говори и да обвинява Учителя във всички възможни грехове. Ако имаше някакви грехове, то бяха наши, те бяха на последователите Му, но не на Него и на Словото Му. Но чрез нашите грешки другите съдеха за Словото Му и за Учението Му. Така ние, които бяхме последователи на Учението Му с нашето несъвършенство и погрешки ставихме причина да Го кори обществото. Така ние бяхме по-големи противници на Учителя, от онези, които бяха в града и Го хулеха по вестници и по трибуни. Те го хулеха заради нас. Те смятаха, че Той е причината за нашето несъвършенство и недостатъци. А ние си ги носехме от миналото. Примери колкото искаш. Ето един от тях.

Имаше една сестра, казваше се Тодора. Тя имаше мъж с три деца. Мъжът ѝ, който се казваше също Тодор беше противник на учението, но се занимаваше с окултни науки и гледаше на ръце. Имаше познания по хиромантия. Казвахме: „Тодор-гледача“. Семейството им се разби. Тодора отиде да живее при брат Ангел Вълков, който бе ученик от Младежкия Клас. Тя остави мъжа

си и децата си и отиде при Ангел. Всички настръхнаха срещу двамата. Особено този случай излезе във вестниците и се хвърляше кал и жупел срещу Учителя и дъновистите. Мъжът на Тодора беше ходил да се жалва тук и там, а това бе добре дошло за онези, които търсеха и най-малкия повод да нападат Учителя. Така тези двама последователи на Учителя станаха причина да се води вестникарска престрелка срещу Учителя. Той знаеше за това, беше много недоволен, но мълчеше. Тогава ние изгревяни решихме да действваме вместо Учителя, взехме решение да направим събрание, та да ги извикаме тези двамата, да ги изправим пред нас и всички да ги осъдим в Салона. За урок и за назидание на всички. Речено - сторено. Една делегация от трима човека мина през всички бараки и съобщи за уречения ден и час за осъдителното събрание срещу Ангел и Тодора. На следващият ден и час аз съм на Изгрева. Прекосявам поляната, насочвам се към Салона и очаквам да го видя пълен и препълнен, защото познавах възмущението на всички. Но на поляната нямаше нито една жива душа, освен Ангел и Тодора дошли за осъждане. Мъртвило. Отидох в Салона, нямаше никой. Отидох и обиколих тук и там в бараките - нямаше никой. Помислих, да не са излезли всички на екскурзия. По едно време виждам одного и го питам къде са останалите за събранието. Той ме изгледа изненадано и каза: „Какво събрание, аз имам днес работа.“ И си тръгва. Поглеждам към прозореца на Учителя. Изведнъж виждам как Учителят отвори прозореца, погледна Небето нагоре и отново затвори прозореца. Беше указание за мен, че Небето бе затворило не само прозорците и вратите на събранието, но бе заключило съзнанието им за осъждане. Учителят бе решил по този начин тази задача.

На следващият ден аз съм при Учителя. Все пак на мен не ми беше ясно как може окултен ученик от Младежкия Клас да открадне жената на един баща с три деца. Учителя ме изгледа и направо заговори: „Аз се чудя как може един ученик от Младежкия Клас да открадне жената на един мъж с три деца?“ Учителят повтори и зададе същият въпрос, който беше в моята глава. Но след малко добави: „Аз се чудя как е възможно жена с три деца да открадне един ученик от Младежкия Окултен Клас?“ Учителят ме изгледа строго. Аз се поклоних, целунах ръка и се отдалечих. Загадката бе разрешена. Вината на един - вина за всички. Погрешката на един - грешка за всички. Това бе окултен закон. Имаше го в Словото Му. Видяхме го на живо в Школата Му.

46. ПОЛИТИЧЕСКА КРИЗА

През времето на Школата-1922-1944 г. преминаха много трагични исторически събития. Политическите събития следваха едно след друго. Ние не бяхме безучастни - следяхме ги с внимание и се ослушвахме какво казваше Учителят за тях. Понякога Го питахме направо и получавахме най-невероятни обяснения и отговори. Така се обучавахме, за да имаме едно по-широко мирозрение за събитията. Знаехме, че събитията се определяха от друго място, че те първом ставаха в Невидимия свят и после се проектираха долу на земята, чрез нас хората. Това го знаехме от опита на старите възрастни приятели, знаехме от изказванията на Учителя, знаехме го и от собствен опит. Аз обикновено купувах някой вестник от града и го занасях веднага с колелото на Учителя. Чуках на вратата, целувах ръка и казвах: „Учителю, ето Ви днешния вестник.“ Той го взимаше и го полагаше на масата. За мен това бе повод да отида при Него и да разговарям с Него. Той не беше поръчвал никому да Му носи вестници. Но ние по наше усмотрение Му ги носехме. Понякога Той ги разлистваше, поглеждаше заглавията и пак ги съгваше. Той знаеше много

добре събитията в света и у нас. За мен бе ясно кой бе Всемирният Учител и че Той управлява цялата Вселена. Така веднъж Му подадох поредния брой вестник и Той ме запита: „Какво се пише в този брой?“ „За политическата криза, Учителю, че не може да се състави поредния кабинет у нас и това създава напрежение и нестабилност в държавата.“ Учителят замълча и след малко добави: „Това го знам и се мъча да им помогна, но никой не Ме слуша. Ето нощес дойде при мен Мария Луиза да ме пита как да се разреши тази криза. Казах ѝ как да стане това. Но дали ще ме послушат, ще трябва да почакаме и да видим. А дали и сина ѝ Цар Борис ще я послуша, също остава да видим.“

Мария Луиза беше майката на Цар Борис, която отдавна беше починала. Но този дух още витаеше тук и взимаше участие в политическите събития. Учителят прочете моята мисъл и добави: „Нощес след нея дойде и царица Йоланна. На нея също бе казано.“ Аз замръзнах от изненада. „Учителю, как тя е дошла от двореца през нощта до Изгрева? Кой я придружаваше?“ Учителят се усмихна: „Тя се излъчи от тялото си, когато беше заспала и така дойде, за да ме пита. Но дали ще запомни това, което ѝ казах след като се върне в тялото си и след като се събуди. Дали ще остане това Мое разрешение като съвет в съзнанието ѝ, това е друг въпрос. А дали ще се вслушат в нейния съвет и дали ще го изпълнят това е също друг по-голям въпрос. Но ще видим, ще почакаме.“

Аз стоях като статуя. Какво невежество цареше в света за събитията на историята. Какво знание се стовари върху мен за личностите, които уж движат историята. Дали ще мога да го понеса и изнеса на плещите си? Изминаха 30 години от тогава и този случай аз не смеея да го изнеса дори пред приятели. Да не би с това да увредя Учителя и да Го обвиняват, че Той вместо с духовни въпроси се е занимавал с политика. А след 9.IX.44 г. когато комунистите дойдоха на власт, ни обвиняваха, че Учителят е служил на царя. Затова беше опасно да се споделят тези неща. А трябва да се кажат и напишат тези Истини. Знанието е едно и то произхожда от Божествения Дух. А ние бяхме съвременници на Школата и целувахме ръка на Учителя в знак на общение с Божествения Дух. Това е една страница за това кой ръководи политическите събития и кой направлява историческите процеси в народите и в човечеството.

47. ЗАСПАЛИТЕ ЧАСОВОИ И ЗАПАЗЕНИТЕ ГЛАВИ

След 5.IX.1944 г. руските войски навлезаха в България след като СССР беше обявила война на България. С тях дойдоха комунистите на власт. Създаде се ново правителство, което застана на страната на съюзниците, т.е. на страната на Съветския Съюз. Това правителство взе решение - български войски да вземат участие във войната срещу Германия, доскорошния наш вчерашен съюзник. Аз също бях мобилизиран и нашата част беше изпратена в Югославия. Преди да ме облекат като войник, отивам при учителя и Му съобщавам, че съм мобилизиран и Го питам какво да правя. Отговаря ми само с една дума: „Идете!“ Целунах Му ръка и спокойно заминах. Там имаше какви ли не прекеждия, но ги преминахме благодарение на закрилата на Учителя.

Бяха ми наредили да придружавам един обоз от няколко камиона с хранителни продукти за предните позиции на войската. Отседнахме да пренощуваме в едно село. Наредихме камионите в кръг, поставихме часовои с пушки в ръце и определихме смените. Трябваше да се внимава много, защото в околността имаше партизани, които бяха цивилни и стреляха срещу българските войници от засада. Това бяха сръбски партизани на Тито. Накрая полег-

нахме, задремахме и сме заспали. Сутринта се събуждаме всички изведнъж. Оглеждаме се и какво да видим. Часовите спят и хъркат. Оглеждаме се втори и трети път, всички сме живи целенички. Озъртахме се гузно и усещаме, че тук има нещо и че тук нещо е станало. А ние се бяхме отбили от пътя с нашите камиони само на 20-30 метра. Отиваме на пътя и какво да видим. Виждаме следи по снега от преминала партизанска част - носили са оръжие, което са изоставили по пътя, разхвърляно по на 20-30 метра от нас. Едни оглеждат отляво, други на дясно и за наше най-голямо учудване и изненада виждаме чрез следите по снега, че тук е минала не малка партизанска част. Те са минали, не са скривали следите си, защото по целия път, на разстояние един-два км имаше разхвърляни техни вещи. А ние бяхме преминали привечер с камионите и не бяхме видели нищо, защото пътят беше чист и нямаше сняг. Снегът беше превалял през нощта.

По едно време ме обхвана страх. Страх от това, че сме преминали едно премекдие. Всички се чудихме как така са ни подминали и как така не са ни видели. Та камионите са на 30 метра отбити от пътя и се виждат направо много добре дори и при пълен мрак. Ако са ни видели, веднага биха ни изклали. В такива случаи те не убиваха, а колят заспалите като прасета. Всеки си опипва шията и се смее. Но това е горчив смях. Живи сме и здрави сме. Никой не упрекна заспалите часови, защото сме потресени от случилото се. При други случаи часовите щяха да бъдат дадени на военен съд. Но никой от нас не мислеше да наказва часовите, защото ако те бяха дали тревога щяха да обърнат внимание на минаващата партизанска колона и тя щеше да ни помете за броени минути. Ние бяхме около 30 човека. А по следите по снега се виждаше, че са минали стотина души.

Доиде време и ето аз съм на Изгрева и разказвам на Учителя за този случай. Изслуша ме и каза: „Аз затова те изпратих там, за да може чрез теб да се спасят тези българи.“ Аз останах смаян. Не очаквах такъв отговор. И затова не можах да Го запitam как е станало точно това. Как това стана след като и аз съм бил заспал с останалите, за мен остана тайна. Каква е моята роля в тази случка, за мен също остана тайна. Дали моето присъствие и тялото ми са дали възможност да държа връзка с Учителя и Той чрез мен е отклонил вниманието на партизаните. Само догадки през незначителното изявление и проявление на Божествения Дух и на Учителя.

48. ХИРОМАНТИЯ И ЧОВЕШКАТА СЪДБА

Нашата военна част пътуваше и трябваше да преспи някъде. Валеше дъжд. Отседнахме в края на селото. Намерихме изостанала плевня без да има вътре никакво сено. Налягахме вътре, а навън валеше дъжд. Едни спяха, други дремеха. Дъждът продължаваше - продължаваше вече доста време. По едно време войниците се разшаваха и започнаха приказки. Войнишки приказки, какво ли нямаше в тях. Всичко беше събрано в един куп. Аз реших да използвам моите окултни познания по хиромантия и започнах да им гледам на ръце. Един след друг те ми подаваха ръцете си. Аз говорех, те слушаха, клатеха с глави. Онези, на които гледах, казаха: „Позна ми, това е така. Има нещо вярно.“ От смях и закачки разговорът започна да става сериозен. Пред мене един войник ми подаде дясната си ръка. Загледах се в нея и изтръпнах. Линията му на живота беше много къса и прекъсваше на дланта му. Нещо ме задави от възмущение. Тази къса линия на живота на дланта му свършваше точно там, където бе обозначена неговата възраст в момента. Казах му някои общи работи, а за нея замълчах. След една седмица той бе убит при една заса-

да от сръбските партизани. Бях потресен от случилото се. Бях уплашен от това, което видях на ръката му. Бях разкъсан вътрешно от съмненията за ползата на окултното знание. Ето аз знаех, но не го предупредих, че линията на живота му е къса, за да вземе мерки или да напише поне едно писмо на родителите си. Не знаех дали съм постъпил правилно като съм замълчал. Като споделих всичко това с Учителя, Той ми каза така: „На никого не му е позволено да си играе със съдбата на другиго. Има управители на човешката съдба. Те са съдници от най-висша категория. Те знаят неговата карма от векове и знаят най-добре кое е най-подходящо в този момент за него. Само Бог е този, който управлява съдбата и разрешава кармата на човека. На никого не му е позволено на човек или ученик на една Окултна Школа да се бърка в чужди съдби, да ги определя, разрешава и насочва, защото за това е необходимо голямо знание. Има същества, началства и сили, които се занимават в духовния свят с тези неща. Това са свещени неща за пътя на човешката душа на земята. Никой няма право да се разпорежда със съдбините на едно същество освен Бога.“

Учителят говори строго и категорично. Аз се радвах, че съм постъпил без да искам разумно. Друг път също съм оглеждал човешки ръце, но никога не смеех да отреждам съдби и да изричам пророчество. Бях запомнил много добре този урок.

49. ПОСЛАНИЕ КЪМ ТИТА

Намираме се в едно село в Сърбия. Войниците са разквартирувани по къщите. Аз съм в една къщичка със скромни хорица. Стопанката шета по двора. Аз съм седнал и чета. Отворил съм джобното си евангелие и чета редовно всеки ден от него по няколко причини - хем се обучавам, размишлявам, хем се старая да се охранявам чрез Евангелието като го чета съсредоточено и внимателно, защото зная, че Христовият Дух на времето и сега е един и същ. И той е, който охранява и пази. Стопанката ме вижда, че чета задълбочено, вижда ме, че понякога се моля и ме наблюдава скришом. Вижда също че не пуша, не пия, вегетарианец съм. Клати глава и се чуди какъв съм такъв и от къде съм дошъл баш такъв в нейната къща. Накрая решава да погледне какво чета. Аз съм оставил книжката на стола захлупена, там на онази страница до където съм стигнал. Тя посяга с ръка, взима книжката, заглежда се и извиква: „Я види, па овде се пише за наш Тита. Е-ли е познат наш Тита у Бугарску?“ Аз не разбирам нищо. Посягам към Евангелието и виждам, че тя е отворила на онази страница, където е посланието към Тита от апостол Павел. Аз се усмихвам. Тя се усмихва също. Тито беше водач на партизаните по онези дни. Голяма, популярна личност, легендарна личност. След войната стана президент на Югославия и доживя дълбока старост като пожизнен президент оставил дълбоки дири в политическия живот в Югославия и в Европа. Стопанката се промени благосклонно към мен - отвори се. Смяташе, че съм тежък човек, щом чета посланието на техния водач Тито. Аз си мълча, не казвам нищо. Нали Евангелието свърши своята работа - какво да искам повече? Не беше необходимо друго.

На Изгрева съм и обяснявам на Учителя случилото се. Той се смее от сърце. После добавя: „Невежеството няма граници. Но голяма сила се крие в невежеството. Добре, че те си се намерил на гребена и на вълната на това невежество, когато е горе, а не когато е в пад, защото то щеше да те свлече надолу. Благодарни на Евангелието.“ После си спомням, че в това село няколко войници, които бяха разквартирувани по къщите изчезнаха безследно, бяха

убити от сръбски партизани. Разбрах, че Евангелието ме спаси. Спаси ме Посланието на апостол Павел към Тита.

Имаше и друг още по-невероятен случай с легендарния герой Тито. За него ми разказваше Паша Теодорова, стенографката на Учителя. През 1944 г. в един разговор с Паша Учителят казал за Тито следното: „Тито знае всичко“. Какво означаваше това определение, тогава не знаех. Но след войната политическите събития се сменяваха едно след друго. Маршал Тито като президент се опъна на генералисимус Сталин и се отдели от опеката, опекунството на Съветска Русия, която като военна сила бе окупирала цяла Европа. Всички се учудваха на смелостта му. Направи най-неочаквани политически ходове, които никой не очакваше с големи положителни последици за Югославия. Имаше точна ориентация за време и събития. Излезе точна преценката на Учителя за него: „Тито знае всичко“. Не беше случаен дух. Имаше познания и опитности. Имаше сила и воля да ги реализира, и ги доказва като президент на Югославия. Това означаваше, че той имаше пряка вътрешна връзка с невидимия свят. По друг начин не можеше да се обясни мнението на Учителя за него и неговата дейност като президент на Югославия. Едното с другото се покриваше и доказваше правотата, че „Тито знае всичко“.

Остана загадка, защо и по какъв начин той си беше избрал този псевдоним. От Евангелието ли го бе взел или от друго място. Но съвпадението не бе случайно. Прочетете посланието на апостол Павел към Тита и ще видите толкова много неща, които съвпадат с политическата дейност на Тито.

50. НЯМАШ КАРМА - СВОБОДЕН СИ

В Младежкия Окултен Клас бяхме само младежи и девойки. Онези, които се ожениха трябваше да напуснат Младежкия Окултен Клас и да отидат в Общият Окултен Клас. Такова бе правилото. Ученици от Младежкия Клас можеше да посещават Общия Клас. Но ученици от Общия Клас, където бяха семейните, не бе им позволено да посещават Младежкия Клас. Бяхме млади, хубави и момите и момците. Сега когато това разказвам сме побелели старци, но тогава бяхме хубавици и красавци. Бяхме влюбени един в друг явно или тайно. Особено в тази аура на Учителя смятахме, че се намираме в безкрайността на Вселената, защото тук се чувствавахме като души и правехме обещание като души. Но това бе само на Изгрева и в присъствие на Учителя. Това бе усещане и преживяване, което не може да се опише.

Имаше една девойка, която ми харесваше много. Опитвах се да се доближа до нея. Когато се доближавах до нея, с разговор или с някоя разменена дума, то тя бавно се отдалечаваше от мен. Когато решавах, че повече няма смисъл от такава дружба или любовна история, то аз се отдалечавах. Но тогава тя започваше да се доближава до мен. Отново се връщах към нея, а тя също така безшумно се отдалечаваше. Като че ли някаква невидима стена заставаше между мене и нея. Тази стена запазваше едно точно разстояние. Когато се приближавах към нея, тя се отдалечаваше. Когато се спирах и се отказвах, тя се приближаваше към мене. Разстоянието оставаше винаги едно и също между нас двамата. Разстоянието бе точно отмерено и изчислено с някаква вътрешна мярка и аршин, който аз не познавах, но в който се убедих. Така преминаха цели три години. Накрая не издържах; отидох при Учителя и Му разказах всичко най-подробно. Срам не срам, разказах Му всичко. А Той много внимателно ме погледна и каза: „Аз съм причината. Аз съм тази преграда, която застава между теб и нея. Аз съм този, който е определил какво да бъде разстоянието между теб и нея. Това разстояние е за обсега на душите,

които са на земята, когато искат да правят контакт помежду си."

Аз го гледам учудено с широко отворени очи. Устата ми е отворена в почуда и захлас. Захласнат съм от всичко чуто от Учителя и прехласнат съм от всичко видяно през тези три години. Учителят се усмихва, навежда се към мене и казва: „Разбери, ти нямаш карма с нея. Ти си свободен и тя е свободна. Защо ще създавате карма в Школата? Ще загубите и двамата условията си за работа. Ако имаше карма с нея, отдавна преди три години щеше да почне да се разплита. Първо щеше да ви оплете, а после щеше да ви накара сами да си я разплитате. А сега нямаш карма с нея. Благодарни на Бога за това."

Аз целунах ръката Му и си тръгнах. Към това същество в женска форма запазих искрени чувства. По-късно тя срещна онзи, с когото имаше карма. Отначало всичко се заплете, че се оплете и като започна да се разплита какво ли не се чуваше - караница, чуваше се вой, плач и ридание. Проверих думите на Учителя на живо с очите си като виждах страданията на другите престъпили закона, който създава общение на душите в Школата на Учителя. А това беше най-важния урок за мен в онези години. Оставам ви го на вас за поука и размисление. А това не е малко. Подарявам го на вас - младите, хубавите и красивите. Защото, когато си млад всичко е красиво в теб и около теб.

51. ЧАСОВНИКЪТ, КОЙТО НЕ БЕ КУРДИСАН

Имахме един брат, казваше се Николай Дойнов. По едно време започна да се занимава с търговия, успя и преуспя, че се замогна, стана дори милионер с много милиони. Около него се бяха задвижили много хора - търговията вървеше добре, даваше големи доходи. Но тогава излезе закона срещу спекулата. Властите бяха решили да направят един показан процес, като осъдят един-двама спекуланта. Понеже Николай беше забогатял много бързо, като беше развил голяма търговия, имаше опасност да бъде подведен и изваден на съд и да отиде в затвора. А той беше ученик в Младежкия Окултен Клас. Знаеше постановката на Учителя за богатството, но искаше да опита, да стане богат, да разполага с пари. Веднъж Учителят го беше запитал пред всички: „Николай, ти какъв искаш да станеш?" „Да стана най-богатия човек в България". Учителят се усмихнал и казал: „Добре". И той стана. Учителят имаше хубаво отношение към него. През време на Младежкия Окултен Клас, когато трябваше да се напишат математически формули, геометрични фигури и да се даде обяснение, то винаги Николай беше на дъската и учителят го изпитваше така както се изпитва в едно обикновено училище. Имаше и други математици, но Учителят извикваше него и с него работеше. Това правеше впечатление на всички. Учителят го обичаше и го закриляше.

Той беше се запознал с една сестра - Дора Карастоянова. Искаше да се жени. А той нямаше къде да се подслони, живееше в една обща барака с няколко младежи. Учителят го среща и му казва: „Николай, виж птиците какво правят. Когато решат да се женят, те първом си правят гнезда и тогава се женят". Николай мига, разбира примера, но му се жени. Ожени се преди да си направят птиче гнездо и после премина през големи изпитания, докато си направи барака за младото семейство. Дойде време, роди му се първата дъщеря и той я вози гордо в една количка и прекосява поляната. Учителят го среща и го пита: „Николай, доволен ли си, че сега возиш баба си в тази количка!" Николай изтръпва и занемаява. Той смята, че всички, които се раждат на Изгрева са деца и бъдещи жители на земята от шестата раса. Учителят толкова много е говорил за шестата раса, която трябва да дойде. Какво става? В количката той вози своята дъщеря, която е преродена негова баба. Човек не

може да прескочи родовата си карма така лесно и да скочи направо в шестата раса. Многократно наблюдавахме различни случаи с децата на нашите приятели. Какви ли не случаи имавме, за които Учителят бе дал своето становище. Тези случаи трябваше да се съберат и подредят. Те трябваше да станат обект на едно изследване на следващото поколение, за да се знае, че в Школата ученика идва по дух, а не се ражда плътски, за да бъде потомствен участник в тази Школа.

След като Николай бе станал богат и пребогат, веднъж Учителят извиква Николай, изважда часовника си, който бе златен и му казва: „Николай, можеш ли да го занесеш на поправка при часовникар, че не работи от известно време.“ Николай туря часовника в джоба си и си тръгва. Залисва се по своята търговия и забравя да го занесе на часовникар. Точно по това време го арестуват и го обвиняват в спекула. Престоява към един месец в затвора. Накрая го изваждат пред съд, но го оправдават поради липса на доказателства. Като излиза от затвора, връща се в София и тогава се сеща, че трябва да занесе часовника на поправка. През цялото това време на затвора и в съда часовника е бил в джоба му. Когато се влиза в затвор обикновено всички лични вещи се прибират на съхранение. Но като видяли, че часовника е златен, му го оставили, за да не го открадне някой от служителите, макар че всяка вещь се описва. Николай занася часовника, часовникаря го преглежда и му казва: „Часовника му няма нищо. Не работи, защото не сте го курдисали. Ето сега аз го навих и той работи.“ Николай го взима и го занася на Учителя, предава го и добавя, че часовника е здрав и читав, само че не е бил курдисан, затова не е работил. Учителят се усмихва: „Знам, че е здрав и читав и че не е навит, но ти го дадох нарочно, за да държиш връзка с мен. Иначе беше загубен и щяха да те осъдят на затвор, че дори искаха и живота и смъртта ти.“ Тогава Николай си спомня, че при обиска са му взели всичко, но му оставили часовника, само защото полицаят не е искал да отговаря за златен часовник, за да не го открадне някой. Така през цялото време часовникът, който е бил здрав и читав, но не е бил курдисан е стоял в джоба на палтото му. Връзката между Учителя и него е била осъществена и така той бе спасен. Как, по какъв начин стана това ние можем само да гадаем. А как става това, вие ще го намерите в Словото на Учителя. Защото човешките съдби се управляват от духовни закони, които са рожба на живота в нас и извън нас.

52. КОЛКО ТРЯБВА ДА БЪДЕ ВИСОК НА РЪСТ МИРОВИЯТ УЧИТЕЛ?

Когато се движехме около Учителя, а Той стоеше прав имавме усещане, че ние се движим подети на някаква вълна, която ни правеше по-леки, движенията ни бяха по-плавни, по-безтегловни с голяма мекота. Това усещане отговаряше на онова състояние на душите ни, в което се бяхме озовали - правеше ни волни като птици. Като че ли не бяхме в себе си, а извън себе си и се движехме във въздуха. Това бе усещане на душите ни. Това преживяване не беше наше, но на вътрешното ни духовно естество.

Когато Учителят се движеше, походката Му бе плавна, стъпваше на пръсти и след това на стъпалото, нямаше никакво усилие. В една от беседите Той подробно обяснява как трябва да се стъпва и как трябва да се ходи, защото съвременния човек стъпва първо на петите си, че после на стъпалото, като по този начин се получава сътресение на гръбначния мозък. Аз много пъти съм се движил редом с Него и винаги съм се питал, как така Той можеше

леко да се движи, без да употребява усилие. А Той беше на възраст, гонеше осемдесет човешки години. Веднъж се движих редом с Него на един метър разстояние и изведнъж усетих как някаква вълна ме поде отдолу, леко ме повдигна, после ме сложи на земята и аз вече се движех леко, леко. Защото усетих, че тялото ми олекна най-малко с една трета от моето тегло. Можех да се движа леко, плавно, с удоволствие. Това състояние трая към 20 крачки и отново изчезна. Аз усетих, какво значи моето тяло да се движи с естествената ми тежест. Движеше се трудно, макар че аз бях свикнал с него, защото бе мое собствено тяло. Учителят ме погледна и се усмихна! Беше отговорил на въпроса ми. Аз разбрах всичко и повече не Го безпокоях.

Учителят беше нисък на ръст. Ние бяхме високи младежи и стърчахме с една глава над Него. Изпитвахме неудобство, че ето тук е Великият Учител и вместо да е висок, да кажем два метра и да Го гледаме отдолу нагоре, то Той е по-нисък от нас и ние Го гледахме от горе на долу. А по-високите се навеждаха, за да Му кажат нещо или да чуят нещо. Това винаги ме е измъчвало. Не изтраях и веднъж Го запитах направо и в упор изстрелвам въпроса си. При други случаи аз винаги обмислях въпросите си и се явяхах пред Него с подготвени въпроси. „Учителю, защо имате нисък ръст и защо не сте взели да си направите по-високо тяло, например два метра, а изпитваме неудобство, че ние учениците стърчим с една глава над главата на Великия Учител.“ Учителят се спира, оглежда ме внимателно, вероятно вижда, този който е в мен и Му задава въпроса, усмихва се и се смее известно време. Вероятно Му бе харесало това, че ние учениците стърчим с една глава над Неговата глава. После лицето Му взе сериозен израз и Той каза: „Ако бях взел по-висок ръст, по-висок от 165 см., то българският народ ще се разруши, нямаше да издържи. Българският народ е малък народ, а България е малка страна и аз не можех да взема по-голямо тяло от това, което съм взел в този момент. А ти искаш да съм висок два метра. Можеше това да стане, ако се бях родил в Русия - онази страна е необятна и народа е неизброим. Засега това е достатъчно за мен, за българския народ и за Моята работа. А че стърчат с една глава над мене, това ме кара да бъда смирен.“

Учителят отново се усмихна. Аз също се усмихвам. След това през целия ден мислех за съотношението, което съществува между народ, територия и държава от една страна и пребиваването на Великия Учител на земята. Един въпрос, един отговор и много размисъл. По-късно в беседите открих различни мисли на Учителя за това, какъв ръст Той би заел ако се роди в този народ. Там ще намерите различни цифри при различните изказвания. Има цифрите 157, 159, 161 и 164 см. Дали има противоречие в това? Няма противоречие. Защото Учителят разглежда нещата в строго конкретни времена, за да изведе от тях строго определени закони. А ръста на Учителя бе 165 см. Не може да има грешка. И нищо не може да има случайно там - при Великия Учител.

53. ДЛЪЖНОСТ - КУРИЕР

В първите години приятелите били неколцина: Д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов. По-късно се приобщават и други. За всички, без изключение младият Петър Дънов е само един учен човек и нищо повече, като се прибави, че е запознат с окултизма и спиритизма. По това време Учителя е 36-годишен. По-възрастните приятели настоявали да се образува едно дружество за духовни и психически изследвания, което да организира работата им. Но с какво по-точно трябва да се занимава това дружество, за тях е било неясно. Трябвало е да следват опита на онези създадени дружества в чужби-

на: „За окултизъм, спиритизъм, масмеризъм и т.н.“. Д-р Миркович е издавал списание „Светлина“, а след това „Виделина“ и е превеждал много статии на български от френски списания. Затова всички са смятали, че трябва да се основе такова подобно дружество и в България. При едно от събиранията си, те го основават и правят съответен протокол. От съставянето на този протокол бяха изминали 40 години, когато Тодор Стоименов веднъж ми го показа с чувство на гордост и умиление от първите им години. Аз го взех и започнах да го чета. В него се описваше датата, година и че се основава дружество за духовни въпроси и издирвания. Като председател на това дружество се определя д-р Миркович, а за членове се определят Пеню Киров - секретар, Тодор Бъчваров - касиер, Тодор Стоименов - деловодител, а за куриер на това дружество се определя г-н Петър Константинов Дънов. Държа този исторически документ, ръцете ми треперят, гласът ми заглъхва, очите ми се премрежават от сълзи. Запитвам Тодорчо, дали знае какво означава този документ, след като Учителя е взел последната длъжност в този протокол? Тодорчо мълчи. А от тогава се изминават 22 години, които са подготовка на Школата, която се води от Учителя. От 1922 година започват други 22 години където Школата се открива и се води от Учителя. Тодорчо е съгласен с мнението ми. Той се усмихва и прибира протокола. Аз настоявах да се запази и да се заснеме този протокол. Аз бях за тях много млад, а те бяха заслужили, възрастни приятели и моето указание не беше задължително за тях. Вървя аз по Изгрева и разказвам за този документ, а един ми казва: „Ти обиждаш Учителя с това, че е бил сложен в протокола за куриер и че е взел последното място тогава“. Аз се учудвам, че така може да се разсъждава и възприема този факт. Учителят е искал да им покаже нещо друго: онова, което хората решат да направят в името на своето човешко разбиране - то няма успех. А онова, което се прави в името на Божие - то успява. Но този документ го имаше. После някой го прибра и той изчезна. Вероятно някой смяташе, че се хвърля кал и обида върху името на Учителя по този начин. А това бе метод на Учителя, който Той е прилагал много пъти. Веднъж Той каза така: „На Небето бях най-големия Светия, а тук на земята съм заел последното място, за да бъда един от най-малките служители на Бога. Трябва да се даде пример на хората, как един човек може да служи на Бога с най-малкото проявление добро, заемащ последното място в света.“

А това не е ли разрешение на загадката за куриера и неговата длъжност от този протокол, който повече никой не вижда?

54. ОДЕАЛОТО НА ГРЪБЛАШЕВА

Какви ли не случки и събития присъствуваха през тези години на Изгрева. А какви ли не личности нямаше. Не бяха личности, а великани на миналото. И всеки искаше да наложи своето мнение и понякога избухваше като вулкан. Друг път му се виждаше пушека или избулваше пепел с месеци върху Изгрева. Движеха се по Изгрева безобидно, но в себе си носеха неща по-страшни и от силата на вулкана. Изминалите векове чрез тях присъствуваха на Изгрева. Миналото и историята на човечеството се бяха събрали тук.

Имаше една сестра, казваше се Гръблашева. Беше съпруга на Величко Гръблашев, който дълго време превеждаше от английски на български литературата на Розенкройцерите от Америка. Накрая замина за Америка, за да търси Христа, който трябвало да дойде в новият континент и да излезе от нова земя. Какви ли не абсурди имаше по земята българска? Отиде там и се запиля по широкия свят на Америка, за да търси Христа. Но жена му Гръблаше-

ва остана тук в България, беше една от верните стари сестри, още от времето на 1910 година. Ние бяхме я заварили вече възрастна, защото бяхме от Младежкия окултен клас. Поколенията се движеха последователно - едни се раждаха, други си заминаваха. Учителят по тези години се обръщаше с по-голямо внимание към нас - младите, а възрастните ревнуваха и смятаха, че Учителят ги е изоставил понеже са вече остарели. Това не беше така. Каквото трябваше човек да посее, той го беше посял в себе си преди десетки години. А дали беше поникнало нещо от тези идеи - това беше работа на онзи, в който е посадено - да го отхранва и отглежда, да го поби и се грижи за него. Учителят беше еднакъв за всички, за млади и стари. На всекиго раздаваше заслуженото, дори и незаслуженото, така както Той преценяваше със Неговите мерки.

Така един път Гръблашева се събужда с една мисъл, че трябва да подари нещо на Учителя, за да Му припомни, че тя съществува и да покаже уважението си към Него. Умува, решава и намира едно одеало и го занася на Учителя. Но Той не го е приел. Защо не го приема, това не знаем. Дали е било чуждо това одеало, дали е спал с него някой друг или при подаръка е вложен някакъв умисъл - това не знаем. Можем само да предполагаваме. Но Учителят отказва втори и трети път. Накрая тя така силно се докачила и възмутила от Учителя, че поискала и-тя да Му покаже какво знае и може. Взела одеалото, наклала огън на сред Изгрева и пред всички го изгорила като казала: „Щом Учителят не приема одеалото от мен - аз ще го изгоря, за да го няма.“

След като изгорила одеалото, Учителят слезнал от стаята, движил се с бастуна, приближил се до нея и я наложил с бастуна по гърба и задника много пъти. Тя викала и охкала. От време на време се обаждала: „Учителят не приема одеалото, но аз приемам бастуна!“ Всички се чудели на тази гледка. Хем Учителят я налага с бастуна и вместо да се смири и заплаче, тя непрекъснато повтаряла една и също. Накрая Учителят извикал: „Излез от нея и вълн от Изгрева.“ Чул се писък от устата на Гръблашева и нещо като вихър излязло от устата ѝ и се запияло над главите им в посока към Витоша. Гръблашева легнала на тревата и само плачела тихо. Учителят я огледал и казал: „Така е добре“ и се отдалечил. На следващият ден на беседа говорил за това, че един тъмен дух, колкото по-лесно влиза в човека, то толкова по-трудно може да излезе от него. Всички се оглеждат и се усмихват. Всички знаят, че това се отнася за вчерашния случай и е за Гръблашева. Но Гръблашева седи, слуша и все едно, че не се отнася за нея, а за някой друг. Важното е да се даде окултният закон. Той бе даден. А вчера всички бяха видели как действа този закон. Стенографите записаха думите на Учителя. След време вие ще прочетете този закон, но няма да знаете случката и може да не му обърнете внимание. А когато ви се случи подобна бяла на главата, ще се чудите какво да правите. Ето, затова ви са необходими нашите опитности. Те са нашият път по време на Школата. Вие не можете да преминете напред, ако не преминете през нашия път, защото ние сме поколение преди вас и сме поколение на Школата.

55. МИХАЛАКИ ГЕОРГИЕВ И ИВАН ВАЗОВ

Името на Михалаки Георгиев се среща още от първите години на века заедно с други сподвижници на Учителя. Ще го намерите в първите протоколи на съборите. Творчеството му е своеобразна плетеница от китни, благозвучни народни слова и непосредствен народен говор. Според Учителя най-добрият разказ в българската литература е този на Михалаки Георгиев озаглавен „Митар-пророкът“. Наистина в този разказ има всичко и е събран във

финален акорд цялата съкровищница на българския дух.

При една среща между приятели, Михалаки Георгиев се обръща към Учителя с думите: „Г-н Дънов аз се опитвам да пиша разкази, романи, но нямам добър успех. А ето Иван Вазов може да пише с успех и романи, и поезия и особено „Епопея на забравените“. На какво се дължи всичко това събрано у него като в „рог на изобилието“.

Тогавя Петър Дънов е още млад с физическото си тяло - около 40 години. За събеседниците си Той е млад човек, образован, понеже е учил в странство. Учителят отговаря по следният начин: „Иван Вазов е своеобразен медиум от най-висша категория. Освен това той е съвременник на онази епоха и всички убити революционери са негови познати и приятели. И което е също верно, те идват над него и сега му диктуват какво да пише. Диктуват му не само те, но и духовните ръководители на тези големи личности в българската история. А тези духове са изпратени от Невидимия Свят да пробудят този народ. Затова неговата поезия за тези революционери е от най-висш порядък. Тя е поезия и Слово на Духовните ръководители, които са ръководили онези личности, като Раковски, Левски и всички останали описани в „Епопея на забравените“. А ти не си съвременник на тези хора и те не те познават и затова няма кой да ти диктува. Или ако ти диктуват трябва да можеш и да записваш. Много условия са необходими, за да бъдеш голям поет и белетрист. И много работа. И всичко това трябва да преживееш в себе си, което те ти диктуват. Накрая трябва да издържиш. Така, че не е било лесно на Иван Вазов. Не му гледайте лаврите, но погледнете и страданието му. И тогаз ще разберете цената на това творчество. Творчеството е колективен акт на много души от горе, от Невидимия Свят и долу от видимия свят. Трудно се съчетават тези неща. Но който ги съчетае става поет. Отгоре разрешават някой да си сложи фамилното име за автор. Но този автор знае, че това творчество не е негово, а е плод на душите, които са създали тази поезия горе и са я свалили долу на хората.“

Този разказ бях го слушал много пъти когато бях млад от възрастните приятели, които отдавна са си заминали. Сега аз съм на техните години и трябва да го опиша като мой разказ. Разказът е мой, но друг го описва и накрая той е колективен акт на всички, които са от Школата на Учителя. Ето, това е цената на колективното творчество. Защото Божествения Дух се изявява в единствено число, а се проявява в множествено число. Творчеството се подчинява на същите закони. Горе е в единствено число, а долу е в множествено число, проявяващо се чрез живота на хората.

56. ЧУВАЛ БРАШНО ЗА КОМУНАТА

Всички се учудваха на това, че около Учителя се движеха хора с най-различна професия и образование. Тук имаше представители на всички съсловия от обществото. Всеки един бе застъпен и всеки си имаше представител на Изгрева, нещо като своего рода посланик.

Един такъв посланик на действащото офицерство бе Никола Гръблев между двете световни войни, т.е. през цялото времетраене на Школата от 1922-1944 година. Той бе интересна личност и за него ще прочетете от неговите опитности и ще видите какви хора са движеха около Учителя.

По онова време младежите от Младежкия Окултен Клас решават да правят комуна и напускат Школата Изгрева. Учителят не е бил доволен от това. Защо ли? Защото тези идеи за комуните не са Негова идея, а са вложени отвън, за да отклонят младите от Учението. Решават да правят комуна. Напус-

кат Школата. За мен, който дойдох по средата на Школата, това бе кошунство. Но за тях нещата са стояли по иначе в самото начало. Учителят бил крайно недоволен, но никой не Го пита. Пред стенографката Савка казва: „Те напуснаха Школата и ще отговарят за това. Те се поддадоха на внушенията на Черната ложка и всички ще платят за това.“ Идва се до там, че Учителят не е имало с кого да седне на масата горе на Изгрева, за да обядва. Обикновено е извиквал д-р Жеков, за да му прави компания: „Кажете на д-р Жеков да дойде, за да раздели трапезата и Божието Благословение от хляба, защото Нибето ще си оттегли благословието от българския народ.“ Отиват и му казват. Той идва и вече е редовен сътрапезник на Учителя. На Изгрева се виждат тук-там хора. Той запустява от младите. Те бяха онези, които живееха горе. Само възрастни братя и сестри преобладаваха в неделя от града и онези, които са останали на Изгрева. Тъжно. И трагично. И смешно.

А онези приятели - младежи, които са правили комуната са смятали, че комуната означава общи обеди и вечери, че там се пее песни, че пада смях и приказки и още много подобни неща. Така те изяждат това, което са имали и започват да пишат писма насам и натам, та да искат помощи, за да може да се запази и съхрани комуната. Има ли помощи, ще има хляб за комунарите. Няма ли помощи, няма да има хляб и комуната ще се разтури. А всички по онова време са мечтаели за комуни. А по този въпрос Учителят е говорил в беседите си, но кой да ги прочете и кой да ги изпълни. Освен това, никой дори и не Го пита, дали трябва да правят комуни. Решават си сами - правят си сами и накрая искат помощи, за да им се запази комуната.

Никола Гръблев е офицер в гарнизона в град Варна. Получил писмо от комунарите и решил да им помогне. Започнал да пуска в градска отпускатовече войници и от полагаемата им се храна напълнил няколко чувала: един с брашно, друг с боб, трети с ориз и захар и ги изпратил. Спасил от глад комунарите и спасил комуната да не се разтури. Но това траяло само един-два месеца. Отново получава писмо за помощ. Той решава отново да им помогне. Но същият момент получава вест от Учителя да се яви при Него в София. Гръблев очаква да получи похвала от Учителя за изпратените чували с продукти. Но чува с ушите си съвсем друго. „Забранява Ви се да им изпращате чували с продукти. Забранява се да крадете от войниците храната като ги пускате в отпускат. Забранява Ви се откраднатата храна да изпращате на хора, които лежат и не работят и така се развращават от безделие. Забранява Ви се да се намесвате в техния опит, защото те не попитаха никого, дори и Мен и опразниха Школата. Те трябва сами да си направят опита без чужда помощ. От това какво ще излезе от техният опит ще зависи как ще се реализират тези идеи на земята. Тук се прави исторически опит за следващите поколения човещи на земята. Те го правят сами без да се ползват от знанието на Словото. Затова техният опит ще бъде урок и поука за следващите поколения.“

Никола Гръблев стои като опъната струна с униформата си пред Учителя, слуша и накрая казва: „Слушам“, козирува с дясната си ръка, обръща се кръгом и си тръгва. Връща се във Варна с научен урок. А онези, които не го бяха прочели и не изпълниха онова, което бе казал Учителя чрез Словото си: „комунизират се труда, а не капитала“. А те направиха точно обратното. И се провалиха по всички правила. Остана поуката за всички.

57. КОНЯТ И НИКОЛА ГРЪБЛЕВ

В казармата, където е служил като офицер Никола Гръблев е имало един кон, който не можел да се обзяди. Не позволявал, хвърлял чифтета и хвърлял всеки ездач от гърба си. Чудели се, какво да го правят. А бил хубав кон от чистокръвна порода. Като чул това Гръблев, решил да направи опит да го обзяди, но всички го възпирали, страхувайки се за него да не го пребие коня. Накрая, направил опит, хвърлил се върху гърба му и конят започнал да прави всички възможни опити да се отърве от ездача си, но не успял. Но после в луд бяг се насочил към изхода, часовият навреме вдигнал бариерата и конят полетял по пътя. Накрая се насочва към реката. Всички изтръпнали, защото пред коня се откривала пропаст. В този момент Гръблев разбира, че конят полита в пропастта заедно с него, а той така се е впил и вкоченил в него, движи се с голяма скорост и не може да се откачи от него. Нито може да откачи краката си от стремето му и да скочи от него. А това трябва да стане за няколко секунди. Разбира цялата безнадеждност. Цялата казарма излязла да наблюдава и изтръпнала от ужас. Той изведнъж извиква: „Учителю!“ и в този момент той вижда една светкавица пред себе си, една светлина, която заслепява него и коня, в следващият миг вижда как Учителят е в ярка, бяла светлина пред него и държи юздите на коня, който се е изправил на двата си крака и така е изправен пред самият ръб на пропастта. Ако сваля предните си крака коня, то двамата политат в пропастта. Конят тръгва заднешком на двата си крака, обръща се и сваля предните си крака. Учителят изчезва веднага пред очите му така както е дошъл. Конят е целият в пот и пяна, но вече е спешен и обуздан. Гръблев, целият блед го подкарва ходом към казармата. Там го посрещат всички уплашени. Той мълчи и приема мълчаливо поздравленията на всички за безумната му храброст и за обаяката на необяздения кон. Вече този кон може да се използва и за езда, а не само да украсява конюшната.

Учителят през това време е на Изгрева, заобиколен от приятели на масата. Изведнъж Учителят казва: „Гръблев е в опасност.“ Тутакси Учителят затваря очи и главата му леко кимва напред, сякаш като че ли е заспал. Савка, която е до Него знае много добре, че Учителят се е излякъл от тялото си, оставил Го е тук при тях и сега е отишъл в помощ на Гръблев. Тя дава знак с пръст другите да мируват и да не се докосват до тялото му. След малко Учителят отваря очи и казва: „Спасихме Гръблев!“ Разговорът продължава по започнатата тема. Савка записва деня, датата и часа на тази случка.

След време Гръблев пристига на Изгрева. Приятелите го заобикалят и питат какво му се е случило, че Учителят пред тях се е изльчил и отишъл да го спасява. Разказват му тукашният случай, а той пък разказва подробно какво се бе случило. Но пропуска пред тях да каже, че е видял как Учителят държи юздата на коня по съвсем други съображения.

Отива при Учителя, за да му благодари. Целува му ръка и му разказва всичко. Накрая Учителят му казва: „Друг път да не изкущаваш Господа!“ Целува ръка и запомня казаното. До края на живота си той втори път не си позволява да изкушава Господ. Този случай бе описан от Никола Гръблев. Бе описан и от няколко човека. Никой не е събрал отделните части в едно цяло. Ето, аз ги събирам. Това лично ми го е разказвал Гръблев. Той също го е описал, но имаше съображения да не казва, че е видял Учителят пред себе си, как държи юздата на коня. Смяташе, че ще даде възможност противниците на Учителя да ни критикуват, че сме хора ненормални и безумни. Така той смяташе. А трябва да се каже Истината. А така вече събраните отделни части говорят за Цялото. Те говорят за непознатите нам селения на Духа и за живота

на Всемировия Учител на земята, когато бе в човешко тяло при хората на земята. Тук бе Школата, тук се учеше, прилагаше и живееше чрез Словото на Всемировия Учител.

58. „НЕ Е ОТ НАШИТЕ?“

В началните и първи години на своята дейност в България Учителят е пътувал много и контактите с българите не са били малко. Те са се създавали от личните им срещи и разговори. Особено в София са били няколко човека. Но за няколко години сподвижниците му стават десетки. Всеки от първите приятели е смятал за свое задължение да привлече колкото се може повече привърженици. Всеки се е старал колкото може. Разказваха старите приятели, че са имали задача всеки един от тях да привлече най-малко по трима човека. Но това не е било лесно в първите години, защото за тях Учителят тогава е бил г-н Петър Дънов, един млад учен човек забършил в Америка, запознал се с окултизма и спиритизма. За техните съзнания Той е бил нещо малко повече от тях, но не са могли да определят какво е това нещо. Постепенно с течение на годините Той започва да се разкрива пред тях, Словото Му се lee непрекъснато чрез Него, кръжоците се увеличават, а с тях и привържениците Му.

Тодор Стоименов, който по това време е младеж и е в София, вижда че един мъж продава Библии. А щом продава Библии значи е духовен човек, а щом е духовен човек значи е наш човек и може да се привлече към нас. Така си мисли Тодорчо, но решава все пак да запита г-н Петър Дънов. Учителят му казва: „Сега не мога да ти отговоря. Но довечера ще отида да питам Бога за него и на следващия ден ще ти кажа.“ Тодорчо се озадачава много. На следващия ден Учителят му казва: „Отдох и питах Бога и Той ми каза, че не е от нашите.“ Тодорчо разбира, че щом не е от нашите не трябва да го поканва в кръжока на Учителя.

Минават години. Този продавач на Библии става в следствие книжар, продавач на книги. По-късно под натиска на общественото мнение в първите години, което е било срещу Учителя и се е водила кампания в печата срещу Него, то този книжар и продавач на Библии започнал да пише статии срещу Петър Дънов. Когато за пръв път Тодорчо прочита такава статия не повярвал на очите си. Как може човек, който продава Библии да си служи с лъжа и клевета. Отначало не е вярвал, че това е същия човек. С вестник в ръка отива в книжарницата му, подава вестника и го пита: „Тази статия Вие ли сте я написали?“ Книжарят отговорил надмъчно: „Аз я написах и се гордея с нея.“

Тодорчо нищо не му казва, отива при Учителя, показва му вестника, разказва Му случая и припомня, че той е искал първоначално да го привлече към Учителя. Учителят се усмихва: „Тодорчо, това да ти е за обида на ухото“. След някое и друго време търговията му замря и той замина за Америка на гурбет. После този човек се загуби по света. Името му бе Козлов.

Имало е и друг случай описан в беседите. Градоначалникът на град София извикал Учителя и Го упрекнал, дори и заплашвал, че според донесения на гражданството Той развращава народа и то тогава, когато мъжете са на фронта и с бият за отечеството. Учителят му отвърнал, че това не е вярно и по-нечил да си тръгне. Градоначалникът се ядосал и Го заплашил: „Ти знаеш ли кой съм аз и каква власт имам и каквото искам това ще сторя с теб!“ Учителят го изгледал и казал: „Не си страшен - ти си от нашите.“ Наистина същата година той бил уличен в подкупи, обвинен в корупция, уволнен, съден, разсипан морално и материално. Срещнал веднъж Тодорчо и му разказал всичко, което му предрекъл Учителя и помолил да го заведе при Него. Когато Тодор-

чо го завел Учителят казал: „Загубените овце на Израила вече се намират и се прибират при пастира.“ От тогава той станал слушал и редовно посещавал беседите на Учителя. Накрая Учителят попитал Тодорчо: „Ти сега разбра ли да различаваш кои са от нашите и кои са от чуждите?“ „Не разбрах!“, отговорил съкрушено Тодорчо. Учителят продължил: „Духът е този, който различава. И Той винаги накрая прибира своите при Себе Си“.

59. СПИРИТИСТИ НА ИЗГРЕВА

Спиритизмът в България внесен и донесен от д-р Миркович, който през миналия век издава списание „Нова светлина“, а от 1903 година списание „Виделина“. Първите приятели всички са били спиритисти без изключение. Пристъпвали са на сеанси, викали са духове чрез медиуми, записвали са цели тетрадки с послания. Много по-късно е била създадена голяма спиритическа група в Пловдив и във Варна. Отначало са смятали, че истинското духовно знание може да се даде само от духовете. Тогава приятелите са смятали, че Петър Дънов е спиритист, че също е медиум и чрез Него също говорят духовете. Освен това те не са знаели отначало кой е Петър Дънов. Но когато след години в Него познават Учителя, нещата постепенно са се променяли. А да познаеш Учителя трябва да имаш вътрешни опитности с Него чрез живота си, за да познаеш Духът на Истината. Затова тогава по онези години, Той се е разкривал в истинската Си светлина, чрез знание, чрез Сила и чрез Мощ. Затова първите опитности на първите приятели са невероятни. В началните години чрез устатата на Учителя са говорили духове от най-висша категория, които Той е пускал в Себе Си и те са отбелязани в материали на първите събори и в първите писма до учениците: Там ще намерите подписа на Учителя, който завършва с думите: „Твой Господ Исус“, „Емануил“, „Елохим-Ангел на Завета Господен“, и т.н. Чак когато първите приятели разбирах, че в Учителят говори Духът Господен, или Духът Божий, или Духът Христов, тогава малко по малко те се отдалечават от спиритизма. Но не всички се отказаха от него. Учителят нееднократно в писма до учениците им запретиаваше да правят сеанси. Но кой да слуша. И всички без изключение платиха жестоко за непослушанието си със здравето си. По време на Школата спиритизмът го имаше и на самия Изгрев. Как е възможно? Възможно е. Събираха се в бараките, правеха сеанси, викаха духове и пишеха ли пишеха в тетрадките чрез медиумите. А имаше и пишещи медиуми, че говорещи медиуми, че пеещи медиуми, че танцуващи медиуми и какви ли не още. А Великият Учител се намира на 50 метра от тях. Той вижда всичко, знае всичко, но търпи - оставя ги да си направят опита. После Той ги запитваше какво им казват духовете. А те се охота разказваха. Понякога Учителят ги коригираше. Имаше многобройни ежемесечни случаи, когато духовете чрез медиумите искаха да отклонят учениците от Школата. И сполучаваха много пъти. Всички, които се отклониха платиха скъпо и прескъпо. Заминаха си много рано. Заболяваха от скоротечна туберкулоза. Тази болест беше голяма сеч в София както и на Изгрева и особено при младите. Духовете излизаха с едно твърдение чрез медиумите, че истинското знание може да се даде само от тях понеже са безплатни. Защото всеки, който е в плът можел да греши. Това бе насочено срещу Учителя, макар че за Него духовете казваха, че е голям дух, но понеже е в плътско тяло, затова Той можел да греши. Така по този начин имаше много неприятности на Изгрева. Учителят бе крайно недоволен от това. Та най-близките сътрудници на Учителя, дори стенографките бяха завлечени от спиритизма и отклонени. Примери много и премного. Дори Савка Керемедчиева, Елена Андреева и още няколко

сестри духовете чрез медиумите ги бяха накарали да си острижат косите нукла номер, за да не хванат чужди влияния от Космоса. А да поемат само онава, което им казват духовете. Бяха ги накарали да ходят с гумени галоши посред лято и зима, за да изолират влиянията, които идват от земята. А Учителят говореше тъкмо обратното: жените да имат дълги коси, подържани, вчесани, обувките да бъдат хигиенични, дрехите широки и удобни, цветът на дрехите да бъде светъл и т.н.

Тодор Стоименов беше също спиритист. Аз няколко пъти съм присъствувал на техни сеанси на Изгрева. Аз познавах тази област. След заминаването на Учителя на един сеанс Тодор Стоименов вика Учителя чрез един медиум. Явява се глас и казва, че е Учителя. Но Тодорчо не е сигурен в гласа на медиума. После го запитал: „Може ли да ми кажете кога аз ще си замина от този свят?“ Отговорът е бил следният: „Първо ще задигна кралицата, а после тебе.“ Като чул това казал: „Слушам Учителя!“ Защо е казал така. Защото само той е знаел какво означава това. Защото лично Учителят му бил казал, че неговата рождена сестра баба Мария е била кралица на Англия в едно от преражданията си. А на времето да бъдеш кралица на Англия не е било шега работа. А да бъдеш рождена сестра на Тодор Стоименов също не е шега работа. Случайни работи на Изгрева нямаше. Дали лично Учителят се е бил явил чрез този медиум или бе изпратил някои от своите служебни духове, това можем само да гадаем. Отговорът ще намерите в Словото Му.

Аз заварих спиритизма в Школата и след заминаването на Учителя. Той донесе много бели и не малко беди на Братството. Учителят на времето бе заявил, че спиритизмът се е явил, за да докаже, че съществува невидима бариера между физическия и Невидимия Свят и само толкоз. Учителят бе срещу спиритизма и имаме Негово категорично мнение от Негови писма до приятели. В едно от тях Той пише: „Докога ще се занимавате със спиритизъм, а не изучавате Словото божие!“ Ето, това е отговора. Друг отговор и разрешение няма, нито вчера, нито днес, нито утре. Ние сме школа, изучаваме, проучаваме и прилагаме Словото на Великия Учител в живота си. Това е нашето настояще и нашето бъдеще като ученици в Школата на Бялото Братство.

60. ДЪЩЕРЯТА САВКА И МАЙКАТА ТЕРЕЗА КЕРЕМИДЧИЕВА

Бялото Братство в България бе едно изключително събитие от Миров порядък. В разговорите ни с Учителя, Той няколко пъти бе казал, че Бялото Братство прилича на ято птици, които са прелетели и кацнали на българска земя. Като си свършат работата ще отлетят. Тази картина бе винаги в главата ми, когато наблюдавах възрастните приятели, които бяха дошли мади още от самото начало на века. А ние младите дойдохме по време на Школата, дори доживяхме до такава възраст, щото да ни наричат възрастни братя. От своя страна заварихме да идват младите. Едни идваха, други си отлитаха - истинско ято от птици. Спомням си, че Учителят е идвал лично в дома на моят дядо в град Пловдив, отсядал е там и е преспивал. Вероятно е посочил мястото къде трябва да се родя и да кацна на този покрив, слизайки като птица от Небето. Дядо ми е разговарял често с Учителя по въпроси от Библията. Родителите ми бяха бежанци от град Одрин. Бяха протестанти и чак аз техния син и внук на дядо ми, при когото е идвал Учителя трябваше да поема своят път в Братството и с Учителя. С мен бе слезнала от Небето и моята рождена сестра. Нашият път бе път в Школата. Този път бе предначертан десетки години

преди ние да слезнеме на земята и да се родим от Учителя при Неговите разговори с моя дядо. Дядо ми и родителите ми станаха протестанти, а ние със сестра ми бяхме в Братството. Ето така се разреши въпроса с моя дядо.

За един друг път на един друг ученик искам да спомена някои важни неща. Това е Савка Керемидчиева. Родена от баща българин от Македония и майка германка. Когато Савка е била 5-6-годишно момиче, отишла с майка си и баща си да посрещнат Учителя, който им пристигнал на гости. Това е било в Цариград, като гостуването е било предварително уговорено. На гарата слеза Учителят, пристъпва на перона с чанта в ръка. Поздравяват се с родителите и Той обръща поглед към малкото 6-годишно момиче. Тя разперва ръце и се хвърля върху Му и казва: „От кога Те чакам!“ Учителят я прегръща и продължава: „Мой верен Аверуни!“ Минават години, десетки години. Савка е забравила това. Била е малко момиче. Но майка й Тереза помни всичко. И накрая я завежда при Учителя, когато става голяма. Как става това ли? Тереза присъствува на една беседа, на която Учителят казва: „Толкова време ви говоря Думите Господни, как никой не каза: „Чакай да заведа едно от децата си при Бога и да каже: Ето, Господи, подарявам детето си, да ти служи в Дух и Истина!“ Като чула това Тереза, спомня си случката на гарата в Цариград и още на следващия ден завежда Савка, която е вече гимназистка, при Учителя. Казва Му какво е чула на беседата и какво е нейното решение: „Учителю, тя е определена да служи на Бога. Предавам Ви я и Вие се грижете за нея.“ Учителят се усмихва и казва: „Хубаво. Но нека сега да седи при Вас, а когато дойде време тя сама ще дойде да служи.“ Така и става. Когато Учителят се прехвърля да живее на Изгрева и Савка се пренесе горе. Отначало живееха трите стенографки в една барака години наред. По-късно им построиха отделни бараки. Минаха през големи изпитания и изпити. Всяка година се минаваше от клас в клас. А това бяха 22 години. Времето не бе малко за един човешки живот на земята.

На един от съборите в Търново майката на Савка - Тереза Керемидчиева припада на земята и издъхва. Всички се оглеждат, оглеждат я, няма пулс, не диша, значи е умряла. Да, умряла е за всички наоколо. Съобщават на Учителя. Той идва и прави един кръг около нея и с пръчка начертава на земята също един такъв кръг и нарежда никой да не пристъпва кръга и никой да не се допира до нея. Оставя една сестра да я пази извън кръга. Учителят се връща при приятелите и си продължава работата. След един час Тереза се връща в тялото си, постепенно се пробужда от дълбокия сън и леко се надига. Оглежда кръга и запитва какво се е случило. Сестрата, която я пази разказала подробно за случилото се. Тереза след този случай разказваше, че е имала чувството, че се е родила втори път и че живее втори живот. Може и да е така. Това засяга лично нея. А за останалите е било голяма опитност за оживяване или за възкресение. Така говорим ние. Но важното е, какво говори Учителят в Словото Си за тези случаи. Там ще намерите разрешението на всички Ваши въпроси. За нас Словото на Учителя, които бяхме в Школата бе Сила и Живот. Чрез Него ние оживяхме, възкръсвахме за нов живот и сила идваше у нас, за да можем да изпълним задачата си като ученици. А задачата на всеки ученик е поставена лично от Учителя и тя е строго индивидуална и лична за него. Тя се получава по вътрешен път, лично от Учителя. Но само тогава, когато ученикът отива при Учителя и иска да работи за Делото и Името Божие.

Когато бях мобилизиран в гр. Ниш, поделение 5353, получих писмо от 18.XII.1944 г. от Тереза Керемидчиева. Тя пишеше, че дъщеря й Савка е болна. А Учителят е много слаб, но все си ходи на беседи. Писмото бе повече от тревожно. След 10 дни научих, че Учителят си е заминал. Не ме пуснаха за

погребението. Войникът си е войник и други разполагат със съдбата му.

61. КАК КОНСТАНТИН ИЛАРИОНОВ НЕ СИ РЕШИ ЗАДАЧАТА

В Школата всеки преминаваше своя собствен път на изпитание и разрешаваше своите задачи сам самичък. Учителят още в първата година бе казал, че влизайки в Школата нашите вътрешни противоречия ще се задълбочат и нашето положение ще се вложи вътрешно и външно. Целта е да се справим с тези противоречия посредством знанието дадено ни от Словото. А понякога бивахме отклонявани и от другата ложа, която си имаше свои представители между нас. Съзнателно или несъзнателно те действаха чрез своите представители тук на Изгрева, които крачеха и се движеха между нас. А да не говорим за онези невидими представители на Черната Ложа, които обсебваха онези, които им бяха проводници или ставаха техни оръдия. Трудно се пише и обясняват тези неща, защото някой ще каже - къде е тогава Школата за Любовта, Мъдростта и Истината? Школата бе тук, но в нея се обучаваха ученици със всичките свои недостатъци и несъвършенства? Ето това е проблемът за разрешаване.

Казваше се Константин Иларионов и бе един от първите сподвижници на Учителя от град Велико Търново. Ще намерите името му вписано в първите събори. Имаше много опитности с Учителя. Съпругата му Еленка Иларионова беше наша сестра. Но той беше се психически разстроил по едно време - откъде и поради какво, не знаем. Беше дошъл на Изгрева в едно разстроено психическо състояние на съзнанието си. Беше ходил при Учителя, бяха му дадени съвети, които той не можеше да изпълни. Само Учителят знаеше неговият път и неговата карма. А ние само можехме да предполагаме. Бяха се събрали само няколко братя и сестри на поляната на разговор - където играехме паневритмия. Учителят отива при тях и им казва: „Който иска да се беси, да се беси, но не тук в Изгрева, а вън от Изгрева!“ Казва това и си тръгва обратно. Всички са ужасени и озадачени. Какво иска да каже с това Учителят? Това символика ли е или Истина? Та кой ще се беси? Та нали в Словото на Учителя има категорични изказвания, че никой окултен ученик не трябва да посяга на живота си, защото за него е прескъпо платено, за да се роди в България и да дойде да присъствува в Школата на Учителя. Освен това Учителят бе казал също какво става с онези, които посягат на живота си. Това го знаят всички и са ужасени от предстоящото бесило, което се издига над Изгрева според думите на Учителя. А каква може да бъде тази символика? Бесилото си е винаги бесило. Щом има бесило, някой ще се беси и този някой ще умира.

На следващият ден тичешком идва брат и съобщава на Изгрева, че в гората се е обесил брат Константин Иларионов. Веднага съобщават на Учителя. Той излиза, отива под дървото, поглежда го и веднага се връща обратно, влиза в Изгрева, навежда се, вдига един камък и го запраща по посока на обесения и казва: „Обесиха го духовете! Искях да го спася, но не можах!“ Ние стоим, оглеждаме се и тръпнем само пред мисълта, че това ще се разчуе и утре ще гръмнат вестниците с тази новина, че ученици на Дънов се бесят в гората. А те чакаха най-малкия повод. А едно обесване в гората означаваше разследване от полицията, след това съдебна експертиза, извикване на Учителя в полицията, даване на обяснения, полицейски протоколи и т.н. Най-малко няколко месеца това обесване ще гърми по цяла България, разтръбвявано от вестници и проповедници срещу Учителя. А такива имаше в София и даваха мило

и драго само и само да им се отдаде някакъв повод или подобен случай. А случаят вече го имахме и той не беше какъв да е случай, а цял обесен човек на бесило - виси и се поклаща.

Един брат отиде и преряза въжето, поставиха тялото на земята. Докараха ковчег, натовариха го и го закараха в Слатинските гробища и го погребяха. Всички мълчаха и никой не продумваше дума за случая. Как го погребяха, кой даде смъртен акт, как се узакони всичко, никой не смееше да попита, защото всички знаеха какво значи едно такова разгласяване. Но всичко мина по законен ред. Като минаха 10 дни всички се успокоиха. Знаехме, че това е дело на Учителя и че Той успя да преспи вниманието на онези духове, които биха се възползвали от един такъв случай. И днес още ми е чудно как се случи, че това обесване мина като едно обикновено погребение. А да знаете само за какви дребни случки атакуваха Учителя по вестниците, че ги раздуваха и от мухата правеха слон. А тук случаят бе по-голям от слон, но случая се превърна на муха, която изхвърча нанякъде, затири се и не се видя повече. Това беше дело на Учителя. А това струваше на Учителя много усилия и много време за да предотврати целия този скандал срещу Братството. И той премина. Разказвам го, за да видите и прецените сами през какви препятствия вървеше Школата през тези 22 години. Спънките бяха най-различни, те се явяваха една след друга, но те никога не се повтаряха. Те излизаха и извиряха от нашите недостатъци и нашето несъвършенство. А целта на Школата бе точно такава, чрез знание на Словото на Учителя да се справим с тях. Едни успеха, а други неуспеха. Които успеха продължиха напред и това са онези, които ви предават Словото на Великия Учител за съхранение. Имате Словото, имате нашият път като опитности и продължавайте по-нататък. Ние ще отлетим, ще дойде време и вие да отлетите, но оставете на земята българска Словото на Великия Учител.

62. НА, ЦЕЛУВАЙ ДЕСНИЦАТА МИ!

През различните години музикантите ту се увеличавахме, ту намалявахме, когато трябваше да се свири на паневритмия. На съборите се правеше оркестър от около десет човека. Това ще го видите по запазените снимки от онова време. В неделните дни сутрин излизаше целият Изгрев. Идваха онези, които живееха в града за сутрешните беседи за 5 часа или за 10 часа сутринта. Сутрин нашите музиканти се събираха и бройката бе променлива 6-7-8 човека. Съставът се комплектуваше от цигулки, китара, контрабас, кларинет, че дори и понякога присъствуваше и акордеон. Ние свирехме в центъра на кръга. Кръгът на паневритмията обикаляше около нас. Във вътрешността на кръга, близо до нас се движеше Учителят и играеше паневритмия. Искам да спомена нещо, което ще ви направи впечатление. Понякога крачките на Учителя, когато Той играеше, не съпадаха с крачките на кръга. Причината? Тъй както Той играеше, най-вероятно той се извличаше и не следеше точно крачките си, но за движението на ръцете те се движеха точно. Аз лично съм наблюдавал как играе Учителят паневритмията, когато я изучавахме в Салона с онези сестри, които после я показваха на останалите. Така както я играеше пред нас Учителят - никога не я играеше вън пред нас. Навън я играеше по човешки, като нас. Но вътре в Салона - Той беше фокус на движение, пластика, символика и беше неразривно споен с онова, което се втичаше отгоре като музика, движение и форма. Там всичко бе едно цяло, стигащо до съвършенство между музика, пластика и движение. Така ние видяхме какво означава истинската Паневритмия.

След като свършвахме Паневритмията всички се поздравяваха, сестрите си разменяха целувки и заобикаляхме Учителя. Беше прието да се наредим един след друг и да целунем ръката Му. Приемахме това като Божие Благословение. Никой не пропускаше да целуне ръка на Учителя. А ние музикантите чакахме най-накрая.

Веднъж видях как Борис Николов стоеше настрана от паневритмията, когато тя свърши. Всички се изредихме да целуваме ръка. Само Борис стоеше в страни и ни наблюдаваше. Всички го гледахме и чакахме, че ще дойде да целуне ръка на Учителя. Но той не дойде и не си помръдна краката. Като видя това Учителят, упъти се към него, отиде до него, сви ръката си в юмрук, протегна я под носа му и каза: „На целувай!“ Борис нямаше какво да прави и целуна ръката Му. Тогава това на всички направи потресаващо впечатление. Той винаги странеше още през време на Учителя от общата група. И така си остана до края. А след заминаването на Учителя той стана председател на Братския съвет. Този характер да страни от другите си го запази до края на живота си.

Една година бяхме на Рила. Бяхме решили него ден да играем Паневритмия на поляната над езерото над „Чистота“ под връх „Харамията“. Беше определен час. Точно 10 часа сутринта. Всички от лагера излезнахме там, а Борис и Мария летуваха на „Салоните“ на 10 км далеч от нас. Бяха съобщили, че ще дойдат за Паневритмия. В 10 часа ние музикантите застанахме в средата на кръга, а приятелите се наредиха по двойки, готови да започнем. Някой каза: „Да почакаме Борис и Мария.“ А те се виждаха като точки, които слизат по билото. За да дойдат при нас им трябва най-малко 30 минути. Ние зачакахме. Минаха 15 минути и някои почнаха да се изнервят от чакане. Изведнъж пред очите ми излезе оня случай, когато Учителят му подаде юмрука си, за да го целуна. Разказах го на смаяните музиканти. Някои от тях го знаеха, бяха го виждали и чули. Тогава решихме, че сега няма кой да му дава юмрук, та да го чака и да го целува. Дадохме знак и паневритмията започна. Към края на паневритмията те пристигнаха и се включиха в кръга да играят. Бяха крайно недоволни от това, че към 200 човека не са ги дочакали, за да могат те да слезнат от върха и да ни удостоят със своето присъствие още от самото начало. Трябва да споменем, че техните палатки бяха горе, на върха, а целият лагер и цялото Братство беше долу при 2-ро езеро. Братският живот течеше по своите писани и неписани правила. Изворът бе един и „живата вода“ течеше чрез Словото на Учителя.

63. САВКА И ТЕЛЕСКОПА НА УЧИТЕЛЯ

Аз живеях в Красно село и трябваше да ставам много рано, за да стигна на Изгрева половин час преди пет часа, когато Учителят държеше своите беседи в сряда, петък и неделя. Да се тръгне пеша, това означава да се тръгне в един час през нощта. Купих си едно колело, тръгнах в три часа и с него стигах на Изгрева, като имаше и бутане на колелото особено, когато трябваше да изкачвам баира при Семинарията. Не знам как се случи, но стенографката Савка се запали от желанието да се учи да кара колело. В онези години колелото беше една голяма придобивка и не всеки си позволяваше лукса да си го купи. Отначало аз държах колелото отзад и така тичах с него по алеите докато тя се научи. Но тя реши, че може повече и при изкачване на една височинка падна с колелото и една спица от колелото се заби в бедрото ѝ, разкъса няколко мускула и потече кръв. Настана олелия, набързо я превързаха, спряха кръвта и съобщиха на Учителя. Той веднага дотърча на бегом, поглед-

на раната, обърна се към мене, който също бях около нея и ми каза със строг тон: „Отиди в града и намери най-добрия хирург и го доведи, за да зашие раната и мускулите“. На бегом слезнах в града, намерих хирург, платих за такси, доведох го, той прегледа раната и я заши по всички правила на своето изкуство. Превърза я, изписа лекарства и след като му бе платено бе върнат с таксито в града. Цялата тази история с колелото и Савка ми излезе доста скъпа - прескъпо платих за таксито, за хирурга и поправка на счупеното колело. Отиде една месечна заплата. И после колко грижи бяха положени около Савка - край нямаше. Чувствувах се виновен. Понеже се създаде една суетня около Савка, а една сестра изнегодува пред Учителя: „Учителю, че каква е тази Савка, че толкова внимание ѝ обръщате, когато сама си е виновна за нараняването. Раната бе шита, зашита и готово - какво повече има да се занимаваме с нея толкова хора. Една сестра е напълно достатъчна за нея, за да я обслужва.“ Учителят се усмихва и казва: „Ако на един астроном му се счупи телескопа, с който наблюдава звездното Небе, няма ли той да се разстрои и безпокои за разваляния телескоп?“ Всички млъкват. Оглеждат се, дали и те не са някакви далекогледци и бинокли, чрез които Учителят наблюдава живота на света на земята. Отивам при Учителя да се извиня, че с моето колело съм Му създал толкова неприятности. Учителят ме поглежда и казва: „Те духовете отдавна ти бяха хвърлили мерака на колелото, за да го повредят, защото ти сутрин идваше на беседи, а те не желаеха това. Добре, че се отърва само със счупване на колелото, защото друг плати за теб. Ако се беше случило с теб, щеше да бъдеш в болницата и щеше да се лишиш от беседите за дълго време. А сега и Савка слуша беседи и ти прихождаш тук, а това е една опитност за всички. Вашите недостатъци са врати, през които минават изкушенията, за да ви отклоняват от Школата.“

Аз целувам ръка, благодаря Му, отивам при Савка и разказвам всичко казано от Учителя. Тя леко си намръщва челото: „Не се притеснявай. Аз съм си виновна. Учителят ме предупреди, че това което съм пропуснала като дете не мога да го наваксам като възрастна. Пък и всички сестри ме укоряваха за това колело. Добре се случи така, че да се умират всички включително и аз самата.“ Грижата около Савка продължи около два месеца. Тя с куцане се придвижваше до Салона, седнаше на стенографската маса и продължаваше да работи на своя пост - да стенографира.

Аз получих един урок за отношението на Учителя към хирургията и това ми помогна много, когато и аз след време трябваше да се подложа на операция и то два пъти. Не се колебаех и реших. Спомних си думите на Учителя: „Доведи най-добрият хирург!“ А за един окултен ученик този въпрос е много важен в чии ръце поверява живота си. Имаше и други случки и инциденти с тези колела. И всички завършваха по един и същ начин - с увреждане на здравето им и опасност за живота им. Тези прекеждия се движеха от онези сили, които се противопоставяха на Школата. Така че вече знаете, че и вие няма да се разминете с тях. Непременно ще се срещнете. Но трябва правилно да решите задачата си. Ето аз ви дадох един от методите на Учителя. А останалите методи ще ги намерите в опитностите на останалите приятели и в Словото на Учителя.

64. ЖУРНАЛИСТИ НА ИЗГРЕВА

По време на Школата заварихме старите приятели, които ни разказваха за първите начални години, когато се е разраствало Братството. Слушахме през какви мъчности и препятствия са минали. За нас младите всичко око-

ло нас беше Братство и Любов. Изгревът съществуваше, Салонът беше построен, Учителят си беше на мястото и Паневритмията се движеше в своя кръг. Какво да искаме повече? Пеехме песни, движехме се в аурата на Учителя и всичко бе Божествено. Но възрастните приятели ни разказваха за големите борби, които са имали с църквата, свещеничеството и общественото мнение, което е било отрицателно настроено срещу Учителя. Ние заварихме почти същото отношение на обществото към Изгрева, но малко по-смекчено. От време на време в някои от столичните вестници имаше статии с нападки, лъжи и хули срещу Учителя. Най-често се явяваше някой съмишленик на Учителя, който със своите грешки и недостатъци направи беля към себе си, към семейството си, стане скандал и след това всичко се хвърля върху Учителя и Учението Му. Така че, ние бяхме първите противници на Учението на Учителя с нашите недостатъци. През тях преминаваха онези сили, които воюваха срещу Учението и атакуваха Школата най-безпощадно. И ударите им бяха точни и безпогрешни. Ето така ние си създавахме сами нашите неприятели. Учителят бе много огорчен от всичко това. Много пъти на беседи в изказвал своите становища по тези въпроси. Това е обект за едно бъдещо проучване на Словото, защото там ще намерите методите за разрешаване на всички повдигнати въпроси.

Обикновено на Учителя Му занасяхме вестници, които бяхме купили от града. Целуваме ръка и Му поднасяме вестник. Това беше начин за контакт и среща с Него и да разменим някоя дума. Обикновено Учителят не взимаше вестника, а посочваше с поглед, да го поставиме някъде в страни. Запита ни какво пише в него и от Неговите уста чуваме Неговото мнение. Това бяха най-ценните указания на Учителя. При други случаи Той поеме вестника, хвърли поглед върху заглавието и го остави настрана. В такъв случай спомене отново нещо. Световните новини за Учителя бяха ясни, имаха друга проекция и други причини, които ние понякога чувахме от Него. Ние това знаехме, но все пак носехме тези вестници като Му обръщашме внимание върху някаква новина, заради което искахме Неговото становище. Това беше мой метод и аз бях много добре ориентиран по много политически събития в света.

Понякога на Изгрева идваха журналисти, разпитваха ни, оглеждаха Изгрева и после пишеха във вестниците. При всички случаи писанията им не бяха точни, а преразказани, преиначени съзнателно или несъзнателно. Някои журналисти идваха при Учителя и измолваха интервюта. Задаваха Му въпроси, Той отговаряше и те записваха дословно с български думи. Те записваха това, което можеха да запишат. Не всички владееха стенография. И предаваха в последствие неточно разговора. Обикновено при тези срещи присъствуваше и Боян Боев, който стенографираше целият разговор. После той го сравняваше със онова от отпечатания вестник и негодуваше: „Тези хора не говорят по Истината и не живеят по Истината.“ Веднъж беше дошъл един журналист, срещнал се с Учителя, но и Боян Боев присъствувал на разговора, записал всичко и после го дешифрира и го прехвърли като текст на няколко листа бяла хартия. Излезна статията във вестника на журналиста и онова, което бе записал Боян Боев не отговаряше на статията във вестника. Боян Боев не изтърпя и слезна в редакцията на вестника, намери редактора и журналиста, показа му статията, предаде му дешифрирания текст и ги запита: „Вие кому служите? На лъжата или на Истината? Този народ с какво го храните - с лъжи или Истини? Ами знаете ли, че този народ като го храните с лъжи ще дойде време и всички ще ви изхвърли от редакцията и ще ви изпрати патки да пасете на село.“ И напуснал.

Думите му се указаха пророчески. След 9.IX.1944 година комунистите

дойдоха на власт и покрай другите вестници ликвидираха и този вестник. А редактора му изпратиха в затвора заедно с онзи журналист поради политическите му възгледи. Та онези, които писаха лъжи срещу Учителя провериха цената на лъжата и накрая отидоха патки да пасат и ум да събират. Има една такава българска пословица: „Ум царува, ум робува, ум патки пасе!“ Тя бе тук на мястото си.

Отивам аз веднъж при Учителя и Му казвам: „Учителю, един журналист иска да се срещне с Вас и да Ви зададе няколко въпроса.“ Учителят смръщи вежди и каза: „Оставете ме на мира“. Но аз повторих молбата на журналиста. „Не искам да се срещам с никакви журналисти. Аз нямам време, а те ми губят времето, преиначават думите Ми и така отклоняват този народ от пътя му. Оставете ме на мира. Аз съм дошъл за вас, а не за тях.“ Сконфузих се, сведох глава, засрамен аз отидох и казах на журналиста. „Но защо не желае?“, пита ме той. Аз не се стърпах и казах направо: „Защото всички журналисти досега дошли на Изгрева преиначават думите Му, пишат неща, които не е казал и настройват българското общество срещу Бялото Братство“. Журналистът замълча, наведе глава и си замина. Разбра всичко много добре. В неговият вестник в следващите дни не излезна нищо написано от него за Братството. Той бе един от малцината журналисти, който бе принуден да постъпи почтено. А такива случаи бяха много, много малко. В бъдеще е необходимо да се извадят всички написани статии по българските вестници по времето на Учителя, пребиваващ в този народ, да се отпечата в отделна книга и на корицата да бъде написано следното заглавие: „Възходът и падението на един народ“. Възходът на този народ дойде чрез идването на Всемирният Учител при българите. Падението на този народ започна от момента, когато този народ се отклони от Словото Му и започна да воюва срещу него. Представители от този народ се явиха като Богопротивници и воюваха със всички средства срещу Бога. Но Бог поругаем не бива и ние бяхме свидетели как всичко това се изпълни както по времето на Учителя, така и след Неговото заминаване 40 години след това. Тази българска поговорка се изпълни. Бог царува тук на Изгрева. Онези, които робуваха на чужди сили робуваха и бяха роби. Онези, които воюваха срещу Бога бяха изпратени патки да пасат, за да проверят окултния закон, който се намираше в тази народна поговорка. А вие ще си проверите нещата сами като проучите всички изписани от журналистите лъжи, нападки и хули срещу Учителя. Ще ги проверите и ще се определите. Тогава ще оцените по достойнство цената на пребиваването на Великия Учител между българите.

65. ТРИТЕ ТРЪНА В ПЛЪТТА МИ

Знаехме от Евангелието, че апостол Павел е имал трън в плътта си и много пъти се е молил Богу да го премахне. Накрая научил отговора, че този трън му се дава, да бъде смирен и чрез него да се заплати с греховете си и да познае милостта на Бога, че му се дава възможност чрез този трън да се заплати. Това го знаех много добре като метод от Словото на Учителя.

Аз също имах трън в плътта, който трън много ме смушчаваше. Имах вътрешни и външни хемороиди, които ме измъчваха много, понякога не можех да ходя пеша, особено ако се възпаляваха. Това много ми пречеше при излети и екскурзии. В раницата си имах специално приготвена кутия за тях. След изхождане и изпраждане на дебелото черво и ректума аз се подмивах с вода, подсушавах хемороидите, намазвах ги с паста. Какво ли не съм правил. Какви ли не бани, различни мазила, пиене на билки. Нямах видимо облекчение.

Имах трън в плътта, както казва апостол Павел, за да не се превъзносям, а да зная, че съм простосмъртен. Понякога наставаха дни, положението ми бе нетърпимо и аз стоям разкрячен като малко дете, което си е напълнило гащите и чака майка му да го почисти. Така аз веднъж тръгнах разкрячен към Изгрева и полека полека стигнах до Учителя. Той ми беше дал преди това съвети, които изпълнявах, но без никакво подобрение. Учителят ме прие, изслуша ме и каза: „Трябва да опитаме и друг начин. Трябва да излъжем духовете. Затова ще купиш парче сланина, ще го нагрееш на печката, ще изстине и ще го сложиш отдолу на дупето, така ще го държиш през нощта и после ще го хвърлиш в реката, където има течаща вода, за да ги отнесе тези духове.“ Аз Го погледнах учудено. Бях вегетарианец и не се доближавах до месо. Ами как така, нали ще ми мирише на сланина. Нали ще се омърся със тази свинска сланина. Той прочете мисълта ми и каза: „Трябва да им се сложи примамка, за да се хванат духовете“. Аз наведох глава и послушах. Имаше подобрение. Дълго години правих тези неща при влошаване на състоянието ми. Не смеех да кажа никому. Щяха да ми се смеят, че съм ученик в Младежкия Клас, че съм цигуларя на Младежкия Клас, а съжителствувам със свиня и то с плътта на свиня. Е, какво ще кажете?

Имах и втори трън в плътта. Вероятно имаш много грехове от миналото и сега трябваше да се разплащам чрез страдания. Имаш камъни в бъбреците и два пъти годишно получавах бъбречни кризи. На времето това се лекуваше с пиене на топла минерална вода, със слагане на топли грейки на кръста и пиене на аналгин срещу болките. Нямаше ги днешните модерни средства, наречени спазмолитици, които да отпуснат гладката мускулатура на уретерите и на бъбреците, за да премине камъка надолу с урината. Сега го има, но по-рано ги нямаше. Тогава бях получил поредната мъчителна криза. Но този път бъбречната колика беше по-голяма. От болки се изтощих. Изпращам рождената ми сестра Веска при Учителя за помощ. След известно време Той дойде при мене. Седна на един стол до кревата ми и започна да разговаря с мен. Беше леко приведен на стола и с дясната си ръка непрекъснато масажираше прасеца на дясната си подбедрица. Отначало помислих, че Учителят има някакъв сърбеж там и затова се разтрива. Но после разбрах, че Учителят прави някаква манипулация върху мен като масажираше с дясната си ръка своя десен крак долу в областта на прасеца. Това продължи десет минути. По едно време болката намаля и аз съм заспал. След това Учителят си тръгна и като дал съвети на сестра ми Веска. Събудих се. Бях отпаднал и едвам се завлекох до тоалетната. При уринирането усетих как камъка премина и ладна в гърнето. Разгледах го, беше остър, голям и беше истинско чудо, че е могъл да мине през пикочопровода без операция. Беше истинско чудо, че оживях. Имаш възможност да наблюдавам как Учителят приложи този метод на няколко пъти. Аз присъствувах когато Го приложи и на една сестра като седеше на стол пред кревата и като непрекъснато разтриваше крака си. Аз стоях до Него и най-внимателно наблюдавах. Това бе един начин, където Учителят се старал да работи чрез етерния двойник на онзи, който имаше нужда. Как ставаше това само Учителят можеше да отговори. Нашите очи бяха затворени за този свят на страданието. Сестрата оживя.

Накрая се появи и третия трън в плътта ми. Обади се и хипотрофия във простатата в старите ми години. Така преминах през две операции. Винаги имаш добро отношение към хирургията, вярвах на лекарите и получавах помощ от тях. Знаех отношението на Учителя към хирургията и се възползувах от Неговото знание. Когато чуа приятелите, че боледувам казаха: „Галилей се е отклонил от Школата, затова плаща“. Като чух това, аз тутакси си спом-

них как в миналите прераждания съм държал меч в ръката си и всички тия глави, които са сега пред мен са били посичани от мен в името на Бога. А днес на тези глави, които ми се присмиват, аз им свиря на цигулка песните на Учителя. Аз знаех от Учителя за своята карма и знаех, че трябва да се разплащам с новите методи на Учението. Дали се разплатих напълно не зная. Но че имам три тръна в плътта си, говори много за моите полици от миналото. Трябва да се погасят и да се разплатя с дължниците. Аз от живота си направих съдба за Учението на Учителя. Горях заради Него и изгарях като факла през годините. В страданията си от тези три тръна в плътта ми бях положен на вътрешна клада. Бях завързан и тази клада гореше и трябваше да изгори всичко у мен. Какво изгоря и какво пречисти у мен, това ще проверя при следното си прераждане. Разказвам тук за моите три тръна в плътта ми, за да знаете, че учениците през време на Школата също боледуваха, страдаха, минаваха през мъчения, защото всеки един от тях имаше по един трън в плътта си. А аз при това имах три тръна в плътта си. А това не беше малко. И затова аз имам тези три опитности от Учителя за тези три тръна в моята плът.

66. ВЕРНИ И ПРЕДАНИ ПРИЯТЕЛИ

Още от началото на Школата прииждаха младежи, които идваха от различни среди със свои политически възгледи. Най-многобройни са били анархистите, които имаха свои представители в Школата. Те постепенно се отърсиха от анархизма, привързаха се към Учителя и приеха Учението. Един от тях бе Сава Калименов, който според Учителя бе високо идеен човек. И наистина той такъв си остана до края. Беше верен и предан на високия идеал.

Методий Константинов беше любимец на Учителя. Той му осигури следването в Полша с парични средства. Обличаше го със собствените си дрехи понеже Методий беше с Неговият ръст. Наистина той остана верен на Учителя и написа няколко книги за Учението на Учителя, които се издадоха във Франция.

Влад Пашов беше също с анархистични и комунистически идеи като към края клонеше повече към комунистите. Беше дори в комунистическата група на Изгрева, а брат му беше комунист и дори стана генерал. Влад беше печатар, взе участие в Братското книгопечатане на Изгрева и свърши много работа. Написа някои неща за Учителя и събра много опитности на ученици с Учителя. Но много от тези опитности не бяха точни и те трябва да се коригират, понеже Влад Пашов имаше свои постановки за окултизма. Окултизмът е едно, а Учението на Учителя е нещо съвсем друго, а Словото на Учителя и Школата на Учителя са свещени неща и към тях трябва да се отнасяме със свещенодействие.

Неделчо Попов беше естет по природа и като видеше някъде хубав плат купуваше го за Учителя, за да Му се ушие костюм. Като видеше хубави обувки, купуваше и тях. Той бе този, който се грижеше за облеклото на Учителя. Единствено Неделчо Попов е бил с Учителя на всички обществени места, по концерти, по изложби. Ако трябваше Учителят да слезне в града винаги вземаше Неделчо със себе си. Той така естествено се държеше с него, че за нас бе непостижимо това негово отношение към Учителя. Неделчо извикваше един шивач, който само той взимаше мерки на Учителя и Му шиеше костюмите. Казваше се Дойчинов.

Тодор Стоименов бе един от първите трима ученика на Учителя. През цялото време на Школата на него му бе поверено да държи братската каса и парите. Неговото легло представляваше цяла банка. Ако сте чували, че някой

е лежал върху пари, да знаете, че това е истина. Тодор направо лежеше върху банкноти пари. Когато отивахме да вземем пари по нареждане на Учителя от него, той вдигаше джюшека си и под него се лъскаха пачки от банкноти. Дори в самият му джюшек бяха сложени тия банкноти. Защо не ги държеше в шкаф, а лежеше на тях, това и не разбрахме. Искаше да лежи върху тях, да ги пази и съхранява. Всички знаехме, че в него са парите и в неговата барака и през цялото време никой не се опита да влезе без негово знание и да вземе дори една банкнота. Веднъж Учителят беше изпратил един приятел да вземе пари за някаква работа, а Тодор му иска бележка от Учителя. Онзи се връща и казва всичко на Учителя, а Учителят промълвява: „За пръв път виждам такъв стиснат и скържав човек.“ И му показва дясната си ръка свита в юмрук. Но Учителят му дава бележка, на която написва само с цифри сумата. Като казват на Тодорчо всичко това, което е продумал Учителят той го изглежда изпитателно: „Може да е така както казва Учителят. Но ние почнахме с Него отначало с няколко гроша. Само аз знам какво означава това. Нека грехът да е мой, а не ваш.“ Наистина по негово време когато бе и Учителят, то той запази братската каса и парите. След като си замина Учителят дойдоха други и други започнаха да разполагат с онези пари, над които спеше Тодор Стоименов. Развиха се бурни събития, яви се буря и всички тези пари се разпръснаха на вятъра. Как стана така, това вие ще си го проучите и ще бъде поука за вас и за следващите поколения.

67. ЧОВЕШКИТЕ ФЛУИДИ И РЕКА СЕНА

В общите разговори с Учителя споделяхме много неща. Разказвахме новини, които бяхме чули или прочели от вестниците и искахме Той да ни ги тълкува или да каже своето виждане.

Дойде един приятел от града и се заприказва и съобщи, че французите са постигнали голямо чудо. Запитаха го какво е това чудо и той продължи разказа си. Французите са направили такова устройство и са създали такива филтри, че като прекарват мръсните канални води на река Сена от едната страна, от другата страна излиза чиста вода, която е годна за пиене. Всички ахнаха и възхваляваха французите, защото река Сена поема каналите на цял Париж. А Учителят, който ги слушаше запита: „А как ще прочистят флуидите на толкова хора, когато каналите води преминават през филтри?“ Ние мълчим и се оглеждаме. Учителят продължава. „Флуидите не могат да се филтрират. Те в крайна сметка отиват и остават на земята. Тях могат да ги абсорбират само растенията и да ги преработят чрез листата и фотосинтезата, за да се превърнат в скорбяла и дървесина.“ Ние мълчим. Имаме нова гледна точка и нова светлина в съзнанието. Вече разбираме какво значи чиста планинска вода налята от извора. Знаем също, че пречистената вода макар да е бистра още не значи, че е чиста и чистотата на природата да е в нея. Днес в големите градове в Европа има течаща вода, която се използва за миене и за промишлени цели, но не и за пиене. За пиене използват специално бутилирана вода взета от някой извор.

Чудесата са чудеса, но те стават реалност само, когато излизат от своя първоизточник на живота. За това има чистота на идеи, има чистота на мисли и чистота на чувства. А за чистотата на живота около себе си можем да съдим само по високия идеал от Словото на Учителя.

68. УЧИТЕЛЯТ КАТО ЛЕЧИТЕЛ

В беседите на Учителя ще намерите много съвети за лечение. Имаше приятели, които направиха извадки от беседите на Учителя. Предаваха ги от ръка на ръка. Аз също имах възможност да се запозная с тях. Те ще бъдат обект на изучаване. Но мога да кажа, че съветите на Учителя са понякога строго лични и индивидуални. За всяко заболяване съветите Му са различни, защото са различни хората, които носят това страдание. Те имат лични съдби, имат карма, която трябва да изплатят и съвета на Учителя е строго насочен към разрешаването на тяхната карма. За всеки ученик има строго определено време да изплати своята карма. За някои е пет години, аз други десет години, за трети - цял живот. Изплащането става чрез страданието. Болестите и заболяванията на отделни системи у човека са врати чрез които е станало нарушението на закона от човека. Чрез тях той може да изплати кармата си като за нея плаща жизнен кредит. Аз имах три тръна в плътта, имах три заболявания. Чрез тях аз трябваше да изплащам своята карма. Това бяха три маси, зад които стояха касиери искаха да им бъде заплачено, за да погася своите полици от миналото.

Плащаше се не с пари, а с жизнен капитал. Ето това е развръзката. И когато Учителят се намесваше със своите съвети и своята помощ, то Учителят заплащаше за нашите полици пред нашите невидими кредитори. Заплащаше със своя Божествен кредит. Ученикът се освобождаваше от кредитора и от полицата и имаше свободно време, за да го посвети за делото на Учителя. Онези, които сполучвала в това, разрешаваха един много голям въпрос за себе си. Пред тях се откриваха благоприятни външни и вътрешни условия за работа. Онези, които се отклоняваха отново бърже изчерпваха и изияждаха своят жизнен кредит даден чрез Учителя. Явяваха се отново кредиторите и търсеха погасяване полицата от миналото. Болестта се явяваше отново и страданията продължаваха. Така че за всеки един ученик от Школата бе скъпо и прескъпо платено от Учителя.

Аз заварих много от приятелите, които имаха опитности с Учителя във връзка с тяхното здраве. Той ги лекуваше по различен начин. Не може да се направи систематика от тези случаи и да се каже, че еди какво си заболяване според Учителя се лекува с еди какво си. Това е невъзможно. Ето аз ще ви разкажа няколко случая:

Една сестра е болна. Получила е жлъчна криза. Повръща няколко дни, вие се от болки и вече е от зле по зле. Съобщават на Учителя и Той отива при нея и сяда на стола до кревата ѝ. Тя лежи на леглото и Учителят разговаря с нея за разни обикновени неща. Едновременно Той с дясната си ръка непрекъснато си разтрива прасеца на крака, т.е. на дясната подбедрица през панталона. Така Той масажирал своят крак, чрез своя етерен двойник оправя и слага в ред и порядък етерния двойник на сестрата. Жлъчната криза преминава, жлъчният камък се пропуска във червата и сестрата спира да повръща и болките намаляват. Този метод Той го прилага и на други, включително и на мен при моята бъбречна криза, която описах подробно.

Друга сестра е болна и съобщават на Учителя. Той дава съвет: „Кажете ѝ да се храни с месо.“ Отиват и предават думите на Учителя. Тя не може да повярва. Тя е от 40 години вегетарианка и не желае да бъде подвеждана сега в края на живота си. Освен това тя не вярва, че такова нещо може да каже Учителя. Тя изпраща друга сестра при Учителя за съвет и съвета е същият - трябва да яде месо. Но сестрата добавя: „Учителю, но тя е вегетарианка цял живот?“ „Знам, но на нея ѝ липсват жизнени сили. А те могат да дойдат единствено

вено чрез месото на животните." Отива си сестрата и предава думите на Учителя. Болната сестра разбира, че Учителят не се шегува, но не желае да поеме месо, защото смята, че ще с върне назад в своята еволюция. Отказа се от съвета на Учителя. Не прие съвета на Учителя и си замина. Отидоха и Му предадоха за настъпилата развръзка. Той каза: „Човешкият живот е по-ценен от буквата на нещата. Дори най-неинтензивен живот на земята е за предпочитане отколкото преждевременно заминаване. А тази сестра си замина преждевременно."

Сега къде отидоха вашите познания по окултизма за вегетарианството и за онова, което ние съграждаме в себе си през време на цялата Школа? Няма го. А защо го няма? Защото се движихме по буквата на нещата. Когато се доберем до Истината ще разберем живота на земята в неговата цялост и пълнота.

Следващият пример е също за една сестра, която започва да линее от ден на ден и болестта я стоварва на леглото. Отиват и съобщават това на Учителя за сестрата. „Рекох, кажете ѝ да яде риба!" Но сестрата се удивлява: „Учителю, в София няма риба. Рибата е в морето. И освен това тя е вегетарианка." Учителят я изглежда и казва: „Като няма риба в София, то други са я хванали и са я сложили в консерви. От там ще яде." „Но, Учителю, защо именно риба, а не нещо друго?" „Ето човек, който за пръв път задава въпрос. Много просто. На сестрата ѝ липсва фосфор в кръвта. А мозъка ѝ има нужда от него като елемент. Единствено в рибата има фосфор. И тя може да си попълни недостига на фосфор в кръвта като яде риба. Като си попълни недоимъка, после пак ще бъде вегетарианка." Сестрата занесе и предаде точно думите на Учителя. Болната сестра имаше сили толкова, колкото да поклати с клепачите на очите, че е съгласна. Купиха консерва от риба, отвориха я и започнаха да ѝ дават от рибата на малки хапки. Малко по малко за една седмица състоянието на сестрата се подобри. На втората седмица тя вече играеше Паневритмия. Приближавам се до нея и казвам: „Сестра, вие много хубаво и с вдъхновение играехте днес Панеритмията." Тя се обръща засмяна: „Днес аз не играех, а плувах в Небесния простор като риба, защото в кръвта ми тече рибешка сила и флуида на рибите от океана. За мен това е Небесен океан от слънце, въздух и вода. А аз пред теб не съм сестра, а една златна рибка от приказките." Аз занемавам. Не очаквах такъв отговор и такова обяснение. Приказката за златната рибка от морето се бе пренесла на Изгрева и се бе реализирала в своята пълнота.

Имаше много случаи когато хора от града идваха и търсеха помощ от Учителя. На много от тях Учителят им препоръча да станат вегетарианци и да се откажат от месото. Мнозина от тях послушаха съвета Му и след като оздравяха идваха да благодарят. Тогава ние научавахме тези случаи. Имаше и още по-заплетени случаи. На някои казваше да не обличат кожуси, кожни изделия, защото са били чувствителни от влиянията на убитите животни. Случаите бяха най-различни. И те не могат да се подредят в една система както прави съвременната медицина. Как можете да подредите тези случаи, които ви разказах? Трябва да имате голямо познание и знание от Словото на Учителя, както и професионална подготовка на лекар. А тези неща са дълъг период за проучване и усвояване. Това ще направи едно друго поколение.

69. ПРОБУДЕНИТЕ ЧОВЕШКИ СЪЗНАНИЯ

При една от екскурзиите на Витоша бяхме останали до по-късно и се прибирахме късно вечер. Трябваше да слезем в село Симеоново. Беше хубава лятна вечер. Долу града светеше със запалените си електрически крушки от уличното осветление и мъждукаха с малките си светлини прозорците на софийските къщи. Една сестра възкликна: „Вижте, Учителю, каква хубава картина. Долу града блещука като светулки.“ Той с се спря, загледа се и каза: „Ето така представяват пробудените човешки съзнания погледнато от Невидимия свят. Те блещукат или светят в зависимост от светлината си.“ Ние спряхме и се гледаме. „Ама така ли изглеждат нашите глави, Учителю?“ „Така изглеждат не главите ви, а светлината от вашето съзнание. Но само когато човек се пробуди за Бога може съзнанието му да отделя светлина. И по степента на светлината, която той отделя от съзнанието си може да се съди за неговото духовно развитие и за силата на ума му.“ Ние сме застанали и гледаме долу ту големите лампи на уличното осветление, които светят, ту онези светлини, които едва блещукат. Правим сравнение. Искаме да бъдем като тези улични лампи. Но друг определя силата на светлината на нашето съзнание. То се определя от Невидимия свят. А долу в града има много домове, които тъмнеят. Те са заспали и прозорците им тъмнеят. Получихме и нагледен предметен урок. Оставаше да се стремим към този висок идеал у човека - да се пробуди нашето съзнание и да осветяваме пътя си сами в нашият човешки друм. А дали ще можем да осветим чрез нашата светлина и да покажем пътя на другите към високия идеал - това оставаше бъдещето да покаже.

70. СВЕТЛИНАТА ЗА ДРУГИТЕ

При моите обиколки в страната имах срещи и с брат Георги Куртев, който ми разказа един случай. Обикновено през нощта в 24 часа Куртев ставал, обличал белия си костюм и започвал своята ежедневна служба. Отначало чел от Евангелието на Йоанна. По едно време дошъл един дух и на турски му казал: „Благодаря ти, че чрез теб получих малко светлина.“ Брат Георги направил молитва за него и така се разделил с турския дух. Това е една дребна случка за Вас. Но тогава мнозина се запитаха защо толкова много турците уважават брат Георги Куртев. Беше много просто. Те различаваха у него светлината, която той носеше в своето съзнание. Познаваха го много добре както тези, които бяха в човешка плът, така и онзи, които бяха в Невидимия свят. Различаването започва от присъствието на светлината. Познаването започва от различаването на светлината от тъмнината. Това са най-важните процеси при пробуждането на човешкото съзнание. Не е достатъчно да видиш. Важното е да различиш светлината от тъмнината. Следващият етап е да различиш светлината от тъмнината. А още по следващия етап е да работиш със светлината като използваш тъмнината за сенки и контраст. Ти не можеш да напишеш на бял лист хартия една дума ако не използват тъмнината като контраст. Ето това е знанието на Учителя от Словото Му.

71. ХВЪРЧИЛОТО ЗАКАЧЕНО ЗА ВЛАКА

Наложило се брат Георги Куртев да пътува от Айтос за София с влака. Трябвало да се срещне с Учителя по някаква работа. Преди да тръгне на път се помолил и потърсил закрила от Невидимия свят. Получил отговор на молит-

вата си; че ще има такава поддръжка от Небето при неговото пътуване. Когато се качил на влака, видял как дошло едно светло същество, което се допряло до рамото му и след това веднага се отдалечило от него чрез една тънка сребърна нишка голяма и дебела колкото паяжинова нишка. Тази сребърна нишка минала през покрива на влака и се изтеглила на високо и съществото се закачило за нея. Влакът се движел, а сребърната нишка, която е била закачена за рамото на брат Георги Куртев също се движела с влака. А горе, накрая на нишката е било закачено съществото като бяло хвърчило. Така на времето децата си правеха хвърчила, издигаха ги във въздуха и между хвърчилото и детето имаше кълчищен конец, който бе вързан за хвърчилото. Изпуснеш ли конца, скъса ли се конца, хвърчилото пада на земята. Държиш ли конца, хвърчилото горе се вее над тебе. Ако ти е много дълъг конца хвърчилото се издига още по-високо. Това бе една чудна игра за деца с големи преживявания. Брат Георги Куртев е във влака, влакът пътува от гара на гара и от време на време той поглежда нагоре през прозореца и вижда, че хвърчилото, което е закачено за вагона хвърчи във въздуха и така го придружава чак до София. Като слезнал на гарата, благодарил мислено на съществото и хвърчилото и сребърната нишка, която била закачена за рамото му се отлепила и хвърчилото се отдалечило в Небето. Брат Георги пристига на Изгрева. Точно по това време братските деца на Изгрева се опитват да вдигнат във въздуха едно такова детско хвърчило. Накрая го вдигат и всички наблюдават чудната гледка. Съобщават на Учителя, че брат Георги е дошъл от Айтос, учителят излиза и го посреща пред приемната. Брат Георги целува ръка на Учителя и в този момент и двамата поглеждат нагоре и виждат детското хвърчило над главите си да плющи на вятъра и да размахва опашка. Учителят го запитва: „Е, какво ще кажеш за това хвърчило? Кое е по-хубаво. Онова хвърчило от влака или това хвърчило на Изгрева направено от децата?“ Брат Георги се усмихва и казва: „И двете хвърчила са еднакво хубави“. Учителят се усмихва: „Точно така“. Двамата тръгват към приемната на Учителя и започват своя разговор. Ученикът бе дошъл при своя Учител. Когато ученикът отива при Учителя си, то цялото Небе му съдействува и се радва на тази среща.

72. ЕКСКУРЗИЯ СЪС САЛДО НУЛА

С Учителя съм присъствувал на почти всички екскурзии откакто дойдох на Изгрева в Школата Му. Бяха незабравими дни. Но винаги така се случваше, че все ще има някой недоволен от нещо. Така една сестра се оплака, че много скъпо излизат тези екскурзии и парите събрани остават и не се знае къде отиват. Преди всяка екскурзия се съобщаваше, желаещите се записваха, внасяха се необходимите пари и с тях се откупваше или камион или рейс за път.

Учителят я изслуша и нищо не каза. Но на следващия ден дойде друга сестра и повтори същото. Тогава Учителят промълви: „Ще вземем мерки“.

Дойде ред за следващата екскурзия за Рила. Той ме извика и каза: „Искам да се направи екскурзията така, че парите, които ще събереш и сметката, която ще ми предадеш да бъде плюс, минус = нула, т.е. да бъде със салдо нула. Аз бях финансист и знаех какво означава това. Намерих Славчо Печеников-Славянски, уговорихме и пазарихме един рейс да ни откара до село Говедарци. Предплатихме му и започнахме да организираме групата. Беше направена точна сметка до стотинка предварително. Всеки даде своята вноска. Аз събирах парите и ги отбелязвах в тетрадка като бяха направил няколко графи за отчет. Групата бе готова, рейса дойде и на всекиму се подаваше кар-

тонче, на което бе отбелязано кой на кое място да седне, за да няма сръдня. Аз бях си оставил моето място да бъде до Учителя. Но дойде Цанка Екимова, взе картончето и вместо да отиде на обозначеното място, взе че отиде и седна до Учителя. Показах ѝ картончето с нейното място, а тя каза: „Духът ми каза, че моето място днес е до Учителя.“ Нямахме как, преглътнах този горчив хап. Тогава всеки, за да даде тежест на някоя своя постъпка казваше: „Духът ми говори сега, че това е точно така.“ Имаше много смешни и трагични неща с този дух, който говореше на всички и по всяко време. Лошото бе това, че учениците слушаха този дух, който им шепне за щяло и нещяло, а не слушаха Учителят и Духът на Истината, Който бе в Него и Който даваше Словото.

Тръгнахме и пристигнахме. Прекарахме няколко дни на седемте езера и се върнахме. Автобусът ни чакаше в уречения ден и час. Качихме се. Учителят се качи последен и седна на своето място. Цанка Екимова беше Му приготвила място до себе си и аз смятах, че Учителят ще седне на същата седалка. Но Той седна до моето място, което бе свободно. Учителят ме погледна и се усмихна. Тукатси аз се обърнах към Цанка ѝ казах: „Духът ми каза днес, че мястото на Учителя е до мен.“ Нямахме как и тя трябваше да преглътне този хап. Но тя се усмири, понеже видя, че Учителят сам разреши този въпрос, а аз само направих коментар пред нея. Рейсът тръгна. Аз седях до Учителя, изваждам и Му подавам един лист. „Учителю, ето сметката за екскурзията със салдо нула.“ „Така трябва да се работи!“ Аз кимнах с глава, че съм разбрал. След малко ние всички запяхме и с песни преминахме пътя до София.

73. ПРЕРАЖДЕНИЯ И СПОМЕНИ

Моята професия на застрахователен инспектор даваше възможност да пътувам из цяла България. При своите пътувания бях забелязал нещо много интересно и необяснимо. Забелязах, че много хора си кръщават децата на чужди думи и които думи носеха наименования на различни технически неща. Например влака тогава се наричаше трен - от френски. Имаше имена на момичета и ги наричаха „Трена“. момчетата ги наричаха „Гаро“ от френската дума „Гар“. Имаше и други случаи още по-забавни и смешни. Например вместо човешко име сложил му име „Пиро“ от пирон. Имаше име на момиче „Клозетка“ от клозета на влака. Отидох при Учителя и Му казах: „Учителю, защо си кръщават така децата? От простотия ли го правят или противодействуват на традицията?“ Прочетох Му към двадесет имена. Той ме изслуша внимателно. „Кръщават ги по спомените си откъдето са дошли и от където са се преродили.“ Аз подскочих от изненада. Той добави: „Този народ не е случаен. Тези преродени духове са дошли тук, за да черпят сили от изворите на Великия Учител, за да направят връзка с Него и това да им послужи като спасително въже в следващите векове, когато идват на земята. Спасителното въже те ще го намерят в Словото.“ Аз продължавам да недоумявам. В главата ми има също един предварително приготвен въпрос: „Учителю, защо на българския герб има лъв, когато тук в България няма лъвовете? От къде е дошло това? Измислено ли е?“ „Не, това е спомен на тези души от онова прераждане когато са били в пустинята заедно с Мойсея и са чували рева на лъвовете. Духът, който дойде при тях да пробуди българите от робството на турците, дойде от Невидимия свят. Но този дух пробуди у тях съзнанието им и спомена, че с този Дух те са били в пустинята, следвали са го като огнен стълб през нощта и са слушали рева на лъвовете, но не са се страхували, защото Духът е бил с тях. Духът ги извежда от египетското робство на свобода в пустинята, а емблемата на лъва означава, че Той е с тях, докато Духът Божий е над тях и в тях. Ето,

това означава лъвът като български герб."

Запомних всичко това. След 9.IX.1944 година дойдоха комунистите на власт и изхвърлиха всичко онова, което им напомняше за предишната власт. Дойде време да си направят герб, символ на държавната власт. Правиха, струваха, включиха символика в него, която да отговаря на техните комунистически идеи и идеали. Какво бе моето учудване, когато лъвът като емблема намери също своето място в техният комунистически герб. Хайде сега отговорете ми защо стана така? Отговорът ще намерите в думите на Учителя, които ви предадох.

И в бъдеще, когато дойдат други да правят нов герб, за да отхвърлят стария - то лъвът пак ще го има по средата.

74. КОИ БЯХА МОИТЕ НЕПРИЯТЕЛИ В СЛУЖБАТА

Работих като чиновник в една канцелария. Бях изпълнителен и се стараех в службата си. Но имах непрекъснато неприятности ту от колегите си, ту от началника си. Те знаеха за моите убеждения, не ми се противопоставяха, но когато имаше нещо да стане и се случи, а то се случваше и ми казваха: „Дъновист с дъновист“. Това трябваше да бъде обидна дума за тях. За мен също беше обидно. Обществото под тази дума разбираше събрани всички лъжи и клевети срещу Учителя, които те приемаха като нещо вярно и неоспоримо. Аз за тях бях чужд по нрав и по дух. В главата ми започна да кръжи една мисъл, да напусна тази служба и да си намеря друга. Там няма да ме познават, аз ще се крия и прикривам и така ще се родя от тези мъки и страдания и от този тор-моз. Така мисля аз, но решавам да питам и Учителя. Отивам при Него, разказвам подробно всичко и споменавам причината, заради която искам да напусна. Казва ми: „Недей да напушаш!“ „Но, Учителю, не мога да издържа и не мога да ги търпя. Става много трудно за мен. Ако отида другаде там няма никой да ме познава.“ „Ако отидеш на друго място, всички онези духове, които те гонят сега, ще дойдат на новото ти работно място и ще влезат в други непознати за теб хора и по друг начин ще се проявяват. А тук където си, ти си свикнал вече на техните прояви и ще си изработиш методи, за да се справяш с тях.“ „Но как ще стане това, Учителю?“ „Ще четеш Словото, ще намериш метод в него и с него ще работиш. Там ти е спасението.“

Аз си отидох. На другия ден в службата си аз съм вече вътрешно смирен. Зная, че не ме гонят тези хора, а ме гонят духовете, които влизат в тях. А когато те не са обсебени от духовете - те са мили и внимателни към мен. И именно в този момент аз страня от тях, бягам от тях и съм подозрителен. А сега направих обратното. Щом са внимателни, аз също съм такъв. Любезни са, аз също. Дойдат ли духовете и влезнат ли в тях и започнат да ме гонят чрез тях, аз се отдръпвам, моля се и не се разправям с тях, не обяснявам нищо, а само мълча. Така не ги дразнех. Чаках с дни да се махнат духовете от тях и да ги оставят на спокойствие. Така постепенно започнах да се справям с тази моя задача. Така останах в тази служба. Започнаха да оценяват моята работа, напреднах в службата си и получих по-голяма заплата. Купих бонбони и ги носях на Учителя. Обяснявам Му защо черпя. Той се усмихва: „А тях почерпи ли?“ „Не, не съм.“ „Ще ги почерпиш и тях. Нали те са ти дали по-голяма заплата.“

Така и направих. Направих голяма черпня. Всички се изненадаха. После ми казаха: „Ама ти си добро момче, но много зор видяхме докато те сложим в ред, да можеш да работиш с нас.“ Тогава разбрах, че и те също са се измъчвали с мен. А за това аз изобщо не бях помислил. Вече имах друг пог-

лед на нещата. В тази служба се пенсионирах. Пенсионирах се при моите неприятели в службата. Когато се разделихме, усетих, че се разделям с приятели. Приятелството се създава, когато душите имат общение с Духът на Истината.

75. НАРОДИ И ЛИЧНОСТИ ОТ ИСТОРИЯТА ПРИ УЧИТЕЛЯ

В Школата на Учителя имаше представители от всички народи на земята, които са взимали ключови места в човешката история. Какви ли нямаше и какви ли не идваха. Наши приятели пътуваха в чужбина и правеха връзки с представители на други народи. Това бяха живите писма, които Учителят изпращаше, това бяха посланиците, които бяха вътре у тях и които Учителят изпращаше да пътуват по света. Такива случаи имаше много и Учителят ги наричаше „живите куриери“.

Паша Теодорова бе половината руския и половина бесарабска българка. Савка Керемедчиева бе половин германка и половина македонка. Елена Андреева бе македонска българска. Боян Боев бе от баща армеец и от майка българка. Ето, това представляват стенографите при нозете на Великия Учител. Българският народ не може да излъчи българин за стенограф на Учителя. Запомнете това добре. А изводите ще си ги направите сами.

За Румъния Учителят беше казал: „Румъния няма представител в Божествения свят. Затова тя окупира в междусъюзническата война България, за да направи връзка с нея. А посредством нея да направи връзка с Великия Учител.“

За Сърбия беше казал следното на Паша Теодорова: „Сърбите нямат още оформено астрално тяло. То сега се оформя. Ето защо техните песни са такива, които оформят чувственото им тяло като народ. Като видя и чуя как българи слушат с прехлас и пеят сръбски песни взети от техните кафенета и пивници, веднага разбирам тези българи с какво се занимават и как живеят.“

За Гърция бе казал: „На никого не пожелавам това, през което трябва да мине гръцкият народ.“

На една екскурзия на Витоша, в него ден се чествуваше рождената дата на престолонаследника Симеон II. Аз попитах Учителя дали има някаква връзка между онази златна епоха на цар Борис I и цар Симеон I свързана с приемането на християнството, българската писменост и развитието на старобългарската култура, както и идването на тези две личности днес като Борис III и синът му Симеон през времето на Учителя. Той ми отговори следното: „Това са същите преродени духове. Днешният Борис III е същия дух и прероден Борис I, който на времето прие християнството и прие писмеността на Кирил и Методий. Но тогава, тогавашният Борис I послуша Бога, който му се яви, изпълни Волята Му и сполучи за себе си и за българския народ. Той жертвува първородния си син и го ослепи и го махна от престола, и го хвърли в тъмница, и го жертвува така както на времето Аврам жертвува първородния си син пред лицето на Бога. Тогава той правилно реши задачата. Но днешният Борис му пречи родовата карма, както на Бурбоните, така и на Кобургите. Днес Бог присъства тук чрез Великия Учител и той, Борис, не се вслушва в думите Господни и ще плати за своето непослушание.“

„А сегашният младенец Симеон е същият прероден дух на предишният цар Симеон чрез когото започна златната епоха на българската книжнина и култура. Но сега той има друга съдба. Той закъсна да се роди. Роди се много

късно. Човек когато закъснее с раждането си пропуска благоприятните условия на живота. Така се получи и с него - той закъсня."

„България повече няма да има царе и няма да бъде царство. Това е последното царство. Последните два царя - Фердинанд и Борис не послушаха думите на Великия Учител и провалиха условията на този народ, за да работи в него Великия Учител. Затова има решение на Небето. България ще бъде вече република."

Думите на Учителя бяха изречени и бяха записани от мен. Аз ги пазах като съкровена тайна. Имах възможност да ги проверя 40 години след заминаването на Учителя. Досега се оказаха верни. А вие ще ги проверите в бъдеще.

76. СВЕЛОТО СЪЩЕСТВО

Бяхме на обичайната екскурзия с Учителя и Братството на Витоша. Приятелите се бяха проточили един след друг и колоната опасваше склона. Навлязохме в борова гора. По едно време се оказа, че съм сам. Онези пред мен бяха избързали, а онези които са след мен бяха изостанали. Реших да се подпра и почина. Свалих раницата си и издигнах глава да откъсна и да поема дълбоко въздух. Загледах се във върховете на боровите. Изведнъж се яви пред мен едно светло същество съчетано от светлина, в елипсоидна форма, в бяла по-ярка светлина от дневната светлина, а главата му заблестя. То ми се усмихна. Аз стоях изненадан и не можех да продумам. Не бях подготвен за таква нещо. Наблюдаваме се. След една минута то изчезна също така внезапно. Продължих изкачването си. На една от почивките когато пиехме чай от термусите, които носехме в раниците си, се приближих до Учителя. Разказах Му всичко. Запитах Го: „Учителю, това същество как се казва, от къде е дошло и може ли друг път да се срещна с него?“ Учителят се усмихна. „Първо, трябва да се отиде на мястото където сте го видели. После трябва да се проследи пътя му - от къде е дошло, защото то оставя диря в пространството. След това да се отиде там от където е дошло и най-накрая да се търси в онези светове, където обитават. И като се намери, да се пита за името му. Това е човешко разбиране на нещата. А времето употребено за това, както енергията и силата, която ще се вложи да се търси е толкова голяма, че не заслужава да се задоволи твоето любопитство. С това време и с тази сила можеш да свършиш тук на земята една работа за Бога." Аз останах изненадан от всичко, което чух.

Друг път не бяха ми се изявявали и не ми се изявиха такива същества. За мен бяха важни думите на Учителя. Чувах и слушах приятелите, които разказваха за такива подобни проявления от Невидимия свят. Те бяха най-различни от друг порядък, непознат за нас. Може някои случаи те да са ги описали. За тях са опитности, а за вас поучения. От мен имате обяснението на Учителя за тези случаи. Другото ще намерите в Словото на Учителя.

В Школата на Учителя всички неща, които се случваха бяха и необикновени и напълно естествени. Всичко протичаше напълно естествено и така се развиваха, че граничеха с една велика Простота, с чиста Простота и свята Простота. И онези опитности, които имахме с Него, които бяха изявление на Божествения Дух и проявление на Господния Дух, бяха също така святи и простишки на глед и много естествени за възприемане. Бяха напълно разбираеми за нас, но за онези, които го бяха проумели и разбрали. А да се приложи това знание, което получавахме чрез опитностите ни с Учителя, бе много трудно и това се отнасяше за една друга епоха, която трябваше да дойде.

Важното е, че ние видяхме как тези неща се изявяват и проявяват чрез Учителя. А дали ние ще ги приложим в живота си, ако не сега то утре в някой отрязък от вечността. Ето това е важното. Да видим, да започнем и да се стремим към великият Идеал.

77. БРАТСТВОТО СИ Е БРАТСТВО, НО СИРЕНЕТО Е С ПАРИ

Братството е на лагер на 7-те езера на Рила. Учителят Го няма. Той си бе заминал телом, но духом трябваше да бъде с нас. Щеше да бъде духом с онези, които бяха в Словото Му и живееха по Него. А малцина можеха да сторят това. Бяха следвоенни години - глад и нищета. Хлябът, сиренето, кашкавала бяха с купони. Имаше закон за черната борса и спекулата и не можеше да се купува от селяните. Всичко се реквизираше и отиваше за държавата. На селяните им бе позволено да продаваха само от излишъците си след като са си предали държавните доставки, а те бяха много малки, за да ги продават.

На Рила бяхме решили да си купим овче сирене от овчарите, които със стадата си бяха плъзнали по Урдините езера и имаха там кошари. Отидохме, уговорихме, пазарихме да ни се приготви сирене и да го докарат. След две седмици се зададоха няколко коня, които докараха сиренето в тенекии. Приехме го, заплатихме според уговореното и започнахме да умуваме как да го свалим долу и пренесем в София. Знаехме, че вършим нередни неща според тогавашния закон. Накрая решихме, че трябва да изцедим сиренето, да отстраним саламурата и така в сухо състояние да го пренесем в раниците си. Онези, които искаха сирене предварително се бяха записали и си го бяха заплатили. Намерихме няколко чисти чаршафа, изпрахмехме ги в езерните води, поставихме ги върху скалите, отгоре наредихме сиренето, завихме го в чаршафите, като върху тях сложихме плочи. От натиска на плочите саламурата изтичаше и така големите буци сирене за няколко дни се свиха и станаха като калъпи сапун. Дори ние се изненадахме. Буците сирене се свиха и намаляха наполовина. Мина известно време, сиренето се изцеди и се получи сирене голяма колкото калъпи сапуни. Всички наблюдаваха нашия опит и клатеха глава и цъкаха с език. И очакваха, какво ли ще се случи. И то взе, че се случи най-невероятното. Дойде време да разпределим сиренето и да предадем калъпите сирене. Но мнозина протестираха, че са платили за три килограма сирене, а им се дава три калъпа сирене, което се падаше към един килограм. Всички ни упрекнаха, че сме ги излъгали и окрали. Ние ги събрахме и обяснихме всичко. Обяснихме, че сме отделяли десятък, т.е. една десета от общото получено след изцеждането сирене и че сме го заделили, за да го разпределим на онези, които са бедни и не са имали пари да си купят. Всички се огледаха изненадано. Някой казаха: „Виж така може“. Но дойдоха други и рекоха: „Така не може. Когато искате да правите нещо ще го споделите с нас дали сме съгласни. Вие говорите едно, а излиза съвсем друго.“ Заминаха си сърдити. Те бяха прави. Не можеше да се говори едно, а да се върши друго. Раздадохме сиренето, но никой не остана доволен от нашата задача. Този урок го запомних. И така 30 години след заминаването на Учителя се осъществява братския живот и провежда по този неписан правилник. „Говори се едно, а се върши друго.“ От там дойде разединението, несъгласието и неразбирателството. Духът на Общението го нямаше между нас. Не можехме да се доберем до него. Знаех, че нашето поколение не може да си разреши задачата след заминаването на Учителя. Ние на Рила бяхме направили един опит. Ние, учениците от Школата

на Учителя направихме горе един опит на Рила и този опит бе несполучлив. Ние не си разрешихме правилно задачата. Затова нашето поколение си изгуби условията за работа след заминаването на Учителя. Но научихме един урок. Преди нас много поколения българи бяха учили този урок и бяха изнамерили една поговорка. Тя отговаряше на всичко и за всички: „Братството си е братство, но сиренето е с пари.“ Е, какво ще кажете сега? Вие как ще разрешите тази задача? Решението ще намерите чрез един от методите на Учителя, който го има в Словото Му. Този метод е следният: „Братството е Братство само тогава, когато започва от саможертвата в името на един висок Идеал и завършва с жертвата, чрез който този Идеал се реализира.“ Тогава можем да кажем, че Братството е Братство, когато сиренето е без пари. Но това е една бъдна епоха. Ние няма да я дочакаме, но дано вие се срещнете с нея.

78. ЧИСТОТАТА НА РИЛА И ЧОВЕШКИТЕ ПАЛАТКИ

Ние сме на Рила. Лагерът е устроен. Палатките са опънати и нашият братски лагерен живот е започнал. Всеки си има своето място в него и всеки се включва в общия живот. Да се поддържа един такъв голям лагер, да се създаде организация, която да осигури изхранването на 500-600 човека не е малко. Това не е шега работа и то в онези години, когато всичко се изкачваше на коне още от Самоков. Но ние бяхме млади и работехме по Любов за Делото на Учителя.

Обикновено всеки сам имаше своя палатка. Понякога сестрите се групираха по две в палатки, но ако техните палатки бяха широки. Бяха се научили да ги ушиват от бяло платно - американ, като ги импрегнираха с парафин и бензин. Взимаха два килограма твърд парафин, разтопяваха го в съд и го смесваха с бензин. После натопяваха ушитата палатка в този разтвор. Бялото платно попиваше всичко и когато бензина се изпаряваше, парафина оставаше импрегнирал платното и така предпазваше от дъжда. Правеха и още един покрив и ставаше палатката с двоен покрив. Такава палатка предпазваше от бурите и дъждовете.

Понякога семейните приятели също идваха със своите големи палатки. Идваха съпрузите с децата си. Но имаше едно правило, което се спазваше от всички. Там горе на планината се изискваше пълна чистота от всички. В помисли и желания и общуване. Това го спазвахме доколкото можем. Семейните там се въздържаха от всякакви плътски връзки. Така беше години наред. Но трябваше да се случи случка и тя се случи.

Една сутрин Учителят след беседа извиква двама от приятелите, които се грижат за организацията в лагера и им нарежда: „Ангел и Тодора да напуснат веднага лагера.“ Изслушват Учителя, навеждат глава и отиват при тях. А те бяха си опънали палатката малко в страни и спяха в една палатка. Всички знаехме за техния случай, че тя беше напуснала мъжът си Тодор и децата си и беше отишла да живее с Ангел. А той я беше прибрал, понеже е жива душа. Тя беше жива душа, но беше майка на три деца. А децата се раждат от жени. Отидоха приятелите при тях и им предадоха нареждането на Учителя. Те се спогледаха. Ангел я поглежда и казва: „Аз какво ти казах.“ Тодора също го поглежда и отговаря: „И аз това ти го казах!“ Те си опаковат багажа, дадоха им коне, с които си смъкнаха багажа. Измъкнаха се посрамени. Това подежда като студен душ за всички ни. И беше урок за всички. Беше голям резил

да ги изгони Учителят от лагера, понеже са съжителствували плътски в палатката. Не искахме да си спомняме за това. Беше ни срам всички от Учителя. И спазвахме това правило години наред. Но когато се връщахме на Изгрева, приятелите там имаха семейства, жените там зачеваха и се раждаха деца. Дали на Изгрева трябваше да има семейства? Въпросът е много точен и отговорът трябва да бъде много точен. Изгревът бе място за Школата на Учителя. Още през 1922 година Учителят на събора в Търново заяви: „На окултният ученик не му е позволено да се жени!“ На този събор Учителят разгледа въпроса за женитбата по принцип. И това трябваше да се спазва. Но това не се направи. А на Изгрева се направи общежитие от семейни и несемейни. И това създаваше много проблеми на Учителя, защото всички отиваха накрая при Него, за да им разрешава завързаните семейни проблеми. Основаването на Младежкия Окултен Клас бе един модел. В него постъпваха младежите, които не бяха женени. Този модел трябваше да се спазва до края. Но той не се спазва. Учителят ни остави свободни да се проявим такива каквито сме. А така както се проявихме не бе по високия Идеал в Словото Му.

Веднъж бях на Рила и видях младежи, които лежах на палатките си, опънати на билото при Молитвения връх и се прегръщаха и целуваха. Тутакси си спомних за Учителя и за Неговото строго лице в онази сутрин когато изрече: „Тук на никого не се позволява да мърсува. Ангел и Тодора да напуснат лагера.“ Ето, случайно стоя пред тези прегърнали се младежи и как да им изрека думите на Учителя? Кой съм аз, за да им го кажа? Та ние, от нашето поколение, когато бяхме млади, не послушахме Учителя, та тези ли днес ще послушат един възрастен брат. Това е немислимо. Но реших да го разкажа, за да знаете, че чистотата на Рила започва не само от чистата вода, чистия въздух и прозрачната светлина. Чистотата на Рила първо започва от нас самите. Имаме ли я в себе си, ще я имаме и помежду си. Ако я имаме помежду си ще направим общение от човешки души, които са дошли на Рила в името на Високия Идеал от Словото на Учителя.

79. КОГА ЗАПОЧВАТ СТРАДАНИЯТА?

Учителят си беше заминал преди 30 години. Аз се намирам на мястото, където е положено тялото на Учителя. Седмично минавах по веднъж. Спирах се, заставах пред елипсата, под която бе положено тялото на Учителя. Правих молитвата си. Градината беше още запазена. Изгревът още не бе разрушен и още не бе пометен с онази голяма метла, която измете всички бараки. До мен пристъпва една сестра. Поздравяваме се. Не бях я виждал десетилетия. Беше се променила. Усмивкам се и казвам: „Е, сестра, като Ви виждам сега, спомням си каква бяхте като девойка, весела, засмяна, пъргавя и жизнена. Къде се загубихте сестра, че не Ви виждам?“

Сестрата ме погледна и заплака. След малко се успокои и заразказва. „Брат, отивам аз при Учителя, а това е една година преди да си замине, за да Му се оплача, че ме сполетя една беда. Почина баща ми и имахме неприятности с жилището си. Разказвам Му и за други беди, които ме сполетяха, а Той ме слуша ли, слуша. По едно време спирам, понеже Му изказах всичко. Каквото имах да Му казвам, казах Му. А той: „Рекох, сестра, Вашите страдания от сега започват нататък и ще вървят до края на живота Ви“. „Ама защо, Учителю?“ „Сестра, Вие досега бяхте в Рая. А сега слизате на земята. А на земята уроци за човека са неговите страдания.“ „Ама защо, Учителю? Кармата ли ми е такава?“ Учителят мълчи. Разговорът бе приключен. Аз си тръгнах.

И наистина бях на 19 години откак започнаха страданията ми. Всяка го-

дина се сменят. Едно мине, друго дойде. И последното е по-голямо от първото. Чудя се как издържам. Но всичко, което каза Учителят така се изпълни. Сега идвам тук да се помоля за онези години, когато бях в Рая до моите 19 години. Добре, че бях там. Защото ако не бях там, не бих могла да издържа. Това ме крепи досега, защото знам къде съм била. Знам че има и друг живот, този на Рая, знам това, което другите не знаят. Знам, че този живот от Рая също може да бъде на земята. Аз го изживях до 19 години. И след това Учителят ме свали на земята, за да работя. А сега работя; труда се и страдам. Велико е моето страдание, защото бях превилигорирана да бъда до 19 години в Рая, тук на Изгрева и при Учителя. След като слезнах на земята, измених се и остарях. Днес не мога да се позная в огледалото. Аз ли съм или не съм? Но така ми каза Учителят: „Ние днес те пускаме на земята. До сега беше в Рая, а сега слизаш на земята и ще се учиш чрез страданията!“ И аз се уча. А до кога? До края на живота си ли? Дано се изуча и да го на крия се дипломирам. Много държа на това, да имам диплома за завършено Висше образование на тема: „Човешкото страдание на земята!“

Разделихме се със сестрата. Повече не я срещнах. Минаха години и научих, че си беше заминала. Вероятно се беше дипломирала и със своят диплом отиде да работи на друго място. Окултният закон бе такъв: „Каквото вържеш на земята, това ще развържеш на Небето!“ Тя тръгна от тук със своят диплом и защитен докторат на тема: „Кога започват страданията?“

80. АНГЕЛИТЕ

Много често търсихме повод да посетим Учителя. Приличахме на малките деца, които умело подбират начин да се доближат до онзи, който ги обича, защото знаят, че именно от него ще получат нещо, с което ще задоволят детското си лакомство или пък ще чуят някоя хубава приказка.

Такъв повод за мен беше вечерното издание на някои вестници. Купувах вестник от града и на един дъх пресичах боровата гора, пристъпвах на Изгрева, очаквайки да срещна Учителя и да Му връча вестника. Не че Той поръчваше да Му бъде купен, но това беше една моя детска хитрина с цел да се доближат до Него и да разговарям. Обикновено Учителят поемаше вестника, съгваше го и го туряше в джоба си. Понякога го разгръщаше пред мен, прочиташе бегло големите заглавия и тогава казваше някои неща, които бяха Негова преценка за политическите събития, които аз запомнях, а след това си ги записвах.

Този ден Учителят бе приключил срещите си с приятелите и разговаряха пред входа на приемната стая. Когато поднесох вестника Той потърси ключа от вратата. За моя изненада, както и за учудване на приятелите Учителят отключи вратата и покани само мен в приемната, в която ме посрещна аромата на големите дюли наредени на един от белите шкафови. На бюрото забелязах обикновена папка с надпис на френски език. Учителят внимателно отвори папката, в която грижливо бяха подредени акварелни рисунки на бяла хартия.

„Погледнете. Това са картините на френска художничка. Ето как тя си представя ангелите - тези обитатели на Невидимия свят, които са завършили преди милиони години човешката си еволюция.“

Действително тази художничка с посредствена акварелна техника бе дала простор на своето въображение и на повече от 20 листа бе нарисувана много сцени от обикновен пасторален характер, ежедневието на хора от всички възрасти, които се срещат с ангелите нарисувани като крилати същества. Не липсваха картини, в които тези ангели благославяха влюбените или прид-

ружаваха игрите на децата сред китния губер на цветните поляни. Имаше и такива картини, в които ангелите вдъхваха живот на растящите цветя, милваха короната на вековни дъбове.

Разбира се трябва да допълня, че образите на нарисуваните ангели бяха такива каквито са на големите художници в Ренесанса. Изглежда, че на тази неизвестна художничка беше допаднало да нарисува ангелчетата с голи пълнички тела, твърди типични за детската възраст. Учителят се спря на една от картините и заговори: „Една благородна тема, но посредствено изпълнена. Образът на ангела е много примитивно нарисуван. Не само тази художничка, но и големите майстори на четката и цветната палитра нямат зрителна представа за образа на ангела, като същество от един свят на сили и енергии, които не могат да се вложат в тела от човешки произход. Само пророк Данаил в своето описание в 10 глава дава може би най-добрият литературен рисунък на ангела, с който се среща на реката Тигър. Описаният ангел е облечен във великолепието от облеклото на източните народи. Могъщество и сили излизат от него. Ангелите са облечени в светлина незрима за човешките очи. Тази светлина е толкова силна, че може да ослепи човешкото око. Както слиза светкавица по небето и човешкото око не може да я хване, с такава сила и мощ ангелите се предвиждат и слизат на земята. При срещата си с ангели човек не може да издържи на тази сила и мощ. При всички срещи на пророците с ангелите е отбелязано, че по един или друг начин те припадат на колене пред могъществото на ангелите.“

Учителят ми показва и други картини. Усмивна се, затвори папката и каза: „Днес човешкото зрение не е подготвено да общува с тези същества. И човешкото тяло не е подготвено да издържи на срещата си с тези същества. Има опасност човек да изгори отвътре, защото неговата нервна система и неговата вътрешна инсталация не могат да издържат на това високо напрежение. Едно е вярно в тези рисунки, че човечеството е още в пелените на своето развитие и тук там някои в своето развитие наподобяват тези малки деца. Но това се отнася за хората, а не за ангелите. Ангелите са от друга еволюция, техните тела са създадени от лъчиста светлина и днешното човешко зрение не може да я улови, а камо ли да я нарисува“.

Вероятно тези съвети на Учителя бяха дадени и на някои от нашите художници на Изгрева. Цветана Симеонова нарисува някои картини, в които се опита да разчупи формата на човешката земна орбита и представи тези същества от светлина и блясък, които се движат в безкрая свободно и с един устрем от блясък и мощ. Това бе един сполучлив опит на Изгрева.

81. ПРИЕМНАТА НА УЧИТЕЛЯ И ПОСЕТИТЕЛИТЕ

Изгревът беше действително школа на учение и работа. Днес ние можем да нарисуваме онази картина от Изгрева през пролетта, когато ни посрещаша дъха на цъфнали вишни, на ароматни ябълкови цветове, движещи се двойки на Паневритмията или общата песен изпълнена от голямо мнозинство със светнали лица. Но имаше и друга картина. Тази на малката сграда или приемната на Учителя. Ако можеше тя да разказва, тя би ви разказала за големи и малки страдания, за много пролети сълзи и ако биха се събрали в едно, биха направили поток, който би се превърнал в река и би удавил долу града със своята сила и мощ. Но в тази приемна беше отдушник на приятелите пред лицето на Учителя. Само Той знаеше измеренията на човешката мъка и горест. Всеки един от нас е изплаквал пред Него съдбовните си мигове. Учителят всеки е изслушвал и всеки, който напускаше приемната Му излизаше с облекче-

ние и виждаше как е отворен Неговият прозорец в съзнанието му, където влизаше повече светлина и топлина, която трябваше да освети новият му път. Посетителят напускаше приемната, а Учителят оставаше в нея. Вратата се отваряше и влизаше следващия посетител при Него.

При един такъв прием на Учителя, късно след обед, аз заварвам Учителя в приемната, превит от болки в стомаха. Учителят бе превит от болки в стомаха. Беше сложил двете си ръце под диафрагмата и се беше превил. Той ме покани да седна срещу Него и направо ме заговори.

„Днес при Мен бе дошла една възрастна сестра с остри болки в стомашната област. Помоли Ме да ѝ помогна. Дадох ѝ съвет, но поех болката ѝ. Сега поетата болка премина в Моята аура и докато премине болката, Моят стомах ще страда.“ Аз стоях пред Него втрещен и не разбирах нищо. В моите представи Учителят лекуваше мигновено и болестта преминаваше през невидими пътища и напускаше онзи, който търсеше помощ от Учителя. Бях свидетел на десетки такива случаи. Но ето станах очевидец и на съвсем друг случай. Ами сега какво ще бъде моето обяснение? Колко малко знаем за живота на човека на земята. И колко нищо не знаем за живота на Учителя.

Ако Изгревът бе райски кът на радост и възторзи в известни моменти той бе долина на изплакани мъки и непосилни страдания. Но пътят на ученика трябваше да продължи, защото Учителят бе на Изгрева. Днес Учителят е в Словото Си. Не го търсете и с Него бъдете. Друг път няма за ученика.

82. СКРИЖАЛИТЕ НА ДУХА

Беше началото на лятото. Учителят извиква при себе си стенографката Савка Керемидчиева, предава ѝ едно от своите тефтерчета-дневник и ѝ казва „Идете с брат Галилей на Витоша сами и там му прочети страници от „Седемте разговора на Духа“.

Приятно ми бе да възлизам на Витоша със Савка и то при определена задача от Учителя. Денят бе приветлив и топъл. Спряхме при една от скалните морени и Савка зачете от най-странната съкровищница на Учителя-личните Му разговори с Духът Господен. Слушах със захлас. За моето човешко съзнание тези свещени страници бяха свещени мигове от пътя на Учителя. Преживях със свещен трепет онези часове, когато пред Учителя застава Божествения Дух и Му проговаря със Словото Си.

Всичко това ме разтърси и аз заридях. Рукнаха сълзи. Плаках дълго. Помолих Савка да изчака, да премине вълнението ми и тогава тя да продължи да чете от дневника на Учителя. Уви, риданието не престана.

Завърнахме се на Изгрева. Прибрах се в своя дом. Оставих отзвук на прочетените страници да резонира в мен дълго и да принесе своя плод.

Савка, веднага след завръщането ни от Витоша, споделя с Учителя слушаното се. Не без вълнение тя разказва за нестихващия плач от моя милост.

„Да“ проговорил Учителят. „Плачът е признак на прякото въздействие на Живото Слово, а обилните сълзи са необходими да смекчат и разширят съзнанието му и да се полеят посетите семена от Живото Слово. Всяко посято семе търси влага и топлина. Сълзите са за доброто на неговата душа.“

И от тогава аз пристъпвам със свещенодействие пред тези скрижали на Духа Господен.

83. БЕСЕДИТЕ

При разговор пред разширен кръг от приятели, през време на училищна ваканция, Учителят сподели как е бил затрупан от много въпроси във връзка с публичните беседи и школните лекции, които той изнася. Поставените Му въпроси Той подреди така:

1. Защо сте подбрали беседата като форма на Словото?
2. Не смятате ли, че Словото би звучало по-убедително в динамичната форма на прозата или поезията.
3. Защо лекциите на окултните класове не изграждат по правилата на професорите и учителите, в които да има динамичен заряд със определени педагогични изводи?
4. Защо в лекциите много често застъпват тези отдалечени от съвременното човечество?
5. Защо си служите с понятия от древни и неизвестни за историята езици?
6. Защо така уверено изграждат беседите си въз основа на текстове от Свещените книги - Библията и Евангелията изписани преди векове от израелските пророци и Христовите ученици?
7. Къде е извора на неизброимите примери, разкази, повести, легенди, митове, намерили място в беседите?

Учителят продължи:

„Въпросите от подобен характер са ми задавани не само от вас, които ме слушате или от тези, които заемат дружелюбно отношение към Учението, но и от другите, които не скриват отрицателно становище и направо ни отричат, като застават срещу нас.“

„Всички, които ме слушате с внимание или заемат позата на опоненти, не знаят най-важното условие - не познават моята аудитория, не виждат нейния многолик състав, не долавят диалога ми с присъстващите. Аз съм изправен пред най-чудната лектория, непозната и необхватна както по състава, така и по състояние на съзнанието, което е степенувано и то твърде различно по степени.“

Пред Мен не сте само вие, които ме слушате. Пред мен са вашите души, които са прекъснали директния контакт със Мен от дълго време, от векове. А душите ви жадуват за нови мисли и идеи, съответни на настоящото развитие. Пред Мен са много често и вашите родови духове, които имат много неразрешени проблеми. Техният живот е също така динамичен и те се нуждаят от знание да превъзмогнат много неразрешени проблеми натрупани през живота им, когато са били на земята. А наред с голям брой заминали души пред Мен са застанали проповедници, адепти и светии, посветили се векове наред за търсене на Истината. И те сега искат изясняване на много идеи, погрешно разбрани и станали причина за спъване на човечеството в неговия път. Тези духове искат ново разбиране, търсят път, за да изправят своите грешки, защото и на тях се държи сметка и те трябва да платят за проведените и прекарани заблуждения на човечеството.

Пред Мен не сте само вие, а са всички онези заминали души на цялото човечество, което търси път към Истината. Не е лесно да се предадат Истините със човешки думи. Не случайно съм избрал българския език и чрез него да се предадат. Както вие сте седнали на столовете в салона с тетрадки и бележници и записвате, така над вас имам невидима аудитория наредена по етажи съобразно своето развитие. Те са по-добри слушатели от вас. Ето къде е отговорът на въпроса, защо съм избрал беседата, като форма на Словото Ми.

Аз водя разговор с вас, със вашите души, Аз отговарям на вашите въпроси, които ми задавате мълчаливо. Аз водя разговор със всички представители на невидимата Школа и с нейните наредени безброй десетки етажи, които са над вас.

Аз разговарям с обитателите на Невидимия свят чрез тази беседа и с техните представители на ангелски йерархии и на тях трябва да се предаде Божествената Мъдрост. Вие слушате и се учувате на Словото Ми, което е от такъв висш порядък, непознат за човечеството, а се предава чрез символи, също непонятни за вас. Това Слово е предназначено за тях, обитателите на ангелските светове. Аз говоря на всички. Разговарям със всички. Божественият Дух, Който сега се изявява поднася Слово, Коео разкрива нови страници от живота на Битието. Когато изкажа една дума чрез символи, тя обема еволюцията на всички души, обхваща и посочва възхода на всички духове. Това Слово създава Новото Човечество, което трябва да дойде.

Когато Словото трябва да се изрече, Аз обикновено казвам така: „Рекох“. Когато произнесе думата „рекох“, тогава Духът на Словото започва да се произнася чрез Моята уста. Така са правили и пророците. Те са казвали така: „И Слово Господне дойде или биде към мен.“ На друго място казват: „И рече Господ“. Има и други форми. Но винаги онзи, който изрича Божието Слово оповестява на слушателите, че това не е негово Слово, а Слово на Господа.

И Аз сега, когато разговарям с вас и когато трябва да изкажа Словото на Господа, казвам така: „Рекох, и след това казвам това, което трябва да се каже. Така започвам и беседата. Но стенографите решиха, че това не е литературен израз и го махнаха. А това бе тяхна грешка. Ако беше запазено, тогава по-ясно щеш да се разбере, че това не е Мое Слово, а е Слово на Духът, който обитава в Мен и който се изявява чрез Христовия Дух и проявява чрез Господния Дух. Тогава щеше да се разбере, че Словото Ми е съградено от Божествената Троица - Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух.“

Ние сме малцината пред Учителя и слушаме това Откровение за същността на Словото Му. Тогава разбрах какво представлява беседата на Учителя като форма на общуване: А чрез моя живот и чрез опитностите на учениците от Школата добих нагледна представа какво представлява беседата на Учителя, когато Словото му се изявява като Светлина и Виделина, а се проявява като Сила и Живот.

84. ЗМИЯРЯТ

Учителят можеше да общува с много представители на животинското царство. Не веднъж сме слушали разговорите Му за насекоми, птици и животни. Той разбираше техният език, възприемаше понякога предупрежденията, които те ни изпращаха за наближаващата опасност. Те Го слушаха и със завидна лекота изпълняваха Неговите съвети. В беседите са описани много такива случаи.

През времето на Втората световна война около 1942/43 година, на Изгрева се появи известния в страната ни укротител на змии. Дойде да се срещне с Учителя, да стори добро на Изгрева, като прочисти дворовете и градините ни от отровни змии. Подобни добрини змиярят успешно извършвал в много места в столицата и то само срещу предоставяне на прясно мляко, любима храна на заловените змии.

Той беше дребен човечец, с прихлупен каскет, с малки живи очи, готови всеки момент да отправят поглед към змиите. Той седна на пейката, срещу приемната на Учителя и докато чакаше своя ред за среща, развърза капака

на кошницата, от която започнаха една по една да излизат змиите. Те запълзяха по едната му ръка и се качиха на каскетата му, над главата му и се завиха на кълбо. Всеки от нас е виждал венец от цветя, сложен на някоя щастлива глава. Но никога не бяхме виждали подобна картина - венец от живи, отровни змии. Най-спокойно змиярът проговори нещо на неразбирам за нас език на змиите, които една по една се докосваха до неговите устни и го целуваха. Цялото това представление предизвика уплаха и страх между нас. Едни се отдалечиха на разстояние, а другите с любопитство следят поведението на змийското общество.

Събитието не остана скрито от Учителя. Той излезе от приемната и застана пред змияра. Последният като видя Учителят издаде някакъв странен звук и змиите една по една се прибраха в кошницата му. А затова, че се прибраха, той им поднесе малко мляко в една малка чинийка. Те вкусиха от млякото и се прибраха в кошницата. Капака отгоре бе затворен, ние се успокоихме и приближихме. Той вече разговаряше с Учителя.

„Дойдох да Ви помогна и да прочистя Изгрева от змии. Нищо не искам от Вас, само ако може да получа от някого купони за мляко. От комисарството ми казаха, че млякото е за деца, а не за змии. А моите змии храня само с мляко и затова ме слушат.“

Учителят го пита: „Ти вече обиколи Изгрева, намери ли тук змии?“ „Няма нито една змия“. „Е, както виждаш Изгревът е без отровни змии, те и Мене слушат“. „Ами като ходиш на Витоша с Твоите ученици, ще отида там и да опитам, дали има змии.“ „Иди до голямата скала над село Симеоново. Там е добър припек и за нас и за змиите. Само че те отстъпиха и домуват по-далеч от Бивака, към местността Вълчата скала. Може да отидеш там и да провериш това, което ти казвам“.

Учителят бръкна в малкия си джоб на сакото, извади едно листче и му го подаде. „Ето, това е моят купон за мляко, за да нагостиш твоите възпитаници. И ти пожелавам да правиш добро на хората.“ „А знаеш ли кога най-добре чиста местата от змии? Това е през ранна пролет. Събирам ги, както са презимували под камъните, после ги отнасям надалеко. Слагам ги пак под камъни и ги затрупвам с малко шума и земя.“

След няколко дни нашите приятели посетили Бивака „Ел Шадай“, споделиха, че са видяли змияра да обикаля поляната отвъд реката към хижичката на бай Кръстю, а намерените от него змии е разпръснал към Камен дел.

Тази случка със змияра беше поучителна за нас. Знаехме, че по особен начин се извличаш отровата на змиите и я предоставяха на медицита, от която правеха серуми за противоотрова, както и влизаше в състава на различни мазила, с които си служеше съвременната медицина. Често на нашите летувания по планините се срещяхме със змии. Ние имяхме правило, да се отнасяме към тях приятелски, но винаги бяхме на шрек, за да не бъдем изненадани. Учителят държеше да бъдем с будно съзнание и да сме готови да посрещнем всяка една изненада откъдето и да идва тя. Това беше Школа, а в Школата на Учителя се даваха методите, чрез които да се справяме с градивните сили и с разрушителните сили в природата. Трябваше да превръщаме най-малкото зло в най-малкото добро, а затова трябваше знание.

85. АУДИТОРИЯТА НА УЧИТЕЛЯ

Често след клас или след някое съборно Слово, Учителят запитваше някои от учениците за основните мисли на лекцията. Обикновено бяхме в състояние да споделим за онова, което е приковало вниманието ни. Това не беше

трудно, тъй като повечето от нас или стенографираха или водеха записки. Но ето след утринното Слово изнесено с голямо вдъхновение и сила,

Учителят слизайки от Горницата, където бе оставил Библията Си, запитва един от братята за някои основни мисли от току-що изнесената беседа. Братът замълчава. Останалите търсят бележниците си, да не търсят нещо от записаното. Търсят, но нищо не могат да прочетат от записаното. Ето че никой не подема отговор. Всички мълчат. Тогава Учителят казва:

„Такава беседа и такива мисли, които изнесох не могат да се запаметят. Те не бяха определени за вас. Словото бе предназначено за невидимите същества от други йерархии, които днес бяха в клас. А вие учениците от физическото поле в салона бяхте повдигнати в една по-висша сфера на съзнанието си, от където още не можете да правите превод и да свалите в ума си онава, което съм изнесъл като мисли, идеи, закони и принципи. В тази по-висша сфера на съзнанието, в която ви повдигнах и настанях, там вие бяхте несъзнателни проводници. Целта бе, да се предостави специална обстановка и условия на невидимите същества безпрепятствено да възприемат Словото, защото понякога вие от салона с вашите чувства и мисли създавате обстановка, при която е невъзможно да проникнат същества от висши йерархии. За тях тук атмосферата е много гъста и то се равнява на същото положение, когато вие се движите в гъста, непрогледна мъгла.“

„Моята лектория не прилича на вашите училища и университети, където учениците са подредени по възрастови групи и по степени на образование. Пред мен вие сте с вашите грижи и тревоги на ежедневието. Аз съм чувствителен към тях и давам отговор на наболелите въпроси. Пред мен са и много заминали в Невидимия свят с неразрешени лични, кармични, родови и обществени проблеми. Те ме питат и чакат за отговор и аз трябва да им го дам. Аз трябва да отговоря и на вашите души, за които вие дори не можете да мислите, поради това, че е прекъсната връзката между вас и собствената ви душа. Тук понякога присъствуват незримите пратеници на различни цивилизации на Битието. Затова аз беседвам със всички. Имам частни разговори, които са закрити за общата аудитория, но когато говоря в салона достъп имат всички същества от видимия и Невидимия свят.“

„Ето такъв е пътят, по който се изграждат моите беседи. Ето така трябва да се разбере и оцени формата на Словото, което се излива по време на беседите.“

86. КОНЦЕРТ НА КВАРТЕТА В САЛОНА НА ИЗГРЕВА

Като цигулар-изпълнител с най-голяма радост участвах в струнен квартет за камерна музика, както винаги е било предмет на старателни занимания още когато бях гимназист. На Изгрева идеята за формиране на струнен квартет се зароди тогава, когато се срещнахме още веднъж с нашият приятел д-р Филип Стоицев.

С него съм музицирал през ранните години на нашето детство и юношество. Като добър обучен цигулар той бе концерт-майстор на ученическият оркестър през целия гимназиален курс във Пловдив. През двадесетте години на този век музикалното образование бе на висота. А онези, които бяха надарени да разбират музиката и да я изучават, правеха всичко възможно да овладеят един инструмент по всичките правила на професионалните извиквания. Ето защо и нашата подготовка бе достатъчно добра, за да музицираме

на Изгрева и да вземем участие в музикалния живот. Повторната среща с моят съученик, съгражданин и съмишленик на Учителя, веднага събуди идеята за формиране на струнен квартет, да изнасяме концерти както пред приятелите, така и там където бихме били поканени.

В създаденият квартет участваха: д-р Филип Стоицев - цигулка, Гавраил (Галилей) Величков - цигулка, Ангел Янушев - виола и Светослав Марчинков - чело. През 1943 година като челист бяхме поканили известният на всички Светослав Марчинков, титуляр в софийската опера и Царският симфоничен оркестър. Подготовката на квартета вървеше добре и ние се готвехме за концерт към края на есенния сезон. След една репетиция, която проведохме в дома на Светослав Марчинков, Учителят ме прие на разговор в приемната, като поиска да споделя нещо повече за челиста на квартета. Разказах Му.

Светослав Марчинков беше концертиращ челист, който е изнасял концерти у нас и в чужбина. През време на едно от турнетата му в Швеция, той се запознава с девойка на зряла възраст, сключва брак с нея и се завръща в България. Ражда му се дете. Ние бяхме поканени за репетиция на квартета в неговия дом. Репетициите на квартета се редуваха една след друга и оформихме репертоара на концерта. На последната репетиция жена му слушаше внимателно. Изпълнението ни бе на професионална висота. Тя бе изненадана, остана много доволна и горда от нашето изпълнение. Репертоарът ни бе класически.

Докладвах на Учителя, че вече сме готови, денят на концерта бе разгласен и той бе изнесен на 14 ноември 1943 година в салона на Изгрева. Беше неделя и след беседа изнесохме концерта. Учителят беше много доволен. След концерта Учителят прие музикантите и ни благодари, след което каза: „Всички бяхме на концерта в салона, чухме изпълнението и се радвахме на хубавата музика. А сега се приберете, защото след малко ще почне друг концерт, но този път от небето.“ Учителят погледна нагоре и видяхме погледа Му, с който Той наблюдаваше понякога американските и английските бомбардировачи, които изсипваха бомбите си над София. Ние потреперахме. Напуснахме стаята на Учителя и съобщихме на всички. Мнозина от нас напуснаха Изгрева. Учителят с една група се запъти към Симеоново. В тази група бях и аз. Към 12.30 часа до нас долетя тълена на самолетите. Обърнахме се и видяхме как София започваше да гори и да се издигат пушеци и дим от разрушените къщи. Концертът бе започнал над небето на София. За него също имаше диригент, участници и съответен репертоар. Над София в този ден бяха хвърлени 327 бомби. На следващия ден бяха публикувани имената на убитите и ранените. Би Би Си съобщи по радиото, че София е важен военен и икономически обект, за да оправдае бомбардирането ѝ.

Ние бяхме се отдалечили от София и приближавахме Симеоново. Учителят поспря, обърна се, вдигна бастуна си и посочи запушеното небе над София. „Виждате ли всичко това? Аз 20 години предупреждавам българите, че това ще им дойде над главите. Те не ме послушаха. А сега предупреждавам и тия, които са изпратили самолетите, че това непременно ще им се върне над главите. Това няма да им се размине. Те извършиха посегателство пред Дома Господен.“

Ние слушахме, записвахме и леко се отдалечавахме от София. Вече сме в Симеоново и се изкачихме на една поляна под горичката. Там отседнахме. Така прекарахме целия ден. Учителят преспа в Симеоново в една от стаите, които бяхме наели. На следващия ден ние се върнахме в София.

Изминаха години и десетилетия. От време на време препрочитахме записаните думи в нашите тефтерчета. Едни от нас дочакаха да се събднат мно-

го неща, които бе казал Учителят. Други пък ще дочакат да се събдне и онава, което не стана по наше време. То ще стане във ваше време. Тогава ще видите и разберете цената на тези два концерта, които бяха изнесени в неделя на 14 ноември 1943 година в София. Единият бе в салона на Изгрева, а другия бе по обед над небето на София.

87. МОЛИТВА

1. Молим Ти се Господи, съдействуй ни да издържим и изтърпим бъдните изпитания, като придобием потребната опитност, която ще помогне да растем и се приближим до пълнотата на живота.

2. Да се въдвори мир и хармония в сърцата, умовете и душите на верующите, в домовете на братята и сестрите от духовната верига и кръжоците в България и в нашите домове.

3. Господи, излей великата си благодат над нас и съдействуй ни за пробуждане съзнанието, да започнем светия и чистият живот, за да привлечем и дадем прием на светлите духове да се вселят в нас, като съзнателно слушаме техния глас. Да изпълним благата Ти воля на земята, като работници на Твоята нива за идване на Царството Божие на земята.

4. Господи, молим Ти се, изпрати ангелските Си сили и светлите духове върху нас и нашите домове, с които да работим за въдворяване на великите принципи: Любов, Мъдрост и Истина, като бъдем изразители на четирите качества: Любов, Вярa, Светлина и Свобода.

5. Господи, молим Ти се спри за малко събитията и ги смекчи, отложи войната, ще поправим погрешките си и ще изпълним Волята Божия.

6. Молим Ти се Господи, запази държавата и народът ни в пълен неутралитет спрямо съседните народи и другите държави.

24 ноември 1939 година

През лятото на 1939 година Братството с Учителя направи последния лагер на 7-те Рилски езера.

Втората световна война се задаваше. През есента беше изпратена една молитва по братствата, за да я четем и измолим Небето да ни съдействува.

88. СЪДБАТА НА СВЕТА И КАРМАТА НА НАРОДИТЕ

Беше 22 март 1941 година. Няколко дни преди този ден бях мобилизиран. Предстоеше да заминем за турската граница, да заемем позиции за евентуално нахлуване в Турция. До нас, обикновените и прости войници не бе стигнало решението на генералния щаб за плана на нашите дивизии. Не беше ни обяснено защо бяхме облечени във военни униформи и защо щяхме да се бием срещу турската армия. Не знаехме нищо. По този начин ни бяха спесте-

6. Трета бомбардировка над София - 10 декември 1943 година, петък - 105 бомби.

7. Четвърта бомбардировка над София - 20 декември 1943 година, понеделник - 270 бомби. Денят бе ясен, топъл. Имаше въздушен бой над село Железница.

8. На 4 януари 1944 година над София бе паднала гъста мъгла. Затова самолетите се върнаха и бомбардираха гр. Дупница със 150 бомби.

9. На 10 януари 1944 година София преживя най-голямата дневна и нощна бомбардировка. Бяха хвърлени 1784 бомби над града. На следващият ден Учителят с приятелите замина за с. Мърчаево.

10. На 24 януари 1944 година бе бит гр. Враца с 380 бомби и Скопие с 380 бомби.

11. На 15 март 1944 година над София бяха изсипани 307 бомби.

12. Шеста бомбардировка над София - 29 март 1944 година - 70 бомби.

13. Седма бомбардировка на 30 март 1944 година. София бе опожарена и разрушена. Бяха хвърлени 3000 разрушителни бомби и 30 000 запалителни.

15. Осма бомбардировка над София на 17 април 1944 година на връх Великден бяха хвърлени 2500 бомби. Градът бе в развалини.

През октомври 1943 година главнокомандващият съюзническите войски в Европа американски генерал Дуайд Айзенхауер приема предложението направено от англичаните за бомбардировки над България - с цел да ѝ се даде урок за символичната война, която тя бе обявила на Англия и Съединените щати.

Ето защо още преди първата бомбардировка Учителят започна да излиза редовно от София и да пътува до Симеоново. А това бяха края на месец октомври, целият ноември и месец декември 1943 година.

Градът бе в развалини. Сградите бяха разрушени и опожарени. Улиците бяха издълбани от кратери на бомбите и бяха почти непроходими. Трамвайните линии бяха разкрити и отхвърлени. Телеграфните и трамвайни жици на места се бяха сплели и затрудняваха пешеходците. Осветяваха се със свещи и петролни лампи. Нямаше вода, водната канализация бе разбита. Софийнци пиеха минерална вода от централна баня. Страх и ужас. Развалини и разруха над града.

Единствено Изгревът бе останал незасегнат, макар че бяха паднали няколко бомби около него. По нареждане на властите, трябваше да бъдат изградени скривалища. И на Изгрева се изкопаха плитки траншеи-скривалища закрити с клони и малко пръст. Такова скривалище бе изкопано на около 30-40 м от салона, източно от него на малка и озеленена полянка. Есента на 1943 година даде възможност на противовъздушната отбрана на столицата да завърши скривалищата от този тип. Не веднъж Учителят се заглеждаше в изкопите с особена болка. А ние без опит и разбиране смятахме, през време на тежките бомбардировки, животът на изгревци може да бъде опазен в тези окопи. Уви, по-сетне разбрахме, че подобни скривалища бяха гробници за укрилите се в тях, защото над тях се изсипа огън и жупел и от взироващите на бомбите пръста затрупа онези, които се криеха в тях. Но тук на Изгрева ние не влезнахме в тези скривалища, а се събирахме в малкия салон, четяха се молитви и там изчакваха сирените, които даваха отбой. Дълго време изкопите стояха като доказателство на военното недомислие и човешката глупост.

По време на бомбардировките в София бяха разрушени 10 000 жилища, 1684 магазини и складове, 369 работилници, 117 предприятия, 42 фурни за хляб, 24 болници, 14 черкви, 288 обществени учреждения и 19 училища.

Убити са общо 1828 човека, а са ранени 2372 души.

По този начин символичната война, която българското правителство обяви на Англия и Съединените щати, без да има общ фронт с тях се превърна от символична война на реална смърт и реално разрушение. Датата е 13.XII.1941 г., денят на обявяването на символичната война, която донесе на България смърт и разруха. А царят на България бе Борис III.

90. ЗЕЛЕНАТА ПОВИКВАТЕЛНА

Зелената мобилизационна заповед бе в ръцете ми. Викаха ме в редовите на запаса. Дълго се вглеждах в малката хартийка, която този път не ме разтревожи. Беше към средата на август 1943 година. Предишната повиквателна заповед, която получих на 19 февруари 1943 година я посрещнах със смут. Рояк от противоречиви мисли разпънах съзнанието ми. Спомням си как с ридание изкачавах стъпалата към Горницата на Учителя, да Му съобщя, че пак отивам да воювам. Но сега, при втората повиквателна заповед няхах това душевно притеснение от кървавите събития на бушуващата война. Озадачен от себе си и от обикновеното равнодушие към заповедта, реших да отскоча до Изгрева и да уведомя Учителя за неприятната вест.

Трябваше да споделя, че Учителят позволяваше да хлопаме на Неговата врата и да Го занимаваме с нашето ежедневие, нашите тревоги и скърби. А Той с особено бащинско разположение проявяваше интерес към всеки и ни помагаше.

Учителят не бе в приемната, нито в салона. Почуках в Горницата. Секретната брава зачатка, вратата се отвори и на прага застана Учителят със своето делнично облекло. Сивият костюм и бялата плетена шапчица показваха намерението Му да слезе в приемната. Той съзря зелената повиквателна заповед и разбра за какво Го търся. „Този път няма да бъдеш мобилизиран. Направи постъпки да те освободят.“ Разговорът с Учителя бе приключен. Аз бях изненадан от това благоприятно решение, което трябваше да дойде. Но как щях да получа това освобождение? Мислих дълго. На следващия ден получих бъбречна криза. Имах камъни в бъбреците. Това ме накара да потърся лекар, след това получих бежежка за заболяването ми, която представих пред медицинска комисия и накрая бях освободен. Имах външни и вътрешни хемороиди, които много често се възпаляваха. И за тях получих медицинска бежежка за освобождаване. Всичко това представих пред военната медицинска комисия и аз бях освободен.

С нейно решение от 17 септември 1943 година бях отложен за три месеца с писмо съгласно 844/143/32 и трябваше да се явя на 8 декември 1943 година в 1 инженерен полк.

А на 8.XII.1943 година бях окончателно освободен понеже поделението, в което бях извикан N74-I, бе демобилизирано.

Така моята войнишка съдба бе значително облекчена. Аз останах свободен и Учителят ме покани да Го придружавам до Витоша в разстояние на 40 дни. Разбира се, това бяха ежедневни възлизания от Изгрева, през Симеоново до Витоша. Тези дни не бяха един след друг. Понякога излизяхме един или два пъти в седмицата. А друг път почти през ден. Понякога Учителят ме извикваше веднага след Школната лекция и след час-два пешком се озовавахме над боровата горичка над село Симеоново. Това бяха дни на непосредствено общуване с Учителя. За пръв път бях толкова близо до Него. Рамо до рамо, и заедно крачехме отдалечавайки се от града, където бушуваше разрухата.

Единствено от младите аз бях облекчен. Бях репатриран войник, но оставен на домашно лечение. Учителят знаеше това, защото лично го бе допус-

нал. Някой трябваше да бъде освободен от младите и да Го придружава. Аз се оказах най-подходящ. Понякога излизахме само двама. Друг път Учителят ме прашаше да повикам и брат Боев. За всяка разходка Савка знаеше и предварително приготвяше малка раница с необходимите неща за екскурзията. Там имаше бельо за преобличане на Учителя, както и закуска. Пътуването с Боян Боев бе трудничко, защото го затрудняваше крака. Той изоставаше назад, а това пък даваше възможност да водя свободен диалог с Учителя. Ние често почивахме и брат Боян се изравняваше с нас, изваждаше бележника и записваше това, което казваше Учителят.

Понякога излизахме Учителят, Савка и аз. Друг път бяхме четирима: Учителят, Борис Николов, Мария Тодорова и аз. Понякога идваха и други приятели с нас. В повечето случаи Учителят бе мълчалив.

Така се заредиха 40 дни с Учителя.

Горичката над село Симеоново бе засадена с млади борови фиданки. Ние шеговито я наричахме „младежкия клас“. Над нея имаше широка, слънчева поляна. Обикновено разходката ни беше до тази поляна. Тук стъкмявахме огън, подварявахме топлата вода и разливахме чая. През цялото време Учителят бе вгълбен, замислен и мълчалив. Небезпокояван от никого Учителят работеше по своему. Веднъж една сестра Го запитва: „Учителю, и днес ли ще ходите на Витоша? Не Ви ли омръзна?“ „Отивам на Витоша, за да работя, да се срещна с онези същества, които взимат участие в изпълнение на Божи-ята воля в тези тежки събития за човечеството. Тези събития са тежки не само за човечеството, но и за обитателите на Невидимия свят. Едните и други са като скачени съдове. Трябва едновременно да се разрешат заплетените въпроси и горе в Невидимия свят, за да могат да се разрешат успешно и на земята от човечеството“.

Ето така ние отхождахме от Изгрева и се запътвахме към Симеоново всеки път, когато Учителят решаваше да излезем от града. Завръщахме се привечер на Изгрева, при малката къщичка, където живееше Савка. Понякога оставахме в дома на Борис Николов, когато той бе свободен, защото и той бе мобилизиран по това време.

Тези 40 дни започнаха от средата на октомври и продължиха до 8 декември 1943 година.

91. ТОПЛАТА ПИТКА

Бяха последните дни на ноември 1943 година. След клас към 6.30 ч. Учителят ме повика в Горницата. „Вземете тези пари и купете прясна питка от някоя хлебарница. Нали сте с велосипеда? Като се върнете ще отидем заедно на Витоша.“

Без да продумам приех парите и бързо заслизах по стъпалата. Колелото ме понесе по мокрия и хлъзгав път към града. Въртя педалите и бързам. А беше мъгливо. На няколко метра пред себе си от мъглата изникна спрял камион застанал напреки на шосето. Успях да дръпна спирачките, колелото ми се подхлъзна и в следващия миг се видях под камиона. Добре че останах невредим. След няколко минути топлата пита бе в чантата ми и радостно поех обратния път. Учителят ме чакаше пред приемната, облечен със сивия костюм и с лоден. Той беше готов за Витоша. Пристигнахме на полянката.

Дойде време за закуска. Разчулих прясната питка, опитахме от сиренцето и налях чай от Неговия термус приготвен от Савка. Поведохме разговор. Учителят сподели: „Всички хора по лицето на земята се хранят по един и същ начин. Храната вкарваме в устата си хапка след хапка. Това е достижение на великата природа. Друг път на хранене няма.“

„Така всички човешки души, слезли на земята ще минат по един, единствен път на развитие. Това е пътят на душата и пътят на духът, за който път единствено аз съм говорил и то повече отколкото трябва. На Небето не съм от приказливите. Там съм мъчалив. Но тук между вас минавам за много приказлив. Какво да правя? Аз съм един, а вие много. Аз съм един и всички искат от мен. Верен на Божествения Закон правя това, което прави и изворът - давам обилно и на всеки. Това е великият закон в Битието, на който служим.“

Това бяха всички думи изказани от Учителя през този ден.

92. КАК ЩЕ СЕ РАЗРЕШИ СВЕТОВНАТА КАРМА

Беше месец ноември 1943 година. Към 7 часа Учителят вече ме чакаше, облечен със сивия си лоден и бялата панамена шапка. Савка бе приготвила раницата с необходимото бельо и закуска, със зареден термус с топъл чай.

Мъчаливо поехме пътя през гората и стъпихме с бързи крачки на почти безшумното шосе за село Симеоново. Необезпокоявани от никого ние преминахме селото и поехме пътеката към младата борова гора. Изкачването до поляната предизвика повече усилие и лицето на Учителя бе оросено с потни капчици. Той бе доволен от доброто изпотяване и с особено задоволство се преоблече със сухо бельо, грижливо подредено от Савка в малката раница. Закусихме с топъл чай, малко хляб, с няколко маслини и сиренце. Облегнат и приседнал до един бор Учителят внимателно поглеждаше към небето, което бавно се изясняваше. Погледна часовника и продума: „Време е за воя на сирените, но днес няма да има нападение над София от самолети.“ Това бяха единствените думи споделени през тези часове, преминали в мъчание. Учителят бе вгълбен в себе си. След обяд ние се приготвихме, за да тръгнем за София. Учителят отново проговори: „Как ще се разреши кармата на народите? Много просто. Невидимият свят има начини да разреши този въпрос. Той е предвидил едно голямо преселение на народите от изток към запад и след това от запад към изток. Това велико преселение на народите първо ще стане в Невидимия свят. Така убитите германци от руснаците ще се преродят след време в Русия. Така също и убитите руснаци от германците ще се преродят в Германия. Като изминат няколко десетилетия и току-виж, че след 45 години като израснат тези поколения ще установят, че в себе си нямат помежду си омразата на предишните поколения. Така природата разрешава този въпрос първо в семейството. Родителите раждат своите врагове и чрез отглеждането им и възпитанието на децата си те се разплащат кармично. Няма родител, който да не обича децата си. По същият начин народите в тази война, след 45 години ще се разплатят. Само прераждането ще може да разплати кармата на народите. Друг път няма.“

„Ето сега след като царят си замина в Невидимия свят той заяви, че вече не желае да се ражда като цар в коя и да е страна. Какво значи това? Значи е разбрал какъв е пътят на онези, които управляват и с каква карма трябва да се справят. Първо със своята, а след това и на народа си.“

Учителят замълча и до София не продума нито дума. Преминахме покрай една яма, изровена от една бомба. „Какво представлява една бомба? Там са затворени духовете на разрушението. Избухне ли бомбата, тези духове разрушават. Не избухне ли, те са затворени. Най-голямата грешка е, че човечеството отвори бутилката и от нея излезе духа на разрушението. Този дух трудно може да се вкара отново в бутилката.“

Ние приближихме Изгрева и там ни посрещнаха приятелите.

93. ПОД НЕБЕСНАТА ДЪГА

Незабравими дни с непосредствена връзка с Учителя. Дни на синовно отношение, дни на ученичество и дни на единството между Голямото и Малкото. Съдбовни дни.

Това бяха дни, в които по пътеките или по безлюдното шосе за Симеоново се движехме двама или трима с Учителя. Всяка утрин към 7-8 часа, след клас Той слизаше от Горницата, облечен в лоден, готов за път. Тези 40 дни на месец ноември и декември 1943 година бяха ту приветливи, ту строги. За отбелязване бе, че през това време духаха много често топли южни ветрове, които насищаха въздуха със приятна влага и мекота. Имаше дни, когато огромни облачни маси слизаха стихийно от Резньовите на Витоша. Но те не бяха жестоки към нас, защото много често през облачните завеси проникваше слънцето и ни даряваше своята топлина. А когато заръмвяваше дъждец, зад нас водните капчици изписваха красива дъга.

Учителят погледна дъгата в своето разноцветие, с опънатия цветен полукръг над нас, на север от града и каза: „Тази дъга е добро знамение за тези тъжни дни. Истината ще победи.“

Бяхме вече преполовили пътя до селото, когато от облака над нас зароя. Лоденът на Учителя бе оросен от множество капчици, в момента светещи в цветовете на дъгата. Най-нетапично поисках да обърша един от ръкавите на лодена и в момента Учителят се отдръпна и каза: „Не пипай тази красота и украса, която слиза от горе.“

Тогава видях красотата на небесната дъга със други очи. Със други очи разглеждах сребристите капчици от роса по лодена на Учителя, които пречупваха светлината в различни краски. Небесната дъга бе слезнала отгоре и преминаваше през Учителя. Очите ми съзряха и видяха украса небесна.

Видях как Небесната дъга бе в Учителя и се претворяваше в Словото Му.

94. БУРНИЯТ ДЕН

След сутрешната беседа Учителят ме извика. „Тръгваме веднага. Повикай и брат Боев! Но не се бавете.“

Не дочаках друго поръчение. Изприпках до брат Боян. Заварих го не подготвен, но той бързо облече светлия шифер, нахлупи светлата си шапка, грабна незатворената си чанта и веднага тръгна след мен. Учителят ни чакаше. Нямах никакво време да се отбия при Савка и да подредим нещо за из път. Тръгнахме през гората. Крачехме бързо и енергично. Брат Боян често изоставаше поради болния си крак, но упорито поддържаше бързата походка на Учителя.

А денят беше бурен, ветровит, начумерен. Витоша димеше от нескончаеми облачни вихрове. Мощни въздушни потоци се стичаха по склоновете на планината. Напорът на вятъра затрудняваше походката ни. Към Витоша тъмното небе се поразкъса. Слънцето като че ли очакваше този процеп на облаците и ни озари със светлина. А над нас бурни, кълбести облаци. Заръмя дъждец. Не беше дъждец, а облачен прашец. Мъхестия лоден на Учителя заблестя от облачния прашец. Светлината заигра по лодена и блеснаха цветовете на дъгата. С брат Боев по-добре виждахме играта на светлината. Но и Учителят радостно оглеждаше оросените си ръкави и се радваше на чудната красота.

Неволно при движението по пътя, блъснат от вятъра, без да искам до-

коснах рамото на Учителя. Той ме погледна строго и каза: „Не се допирай! Не бутай красивите капчици! Те хармонично допълнят великолепието на онова присъствие, което вие не виждате.“

Виновно се отдръпнах настрана, а това стори и брат Боев. Неръкотворната игра на светлината със облачния прашец над лодена на Учителя продължи до тогава, докато прозореца над Витоша към слънчевите лъчи бе отворен.

Когато наближихме селото, тежкият облак наново похлупи Витоша и бурята забушува с предишната сила. Заваля, но не силен дъжд. Влязохме в селото и малко преди училището Учителят поспря и ме запита: „Може ли нейде да закусим топло мляко? Имаш ли познати?“ Отговорът ми бе положителен. Съвсем наблизко имах познато семейство, от които сегиз-тогиз получавах мляко. Похлопахме в този дом, стопанката ни отвори, влезнахме в една стая, в дъното имаше огнище, над него, на веригата висеше един котел с мляко, което завираше. Стопанката наля от топлото мляко в паници и ни го поднесе. Навън бурята бушуваше.

Бурята на войната навън също бушуваше. А в този бурен ден Учителят се качи в Симеоново. Тук трябваше да разреши един важен въпрос. Как бурята на войната да премине. Цяла нощ бяхме на топло. Сутринта бурята утихна. На следващата година бурята на войната премина през България и се занесе на запад.

95. ВОЙНИШКИТЕ ПОДАРЪЦИ

Огънят на войната допълзя и до нашата страна. През пролетта на 1940 година германските войски влезнаха в България и заставиха нашето правителство да вземе участие в предстоящите бойни действия. Аз бях мобилизиран като обикновен войник и никой не знаеше пътищата на мобилизационните войски. Бяхме събрани в казармите. Всички знаеха за нерадостната съдба на войника от предишните войни. Това събуди едно състрадание към войнишкото тегло. По цялата страна започна една акция за събиране на топло облекло за войниците.

Учителят откликна на този зов за повече състрадание към войниците и пожела братството да се включи в повсеместното събиране на по-топло облекло. За много кратко време Неговата приемна се изпълни с колети и пакети изпратени от провинцията или лично предадени от верни приятели. Няколко седмици подред се плетяха вълнени шапки, шалове, чорапи, ръкавици. Бяха ушити десетки кожухчета. Подаръците се сортираха от дежурните сестри. Учителят беше явно доволен от сърцатото изпълнение на тази задача и обърна внимание на ръководителите от братствата, че ако има още дарове за войниците, нека да ги събират и раздават на военните части намиращи се по-близо до техните селища. Той определи комисия от сестри, които да приготвят пакети за всички мобилизирани части и след това да бъдат предадени на градската комисия, която се занимаваше с тези подаръци.

Ние мобилизираните войници получихме подаръците. Всеки един от нас получи пакет с най-добро пожелание и завръщане.

Войникът тук във военните части е разпънат на кръст от неговата лична съдба и от неговата карма. Ако бъде изпратен на бойната линия, трябва да устои на най-трудния проблем на земята - кървавата карма. Това е най-трудният и тежък изпит за душата. Ето защо в тази акция за събиране дарове за войниците, Учителят включи и Бялото Братство, за да се изяви с най-пълна степен милосърдието. За нас вещите имат значение на вложената мисъл и идея, когато те се поднасят. Тук Школата на Учителя изигра великолепно ролята си.

Мощният поток от добри мисли и пожелания бяха онази защитна дреха, която може да изведе всекиго невредим в идеята за доброто.

В съдбите на мнозина приятели по време на Балканската и Европейската война, Учителят взе дейно участие и възрастните приятели бяха свързани с най-невероятни избавления от смъртта. В моят пакет, бях приятно изненадан да видя, че има една бяла вълнена шапка оплетена от дебела вълна, топъл шал, чорапи и една риза със сини раета. Тъй като моята част бе дълго задържана като резерва, чак на 24 март 1941 година потеглихме към турската граница. С нас пътуваха и войнишките подаръци. С нас пътуваха добрите мисли и пожелания на онези женски ръце, които бяха изплели и ушили подаръците. Това беше нашата защитна броня. Така се случи, че ние бяхме изпратени на турската граница, но не взехме участие в очакваните бойни действия, защото този, който движеше съдбините на света не позволи да се отвори фронт между България и Турция.

Учителят бе този, който нареди на сестрите да изплетат подаръци за мобилизираните войници. С тези подаръци изпратени към войските замина и благословиението на Учителя. Ние, учениците от Братството, които бяхме мобилизирани успяхме да оценим по достойнство цената на войнишките подаръци. В тях ние виждахме невидимата ръка на Учителя, която ни съдействуваше и помагаше. За другите войници тези подаръци също бяха скъпи, защото им напомняха, че те бяха изпратени от хора, които мислеха за тях и които пишеха в писмата съпровождащи подаръците пожелание, да се върнат всички живи и здрави.

96. ВРЕМЕТО НА ЗЛОТО И ВРЕМЕТО НА ДОБРОТО

В началото на май 1936 година срещу Учителя бе извършено покушение. Две нарочно избрани и изпратени лица нанесоха побой на Учителя. Случи се така, че едното лице влиза в салона, а другото го охранява отвън. Учителят по това време е в салона с един брат Иван Кавалджиев и разговарят. Лицето се приближава и започва да нанася юмручни удари по главата на Учителя, след което се оттегля. Лицето на Учителя е окървавено от порязаната ръка на побойника. Понеже салонът е бил заключен, той с ръка ступва външно-то стъкло на вратата, пхка ръката си през направения отвор и отключва вратата, за да влезне в салона. След като нанася побоя двете лица бързо напускат Изгрева. Около Учителя се събират приятели. Всички са смутени и объркани и не знаят какво да правят. Установяват само, че лицето на Учителя е нацапано с кръв, както ризата и сакото. Всички мълчат. След малко Учителят сваля сакото, измива си ръцете и лицето, сваля ризата си и нарежда на една от сестрите: „Предайте дрехите да се почистят. Избегна се непоправимо зло. Злото е превърнато в добро. То ще принесе своя плод.“ Така Учителят разрешава последицата от станалото събитие. Същият ден Учителят споделя пред Симеон Арнаудов (дякона): „Те бяха решили да поставят адска машина в салона и да вдигнат във въздуха целия салон по време на беседа. Е, така по този начин се отървахме от взрива.“

Ето, това беше непоправимото зло, което се избегна. Това ние го оценяхме по-късно, след като проучихме пътя и на други действащи лица около това събитие.

На другият ден след обед сестра Йорданка Жекова идва да подреди приемната на Учителя. Като подрежда столовете, през малките перденца тя

видяла един младеж, който се готвел да почука на вратата, вероятно за прием при Учителя. С поглед тя попитала Учителя какво да прави: „Поканете го! Той Мене търси. Това е вчерашният младеж от побоя срещу Мене.“ Йорданка замръзнала от уплаха. Помислила, че този побойник отново идва да бие Учителя. Учителят повторно я казал: „Поканете го!“ Йорданка отваря вратата и го поканва. Той бързо влиза в приемната и с бинтованата си дясна ръка поема десницата на Учителя, коленичи и разплакан я целува. Със сподавен глас младият човек моли за прошка. Последвал кратък и спокоен разговор, след което Учителят поднесъл ранна, хубава ябълка и му казал: „Велика е Любовта! Тя дълго търпи и прощава. Прощавам ти и аз. Моли се Бог да ти прости, защото окултният закон е много строг в Дома Господен.“ Развълнуваният младеж, целувайки ръката на Учителя напуснал стаята, а Йорданка Жекова чула думите на Учителя: „Само Бог може да превърне злото в добро!“

97. НА ПЪТ ЗА ГОЛГОТА

Ние продължавахме да се вълнуваме от тази предизвикателна дързост. Ние не можехме да се примирим с вдигнатия юмрук срещу лицето на Учителя. За стоварените юмручни удари върху лицето на Учителя ние нямахме никакво обяснение. Това доведе до смут между нас. Нали на Всемировият Учител бяха подвластни СИЛИ И ВЛАСТИ И ТОЙ УПРАВЛЯВАШЕ СЪДБИНИТЕ НА НАРОДИ И БЕШЕ ПОВЕЛИТЕЛ НА СВЕТА. Как бе допуснал да се извърши това покушение към Него? Ето че се върнахме с мислите си 2000 години назад по времето на Христа. Знаехме как Той пое кръста на страданието и разпятието и го понесе към ГОЛГОТА.

Кожата на лицето поела юмручните удари бе издържала. Тя не се пукна. Подкожен кръвоизлив обаче бе оформен около очите. След време синевината се разнесе, но ние забелязахме, че настъпват по-дълбоки промени, които засегнаха говора и движението. Появиха се бележи за десностранна пареза. Дясната половина на лицето имаше по-слаба подвижност. Говорът Му бе бавен с чувствително замаяване на езика. Десният крак и дясната ръка намаляха своята пъргавина. Между нас имаше лекари, които ни обясниха, че ударът е предизвикал кръвоизлив във лявото полушарие на мозъка. Ние знаехме, че Учителят много добре знаеше какво се е случило и какви са биологичните последици.

Въпреки това състояние, Той идваше на Клас, изнасяше лекции, приемаше посетители и разговаряше с тях. Ние виждахме Неговите усилия при походката и известни мудни движения на дясната Му ръка. Белезите на десностранна пареза бяха на лице. Бавният и труден говор подсказваше за изменение на езика. Дясната страна на лицето не се движеше. Десните крайници рязко намаляха своята пъргавина. Той трудно движеше десния си крак. С дясната ръка вече не можеше да се храни, а си служеше с лявата ръка. Но продължаваше да изнася беседите Си. Говореше бавно и трудно. Настъпилите изменения не нарушиха Неговият мир.

Останахме крайно изненадани, когато в началото на месец юли (14 юли 1936 г.) без да са настъпили известни видими подобрения на здравето Му, Учителят поиска да посети Рила.

Да се организира едно летуване на Рила не беше лесно. Ние се подготвихме месеци преди това. А сега за един, два дена трябваше да се качим горе. Бяхме определили Славчо Печеников да придружава Учителя по целия път. Това бе една трудна и отговорна задача. До Вада Учителят бе закаран с кола. От там пое пеш нагоре. Учителят се движеше трудно, подпираше се с бастун

с лявата Си ръка и често почиваше. Трябваше да избира при всяка стъпка удобно място, където да постави десния си неустойчив крак. Той правеше чести почивки от минута-две, но отказва каквато и да е помощ от наша страна. Часове наред Учителят се катереше бавно и мъчително по изровените от пороите и от копитата на конете тясна пътека. А години наред Той възлизаше по тази пътека с лекота, когато ние младежите едва Го догонвахме. Учителят премина през боровата гора и стъпи на малката терасовидна полянка пред вековния клек. Почивка и след това последваха минута на свръхусилие. Трябваше да се задвижи измъчения десен крак. Походката е бавна и мудна. Изровената и тясна на места и още повече стеснена от клекове пътека не ни позволява да се движим около Учителя и да Му помогнем. Именно поради това единствената възможна опора остана Неговият бастун. Така съвсем бе ничия помощ, Той изкачи стръмния склон. Това възлизане нагоре бе дори по-тежко и мъчително и продължително от Христовата Голгота преди две хиляди години.

Превалът е преминат, пред нас е първото езеро. Подпрян на бастуна Учителят гледаше нагоре по каменливата пътека, която свързва двете езера. Учителят се опита да продължи, кракът Му стъпи на покрития влажен мъх и леко се залюля. Ние бяхме до Него и Го задържахме да не падне. Чак тогава Той прие без колебание да бъде качен на един от конете. Няколко здрави мишци Го сложиха върху коня. Един водеше юздата на коня, а други се движехме в страни, за да пазим Учителя от люлеещия се гръб на коня. Това не беше лесно. Най-накрая се възкачихме и отбърнахме. Горещ при езерото ни чакаха приятелите. Конят бе заведен до Неговата палатка. Помогнахме на Учителя да слезне и Той пожела да полегне на леглото.

Предстояха дълги, мъчителни дни. Той мълчеше и общуваше с дежурните около Него само с погледи. Но често тези погледи се придружаваха от едри съззи, които се стичаха по бледото лице. На такава картина трудно се издържах. Точно в тези дни възрастните приятели взеха решение да свалят Учителя в града, за да не би Той да си замине тука и да станем за смях на всички. Но ние младежите не разрешихме.

Двадесетина дни преминаха. Целият лагер бе обвит в мълчание и неизвестност. Сестрите, които Го обслужваха бяха свикнали с безмълвието на Учителя. Във своят бележник Савка Керемедчиева с академична последователност всеки ден отбелязваше Неговото състояние. След 20. ден тя забелязва слабо доловима пластичност на походката. В неподвижната ръка се появяват някакви далечни опити за хватка на стола. Съззи вече не пробягват по страните на лицето Му. Погледът Му става по-топъл и мил. Савка отбелязва в бележника си: Днес, повече искри на надежда.

Към 25. ден движението не е тъй скрито. Стъпките са по-спокойни и отмерени. В бележника четем, че тя предлага на Учителя тефтерчето си, за да отбележи една свещена мисъл. Учителят прави опит с дясната си ръка да прихване писалката, но пръстите отказват да я задържат и тя пада на земята. На третия ден на тефтерчето е написана само една чертичка и опит да се доизпише още една. На четвъртия ден е изписана буквата А и още няколко букви, от които могат да се разчетат буквите и да се прочете думата „Любов“.

На 29 ден, на 12 август 1936 година Учителят излиза от палатката Си, облечен със светло-сивия си костюм. Външният бял шал е заметнат над едното Му рамо. Дясната Му ръка е хванала добре дръжката на бастуна, с който потропва на плочката пред палатката. Лицето Му е грейнало в радостна усмивка. Чуват гласът Му: „Поканете приятелите да се съберат долу при чешмичката, за да донесем вода за обяд.“ Радостта на всички около Него е голяма. Сутринта на този ден с дясната Си ръка Той е написал пред предишната дума „Лю-

бов" още две думички и те се четат така: „Бог е Любов!“ Савка държи с двете си ръце тефтерчето и го целува. Възкресението е осъществено. Учителят бавно заслиза по стъпалата заобиколен от приятели. Насядали сме около извора и пеем песни. Ликуваме не само ние, но ликува и цялото небе.

Не е беда, че ние не можем да си спомним днес дните на Христовото Възкресение. Онова, което ние преживяхме там горе, на Рила, дните на Рилската Голгота, дните на голямата скръб, дните на очакването не можем да забравим. Дойде и Денят на Възкресението. Този ден бе 12 юли 1936 година, денят в който бе написано в тефтерчето на Савка собственоръчно от Учителя: „Бог е Любов!“. На 14 август 1936 Учителят слезе от Рила. Изгревът го очакваше. Бог е Любов!

От тези Скрижали започва Възкресението. Защото Възкресението се отнася за Божествения Дух и Божествената Душа. Амин.

98. СИЛИ НА СЪЗИДАНИЕТО И СИЛИ НА РАЗРУШЕНИЕТО

В една окултна Школа ученикът се запознава със знанието идващо от Словото на Учителя, че в света действуват две сили - на създанието и на разрушението. Тук се дават методи как да се справим с едните и как да боравим с другите. А в пътят на ученика имаше какви ли не опитности. Сега ще ви разкажем някои от тях, които ги разказваше сестра Мария Шопова.

Тя е млада снаха и веднъж свекървата я завежда на Изгрева при Учителя. Така свекървата я вкарва в Школата на Учителя. Чували сте и знаете много истории за вражди между снахи и свекърви. Водят се войни, понякога опустошителни за дома, в който живеят. Те се водят с единствената цел, кой да владее синът в дома. Дали майката има право на сина или съпругата върху мъжът си, който е син на свекървата. А тук този въпрос се разрешава по друг начин. Свекървата завежда снахата пред нозете на Учителя. А тази снаха е Мария Шопова. Това е първият метод за работа - най-естествения.

По времето на Учителя Той дава една задача за помирение на враждите, които съществуват в някои семейства. Учителят казал: „Съберете се и направете един комитет от десет сестри за помирение. Ще се хармонизирате, ще правите молитви и ще произнасяте формули за помирение за онова семейство, което има нужда да се заздравя.“ Така тази група е съществувала години наред и се е намесвала там, където семействата на наши приятели са били пред угрозата да се разпаднат. Това е втория метод за работа.

Веднъж една сестра се обижда на Учителя, че Той ѝ е направил забележка. Тя отива в стаята на Учителя, сваля бялата покривка от масата Му и я открадва. А това е един бял чаршаф, избелен, изгладен, поставен върху масата Му. Но след малко разбира, че постъпката ѝ ще бъде скоро открита и че покривката ще се открие у нея. Кой знае защо, какъв дух я обсебва, но тя взема покривката и я хвърля в клозета. След няколко часа Учителят открива липсата на покривката. Извиква Мария Шопова и ѝ нарежда, да открие покривката. „Ти ще намериш чаршафа.“ А как ще го открие на Изгрева? Къщи много и хора много. По едно време чува глас в себе си: „Покривката е в клозета!“ Отива там и я открива. Изважда я с една тел и след това я изпира. Няколко дни я лере и я избелва. Накрая я занася на Учителя. Учителят не се доближава до нея, но посочва с пръст и казва: „Видя ли, как българите всеки ден, откакто съм тук ми цапат лицето с лайна? Така всеки ден. Аз измивам лицето Си от техните лайна, както ти три дена переш този чаршаф“. Мария Шопова се на-

всегда и леко се отдръпва заднишком с покривката.

След години тя сънувала сън, че мечка минава през салона на Изгрева. След няколко месеца салонът на Изгрева бе разрушен. Значи, тя бе свидетел на разрушението, както по времето на Учителя, така и след заминаването Му. Видя го на сън, видя го на яве и го опита и при единия и при другия случай.

На Изгрева имаше три крайно бедни сестри. Казваха се Цанка, Гинка и Славка. Живееха в оскъдица, но си помагаша взаимно и така се справяха с лишенията, които изпитваха. Учителят веднъж ги посочи и каза: „Както тука са сестри така и горе на небето са сестри.“ На Изгрева имаше заможни сестри и богати братя, но техните имена са забравиха, а останаха имената на тези три бедни сестри. Духът на съзиданието работи чрез най-малката, скромна форма.

Беше дошла Втората световна война. Войските на Германия се предвождаха от Хитлер. На политическия небосклон бе изгряло ново божество. Името му бе Хитлер. Отиват при Учителя и питат: „Учителю, какво ще правим с този Хитлер сега?“ „Как какво, възкликнал Учителя. Хитлер е хит.“ И махнал ръка на думичката „хит“, все едно че изчезва в безкрая. Минаха месеци и една година и той наистина изчезна от небосклона, защото го свали думичката „хит“. А на 9 май 1944 г. бе капитулацията на Германия.

Ето как един от нас бе свидетел в дните, когато силите на съзиданието градяха новия живот, а силите на Разрушението отвяваха стария живот на човечеството.

99. ВЪЛНАТА НА ЗЛОТО И ТЪРПЕНИЕТО

Веднъж на Изгрева пристига Магдалена и прави скандал на Учителя в салона преди беседа. Крещи и вика и хули Учителя. Ние всички сме стреснати и не знаем какво да правим с нея. Няколко пъти Учителят бе ни спирал, за да не се справим физически с нея. Някои искаха да я набият. Учителят ги спря като каза: „Тя е канал, през който изтича Злото на София и на Изгрева. Оставете я да си върши своята работа“. Това го знаехме и го проверявахме много пъти. Но тази сутрин, преди беседа, когато ние пеехме в салона и когато Учителят влезна, тя Му направи скандал. Учителят нищо не каза. Изглежда я и напусна салона. По този начин бе отложена редовната беседа на Учителя. Тя не се състоя, защото Злото има също свое време да се изяви. Когато дойде времето на Злото Учителят се отдръпваше, за да премине вълната на Злото. След време идваше времето на Доброто и времето на съзиданието. А това бе времето на Словото.

Една сестра бе възмутена от дъното на душата си от поведението на Магдалена, че тя бе причината Учителят да не произнесе поредната си беседа в клас. Ядосана се приближава до Магдалена и ѝ вика: „Учителят каза за тебе, че ти си канал и проводник на злото“. Магдалена се усмихва и с гордост заявява: „Знам, че съм канал на злото. Но вие без мен не можете. Аз съм канал на злото, гдето вие го правите и след това аз трябва да го прекарвам през себе си. Моята служба е по-важна от вашата. Затова ще ме търпите и ще ме уважавате. Вижте как ме търпи и уважава Учителя“. Да, ние всичко това видяхме и изтърпяхме.

100. УЧИТЕЛЯТ И ЦИГУЛКАТА

Учителят обичаше цигулката като един съвършен музикален инструмент. Много често в беседите си Той сравняваше цигулката с човешката душа. Вълшебството от музикалния израз на цигулката се равнява на свещените трепети на човешката душа. За Учителя цигулката като струнен инструмент е предаден на човечеството от музикалните гении, отговарящи за развитието на човешкото съзнание с методите на музиката. Дори старите италиански майстори Страдивариус и Гварниери, Амати, когато са изработвали най-добрите си цигулки са били обучавани от онези майстори-специалисти, които са слизали от ангелските светове. Така моделът на цигулката е свален от Невидимия свят и той е пренесен като съвършен музикален инструмент. Учителят е говорил много за цигулката. Той имаше хубави инструменти.

Веднъж ме покани в стаята си и ми посочи една стара цигулка от миналия век, на която е свирил, когато е бил в Америка, а и след това. Учителят я взе в ръцете си, настрои я и свири един непознат за мене мотив и ми каза: „Искаш ли я? Ако ти харесва, вземи я!“ аз взех в ръцете си и се опитах да свиря с нея, но това бе модел от миналия век, пръстите ми не можах да хванат грифа и аз усетих, че се излагам пред Учителя с моето неумение да се справя с този инструмент. „Учителю, този инструмент не е за мене.“ „Е, щом е така, ще ти дам друга цигулка“. Тогава отиде и отвори капака на една кутия, взе една цигулка и ми я показа. „Това е един хубав инструмент на един от казанлъшките майстори.“ аз взех, опитах я и ми хареса. Задържах я.

Минаха няколко дни и аз разбрах, че съм направил непоправима грешка, че не взех първата цигулка, с която Учителят е свирил може би над двадесет години.

В Музикалния живот на Изгрева и аз взех участие с моите скромни възможности. Така чрез мене можа да се създаде песента „Той иде“, като първата част бе мое творческо извисяване. Втората част бе допълнена от Учителя. Това стана на 7 януари 1939 година и на 4 февруари 1939 година.

Веднъж Учителят пред мен изсвири една мелодия. Попита ме: „Ще можеш ли да я запишеш?“ Казах: „Ще се опитам.“ И тогава накарах Учителя да ми я изсвирива по пасажки. Накарах Го 15 пъти да ми я изсвири, докато я запиша. След това се срамувах, че измъкнах Учителя. Казах Му: „Учителю, срамувам се, че Ви накарах толкова пъти да повторите песента.“ Той се усмихна: „Е, нали я записана точно! Това е важното“. Това е мелодия 31, записана от мен на 4 ноември 1943 година.

Много пъти сме се запитвали кога и как Учителят се е научил да свиря на цигулка. Веднъж стенографката Савка ми подаде една беседа от Учителя и ми каза: „Ето, припиши си това, защото знам, че го търсиш от дълго време“. Преписах ги и сега ви го поднасям:

„аз съм започнал отдавна да свиря на цигулка, но окръжаващите ми не гледаха добре на това. Те намираха, че цигулката е циганска работа. Тогава имаше пътуващи цигани, свирачи и на цигулката изпълняваха своите цигански песни. При това положение аз не бързах, а нямаше и учители, които да свирят и предават добре. аз имах търпението да дочакам някой учител. Най-после намерих един чех, много музикален, със силна музикална памет. Като отидох при него, той никога не ме изпитваше. аз сядах на стол, той взимаше цигулката и през всичко време ми свиреше. аз бях неговата публика, а той ми свиреше. Благодарение на неговото свирене и аз се научих да свиря. Като дохождаха други ученици той ги изпитваше, дразнеше се и гледаше по-скоро да ги изпрати. Ако ученикът свиреше фалшиво, той махаше с ръце, запушваше

ушите си и излизаше навън. Той беше венерин тип. Не обичаше да вика, да кряска пред ученика, но като му мине отново влизаше при ученика и му показваше как трябва да свири. Като изпращаше всичките си ученици, тогава влизах аз и той веднага започваше да свири. Аз седях на един стол и с удоволствие слушах и се учех от неговото хубаво свирене. Научих се хубаво да слушам и се научих от него хубаво да свири."

За мен беше голяма привилегия Учителят да ме постави като цигулар на Младежкия окултен клас. Винаги преди клас аз бях на подиума с цигулка в ръка и свирех песните на Учителя акомпаниран понякога на пиано, понякога с хармониум от Мария Тодорова. Всички в салона пееха в хор. Това обикновено продължаваше 15-20 минути и точно в 5 часа Учителят влизаше в салона, носейки Библията под ръка и заставаше на Своята катедра. Той подаваше кои молитви да се изрекат, прошепваше с тих глас кои песни трябва да се изпеят и ние с Мария Тодорова ги подемахме и всички в салона ни пригласяха. Следваше Словото на Учителя. Часът в клас завършваше отново с песни с молитви придружавани от моето цигулково изпълнение и това на Мария Тодорова или на пиано или на хармониума, според случая.

101. МУЗИЦИРАНЕ

Много често лекциите или разговорите с Учителя бяха на музикални теми. Имаше дни, когато големите въпроси из света на музиката се изясняваха един след друг. Имаше и други дни, когато от ранни зори до късна вечер, когато Изгревът пееше.

Пианистите се редуваха на пианото или хармониума. Цигуларите опитваха аранжирания за инструмента им мотиви. Певците солираха. Дадените от Учителя мотиви, упражнения, песни, мантри, вокализми, ту се репетираха, ту се изнасяха в „затворен концерт“, ту се изпълняваха на официален концерт. Тогава салона се препълваше от учениците, приятелите и посетителите от града на музикалния Изгрев.

Случваше се понякога след клас, на голямата черна дъска да се изпишат едри ноти и текст на дадена песен. Събран пред нотното писмо дни подред приятелите изучаваха новата песен. Тя се усвояваше бързо и точно. На следващият неделен ден към тържествената програма, преди беседата в 10 ч. сутринта, песента се пееше от всички присъстващи. Масовото музициране бе учудващо за всички, дори и за нас, музикантите на Изгрева. Видни музикални дейци, дошли от града да ни чуят с изненада констатираха, че общото пеене бе ритмично, издържано, хармонично и с вярна интонация. За нас това не бе изненада. Учениците на Учителя имаха ритмично чувство и вярно ухо. Всеки по свобода и по възможност опитваше да изучи или се занимаваше ревностно с някакъв инструмент. Това още повече обогатяваше и укрепваше общата музикална култура. Ето защо музицирането бе добро. Това радваше всички. Така света на музиката бе близък и понятен.

Веднъж след клас, събрани около пианото се поде песента „Давай, давай“. Учителят бе между нас. Всички пяхме с вдъхновение. Пеех и аз. Тази песен подсказва за хубава басова линия. Аз сполучливо я импровизирах. След последният акорд Учителят се обръща към мен и ме запитва: „Можеш ли да изпълниш още веднъж басовата партия на тази песен така както я пееше?“ „Не мога самостоятелно. В момента импровизирах и без опората в сопрана не бих могъл да пея.“ Учителят се обърна към сопраните: „Рекох, вие имате думата.“ Те запяха и аз тогава сполучливо изпълних импровизираната басова линия на песента. Този момент споделям, за да се види как се музицираше.

Някои от вас може да направи този опит и да изпълни по същия начин тази песен.

102. БЪЛГАРСКАТА ПЕСЕН

Българската песен и музика, били те бавни и тъжни или весели и игриви се отличават с неправилният ритмус. Българинът сбива песента в скържавата граница на един-два до три интервала. Тогава минорната гама и повтарящите се кратки мотиви звучат много тъжно. В разнообразните хора и ръченици изпълнявани в бързо темпо се открива буиния темперамент на българина, който има неизчерпаеми сили. Всичко това Учителят бе старателно проучил. Ето какво сподели Той веднъж с нас: „Дълго проучвах музиката на българина. Уверих се, че тя не е такава, каквото е била на времето, когато българинът е бил служител в светилищата на древните култури. Реших да отваля тежкия камък потискащ българската песен. Реших да разкъсам веригите на двата интервала. Реших да вляя надежда и вяра в трагичния минор. Реших да внеса повече светлина в мажорните мотиви. Реших да освободя българската музика от робството на вековете и влиянието на чужди за характера на българина култури. Реших да обнова текста с красиви образи и прояви на ежедневието. Реших да освежа радостта с повече светлина. Изхвърлих порочните двусмислици. Посочих на българина ежедневието с нов бит, обновен с нови и светли идеи. Възродих музиката на добрия българин.“

Така завърши разговора за българската музика. Като образци на новата българска музика можем да посочим: „Башината песен - Угледната мома“, „А, бре синко“, Българска рапсодия, Българска идилия, Ранен час и др.“ Патетичен финал на този огромен творчески труд са възторжените музикални упражнения „Слънчевите лъчи“.

103. ПЕСЕНТА „БЛУДНИЯТ СИН“

Между приятелите и почитателите на Учителя имаше такива, които Му подаряваха цигулки. Те бяха няколко. Някои от тях бяха ученически инструменти, а имаше и по-добри. Обичах да се отбивам в Неговата приемна, за да поддържам инструментите. Почиствах лъковия прах. Подменявах струните. Проверяха квинтовата нагласа. Това все повече и повече ме приближаваше до Учителя.

Случи се така, че един ден заварих Учителя сам в салона. Току-що бе свалил капака на пианото. Беше си посвирил. Обичаше понякога сам да свири без да Го обезпокоява някой. Придружих го до приемната. Покани ме да влезна вътре. Разговорът протече непринудено. „Отдавна търся един музикален мотив - каза Учителят с особена загриженост. Търся го вече 30 години. Интересен е като композиция. Богат и съдържателен е като история за един живот. Избродил е далечни светове докато дойде при мен. Назовах го „Блудният син“. Зная, че ще дойде и затова го очаквам. Но кой е денят на неговото възвръщане?“

Учителят замълча. По-сетне още няколко пъти говорихме за този мотив, но той все не идваше. Минаха няколко години. Бях мобилизиран, задържах ни в казармата. Още не бе определен граничният сектор на турската граница, който трябваше да се охранява. На петия ден от пристигането ни на границата, командира ме повика и показа една пощенска картичка адресирана до мен. Подаде ми картичката. Прочитам следния текст: „Поискай отпуск. Ела.

По спешност трябваш на баща ни. Важно събитие. Подпис - твоята сестра."

Командирът беше прочел и проверил отворената картичка. Такова бе правилото за военната кореспонденция на войниците. Тя се проверяваше както при идване така и при излизане от военната част. Командирът с важен тон ме оглежда. „Какво се е случило там при баща ти?“ „Не зная. Но трябва да е важна домашна причина. Ще ми разрешите ли домашен отпуск?“ „Тръгвай веднага! Днес е събота. В понеделник, рано сутринта искам да си тук. Дай си военния билет, да ти подпиша отпуската“. Той се подписа и аз бързо се отпавих за влака.

В купето прочитам много пъти пощенската картичка. Това беше почерка на стенографката Савка Керемидчиева. Разбрах, че се касае за особена среща с Учителя.

Пристъпвам на Изгрева с военната си униформа. Почуках на прозорчето на малката дървена къщичка на Савка. „Веднага иди при Учителя! Той има скъп гост - Блудният син. Вчера на клас чухме за първи път търсеният от Него дълги години музикален мотив. Каза, че утре, в неделя вместо редовното утринно Слово ще свири на цигулката Си. Иди веднага при Учителя.“ Савка това го изрече на един дъх през отвореното прозорче. Дори не можах да се здрависам с нея.

На един дъх изкачих стъпалата на осветената стълба от нощната лампа. Беше се вече мръкнало. Почуках плахо на Неговата врата. Той я отвори. Шеговито ме запита: „Избяга ли или те пуснаха в отпуск?“ „В домашен отпуск съм до понеделник“, отговорих бързо и високо по войнишки. „Тогава утре ела на клас. Поканен си на концерт. Ще изсвирия „Блудния син“ - мотивът който след тридесет години пак ме посети.“ Учителят си подаде ръката. Двете войнишки ръце обхванаха Неговата десница. Целунах я. Последва поздрав. Аз тръгнах и заслизах по стъпалата. Чудна неочаквана покана за концерт. Савка ме очакваше в нейната стаичка. Пихме чай. Тя слушаше и аз разказвах за войнишкия си живот. После ролите ни се смениха. Тя разказваше за последните новини от живота на Изгрева, а аз слушах ли слушах. Беше полунощ, когато отидох да спя в една от братските стаи, която бе пригодена за гости.

Сутринта, точно в 5 часа вратата на салона се отвори и Учителят с цигулка в ръка се отправи към катедрата. Прочетени бяха утринните молитви. Той слезе от катедрата и отвори кутията с цигулката. Почна да я настройва. Пръстите на дясната ръка докосваха струните, а с лявата ръка притягаше ключовете. Квинтите бяха чисти. Опита ги с лък. Цигулката бе готова.

Той засвири.

Изпълнението и съдържанието на свиренето не подлежи на описание, а още по-малко за нотен запис. Всички в салона правехме едно и също - слушахме. Странен е този музикален свят на тоновете. Необхватен и несъизмерим. Слово изказано с тонове преливащи се в предимно многообразие на гами и съзвучия.

Чистота, прецизност, изящество, красота и богата звучност. В границите на три октави се разказваше един живот. Ту бурно и игриво в разновиден ритъм, ту напевно в романтичен минор или светъл мажор. Блудният син откриваше страница след страница дните на своето минало. В едва чуто пианисимо с горната част на лъка напомнящо шепот, долавяхме нежни пориви на любящо сърце. В разложени акорди с необходимата сила се изявяваше далечна традиция за изпълнението на Висша воля. От светове в светове преминаваше пътя на блудния син. Съдбата му бе един голям живот, разказан с езика на тоновете изтръгнати със завидно майсторство от подвижните пръсти на Учителя. Няколко тържествени акорда и разказа завърши.

Тишина. Диханието на голямото мнозинство бе спряло. Учителят не продума. Прибра цигулката си. Качи се на катедрата. Прочетохме „Добрата молитва“, Концертът завърши.

„Блудния син се завърна при Учителя. Завърна се в Бащиния си дом“. Той бе приет в Школата на Учителя. Словото на Учителя бе Слово и за него.

104. МУЗИКАНТИТЕ НА ИЗГРЕВА

С отварянето на Школата през 1922 г. и оформянето на класовете Учителят започна своята работа по един строго определен план. Това го видяхме чак след двадесет години, когато трябваше да направим равностметка за изминатия път. Главно по време на класовете Учителят даде своите песни. А Словото на Учителя предназначено за музиката Му ще я намерите в беседите Му. Тук ще споменем имената на музикантите, които бяха по времето на Школата.

Предшколни музиканти:

1. Атанас Д. Ковачев - военен капелмайстор
2. Иван Георгиев Попов - военен капелмайстор
3. Матей Калудов - военен капелмайстор

Първите музиканти около Учителя бяха военни и ръководеха военните оркестри по гарнизоните в страната. На времето всеки гарнизон имаше военен духов оркестър, който освен военни маршове за войниците имаше и друг репертоар като валсове, полки, хора и обикновено в неделя изнасяха концерти пред гражданството. Това бяха големи събития за всеки град. Тогава нямаше радио, нямаше телевизия, а само тук там старомодни грамофони, които се навиваха ръчно и за всяка плоча се поставяше нова игличка, за да може плочата да възпроизведе добър звук на грамофона. Така че около Учителя в първите години имаше грамотни музиканти и професионалисти.

Школни музиканти:

1. Професор Стоян Джуджев - получил наградата „Хербер“
2. Христо Дързев - композитор
3. Кирил Икономов - педагог-цигулар
4. Христо Байдамов - цигулар
5. Кръстников - цигулар
6. Професор Сашо Попов - цигулар и диригент на Царския симфоничен оркестър
7. Професор Недялка Симеонова - цигулар
8. Професор Арсени Лечев
9. Мария Тодорова - пианистка-органистка на Младежкия и Общ Окултен клас
10. Асен Арнаудов - професор - цигулар, арфист-симфонист
11. Мария Златева - цигулар-педагог и певица
12. Симеон Симеонов - цигулар на Общият окултен клас
13. Йордан Симеонов - кларнетист-акордеонист
14. Атанас Минчев - виолист в Царския симфоничен оркестър и оркестрант в радио София
15. Д-р Филип Стоицев - зъболекар, цигулар и композитор
16. Гавраил (Галилей) Величков - цигулар на Младежкия окултен клас
17. Аня Тодорова - пианистка
18. Константин Константинов - челист
19. Георги Радев - челист
20. Асен Вапурджиев - контрабасист

21. Веса Несторова - певица, пианистка, композитор
22. Ирина Кисьова - пианистка и певица и композитор
23. Невена Капитанова - китаристка и контрабасист
24. Вера Куртева - китаристка
25. Георги Капитанов - флейтист
27. Димитър Грива - пианист и композитор
28. Ангел Янушев - виолист
29. Пеньо Ганев - учител и цигулар
30. Игнат Котаров - цигулар
31. Димитър Сотиров - певец
32. Тодор Маринчевски - певец
33. Дора Карастоянова - певица
34. Стефанка Марчева - цигуларка
35. Емилия Михайловска - певица
36. Кичка Вълчанова - певица
37. Лиляна-Цветана Табакова - певица
38. Симеон Арнаудов (дякона) - тенор

105. УЧИТЕЛЯТ И МУЗИКАТА

Един от най-могъщите лостове в духовно-просветителската работа на Учителя е музиката. След темата за Божествената любов е говорил Учителят най-много за музиката. Той препоръчваше на своите ученици да пеят и да свирят на някакъв инструмент. Нещо повече: той поучаваше да се живее музикално.

Имаше нещо забележително и неповторимо в начина, по който Учителят свиреше на своята цигулка. Лъкът леко побягваше по струните и там, при това докосване, се раждаха мелодии, които макар и тихи, носеха вълнуваща вътрешна мощ. Когато слушахме това тихо свирене, струваше ни се, че легиони светли същества се задават в стройни редици и победно вървят, за да превърнат със своето сияние мрачината в светъл радостен ден. Чудотворните стъпки на това „Небесно войнство“ завладяват едно по едно всички кътчета на всемира и те стават част от Царството Божие...

По много оригинален начин се родиха братските песни. Случваше се наред някоя от школните беседи Учителят да затананика дошла в съзнание-то му мелодийка. Постепенно тя се оформяше, почваше да звучи. Музикантите я записваха и присъстващите слушатели почваха да пеят. Само след минути в братството вече имаше една новородена песен. Ние твърдо вярваме, че тези песнички, а особено ония, които Учителят нарече окултни упражнения, един ден ще стане извор на вдъхновения на бъдещи музиканти, за да се създаде нова окултна музика. Създаването на Учителевите песни ние считаме като явление, при което по непознати нам пътища на духовен алхимизъм, една идея се превръща в музика. Това е причината, че всяка отделна песен упражнява строго определено въздействие върху слушателите.

В един специално издаден сборник са дадени много песни, които могат да се отделят в два отдела. В първия отдел има песни от Учителя, но има и такива, сътворени от ученици по негови мотиви. Характерно за песните в първата част, е че те носят белезите на първите стъпки на ученичеството, когато човешката душа търси утеха във смиреннието и всеотдайното отношение към Небесната Милост. Упражненията във втората част, наречени „окултни музикални упражнения“ имат вградено в себе си нещо ново, неизвестно на сегашната музика - един строеж в мелодията и музикалната архитектура, които беле-

жат вътрешната сила и дълбочина. Това не са обикновени песни, а мелодии, които ни свързват със словото, тъй като между словото и музиката има връзка и е възможно да се постигне една еднозначност.

В окултните школи на миналото музиката не е вземала най-предно място. На земята още нямаме напълно окултна музика. Тя сега се заражда. Окултните упражнения, за който стана по-горе реч, са зародишът на бъдещата окултна музика.

Дадените окултни упражнения са за концентриране на мисълта. Не можете да имате резултат от тях, ако мисълта не постигне необходимото съсредоточение. Всеки тон, всяка дума трябва да мине през съзнанието на човека, през неговата мисъл.

Ако човек свири или пее като музикант, който дава концерт, той трябва да изгони от съзнанието си слушателите и да свири или пее заради самата музика и заради своята душа. Хората нека да слушат, но изпълнителят да пее на себе си. Това не е егоизъм. Да пееш за себе си, това значи да пееш за Божественото, което е вътре в тебе. В такъв случай твоята музика по незнани пътища се превръща в изява на Любовта.

Певците трябва да се стремят към тихо пеене. То облагородява. Силното пеене е повече волево. „Ако искате да вложите нещо възвишено във вашата мисъл и вашите чувства, трябва да пеете тихо, казва Учителят. - Така ще направите своята песен съдържателна. През тихото пеене се привличат същества от по-висока духовна култура.“

Ето още някои мисли на Учителя за музиката:

„Музиката е метод за трансформиране на човешките състояния, тъй като има състояния у човека, които без музика по никой начин не могат да се сменят.“

„Пейте всеки ден по петнадесет минути съзнателно като спазвате правилата на окултното пеене и след една година ще видите какви ще бъдат резултатите. Ако сте редовен и съсредоточен чрез тази музика положението ви ще се подобри с петдесет на сто във всяко отношение.“

„Има един начин за оправяне на света - той е прилагане на музиката в живота. Чрез нея могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия.“

„Болезните и болезнените състояния се дължат на отсъствия на музика и хармония в човека. Музиката може да се приложи като лечебно средство. Известни тонове повишават вибрациите на организма, в следствие на което неговото състояние се подобрява.“

Тъй като в учението на Бялото Братство музиката заема видно място и в ръцете на Учителя тя е един от могъщите лостове за подтикване развоя на човека, ще дадем по-долу някои места от изчерпателната статия озаглавена „Учителят за музиката“ от един от заминалите в отвъдния свят наш напреднал брат.

„В човешкия свят проявата на музиката е свързана с пробуждане на съзнанието. Макар че самосъзнанието се е проявила у хората от преди около триста хиляди години, музиката като творческа проява у човека, като способност, която се изразява в изкуството да пее и да свири, датира от неотдавна - от около три-четири хиляди години преди Христа. До това време музиката в сегашен смисъл на думата не е съществувала. Хората за пример от атлантската раса, не са били музикални. Това личи ясно от изследване на техните черпи.

Музиката, това е дихание на душата. без музика, без света на тоновете човешката душа и дух не могат да се проявят. Ако хората желаят да се пре-

възпитат и бъдещите поколения да станат носители на онова в живота, което е красиво и възвишено, те трябва да поставят в основата на възпитанието и образованието музиката. Редица факти потвърждават мисълта, че в звука и ритъма се крият мощни сили. Под звуците на музикалните инструменти са ставали истински чудеса. Библейските разкази за рухването на Йерихонската стена под тръбните звуци не е само поетична измислица.

Всичко в природата е музика. Музика има и в текущите води, във вечно вълнуващите се океани и морета, музика се носи във въздуха. Музика има в живота на птиците и всички животни. Звучи цялата материя. Музиката в природата събужда музикалното чувство и у човека и го кара да пее и свири. Всички ние изразяваме с музика и радостни и скръбни часове и упованието ни към Бога.

Сегашната музика има и радост, но и много тъга. Бъдещата музика на човечеството, в основата на която ще легнат окултните мотиви, ще остави в душите на хората радостно възходящо чувство - чувството на подем и творчество.

Днес хората се оплакват, че мислите и желанията им не се осъществяват. Това е така, защото тези мисли и желания са лишени от музика в най-широкия смисъл на думата. Хората лишени от музикален живот са загубили и с тях е трудно да се живее.

Музиката внася разширение в душата, сила в духа, мекота в сърцето и светлина в ума.

Дето има музиканти, в сърцата на които гори свещения огън на любовта към Бога и светлината, там се създава онази музика, която ще обнови човешката душа и ще подтикне развитието както на отделния човек, така и на човешкото общество."

106. ЗАДАЧАТА С ЛЕВЧЕТО

Аз бях от поколението, което дойде по средата на Школата. Тогава видяхме беседите на Учителя отпечатани в томчета от едно предишно поколение. След време се заинтересувах и успях да се добера до следните издания:

1. Димитър Голов издава - неделни беседи I серия, 14 брошури "Сила и живот"
2. Никола Ватев - Русе, издава Школни лекции-брошури от I-IV годишнина
3. Никола Камбуров - Казанлък
4. Стефан Камбунов - Ст. Загора
5. Слави Камбуров - Нова Загора
6. Лазер Котев - София, Военно издателство
7. Светослав Славянски - София, печатница Литопечат
8. Михаил Стоицев - Пловдив
9. Печатница „Житно зърно“ - Изгрев

Забележки: Димитър Голов е използвал Придворната печатница - София. Никола Ватев печата в печатницата на Малджиев - Русе, а Михаил Стоицев използва разни печатници в Пловдив.

А сега ще се спрем на една драматична развръзка. Учителят по време на Клас предава Своето Слово. Стенографите стенографират и подготвят Словото Му за печат. То се отпечатва и се поднася на учениците от София и от провинцията да си го купуват. Но случва се така, че софиянци предпочитат

да слушат Учителя и не купуват беседите Му. В провинцията също много много не се купува. Тук в София се виждат в чудо. Парите са вложени, беседите са отпечатани, а не се продават, защото учениците не ги закупуват. Парите не се възвръщат, за да се вложат в нови издания. Залежават се беседите, а пари няма за издаване на нови томчета, които са приготвени за печат. Забележете, първо нашите не ги купуват и второ въпреки, че започват да ги продават с голяма отстъпка те пак не се изкупуват. Накрая се докладва на Учителя.

И тогава на един събор Той казва: „Сега ще ви дам една задача. Всеки ден всеки един от вас, след като прочете една страница от Словото Ми, ще пуца по едно левче в една кутия с думите: „Господи, днес аз пуцам това левче за Твоето Слово“. След като се навършат 365 дни, следващата година по това време ще си донесете левчетата тук на събора и аз ще ви предам втората част на задачата“. На следващата година всички в торбички донесоха своите левчета. Тогава Той им казва: „Сега предайте левчетата от вашата задача, а ние ще ви подарим беседи за тях“. Всички си предадоха паричките с торбичките и за тях получиха беседи, които бяха залежали. Така се отвори път за издаването на нови беседи. По този начин в провинцията се пръснаха много беседи. Но много от тях останаха неизкупени. Българският народ още не беше готов за Словото на Учителя. Това се доказва десетки години след заминаването на Учителя. По време на обиска на 6.XII.1957 година властите прибраха 180 хиляди отпечатани томчета на Учителя, натовариха ги на 19 камиона и ги закараха в книжната фабрика на гара Искър, където ги унищожиха като ги претопиха на книжна каша. Инквизицията от средните векове, която изгаряше книги и живи хора продължаваше да действа и днес. Затова бъдете внимателни, когато ви се отдаде време за печат, не губете времето си и не печатайте големи тиражи, защото българският народ в никакъв случай няма да се юрне да купува беседи на Учителя. Ще ги купуват само онези души, които са родени между този народ и имат за задача да се срещнат със Словото на Учителя. И понеже ние учениците от Школата на Учителя също не изкупувахме редовно беседите, то вероятно и другите след нас ще да направят същата грешка. А може и да не е грешка. Сега ще ви предоставя един позив на Братския съвет за набиране на средства за отпечатване беседи на Учителя. Същите проблеми ще ги имате и вие.

ОБИЧНИ БРАТЯ И СЕСТРИ,

Всеки човек чрез своя ум, сърце, воля, душа и дух е свързан с цялото човечество. Онези сили, които работят в него, работят и в Цялото. Затова не е безразлично, какво мисли, чувствава и върши човек. Това се отразява върху живота на Цялото.

Ако ние се стремим към чист и свет живот, този стремеж се предава по онези вътрешни пътища на човечеството. Когато се молим, пеем, учим и работим, този стремеж в нас се предава на всички; той влиза като добър подтик в общия живот. Това е една от вътрешните работи на школата - на учениците по цялата земя. Работата, която те извършват в себе си, онези задачи, които разрешават, представят вече добри възможност за другите човеци - братя, и те да ги разрешат.

Учителят често даваше общи задачи, наряди, упражнения, обща духовна работа, размишления и молитви, макар и малки наглед, обаче, когато се изпълняват със съзнание, с вяра, с любов, те дават чудни резултати. Чрез тях могат да се внесат много добри подтици в душата на човечеството.

Така работеше Учителят с всички ни. По-възрастните братя знаят, как-

ва важна работа извърши Той в това отношение. Необходимо е, от време-навреме, да се внасят нови мисли, нови идеи, нови подтици в човешките души. За това работят всички духовни хора по света, обединени в общества или братства по цялата земя.

Задачите на съзнателния живот са особено важни в днешните времена. Чрез тях ние поддържаме връзка с духовния свят и сътрудничим в неговата работа.

Ние се обръщаме към всички братя и сестри - ученици в цялата страна и целия свят с цел да им напомним и освежим една от хубавите задачи, която Учителят ни е дал някога - да изпращаме всеки ден зов към всички човеци - братя, да дадем малък подтик: всеки да направи една малка жертва за Божието Слово. На времето, задачата е поставена от Учителя така:

Всеки ден, ученикът, като прочете нарядната страница от Словото на Учителя, да пусне своята малка лепта в една кутия и каже: „Господи, както аз пускам своята скромна лепта за Твоето Слово, тъй да направят всички хора по земята.“

Като се изпълнява тази задача от учениците, дава се малък подтик, който действа вече в душите на всички човеци. Той ще се зароди вътре в душите им, и те да жертвуват за Божественото. Днес има нужда от този подтик в света.

Учителят свързва тази задача с издаването на беседите. Като Ви напомним упражнението, ние пожелаваме да се освежи то и обнови, тъй както го поставил отначало Учителят. Тази задача е в сила за учениците и до днес. Тъй се поддържа онзи естествен приток на средства за издаване на Неговото Слово, както Той нареди - по онзи Божествен начин, според който човек работи съзнателно в трите свята: физическия, духовния и Божествения. По този повод Учителят казва: „Ние ви подаряваме беседите, а вие правите своя дар за Господа. Това е нов начин за работа.“

Днес ние се обръщаме към всички братя и сестри - ученици, напомним Ви задачата за малката всекидневна жертва за Господа (всеки, колкото намери за добре), с пожелание тя да бъде поставена и изпълнявана, както ни я дал нашият обичен Учител. Тъй ще се поддържа в човешката душа малкият подтик - да жертвуваме за Господа, и същевременно да се засилва все повече и повече приходът за издаване Словото на учителя. Една от важните ни задачи сега е да предадем Словото на Учителя на българския народ, а оттам на целия свят.

Пред вид на крайно поскъпналия живот, днес хартията и печатът също струват много скъпо. Разходите за беседите и лекциите, които печатаме годишно, не се посрещат от задачата (левчето). Налага се сумата 365 лева да се увеличи за всекиго, според възможностите и съзнанието му.

София, 19 септември 1948 г.

С поздрав:

БРАТСКИЯТ СЪВЕТ

107. БЕЛИЯТ КОСТЮМ ЗА БЕЛИЯ БРАТ

След заминаването на Учителя още на 1 януари 1945 година бе избран Братски съвет, който да движи братските работи. Аз бях избран в Просветният съвет. Постепенно с времето всички въпроси се движеха и се разрешаваха от няколко човека. За най-голямо съжаление тези няколко човека не бяха подготвени за това. Първо нямаша ценз за образование, нямаша ценз за специалността, която трябваше да защитават и накрая се дойде до една драма-

тична развързка.

Сега ще разкажа няколко последователни епизода, за да се види, че тези които трябваше да решават някои проблеми на Братството не спазиха основни окултни закони в Школата на Бялото Братство. А последиците накрая станаха известни. Днес Изгревът е разрушен и вече го няма. И което е най-важното също и историята му не е написана. Затова трябва да се напише, че като го няма Изгрева, то да я има поне историята за него.

Той се казваше Никола Антов. Беше анархист и комунист. Затова, че не се подчиняваше на линията на партията на комунистите, той два пъти беше изпращан по шест месеца в концлагер от самите комунисти, за да го научат да се подчинява. Той беше председател на финансовия съвет. Счетоводител бяха Жечо Панайотов и след това Коста Стефанов. По едно време Никола Антов бе назначен като директор на печатницата на Изгрева. Получаваше заплата. Жена му Кина беше назначена като работничка в книговезницата, която също получаваше заплата и се водеше на служба, а това ѝ осигуряваше възможност след време да се пенсионира. Така че Антов и жена му получаваха не големи заплати, но редовен доход. Антов си купува плат, поръчва един бял костюм и за най-голямо учудване шивача му го ушива безукорно. Облича го и с него се явява на един братски празник. Целият свети като слънце. Белият костюм му лежи като излят. Усмивнат е и раздава насам-нататък усмивки и поздравя. Всички му оглеждат костюма и вместо да се зарадват, че му е ушит хубаво и че му стои добре, то срещу него се надига една вълна на озлобление. „Вижте го, с братските пари си ушил бял костюм, а ние нямаме пари да си купим хляб и картофи“. Това вече не е завист и не е преминало озлоблението, а нещо повече. Решават, че на това положение трябва да се сложи край. А как да се сложи край, като той е директор на печатницата, председател на финансовия съвет, а жена му работи в книговезницата. Решават първо да отстранят жена му, но за да не прави впечатление, че това е насочено срещу нея, ръководството закрива книговезницата с мотивите, че книгите не се купуват и че тя е на загуба. От тук започват борбите и ожесточението между Никола Антов и останалите. Той им доказва обратното, че книговезницата може да работи. Накрая тя минава на самоиздръжка и след това е закрыта. Антов им заявява: „Ако вие закрийте книговезницата, ще ме обидите смъртно и ще ме направите враг.“

Всички му се смеят зад гърба и са единодушни, че това не може да стане, защото той е сам, единак, а останалите са мнозинство. И че не може да се бори срещу тях. Един срещу всички. Това е невъзможно.

През 1956 година беше излезнало решение на Правителството да се направят финансови ревизии на всички религиозни секти и църкви. А ние се бяхме зачислили към църквите. Поради тези причини, а и поради други съображения, Никола Антов като председател на финансовия съвет и Коста Стефанов като счетоводител на Братството, правят доклад по финансовите въпроси на Братството от времето на заминаването на Учителя от 1.I.1945 до 9.VI.1957 година. Той получава разрешение от властите да се проведе такова събрание. Но има други, които са против четенето на този доклад. Те увеличат и останалите. И тогава се случва най-невероятното. Разрешение за провеждането на събрание от властите е дадено от Никола Антов и това означава, че той трябва да го води. А Коста Стефанов трябва да прочете доклада си по финансовите въпроси. Но всички се наговарят, че трябва да му се попречи да води събранието. Затова се посочва от тях Илия Узунов да води събранието, а стенографката Елена Андреева да бъде протоколчик. Това е първото нарушение, което се одобрява от всички. Второто нарушение започва от там, че не

се позволява да се чете доклада. Антов протестира за тези две нарушения. Вдига се шум в салона, започват да го освиркват, да дудукат срещу него. А един от присъстващите предлага една шмекерия, която се прилага от учениците от началното училище. Всички носят моливи и бележници. Този шмекер подсеща другите, че трябва да поставят моливите си на дървения под и с краката си да придвижват моливите нагоре-надолу по дървения под и от всичко това се получава един невъобразим шум. Тогава Никола Антов и Коста Стефанов, след като виждат, че целия салон е настроен срещу тях и не им дават възможност да си прочетат доклада, то тогава те напускат събранието. Останалите започват да се изказват, а стенографката Елена Андреева е протоколирала всичко. След това общото събрание гласува резолюция, с която освобождава Коста Стефанов като счетоводител, а пък Никола Антов го освобождават като член на Братския съвет и като председател на финансовия съвет. А сега идва най-интересното. Резолюцията се изпраща до Комитета на вероизповеданията за извършената смяна. Но те не признават събранието за законно, също и резолюцията, защото разрешението за събранието има само Никола Антов, който е отстранен. Така че това се явява като вътрешен дворецов преврат без да се признае и узакони от властите. На тяхно място се избират други двама човека - Никола Гръблев и Желю Ганев. Но властите не ги признават. След напускането на събранието Никола Антов и Коста Стефанов изпращат доклада си до финансовото министерство, а те от своя страна изпращат ревизорите на Изгрева, след което следва ревизия и големия погром срещу Братството.

След като Никола Антов и Коста Стефанов биват изгонени от салона, след няколко дни той се запътва към салона, за да присъствува на беседа, както се е случвало винаги. Но на вратата пред салона са застанали няколко човека и те не го допускат в салона, за да слуша беседата от Учителя. Това са Гради Минчев, Николай Дойнов, Стефан Дойнов - последните двама са родени братя на Борис Николов. Те не го допускат да влезне в салона. Казват му: „За такова куче като тебе няма място в тоя салон“. А двамата са големи и яки и размахват ръце, все едно, че гонят побесняло псе. Никола Антов се отдръпва и вдига заканително юмрук: „Аз на този салон ще му сложа катинар! Защото аз толкова години като куче пазя Братството, а сега вие ме замервате с камъни като побесняло псе. Ще видите след време, кой е побеснялото псе и къде е глутницата“. Той си тръгва, а всички наоколо му се присмиват. Дори се поздравяват, че са се отървали от едно голямо зло. Но идват ревизорите, правят ревизията, започва процеса и властите осъждат според закона закононарушителите. На салона му се слага катинар и вече никой не влезна в този салон. След това той бе разрушен.

Въпросното събрание стана на 9.VI.1957 година. Има протокол за него.

На процеса ме бяха писали свидетел, да каже, че след смъртта на Учителя Дънов аз съм бил очевиден и съм видял как намерените пари от Учителя са пренесени в дома на Манол Иванов още на 27.XII.1944 г. Исках да свидетелствувам за тези думи. Не аз през това време не бях на Изгрева. Аз бях мобилизиран и бях на фронта в Югославия. Показвам им военната книжка, кога съм на фронта и кога съм уволнен и че не съм бил в отпуска. Аз дори не присъствувах на погребението на Учителя. Аз бях на Изгрева когато се изнасяха 40 дни на Учителя.

По време на процеса следователя като разбра, че съм финансов експерт и че освен мене има трима такива, които работят в държавни учреждения, направо се възмути. „Как е възможно трима експерти по финансови въпроси да има в Братството, а да са допуснали безотчетност и безотговорност.“

Аз вдигам рамене и казвам: „Ние финансистите бяхме отстранени от ръководството още през 1945 г. Нас никой не ни питаше, а други взимаха решения. А какви са решенията, които са вземали, то е видно от документацията по ревизията.“ Следователят не можеше да си обясни това наше поведение. Трябва да споменем, че другите финансови експерти бяха: Митко Сотиров и Възкресен Атанасов.

Веднъж Никола Антов, заедно с Боян Боев се уточняват за някакъв проблем, решили как да се действа в случая. Но на следващият ден Боян Боев се отмята и прави точно обратното. Тогава Никола Антов отива при брат Боев и му иска обяснение. Боян Боев мълчи. Тогава Антов започва да го налага с бастуна. Боян вика от болка: „Стига бе, Антов, утрепа ме. Накараха ме насила да се отметна. Накараха ме. Не съм аз виновен.“ А Никола Антов крещи и вика: „Ти си бял брат, дал си обещание и си се отметнал. Сега ръката Господня те налага“. След малко Антов напуска бараката и си отива вкъщи. Там има две сестри, които наблюдават и разказват после на останалите. Всички са възмутени от Никола Антов и искат да му запалят бараката, за да го няма вече на Изгрева. Но Антов научава за подготвения палеж и ги предупреждава: „Ако запалите бараката ми ще изгори целият Изгрев и вас вече няма да ви има“. Това уплаши мнозина. Спряха се. Оставиха го накрая Бог да го съди. А той взе, че доживя до дълбока старост! А други бяха, които бяха осъдени и лежах в затвора. Ето една загадка за разрешаване. Много мъчна и много проста.

Дойде време, Изгревът бе разрушен и вече го няма. Пита се: Кой го разруши? Помислете добре и си отговорете сами. Властите с разрушението на Изгрева присъствуваха на финала за разказа за белия костюм на белия брат.

Та внимавайте в бъдеще, когато някой се облече в бял костюм и се нарече бял брат, не му пожелавайте костюма, нито се опитвайте да му го съблечете, защото не знаете чий е той служител и каква служба изпълнява с този бял костюм. А по делата хората се познават кои са, кому служат и кой им е господар. Тази случка с белия костюм ще се повтори и по ваше време. Силите на противодействията са едни и същи, но по различни времена те действуват по различен начин.

А силите на Създанието са едни и същи и действуват по един и същи начин, защото съграждат и управляват живота.

Словото на Учителя се управлява от духа на Истината, който е Дух на Създанието. Амин!

108. УЧИТЕЛЯТ И БЪЛГАРИТЕ

Веднъж при разговор с Учителя чухме, че според Него богомилите са предтечите на Ренесанса в Европа. Те бяха изгонени от българските управници по това време и занесоха своите идеи в Европа. Векове наред тези идеи подхранваха умовете на европейците. А онези богомили, които останаха в България, в последно време техните родове станаха убежище на много от неговите ученици. Те трябваше да се родят в подходяща среда. Подготовката за слизането на учениците не е едноактен процес. Той продължава столетия.

Учителят не случайно избра за средище на Божественото учение българския народ, който е неделима част от европейските народи и неделима част от Космичния човек. Веднъж Учителят каза: „Избрахме българския народ понеже той представлява черният дроб на човечеството. А в черния дроб се намира единственият орган жлъчката. Ако жлъчката заболее, черния дроб не функционира правилно, храносмилането се затруднява и отравянето на ор-

ганизма е неизбежно. Ако черния дроб оздравее, храносмилането е добро, то и вегетацията на организма е хармонична. Добър и здрав черен дроб - добри чувства. Добър черен дроб - по-малко жлъч и омраза. Добър черен дроб - чиста и несмущаваща мисъл. Ние дадохме Божественото учение на българския народ и така лекувахме черния дроб на човечеството. Ако България възприеме новия мироглед, новия морал, новата обхода, новата религия, новата наука за живота, то българинът ще се излекува, а заедно с него ще се излекува цялото човечество. Ако българинът мисли добре и правилно, ще мисли и разсъждава правилно цялото човечество. Ако българският народ се обогати с новото отношение към Великия живот, ако се проникне от съвършената идея за единство между всички същества, то ще се разреде завесата на мрака, която забулва човечеството и пред нас ще изгрее действително светлия и творчески човек, който е определен да възглавява Новата култура."

Ето защо Учението на Учителя трябва да стане достъпно на българския народ и на света. По този повод Учителят сподели: „Животът на земята е дивна Школа в слънчевата система. Тя е опитно училище, където душите се учат, за да възрастнат, а светлите духове работят, за да добият мощ и сила в дългия път на безсмъртието. „ Така стигаме до идеята за единството и разнообразието на хората в целокупното човечество. Човечеството има различни представители, които работят за повдигането на народите. Веднъж Учителят спомена: „Ганди заема едно от първите три места на велик посветен, който живя, работи, писа и остави свещен спомен за любовта между хората и любовта между народите“.

Днес учениците на Учителя са в света и работят за повдигането на днешното човечество.

109. ИГНАТ КОТАРОВ НА ПЪТЕШЕСТВИЯ

В него имаше сила, която извираше от недрата на неговите корени, пунали се дълбоко в родовете му. Силата му даваше самочувствие и го подбуждаше за подвизи. Силата му даваше живот на тези подвизи, които го тласкаха към гибел, но не го погубваха.

Като наблюдател на връх Мусала решава бос да отиде до връх Белмекен и да се върне. Отива и се връща с изранени крака. От наблюдателницата на самият връх Мусала прави скок над заснежения улей. Предизвиква лавина, която го повлича към леденото езеро, но по някаква случайност остава невредим и лавината го подхвърлила на гребена си и не го е затрупала. От връх Юмрукчал слиза в един слънчев зимен ден до Калофер. Връща се обратно с товар на гърба, вилицата над горите закрива следите му. Той крачи уверено без признаци на умора. Лекото облекло се залежда, краката му затъват в преспи, а върхът е забулен от снежната буря. Умората тегне. Дремката - сестра на бялата смърт, притваря клепачите му. Той върви и нанася с юмруци удари по главата си, за да не заспи. След колко време и в какво състояние пристига той на върха, той не помни. Но когато блъсва вратата на наблюдателницата с пресипнал глас казва: „Дайте ми да ям! Гладен съм.“ И припада на земята.

Друг път решава да отиде до Нова Загора. Качва се на велосипеда и на един дъх отива до родния си град.

Това са част от неговите подвизи на пътешественик. Един ден слуша беседа в салона. Учителят говори за възможното посещение на планетите. Разбира се не физически, а с духовното си тяло човек може да посети която си иска планета. Нали е пътешественик по планините, той се приближава до Учи-

теля и казва: „Учителю, готов съм да тръгна из пространството към планетите!“ И сяда на стола в приемната, след като Учителят го е поканил, за да го придружи.

Учителят заема мястото си в плетения стол, скръства ръцете си, навежда глава и затваря очи. При такива случаи ние знаехме, че Учителят напуска тялото си и отиваше там, където трябва да ходи. Но в това време Игнат седи на стола. Изведнъж Игнат се уплашва, хваща с ръце главата си и се развиква: „Учителю, не мога! Не искам! Недей ме вдига нагоре!“ След малко Игнат се успокоява, оглежда се и вижда, че Учителят седи на стола и е наклонил главата си надолу. Пред вратата на приемната е застанала една от стенографките и наблюдава целия случай. След малко Учителят изправя глава и се усмихва. „Ех, Игнате, жалко, че не ме придружи. Да знаеш само къде ходих и кои те чакаха, за да те посрещнат?“ Игнат свива рамене. „Учителю, за такъв подвиг още не съм готов“. „Ех, Игнате, остана си с твоите подвизи по планините, защото за много хора от Изгрева твоите подвизи са една несбъдната мечта.“

Така Игнат си остана пътешественик по планините.

110. ДВЕ НЕОБИКНОВЕНИ ПРЕРАЖДАНИЯ

По време на Школата на Учителя, при различни случаи, някои от учениците научиха лично от Учителя за някои от своите предишни прераждания. Учителят откриваше миналото на тези ученици по различни съображения. Показваше им грешките от миналото и им даваше възможност да ги поправят по времето на Школата. Не всички успяваха. Тези, които успяваха вървяха напред, а тези, които се провалиха, останаха за поука на учениците от Школата.

Стенографката Елена Андреева по времето на Христа, преди 2000 години е била съпруга на Пилат с името Пентефрия. Знае се от Евангелието, че тя се застъпва за спасяването на Христа, понеже Го сънувала на сын и пострадала малко от това, по време на сын, че римляните са извършили съд над Него.

А Пилат, от времето на Христа е прероденият в Школата на Учителя - Любомир Лулчев. Двата са имали много силна връзка от миналото. Когато Елена Андреева разбира, че връзката ѝ с Лулчев е пагубна за нея и я тормози, помолва Учителя да я освободи от тази връзка, а Учителят ѝ казал, че сама тя трябва вътрешно да се освободи.

Към края на 1944 г. Лулчев е осъден от Народен съд на смърт. Елена Андреева остана десетки години след него и като стенографка работи над беседите на Учителя.

По времето на Христа тя беше се застъпила за Него, а по времето на Учителя, тя работи за Словото на Учителя, Стенографира го и после го дешифрира и после го подготви за печат.

Тези сведения ги бяхме чули от Учителя и сега ги предавам за следващите поколения.

Тези сведения ги предавам на д-р Вергилий Кръстев за публикация.
София, 7 май 1995 г.

/Веска Величкова - роджена сестра на Галилей Величков/
подпис

Свидетел: Марийка Марашлиева

111. МЪЖЪТ И ЖЕНАТА

Един ден на Изгрева, пред салона до прозореца се продаваше една книга озаглавена: „Книга за мъжа и за жената“. Авторът на книгата беше един известен немски окултист. Един от нас я показа на Учителя. Той заговори строго: „Днес ние не говорим за мъжа и за жената. Ние днес говорим за човешката душа. Да се говори днес за мъже и жени и да се разделя Космичния човек на две половини и да се разпъва на кръста издигнат от мъжа и жената е цяло престъпление. Такава философия и такъв окултизъм не са плод на Бялото Братство.“

Тогава Учителят изнесе много истини за истинския човек. „Докато разделят мъжа и жената от човека, докато разделят мъжа и жената от душата, докато разделят мъжа и жената от духа или докато отделят душата и духът от мъжа и докато отделят душата и духът от жената, никога не ще разрешат тази проблема за обединението на мъжа и жената чрез човешката любов. По начало човешката любов не е правилно решение на тази задача.“

В Школата на Учителя и в Словото Му е дадено разрешението на тази задача. Още през 1919 г. в едно писмо адресирано до негови ученици Учителят казва така: „Изучавайте беседите и Словото Ми, защото в тях е и скрито знанието на хиляди поколения. Изучавайте беседите, в които е скрита Мъдростта на ангелите и на всички същества завършили еволюцията си. Изучавайте беседите, защото в тях е написано онова, което ухо не е чуло и око не е видяло. Изучавайте беседите, които са живото Слово на Духът Божий.“

Ето, това е Новото начало. Пътят на ученика и пътят на човешката душа и на човешкият дух се намира в Словото на Учителя.

112. СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ

Учителят много пъти беше се спирал в беседите Си за ролята на скъпоценните камъни. Споменаваше за онези сили, които се крият в тях и че човек не може безразборно да носи какъв да е скъпоценен камък. Той трябва да носи такъв камък, който да допълва онова, което човек няма. Всеки камък има цвят, своя краска и специфични сили, които се излъчват от своеобразното пречупване на светлината. Ние сме се удивлявали понякога на различните краски. Веднъж една сестра показа на Учителя един камък и попита дали може да го сложи на своя пръстен. Учителят добави, че този камък ще я разруши, а трябва да сложи друг, който да я въздигне. Тя запомни това и после изпълни съвета Му. В същият ден ни разказа тайната на скъпоценния камък.

„Вие обичате и цените благородния кристал, но трябва да знаете, че благородството и изкуството да пречупва светлината се дължат на едно възвишено същество, което обитава в кристала. Неговото благородство е неговата обич към човека, а призмата, през която пречупва светлината е неговата мисъл.“

Ето ви едно ново знание за скъпоценния камък. Не ви остава нищо друго, освен да влезнете във връзка с онова същество, което обитава камъка и да получите мисълта му чрез съответната краска.

113. РАЗПРОДАЖБАТА НА ИЗГРЕВА

Това е една тъжна история. Беше драматична за нашето поколение от времето на Школата. Но тя е изключително поучителна за вас. Разказахме как бе предизвикана финансовата ревизия на Изгрева. След това се стигна и до надчет и трябваше суми и пари, с които да се покрият надчетите. Тогава някой предложи обитателите на Изгрева да откупят вещите, които се намират на Изгрева и които бяха вече описани в описи под номера. Трябваше да ги закупим с наши средства, а парите щяха да отидат да погасят нашите задължения.

Отнесохме се до Всестранни услуги и към Оказионният магазин. Чрез него успяхме да откупим всички вещи и инвентара на Изгрева. Бяха ни издадени фактури и ние получихме съответните вещи. Така се осъществи разпродажбата на Изгрева.

Сега ще цитирам моята фактура. Тя е с N 2770 от 4.XII.1958 г. от Оказионният магазин N 5 на ул. „Георги Димитров“ N 79. На нея се пише, че лицето Гавраил Велев Величков получава следните вещи:

1. Цигулка с подбрадник	600 лв.
2. Кухненски бял бюфет с витрина	200 лв.
3. Скрин брястов с чекмеджета	300 лв.
4. Бюро орехово с первази	400 лв.

Всичко	1 500 лв.
--------	-----------

Това правеше една и половина моя чиновническа заплата.

Имах и втора фактура с N 01361 от 5.XII.1958 г. В нея четем следното:

1. Маса за стенографите	30 лв.
2. Черна дъска	50 лв.
3. Триъгълници	5 лв.
4. Пергел - дървен	5 лв.
5. Железни колчета за палатки	50 лв.
6. Осем картини пейзажи	250 лв.
7. Един брой орнамент	10 лв.

Всичко	420 лв.
--------	---------

Понеже няхах къде да ги прибера тези неща, то ги дадох на Славчо Печеников. А от първата фактура бяха занесени у брат Желю Тонев. Единствено цигулката остана у мен.

Трябва да спомена, че за големия хармониум в Братския салон аз заплатих една голяма сума към 3000 лв. Но после кой знае защо не беше издадена фактура на мое име, а бе посочено друго лице. Но понеже всички знаеха, че аз бях заплатил за хармониума, то аз помолих Петър Филипов да го прибере в неговата къща и той до този момент се съхранява у него.

Изминаха години и тези вещи постепенно започнаха да се износват и рушат. Нямаше човек на Изгрева, който да не участвуваше в тази разпродажба със своите скромни възможности. По това време аз бях чиновник и получавах редовно заплата. Така че ние, учениците на Школата участвувахме при разпродажбата на вещите на Изгрева. А при разрушението на Изгрева участвуваха други. Имената им знаете.

Дати на разрушението:

1. На 6.XII.1957 г., петък сутринта е извършен обиск на Изгрева и са иззети 180 000 томчета беседи, натоварени на 19 камиона и изпратени в книжната фабрика на гара Искър за претопяване.
2. През декември 1958 г. салонът на Изгрева е одържавен.
3. На 29 юли 1970 г. е направена първата копка от багерите на Изгрева
4. На 8 февруари 1971 г. багерите разрушават салона
5. На 15 април 1971 г. се изкореняват лещниците пред салона
6. Пълно разрушение на Изгрева през лятото на 1972 г.

114. ЦЕНАТА НА ЕДНА КОРЕСПОНДЕНЦИЯ

С Георги Драганов от гр. Ямбол имах редовно кореспонденция над десет години. Бяха разглеждани различни въпроси от времето на Школата на Учителя, които бяха останали неизяснени до този момент. В тях имаше много интересни данни и това ме накара да извадя някои от тях и да ги представя.

1. Когато Георги Драганов е бил в село Мърчаево, през пролетта на 1944 година, при срещата си с Учителя, той чул следното от Него: „Не се доверявайте на Лулчев, защото той не прави точно това, което му се казва, а го изопачава и украсява по своему.“

2. В една неделна беседа през 1939 г. Георги Драганов чул от Учителя следното: „България трябва да остане неутрална и да не се бърка в работата на големите държави и да стои само настрана.“

3. Когато започнала войната между Германия и Съветския съюз, Учителят заявил следното: „Германия ще загуби войната. Те тръгнаха на разсипана“.

4. Всички се вълнували как Русия ще се справи с Германия. Учителят отговорил на този въпрос така: „Руската земя сама себе си пази с необятното си пространство, както и с природните и човешки ресурси.“

5. Георги Драганов разказва: „Бяхме уверени, че германците ще бъдат спрени, изгонени и разбити, когато слушахме тези думи на Учителя“.

6. В един личен разговор на Георги Драганов с Учителя, през месец юни 1944 г. чува от устата на Учителя следното: „Идването на руските войски в България е предстоящо“. А Георги възкликва: „В такъв случай много глави ще паднат.“ Учителят строго отговаря: „И на гората листата падат на есен, но на пролет излизат нови листа. Животът продължава“.

7. Тези думи смутили много Георги Драганов и той не могъл да си обясни нищо. Учителят прочел мисления му въпрос и отговори така: „Това ще им се случи, защото бившите управници не въведоха и една Паневритмия в училищата. Те работиха срещу този народ.“

Тези извадки от писмата на Георги Драганов дават ясна представа за това, как Учителят в онези години е водил Братството и как се е справял с историческата повеля на деня.

115. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО ПАША ТЕОДОРОВА И САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА

О. П. и С. (Обични Паша и Савка)

Получих вашето писмо. Светлинаа, Топлината, това е приятното в живота. Те са носителки на Истината, а самата Истина е глава на разумното във

всяка душа. Съхранявайте този пламък, като най-ценното за човешкия дух. В този пламък израстват всички добри мисли и чувства; в него те растат, цъфтят и зреят. Само в Него човешката душа добива възвишеното и благородното - Любовта, Мъдростта в техните божествени прояви. Любовта като плод на Духа, а Мъдростта като Сила.

Божествената наука, на която природата и цялата вселена са само външно проявление носи на избраните души, които се вслушват в Неговия Глас великото благо. Изявяване, проявяване, опознаване, сближаване, това са живи процеси на Божественото, което сега ви се изявява и ви приканва към честен труд и благородна работа. Вслушвайте се разумно в Тоя Глас. Разумявайте правилно Неговите Упътвания с радост и веселие на душата.

Събирайте сладкия нектар на живота от Божествените цветя като трудолюбивите пчели, които са образ на вътрешна хармония, чистота, порядък на висшата култура на Любовта. Колко добре те разбират своето Изкуство дадената им Работа. Желая и вие да сте като тия разумни пчели, макар че те носят по жило отзад за неканените гости на техния кошер. Жилото е прекрасно оръжие, зависи кой го употребява. Можете ли да посочите на кой член в телото на човека то мяза! Направете превод правилно.

Не е онзи, който говори за Любовта, но който я има в своята душа. Не е онзи, който говори за Мъдростта, но който я има в своя дух. Не е онзи, който говори за Добродетелта, но който я има в своето сърце. Днес хубавата Наука живее в изби, гдето светлината не прониква. По-добре е да сте пред лицето на живото Слънце, да сте във връзка с пламтящите животворни лъчи на Виделината.

ХИЛЯДИ ПЪТИ Е ПО-ДОБРЕ ДА СЛУШАТЕ ТИХИЯ ГЛАС НА БОГА, КАТО СЕ РАЗНАСЯ В ПРИРОДАТА, В НЕЙНИТЕ МАЛКИ ГЪНКИ, СВЕТИТЕ РУЧЕЙЧЕТА ОТКОЛКОТО ГРУБИЯ РЕВ И ЛАМТЕЖ НА ПОТЪМНЕЛИЯ СВЯТ В НЕГОВИТЕ ДЪЛБОКИ ИЗБИ.

Там всички се доказва и обуславя. Всичко върви по мед и масло. За Бога се говори, но Той го няма там. За Любовта се приказва, но тя отсъства; за Мъдростта се разисква, но тя не е дошла. Защо? Защото душата е затворена, духът окован, сърцето омърсено. Говорят за Нови проекти за Сладки бъднини. Где е Истината, ГДЕТО ДУШАТА, ДУХЪТ, СЪРЦЕТО СА СВОБОДНИ?

МОИТЕ ДУМИ СА ЗА ТРУДОЛЮБИВИТЕ, РАБОТЛИВИ УЧЕНИЦИ - УЧЕНИЧКИ. НА ТЯХ НИЕ ЩЕ ПРОГОВОРИМ СЪС ЗАРЯЩИТЕ ЛЪЧИ НА ВИДЕЛИНАТА В ПРИСЪСТВИЕТО НА ЛЮБОВТА, МЪДРОСТТА И ДОБРОДЕТЕЛТА. САМО ТАМ Е ЖИВОТА. ДОБРЕ ДРЪЖТЕ ИЗПИТА НА ВАШЕТО СЪРЦЕ, ДУША И ДУХ. ТОГАВА ЩЕ ВИ СЕ ОТВОРЯТ ЦАРСКИТЕ ВРАТА НА БОЖИЯТА ИСТИНА И ЛЮБОВТА САМА ЩЕ ВИ ПОСРЕЩНЕ В ПРЕДВЕРИЕТО НА НОВИЯ ЖИВОТ, КОЙТО ХРИСТОС НОСИ В СВЕТА. ТОГАВА ВАШАТА ДУША ЩЕ СЕ ЗАРАДВА. АЗ И ОТЕЦ МИ ЩЕ ДОЙДЕМ И ЖИЛИЩЕ ЩЕ НАПРАВИМ.

Аз ще дам всичкото свое съдействие на моите добри ученици, които ходят в пътя на Благостта. Любов, Мъдрост и Добродетел да бъдат с вас сега и всякога през всичките векове. Те да топлят и озаряват всичкото добро и възвишено във вас.

ТОВА СА ДУМИТЕ НА ЖИВОТА.
САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ Е ЛЮБОВ.

ДЪНОВ

Варна, 9.XII.1920 г.

116. ПИСМО НА УЧИТЕЛЯ ДО УЧЕНИЦИТЕ

Възходящият път

Светлината тича, въздухът пристъпя, водата се мести, а почвата стои. Слънцето грее, въздухът вее, водата чисти, а земята чака семето да по- никне.

Светлината озарява, тъмнината помрачнява, въздухът разведрява, водата жаждата утолява, а твърдата почва тежестта поддържа.

Слънцето на ранина сутрин изгрява, на работа идва, по обяд денят оповестява, на всички ястие дава, а вечер залязва, на почивка отива, утеха да дава на отрудените вяра да вдъхва.

Животът здравия радва, смъртта болния угнетява. Духът отрудения утешава, нему вяра вдъхва да мисли за Единния, що у него живее, Той ще овреме всичко в добро да превърне и смъртта от пътя му ще отмахне.

Познанието на добро и зло в човека смъртта въведе да му е господар, докато достигне познанието на Единния истинен Бог, в когото животът е без ограничения. Той е Единния на Вечната Разумна Любов. Той, от Когото Любовта заблика, Единното Слово на Всевечната Мъдрост, що всичко създаде и постави конец, връзка с Необятната Истина, що всичко в светлина огради. Постави Тя Свободата за мерило, Живота за награда и Светлината за наслада, и повика духа на човека отдалеко, постави го да се учи в този обширен свят, изправи го пред себе си: „Слушай, му проговори. Тя, чадо на Бога живаго, тебе ще дам всичко това, само да слушаш. Пази добре мерилото на Свободата, наградата на Живота и насладата на Светлината. Но човекът на видимото не постави думите на сърцето си, леност го хвана, мярката на Свободата на земята остави, жажда за познанието на добро и зло в пътя го намери, за тях той наградата на живота продаде, славата човешка го обхвана и без да мисли той, насладата на Светлината на пазаря изпрати, слугиня да стане и него да храни.

Прокобни останаха думите на Истината, робството на смъртта дойде, и господар на човека стана, и накара го земята да роди; внесе то всички ограничения, свободата да гони; изгуби човекът силата си, дойде сиромашията, скръб, страдания и мъка в живота в него; уплаши се човекът - от страха, на лъжата слуга стана; потъмня умът на човека, понеже изгуби Светлината и стана скиталец по земята - той младият син на Виделината. И плака той дълго време в своето робство, припомни си той думите на Истината и разкаж се той за постъпката си и пожела да се върне в Любовта. Чу тогава той вътрешния глас на Истината в него да говори: „ВЗЕМИ МЯРКАТА НА СВОБОДАТА В РЪКАТА СИ, ПОСТАВИ НАГРАДАТА НА ЖИВОТА ВЕНЕЦ НА ГЛАВАТА СИ И ТУРИ НАСЛАДАТА НА СВЕТЛИНАТА ОГЪРЛИЦА НА ДУШАТА СИ.“

Любовта е Любов за светлината на ума.

Мъдростта е Мъдрост за живота на душата.

Истината е Истина за свободата на Духа.

Това са трите начала, от които всичко произтича.

Люби всичкия Живот, всичката Светлина, всичката Свобода.

Мъдър бъди!

На Истината всякога верен остане.

Изгрев, 23 май 1935 г., София

117. ПИСМО ОТ УЧИТЕЛЯ

През пролетта на 1944 година написах писмо до Учителя. Получих от него отговор. Пликът на писмото бе написан лично от Учителя до гр. Ловеч, където бях евакуиран. Той го бе връчил на Савка Керемедчиева и тя бе ми го изпратила. Обръща се към мен с името Гавраил, което е истинското ми име. А приятелите се обръщат към мен с името Галилей. Ето и самото писмо:

Любезни Гаврил,

Получих вашето писмо. Духовната работа е най-ценното в живота.

Земята е място за учение и работа, която въздига душата. Да се учи човек и да служи на Бога на Любовта това осмисля човешкия живот. Стихът: „Аз съм пътя, истината и живота“ дава ясна представа. Път с Любов, Мъдрост и Истина е Божествен живот. Радваме се, че сте тръгнали в тоя път. Работете и живеете за Любовта. Там е Той.

Моя поздрав на всички приятели там. Поздрави и вам. Хармонията да ви е настолна книга. Хармония, в която се носи звука на вечната Любов.

Подпис

Мърчаево, 16 март 1944 г.

118. ОТ КЪДЕ ИДВАШЕ УЧИТЕЛЯ?

Веднъж отивах при Учителя със специално подготвен въпрос. А Той ме чака облечен с бежов костюм. Облечен официално.

„Учителю, от известно време ме занимава един въпрос. От къде идвате, Учителю?“

Той ме погледна сериозно. „Идвам от Слънцето.“

„Аз, Учителю, съм слушал, че Вие говорите понякога за физическото слънце, друг път говорите за духовното слънце, а трети път за Божественото слънце. Затова искам да разбера от кое по-точно слънце идвате?“

Учителят ме оглежда. Мълчи известно време.

„Учителят на Бялото Братство идва от физическото слънце.“

Мировият Учител на Великото Бяло Братство идва от духовното слънце.

Всемировият Учител на Всемирното Велико Бяло Братство идва от Божественото слънце.

Всемировият Учител на Всемира и Вселената и Великият Учител слезнаха в тия времена на земята между българите, за да донесат Учението на Живия Бог. Това е третият последен завет на човечеството.“

Учителят е изправен пред мен. Строг и величествен. Аз бях само един от представителите на човешкия род. Амин.

119. ПАНЕВРИТМИЯТА

Студия

Същност и някои музикални проблеми

Увод

Целта на настоящото изложение или студия върху някои музикални проблеми на Паневритмията е да разкажем за нашият опит с тази материя от времето на УЧИТЕЛЯ и да бъдем полезни на приятелите ни музиканти при изпълнението ѝ на „ЖИВО“ и при магнетофонни записи.

Ползувайки практическите указания ще може да се съсредоточи вни-

манието върху главното:

ХУБАВ И ЧИСТ ТОН, ЗДРАВ РИТЪМ И ВЕРНИ ТЕМПА НА УПРАЖНЕНИЯТА.

Всеки музикант има желание да даде изискано изпълнение с добър музикален вкус, от добри магнетофонни записи винаги ще има нужда. Лентите се изхабяват и трябва да се подновяват. За подобни записи е необходимо умение и разбиране.

Галилей Величков

ПАНЕВРИТМИЯТА

ПАНЕВРИТМИЯТА, като ритмични музикални упражнения за игра на открито - на китна поляна, по билата на планините или др., е част от програмата на Школата на Великото Бяло Братство, както я назоваваше Учителя - Беинса Дуно.

Паневритмията е една от формите за възпитание и самовъзпитание на ученика. Тя е предназначена за постижения от по-висш характер, за разширение на неговото съзнание, неизбежна подготовка за пробуждане на душата. Паневритмията е стъпало за възход по безкрайния път на еволюцията. Обикновеното съзнание не може да обхване пътя на ученика, но той неотменно се движи по този път и трябва да придобие редица качества, да се научи да се вживява в повелите на битието и да е в хармония с живата разумна природа. Кога и да е, хармонията ще бъде среда на ученика - вековна мечта на всяка разумна душа.

Възпитанието и самовъзпитанието на ученика не са възможни без музика, без ритмика, без контакт със силите на разумната природа. Паневритмията, като съчетание от музикални методи, плавна ритмика, създава условия за животворна връзка.

В познатата вече форма - Паневритмията е първа по рода си. Тя е „свалена“ от висшите сфери на живота, където светлите духове също така работят над себе си с музика, хармонични ритми и пластични движения. Създадена по този образец, музикалните й мотиви са свещени мантри (Аум, Изгрива слънцето, Мисли и др.). Наред със събраните мотиви в Паневритмията, по строеж наподобяващи обикновените валсове, имат почтено място и българската ръченица със своя неправилен такт, така както е изпълнявана от българите в светилищата през древните времена. „Слънчевите лъчи“ са блестящ образец на българските свещени мантри.

Учителят отлично познава драматичния път на ученика. Той знае с цената на какви усилия и жертви душата има известни придобивки. Началните и по-ранните форми на музиката и ритмиката, неведнъж са разпалвали низки страсти и значително са огрубили движенията на ученика с бурни страсти и огрубели движения не се изгражда хармония. Те са стъпала не към възход, а към затъване. Учителят се съобразява с негативните последици на подобна музика и ритмика, в които липсват идеите на благородство и високи прояви на духа и се заема да даде на своите ученици - музикални мотиви и ритмични движения с богат заряд от идеи за възлизане в нов свят на светлина, хармония и живот единен с битието. Така Паневритмията влива ново съдържание в живота на ученика, освобождава го бавно, но сигурно от дивите страсти и обуздава бруталната грубост.

Успокоената ритмика, плавните движения, ведрата и свежа музика са неделими от съзнателния велик съзидателен метод на живота за единство с повелите на разумната природа.

Паневритмията е освободена от напластената астрална материя поленала по известните салонни валсове. А ръчениците в Паневритмията са без жилото на необузданите чувства. В „Слънчевите лъчи“ - типична българска ръченица има жизненост и разумност, обич и любов към всичко, което търси светлината и копнее за такива взаимни отношения, които са проникнати от нови идеи за живота.

„Пентаграма“ - е тържествен финал на настъпилата хармония, възторжено присъствие на великите добродетели - основа на нов живот.

С една дума - Паневритмията е зов към просторите на богата душевност.

Паневритмията възражда и обновява организма.

Паневритмията внася радост, мир и благородство в душата на ученика.

Паневритмията вдъхновява психиката, облагородява духа, освежава тялото.

Паневритмията - като идея, като принцип и като смисъл е без начало и без край.

Паневритмичните принципи са в хармония с онези принципи, които управляват вселената.

Паневритмията е неделима от еволюцията.

Паневритмията е път на ученика.

Учениците идват в Школата от различни култури, някои от тях не са се занимавали с музика и ритмика и затова се явяват с недоразвито музикално чувство и без усет за ритмични движения. Но Паневритмията е дадена и за тях. Тя е дадена за всички ученици. Всеки има нужда от благото на песента, всички имат нужда от уравновесен характер, от здрави чувства и отмерена изява на волята. Само една добре тонирана физика и психика е сигурно стъпало към хармония с разумната природа. Всички имат нужда от съзнателна душевност и се стремят към по-смислен живот. Всички ще ползват Паневритмията, а ще има и такива, които няма да я играят с изискана точност. Но това не е беда. С течение на времето Паневритмията ще създаде условия за развитие на музикалното чувство, ще направи по-пластични движенията и тогава картината на играещите ще добие изящество и красота.

От тази гледна точка, Паневритмията като игра на учениците на открито не подлежи на анализ от позицията на известните хореографски нормативи, а още по-малко от гледището на древната кабала, когато музиката е била в минимална звукова амплитуда. Хореографските показатели са необходима норма за сценична дейност, а кабалистичните показатели - норма във фаталистиката.

Паневритмията в този смисъл е възпитателен метод за ученика. Той се изявява в най-широките слоеве на живота, където може да има сценична дейност и фаталистика, но ученика не може да бъде техен роб. Неговият стремеж към преодоляване бариерата на ограничените съзнания, ще го извиси над сцената и фаталността, защото е сигурен в добрият изход.

В този смисъл Паневритмията осмисля своето съществуване като насъщен метод за оформяване образа на ученика.

Образът на ученика е хармонично съчетание на качества и способности, а те се развиват в продължителния низ от прояви в обикновения и необикновения живот.

Образът на ученика не е резултат на еднократен и единствен акт. Той е

богат плод на непрерывност в постиженията и добродетелите.

Паневритмията моделира образа на ученика и го извежда в по-високите гами на живота - съдържание и смисъл на еволюцията.

ПРОБЛЕМИТЕ

В музикалното творчество на Учителя, музиката на Паневритмията е една от най-прекрасните прояви. Изпълнява се от учениците от 22 март - до 22 септември всяка година.

Паневритмията е звучала не само на поляната на Изгрева, но и на поляните на планините Витоша, Рила и др. „Ел Шадай“, или така нареченият „Бивак“ на Витоша, или „Присоя“ - през 1934 г., а просторните поляни из Седемте езера на Рила, редовно са били озвучавани от мотивите на Паневритмията тогава, когато учениците са летували.

В състава на музикантите винаги са преобладавали цигуларите - 6-7, китаристите - един или двама, много често този състав, особено при изпълнение на Изгрева е бил придружаван и от останалите струнни инструменти - виола, чело, контрабас или духовите: флейта, кларнет. Има случаи, когато при отлично време на поляната е изнасяно и пиано. Трябва да отбележим, че като най-подходящи инструменти за „живо“ изпълнение на открито се утвърдиха - цигулките за мелодията, китарите за акомпанимента. Макар и твърде рядко в състава се е включвал и акордеон.

При изпълнението на Паневритмията на „живо“ - контакта с разумните сили на природата е бил най-осезаем. Тогава настъпва въздействието на онo-ва тайнствено единство - духовна храна за всички. Изпълнителите: музикантите, играещите и незримото присъствие на разумните същества, ликуват и се радват на звучната и магнетична Паневритмия.

През последните времена, поради това че музикалните изпълнители са недостатъчни, се прибегва до магнетофонни записи. Това е едно улеснение за пожелащите да играят паневритмичните упражнения. За отбелязване е, магнетофонния запис е по-практичен за целта отколкото изпълнението на двама или трима цигулари, които трудно могат да се явяват през целия сезон. Ако от музикантите отсъства някой, качеството на изпълнението значително се влошава, което от своя страна се отразява и на кръгът от играещите. Именно това налага необходимостта от ползуването на магнетофонни записи.

Дали Паневритмията ще се изпълнява на „живо“ или при магнетофонни записи, проблемите пред изпълнителите музиканти са едни и същи: ПРЕЦИЗНО МУЗИЦИРАНЕ ЧИСТОТАТА НА ТОНА И ВЕРНИ ТЕМПА, отговарящи на отмерените пластични движения. В това отношение най-големият съдник е магнетофонния микрофон, който отбелязва най-неумолимо всяко отклонение от високите изисквания на музикалното изпълнение. Ето защо, неотменно се налага добра подготовка на изпълнителите и технически издържана апаратура. От значение за добрия запис е затвореното помещение с добра акустика. Наличието на пиано оцветява звучността и поддържа ритъма, а участието и на контрабаса е най-добрата гаранция за здрав и стабилен ритъм.

По преценка от многогодишният опит при изпълнение на „живо“ и при магнетофонни записи съчетанието от I-ва и II-ра цигулка при добре издържан двуглас и акомпанимент от китара и контрабас или пиано и контрабас, задоволяват във всяко отношение, както изпълнителите, така и играещите.

Оркестрирането на Паневритмията за симфоничен състав извършено от композитор с успех в симфоничното творчество е добро пожелание, но то

ще може да служи само за концертно изпълнение.

В нашата практика аранжировката на Паневритмията е правена с единствена цел да задоволява нуждите от изпълнение на „живо“. Най-удобните аранжimenti са били тези, разписани за камерен състав (намален или нормален), при основната идея разработката да е на квартетна, или квинтетна основа.

А когато стане въпрос за аранжировки на огромният песенен репертоар на Учителя, вниманието на аранжора трябва да бъде насочено към две направления: подбиране на подходящ глас съответен на дадената песен и акомпаниран от пиано, орган или щрайх в смесен или камерен състав. Примерно - представяте ли си как биха звучали песните на Учителя изпълнявани от добър солист придружаван от камерния състав на прочутите в страната ни и чужбина „Софийски солисти“?

Ще отбележим още, че има опити да се изпълнява Паневритмията само в един глас с акомпанимент на китара. Но и при най-доброто съчетание от изпълнители подобен запис ще звучи бледо и незадоволително. На „живо“ ние сме практикували едногласното изпълнение, но тогава когато на поляната, в гората или на правината не е имало кой да изпълнява вторият глас.

През годините, по времето на Учителя, Паневритмията се изпълняваше от внушителен брой цигулари (6-7 души), подготвени на професионално ниво. Импровизираният от тях двуглас бе доста сполучлив.

В последствие при отпечатване на първото издание на Паневритмията, музикалният редактор Кирил Икономов написа и втора цигулка, но тя е нагласена предимно като акомп.

Мотивите на Паневритмията са богати с хармоничен заряд и той пробужда у всеки изпълнител, или играещ необходимостта, мелодичната линия да се придружава от втори, или трети глас. Общо е убеждението, че двугласа изпъстрен с контрапунктични движения е не само желано, но и необходимо като хармонична изява за всяко ухо, запознато с красотата на музикалната звукова хармония. По този начин на изпълнение Паневритмията въздейства за пробуждане вложеното дълбоко в душата на всеки чувство за хармония.

В света на музиката всяка добра мелодия събужда хармония.

За доброто изпълнение на Паневритмията на „живо“ или за качествени записи, ние предлагаме следните основни изисквания:

На първо място - изпълнителите музиканти, нотно оgramотени и значително овладяли инструмента. Те трябва да свирят чисто и безпогрешно. Играещите са твърде чувствителни към неверните и фалшиви тонове и не е уместно именно през време на играта да се получат дразнителни. Смущенията от какъвто и да било източник не е желателно.

Едно от най-високите постижения на Паневритмията е преживяването на Единство между музика и ритми, между изпълнители - музиканти и играещите.

Второто изискване е, да се запази равномерен ритъм от началото до края на упражнението, да няма нито забързване, нито забавяне. Един по-внимателен поглед може да открие, че играещите със своите отмерени движения наподобяват маховете на диригент, който изисква спазването на ритъма - това важно условие.

За добрите и школувани музиканти, които свирят чисто и ритмично горните две условия не са проблем за превъзможване.

Третият проблем, необходим за доброто изпълнение на Паневритмията е този за **ТЕМПАТА** - на отделните упражнения.

Правилното разрешение на проблема не е нито в „спомена“ на онези,

които са играли или свирали, нито някакво преднамерено тълкуване. Изходна база на решението е: познаване отлично Паневритмията като музикални мотиви, свързани с пластична ритмика и богат духовен заряд. Музикалните мотиви са свежи и с ободрителни движения. Те са свързани в чувствено единство с динамичните импулси на разумната природа. А това е един мощен и основен стимул въткан в Паневритмията.

Ученикът, занимаващ се с Паневритмията и всеки привърженик на нейната възможност за утринна ведрина, трябва добре да познава теоретичната постановка на тези единствени по рода си „гимнастически упражнения“. За правилното отношение изпълнителят или играещият, трябва да имат музикално чувство, което подлежи на развитие. Пречка е за едните и за другите липсата на ритмичното чувство, което не се добива само в един живот. Не са подходящи за каквото и да било мнение за Паневритмията, особено за нейните ТЕМПА, нервните и припрени личности, както и техният противовес - флегматичните. Именно подобни амбициозни и неоснователни ценители на Паневритмията предизвикваха установяване на правилни норми за ТЕМПАТА на всяко едно упражнение.

Този въпрос е бил поставян за разрешение по време на Учителя. Именно тогава той е наредил да се измери времето на най-доброто и сполучливо изпълнение и да се впише със съответната нотна стойност измерена по метроном. Първият музикален редактор на Паневритмията е извършил това и то е означено в началото на всяко упражнение с цифрова метрономна стойност.

Доста дълго време въпроса за темпата на упражненията бе предмет на наблюдения и обсъждания. Повода за това бе факта, че някои от водещите цигулари при изпълнение на „живо“ правеха макар и незначителни отклонения. В нашите редици имаше добри музиканти с отлично ритмично чувство, те внимателно наблюдаваха Учителя и успяваха да синхронизират движенията му с тези на паневритмичния кръг. За нас музикантите-цигулари бе твърде удобно подобно наблюдение, тъй като Учителя правеше своите движения в значително по-малък кръг около самите нас. Не след дълго, същите музиканти поискаха от него да се образува група от играещите, да се обучи и усвои най-правилните ритмични движения. Така и стана. При най-редовни занимания на поляната и в салона на Изгрева, при изпълнение на музиката на „живо“ под прякото наблюдение на Учителя, групата усвои най-добрите темпа и в последствие те станаха неоспорима норма.

От гледна точка на сравнението, утвърдените темпа, изразени вече с метрономни стойности за определени ноти, бяха с минимални отклонения в плюс, или минус от първообразната редакция. Така още през времето на Учителя проблема за темпата бе разрешен и утвърден.

Изводът от въпросният опит засяга всички изпълнители на Паневритмията, било на „живо“, било при магнетофонен запис. Неотменна необходимост при всички случаи е справката със зафиксирания темпа.

Още няколко думи по отношение на бъдещите магнетофонни записи.

Освен споделените по-горе изисквания да се има предвид, че не са за предпочитане нито „случайни записи“, нито „случайни хрумвания“ на неподготвени инструменталисти. Паневритмията е свещен предмет от висок разред в Школата на Учителя и всички ученици и привърженици трябва да се отнасят сериозно и задълбочено към нейните музикални мотиви и ритмични движения. Не са за препоръка записите с недобри и некачествени магнетофони, които много често имат ограничен обхват на звуци. Едни от тях не долавят добре ниските тонове, а други не се справят с по-високите, а трети имат недобра центровка и са с лоши оборотни възможности. Подобни записи оставят неп-

риятно впечатление и подронват достойнствата на Паневритмията.

А когато ще се прави представителен запис, обезателно да се комплектува музикален състав, който добре се е справил с нотописа, след старателни репетиции. Обезателно отговарящия за подобен запис да има на разположение таблицата с метрономните стойности и да си служи с метроном, ако иска да има качествен запис. Освен това, същия ръководител, трябва добре да балансира оркестровия - малък или голям състав, и при разположението на микрофоните (един или два) да има предвид равномерно звуково записване.

От изложеното дотук е видно, че всички изпълнители на Паневритмията трябва да се съобразяват с доста високите музикални изисквания, за да бъде тя ВАЖЕН възпитателен еталон на учениците.

ТАБЛИЦА

за метрономните нотни стойности на музикалните упражнения на
ПАНЕВРИТМИЯТА, СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ И ПЕНТАГРАМАТА

N	Наименование на упражнението	Метроном на Мицел	Метрономна, нотна стойност	Цифрова стойност
1.	Първият ден на пролетта	M.M.	половина с точка	60
2.	Евѐра	M.M.	четвъртина с точка	60-63
3.	Скачане	M.M.	четвърт. при 2 чет. такт	48-50
4.	Тъкане	M.M.	четвъртина	66-72
5.	Мисли I част	M.M.	I част - четвъртина II част - четвърт. с точка	54 66
6.	АУМ	M.M.	четвъртина	58
7.	Изгрява слънцето	M.M.	I ч. - четвъртина II ч. - четвъртина	84 84
8.	Квадрата	M.M.	четвъртина с точка	60
9.	Красота-подвижност	M.M.	половина с точка	63
10.	Побеждаване	M.M.	четвъртина с точка	63
1.	Радост на земята	M.M.	половина с точка	60
2.	Запознаване	M.M.	четвъртина с точка	60
3.	Хубав ден	M.M.	четвъртина с точка	60-63
4.	Колко сме доволни	M.M.	четвърт. с осм. с точка	63
5.	Стъпка по стъпка	M.M.	четвъртина с точка	60
6.	На ранина	M.M.	четвъртина	63
7.	Дишане	M.M.	четвъртина	63
1/	СЛЪНЧЕВИ ЛЪЧИ	M.M.	четв. и осм. с точка	56
2/	ПЕНТАГРАМ	M.M.	четвъртина	70-72

Забележка:

Предлаганите метрономни нотни стойности се отнасят за изпълнение предимно при магнетофонни записи. При изпълнение на „ЖИВО“, поради неудобството да се постави за ползуване метроном, стойностите могат да претърпят минимални отклонения (плюс или минус), съобразно вътрешното чувство и подготовката на музикалните изпълнители. А тази мяка е достижение за онези, които са работили по-дълго с паневритмичната музика.

Допустимо е упражнението - АУМ и по-свободно и по-одухотворено!

Забележка от Вергилий Кръстев

Лично пред мен многократно Галилей Величков е твърдял, че темпата на Паневритмията са дадени от Учителя на Кирил Икономов, като последния е стоял при Учителя и с часовник и секундомер са отбелязали в секунди и чрез метронома дълготраенето на всяко едно упражнение от Паневритмията.

Така че това е заслуга на Кирил Икономов, който от своя страна предава същите на Галилей Величков, който споменава в тази студия този въпрос и го разглежда, като го предава за следващите поколения.

27.01.1991 г.

С уважение: Вергилий

120. УЧИТЕЛЯТ ЗА ПАНЕВРИТМИЯТА

„Бог е изпратил Великия си Дух на земята, а вие сте назначени при Него като стрелци и телохранители. Дадено ви е оръжие в ръцете, с което строго да пазите изпълнението на Великия Закон, т.е. да ЗАПАЗИТЕ МИРА И ХАРМОНИЯТА В ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ. И не да насочвате даденото ви оръжие против Великия, всявайки раздори и разногласия помежду си.

ВНИМАВАЙТЕ, ОРЪЖИЕТО ВИ Е ДАДЕНО, ЗАВИСИ ОТ ВАС НА КЪДЕ ЩЕ ГО НАСОЧИТЕ - дали против нисшите души (нисшите прояви), или против оная велика и огромна Божествена сила, която само с мисълта си може да ви заличи от лицето на земята. **ВЕЛИКО ОРЪЖИЕ Е ПАНЕВРИТМИЯТА**, която ви дадох. От вас зависи, на къде към кого ще го насочите, и от това зависят хармонията и мира не само между вас, но и в света.“

„Ако вие правилно изпълнявате движенията на Паневритмията, положителните сили в природата ще текнат чрез вас и Божията любов ще ви свърже един с друг в безкрайния кръг на всемира. Обаче правите ли грешки в Паневритмичните движения, вие насочвате оръжието към Великото, т.е. против самите вас, против собствените си желания и стремежи към Бога и спъвате собственото си развитие. И казвате после, че този или онзи е крив за сегашното ви положение в света. Никой не е крив, а само вие, защото погрешното изпълнение на Паневритмичните движения предизвиква отрицателното движение на силите в природата, и те именно разбъркват кашата в света, а виновни за нея сте вие.

Будни бъдете, защото злото ви дебне, за да ви изненада и нанесе неочаквания от вас удар, с който ще ви докаже, че като ученици на Бялото Братство вие не сте си научили урока. Добрият ученик не трябва да прави погрешки, които да допуска да бъдат правени от други.

Злото е голям професор, пред когото всеки ученик на Бялото Братство се изправя и казва своя урок. Той ще бъде жигосван от неговата пръчица.

Правилното движение на Паневритмията е правилното държане на огнестрелното оръжие. Дали ще го насочите срещу нисшето, за да възтържествува висшето, или обратно, това от вас зависи.

ПАНЕВРИТМИЯТА Е ВЕЛИКА СИЛА, КОЯТО ЩЕ ДАДЕ НОВ ПОДЕМ НА СВЕТА.

Великите души, които направляват света, ще ви чуят като пеете и свирите Паневритмията, с което вие им поднасяте ключа на Моето Учение, което носи мир на човешките души. **ТОЗИ КЛЮЧ ВЕЛИКИТЕ ДУШИ ТРЯБВА ДА ПОЛУЧАТ ОТ ВАС, ВИЕ СТЕ ДЪЛЖНИ ДА ИМ ГО ДАДЕТЕ.** С него те ще отключват и подадат ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи: Великите души ще присадят дивия свят с

калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи - от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към себепожертвование. Силата на скоростта ще бъде същата: каквато е била в слизане на долу, така ще бъде и в изкачване и възлизане нагоре - според въртенето на земята.

ПЕЙТЕ, СВИРЕТЕ И ИГРАЙТЕ ПАНЕВРИТМИЯТА ВЪВ ВАШАТА ТАЙНА СТАИЧКА, В ДУШАТА СИ, А НЕ ПРЕД СВЕТА, ЗАЩОТО НЕ СА ТЕЗ ВРЕМЕНА.

Внимавайте, да не се карате помежду си - кое да пее и кое не, защото ще си ида, а тогава вие ще останете без благословия. Който бърза, да си отиде по работата, а другите да продължат да пеят.

КАКВА Е ПОЛЗАТА ОТ ПАНЕВРИТМИЧНИТЕ УПРАЖНЕНИЯ?

Те дават големи резултати. Ако всички българи биха играли всяка сутрин Паневритмията съзнателно никакво зло не би могло да постигне държава-та ни. Не биха боледували. Всяко упражнение е привличане на сили. Ако упражненията се извършват правилно с ритъм те ще развият много добродетели в нас.

Движенията ще привлекат известни същества на светлината, на любовта, на щедростта, на милосърдието на вярата и други. Упражненията са най-добрите наши лечители, когато се играят съзнателно, със своите положителни мисли и (енергия) ще ни свържат със силите на невидимия свят, от който ние черпим сили за подържане на живота, за избистряне на мислите, чувствата и волята и за възстановяване на прекъснатите съобщения с Бога.

От Учителя

121. СПОМЕНИТЕ НА ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

С Галилей Величков се познавам от 1969 година. Срегнахме се случайно при едни познати в дома на госпожа Топалова, която бе извикала неколцина познати на обед и където се разискваха духовни въпроси. Тогава Галилей беше с цигулката си и изсвири няколко песни от Учителя. Аз взех един молив и под въздействието на цигулковата мелодия започнах да пиша онова, което се проектираше в съзнанието ми. Галилей изсвири няколко песни. Всяка нова песен той я обявяваше. Аз записвах заглавието ѝ и в една прозаична форма, а повечето в поетична записвах онова, което идваше чрез мелодията у мен и излизаше на белия лист. Накрая всички пожелаха да чуят какво съм записал.

Тогава помолих Галилей да изпълнява подред песните и аз прочитах това, което бях записал. Всички слушаха занемели. А там бяха ученици на Учителя от времето на Школата. А Георги Томалевски стапа и разпалено извика: „Такова нещо за пръв път чувам и за пръв път присъствам. Това нещо трябва да се отпечата.“ Така, без да искам бях обгърнат с необикновено внимание. Там беше и Нестор Илиев, Симеон Арнаудов (дякона) и други братя и сестри. От там започна запознанството ми с Георги Томалевски, Нестор Илиев, Дякона и Галилей Величков. Аз никога не предполагах, че музиката на Учителя Дънов може да действа по такъв начин. А аз за пръв път чух музиката на Учителя Дънов от цигулката на Галилей Величков. Та има връзка между поколенията, която се осъществява чрез духовни закони, които определят приемствеността. Ето, това е най-важното!

След туй започнах да се срещам редовно с Галилей обикновено сряда и петък в дома му и разговори ни бяха върху Словото на Учителя и Школата на Учителя. Първите уроци и първото запознанство с Школата на Учителя получих от него. Той имаше обективна преценка за неща и събития. Времето преминало при него не бе изгубено. Когато се приближавах до други приятели по време на Школата на Учителя, всички се учудваха на моята осведоменост по всички въпроси. Аз бях ги получил от Галилей. Те и до сега ми служат. Те ми помагат да се ориентирам в тези сложни времена. Най-важното е, че мнозина се опитваха да ме отклонят, но не успяха. Аз имах точна представа за нещата. И за времена, които бяха отминали и тези, които трябваше да дойдат.

Галилей не желаше да напише опитностите си. Не искаше да ги дава на други. Искаше да си ги отнесе в Невидимия свят. Беше голяма борба, докато го накарам да почне да ги пише. Той беше правил само някакви бележки. Но когато разбра, че аз работя с други ученици, той седна и написа част от тях. Другата част останаха като мои записки. Дойде време да ги разчета и да ги поднеса за следващите поколения.

От 1979 г. до 1985 г. той пое задължението да пише Братските послания по случай празниците. През това време и Борис Николов пишеше своите послания. В посланията на Галилей имаше повече исторически характер и те са ценни в много отношения. Ще се публикуват при друг случай.

Много пъти настоявах да запиша цигулковото изпълнение на Галилей на песните на Учителя на магнетофонен запис, но той не скланияше. В разстояние на десет години аз нито един път не го чух да ми изсвири нещо от Учителя. Не желаше. Много пъти когато пристъпвах към вратата му, чувах че отвътре той свири. Но когато позвънявах на вратата той прибираше цигулката в калъфа си. Свиреше за себе си и не желаше други да присъствуват на онова общение с Духа на Учителя, което музиката създаваше. Накрая след десет години той се съгласи да запиша негово изпълнение песните на Учителя. Не е на професионално ниво, но е документален запис как се е изпълнявала музиката на Учителя от цигуларя на Младежкия окултен клас.

По същия начин той пазеше съкровено своите опитности и срещи с Учителя. Не мислете, че беше много лесно да се приближиш до учениците от Школата на Учителя. Беше много трудно, дори и невъзможно. Чак когато се убеди, че аз бях този, който бе изпратен да свърши неговата работа, той склони. А да се докаже такова нещо са необходими факти и факти. А представяте ли си, че аз бях тогава на 30 години, а той на 60! Днес, когато приближавам неговата възраст се учудвам на себе си, как съм успял да го убедя и да свършим една голяма работа за делото на Учителя. За тези опитности аз съм платил голяма цена - време, сили и години. Галилей също бе заплатил с живота си. Така че цената на тези опитности е много голяма. Може да ги оцени само този, който има духовен ценз за Словото на Учителя. А да се отпечатат трябваше време и труд. Много усилия и много лични спестени пари и то с труд!

При никой друг от учениците на Учителя не съм имал такова възвисяване на духа си, както при неговите разговори и срещи. Това, което изпитах при първата си среща с него от цигулковото изпълнение на песните на Учителя, същото изпитах при неговите срещи и разговори. Това бяха анализи, с най-големи подробности за хора, личности и събития. И винаги разглеждахме нещата в перспектива за съхранение Словото на Учителя и запазване чистотата на Школата от чужди примеси и влияния. Тук той бе безкомпромисен. Не позволяваше никой да осквернява Школата на Учителя с празни приказки и недомислия. А за чистотата на цигулковото изпълнение на песните на Учителя -

свещенодействуваше.

В последните години, когато бе разрешено да се играе Паневритмия около 1980 година, той излизаше с цигулката и свиреше на приятелите. Имах възможност да наблюдавам как те го приемаха и как слушаха цигулката му. По това съдех какво представляваше той за своите съвременници. Защото той бе цигуларят на Младежкият Окултен клас по времето на Учителя. Такъв остана до края - служител на Учителя в Слово и в Дух.

122. ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Веска Величкова, родена сестра на Галилей Величков, декларирам следното:

1. Д-р Вергилий Кръстев работи над десет години от 1969 г. с моя брат Гавраил (Галилей) Величков.

2. Той бе лицето, което посъветва и настоя пред брат ми да напише своите опитности с Учителя по времето на Школата на Бялото Братство.

3. Брат ми Галилей разказа много опитности с Учителя на д-р Вергилий Кръстев, които той имаше добрината да запише и които той има право да публикува.

4. Тези опитности, които той ще публикува, моят рожден брат приживе не можа да ги напише по различни причини.

5. Целият архив на брат ми Галилей Величков, по негово настояване връчих на д-р Вергилий Кръстев още през 1986 година. Той има право да работи с него и да публикува материалите на брат ми.

6. Той, д-р Вергилий Кръстев записа на магнетофонен запис също така цигулковото изпълнение на песните на Учителя от брат ми Галилей.

7. Д-р Вергилий Кръстев записа на магнетофонен запис много от опитностите на брат ми Галилей.

8. Той си водеше бележки при всеки разговор с брат ми, които след това обработи и предаде на печат, като опитности на брат ми Галилей. Те излезнаха в книгата „Изгревът“, том I, от стр. 5 до стр. 108.

9. Д-р Вергилий Кръстев работи и с мен и записа на магнетофонен запис моите опитности по времето на Школата на Учителя - БЕИНСА ДУНО.

10. Той има единствено правото да публикува опитностите на брат ми Галилей, както и моите опитности.

11. Предавам част от моят архив на д-р Вергилий Кръстев, отнасящ се за Школата на Учителя.

12. Още приживе на брат ми Галилей Величков, ние с брат ми бяхме решили, той, д-р Вергилий Кръстев да бъде наш духовен и физически приемник на материалите, съдържащи историята на Бялото Братство в България.

София, 7 май 1995 г.

Веска Величкова
подпис

Свидетел: Марийка Марашлиева
подпис

123. БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Гавраил Велев Величков (брат Галилей) е роден на 21 ноември 1909 година в гр. Пловдив, България. Заминава си на 3 декември 1985 година в гр. София.

Син на Велю Апостолов Величков и Иванка Гавраилова Гидикова.

Родът на дядо му по бащина линия произхожда от онези българи, които първи гръмнаха пушка през време на Априлското въстание 1976 г., което бе предтеча на освободението на България от 500-годишното турско робство, което се извърши с Освободителната война за българите между Русия и Турция през 1877-1878 г. Дядо му Апостол се оженва за българката Василка и през 1874 г. се ражда Велю, бащата на автора на книгата. Като 20-годишен се премества в гр. Одрин, работи като обушар до прочутата Одринска българска гимназия, която събужда неговото българско национално съзнание като българин. Тук се научава да чете и пише на български език. Като жител на Турската империя той е владеел говоримо турски език, а гръцки и български - говоримо и писмено. Тук в гр. Одрин в неговата обушарска работилница е бил посещаван от пътуващи евангелски мисионери и става техен последовател. Велю подпомага със скромните си средства дейците за Преображенското въстание през 1903 г., целта на което е била освобождаване от турското иго и присъединяване към България. През 1904-1905 г. той идва в България и за пръв път присъствува в монументалната българска евангелска църква и слуша проповед на български език. През 1909 г. той се среща и запознава със семейство на евангелисти, като взима първородната им дъщеря Иванка за съпруга и така се ражда през 1909 г. син Гавраил Велев Величков, автора на тази книга, като му се слага и второ име Галилей, т.е. Гавраил-Галилей. Между съвременниците си и в Школата на Учителя бе познат с името Галилей.

Родът по майчина линия на автора произхожда от основателите на Самоковската иконописна школа Захари Доспевски - 1834 г., като негова дъщеря Ефтимидя се оженва за Гавраил Танев Гидиков работещ като книгоиздател в гр. Пловдив и от брака им се ражда Иванка в 1886 г., която бива изпратена в Робърт колеж в Цариград, а по-късно издава първия англо-български разговорник през 1904/1905 г. След брака на Иванка с Велю и раждането на първия им син Гавраил/Галилей автора на книгата, то семейството остава да живее в гр. Одрин. Балканската война и освободението на гр. Одрин на 13 март 1913 г. ги заварва в същия град. Месец по-късно цялото семейство се прехвърля в България, в гр. Пловдив, бягайки от настъпващата турска кавалерия, която е сечела безпощадно всяка българска глава по пътя си.

Образованието си Гавраил /Галилей/ започва в гр. Пловдив и го завършва тук заедно с музикалната си подготовка на школуван цигулар. Сърдечен, ученолюбив и музикален участник в цигулковия оркестър на Пловдивската гимназия „Александър I“, деен участник в музикалните програми на първа българска евангелска църква в гр. Пловдив.

След свършването на Пловдивската гимназия той идва в гр. София. За препитание остава неговата вярна цигулка. Вечерно време свири в театър „Одеон“.

Записва право в Софийския университет. По-късно става служител в застрахователното дружество „България“ и дотрая до пенсионна възраст работи в застрахователния институт.

Тук в София се запознава с идеите на Учителя на Всемирното Бяло Братство и се осъществява първата му среща с Него. От тук започва негово-

духовно пробуждане и влизането му в школата на Учителя, която посещаваша непрекъснато, като е и цигулар на Младежкия Окултен клас, където пред всяка лекция на Учителя се започва с песните на Учителя, придружаващи се с пиано или хармониум, но задължително от цигулков съпровод, изпълняващ се от брат Галилей, авторът на тази книга.

Галилей често казваше: „Моят живот започна с откриването на Учителя и влизането ми в школата и от своя живот направих жертва и съдба. Жертва за Бога и съдба за себе си.“

Още в ранните години и обиколки на Учителя по България, той посещаваша лично домът им, именно онзи дом в когото ще се родят като деца Галилей - авторът на този труд и Веска - сестра му. Учителят в своите обиколки е следял за онези души, които е трябвало да слезнат на земята, да се облечат в плът и да се родят по-късно, да отраснат, да се изучат и да дойдат по-късно в Школата Му, като е посочвал къде и кога да се преродят съобразно с плана на Небето. Чакайки ги цели две десетилетия, тези души облечени в дрехите на българската плът, пристигаха последователно през годините на школата, като те бяха онези слушатели, привърженици и ученици на Учителя. Авторът на тази книга бе един от тези души слезнали в плът и кръв да присъствуват в школата и да поемат част от Словото, за да го превърнат в съдба за себе си и саможертва за Високия идеал.

Неговата биография започва от раждането му за школата на Учителя и идването му при Учителя. А това е годината 1929 г. От там започва животът му като ученик и от тук започва вписването на всяка дума и страница в тази книга до затварянето на школата през 1944 г. със заминаването на Учителя откъд на 27 декември 1944 г. И този труд описва именно този период от живота му.

След заминаването на Учителя (27.12.1944 г.) той продължава да живее със Словото на Учителя, да търси житейската истина на земята. Стремеха му към съвършенство не престава. Непрекъснато търси да реализира човешката правда. Раздава себе си. Покровителствува слабите. Великият християнски принцип на любов към ближния беше основата на живота му, а Словото на Учителя беше за него хляб и живот. От 1945 г. до 1985 г. живее със своите съвременници, търси съединителна връзка на Словото в техните души и е предан на това слово и на школата. За него Школата продължаваше само за онези от съвременниците му, където Словото на Учителя бе пренесло плод в техните души. Този период бе бурен, драматичен, пълен с обрати за всички последователи на Учителя, защото тук се пресяваше плевата от живото, защото самия живот преся преходното от непреходното. Като плодове от този период са неговите спомени от Школата - изживени и защитени от самия му живот, който бе станал жертва за Бога, саможертва за школата на Учителя и съдба за самия него.

Предстоеше да се оформи втората му част от неговия житейски път от 1945 г. до 1985 г., в което са включени онези Истини, които той защитава и за които радеше. Тук ще бъдат включени спомени, които той записа в тази книга и други такива, които ще бъдат разказани от оногова, комуто ги е разказвал. Освен това ще бъдат поместени неговите бележки от различен характер, третиращи различни аспекти от Словото на Учителя и неговите съвременници. Ще бъдат включени негови наблюдения и обобщения за пътя на човешката личност на земята, срещата му с Провидението, намесата на разумния свят от невидимия свят и пътя на всяка душа. А това е път на вътрешната школа в познание за Истината на живота. А тази Истина за него бе Словото на Учителя.

Тези кратки бележки имат за цел да запознаят читателите, че подготовката за слизване на човешките души на земята е дълъг подготвителен процес предхождащ няколко поколения, поради което са представени движенията на родовите сили, за да дойдат чрез плът и кръв в строго определен момент, да облечат в дрехата на физическото тяло онази душа предопределена да се срещне с Учителя. Ето защо са представени няколко рода, търсещи най-верното решение за бъдещия им потомък, който ще бъде техен представител в школата на Учителя. Така се ражда Гавраил Величков - т.е. Галилей Величков - брат Галилей. Това е първия период.

Вторият период на оформящата се човешка личност включва детство, юношество, възмъжаване - тук не е представен, освен това, че лично Учителя е следял съзряването на тези деца, чрез своите невидими пътища и помагачи от невидимия разумен свят, като е насочвал правилното им движение, за да пристигнат в определения момент в школата и да се срещнат с Учителя.

Третия период е описан от самия автор в тази книга - това е срещата на ученика с Учителя, това е срещата на човешката душа с Бога в Школата на Учителя Беинса Дуно.

Четвъртият период е време на изпитанието на човешката душа след срещата си с Бога, изпита, който трябва да издържи и чрез плът и кръв да защити чрез живота си идеите на школата, дадени чрез Словото на Божествения Дух от Учителя. А това е периода от 1945 г. до 1985 г., който предстои да бъде оформен и написан от негов съидейник. Защото максималното реализиране на една Божествена идея на земята е наполовина, другата половина представлява духовната матрица, която съществува в духовния свят, според знанието дадено от Учителя. А душите са свързани във верига - един реализира едно, втория осъществява себе си, а третия жертвува себе си за общия идеал. По този принцип бе осъществена идеята за написването на този труд. Един даде идеята, друг я осъществи, трети я довърши в своята максимална изява, а останалите от тази духовна верига ще я реализират и представят на онези, които я очакват.

Затова процесът на познание е вечен и непреривен за човешките души, а хората се подвизават в Бога само чрез жертвата към идеята за Бога, в саможертва за приложението и на земята, и чрез собствената си съдба отстояват в житейските си ежедневни изпити, онова което са усвоили и са го направили в плът и кръв, за да разрешат главната задача на живота си и на слизането си на земята, като човещи, и като ученици на окултна Школа.

По този начин се осъществява идеята за онази жертва угодна Богу, саможертва угодна на ближния, и жертва и съдба угодна на човешкия дух слезнал на земята, за да се срещне и съедини с човешката душа, за да опознае Истината за живота на земята, дадено в Словото на Учителя Беинса Дуно, Мировия Учител на земята и Всемировия Учител на Вселената.

Една жертва, една саможертва и една съдба - това бе животът на Гавраил Величков, Галилей Величков - брат Галилей. Жертва към Бога, саможертва към ближния и съдба човеческа на земята по пътя на ученичеството в школата на Бялото Братство, отворена от Учителя в София, България 1922 г. до 1944 г. Родил се на 21.XI.1909 г. и си замина на 3.XII.1985 г.

Това бе пътят на една от душите слезнали в епохата на Школата да се срещне с Учителя и да поеме вечния път на ученичеството до завършването на човешката еволюция на земята и да се подготви за следващата епоха - епохата на синовете Божии, където Божия Дух ще бъде изявен и проявен в живота им.

Такава бе идеята на автора за този труд.

Настоящите биографични бележки бяха съставени по данни на рождениата му сестра Веска и брат му - Апостол, а направени от негов съвременник, сподвижник и съидейник.

Съидейник на високия идеал
д-р Вергилий Кръстев

124. ТВОРЧЕСТВОТО НА ГАЛИЛЕЙ ВЕЛИЧКОВ

1. „Изгревът“ - поместено в „Изгревът пее и свири, учи и живее“, том I, стр. 5-108

2. По неговите стъпки

3. В неговата аура

4. Под небесната дъга на Словото

5. Послания за учениците от Школата на Учителя

6. Словото на Учителя - духовната храна на ученика

7. Школата на Учителя - истинският живот на ученика

Забележка: По т.2 и т. 3 са собственооръчно записани спомени на Галилей и подготвени лично от него за печат.

По т.4 - Летопис на Вергилий Кръстев по лични записки и магнетофонни записи. Включени са някои опитности, които Галилей този път ги е разказвал и разглеждал по-обширно и по-обстойно и в друг аспект, с други измерения и направления, за да се покаже същността на Школата в човешкия живот.

По т.5 - лично записани от него на пишеща машина

По т.6 - неиздадени

По т.7 - неиздадени

НЕСТОР ИЛИЕВ

БОЖЕСТВЕНАТА ПАРТИЯ

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. БЕДНОТО МОМЧЕ СТАВА ЛЕКАР

Драги приятели, известно е, че Учителят на Бялото Братство в България, г-н Петър Дънов е роден в село Николаевка, Варненско, в свещеническо семейство в 1864 г. След като завършва гимназия, известно време учителствува в с. Хотанца, русенско и от там заминава за САЩ в гр. Бостън, където следва медицина и теология. Там пристига в 1887 г. и престоява до 1895 г. след което се завръща в България. След завръщането му в България Той размишлява върху своята дейност, която Му предстои, да предаде на българския народ, а оттам и на цялото човечество задачата, с която Той е дошъл тук на земята. Така една вечер, когато е отишъл в една гостилница да вечеря, забелязал едно момче, както Той може да го забележи разбира се, бедничко, скромно момче. „Защо не си ученик?“. „Защото нямаме средства да уча.“ „А искаш ли да учиш?“ „Разбира се, искам да уча, но нямам средства“. „Виж какво, аз имам приятели в САЩ, в Америка. Би ли искал ти да отидеш там да учиш?“ „Ха, за Америка въобще не съм и сънувал. Разбира се.“ „Добре“. След като се навечеряли Той казва на момчето: „Обикаляй тука в гостилничката, аз ще те уведомя, когато ще получа отговор, за да можеш там да те изпратим, за да учиш“. И така, след този разговор в гостилничката с момчето, което няма възможност да учи, Учителят, г-н Петър Дънов пише писмо на своите приятели в САЩ и след известно време Той получава както отговор, така и билет за пътуването на момчето от България до САЩ. След няколко години получава писмо Учителят от момчето, че е завършил медицина в САЩ и Го моли да му отговори, какво Учителят смята за неговата дейност от тук нататък. Предишното бедно момче сега пише на Учителя: „Аз бих искал тук да остана да работя в САЩ. Вие какво ще ме посъветвате?“ Учителят му отговаря и казва следното: „1. Добре си направил. Браво, че си завършил медицина. 2. Да дойдеш в България е моето мнение. 3. Да не се ожениш и да работиш за Господа. Завръща се, обаче оженва се и има две дъщери и работи в Ямбол като лекар. Разбира се той има постоянна връзка с Учителя, но за съжаление съпругата му няма отношение както към Словото на Учителя и въобще към Братството. След години, той заболява тежко, не е могъл нито той да си помогне, нито лекарите от Ямбол, от Сливен, от Бургас и от Пловдив да му помогнат. Тогава той изпраща съпругата си при Учителя в София да каже на Учителя какво му е положението. Съпругата пристига в София, отива при Учителя, почуква на вратата. Излиза Учителя и пита, какво има. „Учителю, съпругът ми ме изпраща при Вас, да Ви кажа, че неговото здравословно положение е тежко, не може както той, така и другите лекари от Бургас, Варна, Пловдив и Сливен, да му помогнат. Той Ви моли ако можете Вие да му помогнете.“ Учителят не казва никаква рецепта и никакво лекарство, само й казва: „Вземете влака и заминавайте за Ямбол!“ И така се разделят с Учителя. Тя пристига с влака в Ямбол. На гарата в Ямбол съпруга й я посреща здрав, прав, без никакво лекарство, без нищо. Разбира се благодарността негова била много голяма, както и на семейството му и така продължава той да работи в Ямбол и да живее със семейството си. Но след известно число години, той пак заболява. Съпругата му казва: „Да отида при Учителя, да Му кажа“. „Недей, моля ти се, този човек толкова много нещо направи за мен, съвестно ми е повече да Го безпокоя. Ако трябва да си замина от този свят, Божя работа ще бъде.“ И така остава. Но преди да замине от този свят той направил едно завещание, да се преда-

де една сума на Учителя за Братството, за слава Божия. И така той си заминава от този свят. Починал, обаче пари нямали на ръка, за да ги предадат на Учителя, обаче съпругата му съвестна, това трябва да се подчертае, макар че тя няма нали нашите разбирания. Имали едно място - плац във Ямбол, което държавата го била конфискувала за разширение на летището в Ямбол. Но държавата обикновено не бърза да даде сумата, но един ден тя пристигнала от Ямбол в София, за да урежда, с една от дъщерите за следване в София. И така наглед случайно среща един свой познат, близък човек и разговарят, за какво е дошла. Тя му казва: „Дойдох за дъщерята да уредя, но имам една друга мъка, която не мога да я реализирам.“ „Каква е тази мъка?“ „Имам, казва, нужда от една сума, но сумата не мога да я предам на предназначението и тъй като държавата ни конфискува местото и сумата още не съм я получила, а трудно върви работата.“ „Така ли? Бъди спокойна, аз имам тука познати, постои сега в София, аз ще уредя работата.“ И наистина я урежда работата, получава сумата и тя със сумата отива при Учителя и Му предава сумата, която била определена в завещанието на нейния съпруг. С тази сума е било закупено мястото около салона на Изгрева. И така приключва тази дейност, на този благороден момък, който с благодарност приел услугата незаменима за неговия живот от Учителя, г-н Петър Дънов, да отиде в САЩ, да завърши медицина, да дойде в България. Ех, оженил се. Да човека от Адам и Ева е непослушен до днес. Приключвам този разказ, тази опитност, която е имал с нашият любим Учител, г-н Петър Дънов, бедното момче станало лекар, който се отблагодари за Славата Божия осветила неговия път.

2. БОЛНИЯТ ФАБРИКАНТ

Да продължа със случаи, които ги зная, че са се случили тук, във София, по времето, когато е бил вече Учителят известен проповедник и разбира се и е имал вече доста свои съмишленици. Една сестра от Братството, съмишленица, сестра Милева, живееше на Изгрева. Тя имала един свой братовчед, богат, фабрикант в София, когото от време на време го посещавала и той полусериозно, полулюбезно, полукуртоазно я запитвал: „Как сте Вие, какво правите там на Изгрева? Какво прави вашият Учител?“ Тя разбира се пълна сериозност му разказвала когато отивала при него, какво е Учителят, какво казва, какво може и какво знае. След доста време, година, две, три, пет, пак тя го посещавала, но го намира тежко болен, на легло и влизайки тя в стаята му, той ахва: „А, ела, ела, братовчедке, тъкмо на време си дошла.“ „Защо?“ „Както ме виждаш, аз съм тежко болен. Лекарите не могат да ми помогнат да оздравея. Пък тъкмо на време си дошла, защото аз утре имам сериозна работа във фабриката, има ревизия финансова, трябва да присъствувам там. Както ме виждаш, аз съм в невъзможност, тежко болен. Нали ти си ми разказвала, че Вашият Учител знае и може неща да направи, които друг в нашите среди, в нашата страна не би могъл.“ „Какво искаш да кажеш?“ „Да отидеш да Го помолиш от мое и от твое име, да направи така, че сега да оздравея и утре да бъда на работа.“ „Разбира се, че Той може, може, но не за всекиго.“ „Много те моля, направи ми тази услуга, помоли Го от мое и от твое име, така да направи шото да оздравея и утре сутринта да бъда пред комисията във фабриката.“ „Разбира се, ще отида.“ И тя беше една така висока, представителна, тежка. Тича по „Граф Игнатиев“, по Дървенишкото шосе и се озовава на Изгрева, намира Учителя и Му разказва случаят за тежко болния си братовчед, фабрикант, че Го моли да направи така, че да оздравее той днес и на другия ден да бъде във фабриката за своите задължения там пред финансовите влас-

ти. Учителят казал: „Може, може, само че при едно условие“. Тя го пита: „Учителю, какво е?“ „Да даде една голяма сума на когото Той иска, веднага ще бъде здрав и другия ден ще бъде на работа.“ Разбира се, тя е радостна, че го казва Учителят, а не кой и да е, с уверение, че той ще оздравее веднага. Тича тя по шосето. Пристига в града, отива при братовчедка и с влизането той казва: „Какво става братовчедке?“ Тя му отговаря: „Урежда се въпроса само при едно условие.“ „Какво е това условие?“ „След като дадеш една голяма сума на когото ти искаш, веднага ще бъдеш здрав и следващия ден ще бъдеш във фабриката, за където си имаш ти грижа и задължение.“ „Разбира се“. Той дава сумата и веднага е здрав. Следващият ден се явява във фабриката. Така приключва този случай със сестра Милева и нейния братовчед.

Той отвори касата с богатството си и раздаде на нуждаещите се. И природата отвори своята каса, даде му от своя жизнен кредит и той оздравя.

3. БОГАТСТВОТО И БОЛЕСТТА

Сега уважаеми приятели ще разкажа един подобен случай със един друг фабрикант, богат човек от София, който също заболява с тежко заболяване. Лекарите в България и в Европа не могли да му помогнат да оздравее и при едно завръщане от Европа, някой негов близък го посъветвал, като му казва: „Върви при г-н Дънов може той да ти помогне. На доста хора той помага. И разбира се за всеки човек гдето се казва, може да е две пари лекарството, но да го знае.“ Той се озовава при Учителя, г-н Дънов и Му разказва за своето болезнено състояние, че не могат да му помогнат както лекарите в България, така и в Европа. И го моли: „Дали можете Вие да ми помогнете да оздравея?“ Учителят му отговорил: „Разбира се. Ще можете да оздравеете и то веднага, само при едно условие.“ Фабрикантът запитва: „Какво е то?“ „Цялото Ваше имущество да го преведете на наша сметка, на Братството, веднага сте здрав!“ Той учудено и разбира се с неохота от предложението на Учителя, Му казва: „Не може ли половината?“ Учителят му отговаря: „Аз не лекувам наполовина, а 100 на сто. Цялото имущество, цялото Ваше състояние ще го преведете, веднага сте здрав 100% със забележка, ако това не стане, всичко това отново си е Ваше. Аз не предявявам никакво искане без да има резултат.“ „Не може ли половината?“ „Не може половината, приятелю. Цялото състояние и напълно здрав ще бъдете.“ Човекът така стои и си промислил и решил, че по-добре да си отиде и да си има своето състояние, парите, имотите и така се отдалечава. И така приключва срещата на Учителя с този вторият фабрикант от София. Не рачи да жертвува богатството си за здраве и живот. Тук законът е важен, а не че Учителят му иска богатството, за да му го присвои. Не след дълго той почина, оставяйки пари и имот на наследниците. Животът на човека е най-безценното и неопенимо богатство от Живата природа.

4. ПАПА ПИЙ XI И УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

Сега приятели ще продължа да ви разказвам пак случаи разбира се не обикновени, за обикновеният човек. В България имаше владика, който се наричаше Стефан и беше отначало митрополит на София, а в последствие станал екзарх. Обаче той е получил образованието си на запад и от време на време е пътувал на частно посещение из европейските страни, между които е посетил Италия и пожелал да го приеме тогавашния папа Пий XI. И той го приема след като папата бил уведомен, но от куртоазна гледна точка го пита: „Вие

от къде сте?" „Аз съм митрополит на София в православната църква". Папата казал: „Какво прави най-светият човек в България?" Владиката Стефан вдигнал рамене и го попитал: „Извинете Ваше светейшество, за кого става въпрос?" „Как за кого става, отговаря папата, за Учителя, г-н Петър Дънов!" И така се завръща той в София, бил поканен на вечеря при един запасен генерал. И разбира се на вечерята били поканени и други, както господа, така и дами. Една от дамите задава следния въпрос на екзарха Стефан: „Извинете моля Ви се, кажете ни нещо за Учителя, г-н Петър Дънов." Той отговаря на дамата в присъствието на присъстващите на вечерята. „Разбира се, само че не това, което аз ще ви кажа, а какво каза папа Пий XI за Него. Моето, което ще ви кажа не е така съществено важно." „Добре, разкажете". „Когато посетих Ватикана, той ме запитал: „От къде сте?" И аз му казах каква дейност имам, че аз съм духовно лице и съм владика в София. Той ми зададе въпроса, папа Пий XI: „Извинете, моля Ви се, какво прави най-светлия човек в България?" Аз озадачен на този въпрос, се зачудих за кого ли става въпрос, а той продължи, виждайки моето учудване. „Но моля Ви се, става въпрос за г-н Петър Дънов, за Учителя." „Доволни ли сте?", казва владиката Стефан на присъстващите. Това е мнението на главата на католическата църква в Западна Европа за Учителя, г-н Петър Дънов."

Папа Пий XI е на папския престол от 1922-1939 г. Успява да сключи договор през 1929 г. с Италия, която признава католическата религия за държавна религия. Признава се на територията на Рим град Ватикан за самостоятелна държава и с това се приключват споровете от 1870 г, когато е ликвидирана светската власт на папата от италианските власти, които превръщат Рим в столица на Италия.

Папа Пий XI създава социална реформа, говори за църковно единство. От къде папа Пий XI знае за Учителя Дънов?

През това време в София - от 1925 г. до 1939 г. за апостолически пратеник на Ватикан е изпратен Анджело Ронкалий. И той вероятно в своите доклади от София или при срещата си с Папа Пий XI е говорил за Учителя Дънов.

Един малък пример за отношението на главата на Римо-католическата църква към Учителя Дънов.

5. ВЛАДИКАТА СТЕФАН И УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ

След като решихме да продължим нашите разговори и кратки спомени за нашият любим Учител, за голяма моя радост и привилегия, лично Го познавах, разговарял съм, слушал съм Неговите беседи, затова сега ще продължа да ви разкажа какво ми разказа на мен писателят Александър Беровски.

Така се случи, бяхме поканени на гости при един музикант-диригент на Македонския ансамбъл Димитър Динев и Александър Беровски седеше до мен без да се познаваме. Но както обикновено става при такива случаи, понеже аз съм вегетарианец и на мен не ми сервираха както ракия така и от супите, които бяха приготвени с месо. Той понеже е общителен човек, казва на домакините: „Защо не давате тука на човека чашка за ракия, защо не му давате чиния за супа?" Те му отговориха, че той не пие ракия, пък и вегетарианец е. И както той седеше до мен, в профил, се обърна към мен анфас и под сурдинка тихо ме пита: „Извинете Вие толстоист ли сте или дъновист?" На такъв въпрос аз му казах: „Бих искал да бъда дъновист!" „А-а, чудесно, аз познавам г-н Петър Дънов, Учителя и лично Той ми е подарил книга с Неговия автограф. И аз съм обещал да напиша нещо за Него и за Учението Му." Аз му казвам: „Вече това си е Ваша работа". „Г-н Дънов дори ме посъветва, да не се

наричам Беровски, а да съкратя „ски“ и да се наричам Беров“. Аз продължавам да слушам неговият разказ на масата.

„Аз същевременно бях и приятел на владиката Стефан и така както си работех у дома един ден звъни телефона и на телефона е владиката Стефан и ми казва: „Моля ти се, ела веднага Сашо при мене.“ Пък аз му казвам, че ще мина тия дни. Той настоява. „Не тия дни, но веднага идвай, работата е много спешна.“ И аз разбира се, никогато такава покана не ми е правил досега. Той живееше на „Евлоги Георгиев“, близо до „Граф Игнатиев“, обичам се и отивам в митрополията, той ме чака на вратата и със съдаването ми казва. „Знаеш ли какво ми е тежко, сериозно положението.“ Аз го питам: „Какво ти е, за какво си така уплашен?“ „Абе, преди няколко дни направих едно изказване за Македонската организация, разбира се според моите схващания. След три дни от моето изказване, дойде един от организацията и ми каза: „Организацията Ви е осъдила на смърт за Вашето изказване“ и си отиде. Моля ти се сега, ти си близък с Учителя г-н Дънов, върви и Го помоли от мое и от твое име, да направи така щото да ме отмине тази работа - това решение на Македонската организация да бъде убит.“ И разбира се видех, че наистина сериозна е причината гдето той ме кани при него и аз отзовах се на Изгрева където живееше Учителя. Срещам се с г-н Дънов, разказвам случката и молбата, която отправя владиката Стефан до Учителя да направи Той каквото може и знае, за да го отмине тази работа. Учителят без никакъв апломб за случката тихо ми отговори: „Предайте му, ще се уреди въпроса, според както той моли.“ И разбира се, Стефан, владиката нищо не му се случи във връзка със заканата. Така той си доживя до своята старческа кончина. Роден бе на 7.IX.1878 г., а си замина на 14.V.1957 г. През 1922 г. е избран за Софийски митрополит. От 21.януари 1945 г. до септември 1948 г. е български екзарх. Има заслуга за вдигане на схизмата на 22.февруари 1948 г., наложена на българската екзархия от Цариградската патриаршия през 1872 г. Ето ви пример за отношението на Софийския митрополит Стефан и бъдещ глава на българската църква като екзарх към Учителя Дънов.

6. ОБЕЩАНОТО ЗАМИНАВАНЕ

Да продължим пак нашите разговори. Мога да кажа за събитията, които са се случвали по времето на Учителя. На Изгрева в салона посещавах разбира се всякакви слушатели. Той казваше: „Никого не викам, никого не гоня, да заповядат всички онези, които имат нужда и аз с каквото мога да им бъда полезен.“ Така в тази аудитория идваше един офицер със съпругата си, който в своята си дейност във войската в химическата лаборатория станало авария, избухване, след което той ослепял. И съпругата му го водеше на беседите и след това. След години един ден явява се при Учителя и го моли за следното: „Много Ви моля, Учителю, като наближи време да си замина от този свят предупредете ме да се поприготвя за заминаването.“ Учителят му отговаря: „Разбира се, добре, ще Ви уведомя“. И минава време. Учителят си заминава от този физическия свят и той се учудва въщи и си размишлява. „Да, Учителят ми обеща, но Той си замина! Няма кой да ми каже сега кога ще си замина“. И така с тази мисъл продължава времето, минават години. Един ден явява му се Учителя и му казва: „Ти нали се интересувахе, да знаеш, когато ще наближи времето ти за заминаване от земята, за да се поприготвиш!“ „Да, Учителю, искам.“ „Сега е времето, пригответи се, а пък аз ще ти изпратя Пеню Киров и Гарвалов да те посрещнат.“ Разбира се той е изненадан, възхитен, зарадван, смутен. Ние не сме свикнали така да общуваме с физически хора,

които не са заминали от този свят и с такива, които са заминали и пак се явяват в същото физическо положение каквото той го знае и познава. Затова решава да покани стенографката Параскева (Паша) на обед и още един брат от старата генерация и след като са обядвали, след като са пили и кафето, той им казва: „Знаете ли защо ви поканих тука на обяд?“ А сестра Паша Теодорова, тя беше шеговита. „Ами, брат, да се видим пък и хапването не е нещо лоша работа, па да си хапнем тука заедно на трапезата. Съпругата ви както виждаме е приготвила доста вкусни ястия и сега сме ние и физически разположени, да се поразговаряме.“ А той отговаря: „Да, така е, но това е само едната част, съществената е друга, друга е причината, че съм ви поканил.“ А тя му казва: „Кажи, брат, другата причина!“ И той разказва, как помолил той Учителя да го предупреди, когато наближи време за заминаване, да бъде уведомен и как в последствие той се учудвал, е няма кой да го уведоми понеже Учителят беше си заминал. „А сега, драги брат и сестра, уведомен съм. Учителят дойде онзи ден, яви ми се и ми каза: „Ти нали се интересуваше да знаеш кога ще си заминеш?“ „Да, Учителю!“ „Сега е вече време, пригответи се за заминаване, пък аз от своя страна ще изпратя да те посрещнат Пеню Киров и Гарвалов.“ И така завършва този случай с нашият брат, офицера, който от злополуката беше ослепял. И сега удовлетворен, че го уведомява не кой да е, а Учителя, и разбира се за негова, за слава Божия и за Негова радост, ще му изпрати двама наши заминали приятели - Пеню Киров и Гарвалов. След няколко дни той си замина, т.е. почина.

Обещаното уведомяване и обещаното заминаване се изпълни. Човек слиза на земята и възлиза от нея при строго определено време.

7. ОЗДРАВЯВАНЕ

Сега като интервал ще ви разкажа личен мой случай във връзка с Учителя. Тогава аз брат Нестор бях 25-26-годишен, но не зная от какво, но когато тогава решавах да се изкача на 2-рия етаж на някоя къща, на първия етаж трябва да почивам. Чувствах тежест на сърдечната област. Официалната медицина, кардиолозите, рентгенолозите ме уверяваха, че аортата е разширена и затова е това затруднение. Наш приятел, брат Петър Димков, природолечител, известен в България и другаде, той ми каза след като ме прегледа: „Едната клапа на сърцето ти не се затваря добре и затова тази умора е в резултат на това.“ Тогава аз отивам при Учителя и Му казвам какво медицината официално ми казва и какво брат Димков ми определя, че клапата не се затваря едната и Го помолих: „Учителю, моля Ви се, какво ще ме посъветвате Вие при това мое състояние?“ Тогава беше края на февруари, началото на март месец, така пролетно време. Той ми каза само това: „Сега, през май месец излагайте гърбът си на слънце, сутрин, астрономическо време от 8 и 1/2 до 9 и 1/2 часа, целият месец май. И аз разбира се, Неговата диагноза беше за мен най-вярна. И така изпълних тази препоръка, отивайки в игрище „Юнак“ и целия месец излагах гърба си на слънце от 8 и 1/2 до 9 и 1/2. И от тогава до днес никакво затруднение, нито с аортата, нито с клапата на сърцето, без никакво лекарство, без никаква друга медицинска намеса мина. Качвах се не само в кооперациите, но на Витоша, на Черни връх, на Ел Тепе, на Мусала с Неговата рецепта устна за моето оздравяване. „Казано е: „На онези, които чакат Господа, силите им ще се възобновят“. Тялото е резултат на човешкия дух. Той е строителят. От устройството на тялото се съди за духа на човека. Ще дойде ден, когато духът ще създаде безсмъртно тяло на човека“. (Учителя)

8. БОЛНИТЕ СЛИВИЦИ

Като говоря лично за себе си, да кажа също и за моя брат Атанас 6 години по-малък от мен. Той имаше много хубав глас и пееше народни песни по радио София от Македония песни, но имаше лош навик когато се храни с горещо ястие пие студена вода и разбира се често получаваше смущения сериозни от сливиците в гърлото. Така при един такъв случай с него, ние тогава заедно живеехме при майка ми, една цяла нощ той едвам дишаше от възпаление на сливиците. Разбира се, през цялата нощ с каквото можехме ние го лекувахме - с лайка, гаргара правехме, но сливиците не спадат. А иначе той беше страхлив, да отиде при лекар и така лекарят там със своите съоръжения металически да бърка в гърлото му и т.н. не желаше. Аз му предложих: „Искаш ли да те заведа при Учителя?“, понеже той Го знае и е идвал на беседи, слушал е беседите и т.н.. „Разбира се, казва, искам.“ И така сутринта завеждам брат ми с неговите знаменити, свръх увеличени сливици при Учителя. Почуках на вратата. Излиза Учителя, а брат ми остана долу при стълбите. Пита ме с разположение, винаги ме е посрещал Учителя, това искам да подчертая за каквато и да е услуга. Той ме пита: „Какво има, брат?“ „Учителю, имам едно братле, което така и така със сливиците му, гърлото му, цяла нощ не можехме да спим, сливиците не спадат.“ Той пита: „Къде е момчето?“ Казвам: „Долу е при стълбите.“ „Извикайте го“, и брат ми веднага по стълбите се качва горе и аз стоя от страни. Брат ми Му целува ръка, Учителят му взема и другата ръка, двете ръце и така ги държи двете ръце на брат ми няколко секунди и освобождава ръцете и се обръща към мене и казва: „Ще мине“. Разбира се за мене нямаше две мнения, но брат ми, на диалект от Македония ме пита: „Той не каза лекарство“. Учителят се смее и ме пита „Какво казва?“ „Учителю, учудва се, че Вие не предложихте някакъв вид лекарство“. Учителят се смее и казва: „Добре, духнете му казва кафе, сухо кафе в гърлото.“ Разбира се аз знаех, че това е само така и аз бутам брат ми и вече по стълбичките слизаме. „Довиждане Учителю, благодарим“ и тръгнахме полека, полека по шосето за града. Когато стигнахме до Радио София, по шосето, пак той непринудено ми отвори устата и ми казва: „Нищо няма, мина ми.“ Казвам: „Чакай, кафето трябва да духаме кафето“. „Какво кафе, погледни ме.“ Той отвори устата, виждам, че няма ни сливици, няма нищо. Така Той лекуваше с дума и без думи, с лекарства и без лекарства, но със сила Божия!

9. ЦЕНАТА НА ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Една наша сестра, наша съмишленица живееше в София, имала родна сестра омъжена в гр. Сливен, не наша съмишленица, която често боледувала и била почти неизлечима от болестта си. Веднъж нашата сестра посещава сестра си в Сливен и вижда болезненото ѝ състояние и ѝ казва: „Имаш ли нещо против, да попитам Учителя за твоето оздравяване?“ „Ама разбира се, стига да може да оздравея!“ Сестрата поседяла там два-три дни, колкото поседяла на гости, пристига в София и се озовава при Учителя и Му казва: „Учителю, имам рождена сестра, която е омъжена в Сливен. Сестра ми е болна и лекарите не могат да ѝ помогнат, все така в едно болезнено състояние е, можете ли Вие да ѝ помогнете, Учителю?“ „Разбира се“. „Какво да ѝ кажа, Учителю?“ „Кажете ѝ само да смени храната, да се храни само с вегетарианска храна.“ „Благодаря, Учителю“, взема влака и отива в Сливен. Отива, казва това с радост, защото казаното от Учителя не е само предположение, а е кате-

корично за оздравяването на сестра си. И казала: „Учителя не каза никакви други рецепти и лекарства, единствено само да смениш храната от месоядство към вегетарианство, плодове, зеленчуци, млечни произведения.“ И като поседяла няколко дни то тя си пристига в София. След един месец, в това време, Учителят заръчал на сестрата да дойде при Учителя и Учителят ѝ казва: „Сестра, Вие имахте добро желание и намерение за Вашата сестра да оздравее, но тя си продължава да се храни с месо. Ще си замине.“ Сестрата сконфузена от това, че сестра ѝ не изпълнява съветите на Учителя, извинява се на Учителя за непослушността на сестра си и благодари на Учителя и разбира се след известно време отива пак в Сливен и казва на сестра си: „Защо ти не изпълняваш поръчението на Учителя да се храниш с вегетарианска храна, а продължаваш да се храниш с местна?“ „Е, мъжа ми казва настоява да се храни с месо, защото е силна храна.“ Сестрата я уведомява: „Щом така вие сте решили, ще има нежелателни последици от вашето решение да продължавате да се храните с местна храна.“ И така тя си пристига в София, а сестрата след известно време починала. Послушанието на ученика към Учителя е условие за връзка на човека с Бога.

10. ЧОРАПИТЕ И БОМБИТЕ

Ех, в този дух ще продължа. Една сестра - Райна Калпакчиева със съпруга си Найден, който беше морски офицер заминаха за известно време в Мюнхен. А сестрата е от крехка възраст, от детски години в Братството. И когато го командироваха в Мюнхен, в тези бурни години на войната, те се явяват при Учителя и казват: „Може ли да отидем?“ „Да, може да отидете, но почакайте малко“. Отива Учителят в другата стая и им дава едни чорапи, мъжки чорапи. Вземете ги, казал чорапите, може да заминете.“ Отиват те в Мюнхен, а там е вече войната, големи бомбардировки, разрушения, жертви. Но при всяка една тревога те разказваха как веднага търсят чорапите и отиват в скривалището. И разбира се след известно време, в определения срок на пребиваването си, те се връщат в България по живо и здраво. Връзката на ученика с Учителя се осъществява по много начини. Има физически, има духовни, има Божествени. Най-идеалната връзка е молитвата.

11. РУДОЛФ ЩАЙНЕР И БОЯН БОЕВ

Е, приятели както и до сега ще продължим нашите разговори за онова, което е било, а до това, което ще бъде, нашите подрастващи поколения ще отбележат това.

Аз ще ви разкажа за един наш брат Боян Боев, роден от Бургас и след като завършил гимназия отива да следва в Германия, в Мюнхен естествени науки - биология. Понеже той е с духовно разположение и интереси запознава се с проф. Рудолф Щайнер, всеизвестен в Европа и в света като духовен мислител плюс своята специалност в университета. След лекциите в университета той държал беседи в своето жилище в Мюнхен. Разбира се там веднага се отзовава и нашият брат Боян Боев на тези духовни беседи. Понеже той беше малко мургав, проф. Рудолф Щайнер го пита: „Вие от къде сте, моля Ви се?“ Брат Боян му отговаря: „Аз съм от България, българин съм.“ „А защо идвате Вие при мене, аз съм нищо, имате велик Учител.“ „Така ли?“ Брат Боев запитва: „Кой е той? Аз не го зная“. „Ами, г-н Петър Дънов!“ И така когато пристига брат Боян в България, търси Го, намира Го и до края на живота си

той беше и стенограф, и изнасяше сказки от Словото на учителя из страната и между другото беше и учител в гимназията в Панагюрище. Заради своята братска дейност го уволняват от там и отиде в Свищов и в последствие прекратяват неговата дейност като учител. Остава в Братството и написа книгата „Учителят за образованието“ и разбира се взе дейно участие в списанието „Житно зърно“. Така брат Боян изнася сказки в провинцията и живее с братския живот на Изгрева. Но при случай той разказвал своят разговор с Рудолф Щайнер на сестра Паша Теодорова, стенографката на Учителя, как Рудолф Щайнер го питал: „От къде сте“, като му казал, че е от България запитал: „Какво търсите тука при мене на моите сказки? Вие имате велик Учител“. И разбира се по тоя начин той намира учителя. Сестра Паша Теодорова от своя страна разказва това на Учителя, какво брат Боян й казал, за срещата му с Р. Щайнер и как Рудолф Щайнер го насочва към Учителя - „че, вие имате велик Учител в България, аз съм нищо“. Сестра Паша пита Учителя. „Вие, Учителю, познавате ли Рудолф Щайнер?“ Учителят отговаря: „Разбира се, че го познавам.“ „Ама, Учителю, тука на земята ли сте се виждали?“ „Не, тука на земята, горе на небето, от там се познаваме.“

Истинските ученици на Учителя, където и да са по света изповядват един Учител и едно Слово и един Бог.

12. НА БОДЛИВА КРАВА ГОСПОД РОГА НЕ ДАВА

Сега ще ви разкажа един духовит случай с една от стенографките, със сестра Савка. Те бяха три стенографки - сестра Паша Теодорова, Савка Керемидчиева, Елена Андреева и разбира се Боян Боев. При един случай от многото такива, Учителят дава нещо за хапване на сестра Савка, а тези трите стенографки си живееха заедно в една барачка наречена „парахода“. И като дава това ястие, какво е било аз не зная, но след някой ден пита Учителя Савка: „Савке, ти даде ли от това, което ти дадох и на другите там на Паша и на Елена.“ „Разбира се, Учителю. Ако бях го изяла сама нямаше рогове да ми пораснат.“ А Учителят й отговаря: „И да имаше рогове, като дадеш и на другите, роговете ще ти паднат.“ А рогове навремето имаше рогатия добитък и с тях те си служеха, като намушкваха понякога я крава, я кон, я човек. Та рогат ли си - значи си опасен, можеш да изкормиш някого. Паднат ли ти рогата, значи си безопасен, ставаш добър за впрягане, за оране и за каране на каруца. Ставаш добър работник на стопанина си, в дом Господен.

13. ИЗГОНЕНАТА БОЛЕСТ

Докато размишлявам за други случки из живота на Братството във връзка с Учителя, ще ви разкажа за една майка. В провинцията имала дъщеря болна за психическо разстройство, ненормално говори. А майката се побояла от мъка. Дъщерята расте и става мома 16-18 години. Майката е много разтревожена, че нейната дъщеря и като момиче, лекарите не могли да й помогнат. Тогава някой я посъветвал от провинцията „Върви в София, там има Учител, г-н Петър Дънов, там при дъновистите. Той на доста хора е помогнал от всякакви заболявания, било физически или духовни“. И разбира се като всяка майка, всеки човек търси да има изцеление и пристига на Изгрева, почуква на вратата, Учителят винаги отваря, както винаги. Без да казва тя нищо, стои с дъщеря си, а Учителят произнася следните думи гласно, мощно и категорично: „Марш, марш, марш, марш, марш!“ Майката се изненадва, кръгом

слизат по стълбите и като се отдалечават там на 50 м, то вече момичето си говори нормално, обръща се към майка си любезно и мило. Тя се учудва, а Учителят се смее горе на вратата. Тогава се връщат двете, благодарят му. Така оздравява момичето и болестта бива изгонена от него и се връщат у дома изцелени. Със силата на Духа Божий бе изгонен онзи, който бе обсебил момичето отвътре. „Царството Божие не е в Слово, а в Сила“. (1 Кор. 4, 23)

14. КОЙ СПАСИ ЕВРЕИТЕ ОТ ЛАГЕРИТЕ НА СМЪРТТА?

По време на II Световна война, ще ви разкажа един много интересен случай, как Учителят съдействува да останат евреите в България и да не бъдат евакуирани и изселени от страната както бе с много други страни окупирани от германците и изпращани по лагерите в Полша, Освиенцим, Требленка, и по другите лагери за съжаление и за срам на Европа по това време. Макар че България е малка страна бе окупирана от германците, разбира се пак „доброволно“, имайки предвид мощта и силата на Германия. Така съществувахме ние, българския народ, но по едно време както евреите от Гърция, Македония, Югославия така и от другите окупирани от германците страни бяха изпращани в тези лагери в Полша. След известни разисквания тука, в народното събрание и от опозиционните народни представители пледираха от нашата страна да не бъдат изселвани евреите, а да си останат тук, тъй като ние по принцип, нашият българският народ е толерантен към всякакви, всички националности, независимо какви са. Особено като виждахме последиците от изпращането им в тези, не искам да кажа грозната дума в тези „лагери на смъртта“ в окупираната Полша. Но след голямо давление, и то категорично от германските власти върху цар Борис, цар Борис се принуждава и прави декрет според който да бъдат изселени евреите от България в Полша. И по дунавските пристанища да бъдат там натоварени в кораби. Един наш приятел-съмишленик д-р Методи Константинов, работеше тогава в една организация, казваше се „Национална пропаганда“. В „Национална пропаганда“ знаеха, че д-р Методи Константинов е следвал и защитил докторат в Полша, разбира се знае полски език и му дават командировъчно, той да съпровожда корабите по Дунава за Полша. Разбира се Методи взема командировъчното писмо и отива при Учителя и Му казва: „Учителю, ето имам командировъчно да отида, да съпровождам евреите за Полша.“ „Така ли?“ Учителя пита кой реши това. „Има декрет, Учителю, след голямо давление и принуда от германските власти върху цар Борис и той прави този декрет да бъдат изселени евреите в Полша и аз да ги съпровождам с корабите по Дунава за Полша.“ Учителят казва на Методи: „Върви извикай Лулчев.“ Методи веднага изтичва да извика Лулчев и Учителят казва на Лулчев: „Върви да кажеш на царя, че ако се реализира декретът, който е подписал за изселване на евреите за Полша, ако се реализира, от династията му помен няма да остане, а страданията на българския народ ще бъдат неописуеми.“

Лулчев веднага излиза и отива в двореца, разпитва, обаче царят се е скрил, за да няма върху него давление. Търси го тук и там. Лулчев се връща на Изгрева и казва: „Учителю, никой не знае къде е царя, за да му кажа.“ Учителят отива в другата стая, постоява известно време, връща се и му казва: „Царят е във Кричим.“ И Лулчев взема таксиметрова кола и отива в Кричим. Царят го пита: „Кой те прати? Кой ти каза тука да дойдеш?“ Лулчев му казва: „Аз идвам да ти кажа само две изречения, препоръка от Учителя и се връщам, ко-

лата не освобождавам." Царят пита: „Какво ти каза?" „Ако се реализира декретът, който си подписал за изселване на евреите от България от династията ти помен няма да остане, а страданията на българския народ ще бъдат неопишуеми." „Така ли каза?" „Така". „Чакай тогава заедно ще пътуваме с таксиметровата кола." Заедно пристигат в двореца в София, извикват вътрешния министър Габровски, скъсват този декрет. И обратно решение изпращат телеграфически до Дунавските пристанища и до всички онези пунктове в страната, които се грижат за тяхното експортиране със заповед обратна, да се върнат по местата си там, където са живяли досега. А те бяха изселени от София. Така евреите, нито един не беше изселен въвн от България, благодарение на съвета и препоръката на Учителя. А решението бе на цар Борис да послуша Учителя, за да останат те тука, а не да бъдат изселени там с риск да загинат. Така те бяха спасени от лагерите на смъртта. Учителят ги спаси. Бог ги спаси. Ето какво значи Боголюбие: „Човек ще погледне към създателя си, и очите му ще се взрат към Светого Израилева" (Исай гл. 17, ст.7).

15. ДЪРВОДЕЛЕЦ И СЛАДКО

Между хората, между другите наши приятели, които са дошли от провинцията е и нашият брат Панталей. Брат Панталей ет Панагюрище и е бил ученик на брат Боян Боев, когато е бил учител в същият град. Разбира се, както и други негови ученици дойдоха с брат Боян в София и в Братството. Понеже той е дърводелец започват да си строят бараки, уж за временно ползване, то в последствие си останаха за дълги години на Изгрева. Той като дърводелец между другите дърводелци е бил повикан да участвува и то с удоволствие. Почти всеки ден Учителят е идвал да гледа как майсторите строят бараките и е бил винаги с много добро разположение и разговарял с тях. Панталей, така както той ми разказваше: Аз се стеснявах от Учителя, да бъда по-близо до Него, да разговарям с Него, предостатъчно ми беше беседите, които слушах в салона. Но един ден след продължителното посещение при изграждането на бараките на Изгрева, след продължителното присъствие на Учителя, аз се почувствах свободен. Той така както беше много разположен, Му казвам: „Учителю, имам намерение да сменя професията си." А Учителя стана така сериозен и строг и ми каза: „Христос беше дърводелец. Ти какво искаш да станеш?" Така аз възлюбих професията и през целия живот с голяма любов работя дърводелската работа."

Разбира се не е без значение да кажа какво му се е случило на него по време, когато е работил. Помислил, без да сподели с никого. Ядело му се сладко. Сладко му се яде. Следващият ден Учителят държи един буркан в едната ръка и една супена лъжица в другата и му дава със знак с ръката да отиде при Него, пред салона. И като Панталей отишъл пред салона, Учителят усмихнат с голямо разположение му казва: „Вземи буркана, ето ти и лъжицата, върви тука в горичката, изсърбай го." Освен, че се засрамил, защото е мислил за сладко миналия ден, но с никого не бил споделил това нещо. Разбира се драго му било, едно смесено състояние на чувствата му. Особено при това положение. Изяжда сладкото с удоволствие. Продължил работата си. Човек работи и с мисълта си. Но важното е, къде си я насочил и към кого и за какво. Има Един, Който стои над всички и се грижи за всички..

16. БРЪСНАРИТЕ

Сега като предговор ще кажа през 1915 г. вече бушува I Световна война в Европа, обаче България още не е влезнала в един от тия враждуващи лагери. От една страна беше Англия, Франция и другите страни, които взеха участие на тяхна страна, а от другата страна беше Германия. Обаче Учителят знае как ще протече войната и кой ще спечели и кой ще загуби. Учителят изпраща поръчение на цар Фердинанд да му каже, България да не влиза в нито една от тези коалиции, нито с Англия, нито с Германия, а да пази неутралитет, като по този начин повече ще придобие за националните изяви, отколкото ако се присъедини към някоя от тези коалиции, разбира се да оставим настрана жертвите. Обаче вместо да се вслушай от този съвет цар Фердинанд интернира Учителя от София във Варна. И така Учителят прекарва във Варна повече от две години. Разбира се за съжаление България влезна през 1915 г. на страната на Германия и с катастрофата, със загубата на войната от страна на Германия и България пострада и в жертви и репарации и т.н. По това време Учителят когато пребивава във Варна е във хотел „Лондон“, в таванския етаж. Подчертавам Учителят най-скромно е живял през целия си живот. Там Той си е готвил, там Той се е хранил на таванския етаж на хотел „Лондон“ във Варна. Наши приятели често са го посещавали и са му предлагали да отиде да живее у тях, но Той от деликатност не искал никого да притеснява и така е пребивавал в хотел „Лондон“. По това време наш брат, тогава младеж - Анастас Щерев посещавал Учителя в хотела и при един такъв случай, при едно такова посещение Учителят пита Анастаса: „Какво работите вие?“ Той му казал със стеснение: „Учителю, бръснар съм, имам намерение да сменя професията си.“ А Учителя му казал много сериозно: „Защо ще смените професията си? Вие работите с главите на хората“. Такова едно изявление на Учителя, така го развълнува и така му даде стимул за работа, че отива във Франция, усъвършенствува професията - бръснарството, научава там и педикюрство. През целия живот го работил този занаят с голямо съзнание за отговорност, защото Учителят му казал: „С главите на хората вие работите. Защо ще имате нужда да сменявате професията.“ Всеки кой каквото работи, да работи като за Господа, другото няма значение.

17. Д-Р СТЕФАН КАДИЕВ

Нашият приятел, сега покойник д-р Стефан Кадиев разказваше две неща във връзка с Учителя. Първия случай е: „Аз бях студент по медицина и бяхме на една братска вечеря на Изгрева. И аз седя на масата и казвам на Учителя: „Учителю, вредна е захарта!“ Понеже сервираха чай. Учителя не отговаря с думи, обаче взема захарницата, лъжичката и чашата и взема една лъжичка, две лъжички, три лъжички и половина захар. Това беше неговият отговор. Аз гледам и се притеснявам.

Вторият случай: към края на II Световна война, той беше военен лекар, полковник по чин и решил да посети Учителя. Като отива при Учителя, Учителят го приема и го пита: „Кое е най-важното на лекаря, когато отиде при пациента?“ И той му казва: „Да провери температурата“. „Не“. „Да премери кръвното налягане“. „Не“. „Да прегледа очите, езика“. „Не“. И вдига рамене. „Не знам, Учителю!“ Той тогава казва: „Най-важното нещо, което лекарят трябва да направи, когато влезне в стаята на болния е да му вдъхне доверие, че ще оздравее. Лекарят трябва да бъде разположен, весел, независимо неговите

домашни и частни случки и грижи. Той трябва да му каже: „Какво има, приятелю? Какво си се залежал? Нищо ти няма! Скоро ще си отидеш на работа и т.н.“ Това е най-важният момент, когато лекаря трябва да отиде при пациента. Да му вдъхне вяра.“

„Това беше. И аз благодарих на Учителя, защото наистина много работи учили сме в университета, но това са много ценни неща на лекарската практика в живота с пациентите.“

Учителят казва: „Вярата реализира нещата. Вярата иде от свръхсъзнанието“.

18. СЪБОТАТА - ДЕНЯТ НА ГОСПОДА

Питат ме много хора, имаше ли Учителят приемни дни? Аз им отговарям - нямаше. Нямаше приемни дни. „Е, как така?“ Но това им казвам, на всекиго, защото Той приемаше денонощно. „Но всеки ден?“ Не само всеки ден. Денонощно. Разбира се имаше Той ден събота, при който ден не приемаше, но когато някой настоява, веднъж, два пъти на вратата, Той го приемаше, защото, казваше: „Господ мен ме понася, и Аз ще понасям, който и да дойде“. При един такъв случай един млад момък идва при Учителя и така си обяснявам аз, Нестор, който давам тези сведения, малко тенденциозно пита Учителя: „Учителю, мога ли да си правя каквото си искам?“ Учителят най-сериозно му казва: „Разбира се, момко, ти имаш право да правиш всичко каквото си искаш, само че ще понасяш това, което не искаш.“

Един подобен случай тъкмо в събота, почуква на вратата младо момиче около 20-тина години и Учителят ѝ отговаря: „Извинете, занят съм!“ и затваря вратата. След пет минути пак чука същото момиче. Отваря Учителят: „Занят съм!“, по-кратко ѝ казва и затваря вратата. След петнадесет минути пак чука. Учителят отваря: „Какво има?“ „Много важна е моята работа и много за кратко време, за късо въпросът ми е, моля Ви се“. „Добре, заповядайте“. Приема я. „Заповядайте, седнете, кажете какъв е Вашият случай?“ „Дали ще бъда щастлива?“ Учителят я поглежда, разбира се с Неговите очи и казва: „Това, което ще Ви кажа ще можете ли вие да издържите?“ Тя пита: „Какво“. „Дали ще можете психологически, дали душевно да издържите на това, което ще ви кажа?“ „Да, Учителю.“ Той тогава ѝ казва: „След две години Вие заминавате от този свят, затова купете си едно Евангелие, четете и прилагайте за тези две години. Четете и прилагайте. Е, от Вашия случай има едно изключение при 2000 души. Ако Вие сте изключението, заповядайте след две години да се видим.“ „Благодарим!“ И си отива момичето. Повече не знам дали е идвала. Другите разказваха, че повече не се мярнала на Изгрева.

„Новото учение е само за човека с пробудено съзнание. То не е за човек, който живее със старите идеи“. (Учителят)

19. БРАТ РАДИ И ПАТРИАРХ ЕФТИМИЙ

Сега ще ви разкажа за градинарят на Изгрева брат Ради. Той беше родом от Ямбол и разбира се при събори или при някакви други празници той е идвал в София и на Изгрева. Но винаги когато идва на Изгрева навлиза в градината и така разглежда насажденията и овощните дръвчета и зеленчуци. Там имаше и ягоди и лехи. Един ден Учителят го пита: „Вие какво работите?“ „Градинар съм, Учителю, в Ямбол.“ „Можете вие и тука да останете“. Нашият брат, нашия приятел не е разбрал, че Учителят го кани да остане на Изгрева.

Той постоял малко - ден, два, три и заминава обратно за Ямбол. При следващ път когато идва, след година ли, две пак в градината отива той, обикаля и Учителя пак отива при него и му казва: „Вие като сте градинар, пък можете да останете и тука!“ „Ама как, Учителю, тук на Изгрева?“ „Ами да, тука.“ Разбира се нашия приятел, нашия брат се връща веднага в Ямбол. Там имал той дъщеря, съпругата му била починала и оставил там стотици килограми картофи и казал на дъщеря си: „Разправи се с тях, разпродай ги така, аз вече ви оставям. В София ще отида“. И така до края на живота си той беше на Изгрева градинар. Някой ще каже, е градинар, обикновен човек. Да, според нашата преценка, според нашия поглед, така бихме казали. Но какво се случило един ден. Той скромно с раничката и с дълга брада беше той, с раницата тръгва в София и на улицата го среща един гражданин и му казва: „Извинете аз съм художник-скулптор и ви моля ако обичате заповядайте в моето ателие, искам да направя статуя, вие да ми позирате.“ А нашият брат го пита: „Кого имате предвид Вие, да бъда аз нали така да позирам?“ Казва му: „За Патриарх Ефтимий“. Нашият брат се изненадва: „Извинете с такива работи не се занимавам и не мога да дойда. Довиждане“. „Довиждане“. Идва на Изгрева и разказва случая на Учителя, срещата с този художник-скулптор. Учителят го пита: „Ти какво му каза?“ „Аз, извинете с тия работи не се занимавам и така се разделихме.“ „Не си направил добре“, казал Учителя на нашия брат. „Той е бил твой ученик в Търново, ти когато си бил патриарх Ефтимий в Търново и той сега те е познал и затова иска да направи паметник на тебе. Върви, съгласи се да го направи.“ И паметникът днес, който е на „Патриарх Ефтимий“ и „Граф Игнатиев“ за патриарх Ефтимий е позирал нашия брат Ради.

Една необикновена история, за едно необикновено прераждане и за един още по-необикновен и чист образ - Дядо Ради.

20. ДЯДО БЛАГО И КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ

Сега ще ви разкажа за един наш брат, наречен дядо Благо. Той имал учителска професия и е преподавал в първоначалните училища и прогимназията. Той също е и поет и разбира се дори и сега скоро му излезе една малка книжцица „Градинката на дядо Благо“ - детски приказки и стихове. Той е родом от едно село близо до Бургас и разбира се когато вече бил пенсиониран дошъл да живее на Изгрева. Един ден дядо Благо е бил в града и се връща покъсничко след обед на Изгрева. Както винаги по вечерно време, при хубаво време, да няма дъжд или сняг, Учителят слиза долу и нашите приятели от Изгрева отиват при Учителя и водят дълги разговори, въпроси Му задават. Той обяснява и тогава при такова, едно мога да го нарека вечерно събрание на открито пред салона, пристига брат дядо Благо от града и Учителя го пита: „Дядо Благо, ти къде си бил досега?“ „Учителю, бях на едно погребение на един мой приятел.“ Необичайно Учителят пристъпва към него и го целунал по бузата и след няколко секунди му казва: „Извинявай дядо Благо, аз не целунах тебе, аз целунах твоя приятел, който си е заминал, той беше наш съмишленик само, че не е идвал тука на Изгрева.“ При друг случай Учителят бе казал за дядо Благо, че той е прероденият Климент Охридски от миналото.

Земният живот на всекиго от нас е неразгадаема броеница от низ човешки превъплътвания. Земята е училище, а човек започва учението си с изучаване Словото Божие.

21. ПЕНЮ КИРОВ

Сега ще ви разкажа за един брат, който е един от първите ученици на Учителя от Бургас - Пеню Киров. Изключително много ревностен и през целия си живот се занимавал разбира се и спохождал Учителя, подвижник на онези ранни години, при един случай Учителят казал: „Пеню Киров е Йосиф Ариматейски, от времето на Христа, който е прибрал тялото на Христа и Го погребал“.

Учениците на Христа бяха дошли като ученици в Школата на Учителя. Духът Христов ги бе извикал и довел на Изгрева.

22. БРАТ ТЕМЕЛКО ИСКА ПРОШКА

Сега ще ви разкажа за брат Темелко от село Мърчаево, Софийско. По време на II Световна война от 1939-1944 г. имаше бомбардировки над София и над България над някои и други градове и места. Обаче като наш съмишленик, той се загрижил и идва при Учителя и Му предлага: „Учителю, ще се радвам и ще се радва цялото мое семейство, заповядайте в нашето село сега по това време докато е войната, защото има бомбардировки над София.“ И понеже искрено и много мило било това предложение Учителят се съгласява и отива в Мърчаево, в неговия дом в една малка стаичка. Но имаме и други наши сестри, които както в София, така и в Мърчаево стоеха пред вратата на Учителя. Често пъти те посрещаха и казваха на посетителя, който иска да се срещне с Учителя. Спираха посетителя: „Днеска е зает Учителя“. Обаче брат Темелко, собственика на къщата не е знаел тези неща и един ден казва на тези сестри: „Моля ви се сестри, защо стоите сега тук пред вратата на Учителя да Го безпокоите?“ Те се обидили. Но на Учителя никой не се е оплакал. Но след това изказване на брат Темелко към сестрите Учителят три дни не излиза от стаята си. Не идва на закуска, не идва на обед, не идва на вечеря. Брат Темелко със семейството си са дълбоко озадачени, защо не излиза. И той си дал отговор на себе си, сигурно защото аз направих бележка на тези сестри. И на четвъртата сутрин, взел той жена си, децата си, отива при вратата на Учителя и почуква. Учителят се появява и той казва: „Учителю, моля Ви се, простете ми за моята постъпка със сестрите. Аз не съм знаел.“ Учителят усмихнат отваря вратата, идва вътре, разбира се и все едно, че нищо не е било. Брат Темелко ми казваше: „От този момент и сега и докато съм жив, от този момент, а той е над 85-86-годишен, докато съм жив няма да питам посетителя кога си дошъл, колко време ще останеш, кога ще си отиваш, никакъв въпрос не му задавам. Къщата не е моя и нямам право на никого да задавам такива подобни въпроси.“ Така, един такъв спомен ми разказа този брат.

Да, но това бе живот тогава съчетан от Слово и Дух и той днес, утре ще бъде не само спомен, но жив образ в едно време, което не прихожда и което е вечно.

23. БОЛШЕВИКИТЕ И БЪЛГАРИЯ

Сега ще ви разкажа за един наш брат Тодор Бошков. Той е от едно село Карловско и беше военен и се пенсионира като полковник от артилерията. Разбира се преди да започне II-та Световна война, той със своя артилерийски полк е на турската граница. Тогава често пъти, когато е идвал в София, винаги е посещавал Изгрева, да види Учителя. И при едно такова посещение Учи-

телят го пита: „Какво правите Вие там на границата?“ „Охраняваме я, Учителю, така стоим на пост там“. Учителят му казал: „Няма опасност от турска страна, няма опасност от турска страна. Няма опасност“. Тодор Бошков пита Учителя: „Какво ще кажете Вие, Учителю?“ А това беше късно след 1939 г. Войната не беше започнала на запад. „Тук ще дойдат болшевиките.“ „Как така, Учителю, ние няма да позволим!“ Повторно казва: „Тука ще дойдат болшевиките!“ Разбира се, сега ще кажа като послесловие, че свърши войната и болшевиките дойдоха в България, макар че България не изпрати нито един войник по времето на цар Борис срещу Съветския съюз, срещу болшевиките. Но дойдоха те тука в България. Така както каза Учителя и така както Той бе разкрил съдбините на света.

Брат Бошков разказва: „Имах приятел, който беше инспектор от артилерията, генерал Илиев и понеже ми беше приятел един ден от външен телефон му се обаждам и му казвам: „Ела да се видиме някъде на открито“, уговорихме срещата при входа на Борисовата градина. И той дойде и аз му казвам: „Искам да знаеш това, което ще ти кажа, ти по свой начин вече ще си постъпиш както ти намериш за добре. У нас в България ще дойдат болшевиките. Ще дойде съветската армия“. А нямаше видими белези за тази работа. Съветския съюз беше още мирна страна, нямаше още никакви нахлувания. Германците в последствие ги нападناха през 1941 година, вече тогава стана конфликт. Но до тогава нямаше нищо. И така се сбoguвахме.

Обаче по време на войната цар Борис прави реконструкция на правителството и предлага на генерал Илиев, който е инспектор на артилерията, да стане министър на войната. Генерал Илиев отказал най-категорично, макар че е било голямо настояването на цар Борис. Той казал: „Ваше Величество, най ми допада тази служба, която имам и за тази служба съм подготвен. Досъществено е да бъда инспектор на артилерията“. И така той отклонил предложението да стане министър на войната. И разбира се свършва войната и той остава като инспектор на артилерията. Но и след идването на Съветските войски в България той понеже беше запознат със своята материя и по време на новата власт го оставиха няколко години. Не го пенсионираха веднага, остана в министерството на войната като инспектор на артилерията. Един ден той се обажда по телефона на своя приятел полковник Тодор Бошков и пак уреждат срещата при входа на Борисовата градина. И разбира се Тодор Бошков отива на срещата и генерал Илиев казва: „Тодоре, благодарение на тебе, на твоето уведомление, че у нас ще дойдат Съветските войски и болшевизма, аз останах жив. Ако не знаех това, което ми каза, аз може би щях да се съблазня от предложението на цар Борис да стана министър на войната и както видя, след като приключи войната и дойде новото правителство, всички министри бяха разстреляни“. Дватами приятели се прегърнали като бойни другари.

Другарството е от друг порядък. Неговите измерения са вътрешни и духовни закони и го управляват, а чрез саможертвата то се изгражда.

24. ПИСТОЛЕТЪТ

Ще продължа да разказвам за брат Тодор Бошков. Той лично ми разказваше следния случай. „При едно от посещенията ми от турската граница в София, разбира се следващия ден имаше беседа на Изгрева. А беседите започваха в 5 часа сутринта. Но понеже у нас имаше немски войници, немски поделения и бяха настанени в бараки близо до Изгрева, Диана бад. Там често, когато са идвали през градината, през Борисовата градина са бивали убивани, сигурно от някои комунисти и противници на германците. Аз това не зна-

ех и си мислех сутринта преди да тръгна за Изгрева на беседа, дали да взема пистолет или не. Облечен в цивилни дрехи пристигнах на Изгрева, но аз съм взел пистолет и влизам в салона. Той, Божков си имаше едно място, с влизането в салона, в ляво, в ъгъла, той беше нисичък, незабелязан така. Разбира се салона е пълен и време е вече, идва Учителят, влиза в салона. Въобще Той нито е погледнал, нито Го видял физически, скрития брат Тодор Бошков. Качва се на катедрата Учителят, правят молитва всички в салона и накрая сядат. И Учителят сядва. Необичайно става един по-продължителен интервал между молитвата и започването на беседата. И преди да започне беседата Учителят казва: „Когато тръгваш при Господа, не взимай оръжие!“ „И понеже аз като знаех, че имам пистолет, засраших се. Той нито визираще кого, но Той знае кой какво има. Така разбрах за многократен път, че Учителят знае, не само какво имам, но и какво мисля. Ще продължа пак за Него със следния случай, когато Той разбрал, че не само когато прави изявление, а и когато мисли, Учителят дешифрира неговите мисли.

Мен ме пенсионираха като полковник. Бях на Изгрева и си мисля: „Е, да полковник съм, не ме направиха генерал“. Учителят минава покрай мене без да се спира, само ме погледна и ми казва: „Аз не дойдох да ви правя генерали!“ И си замина. Нито въпрос, нито дума съм му казал, нито подобно нещо, а Той ми отговори на моите интимни разсъждения.

„Осигуровката. Бог е, Който осигурява. Като изгубиш Любавта, ти си изгубил осигуровката си.“ (Учителят)

25. КОСТИЛКАТА НА ВИШНАТА

И още един случай с Тодор Бошков. „Понеже се пенсионирах и бях 45-годишен, имаше възможност да стана областен директор на Пловдив. А областният директор той е областен директор и на полицията. Но искаше ми се да стана областен директор, вече като цивилно лице. Но не стана и аз бях умънен, че не стана да бъда областен директор в Пловдив. Един ден, аз съм на Изгрева и Учителят ме покани да седнем там на една от пейките, на които ние обядвахме при летните дни пред салона и ми разказа следното нещо: разбира се символично, в преносен смисъл: „Виж какво, с един приятел посетихме Пловдив и в семейството, в което се отбихме ни почерпиха със сладко от вишни. Но за наше учудване, на моя приятел, една от костилките му застана в гърлото, едвам му я извадих, за да не се удуши.“ „А с това Той визираще мен“, казва брат Тодор Бошков понеже бях умънен, че не станах областен директор. Но понеже Учителят знае, ако стана областен директор и като свърши войната, знае какво ще стане. Защото след това всички областни директори бяха ликвидирани от новата власт, които са били преди и като директори на полицията са преследвали комунистите като нелегални.

Така и този път бил спасен. Ученикът трябва да има будно съзнание - а това означава връзка с Бога.

26. ПИСАТЕЛЯТ И НАГРАДАТА

Сега ще ви разкажа за нашия брат Георги Томалевски. Той беше учител гимназиален по физика и астрономия, но той беше писател и беше написал повече от десет-петнадесет книги. Разбира се в повечето почти в цялата негова писателска дейност интерпретираше и със свои думи за учението, за Учителя, за Словото. Един ден 1941 г. му излезна от печат негова книжка, ко-

ято по-късно бе наградена от писателския съюз. И той взима една от книжките, напечатана и носи на Изгрева и подарява на Учителя. И Учителя бил пред салона долу, взема книжката, като Георги Му казва: „Учителю, това е моя книжка. Напечатали тази книжка, заповядайте, за Вас!“ Учителят взема книжката, без да прочете нито един ред, а само взема така книжката, че с пръстите не я прелиства, а как да се изразя, когато се вземе една книжка и само от първия лист до последния с пръстите горе в десния край така я прекарва. И така затворена книжката, казва на Георги: „Все такива книжки трябва да се пишат!“ Георги се слясал, смаял се от обстоятелството, че Учителят не е прочел нито един ред, не отворил нито една страничка, да види, да прочете. А той по този начин разбрал, че Той знае какво пише, без да я прочете. И така след този случай той получи награда за същата книга.

Благословиенето идва, когато човек преди това е направил път в себе си - път чрез Светлина и Чистота.

27. ПЪТНИЦАТА

Друг случай ми разказваше Георги Томалевски. Майка му като била вече в доста напреднала възраст, живее при него и разбира се един ден тя заболяла и Георги бил на Изгрева, на поляната където ние играехме паневритмия. Минава Учителя покрай него, покрай Георги и го поглежда и понеже му е заета мисълта за майка си, му казва: „Ще мине, ще оздравее!“ и си заминава. Без да пита той Учителя туй. След няколко години вече в по-дълбока старост, майка му е отново болна, пак той е на Изгрева и пак не задава въпрос, макар че го вълнува здравословното състояние на майка му, но не пита Учителя. Учителят минава покрай него и му казва: „Пътница е!“ и си заминава. И наистина след известно време тя почина. Пътницата си замина.

„От Божието Око нищо не може да избегне. То следва и най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка. Затова бъди чист пред Бога“. (Учителят)

28. „БОГ НИ ЛЮБИ“

Георги Томалевски е роден в 1897 г. и през 1928 г. заболява тежко от ухо и тогавашната медицина - хирургия, му правят трапанация на ухото, зад ухото и една сестра отива при Учителя и Му казва: „Учителю, брат Георги Томалевски е тежко болен, в болницата е и са му направили трапанация на ухото, имал възпаление.“ Учителят казал на сестрата: „Един момент!“ Отива и дава на сестрата една книжка, която да му предадат на Георги в това състояние и то веднага. И сестрата взема книжката и отива. Книжката е озаглавена: „Бог ме люби!“ От този момент Георги когато поема книжката, прочита само заглавието, се подобрява неговото здравословно състояние и оздравява. Понеже бяхме интимни приятели в продължение на 47 години и по време на войната той ми даде една стая тъй като къщата, в която живеях беше разрушена от бомбардировките. Видях веднъж, че при отварянето на неговия портфейл, където си държи негови интимни работи, видех и книжката, която Учителят му бе подарил при онзи решаващ, решителен момент от живота му „Бог ме люби“. До последният момент от живота си той пазеше книжката в себе си.

„Бог те люби - това е връзката между Бога и теб. А Любовта към Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство“. (Учителят)

29. БЕЛИТЕ БРАТЯ

Сега ще ви разкажа един случай за брат Боян във връзка с Учителя, когато Учителят му предложил да отидат на Витоша. Учителят пита брат Боян: „Бояне, искаш ли да отидем на Витоша утре?“ „Разбира се, Учителю.“ „Ела в три часа през нощта!“ И брат Боян, в три часа е пред салона при стълбата. Учителят отваря вратата и казва: „Бояне, тука ли си?“ „Тук съм Учителю“. И тръгват двамата. Тогава разбира се и по това време на нощта няма превозни средства, пеша тръгват от Изгрева и през Драгалевци, минават Драгалевският манастир и отиват към местността „Кикиш“. Така вече като вървели вече на нагорнището срещат един облечен човек като каракачанин. Каракачаните бяха едни планинци, които пасеха стадата си по планините. Като срещат този човек, той им казва: „Добро утро“. Те му отговарят: „Дал Бог добро“. „Имате ли хляб?“ „Имаме“. „Приятно пътуване“. Така се поздравяват и Учителя и брат Боян тръгнали напред, а човекът отива надолу. И веднага се обърнал брат Боян, обаче човека го няма. Тогава поглежда Учителя. Учителя усмихнат казва: „Бояне, доведох те тук да видиш един от Белите Братя“. Толкова за случая. А обяснението ще намерите в Словото на Учителя, където той много пъти говори за Белите Братя. Те направляват живота на земята под прякото ръководство на Великия Божи Дух.

30. ПЛОДНОТО ДЪРВО

Днес ще ви разкажа за едно посещение на Учителя в Стара Загора, където е на квартира един наш брат, който пред къщата има овощна градина. И така както са седели там на масата във двора, Учителят вижда едно плодно дърво-ябълка и пита стопанина: „Как е това дърво, ражда ли, дава ли плод?“ „Не, Учителю, не дава плод, имам намерение да го отрежа, да го отсека.“ А Учителят му отговаря: „Е, не, недей, остави го още тази година, пък ако не даде плод, отрежи го.“ Обаче Учителят става от масата, отива при дървото, обиколил дървото, пипал кората на дървото и се върнал там на масата и му казал: „Обаче ако даде плод ще бъде за мен.“ „Разбира се, Учителю, години то не дава плод, години и аз затуи бях решил да го отрежа.“ „А не. Но ако даде плод, за Мен ще бъде.“ „Разбира се, Учителю“. И за голямо учудване на стопанина след този разговор на дървото клоните се превивали от плод ябълки. И вече есента, когато узряват почнали да пристигат сандъци в пощата, пощенския клон на Изгрева за Братството. Разбира се Учителят, всичките тези ябълки при обедите изнасяли там на столуващите, които присъствуват там на обед. Така ябълката от тогава нататък всяка година раждала плод. Тя вече бе станала служител Господу и принасяше плод в изобилие.

31. ДИМИТЪР ЗВЕЗДИНСКИ

Между другите приятели, наши братя от Братството, имаме такива двама братя - Димитър и Михаил. Ние ги знаехме - Митко и Миле Звездински. И двамата родом от Крушево, съграждани на Георги Томалевски от където и той беше роден.

Всеки човек е отделна личност, отделен характер, отделна планета. Един ден и двамата сме с Митко Звездински на Бивака и след като там прекарахме, обедвахме, разговаряхме и тръгнахме да си вървим обратно за София и по пътя му казвам: „Митко“, понеже той беше доста по-възрастен от мене.

Той беше на възрастта на Георги Томалевски. „Митко, разкажи ми нещо във връзка с тебе, с Учителя.“ Той беше много словоохотлив. „С удоволствие, ще ти разкажа. Аз до I световна война бях първоначален учител. След I световна война останах без работа, а трябва да се живее и постъпих като санитар във инфекциозната болница. Но признавам си, страх ме беше, защото тогава нямаше тези лекарства, каквито ги има сега. Но беше Великден и аз взех яйца и козунак и отивам да посетя Учителя на „Опълченска“. Учителят ме прие и ме попита, макар че Той знаеше всичко за мен, но трябваше да стане разговор. „Брат, Вие работите ли?“ „Работя, Учителю“. „Къде работите?“ „Във инфекциозната болница“. „Какво работите там?“ „Санитар съм, Учителю.“ „Като работите там, страх ли Вие е?“ Митко сближава двете ръце, като на молитва и казва на Учителя: „Страх ме е, Учителю.“ Учителят строго, меко му казва: „Брат, когато почувствувате страх, погледнете небето и пет пари не давайте.“ Като ми каза тези думи, аз вече болните ги приемах и прегръщах и пет пари не давах за никаква опасност от инфекциозно заболяване.“ Да. Как наистина изпъкват образи от наши приятели.

Митко Звездински преди да се пенсионира работеше в Социални грижи като чиновник. Негов началник му е бил Александър Георгиев Периклиев, брат на Милка Периклиева. В последствие той стана професор по икономическите въпроси - Александър Георгиев. Какво ми разказа веднъж той - професора: „Несторе, по време на войната бяхме евакуирани поради опасността от бомбардировките в Ботевград. И когато най-после свърши войната за нас в България и пристигнаха вече тука съветските войски то започна да функционира новата власт на Отечествения Фронт. Аз се обръщам към моя служител Митко Звездински и му казвам: „Хайде, Митко, сега да се включим в новата Отечественофронтowska власт!“ А той ми отговаря: „Слушай, аз на двама господари не служа. Аз служа на Господа! Ти можеш да служиш където искаш!“ И това ми разказваше Сашо Георгиев Периклиев. „Така се сконфузих, така ме изобличи мен с неговото доблестно, смело и категорично изказване, че той на двама господари няма да служи, на Господа и на Мамона.“ Какви хора - верни и предани.

„Бог е единственият за когото човек трябва да жертвува живота си“.
(Учителят)

32. АНГЕЛИ ХОДЯТ ПО ЗЕМЯТА

Този брат беше главен счетоводител на една фирма Балабанови, които имаха гори в Рила собствени тогава. И той разказваше следния случай: „Често пъти посещавах Учителя, щом идвам в София. И при едно такова посещение питам Учителя: „Моля Ви се, Учителю, извинете ще ви питам какъв хляб Вие препоръчвате, че е най-добър и най-полезен? Понеже много наши приятели разправят, да ядем баят хляб, типов хляб, тричав хляб. Вие какво ще кажете, Учителю?“ А Учителят му отговорил на нашият брат: „Бял хляб, топъл!“

Както вече споменах пред други тука разкази от мен, Учителят вечерно време при благоприятно атмосферно налягане, така без да вали сняг или дъжд, слиза пред салона и наши приятели Го посещават и така разговарят дълго. При един такъв разговор Учителят говорил за небето, за звездите, за астрологията, но споменал също, че ангели има не само на небето, но има и на земята. Нашият приятел Го пита: „Ама, Учителю, верно?“ „Да, верно е“. „Но виждали ли сме Учителю, ангел тука на земята?“ „Разбира се сте виждали.“ В този момент минавал отдалече там, доста далече минавал един наш брат - Димитър Стоянов, който по професия беше печатар. „Ето, казва, един ангел“.

„Наистина и аз имам скромно впечатление за него, имаше той особени обноси, особено поведение, изключително щедър човек в нашите житейски човешки обноси. Това бе мое впечатление. Та така разбрах и аз в последствие, че и аз съм виждал един ангел на земята в нашите среди“.

Да ангели Божий ходят по земята, Те не само ходят, но служат Богу чрез делата си.

33. СУТЕРЕНЪТ И ОБЩОТО ХРАНЕНЕ

Учителят, когато вече се установява на постоянно жителство в София, отначало е бил настанен в едно приятелско семейство Бъчварови, които са имали деца, но наши приятели постоянно Го търсят и Го знаят не като Учител, а като д-р Дънов. Тъй като идват при Него болни и нуждаещите се за съвети какво да се направи, Той им препоръчва много нежни, много фини начини на лекуване, но не по линията и по начина на официалната медицина. Нашите приятели събират се там, разговарят. Един ден заболява едното от децата на Бъчварови от инфекциозно заболяване - скарлатина и на вратата медицинските власти поставили бележка, в продължение на 40 дни да няма посещения в това семейство. Карантина се казва. И като има карантина нашите приятели се замислили къде да настанят д-р Дънов, тъй като постоянно Го търсят всеки ден, през ден разни хора. Тогава семейство Гумнерови, Петко Гумнеров и съпругата му Гина размишлявали помежду си и сестрата Гина, както обикновено ние знаем, че жената урежда работите на дома, казва на съпруга си: „Петко бе, да вземем този човек при нас да живее?“ Брат Петко Гумнеров се съгласил веднага и поканил в последствие Учителя г-н Дънов у тях да живее. Тяхната къща се намирал, се намира и сега на ул. „Опълченска“, но тази къща е с два номера 66 и 68. На 66 живеят Петко Гумнеров със съпругата си Гина. Къщата е едноетажна. Има и сутерен. На 68 живеят друго семейство, които са протестанти, родителите на Георги Димитров. Това е било около 1905 година. И завеждат Учителя и Му предлагат в сутерена легло, тъй като те имат две стаи горе. В едната стая те живеят, а другата е дадена под наем на гражданско лице, не наш съмишленик. Учителят приема по един естествен начина с благодарност, че се настанява при тях.

И Учителят от Неговото пристигане в София и в страната е известен с това, че Той е бил доволен, ако навсякъде има колективно хранене. И с Гумнерови заедно закусват, заедно обядват, заедно вечерят. След няколко дни сестра Гина каза на мъжа си Петко: „Петко, този човек не е обикновен човек, този човек е свят човек.“ Съпругът ѝ потвърждава: „Така е Гино, и моето мнение е такова.“ „Знаеш ли, Петко,“ продължава тя“ като се освободи стаята горе, ще Му я дадем Той да живее горе.“ Казано-свършено. Освобождава човека горе стаята и Му предлагат да отиде горе и от 1905 г. до 1928 година живее там, докато се построява салона и жилището на Учителя на Изгрева. Той живее на ул. „Опълченска“ 66 при братското семейство Гина и Петко Гумнерови. Разказвал ми е брат Георги Томалевски, че те студентите често посещавали ул. „Опълченска“ 66 и когато след обед възхитени от разговорите, които водят с Учителя, който им обяснява, то Учителят предлагал да останат да вечерят заедно. „Помня един случай интересен за мен за непринудеността от поведението на Учителя, като казал: „Тази вечер ще вечеряме качамак!“ И поискал от сестра Гина, донесла царевично брашно, сложили котлето там да се вари и когато се сварил вече качамака, Учителят лично е бъркал качамака и така са вечеряли радостно, доволни и си отишли нали у дома. Искам да кажа колективното хранене на Учителя е нещо свещено. Колективно хранене, колектив-

на мисъл, колективна молитва е важно нещо. Така вече Учителя и с пристигането си на Изгрева да живее нареди построяването на братски стол. Той веднага почва да работи за всички онези наши съмишленици и за всички ония хора, които желаят да дойдат да се нахранят и разбира се, който има средства, може да плати костюемата цена в една касичка, а който няма пари, никой не го задължава и не му се сърди за това. Имало е такива случаи, дори за голяма радост, с един комунист, който е работил като артист на подвижните театри из страната. Като млад момък, лятно време нямат работа театрите, хората отиват по курорти тук-онуй, той без работа, няма средства, а гладен, някой му казал: „При дъновистите тамо върви, има стол и ще се нахраниш“. И той срам не срам отишъл там, седнал на масата, дали му чиния, сипали му ястие, нахранил се.“ „Питаха ни, има ли някой допълнително да иска и аз поискал съм и не само веднъж. А многократно пъти при тях съм бил.“ И този артист за голяма радост още при комунистическия режим в България беше написал статия озаглавена: „Где да ида?“ И описва своето положение и своето присъствие в стола на Братството на Изгрева. Тогава не всеки смееше да пише такива неща. Чудя се как го публикуваха тогава. Един човек, който намери сили да благодари. Чрез благодарността, човек обръща ума си към Великата Любов, която е Бог.

34. НЕСТОР ОТ СЕЛО ТРЕСОНЧЕ ИДВА В БЪЛГАРИЯ

Всеки човек има своя външна и вътрешна физиономия изявена и неизявена в живота. Аз съвсем незначителният, от най-незначителните се казвам Нестор Вельов Илиев от село Тресонче, Дебърско-Вардарска Македония, българин от пра-пра-пра-пра дедовска фамилия. Тези неща, които моят брат Вергилий Кръстев ме помолва 2-3 пъти и понеже не иска да приеме моята концепция, че всеки един човек е важен, но не е важно неговото име, неговият адрес, неговата биография, за вечността. Но по негово настояване неколккратно, според негови съображения, за исторически сведения и аз като микроскопически представител тука в Бялото Братство в България, трябва да му разкажа нещо за себе си. И аз вече посочих от кое село съм, коя околия. Нашето село е едно от седемте села, които се наричат „МИЯЦИ“, защото в Македония имат „БЪРСЯЦИ“, „МИЯЦИ“ и „ГЕГИ“, източната част на Албания или западната част на Охридското езеро. Християни са, но в Албания живеят. Ние сме 7-села - Галичник, Лазара-поле, Тресонче, Селце, Росоки, Гари и Сушица. Особеността на тези села, историци, които са минали там 18, 19 столетие са отбелязали, че тези 7 села, това население са потомци на Самуилова аристокрация от цар Самуил от неговото царуване преди векове. Ние не казваме както се казва тука в горната част на България - „ние“, като започва думата с „Н“, а ние казваме „Мие“ със „М“ - Мие. Някои твърдят, че поради това, че казваме, че сме МИЕ, че сме наричани „МИЯЦИ“. Не е известно това и за мен, обаче обичаите в нашите 7 села са такива, православни християни, нема друговерци и обичаите са такива, че само между тези села стават браковете - омъжването и оженването между това население помежду им. Второ ние не казваме ръка с „Ъ“, а казваме „рока“, „нога“. Има такива езикови особености при нас. Населението 95% са строителни работници, понеже нашето село е планинско и е от 12 махли. Между другото ще ви кажа и махлите си. Моята махала се казва Пешковци. Има Кадиевци, Йодровци, Лековци, Сърбиновци, Крайниковци, Юруковци, Бошковци, Тризловци, Върлевци, Петровци. Така те-

зи села, те са по склоновете на планината. Планината е Бистра. Разбира се 5% от населението се занимавали и в миналото и до 1939 г. със скотовъдство. През 1939 г. се обяви II. Световна война и след нея вече намаляха скотовъдците, а след II. Световна война окончателно намаляха.

От 1939 г. започна II. Световна война и свърши 1945 г. Населението през това време по време на войната беше окупирано от албанци и от италианци. И така понеже бе малтретирано от новите окупатори напуснаха тези села 95% и се преселиха в Скопие, Битоля, Охрид, Гевгели, Велес, Прилеп и т.н. в Македония. Някои дойдоха в България, доста от тях, така че вече нашите села останаха празни запустяха. Тъй като нашето население е миролюбиво и понеже мъжкото население са строителни работници, идват само от време на време в домовете си. Аз роден съм в 1915 г. и завърших своето първоначално училище в моето село, IV отделение 1927 г. И така на 12-годишна възраст баща ми ме заведе в Скопие и там от 1927 до 1930 г. прекарах като чирак в гостилница. От 1930 г. имах горещо желание да се уча, но поради това, че ние бяхме шест деца, баща ми бе строителен работник, нямаше възможност да ме издържа. Но в Скопие прочетох едно обявление на един Белградски сръбски вестник, че в Белград се открива едно гостилничарско-хотелиерско училище, в което училище собствениците от ресторантите и хотелите се задължават да изпращат своите момчета да се учат задължително в тези училища като се подготвят кадри за персонал за крайбрежието на Адриатическо море в хотелите. И аз напуснах Скопие, отидох в Белград и така завърших там това училище - три години, занаятчийско-търговско. През 1939 г. пристигнах в България. Имаше юнашки събор, гимнастически упражнения, и така останах в България. Обаче преди това, преди да дойда, с голям трепет аз мислех и мечтаех да дойда в България, без да зная защо. Верно баща ми е бил войник-доброволец в българската войска в Балканската война 1912-1913 година и е взел участие в боевете при Одрин, Люле Бургас, Чаталджа, I. Световна война 1915-1918 г., когато България е била също във война. И когато се е говорило за България вкъщи, в нашия дом празник е било специално за мене в душата ми и на цялото ни семейство. Но това исторически е известно, Македония е българска земя, с българско население, с българска култура. Но по несправедливи договори от 1878 г., наречен Берлински договор, тогава Македония я откъсват от България и до ден днешен и сега е Македония въвн от територията на България, на българската държава. Когато дойдох в България и завърших там няколкодневният юнашки събор със гимнастическите упражнения на юнашкия събор, аз останах тука. Започнах да посещавам курсове тогава имаше частни курсове за подготовка на гимназисти от свещеник Михайлов. И там взех подготовителните курсове, а през лятото държах държавни изпити и така завърших гимназия в София с прекъсване, тъй като през време на войната имаше неприятности, бомбардировки от чужди страни. България беше въввлечена във войната, но завърших гимназия тука и след това три години се занимавах частно - уроци по пеене при професор Проконова.

Сега, как стана така, че аз да се запозная с Братството и с Учителя?

35. СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

В курсовете на свещеник Михайлов, имаше такъв подготовителен курс за български език тъй като в нашето наречие в Македония не е литературният език, който е български. И аз взех такъв курс и до мен на чина седеше едно момиче. По време на междучасията другите курсисти отиваха из коридорите по една или друга причина, аз от започването до свършването седях на

чина, така както и момичето. Момичето виждайки, че не съм тукашен от София, нали и моят диалект се проличаваше, тя ме попита къде живея и аз рекох, живея на ул. „Венелин“. И аз следваше да я питам: „А вие къде живеете?“ „Ами аз живея на Изгрева“. „Какво е това Изгрева?“ „Изгревът е един квартал, веднага след Борисовата градина“. И тя ме поканва: „Заповядайте там на Изгрева има салон, има Учител, който държи беседи. Много интересно е, заповядайте да чуете тези беседи.“ „Как се отива там.“ Тя ми посочи по какъв начин по ул. „Граф Игнатиев“, по Дървенишкото шосе и аз наистина отидох като ми каза, че в неделя от 10-11 часа има там беседа. И аз отидох. Още първият път като отидох, аз съм разбира се от православно семейство, пял съм, като ученик в отделенията, в църквата в нашето село, но това което чух от Учителя Петър Константинов Дънов, не бях чул такова нещо от никой друг пастор или свещеник. Разбира се не беше без значение и това за мен до тогава. Аз бях месоядец, без да зная нищо за вегетарианството и за етичната страна на живота и за храненето. Тогава за пръв път това чух, тъй като в Белград където съм живял 9 години нищо не съм знаел и съм ял месо за голямо съжаление. Но оттогава 1940 до 1944 г., до края, докато беше Учителят, до 27 декември имах възможност да слушам лекциите, беседите на Учителя и разбира се душевно да се радвам, че имам тази привилегия, слава на Бога, Нямам думи да изразя моята благодарност към Бога, че дойдох в България да видя Учителя, да чуя Неговото Слово и така през целия живот да ми се осмисли моят земен живот.

Моят брат и приятел настоява да кажа още нещо. Разбира се датата на рождението ми 1915 г. на 25 април. Баща ми се казва Вельо, майка ми се казва Фроска. И двамата са от същото село Тресонче. Баща ми е от Пешковци, а майка ми е от Тризловци. С това, по настояването на моя брат изчерпвам въпроса. Всичко досега, което съм го казал, казвам го и сега. Нямам думи да изразя моята радост, че дойдох в България, за да живея този живот, който Учителят препоръчва и разбира се дано да оправдая присъствието си и да реализирам онези неща, които са ме вълнували, да ги изпълня в живота си на практика. Това което сега го казах и в продължение на миналите срещи с моя брат Вергилий е в резултат на пребиваването ми в България, в София и разбира се във връзка с Учителя и с нашите братя и сестри. И така по този начин удовлетворих настоятелното искане на моят брат, да му разкажа тези незначителни неща за мен около моята нищожна личност.

37. ТЕОФАНА САВОВА

Сестра Теофана ми разказа следния случай: Веднъж решила да погладува няколко дни. А тя беше толкова физически слаба, но на никого не е казала това и стои пред салона. Минава Учителят покрай нея, спира се при нея за няколко секунди и казва: „Манджа, манджа тук на земята, като отидем горе тогава няма да се храним!“ „И аз веднага отидох вкъщи на тенджерата и така се нахраних. Но с никого не съм споделила това“. Учителят знае всичко кой и какво върши. Те стояха непрекъснато при Учителя. Те стояха там почти постоянно и доста наши приятели им правеха забележки за това, че стоят там, като смятат, че безпокоят Учителя. Веднъж Катя Грива попитала Учителя: „Учителю, обвиняват ни, че Ви безпокоим тука като стоим при Вас, верно ли е, че Вие безпокоим?“ А Учителят отговорил: „Вие не ме безпокоите, а те ме безпокоят с мислите си.“ Да. И затова само веднъж сестра Теофана не е присъствувала там пред салона. Следващия ден я пита Учителя, понеже имала някаква работа вкъщи, там разплитала някаква жилетка. Следващият ден Учителя

я пита: „Ти вчера не беше там, пред салона!“ „Да, Учителю, не бях, верно, поради тази заангажираност въкъщи“. За да каже Учителят на сестра Теофана, „вчера теб те нямаше пред салона“, то значи, че нашите човешки обикновени разсъждения не съвпадат с тези разсъждения на Учителя. Ние не знаем с тяхното присъствие каква дейност, каква работа са вършили там пред салона.

„На всяка душа Бог е определил един момент, когато тя ще се прояви“.
(Учителят)

38. ФОТОГРАФЪТ ВАСКО ИСКРЕНОВ

На Изгрева, в Бялото Братство при Учителя имавме няколко души фотографи, но най-добрият майстор, който направи най-хубави снимки на Изгрева и в живота на Братството е Васил Искренов, Васко Искренов. Васко Искренов е родом от Ломско село. В начало в Лом е бил книжар, след това идва в София и така препитава се от правенето на снимки като фотограф. Така че през живота си той няма държавна служба и нямаше трудов стаж и съответно нямаше и пенсия, когато вече надвиши своята възраст. Обаче имаше дъщеря, която се омъжи за един художник и отидоха с мъжът си в Италия и вследствие ги поканиха там на гости за известно време. Разбира се, че остават там и и не се върнаха. Тука държавата им отне апартамента, който имаха в кв. „Лозенец“ в София. В Италия остават известно време, но понеже жена му е западногерманка, има сестра в западна Германия и поискали да отидат при сестра си в Западна Германия. Но предварително поискали да станат западно-германски поданици в Италия и те получили поданство западно-германско и отиват в Германия, обаче западно-германските власти, където се настаняват ги питат: „Кои сте вие от къде сте“. „Ние сме българи, от България сме дошли тука.“ „Ами имате ли пенсия?“ „Нямаме“. „Ами имате ли германско поданство?“ „Имаме“. „Ако не бяхме имали, щяхме да ви дадем една брутна сума, за да може да имате средства“. Нашият брат Васко Искренов им отговорил - на властта: „Нямаме нужда от брутна сума, имаме нужда само от храна и от подслон“. Веднага им дават пенсия и така преживяват в западна Германия. В този момент когато прави този запис, нашият брат Васко Искренов е 90-годишен. Неговата съпруга е германка, починала, неговата дъщеря е починала и така кореспондирам с него и правя извод на неговия живот. Ние бяхме приятели преди да отиде вън от България. Правя следния извод: всеки един от нашите приятели, братя и сестри, които са взели участие в братския живот при Учителя, тези хора са покровителствувани от небето за тяхната безкористна дейност. Днес никой не е останал нито гладен, нито без подслон. Прави ми впечатление, че всичко, което Учителят говореше, говореше само сериозно. Нищо друго, както ние обикновено хората говорим помежду си. И второ ми прави впечатление с какво внимание Той отваряше и затваряше кутията на цигулката след като свиреше. Това означава обхода. Обхода към ближния, обхода към себе си и обхода към Бога.

39. ФРЕНСКАТА ПАЛАТКА

Има една снимка. Снимката е от езерата, от 7-те езера пред палатката на Учителя, която Му е подарена от французите. Учителят обаче не е влезнал вътре в палатката. Той благодарил за палатката, но нито веднъж не е нощувал в палатката. Той останал в българската палатка, в която постоянно е пребивавал, макар че тази е от европейски плат, модерна и т.н. Него това не го съб-

лазняваше. Символично е това, че при народа, при който е дошъл да работи той приема неговата обстановка и жилището и палатката. И това е важно. Учителят идва за българите. Да живее при тях и да работи с тях.

По ония времена по времето на Учителя, Той ни запозваше с планините, защото когато Го питат някои: „Учителю, защо сте дошли в България?“ „Защото в България има много планини“. И понеже Той е роден в крайморско село Николаевка, близо до Варна, никога не съм срещал в Неговите беседи и изказвания да препоръчва да се ходи на морето, там да се къпят и т.н. А на хиляди места това е най-малко казано, препоръчва се да се ходи в планините, на високите места. Затова Той наистина със своя личен пример при летните месеци юли и август, отначало са започнали да летуват при Мусаленското езеро, на Мусала, обаче в последствие при 7-те Рилски езера. Но веднага, щом се празнуваше Петровден, тръгваше една група хора, която подготвяше там терена за палатките и разбира се кухнята. А след това вече багажа отива и най-после когато вече са пристигнали палатките горе и са относително повечето построени, пристигат и нашите братя и сестри от София и от провинцията. От София с камиони биваха натоварени багажите. А друг човек вече се е задължил и организирал снабдяването с продукти от Дупница, като обикновено 95% те бяха каракачани, които хора със своите коне и мулета пренасяха редовно за този престой при езерата хранителни продукти от Дупница или по някой път и от Самоков. Така протичаше братския живот на 7-те езера - Рила.

„Аз проповядвам на българите, защото Бог е решил да ги благослови. Всички ще се подобрят, ще станат добри хора. Господ казва: „България ще бъде благословена, времето ще покаже истина ли говоря или не. Всички ще бъдете носители на Новото Учение по света. Това е решил Бог. А каквото Той реши, не се разваля“. (Учителят)

40. МАКЕДОНЦИ НА ИЗГРЕВА

На една снимка, която е направена на наши братя и една сестра във Боровец, между тях е брат Петър Манев. Брат Петър Манев е от Охрид, внук на видният наш възрожденски писател Григор Пърличев. Майка му е дъщеря на Григор Пърличев. Той самия беше един от най-добрите астролози у нас в Братството. Беше следвал във Виена, горско стопанство. Значи Петър Манев е внук на Григор Пърличев. Значи дъщерята на Григор Пърличев е майка на Петър Манев. И той беше един прекрасен човек в братски отношенията с всички. Като се върна от Виена работеше в общината в София. Много скромно живееше и така и скоро сравнително почина на 64-годишна възраст. Той беше много въздържан. Само когато го питах може да каже нещо. Но иначе беше прецизен в неговите астрологически измерения. Беше най-добрият астролог на Изгрева, но бе изключително деликатен и стеснителен. Когато си замина Учителя той сподели с мене: „Несторе, много съжалявам, че не използвах знанията на Учителя по астрология, че не го питах за много неща.“

Така Петър Манев е роден в Охрид, Македония. Георги Томалевски е в Крушево роден, Кирил Икономов е в Кавадарци роден. Неговият баща е свещеник православен. Елена Андреева е от едно село до Кичево - Синище. Имаше и други наши стари братя и сестри, които вече са заминали и аз не им знам имената. Аз не съм държал за имената, но понеже те се изявиха повече в братския живот, затова си спомням за тях и знам, че са от там, тъй като те са ме питали кога съм дошъл, защото и аз съм от Вардарска Македония.

Михаил Иванов е също роден в село Магарево, Битолско. След това се преселва във Варна и от Варна и в София, където завършва тука френска фи-

ология и заминава в Париж, 1937 г. Никола Антов ми е казал лично, че той има жилка от Прилеп, Македония. Асен Арнаудов ми каза, че неговият баща е от село Магарево, също Битолско от където е и Михаил Иванов. Значи това са доста дейни личности. Всяка област на планетата и населението има особени белези, така изявени в живота. Ние, които сме от Македония ми е направило впечатление не само на мене, но това не е за хвалба, като констатация. Когато някъде ние принадлежим, ние принадлежим 100%. Няма половинчати работи. Аз от моето пребиваване от 1940 г. в Братството досега, толкова много хора са минали в Братството и са заминали. Но ние от Македония, които сме видели Учителя, чули сме Неговите беседи от начало до края на живота си сме негови последователи. И с най-голяма признателност и благодарност към Бога, че сме дошли тук, за да видим Учителя и да се храним от Неговото Слово, което е Божествено.

Сестра Янакиева е една от нашите стари сестри, също родом от Македония, предана 100% в Словото на Учителя и в братския живот. До последния си ден от живота си живееше на Изгрева и дори когато вече позастаря, Учителят ѝ казва: „Вземете сестра, поливайте розите и цветята“. И по този начин, Той разбира се не го казва, но то се подразбира, да си прави гимнастика и да си намира работа и да не стои празна.

Нашият брат Славчо Славянски, който живо участие взимаше при организацията при летуването на Рилските езера. Той отиваше да ги спазарява тамо каракачаните, да спазарява камионите и т.н. Неговият баща е родом от Щип и също неговият зет, оженен за негова сестра Надка е Жоро Кьосев, и той също е от Македония. Жоро Кьосев е зет на Славянски. Надка е сестра на Славчо Славянски.

Димитър Балочев е също от Егейска Македония по убеждение е земеделец. Има една снимка на която се вижда как до Учителя отстрани седят Стоицев и дядо Благо на масата в Рила по обед, а Димитър Балочев стои пред тях с блюдо за обед. Хубава снимка на още по-прекрасен живот.

Какъв е извода за пребиваването на македонските българи на Изгрева? Той е следния: „Най-важното нещо е, да служи човек на Бога. Най-великото нещо е, да служи човек на Бога“. (Учителя)

41. ТРИФОН КУНЕВ

Има една снимка с Георги Томалевски, който изсича с длето върху камъка посоката север-юг на историческия камък с Трифон Кунев. Кой е Трифон Кунев? Трифон Кунев е роден в село Ъглен, Луковитска околия. Той иначе е писател, поет, наш приятел, който беше така също приятел на сестра д-р Дафина Кьорчева. Иначе по убеждение политическо е земеделец. След II. Световна война, когато дойде в България комунистическата партия да управлява страната, той беше директор на Народния театър. Обаче, когато той забеляза с негови други съидейници - земеделци, социалдемократи, че комунистическата партия не управлява според принципите, с които тя декларираше, когато ще дойде на власт да управлява, то той реагираше и пишеше във вестник „Земеделско знаме“ статии озаглавени „Ситни, дребни като камилчета“. По този начин той изобличаваше комунистическата партия и властта, за което той беше малтретиран, бит по улиците от изпратени младежи на комунистическата партия и беше изпратен в затвора. Обаче известно време имаше тука международна комисия съюзническа от англичани и американци и се проведеха избори. Той обаче Трифон Кунев беше в затвора. Неговата околия - Луковитска, без той да произнесе нито една дума за предизборна кампания

го представя за депутат. Той разбира се е в затвора - Луконник. Луконникв околия го избра за народен представител и тогава го освободиха за известно време и той продължаваше да пише тези уводни статийки на в-к „Земеделско знаме“ - „Ситни, дребни като камилчета“. В последствие излезнаха тези статии събрани в книжка, но разбира се после бяха конфискувани. И втори път беше изпратен в затвора - в Сливенския затвор, но тогава съюзническата комисия не беше в България, да се намесва и да защитава. Така че той прекара известно време 2 или 3 години в затвора не мога да си спомня. Но той беше вече над 70-годишна възраст. Много допринесе за неговото освобождение писателят Людмил Стоянов. И разбира се след като бе освободен той беше без пенсия, без средства материални, тъй като имаше една малка мелничка в село Ъглен, но това са доходи слаби. Така го прибра сестра д-р Дафина Кьорчева при нея и тя се грижеше за него до края на живота му. Той посещаваше Рилските езера със д-р Дафина Кьорчева. И когато излезна от затвора, от Сливенския затвор аз се сближих с него и го питам: „Какво ще кажете за комунистическата партия?“ „Някой каза ме питат дали мразиш комунистите. Аз им отговарям: „Не ги мразя, аз ги жая“. И той ми каза две неговии опитности от пребиваването му в затвора в Сливен. Едната опитност е следната: „В килията бяхме седем души. Обаче аз и един помак от Родопите, който беше осъден там на три години затвор заради това, че се опитал да бяга вън от границите на България и само аз и той си правехме молитва при закуска и обед и вечеря. На него му изпращаха шарлан и си топехме в чинийка с него в килията. Само аз и той, така си обяснявам аз, бяхме освободени, щото само аз и той правехме молитви в знак на благодарност и при тия условия в килията. Бяхме освободени от затвора.“ Това е едната опитност. Втората опитност е също от затвора. От време на време ме слагаха в карцер.“ Брат Трифон Кунев беше едър, могъща физическа конструкция. Разбира се килията много тясна, влага, вода, не може нито да седне, нито да се обърне при едно такова физико-психическо състояние. Той извиква: „Господи!“ и само след няколко секунди се отваря вратата и грозно, сурово, грубо пазачът му казва: „Излез вън!“ Това ми разказа брат Трифон Кунев от неговото пребиваване в Сливенския затвор. Беше приел учението на Учителя и Словото Му.

„Молитвата е един апел към Небето и Небето отговаря на този апел. Чрез Молитвата човек образува връзка с Бога и това, което е у Бога се предава у човека“.

„При всички състояния, когато сме свързани с Бога, ние се свързваме и със Силата Му, възприемаме Неговите светли мисли“. (Учителят)

42. МАРИЯ - ЗАХАРНАТА

Сестра Мария я наричаха захарната, защото живееше в квартала на Захарна ф-ка. И такава преданна, тази душа, тръгва още три часа през нощта, за да дойде на беседа на Изгрева в пет часа. Един интересен случай зная, ми го е разказала Катя Грива. Тя присъствувала при този случай. Идва тя от града и Учителят слизал по стълбата и тя го поздравява, а Катя Грива стои встрани. Мария поздравява Учителя, целува Му ръка. С едната ръка Му подава геврек и Му казва: „Това Учителю е за Вас“. А с другата ръка вади пет лева и Му казва: „Учителю, това е за Господа“. Учителят слага парите в джоба, взима геврека започва да го разчупва, яде и почва да се качва нагоре по стълбата.“ А тогава пет лева беше много малка сума. Дала за Господа колкото е имала. Тя е била перачка, перяла някъде в някоя болница или не мога да кажа точно къде. Но съм я посещавал когато беше в дълбока старост. Тя живееше

в една схлупена къщичка, там към захарната фабрика и съм разговарял с нея. Беше скромнен, беден човек, но бе вярна по дух на Учителя.

„Човек е малко същество, но е проявление на Бога. Зад човека стои Бог“. (Учителят)

43. ПЪТЯТ ЗА ЛАТВИЯ Е СВОБОДЕН

Петър Пампоров като есперантист отива в Латвия - Балтийските страни и там държи сказки, запознава наши приятели, които идват в последствие на гости в България. Те са били 1939 г. на езерата и между 1939 г. започна II. Световна война. Връщат се от езерата в София и понеже се позабавят войната започва. Полша е окупирана от германските войски, а пък линията за връщане минава за Латвия, Естония, Литва през Полша. Учителят им казва: „Останете сега тука, аз ще ви кажа кога можете да тръгнете“. Така един ден, обедът бил при хубаво време вънка пред салона. Учителят казва: „Братя и сестри сега вече вие можете да тръгнете, линията е освободена и вие можете да пътувате за родните си балтийски страни“. Сбогува се Той, става от масата. Това ми го разказва сестра Елена Андреева. Става от масата и им казва: „Приятно пътуване, пък когато имате нужда повикайте ме!“ И така Учителят отива горе и се прибира в стаята си. За пръв път Учителят го чуват да казва такова нещо. Той обикновено се въздържаше да казва какво може. А при този случай във смисъл, когато те имат някаква нужда, затруднение в Балтийските страни да се обърнат към Него мислено или с молитва. А една от сестрите от Балтийските страни идва тука и се омъжва за един наш брат инженер Елиезер Коен.

„Учителят сам извиква своите ученици. И учениците познават гласа Му. Когато ученикът намери своя Учител, той е близо при Бога.“

„Докато Божията мисъл е насочена към нас, ние можем всичко да направим. Нарушим ли този Божествен закон, тази Божествена връзка се прекъсва и ние ставаме обикновени хора“. (Учителят)

44. БОРИС РОГЕВ

Неделчо Попов е предан наш приятел на Братството и Словото на Учителя. Той беше на работа в Държавната печатница, административно лице. По време на II. Световна война Братството беше затруднено със снабдяването на хартия за печатане. Той съдействуваше по някакъв начин да се снабдим ние със хартия за печатницата на Изгрева и особено той взе участие в печатането на голямата книга „Учителят“ както и при печатането на песните - големия сборник. За този случай ми разказваше един наш брат математик - следвал в Сорбоната в Париж - Борис Рогев, който от най-ранна възраст е бил запознат с Учителя и със Словото Му във Варна от семейство Манол Иванови.

Той бе флотски офицер във военноморския флот във Варна и е изпратен на специализация в Сорбоната, където там и завършва астрономия и математика. Толкова той беше усъвършенствувал математиката, щото Учителят му казва веднъж: „Стига вече математика“, а за да каже Учителят „стига вече математика“ вижда се колко той е бил подготвен за тази материя. Същият брат Рогев ми разказваше веднъж следния случай. След като излиза от флотата преминава и става директор на географския институт в София. По това време, когато той е директор в географския институт пристига при него Неделчо Попов, когото той не познава. Рогев не познава Неделчо Попов, но Неделчо По-

пов моли да разреши Борис Рогеv като директор на географския институт, защото под негово разпореждане е военната печатница на военното издателство, за да се напечатат там песните на Учителя. И Рогеv казва: „Аз немах право според правилника на института.“ Това става веднага след II. Световна война след 1946 г. комунистическата власт не разрешаваше такива материали да бъдат напечатани. Но понеже Борис Рогеv е наш съмишленик с риск разбира се разрешава да се напечатат песните във Издателството на военните. При този случай по това време, докато Неделчо Попов е при него, брат Борис Николов е във и той е в молитва, за да може да се съдействува от небето да се реализира. Наистина се реализира напечатването на песните на Учителя и братските песни в един по-обемист том.

Преследваха ни комунистите, изпратиха наши братя в затворите, между които брат Борис Николов и брат Жечо Панайотов. Обаче след като излезе от затвора един ден ме среща брат Борис и ме пита: „Несторе, познаваш ли ти Борис Рогеv?“ „Да, казвам, ние сме приятели и ходим заедно на екскурзия на Витоша там.“ „Добре тогава, аз имам един хубав спомен от него, от Борис Рогеv. Покани Борис Рогеv, Георги Томалевски и ти, елате едн кой си ден на гости у нас.“ Определеният ден бяхме на вечеря при брат Борис Николов и тогава разказвах за случая как е станало отпечатването на песните и разбира се прекарахме в една приятна обстановка. Брат Борис Николов с негов автограф му подари на Борис Рогеv една от песнарките, за които той даде разрешението да се напечатат. Брат Борис Рогеv след като се пенсионира в Географския институт отиде да работи в Института по математика при Академията на Науките и там той издаде две книжки. Тези книжки могат да бъдат прочетени само изключително от голям математик, само той може да прочете неговите формули, които са в тези книжки. Така тези книжки станали вече достояние в Съветския Съюз и от Москва един професор пише писмо до Академията на науките и моли академията да му посочат адреса на Борис Рогеv, защото той искал лично да му пише писмо. Академията му изпраща на професора в Москва адреса на Борис Рогеv и Борис Рогеv получава едно писмо от този професор в Москва, с което го моли като изпраща две световно нерешени математически задачи, да ги реши брат Борис Рогеv. Брат Борис Рогеv решава задачите и ги изпраща в Москва. Разбира се без шум, защото това събитие не е дребна работа. Той е изключително скромнен и така бил много доволен, че можал да послужи на този професор в Москва, а същевременно нали става вече известен като каква подготовка има в областта на математиката. Той издава „Астрономически основи на българското лeтoбpoене“.

Дори Борис Рогеv един ден сподели думите на Учителя: „Стига вече математика!“ А той ми казва също, Борис Рогеv: „Съжалявам, че през настоящия живот бях военен, защото все пак ограничения има там“. Веднъж се бяхме събрали при една сестра Донка Тополова, та Борис Рогеv тогава чакаше да му издадат статията по отношение астрономическото лeтoбpoене и най-интересното е, че след като той издаде този негов труд се задвижи целия въпрос по отношение на прабългарската праистория. При един разговор между Георги Томалевски и Учителя му казал следното: „Георге, дръжте връзка с Борис Рогеv.“ И двамата бяха физици, и двамата бяха в Братството още от 1922 година. Накрая дойде време, че с подписа на Рогеv се издаде Песнарката в тези години, когато комунистите вече контролираха печата.

„На всеки човек е дадена една задача, която трябва да разреши. В изпълнението на задачата си, човек не е сам. Бог присъствува в него и всеки момент го изпитва“.

„В Бога са всички дарби и възможности, необходими за повдигането на всички същества“. (Учителят)

45. ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

Когато аз дойдох в България - 1939/1940 г. работих при един богат милионер. Събирах му данъците, събирах наемите и плащах данъците. Един ден обаче шефът, нали така милионерът, видях на бюрото му една книга да чете. И аз го питам: „Каква е тази книга, г-н Кочев“. „Ами това е на един наш македонец“. „Как се казва?“ „Георги Томалевски“. И така аз докато не бях дошъл в България, бях чувал в Скопие фамилията Томалевски, понеже в тяхната къща в Крушево е обявено Илинденското въстание. Патриотична българска фамилия, неговия баща строител-предприемач в София идва тук след Илинденското въстание. Георги бил тогава на шест годишна възраст. И разбира се прочетох книгата, книгата е „Сигнали“ озаглавена. Отидох в издателството „Факел“ да питам къде живее автора. Казаха ми, че знаят телефона, но не знаят улицата. Обаждам се по телефона, но беше летен сезон, никой нямаше въщи, те били някъде на летуване. Обаче през есента бях научил вече къде живее, на ул. „Шипка“ 35, 3 ет. Отидох там, позвъних, отвори се вратата, яви се пред мене един среден на ръст човек и му казвам: „Г-н Томалевски, Вие?“ „Да, аз съм“. „Извинете казвам, аз съм Ваш почитател, чел съм Ваши работи в книгата „Сигнали“. Аз съм българин от Македония, от Дебърско“. И той като чу това, блъсна вратата до края на стената и ме покани радушно вътре в апартамента, отидохме в стаята, в кабинета му, седна той така срещу мен и само след три минути разговор казва: „От днес аз съм Георги за теб, а ти си за мен Нестор.“ Какво разбрах аз, че неговите родители, баща му са преселници в Крушево от Галичник, а майка му от село Гаре, пак също Мияци, за които порано вече ставаше дума за мене. Значи те са също Мияци. Да, Мияци. И така до края на живота му от 1941 до 1988 г. бяхме приятели, когато той се пресели в другия за нас невидим свят на 90-годишна възраст. Но последната година преди да си замине, доста хора той вече не познаваше. Но един ден аз отидох при него и питам: „Георги, кой съм аз?“ За моя приятна изненада той веднага каза: „Нестор“. И разбира се дъщеря му ни даде там закуска, това беше в следобедните часове и след това той понеже не чуваше добре, аз почнах да пея братски песни и той се включи и заедно пеехме в присъствието на дъщеря му и той понечи да си легне и аз рекоха да не го притеснявам. Казвам му: „Довиждане, Георге“. „Довиждане, Несторе“. „Чакай, рекох, да те целуна.“ Целунах го и той ми каза: „Чакай и аз да те целуна“. И така се сбогувахме от този физически свят понастоящем с моят брат Георги Томалевски. По време след запознаването ми с него аз му разказах, че съм се запознал с Братството и с Учителя. Той ми каза: „Много добре“. Аз без да зная, но той в последствие ми каза, че е също в това общество, в това Братство. „Идвай от време на време, ще ношуваш тука при мен и за беседата сутрин, за 5 часа ще отиваме на Изгрева“. И там имам с него хубави спомени когато отивахме на Изгрева през Борисовата градина и след това играхме Паневритмията. Той тогава беше директор на III Девическа гимназия. А преди него в III Девическа гимназия беше един мой съселанин Марко Григоров - литератор. Та така с Георги Томалевски, още от тогава ходехме на Изгрева. Впоследствие 1941 г. станаха събития, понеже България се определи на страната на Германия, обаче не взе участие дейно от начало. Но станаха бомбардировки над София и жилището, в което живеях аз се разруши, без да бъде разрушен апартамента, в който ние живеехме. Само прозорците бяха счупени. Георги, съпругата със дъщеря си ги евакуира в град Самоков. А той беше във въздушната защита, дежурен тука в София в скривалищата. След бомбардировките той отиваше да види какви поражения има и така той веднага идва след бомбардировката на 10

януари 1944 година, където ние живеехме. Ние бяхме в Борисовата градина по време на бомбардировката. Като се върнахме вкъщи виждаме, че къщата я няма и той дойде и ми казва: „Несторе, ето ти ключа, върви у нас“. И така останахме да носуваме през нощта при него, хапнахме каквото имаше там, защото ние бяхме многочленно семейство. Ние бяхме четирима братя, две сестри. Майка ми и баба ми - общо 8 човека. Там носувахме при него и следващия ден вече заминахме в провинцията и т.н. Но аз останах при него да прекарам зимата, тук по негова покана, така че имам прекрасни впечатления за него като човек, като съпруг, като писател и най-много като сърдечен последовател на Учителя и Неговото Слово. За брат Георги Томалевски могат да се кажат още хубави думи.

„Приятелството е по-горе от женитбата, по-горе от службата, защото Любовта е по-горе от всичките материални работи“. (Учителят)

46. ГУМЕНКИ ЗА РОЖДЕН ДЕН

До Изгрева имаше една фабрика, където изработваха гуменки, по онези гладни военни години. Те се правеха от плат, а стъпалата бяха от гума. Няколко наши сестри работеха там. Решават да направят един чифт гуменки за Учителя и да ги подарят за рождения му ден - 12 юли на Петровден. Решили също, че докато ги правят ще пеят непрекъснато песни от Учителя.

Гуменките били готови, завили ги в пакет и Ана Шишкова ги поднесла на Учителя за рождения му ден от името на цялата група. Учителят ги приел. Благодарил.

На смят ден - Петровден, Учителят е облечен строго официално със светъл костюм, но за изненада на всички бил обут с бели гуменки, а не с официалните си обувки. Всички се чудели. Само сестрите направили подаръка гледали, не вярвали на очите си и плакали от умиление, че Учителя зачел тяхния труд и уважил подаръка им.

Да уважиш най-скромните, да зачетеш най-малките, да повдигнеш нуждаещите се - това само Учителят можеше да направи. А ние го видяхме - и в делник, и на празник. Учителят винаги е Един и Същ и Въздесъщ.

47. СИМЕОН РАДЕВ

Нашият български общественик, историк, литератор Симеон Радев дълги години, почти през целия трудов стаж е бил посланик в почти всички големи столици в света. Но един ден, понеже и той е от Македония, от гр. Ресен и аз съм приятел с него лично и със семейството му, един ден ми разказа следния случай от пребиваването му като посланик във Вашингтон. „Посланиците често пъти са канени от други съответни легации на чайове, на банкети. При един банкет бях седнал на масата, от едната ми страна беше гръцкият ми колега - посланик, а от другата страна беше мексиканският посланик. Но ние започнахме един духовен разговор с гръцкия колега и след известно време от разговора се обръщам към мексиканския и му казвам: „Вие какво ще кажете по въпросите, които разискваме тука с нашия колега, гръцкия посланик?“ А той ми отговори: „Вижте, г-н Радев, тази лъжица не е за моята уста, духовните въпроси са за мен чужда работа“. И г-н Радев ми казва на мен: „Несторе, това е почтен отговор на един човек, който не може да каже както например нашите съграждани и сънародници. Българин ако е, като му кажеш за духовни въпроси, той, макар че никога не е мислил по тия въпроси, той веднага ще

отреже - или има, или няма. А онзи отговаря: „Не е лъжица за моята уста този проблем“. Така и когато съм ходил при тях вкъщи сме разговаряли предимно 90% за Македония, за България, за трагедията на Македония, че не е в границите на България, престъпленията на Големите сили спрямо България, особено при Берлинския конгрес, нали тогава всеизвестно бе какво участие взеха Дизраели и Бисмарк и другите. Така никога не сме говорили за духовни въпроси у тях вкъщи и дори когато сме излизали на разходка с него. Но аз когато съм бил свободен не съм на работа, а имах тази чест да бъда доста време без работа, не ми даваха работа, бях на Изгрева постоянно. Така в делничен ден в стола снабдявах със зарзават, с голяма радост и други наши приятели, а сестрите готвеха, когато имаше братски стол. Един делничен ден в двора пред салона на Изгрева виждам седнал на една от пейките г-н Симеон Радев сам и си размишлява. Аз пристъпих при него и му казвам: „Какво Вие тука, г-н Радев?“ „Какво ли? Тука е най-тихото място в София“. „А ти какво, Несторе, тука?“ „Аз, г-н Радев, аз съм тука, в Братството съм тука“. „Така ли?“ „Така“. „Ти никога не си ми казвал“. „Не е станало въпрос, ние разглеждахме въпросите за Македония и за България“. „От кога си тука?“ „От както дойдох в България!“ „Така ли?“ „Така“. И аз му казвам: „Знаете ли, че Учителя г-н Дънов говори за Вас похвално в една от беседите?“ „Така ли? Какво говори?“ „Казва, че има един българин, който е написал книга с хубаво заглавие „Строителите на съвременна България“. „Така ли пише?“ „Така“. А той ми отговори: „Аз пък, Несторе, ще ти разкажа случай преди доста години: Един ваш съмишленик-офицер, изпратен от г-н Дънов дойде да ме покани да отида аз при Него, при г-н Дънов, при Учителя. И аз отидох. И той ми поиска ръката и аз като Му подадох ръката, Той ми каза: „Г-н Радев, Вие сте за тук, при нас в Братството“. А аз Му отговорих: „Вижте какво, духовните въпроси не са ми чужди на мен, но така да се определя или тук или там. Не ми лежи.“ А Той ми отговори: „Разбира се, свободни сте Вие, Аз само Ви обърнах внимание, че Вие сте за тук“. Това така беше. След това Учителя в една от беседите казва: „Много видни хора тук на земята обещаваха горе на небето, че като слезат на земята, ще работят за Делото Божие, обаче те се записаха в други неща между които женитби там и т.н., те горчиво ще съжеляват един ден когато се върнат горе на небето за изгубеното време тук на земята.“ И аз сега смятам, това е вече мое мнение, че един от тия, които се бяха захласнали в друга посока е и г-н Симеон Радев. Това нещо, което го разказах сега тук, тази среща и разговор с г-н Симеон Радев беше след заминаването от този свят на Учителя, това беше някъде към 1955/1956 година. Той беше дошъл на Изгрева да търси някого, с когото се беше разминал.

„Съзнателно или несъзнателно, всяка душа търси Бога. Грешката е там, че хората търсят Бога вън от себе си. Реалността е в самия човек. Бог, когато търсите вън някъде, е вътре във вас. Ако познаете Бога в себе си, ще го познаете и вън от себе си. Диханието на Бога е необходимо за всеки човек, както млякото за новороденото дете. Следователно процесът на Божествено дихание е непреривен. Като наете това, поддържайте връзката си с Бога, за да могат Неговите енергии да се вливат във вас“. (Учителят)

48. Д-Р МИРКОВИЧ

Стана дума за д-р Миркович, един от първите ученици на Учителя. Между другите разговори, които е имал д-р Миркович с Учителя, веднъж той Го помолил Учителя, да му каже Учителя, кога д-р Миркович ще си замине от този свят, от земята. И си имал съображения, за да се подготви. Учителят му казал,

казал и на още едно друго лице, кога ще напуснат земята, за което Учителя в една от беседите казва: „Съжалявам, че им казах. Имам предвид за д-р Миркович. Когато дойде това време, за да си отиде, той бе изпаднал в депресия и аз от София отидох в Сливен да го успокоя, да го освободя, та да си замине“. Интересни неща и трудни за обяснение и още по-трудни за възприемане.

„Няма по-велико благо за човека от това, да е свързан с Бога, с Разумния свят“. (Учителят)

49. ПОСЛУШАНИЕ

Една от малките, но за мен брат Нестор съществена опитност е тази от първото ми посещение при Учителя, лично в четири очи. Разбира се аз Му разказах това, което ме интересуваше, което ме вълнуваше във връзка с фамилията, със семейството ни. Това беше по време на II.Световна война. Учителя от всичко това което Му казах и разказах след като ме изслуша Той само каза едно изречение: „Четете беседите на домашните си!“ И се изчерпи въпроса. Стоях известно време, виждам че няма друго какво да ми каже и излезнах си. Но в последствие разбрах, отначало не знаех, че Учителя вижда далече, чува далече. Аз наистина изпълнявах ревностно съвета му. В кухнята където живеехме на ул. „Венелин“ четях на моите братя, сестри, майка ми, баба ми. В последствие когато разбрах, че Учителят вижда и чува от далече, Той констатирал, че аз съм извършил тази Негова препоръка, която е все пак на друг език казано послушание. Той много държи не само Той, но и Христос и Стария Завет за послушанието. Не е имало случай когато посетя Учителя за лична моя работа или за някой друг, винаги ме е посрещал с открити обятия и с необичайно разположение. Каквото ми е казвал - изпълнявал съм го с послушание. Благодаря, че съм бил послушен.

50. ИСТИНСКОТО ЛЕКАРСТВО

Сестра Параскева - Паша Теодорова, професионална учителка по химия е била стенографка от 1915 и беше до края на живота си стенографка. Тя напусна земния си живот на 84-годишна възраст. Тя ми разказа следната опитност с една нейна съседка, където живееха сестрите й в града, както и тя по-рано е живяла докато не беше настанена на Изгрева. Съседката я помолила и й казала: „Паша, дъщеря ми, която е вече 16-годишна, болна е и медицината, лекарите не могат да я излекуват. Може ли да помолим Вашият учител, дали ще може да помогне?“ И разбира се сестра Паша казала утвърдително и тогава тръгнали от града, сестра Паша, съседката й и нейната дъщеря. Пристигат на Изгрева при Учителя. Учителя ги приема и Той й казва само едно изречение: „Тя ще оздравее, само да смени храната, да се храни с вегетарианска храна.“ И след като постояли известно време, виждат че Учителя не казва нещо друго повече, напускат помещението - приемната на Учителя. При излизане навън съседката пита Паша: „Паша, нищо той не спомена за лекарство“. Тогава сестра Паша й казва: „В това изречение, да смени храната и да се храни с вегетарианска храна, в това е лекарството. И наистина момичето приложило съвета на Учителя да се храни с вегетарианска храна и оздравяло.

„Всичките физически болести са резултат на духовни състояния. Чистата храна за тялото, светлите мисли за ума, възвишените чувства за сърцето, благородните постъпки за волята - всички те създават здрав дух в здраво тяло. Духът е този, който предхожда.“ (Учителят)

51. МОНСЕНЬОР РОНКАЛИ И ПАПА ЙОАН XXIII

Бях близък с д-р Дафина Кьорчева и дълги години приятелствувахме. Тя беше освен като лекар-гинеколог, рядък човек, една рядка българка, сестра на многоизвестният наш юрист, литератор, литературен критик, адвокат Димо Кьорчев. От Търново са. Разбира се той бе от Стамболовистката партия. Това е две думи за семейството.

Д-р Кьорчева ми разказа следния случай. Една госпожица дошла при нея да я прегледа като гинеколог и между другото в разговора пожелава и помолила д-р Кьорчева да отиде при монсеньор Ронкали, който живееше на ул. „Марин Дринов“ тук в София и да го помоли. Тя горещо желае, госпожицата, да бъде изпратена някъде в някои от католическите ордени по света. А те имат много такива. След като му е разказала какво желание има момичето, госпожицата, Ронкали ѝ отговорил: „Вижте, г-жа Кьорчева, аз съветвам да кажете на момичето да се откаже от това намерение, тъй като много са строги програмите на ордентите по източна Азия, южна Африка, южна Америка. Това е моето мнение.“ Така завършва срещата с Ронкали. А Ронкали беше монсеньор. Той изпълняваше длъжността представител на Ватикана в България. И след това стана след време папа Йоан XXIII. С него започна реформациите във Ватикана. Той знаеше за Учителя и част от неговите идеи от България занесе във Ватикана.

Анджело Ронкали е роден 1881 г. в бедно многодетно семейство. През 1904 г. завършва семинария, става свещеник, а през I-та Световна война отначало е санитар, а след това капелан във военна болница. През 1925 г. папа Пий XI назначава Ронкалий за папски дипломатически представител в София. Това му донася звание епископ. От 1925 г. - 1939 г. е в София. Той познава Учителя Петър Дънов и е чел негови беседи.

От 1939 г. до 1944 г. е назначен в Турция за папски наместник.

В края на 1944 г. е назначен за нунций в Париж, който наскоро е освободен от хитлеристката окупация. Този пост се смята за един от най-важните в дипломатическата мисия на Ватикана. До тогава смятат, че папа Пий XII е подръжник на Хитлер и Мусолини и французите са настроени враждебно към Ватикана. Ронкали е вече кардинал и успява благодарение на своето умение да промени политическата атмосфера във висшите кръгове.

Кардинал Ронкали съдействува много на българската делегация в състав: Кимон Георгиев, Васил Коларов, Георги Кулишев на Парижката мирна конференция, състояла се от 29 юли до 15 октомври 1946 г. Той многократно кани на правителствени приеми българската делегация и я представя на висшестоящите лица от Англия, Франция, САЩ. Без неговото застъпничество българската делегация не би могла да направи неофициални дипломатически контакти. Българската делегация настоява България да бъде призната за съвоюваща държава в антихитлеристката комисия и че е започнала военните действия срещу германските войски още на 10 септември 1944 г. а не след подписването на примирието на 28 октомври 1944 г. на България със СССР, Англия, САЩ.

Целта е да се смекчат някои от клаузите на мирния договор насочени срещу цялостта на българските граници.

Кардинал Ронкали с неговия голям пост в Париж е имал голямо влияние сред съюзниците, понеже той официално ги подкрепя още от 1939 г., въпреки неодобрението на папа Пий XII. Това се е знаело от всички. Той е бил по-лиглот и е контактувал свободно без преводач.

През 1947 г. Георги Димитров лично благодари на католическия предс-

тавител на папата в София, в присъствието на неговия секретар, за помощта оказана на България от кардинал Ронкали през 1946-1947 г.

От 1947 г. до 1953 г. е в Париж кардинал. От 1953-1958 г. е патриарх на Венеция. От 1958 г. до 1963 г. е избран на папския престол на 77 г. под името Йоан XXIII. Това е било истинска сензация.

Той се обявява за мир и мирно съвместно съществуване на държавите с различни социални системи. Той е срещу въоръжаването, срещу „студената война“ между Изтока и Запада. Той издига лозунга „Мир на земята“, застъпва се за социално равенство, прави църковна реформа да установи контакт между евангелието и съвременния свят. Заради неговите реформи го наричат „Червеният папа“. Смятат, че идеите, които носи със себе си, са чужди идеи на римо-католическата църква. А това са идеи, които се намират в Словото на Учителя Петър Дънов, които по времето на своето пребиваване в София 1925-1939 г. Ронкали пряко или косвено е взимал от Словото на Учителя.

Ето един пример как работи Небето със своите служители: чрез Духът, чрез Слово и чрез Дела.

52. НАПАДКИТЕ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ

По време на първоначалната дейност на Учителя д-р Петър Дънов в България е била атакувана, разбира се както и на друго място съм казвал от Православната църква поголовно. А ние знаем от историята от древността до днес, много малко са хората, които ги храни духовността, повечето са хората на материалните нужди и стремежи. Обаче Православната църква си поставя за задача да не позволи да се отклоняват всички онези съмишленици на Православната църква, доколкото те са нали 100% източно-православни християни към различните секти. А Дънов за тях е сектант, самоотлъчил се от църквата. Тогава съдействува и отрицателно и жълтата преса злонамерено, подкупена и със зла умишъл и пишат статии срещу Учителя. Обаче един приятел на Братството, както и неговият баща от Казанлък - Петър Камбуров ми разказват следния случай: „Аз по това време бях свидетел на едно такова преследване и опетняване на името на Учителя и името на Бялото Братство. Аз бях студент по това време. И като чета жълтата преса какви отрицателни неща пише пресата за Братството и за Учителя, то аз отивам при Учителя и Му казвам: „Учителю, знаете ли какво пише в пресата?“ Той ме пита: „Какво пише?“ „Отрицателни неща пише за нас като цяло за Братството и лично за Вас.“ „И ти какво мислиш, Петре?“ „Учителю, да им отговорим!“ „Няма какво да им отговорим, Петре. Истината не се нуждае от защита, защото това на теб ти казвам. Сега има наши приятели, които са на служба, които по една или друга причина от там ги атакуват, че споделят нашите идеи, но ще дойде ден и време, когато ще казват: Петър Камбуров ли, от Казанлък ли, но ние сме от съседния квартал, познавам го лично, баща му го познавам. Моят дядо е бил съученик на неговия. Така че работите ще се променят до такава степен и в друга светлина и в друга гама, та ще казват: аз съм от съседна околия на Петър Камбуров примерно. Така ще бъде пък, Петре, един ден това да го знаете. Ще го проверите“. Е, ако не ние то другите след нас ще го проверят.

„Задачата на Великите Учители е да определят посоката, в която човечеството трябва да се движи. Те работят за освобождаването на света. Всеки Учитель носи един свещен огън от Невидимия свят.“ (Учителят)

Великият Учитель на Вселената е Бейнса Дуно.

53. АНАТЕМАТА И ВЛАДИКАТА СИМЕОН ВАРНЕНСКИ

Когато се явява Учителят Бейнса Дуно, петър Дънов във България с беседите било в двора на жилището Му на ул. „Опълченска“ 66, било в отделни салони взети под наем, където Той държи беседи, станал вече известен на Православната църква. Православната църква остро негодувала и подела един неприятелски ход спрямо Учителя Петър Дънов, както в София, така и в цялата страна. Издаде директива да бъдат преследвани всички онези, които са съмишленици на Петър Дънов. Лично с клеветнически и непочтени средства си служи църквата чрез пресата против беседите и Учението на Бялото Братство, изповядвано лично от Учителя Петър Дънов. До такава степен била ожесточена тази кампания, че най-после било решено да се свика съвещание от Св. Синод на Православната църква в присъствието на всички владци от страната, за да бъде изключен Петър Дънов и анатемосан от Православната църква. А знайно е, че Той по родова линия е син на един патриотически свещеник - Константин Дъновски, от преди Освобождението и след Освобождението, за когото има печатана книжка и която книжка има я освен в Народната библиотека, има я и в библиотеката на Светия Синод. Поради тази причина, най-после свиква се този съвет во главе с председателя на Св. Синод, който е бил Варненския владика Симеон. Сега, за този съвет ще разкажа по следния начин, как узнах какво се е говорило на тази среща и на този съвет на Синода. Бях се запознал с един православен свещеник, със титлата (протопрезвитер) презвитер Цанков. Разговаряли сме с него по всякакви въпроси, но никога не е ставало въпрос за идейни въпроси, само той знаеше, че аз съм българин от Вардарска Македония от Дебърско и нищо.

Аз имах приятел-учител по немски език, който живееше в едно семейство в една кооперация зад църквата „Ал. Невски“ и често го посещавах. По този начин се сприятелих и с неговите хазаи. Един ден като отидох в стаята на моя приятел, влезна хазайката и ни покани двамата да присъствуваме, имали семейството някакво празненство.

Тогаваше колебах дали аз да отида, тъй като аз не съм ни роднина, обаче хазайката настояваше, независимо, че съм външен, но съм приятел на техния квартирант Борис Димитров, учителя по немски. Съгласих се и отидохме двамата на тяхното празненство. С влизането си в салона при подходящо подредена маса за хапване, за пийване, аз забелязах, че там присъствува на масата православния свещеник презвитер Цанков. И хазайката ми посочи мястото да седна до свещеника. Разбира се поздравихме се ние с него, но когато започнаха да сервират ракия, хазайките като знаеха, че аз не пия алкохол не ми дадоха пред мене чашка за ракия. Свещеникът се обърна към хазайката и каза: „Абе, дайте тука чашка за ракия на този човек!“ Хазайката му каза, че той не пие, но понеже свещеника малко недочуваше, повтори въпроса и хазайката каза с по-висок тон каза: „Не пие, той е дъновист!“ И след тази дума свещеника се обърна към мен, а аз очаквах неприязнено за мене поведение от него. За голяма моя изненада, мога да кажа и за радост, той внимателно, усмихнато ме попита: „Наистина ли е това, което каза, че сте дъновист?“ „Истина е.“ „От кога сте Вие в това Братство, тамо при г-н Дънов?“ „След като дойдох в България от Белград от Югославия, от тогава съм в това Братство“. „Тогаваше казва, аз ще ви разкажа нещо историческо във връзка с Вашия Учител г-н Дънов. Тогаваше, вероятно вие сте чули, че в България Православната църква беше подела една неприязнена акция и дори жестока срещу Учението Му из цяла-

та страна. И така се стигна до там, че Св. Синод се събра на съвещание, да бъде изключен и анатемосан г-н Дънов за Неговата дейност, с която Той руши Православието в страната. Обаче за моя радост аз водах протокола в Св. синод и това, което ще Ви разкажа никой друг не знае, а именно: Варненския владика Симеон, като председател изслуша всичките владци от страната и всички се изказаха отрицателно против Учението на г-н Дънов. И най-после взе думата самия председател Варненския владика Симеон и каза: „Изслушах вас всичките и Вашите отрицателни изказвания против този човек. Но трябва да знаете, че този човек няма никаква вина, за което Вие го обвинявате и го обвинява нашата Православна църква. Този човек няма никаква вина, а ние сме виновни за всичко това, че хората отиват при Него и да слушат Неговите беседи. Ние сме виновни, защото ние не сме дали достатъчно храна на нашите православни съмишленици. Това е моето убеждение и заключение по въпроса. Той не е абсолютно виновен, за това, за което Го обвинявате.“

Ето това е пример за отношение към първопричината на конфликта.

„Сега минава една вълна, която трансформира целия обществен строй. Тя ще престрои цялата земя и мислите на хората. Животът ще получи ново направление. Бог ще преустрои света.“ (Учителят)

54. ДОМ ЗА ПРИЕМИ И ГОСТИ

Няколко думи ще разкажа за приемна среща на Учителя с братът на Савка Керемидчиева - Филип Керемидчиев. Учителят му казва в четири очи: „Филипе, да знаеш от сега нататък до края на века ще има все по-лоши, по-трудни, по-тежки времена и така ще вървят работите от лоши, по-лоши до 1999 г.“

Имахме ние съмишленици и от военната йерархия, офицери. Обаче една сестра, съпруга на един висш офицер, често посещаваше Учителя и дълго остава на разговор с Него. Това е сестра Стоянова. Съпругът ѝ адютант на Фердинанд. И тя много пъти канила Учителя да посети нейния дом, да види нейния дом. Учителят доста дълго време ѝ отказвал. „По-нататък“. Но най-после един ден решава и ѝ казва кога ще отиде и в кой ден. И пристига там на вечеря. Минала вечерята и Учителят се прибира на Изгрева. При следващото посещение на сестрата при Учителя, сестрата пита Учителя: „Учителю, какво ще кажете за моя дом?“ „Ще Ви кажа сестра: Във вашия дом имаше и царе и генерали, но Господа Го нямаше.“ Поздравявам от сърце, аз Нестор, сестрата, че имала доблест, да го сподели това изказване на Учителя след посещението Му в техния дом на стенографката Параскева Тодорова. Тя ми го преразказва този случай. Поздравявам я, Бог да ѝ прости, мир и светлина за нейната доблест.

„Сегашният свят се нуждае от ученици и служители, които да учат себе си, а на другите да служат. Вярвайте в Доброто и служете на Бога. В това се крие щастието на човека“. (Учителят)

55. НЕНАДЕЙНИ СРЕЩИ

Настоявам да кажа нещо от моите начални посещения на Изгрева, на беседите и особено в дни, когато нямаше беседи. То аз пак съм на Изгрева. Искам да бъда в стола и да слушам и да гледам Учителя, обаче когато и в делничен ден отида, няма никой, другите са на работа, аз щом съм свободен, седна на пейките в двора. Пред салона имаше маси със пейки боядисани в бяло. Лятно време и при хубаво зимно време се сервираха обеда там. Аз седна на

една пейка и гледам към балкона на Учителя и разбира се ми е драго, но не минат няколко минути и след малко се отваря вратата и Учителя слиза по стълбата и аз разбира се ставам, поздравявам се с Учителя и вървя с Него и разговаряме. Така но не съм се задържал (дълго) много, защото не съм знаел, че Той има време. Сигурно си е слезнал, си мисля аз, някъде по посока към стенографките или там към поляната и затова пак се връщам в града доволен, радостен че видях Учителя, че разговаряхме и така доста пъти. Сега когато мина половин век, навремето ако знаех, че той вижда и чува далече, щеше да ме бъде срам, стеснителност, да стоя пред салона и да гледам към жилището Му, тъй като в дните когато имаха беседи аз бях там. Аз гледайки към стаята съм го извикал с мисълта си без аз да зная.

Учителя често повтаряше нали този израз: „Доста наши братя и приятели не идват при мен, смятайки, че ме безпокоят. А те не знаят, че Аз тъкмо затова съм дошъл тук на земята.“

„Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещия строй. Това учение се крепи върху Разумните закони на природата. Божественото Учение не е ново. Аз само правя преводи на Великата книга на живота“. (Учителят)

56. Д-Р ДАФИНКА КЬОРЧЕВА

Сестра Кьорчева следвала медицина в Петровград сега Ленинград и била последна година, когато била обявена революцията през 1917 г. Тя трябвало да напусне града поради това, че е чужденка. Обаче тя имала в Ленинград познати и приятели, които я уважавали за нейните добри качества. Един от тях бил един минен инженер-евреин по произход, който ѝ предложил да се оженят, за да може тя да завърши. Тя се съгласила на това условие при положение, че след като завърши университета ще се завърне в България. По този начин тя не е принудена да напусне страната и могла да завърши медицината в Петроград - Русия.

Според уговорката тя се завърнала в България, където постъпила на работа. В службата, където работела си спечелила добро име. В това време нейния съпруг бива изпратен на служебна командировка в Швеция и Финландия и оттам решава да дойде в България. Като пристигнал в България тя и нейните близки го приели много добре, помогнали му да си намери подходяща работа, с една дума подкрепили го. Той започнал да печели добри пари и какво става, започнал да изневеряла на жена си. Тя била етична жена. Тя търпяла известно време и като видяла, че това негово поведение продължава, му поставила ребром въпроса, че това негово държане не може повече така да продължава и че той ще трябва да напусне нейния дом тъй като я злепоставя пред обществото. Той напуска жилището ѝ. По това време евреите ги интернират в провинцията. Кьорчева научава и помолва Трифон Кунев да отиде на гарата и да го освободи. Довежда го. Живеят заедно с нейната пенсия. Не го захватат като евреин. Заболява, грижи се за него и почива в нейни ръце.

Тя бе разведена с него, но го спасява от интернирането, по същия начин, както той навремето я спасява в Петроград. Тя се жертва до края. Жертвата граничи с Любовта.

Накрая тя остава сама като един брат ѝ е помагал, извеждал я на разходка и т.н. до нейното заминаване на оня свят.

Сестра Кьорчева е родом от Търново и произхожда от добро семейство.

Сестра Катя Грива се е изказала за нея, че тя е не само лекар, но и фи-

лософ, какъвто лекар не е срещала в живота си. Тя имаше много интересни отношения с Учителя. Тя бе един от лекарите, които се грижеха в последните дни на Учителя за Него.

„Когато се намерите в мъчнотии, оставете се на Божия промисъл. Той ще свърши това, което вие сами не можете. Приемете Божественото и не се месете в Неговите работи, ако искате да се успокоите вътрешно. Божественото начало в теб има грижа за всичко“. (Учителят)

57. САВА КАЛИМЕНОВ

Сестра Паша Теодорова - стенографката на Учителя ми разказа една случка.

Един ден Сава Калименов се бил подпрял до един от прозорците на Салона на Изгрева. А той е висок и слаб и стърчеше над две глави над останалите. Чудехме се как се движи. А тогава Учителят го вижда и посочва на Паша: „Виждаш ли го? Колкото е ръстът му, толкова е и неговия идеализъм.“

Беше човек на високия идеал. Той бе издател и редактор на в-к „Братство“, който излизаше по времето на Школата. В него ще намерите много интересни, незабравими страници из живота на Братството в България по времето на Учителя.

„Човекът като духовно проявление живее в целия Космос. Да съзнава човек, че живее в целия Космос, това значи, че той е свързан с живота на Бога, на ангелите и хората. Човек свързан по мисъл с Бога, чрез мисълта става преливане на живота от Бога към човека“. (Учителят)

58. КАРМАТА НА ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

С брат Георги Томалевски бях 47 години приятел. Той е роден в Крушево, Вардарска Македония. Неговите родители са от нашия край - Дебърско, преселени в Крушево и той там е роден. Когато дойдох в братството се запознах с него и цели 47 години до неговата кончина, до неговото заминаване от този свят бяхме интимни приятели. По време на бомбардировките беше разрушена кооперацията, където живеях, на ул. „Венелин“. Той дойде и ми даде ключа и аз отидох там при него. Той живееше на ул. „Шипка“ 35 и разбира се ме прибра. Цяла зима живях при него. Даде ми стаята, кабинета и с него сме водили всякакви разговори. От частен, от обществен, народностен характер, за България, за Македония. В братството по време на войната сме идвали заедно на беседи на Изгрева и т.н. независимо от това, че той беше връстник с майка ми, по-възрастен от мен към 21 години. При един разговор с него той ми сподели следното: Той, разбира се, бе връстник с Борис Николов и съученик в Школата на Учителя на Изгрева и били заедно с Бориса в комуната, в Ачларе. Но при едно частно пътуване са с Бориса във влака. Борис обикновено беше мълчалив, не говореше много. Но при това пътуване във влака заедно седи до прозореца и Борис му споделил на Георги следното нещо: Учителят му казал: „Борисе, както на тебе Мария Тодорова е съдба за тебе, имаш карма, така и на Георги Томалевски неговата съпруга му е карма. Но ако вие решите двамата да не се оженвате, а да работите за Господа, то 100 на 100, кармата ви щеше да бъде ликвидирана.“ Това ми сподели при този разговор Георги Томалевски. Нашите приятели имаха да се справят с големи задачи от личния си живот. Който проявяваше послушание към Учителя, по-лесно се справяше.

„Една от задачите на всеки човек е да осмисли живота си. Той ще го осмисли по два начина: или чрез търсене на Истината или чрез страдания“. (Учителят)

59. БОЖЕСТВЕНАТА ПАРТИЯ

Днес ще разкажа един спомен от 1948 г., за който случката се отнася. От 1944-1948 г. по време на болшевишката власт аз не бях се записал в организацията „Отечествен фронт“, а всички хора бяха задължени да се запишат. Аз по едно време, дали при идването на тази комунистическа власт или преди това бях прочел в една беседа следното нещо: Учителят казва: „Някои наши приятели от провинцията и тука от София ме питат, в коя партия Учителю да влезем? На едни им казвам, в която искате, а на други им казвам, нали сте в Божествената партия?“ Като прочетох това за Божествената партия, аз разбира се реших за себе си в никаква партия и в никаква политическа организация няма да влезна. И от 1944-1948 г. в квартала където живеях на ул. „Венелин“ и в квартала между „Венелин“, „Любен Каравелов“, „Гурко“ и „Евлоги Георгиев“ само аз не бях член в единната организация и разбира се работа не ми даваха, трябваше да имам бележка от Отечествения фронт. Аз тъй като не членувах там не ми дават работа. А приемаха се на работа от личния състав изрично лице, което притежава бележка от ОФ, като член в тази организация. И 1948 г. аз получавам повиквателна заповед от един подучастък на полицията от Лозенец, който участък не е от района където живея, а от този участък ги изпращали на лагер. И на повиквателната на гърба пише: „Носете си одеало!“ И сутринта, когато трябваше вече да се явя вече в участъка, тръгнах от „Венелин“, прекосих „Любен Каравелов“ и вървя по посока на „Граф Игнатиев“. На „Паренсов“ и „Любен Каравелов“ срещам кварталния си отговорник кап. Захариев. Той усмихнат, поздравихме се с добро утро. Той ме пита, къде сте тръгнали сега и аз му подавам повиквателната. Той стана сериозен и ми казва: „Вижте какво, ако ми обещаете, че ще влезете в Единната организация на ОФ, ще отидете тогава в участъка, където Ви викат и ще кажете: „Ако имате нещо да ме питате мене, изпраща ме кап. Захариев да Ви кажа, тогава питайте го него, каквото имате да питате мен.“ И аз му казах: „Добре“. „Обаче аз довечера веднага ще донеса декларацията за приемане в ОФ на майка ви вкъщи“. Той е квартален и знае всичкото. „Добре“, рекох. И аз отидох там в подучастъка, където ме викат, подадох там повиквателната и му казах, че кап. Захариев зе изпраща да ви кажа, ако имате нещо да питате по отношение повиквателната, питайте го него, той ще обясни. „Добре“, каза „свободни сте“ и се връщам. Но аз когато отивах за участъка и когато се връщах, когато дойде ред да бъде приет в Единната ОФ, аз реших, че ще говоря така, за да не ме приемат, да не бъде приет. И наистина, като се върнах вкъщи майка ми, мир и светлина на душата ѝ, ми казва: „Капитанът донесе декларацията, сега кои да бъдат гаранتي?“ Трябвало двама души гаранتي. И аз казвам, нека една-та да бъде една учителка по френски, в партера живееше. Ние живеехме на първия етаж. И като я питали, имате ли нещо против да бъдете гарант за Нестор „Разбира се, за Нестор, с удоволствие, защото Нестор по време на войната, той протестираше срещу правителството тогавашното, че обявиха война на Англия и Америка“. Нали по време на войната той каза: „Велика глупост“ И кой ще бъде вторият гарант? За вторият гарант трябва да търсим друг. През 1946 г., две години преди това, на Венелин имаше един обувар, който кърпи обувки и аз бях отишъл там нещо да ми направи поправка на обувката. И тогава влиза един наш съсед, активен борец, участник в септемврийското въс-

тание от 1923-1925 г. Познаваме се, но не сме говорили и той тогава ме пита: „Комшу, какво ще кажеш за Македония?“ Аз му казвам: „Македония е отново под робство след II Световна война.“ „Под робство ли?“, той ме пита. „Да“, казвам. „Ами ти говориш против ОФ, против Георги Димитров, против правителството.“ „Аз, казвам и ви отговарям по въпроса за Македония, че е отново под робство. „Аз ще извикам милиционер“. Извикай двама, аз рекох ще им кажа пак същото.“ И така аз излезох от там, от общуващата и две години се срещаме, но нито говорим, нито се поздравяваме, нищо. През 1948 г. когато СССР и България се скараха с Тито и Югославия, нещата се обърнаха обратно. Източноевропейските партийни организации се събраха, но Тито не отиде с партийна делегация в една конференция в Букурещ и се скараха. По това време, една сутрин аз вървя от ул. „Венелин“ по ул. „Любен Каравелов“ и завивам по ул. „Гурко“ и чувам след мене стъпки старчески така и някой потичва и вика: „Комшу, комшу.“ Аз като се обърнах, виждам го този стария човек, който искаше да ми прави неприятности с милицията, защото за Македония казах тогава така и аз се спрях. А и той дойде и ми подава двете ръце и ми казва: „Комшу, извинявай, ти си бил прав за Македония. Тито така и така.“ „Аз само на въпроса отговорих, нищо повече.“ „Ама аз, каза, постъпих нередно.“ „Нищо това е Ваша работа“. „Но сега времената са такива, да разчиташ на мен за какъвто случай и да ти се случи обаждай се на мен.“ Рекох: „Няма да има нужда вече.“ „Но ако се случи, викай“. И тогава майка ми казва, ще отидем при Калайджиев - за гарант. Отидохме при него. „Разбира се, Несторе, готово.“ И така вече ме повикаха нали в организация да ме приемат и поставиха два въпроса. „Защо не сте дошли досега?“ и вторият въпрос: „Защо идвате сега?“ Защо досега не сте дошли? - „Рекох, голяма навалица беше, пък и не е бърза работата и затова“. „А защо идвате сега?“ „А идвам сега, защото е много сериозна работата и отговорна от национален мащаб. Правителството реши, че е за Мира, а пък аз по убеждение съм именно за мир, против всякаво насилие, против всякаква тирания и против всякаво убийство.“ „Така ли?“ „Да, рекох, така. Аз ще бъда най-активен по отношение на мира.“ „А вие да членувате някъде в някоя църква, в някаква...“ „Не обичам членските вноски рекох, членските карти. Но когато съм свободен винаги съм на Изгрева.“ „На Изгрева ли?“ „Да, рекох, на Изгрева съм“. „Ама знаете ли, че американците ще дойдат на границата...“ „Ние, които сме за мира ще бъдем на предна линия и никой няма да дойде в нашата страна.“ И другата гарантка - учителката по френски стана: „Несторе, ако не се откажеш от твоите убеждения, аз се отказвам от поръчителството!“ „Нямам нужда, г-жа, от Вашето поръчителство, г-жа Елисавета Христова, нямам нужда. И тогава... така рекох аз, моето убеждение е постоянно и поддържам го и сега и всякогаш. За мир на всяка цена. Против всякаво насилие, против всякаква тирания и против всякаво убийство.“ И председателят, пък той бил директор на някой клон от Народна банка, комшия там и каза: „Бюрото реши да не бъде приет.“ Моя гарант каза: „Как?“, каза „кой ти дава това право? Тука в кодекса пише, когато е повикано едно лице, събранието чрез гласуване ще каже, дали да бъде приет или да не бъде приет, от къде на къде Вие така го отхвърляте.“

И понеже и двамата са партийци, споразумяха се. „Добре“. И сега, за да спласи събранието, понеже населението беше уплашено на препълнената зала, казва: „Който е съгласен да не бъде приет, да си вдигне ръката. Вдигнаха ръце само 6-7 души, другите не. И сега моят гарант, майтап иска да си играе с него. „Халаджов, да ги броиме ли? А, да ги броиме ли? Аз съм рече стар изборджия.“ „Хайде сега, който е съгласен да бъде приет?“ 95% от хората вдигнаха ръце. А той ядосан от бюрото: „Бюрото реши въпреки всичко да не

бъде приет." И аз ставам: „Много съм ви благодарен и признателен, довижда-не". И така не бях приет.

И аз сега се питам, кой прати капитана да ме посрещне на ул. „Парен-сов" и „Любен Каравелов"? Моята партия - Божествена. Личният състав на мо-ята партия го прати него, за да стане така и аз да не отида на лагер. Е, тряб-ваше да платя за това. Години наред не ми даваха работа и аз преминах мно-го оскъдно. Но моята Божествена партия ме крепеше отвътре и ми даваше си-ла. Тя и досега гарантира за мене. По-голям гарант от нея няма. Бялото Брат-ство управлява светът в нас и около нас.

60. ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаният Нестор Вельо Илиев, живущ в гр. София, удостоверявам следното:

1. По настояване на д-р Вергилий Кръстев през 1986 г. разказах спомените си и опитностите, които съм имал по времето на Школата на Учителя Петър Дънов. Тези спомени той лично записа на магнетофонна лента, а Марийка Марашлиева ги прехвърли от записите на машинописен текст. Обработката и подготовката на материалите бяха извършени от д-р Вергилий Кръстев.

2. Подготвеният материал за печат бе прегледан от мен и аз напълно одобрявам с подписа си, че този материал е мой и може да се публикува в този вид, в който ми бе поднесен.

3. Единствено д-р Вергилий Кръстев има право на публикация на записаните от него спомени, които аз съм разказал.

4. В излезналия том I на книгата „Изгревът", през 1993 г., е публикуван материал от Нестор Илиев от стр. 511-519. Отпечатаният материал е лично мой и той е записан също от д-р Вергилий Кръстев през 1986 г. и прехвърлен съответно на машинописен текст от Марийка Марашлиева. Същият материал предварително ми бе поднесен да се запозная с него и аз одобрих да се отпечати в същия вид.

5. Правата за отпечатване на моя материал - моите спомени предоставям на д-р Вергилий Кръстев, който има добрината да финансира лично и да ги отпечати в поредицата на „Изгревът".

9.октомври 1995 г.
София

Подпис:
/Нестор Илиев/

Свидетел:
/Марийка Марашлиева/

ИЛИЯ УЗУНОВ

**ВЕЧНИЯТ ДУХ
И
МЛАДОСТТА
НА
УЧИТЕЛЯ**

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. ВЕЧНИЯТ ДУХ И МЛАДОСТТА НА УЧИТЕЛЯ

Аз, Илия Узунов съм роден на 5 ноември 1905 г. в село Беляково, Търновско. Баща ми се казваше Костадин Илиев и бе градинар, а майка ми - Велика и бе домакиня. Отначало учех в отделенията на село, а после родителите ме изпратиха да уча в Търново. Бях ученик във втори прогимназиален клас в гр. Велико Търново. През същата година минавах край читалище „Надежда“ във Велико Търново и ми направи впечатление, че читалището беше отворено и много хора влизат.

Предположих, че има някаква сказка и реших и аз да отида да я слушам. Влязох в салона, където имаше доста хора седнали, намерих си подходящо място и седнах готов да слушам. Излезе един човек средна възраст с посребрена, дълга коса, чийто външен вид издаваше че е необикновен човек. Започна да говори. Не зная кой беше той и кои бяха тия хора. Накрая като свърши той своята сказка, казах си така: „Този човек не е от обикновените хора. Трябва да е някой пророк“. Повече нищо не знаех за него и нямаше кого да питам. Но като излязох вън, направиха ми впечатление хората със своята походка и своето хубаво весело настроение, светло облечени и си казах: „Това не са търновци, това са хора дошли от другаде.“ Така започна моята среща с великият Учител. Не след дълго време случайно ми попадна една брошурка и като четях тази брошурка, правеше ми впечатление, че това нещо някъде съм го слушал или чел, и продължавах да чета. Когато прочетох брошурката, на края там пишеше: „Беседа държана от Дънов в читалище „Надежда“ - Велико Търново, 1919 г., 19 август.“ От тази брошурка аз научих името на този човек, когото съм слушал в читалище „Надежда“ и онова което си бях припомнил чрез нея.

След известно време аз отидох ученик във Варна. Там вече знаех името Дънов и се запознах с хора, които са образували Братство. Влязох във връзка с тях и приех вегетарианството. И тогава вече знаех, кой е Учителят и какво е Братството, понеже четях книги и контактувах с приятелите. През това време ръководител на Братството във Варна беше брат Манол Иванов.

В началото на 1926 г. аз бях на работа в София в Министерството на благоустройството. Не познавах никого от Братството. Не знаех и къде се намира. Един ден се движех по улица „Оборище“ и стигнах до N 14. И гледам в един салон влизат хора. Аз по стар навик влязох вътре да видя и чуя за какво се говори. И когато влязох в салона изненадах се много, че аз видях вече познатият Учител, когото за пръв път бях видял в Търново, като човек на средна възраст с дълга посребрена коса, падаща до раменете. Видях и една позната сестра от по-рано и научих и разбрах, че това е салона на Бялото Братство, където Учителят държи беседите и лекциите в София. Започнах редовно да посещавам беседите неделен ден в 10 часа в салона на ул. „Оборище“ N 14.

През лятото на 1926 г., това беше първият събор, който стана в София на „Изгрева“, понеже съборите вече не се правеха в гр. Търново. Аз присъствувах на този събор и помня, че кухнята беше тогава на двора на открито. Казаните бяха поставени на открито на огнища. Така се опознах с „Изгрева“. Известно време аз отсъствувах от София и често отивах в Търново, където се запознах с Братството. Отивах на братското лозе и там се запознах с братя и сестри от Братството в Търново. От 1932 г. аз отидох да живея в София в

квартал „Изгрев“. Там започнах редовно да посещавам лекциите, които Учителят държеше в братския салон всяка сряда в 5 часа сутринта Общия Окултен клас, Младежкия клас в петък сутринта в 5 часа, Утринните слова в неделя в 5 часа сутринта и в 10 часа беседите. По такъв начин аз навлязох вече в активния братски живот. Посещавахме екскурзии на Витоша и на Рила.

През това време аз имах първата среща-разговор с Учителя. Разправих Му какъв съм, с какво се занимавам, че съм от Търново, че желая да слушам беседите Му и говорихме още много други неща, които вече съм забравил. Този разговор проведохме в приемната стая долу, в която аз бях влезал за първи път и видях скромната обстановка. След като свърши разговора, ние се разделихме с Учителя и ми направи силно впечатление, че Учителят като излезна из вратата приличаше на едно младо момче излязло по бял костюм и по жилетка. Направи ми впечатление физиономията и лицето на Учителя. Видът на Учителя бе като на младо момче и се изненадах, защото само преди няколко минути аз говорих с Него, но Той беше възрастен човек с брада. Тръснах с глава, примигнах с очи, взрях се по-настойчиво и гледката беше същата, пред мен Учителят излизаше из вратата като млад момък. Останах известно време в стаята около няколко минути и не можех да схвана и разбера това, което видяха очите ми и онова, което искаше Учителят да ми покаже. След малко излязнах и видях Учителят пред салона да разговаря с приятели. Той отново беше възрастен с побеляла коса и такъв какъвто Го знаехме. А онова, което не знаехме трябваше да го изучаваме от Словото Му. А Словото Му бе проекция на Вечния Дух, който бе слязъл на земята и се втичаше чрез Слово в Учителя. А онова, което видяха очите ми за няколко минути, това бе един подарък направен от Учителя за мен, за да видя, че младостта на Учителя и старостта на Учителя са само миг от вечността на Духът. А онова, което ги разделя, това е времето чрез което слиза Словото и пространството, в което това Слово трябва да се изяви чрез Учителя и да се прояви чрез Вечния дух в Сила и Живот чрез Неговото Слово.

2. УКРОТЯВАНЕТО НА КОНЯ

При една от своите редовни обиколки в първите години, Учителят отседнал при едни приятели в гр. Ямбол. Съседът също бил брат, но бил по професия налбантин, който подковавал конете на селяните с подкови. Тогава конете бяха голяма сила. С тях се ореше, вършееше, караха се коли, яздеха ги и всичко се вършееше с тях. Къща без кон е половин къща - така беше тогава, в онези времена. Тогава нямаше трактори, камиони и други возила както сега. Та тази професия налбантин беше много важна и много търсена. Да подковеш кон, да подковеш вол или крава не беше лесна работа. И затова си имаше мурафет и начини. Воловете и кравите се сваляха с една примка на земята. Слагаше им се едно дърво между краката, завързваха ги за него и така ги подковаваха. Но за конете бе съвсем друго. На тях просто им вдигаха копитата и ги подковаваха. Те бяха свикнали и мируваха.

По едно време при сѣда се чу голямо цвилене. Конете подскачаха и настъпи суетня. Учителят пита, какво е станало. Обясняват Му. Тогава Той отива, вижда каква е работата и дава съвет на налбантина. Този съвет е описан в една от беседите Му, там Го обяснява, че трябва да се погали коня с длан по гривата, да се пусне ръката по целия гръбнак до опашката и след това с разтворена длан да се духне под опашката на коня. Тогава Учителят Го прави и конете се усмиряват, след което биват подковани. Всички се чудят. Учителят се е върнал в къщата и говори с останалите приятели. След като под-

ковават двата луди коня, съседа отива при Учителя да Му благодари за съвета. Учителят се усмихва и казва: „А сега е време да укротиш своя кон.“ „Ама, Учителю, аз нямам никакъв кон - аз съм беден човек. Изкарвам си хляба с чук, подкови и подковаване.“ Учителят продължава: „Аз все за този кон ви говоря на всички - това е ума на човека.“ Всички ахват. Замълчават. Примерът е удачен. Той е пред тях. Остава да се укроти и новият кон, който е у всички - да се укроти умът на човека. И след това да се подкове с Духът на Истината. А Духът на Истината ще Го намерите в Словото на Учителя, защото Глава на Твоего Слово е Истината.

3. ИДЕИ И ДЕЛА

Беше дошъл 9.IX.1944 г. Руските войски навлязоха в България, а с тях комунистите взеха властта. Тогава всички смятахме, че всичко ще се умири, че предишните гонения срещу Братството от свещениците и властите ще изчезнат. Но не минаха един-два месеца и започнаха нови гонения срещу Братството и то от новодошлите на власт комунисти. Аз и Христо Цонзоров, който бе агроном отиваме в с. Мърчаево при Учителя и споделяме тази неочаквана развръзка за всички нас. „Учителю, досега ни гонеха, да не би да сме комунисти. А сега започнаха да ни гонят, защото не сме комунисти. Какво да правим?“ Учителят ни изглежда толкова учудено, че дори ахна от учудване. „Ами вие идеи нямате ли?“, ни запита Учителят. Ние се оглеждаме. Тази мисъл на Учителя увисна във въздуха като кръг от светлина и там остана. Ние си тръгнахме и накрая аз все пак успях за миг да зърна, че когато си тръгахме въпросът на Учителя не беше въпрос и думи, а беше част от Словото Му, което бе се запечатало като кръг от светлина над нас. Това нещо се запечати в очите ми и в ушите ми до края на живота ми. А Христо Цонзоров след известно време се обяви срещу Учителя - прие други идеи и започна да им служи. Хората се различават по идеите, познават се по думите си, а се доказват чрез делата си. Идеите слизат от един свят, който е свят на Светлина и Виделина. Те се изказват чрез човешкият език и чрез думите, които обличат дадена мисъл. Но те се реализират чрез човешките дела. На земята светът на тези идеи може да се познае само чрез делата, които са реализирали тези идеи. Затова се казва в писанието: „По делата им ще ги познаете.“ Онези, които имаха в себе си идеите от Словото на Учителя бяха проверени от живота в разстояние на 45 години и днес по делата им може да се познаят. Затова днешното и утрешно поколение ще ги различава само по делата им.

4. ДЯДО БЛАГО

От възрастните приятели ние младите го помнихме като беловлас старец, когото наричаха „Дядо Благо“. Това беше неговият литературен псевдоним. Иначе се казваше Стоян Русев - беше учител и детски писател, и с голямо неповторимо творчество за деца и юноши.

Текстът на песента „Братство-Единство“ е от него. Също текста на песента „Росна капка“ е от него. Когато дядо Благо си замина от този свят Учителят каза: „Аз го обичах него. Той беше сърдечен!“ Това Го каза на обед. А последващите две беседи, които Учителят изнесе накрая каза: „За дядо Благо запалих две свещи - това бяха тези две беседи, които изнесох пред вас.“ Светлината на тези две свещи, беше светлината от Словото на Учителя. То бе предназначено за съзнанието на дядо Благо, който бе в Невидимия свят и за

всички души, които бяха отвъд и за всички ученици, които бяха в Школата. Словото на Учителя има едно качество. То носи и разпръсква Светлина в умовете на хората. Словото носи и раздава Виделина за човешките души заминали отвъд и за човешките души, които са на земята като ученици на Школата. Това е връзката между светлината на двете свещи и двете беседи на Учителя и връзката между Виделината и човешките души на земята и отвъд в Невидимия свят. Това е връзката изразена чрез песента „Братство-Единство“, които ние търсим тук на земята и искаме „Братство и Единство“ за душите ни. А това означава Светлина за умовете ни чрез Словото на Учителя и Виделина за душите ни чрез идеите на това Слово. Словото е светлина за ума и Виделина за човешката душа.

5. ДРУГ ПЪТ НЯМА

Беше една обичайна беседа в един обичаен ден както всички други дни. Ние сме се наредили на столовете в салона на Изгрева. Слушаме и записваме в тетрадките си. Накрая на беседата Учителят стана прав, остави Библията на катедрата и каза: „Е, рекох, този е пътят. Няма друг път. Пребродил съм цялата Вселена. Друг път няма и няма!“

Така завърши беседата на Учителя като стоеше прав с десния крак напред, с вдигната дясна ръка и с длан сочейки напред и с показалец и пръсти напред и нагоре. Това беше необичайна беседа в един необикновен ден. Кой бе този път? Този път бе пътят на човешката душа и човешкият дух слезнали на земята чрез Мировата Любов на Бога. Това е пътят на човешката душа и човешкият дух, които трябва да възлезат от земята чрез Космическата Любов на Бога. Този път е показан и го има в Словото на Учителя. Този път е пътят на ученика. И ще го намерите в Словото Му. А пътят на Великият учител е път, чрез който Той слиза от трите свята: светът на Истината - който е Божественият Свят, светът на Мъдростта - който е свят на Виделината и светът на Любовта - който е свят на Светлината. Великият Учител слиза чрез Словото на Бога. Друг път няма.

6. СИЛАТА НА ИДЕИТЕ И СИЛАТА НА ВЯРАТА

Имах един познат. Казваше се Обретен Недев от гр. Търново. Беше комунист и подгонен от властите побягна към Драгоман, като иска да премине границата и да се прехвърли в Югославия. Тогава комунистите от там бягаха, после се прехвърляха в Австрия и оттам заминаха за Съветска Русия. Но той не успява, охраната на границата е била на мястото си. После се връща в София и преминава в нелегалност. Търси нови пътища да мине границата и да се махне от преследването на полицията. Но понеже бивал и чувал за Петър Дънов много неща от много хора, както от свои близки и решава да отиде при Него за съвет и помощ. Отива при Него и Му разказва всичко. Учителят му казва: „Няма да се отказваш от идеите си. Премини границата!“ „Но има охрана“, отвърнал той. „Аз ти гарантирам преминаването на границата!“, отсякъл Учителят. Отишъл си от Учителя с вяра и уверен, че неговият път е отворен. Хванал влака, качил се като обикновен пътник до Драгоман, като седнал в същото купе на същия влак, който заминавал за Югославия. Той разказваше: „Никой не дойде да ми провери нито билет, нито паспорт, които аз няхах. Седях си спокойно в купето. Така преминах границата.“ Този случай ми го разказа 10 години след 9.IX.44 г. Разказа ми още какво му е казал Учителят:

„Вашите идеи са хубави, но метода за тяхното постигане ви е погрешен. Вие искате насила да накарате хората да мислят като вас.“ Такава сходна мисъл на Учителя бяхме чули и други път. А ние това го проверихме 45 години след като комунистите дойдоха на власт. С тези техни погрешни методи, за които бе казал Учителят се роди тяхното насилие и ние бяхме свидетели на една епоха от насилие и беззаконие. Но преминахме тази злочеста епоха. Когато бяхме подложени на най-големият гонения, този приятел Обретен Недев не се уплаши да каже тази своя опитност с Учителя. Това му правеше чест. Той беше идеен човек и беше останал като такъв. Той беше познал силата на идеите и имаше една реална опитност за силата на вярата чрез онова преминаване през границата на времето без билет и без паспорт. Такива хора опознали силата на идеите и силата на вярата знаеха своя път. Този път бе осветен от техните идеи и послан от тяхните дела. Затова след 45 години ние можем да проверим думите на Учителя за силата на идеите и за силата на техните погрешни методи на действие. Тези погрешни методи на действие разрушиха и „Изгрева“ и посегнаха срещу Словото на Учителя като Го унищожаваха чрез обиски, претопяване и горене. По този случай Учителят на времето бе казал: „Че има грешка в израза: всяка власт е от Бога!“ И че истинският превод е следният: „Всяка праведна власт е от Бога!“ А кои са праведните? Това са синовете Божии, които носят Светлината, Виделината на Словото на Бога и които оживяват чрез делата си на земята чрез Добродетел и Правда. Божията Правда възстановява Царството си на земята чрез Светлина в умовете на хората и чрез Виделина в душите им, и чрез праведни дела на земята.

7. ОБЩ ОБЯД И НОВИ ДРЕХИ ЗА КОНЦЕРТ

Намираме се на общ обяд на „Изгрева“ в трапезарията. Около Учителя са седнали приятелите. Обикновено онзи брат, който идваше от провинцията го поставяха до Учителя, защото беше гост и трябваше да бъде по непосредствено до Учителя. Казана е молитвата за храна и всички се навеждаме над чиниите и се храним. Ядем супа от картофи. По едно време стенографката Паша Теодорова, както е седнала отдясно до Учителя споделя: „Учителю, чух да казвате, че когато човек отива на концерт се облича с най-хубавите си дрехи за два часа колкото трае концерта, а после се връща и си ги съблича. А когато отива да се храни у дома, сяда със старите си дрехи и яде каквото му попадне“. Учителят се усмихва и добавя: „Това е защото хората не оценяват храната, която поемат.“

Братът от провинцията седнал от ляво на Учителя слуша внимателно. Вечерта е поканен на концерт в града. Отиват и се връщат. На следващия ден братът има среща с Учителя. Братът боледува и иска съвет от Учителя. Учителят се обръща внимателно към него и казва: „Съветът към Вас бе даден вчера на общият обяд. Нали ходихме снощи на концерт с новите си дрехи? Сега остава да приложите и второто - да внимавате с какво се храните“. Учителят му подава една беседа. В нея той намира съвети как да се храни и с какво да се храни.

След време споделя: „Отидох на Изгрева, срещнах се с Учителя, храних се на общ обяд с Него, после ме заведе на концерт, подари ми книга и аз оздравях.“ Ние се смеем от сърце. Знаем истината. Знаем и това, че братът бе разбрал точно символиката в думите на Учителя, беше разбрал тълкуванието и закона и всичко беше приложил от прочетеното от беседата. Беше проявил послушание и старание. Като онова, което човек, прилага когато си облича новият костюм за предстоящ концерт. Концертът бе посетен от всички, а по-

уката остана за едногo понеже той оздравя. След време братът сподели с всички и така тази поука стана достъпна както за нас, така и за вас.

8. СЛОВОТО И МУЗИКАТА

Срещам се с Учителя, но вече на сын. Учителят си е заминал преди тридесет години. Ние сме двама братя с него в една стая. Учителят започва да пее така както никога не бях Го слушал. Пя дълго. Когато свърши да пее чух да ръкопляска и видях около нас много народ. Събудих се. Много умувах върху сына си. Изтъкувах го, че ще дойде ден и време когато ще приемат Учителя. Но вероятно това ще стане първо чрез музиката и песните Му. Бях чул Учителя веднъж да казва: „Могат да посегнат върху Словото, но върху музиката не могат“. Наистина доживяхме времето да посегнат върху напечатаното Слово на Учителя през 1957 година - тогава изгориха и унищожиха всичко, което намериха на „Изгрева“ като беседи и книги от Учителя. Забраниха ни да се събираме. Но всеки сам си четеше от лично водени бележки, тетрадки и бележници. Остана музиката на Учителя, която си пеехме и която свирехме. Останахме и ние живите ученици, които свирехме и пеехме тези песни. Ние ги знаехме наизуст, а част от неиззетите песнарки ги бяхме укрили в потайни къшета. Наистина не можеха да посегнат върху музиката, но ни ограничаваха да се събираме и пеем заедно. Дойде определеното време и ние доживяхме, че нещата се промениха. Дойде 10.XI.1989 г. И аз днес смятам, че ще ни приемат не нас, заради самите нас. А могат да ни приемат с цел да ни изслушат заради музиката на Учителя. Музиката на Учителя и езикът на тази музика е универсален и всеобхватен. Той е предназначен за душите на хората. А това е най-важното. Да се добере музиката до душите на хората. Защото Словото на Учителя и музиката на Учителя е предназначена за човешкият дух и човешката душа от съвременното човечество. Словото на Учителя е за човешкият ум, за да внесе в него Светлина от идеите на Словото Му. Музиката на Учителя носи Виделина и тя е за човешката душа, за да внесе в нея свобода. Само човешкият ум, който има Светлина и само човешката душа, която има Свобода могат да направят общение с Бога чрез Словото и музиката на Всемировият Учител. Това е пътят на ученика. Друг път освен този на земята за хората няма.

9. ПЛЪКЪТ С ПАРИТЕ

В младите си години се записах да следвам в чужбина инженерство, което не завърших по различни причини. Когато заминах аз-оставих една голяма сума пари при Учителя да ги съхранява и да ми изпраща, когато стане нужда. Той караше Боян Боев да ми ги изпраща и аз ги получавах редовно. Но аз се завърнах и не завърших образованието си. Отивам при Учителя и Той ми казва: „Ако искаш може да си вземеш всичките пари.“ Но аз не ги взех, защото нямаш къде да ги държа. Освен това беше ми някакъв неудобно. Отидох в чужбина, задължих Учителя, а сега се връщам без да съм си взел диплома за образование, а искам да си взема парите обратно. Не върви тази работа. Минаха една, две години и парите останаха при Учителя. След като си замина Учителя и няколко месеца след това аз споделих с един брат, но съвсем случайно, че съм оставил при Учителя една сума, но сега не ми е удобно да отида и да ги търся. Ще ме уличат, че търся пари от Учителя. Този брат също случайно подхвърли, че при Боян Боев имало оставени пари от Учителя за няко-

го си. Отивам при Боян Боев и така плахо го запитвам, какви са тези пари оставени при него. Боян Боев става и с висок глас казва: „Учителят остави този плик при мене и каза да ги дам на лицето, което дойде, за да си ги получи. Но не ми е казал името на това лице. Ха, сега да провериме.“ Боян бърка в плика, изважда едно листче и прочита: „Предайте тези пари на Илия Узунов. Те са негови.“ Аз стоя като гръмнат. Значи Учителят си заминава от физическият свят и преди това се сеща за мен и лично оставя бележка и предава парите на Боян, за да ми се предадат. Ако бяха останали тези пари, а те не бяха малко при онези пари, които намериха след заминаването Му, в Неговата стая, щяха да кажат, че са братски пари и нямаше да ми ги върнат. Брат Боев се смее. Аз мълча и сълзи се набират в очите ми. Аз плача. Учителят е Учител за всички, защото Божественият Дух и Духът в Учителя се проявява чрез множество, изявява се като един, а се проявява като множество за всички. Този основен закон го проверявахме многократно в Школата на Учителя чрез нашите опитности с Него.

10. ТЪРПЕНИЕТО

Всеки от нас имаше своите слабости и своите недостатъци. Някои от тях ги знаехме от само себе си чрез постъпките си, а други ни ги бе посочил Учителя с цел да работим върху тях и да се справим с тях. При други случаи Той ни задаваше задачи, които трябваше да ги разрешаваме. Тогава виждахме, че разрешаването на тези задачи води именно до това, за да разрешиме онова, което не можехме да го правим. Така научавахме за онова, с което трябваше да се справим и преборим. Питам веднъж Учителя: „Учителю, как трябва да работим та да развием търпението си?“ Учителят ме изглежда изпитателно и казва: „Той, животът ще те научи.“ И ето сега цял живот уча това търпение. А това не са малко години. И през много неща минах и трябваше да се справям. Слава Богу едно успях друго не успях, но се движих напред. А можеше да постигна повече в този живот. Но толкова можах, толкова ми бяха силите, въпреки съдействието от Учителя през всичките тия години. Та търпението беше взаимно. Аз търпах негодите, а животът търпеше мене и ме чакаше да се коригирам. А какво ли беше търпението на Учителя спрямо мене - мога само да гадая. Да ме чака толкова години, да ми съдействува и подпомага, а аз едвам, едвам да прекривам едно след друго годишните времена.

11. ЗАБЛУЖДЕНИЕ И ПРИМАМКИ

Всеки от нас на „Изгрева“ преминаваше през изпити. Така ги наричаше Учителят. Но ние ги приемахме като мъчение и като страдание. Бяхме свикнали да казваме: „Такава е нашата карма.“ Така по-лесно ги приемахме, защото знаехме, че ние сме ковачите на своята карма, която сме ковали и изковали през миналите векове. По-лесно се възприемахме това обяснение. Та дори се гордеехме с това и се тупахме по гърдите. А когато говорехме за изпити смятахме, че трябва съзнателно да се справим с не една задача. А те бяха многобройни и разнообразни и една с друга не си приличаха.

Бяхме при Учителя. Един брат се оплакваше от своите неудачи. Учителят го спря и каза: „Аз плача не за вашите страдания, а за вашите заблуждения“. Ние всички се умълчахме и се заслушахме. Замислихме се. Значи страданията ни стоят нашите заблуждения? Значи над страданията стоят нашите заблуждения? Как да ги узнаем? Как да се справим с тях? Учителят про-

чете мисълта ми и каза: „В духовния свят има много ями и дупки. Те се прикриват и замаскирани от изкусни майстори и има примамка над тях. Подскачаш да вземеш примамката над тебе и под тежестта на тялото си падаш в ямата. Ако минеш по пътя без да подскочиш към примамката - ще отминеш ямата. Зависи от светлината на вашето съзнание и затова по кой път сте тръгнали и какво търсите от живота си. Ако вървиш по пътя на ученика чрез Словото на Учителя ще узнаеш задачата и пътя на твоят живот на земята. Ако се отклониш от пътя заради някоя примамка ще паднеш в ямата и тогава ще те хване законът на кармата и от там няма отървяване. Ще си изплатиш до края.“

Имах дълги години на земята и видях много примамки закачени по дърветата на „Изгрева“. Видях и онези, които лакомо протягаха ръка към тях. Видях и как се пада в ямата и какво значи карма. Не бяха малко тези случаи - това бяха живи хора и мъченията и страданията също бяха живи. Тогава разбрах защо Учителя не плачеше за нашите страдания, а плачеше за нашите заблуждения, които ни отклоняваха от пътя на ученика и от Школата.

12. КЪДЕ Е БЯЛОТО БРАТСТВО?

Една група приятели сме се събрали около Учителя и разговаряме. Един от приятелите бе много въодушевен от цялата тази обстановка и задушевна атмосфера и възкликна: „Благодаря на Бога, че срещнах това Братство.“ Учителят седнал го изглежда внимателно: „Рекох, това което мислите и виждате - това не е Братство“. Учителят спря и с жест на дясната си ръка показа целият „Изгрев“ с нас самите. После продължи: „*Бялото Братство не може да се вмести в един народ, в едно общество, в един човек. Бялото Братство е Всемирна общност на възвишени Души и мощни Духове, завършили своята земна еволюция преди милиони години. Днес те са служители на принципите на Мировият Дух на Битието, на Абсолютния Дух на Битието и на Бога.*“ Ние сме смълчани и сме се сгушили като уплашени пилци около квачка търсейки да ни прибере под своето топло крило. Някои от сгушилите се тихо попита: „А какво сме ние тогава, Учителю, тук на „Изгрева“?“. „Вие имате привилегията, че сте призвани в този народ, за да се посее във вашите души семето от Словото на Бога. А сега вие сте слушатели, някои от вас са оглашени и някои от вас са кандидати за ученици. Ако имах поне един ученик в Школата, то аз щях да го използвам като опорна точка, за да поставя върху него лоста на Словото си, с което да повдигна съзнанието на този народ с един сантиметър. Но го няма този ученик. Ще се изчака за друга епоха. За вас оставям Словото да го проучавате и приложите. Това за вас е достатъчно за тази епоха. Трябва да се подготвите и да излъчите онзи ученик, който през следващата епоха трябва да послужи като опорна точка сред този народ, за да може чрез него и чрез Словото употребено като лост да се повдигне българския народ. А чрез него и останалото човечество. Това е пътят. Друг път освен този вие днес нямате. Това е пътят за изучаване, проучаване и приложение Словото на Учителя.“

Ние сме се сгушили, примигваме, огледаме се и вече не питаме къде е Бялото Братство и не се питаме кои сме и за какво сме дошли тук. Това вече бяхме разбрали от думите на Учителя. Оставаше да се прилага.

13. НЕБЕТО НЯМА ДА РАЗРЕШИ

След Паневритмия сме се събрали около Учителя и разговаряме. Задават Му се въпроси и получаваме отговори. Запитват Го за богомилството и защо са били изгонени от България. Отговаря подробно. Ние кимаме глава в знак на съгласие. По едно време Учителят става сериозен и казва: „Боян магът е идеологът на учението, а поп Богомил е разпространителят. Като идея и в своята чистота учението е истинско. Но последователите му го измениха и му дадоха друга насока - направиха го социално и политическо. Искане да вземат имотите на феодалите и болярите и да ги раздадат на селяните. Искане да премахнат църквата с нейната феодална власт и да им вземат имотите като ги раздадат на селяните.“ Учителят говори много по този въпрос. В нашите среди имаше приятели с леви убеждения и беше им драго да слушат това, как трябва да се вземат имотите на богатите и да се раздадат на бедните. Учителят схвана много добре това и продължи: „Когато дойде един духовен човек и сваля духовни идеи, винаги неговите последователи искат да ги променят, за да могат да проявят себе си чрез тях.“

Но сега Небето, този път няма да им разреши да променят Словото, да променят идеите на това Слово и да ги изопачат с времето. Небето няма да им разреши. Цялата духовна и светска власт е в ръцете на Небето. То ще вземе мерки.“

Ние слушаме и кимаме одобрително с глава. След заминаването на Учителя се заредиха години и десетилетия. Случиха се много събития. Питаме се непрекъснато защо стават и защо се случват тези събития, с които понякога не бяхме съгласни и не ни отърваха. Да не би това да е ръката на Небето, която ни спира и предпазва от изопачението? Нали невежият, когато се движи изопачава и проваля всичко в своето незнание. Тогава за небесната и земна власт е по-добре да спре да се движи едно невежество по земята чрез закона на държавата. Ето това е, което ме е озадачавало през всичките тези години, когато ни ограничавах, спирах ни да се движим, да се събираме и да се проявяваме като последователи и защитници на това Братство. Разбрахме, че защитата на това Братство по думите на Учителя, днес се намира в ръцете на Небето. Това за мене беше откровение, а за вас поучение.

14. КОИ РАБОТЯТ И КОГО СЛАВЯТ?

Беше неделен ден в 10 часа на обща беседа. Бяха дошли много гости от София. Празнична обстановка. Учителят изнася своята беседа и накрая завършва беседата си така: „Всички ще работим. Едного ще славим“. Каза това, стана, вдигна дясната си ръка с дланта напред и се оттегли. Последваха песни. Изминаха години. На „Изгрева“ започнаха да стават промени. Едни работеха, други не работеха - кого славеха не зная. После имаше моменти когато всички работехме - но един казваше едно, друг казваше друго. И за славенето на Едного не се стигна. Загубихме се в споровете. После дойде време да се разделим. Всеки поотделно работеше и всеки славеше оня, когото си искаше. Така че минахме през всички етапи. А сега трябва да се върнем на онова място, на което трябва да се съберем по идеи, да работим за дела и да славим Едного. Да се доберем до Обединението и до Единството трябва да живеем по Дух и в Истина чрез Словото на Учителя; да се претворяваме в дела чрез Сила и Живот. Това е пътят ни. Да работим всички в името на една идея и Едного да славим. Както се казва в онзи псалом: „Не нам Господи, не

15. ВЕЛИКОТО ОТКРИТИЕ

Имах технически наклонности да правя разни нововъведения. Веднъж бях на гарата и виждам как стрелочника с ръка премества стрелката, за да премине влакът от един коловоз в друг. После се замислих, не може ли да се направи такъв уред и апарат, който да става автоматически и да се съобщава това в гарата, та да не катастрофират влаковете. Работих върху тази идея дълго време, чертах много чертежи. Отивам при Учителя и Му показвам чертежите на моето откритие. Учителят ме поглежда и казва: „Ти мисли по тая работа“. И аз продължих да мисля, да работя, да чертая все нови варианти. Но всичко остана на чертежите. След няколко месеца един холандски инженер изнамери уреда и го патентова. Гръмнаха вестниците с това велико откритие за железниците и влаковете. Тогава в Европа най-сигурният транспорт бе влакът. Отивам развълнуван при Учителя с мисълта, че някой ме е преварил и открил моят уред. Разказвам Му и Му показвам новината във вестника. Учителят го поглежда, оставя го на масата и казва: „Законът е такъв. Трябва десет души да мислят за едно откритие. Невидимият свят избира онзи, който ще го реализира, но трябва всички да го подлишат. Ако не го подпише един от десетте човека - нищо не става. Откритото остава в тайна. И ти участвува в това откритие.“ Аз си тръгвам. У дома прибирам чертежите и ги оставям в един ъгъл да ми напомнят, че съм един от десетте човека работил по това откритие. По-късно в беседите срещнах една мисъл от Учителя, че за да се даде едно откритие на човечеството, то трябва да бъде готово за него и тогава Невидимият свят намира онзи, който има знание и качества, за да го реализира, като Невидимият свят му създава подходящи условия. Научих едно знание, че откритията не се дават на случайни хора.

16. ЕДНА ИДЕЯ И НЕЙНАТА РЕАЛИЗАЦИЯ

По това време аз работех върху идеята да се направи един малък тъкачен стан, на който всеки да може да си тъче плат, който е необходим в едно домакинство. С този стан аз бях на „Изгрева“ в квартирата, в която живеех. Една вечер дойде в тази квартира Учителят с няколко други братя на вечеря. След вечерята, при която имаше разговор и аз Му разказах за тази моя идея и че стана е тука при нас и не искам да Му го покажа, да види какво представлява. Учителят дойде, аз направих демонстрация да види как се работи и казах, че има някои малки слабости, които искам да отстраня и тогава станът ще бъде готов. Учителят се усмихна и каза: „Ще стане“. Беше весел и настойчив и ме насърчи. Обаче във връзка с конструкцията на този стан аз трябваше да сключвам парични заеми, да вземам кредити, с които ми стана много тежко да се оправям, тъй като заборчлях и един ден реших да спра тази работа. Разглюбих го, турих частите на страна и спрях да работя.

След известно време при една среща с Учителя Той ме запитва: „Какво стана със стана?“ Казах Му, че съм спрял и сега не се занимавам с това. „Ти, рекох, продължи от там, до където беше стигнал“, каза Учителят. Обаче аз бях престанал да мисля за него и не се занимавах с него и не работех върху него. По-късно направих опит да направя едно друго моделче, направих няколко опити, но и него не го довърших и така престанах да се занимавам с конструкцията на стана. По-късно при една среща Учителят ми каза: „Ти хвърляш всич-

ките си капитали на фронта и като загубиш след това нямаш помощ, а така не трябва. Как правят военните? Имат войници на първа линия, но имат и тил и запас. Значи, когато първата линия отслабне прашат от запаса. А ти всичко каквото имаш хвърляш го на фронта и капитулираш." От срещите и разговорите с Учителя добих едно впечатление, че Учителят ми разкриваше известни закони, които не се отнасят лично за мен, а изобщо са принципи в живота. Той вземаше участие в разрешаването на нашите трудни задачи и по такъв начин Той живееше непрекъснато с нас. За да реализира човек нещо освен идея трябва да има духовен капитал и разрешение от Невидимия свят. След това трябва да има качества и вътрешна организация, за да може да организира нещата в себе си. Чак тогава идват и се откриват пред него външните условия, за да реализира тази идея. Скъса ли се веригата отгоре надолу, то реализацията се преустановява. Ето това е закона, който изнасям пред вас, при който аз бях потърпевш. За мен остана поуката, а за вас изнасям този закон като знание.

17. КРЕДИТОРИ И ТВОРЧЕСТВО

В младите си години имах вътрешен подтик да пиша. Затова бях написал една книга и я бях дал на една сестра да я прочете и да си даде мнението по нея. А тя пък беше я занесла от своя страна на Учителя и Му я показала. Учителят я прехвърлил лист по лист, прочел заглавието, огледал я оттук, оттам и казал: „Кажи му да си уреди сметките с кредиторите.“ Дойде сестрата, предаде думите Му и ми върна книгата. Тя имаше заглавие: „Ново творчество на нов живот“. Прибрах книгата и се замислих. Значи човек докато не си плати полиците от стария живот, не може да твори нещо за новия живот. Това го изпитах на гърба си и до днес. Докато не се освободиш от онези вътрешни връзки, с които като с въжета си завързан за стария живот, ти не можеш да се освободиш и да тръгнеш по нов път. Този нов път е разгледан от Учителя, като път на ученика още през 1927 година. Само свободният човек може да твори, защото творчеството е вътрешен процес. Завързан ли си отвътре с въжета, ти можеш да се справяш единствено ако започнеш да развързваш въже след въже. Това ще бъде пътят на твоето освобождение и този път може да бъде полезен за другите, които вървят след теб. Ето това е най-важното - това означава приемственост на опита.

18. КРЕДИТОРИ И УМЪТ НА ЧОВЕКА

При една среща с Учителя аз Го запитах по разни въпроси и Той ми отговаряше, но в един момент Той се обърна към мен и каза: „Ти ще кажеш на кредиторите ти да почакай. Ще си оправиш сметките, ама да имат търпение да те почакай.“ Аз разбрах, че това се отнася до заемите, които бях направил от наши братя за конструкцията на този стан. Бях в голямо материално затруднение. Бях взел кредит да изобретя онзи стан, но не можах да го построя до края. Имаше причини за това. Но аз послушах Учителя и минах последователно при тях и им казах да ме почакай, защото сега не мога да изплатя борчовете си. Те разбраха, че не се крия и решиха да ме изчакат. И наистина след известно време приходите ми се увеличиха и аз успях да си изплатя всички задължения, които имам към кредиторите си.

По онова време много ме занимаваше мисълта да замина в чужбина и да следвам инженерство, тогава в България нямаше такъв институт. Един ден

споделих с Учителя, че имам това желание, обаче че нямам пари, нямам средства да уча там. Той ме погледна сериозно така и с един особен тон ми каза: „Че то не се следва с пари, следва се с ум.“ По него време бях на служба в софийско областно инженерство. Донесоха там някакви машини от Америка и ме пратиха да направя експерименти с тях и въобще да се занимавам с тях. Това нещо много ми помогна и аз проучих конструкцията на тези машини. Аз предложих едно мое рационализаторско изобретение, за да могат да се изработят части за тези машини вместо да ги доставят от Америка. Министерството прие моето предложение и ми възложи под мое ръководство да изработим тия части. Аз започнах да се занимавам с изработването на тези части. Набавих си материал. Тогава имаше много частни работилници и навсякъде каквото поръчаш, могат всичко да приготвят. След известно време аз получих вече доста голяма сума за тази работа и имах възможност да замина да следвам в Австрия. По такъв начин аз проверих, че думите на Учителя са верни и че се следва не с пари, а с разум. Защото, за да направя тези части аз трябваше да работя със своя разум. Освен това с тези пари аз изплатих своите дългове, за които Учителят ми бе казал, да помоля кредиторите да ме почакаат. Аз се върнах от Австрия, но не можах да се дипломирам. Тогава разбрах, че се следва не само с пари, но и с разум, но и с постоянство и воля. Това означава да има последователност в онази верига, която свързва идеята, която я прокарва като мисъл в ума ти, която се организира в самият тебе и която трябва да се организира на физическото поле. Това означава качества, способности, организация, много труд и постоянство, придружени с воля в името на един идеал. Прекъсне ли се някъде тази верига, прекъсва се всичко. Аз тогава имах възможност да наблюдавам не само със себе си, но и с другите около мен, които бяхме на „Изгрева“. Всеки от нас правеше някъде грешка и се прекъсваше тази верига и затова резултатите ни бяха повече от скромни.

При една друга среща с Учителя, аз Го запитих за някои мои проблеми обаче Той ми отговаряше както се казва „ни в клин, ни в ръкав“. Той ми каза следното: „Ти надолу из баира не разслабвай спирачката, а нагоре из баира не я стягай.“ Аз размишлявах върху тези думи на Учителя. Какво значи: Не разслабвай спирачките надолу и не стягай спирачките нагоре. Аз открих в своя характер една черта, че когато всичко ми се нарежда добре, аз се отпускам и засилвам колата и може да катастрофирам. А когато се намирам в някои мъчнотии и затруднения, аз още повече стягам спирачките нагоре. Значи Учителят иска да ми каже, когато работите вървят добре, не се засилвай много силно. А когато пък не вървят, не се плаши и не стягай съзнанието си. Ето, това означава, да се добереш до една идея, да я свалиш като мисъл в ума си, да я организираш и да я приведеш в изпълнение точно разчетено по време и на края да я реализираш на земята в съответните условия. А да я реализираш на физическото поле, трябва да работиш добре и да боравиш изкусно с онази спирачка, за която говореше Учителят. А това означава, с каквато светлина в съзнанието ти работиш още от самото начало, с такава бледа на съзнанието си ти ще трябва да работиш до края. Трябва да има връзка в твоето съзнание и да протече светлината от това съзнание като мисъл, която да се реализира по време в точно определени условия. Ето, това са опитности с Учителя и това е едно знание, което ще намерите в Словото Му.

19. НЕОСЪЩЕСТВЕНАТА ИДЕЯ

Имах влечение и наклонности за технически неща. Отидох при Учителя и споделях своята идея да направя техническа работилница за „Изгрева“.

Обясних Му, защо ни трябва. Тук всеки строеше своя дом и затова бяха нужни сечива. Освен това с тази работилница аз исках да направя някои уреди, станове, с които братята и сестрите да работят и да си изкарват на място хляба. Така че моята идея имаше общото добруване на всички. Учителя след като ме изслуша каза: „Хубаво, направете я.“ Аз се залових да правя скици и планове. Но дойде 1939/40 г. и войната започна. Всичко се обърка. Срегнах веднъж Учителят и Му казвам, че не може сега да се започне тази работилница. Той ме изслуша и каза: „Да, не може.“ Той се съгласи. Освободих се от това напрежение, че не мога да устроя и осъществя тази идея. За всяко нещо си имаше своето време. Аз бях изпуснал времето или се бях разминал с него. Все едно, това беше без значение. Времето беше изтекло, което бе определено за реализацията на тази идея. Дойдоха други събития, които заеха останалата част от времето. Бяха дошли други времена за осъществяване и за протичане на други събития и осъществяване на други факти. Моето време бе изтекло. Остана неосъществена идея.

20. НЕВЪЗМОЖНО ИЗОБРЕТЕНИЕ

Понеже тази техническа жилка в мен не ми даваше мира, затова се чудох с какво ново да се захвана. Дойде в главата ми една нова идея, да направя един стан, с който да се тъче полуавтоматично и да създаде работа на много братя и сестри. Отивам при Учителя и Го питам, дали това е възможно. Казва ми така: „Ако можеш да го направиш е възможно. Ако не можеш - не е възможно.“ Учителят въздъхна. Усетих, че възможностите на човешкият дух имат свой предел на земята. Правих, струвах - сглобявах, разглобявах - накрая нищо не излезна. Разглобих всичко и го сложих в един сандък. Учителят няколко пъти ме запитваше, какво става със стана. После направих друг модел, но и него не доизкарах до края. Но дойде един брат и сестра и като го видяха казаха: „Продай ни го такъв какъвто е.“ Аз им го дадох. Те го сглобиха, а брата беше малко техник и има търпение да му сложи още някоя и друга част, но по моя идея. Станът бе пуснат в движение. И работи цели петнадесет години и с него те си изкарваха хляба и хранеха голяма челяд. Като ме срещаха все ми благодаряха и бе благославяха за стана. И тогава си спомних думите на Учителя. Значи аз не го направих, значи за мен това бе невъзможно. Но дойде друг и го направи - значи за него бе възможно. Да се чудиш и маеш. После разбрах причината. Аз имах идеята, но не можах да я сваля докрай и я облеча в устройство. Дойде друг и я довърши с толкова малко труд и с такова голямо вдъхновение. Беше изненада за мен. А за тях бе откровение и благословение от Небето. Вероятно той бе един от онези, който трябваше да се яви подред, да бъде десети и последен в осъществяването на тази идея. Беше и пръв, който я реализира. Откровението и благословението на Небето се сляха в едно и също време.

21. ПЕТИЦИЯ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ В ГРАД ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Аз за пръв път видях Учителят на събора 1922 г. във Велико Търново. Владичите се опитаха да попречат на събора, но не успяха. Отначало всички пееха песента „Братство-Единство“, а след това Учителят започна да говори и те не можаха да го апострофират, защото всички заспах на столовете.

Накрая се разбудиха, поискаха диспут в два часа след обед, но Учителят ги предупреди, че в два часа не може да има диспут. Точно в два часа се изля буря и проливен дъжд и никой не можа да излезе от домовете си. Поповите бяха посрамени. Но те не се отказаха. През следващата година 1923 г., те започнаха подготовката отдалеч. Поповите тръгнаха от къща на къща и събираха подписи и да правят „Петиция“ до властта срещу Учителя, за да не се позволи следващия събор в Търново. Така събраха подписите на мнозинството граждани от град Велико Търново. Представиха ги на Правителството и то забрани събора през 1923 г. А това беше правителството на Александър Стамболийски. На мен също поднесоха тетрадка за подпис. Аз също се подписах. Но съжалявах след това. Направих го от незнание и невежество. Съборът бе забранен. На 9.VI.1923 г. стана преврат. Свалиха правителството на Александър Стамболийски и той бе убит. Тази година нямаше събор във Велико Търново поради забраната и нямаше събор в София поради политическите събития. През 1925 г. събора беше във Търново, но след нова подписка на гражданството през 1926 г. бе спрял. От следващата 1926 г. съборите на Братството бяха в София, а гр. В. Търново западна. Замря обществения живот и помръкна интелигенцията. Замря икономическият и търговският живот на града. Изобщо замря всичко. Гражданите на Велико Търново сложиха подписа си срещу Учителя и Братството, отхвърлиха съборите в Търново и Небето спря крана на Божиите Блага и благословението. А правителството, което приведе това първо решение на търновското гражданство, бе свалено, мнозина бяха избити. Това бяха историческите факти от това време, а за изводите всеки може да си ги направи със своят ум.

22. ПЕЩТА НА ОБЩЕСТВЕНА БЕЗОПАСНОСТ И ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ

Бях отишъл на гости на сестра Елена Иларионова от град Велико Търново. Тя беше възрастна тогава, а аз млад и търсех контакт с нея. Тя ме посрещна и настани в една стая. Беше студено. В съседната стая печката гореше и бумтеше. Тогава тя отвори вратата и така се отопляваше стаята, в която аз трябваше да спя. Беше хубава голяма пернишка печка. Седим до печката, греем се и разговаряме. От време на време Елена слага по едно дърво или лопатка с каменни въглища. Веднъж като погледна жарта в печката ми каза: „Ще ти разправя нещо, което лично Учителят ми го е разказвал пред тази печка.“ След това тя затвори вратичката на печката и седна на стола и започна да разказва думите на Учителя. „Еленке, знаеш ли, че веднъж ме викаха в „Обществена безопасност“ в София. Разпитваха ме и аз отговорях. Те записваха отговорите ми и накрая ми дадоха лист с написани въпроси, за да отговоря на тях писмено. Отговорих и ги написах. Не им харесаха отговорите. Затова ме заведоха долу в мазето до пешта и отвориха вратата. А вътре такава жарата като тази в печката, но само че там е грамадна пеш. И ми казват: „Виждаш ли тази пеш? Знаеш ли, ако искаме ще те вкараме вътре?“ Аз поглеждам началника и казвам: „Ако е Божията Воля - може. Но виждам, че това не е Божията Воля.“ Онзи отново ме заведе горе. Прочете написаното на хартията от мен и ме пусна. Този човек след това противниците му го убиха и го изгориха в същата тази пеш.“

Аз седя пред Еленка и слушам. Печката пред мен се превърна изведнъж в пеш. Отдалечавам се от нея. Отивам в леглото си. Навън е студено. Мразовита нощ. Аз не мога да заспя от страха пред пешта. Сутринта съм заспал.

Събуждам се и викам: „Жив ли съм?“ Опипвам се. Имах чувството, че и аз горях тази нощ в някаква пещ. А какво ли е чувствувал тогава Учителят не зная. През тази пещ на „Обществена безопасност“ преминаха много българи. След това дойдоха други българи, които прекараха предишните свои противници в същата пещ като промениха името ѝ от „Обществена безопасност“ в „Държавна сигурност“. Така че тази пещ работи през времето на Учителя и след неговото заминаване. Тази пещ създаде голяма карма на българския народ и тази карма трябва да се изплаща от същият този народ.

23. СТРАДАНИЯТА НА УЧИТЕЛЯ И ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА

На следващият ден моето гостуване при Елена Иларионова продължаваше. Тя разказа различни случки от своя живот през време на Школата на Учителя. Ставаше дума, че човек трудно може да се справи на земята с тези условия - зима, жега, студ и мрак. По едно време тя ми каза: „Ще ти разкажа какво ми каза Учителят за себе си: „Еленке, труден е животът на човека на земята. А за Учителя живота на земята е още по-труден. За Учителят, да живее на земята - все едно ти да живееш в гериза на града, т.е. в канализацията на града.“

Аз се вайкам. Оплаквам Учителя за страданията и мъченията, на които е подложен на земята. За мен Той е Великият Учител. По едно време Учителят каза: „Е, не съм за окайване толкова много. Но за вас идва по-лошото. Еленке, идват големи страдания за българската интелигенция.“ Аз възкликнах. Повечето приятели от първите години бяха учители. А това беше светът на интелигенцията до 1918 г. Знаех, че думите на Учителя ще се сбъднат. По наше време започнаха гонения срещу Братството, но останалата интелигенция със своите идейни течения също бе преследвана.“ Това ми каза сестра Елена Иларионова.

Минаха години. След 9.IX.1944 г. до 1990 г. вече 45 години вървяха и се движеха големите страдания за българската интелигенция. Каквото бе казал Учителят, то това се сбъдна. Беше казал още: „Като дойдат комунистите ще ви сложат катинар на устата и ще ви кажат, че сте свободни.“ Така и стана. През тези 45 години ние проверихме думите на Учителя. Разбрахме какво значи страдание на Великия Учител и разбрахме какво значи страдание за българската интелигенция. Разбрахме. Това е първият етап от познанието ни за живота на земята. Останалото ще научите в Словото на Учителя.

24. ЖЕЛЕЗНИТЕ АРГУМЕНТИ

Неделя е. Ние сме на „Изгрева“. Играем Паневритмия. И след като я изиграхме обикновено обикаляме Учителя и Му целуваме ръка. А след това отиваме в салона. Обикновено отиваме на групи от по четири човека, за да заемем място в салона, защото след това идваше Учителят и държеше Словото си в 10 часа. А до тогава имаше свободни разговори между нас самите.

Една заран дошли поповете от града заедно със семинаристите, за да водят диспут с Учителя и да бъде оборен от поповете и всичко това да видят семинаристите как става именно това. Защото те ще боравят с железни аргументи и с желязна логика. Бяха застанали на група и наблюдаваха отдалеч Паневритмията на поляната, като бяха застанали пред салона. Паневритмия-

та приключи и изведнъж всички ние на отделни групички се отправихме без да искаме и без сами да разбираме към салона бързешком. Поповете като ни видяха как изведнъж всички бързешком се насочваме към тях, помислили, че ние идваме към тях, за да им нанесем побой и веднага побегнаха. Веднага се изметоха от „Изгрева“. Като разбрахме това, доста се смяхме. В такива случаи винаги имаше по един свидетел, който стоеше, наблюдаваше и разказваше какво бе се случило. Ние узнахме всичко това от него. Разказахме на Учителя. Той се усмихна и каза: „Изплашиха се от нас и железните аргументи им се изпочупиха.“ Да, така бе предотвратен един конфликт специално подготвен и предначертан от свещениците, но беше разрешен по необикновен начин със съвсем обикновени средства от Невидимия свят. С голямо въодушевление влезнахме в салона и запяхме песни от Учителя.

25. ОПАСНИ ИСТИНИ

Намираме се на „Изгрева“ с една група приятели около Учителя. Разговаряме, запитваме и слушахме отговори. Не всичко разбираме, но си записваме. По едно време Той се спря и след кратка пауза каза: „Има неща, има Истини, които ако се кажат - опасно е, ще изгорите.“ Но един брат настояваше: „Казвай, Учителю, нас не ни е страх.“ Учителят отново повтори: „Не може! Опасно е! Опасно е за вас като души и като човеци.“

Ние мълкнахме. Ние знаехме от опит, че Учителят понякога казва много строги и силни думи. Тогава се обръщаше към стенографите и казваше: „Да не се записва това!“ И те не го записваха. Слушахме и го запомняхме. Беше опасно да се слуша, а камо ли да се записва. Това беше необходимост за нашия път и ние осъзнавахме това. Имаше екскурзия на Мусала и там високо в планината Учителят казваше неща, на които не позволяваше да се записват. Това бяха Истини от един друг свят, високо стоящ над нас и идеите на този свят ако се записваха, то се омърсяваха от нашите съзнания и се получаваха дисхармония в този свят. Затова Учителят спазваше чистотата на тези светове и съхраняваше нашите души да не се опетнят от несъвършенството на възприемането на светлината в нашето съзнание. А тази светлина идваше от идеите на този високо организиран свят. Затова Учителят пазеше чистотата на онзи висок идеен свят, така и пазеше нашите съзнания да не опорочим тези идеи с нашето несъвършенство. Имахме и други случаи, които бяха много по-драстични. Учителят в тези случаи беше строг, извънредно строг. Неговото Слово беше отправено не само към нас, но и към онези, които ни заобикаляха и които ние с нашите човешки сетива не ги виждахме. Но ние усещаме и долавяхме, че Той говореше на онези същества, които боравеха със силите в Живата Природа и си служеха с Доброто и Злото, защото бяха определени да изпълняват тази служба.

26. ЗАЩО НЕ СЕ ПРИЛОЖИ ПАНЕВРИТМИЯТА В БЪЛГАРСКИТЕ УЧИЛИЩА

Аз имах отношение към Паневритмията още от самото начало когато тя се предаваше от Учителя. Наблюдавах как се разучаваше. Задълбочих се в смисъла на много упражнения. Работих с години по нея дори и след заминаването на Учителя.

Във второто упражнение на Паневритмията, което се нарича „Примире-

ние" и което означава примиряване с противоречията в живота. А това означава - мир. А Учителят казва: „Мирът е връзка с Бога.“ Или „Мирът Божий превъзхожда всяко знание.“ Това е един пример за размишление.

Последните години от Школата се правиха опити да се приложи Паневритмията в българските училища. Бяха организирани учителски курсове на учителите по физкултура ръководери от Милка Периклиева и Весела Несторова, но накрая всичко се провали. Пълен провал по всички линии. Така, както може да се случи само в България. Тук винаги нещата протичат по един и същ начин. Свляга се една Божествена идея, започва да се реализира със съгласието на Учителя, след това се намесват сили противни на Делото на Учителя, накрая намират свои проводници и служители и всичко се проваля по средата. И накрая остава едно голямо нищо. Като разбрах всичко това, аз отивам при Учителя и Му съобщавам за провала. А Той огорчен каза: „Една Паневритмия не искаха да приложат.“ И махна с ръка с такова голямо огорчение и в жеста Му имаше решимост, че се сбогува с нещо и че се отърсва от нещо. Какво беше това нещо вие можете да го проучите от разказите на онези, които взеха участие в несполучливият опит, да се приложи Паневритмията. Онези, които погречиха, макар че бяха служители на други сили, те произлизаха от този народ и затова този народ ще носи последствията си за това, че се противопостави за прилагане на Паневритмията в българските училища.

Един от тези, които не приложи и погречи да се приложи в училищата Паневритмията бе Борис Цолов. Той имаше голям пост и имаше власт и беше обещал да я приложи. Но не удържа на обещанието си. Дойде 9.IX.1944 г., дойдоха комунистите на власт и арестуваха всички правителствени лица. Арестуваха и него. Той бе в списъка на първите сто човека, които бяха убити, макар че имаше и други представители на властта, които бяха и имаха по-голяма вина от него, като дори някои от тях не влезнаха в този списък и отърваха кожата си. Така че Провидението действуваше в пълна сила и порядък. Ако се проучи съдбата на всички онези, които погречиха и не удържаха на думата си, да се приложи Паневритмията, то ще се получат такива изводи и поуки за следващото поколение и за всички онези, които в бъдеще ще проучват и ще се занимават с въпроса за Паневритмията.

Защо не се приложи? Погречиха всички подред от горе надолу. Всеки един, който стоеше по стъпалата на властта не съдействува или ако беше обещал да съдействува не удържа на думата си, поради лични съображения или страх от общественото мнение. Тези лица имаха власт. Те не се страхуваха от никого. Единствено се страхуваха от общественото мнение, което бе насаждено от свещенниците в разстояние на десетилетия срещу Учителя. Обещаха, но не изпълниха. А останалите, които не обещаха погречиха по един или друг начин. След това се развиха такива събития в България, които в бъдеще ще бъдат изучавани и проучавани и ще бъдат давани за пример в световната история като пример за непослушание към Всемирния Учител. А какви са тези нарушения? Всеки един от вас може да вземе „Паневритмията“, издание 1941 г. и да прочете „Основи на Паневритмията“ и да се запознае със седемте принципа, които изграждат „Паневритмията“ и след това да размишлява, да съпоставя исторически събития и факти на действащите лица, които работиха с Паневритмията, за да я приложат в българските училища. Изводите са ваши. Поуките са ваши. Нашето поколение си научи урока. Остава вашето поколение да се запознае с тези поуки и с нашият опит. Затова събитията в България взеха такова направление и затова комунизма дойде в България, за да бъде „бичът Божий“ за наизидание и послушание на неразумните. Повече от това няма какво да се каже.

27. МЕЛОДИЯТА ПРИСТИГНА

Асен Арнаудов беше голям музикант - роден музикант. Веднъж Учителят го извика при себе си, за да запишат една песен. Асен пристига, обажда се на Учителя, отправят се двамата в салона и сядат пред пианото. Асен носи цигулката си. Учителят е със своята цигулка. Учителят чака. Асен е настроил цигулката и казва: „Аз съм готов, Учителю“. Учителят отговаря: „Ти си готов, но мелодията още не е дошла.“ Сядат и чакат. Не говорят, а се чака. Минава известно време - десет, петнадесет минути. Учителят става и казва: „Дойде!“ И започва да свири с цигулката. Асен записва на ноти. Помага си с цигулката, помага си с пианото. След няколко часа работа мелодията е снета и записана като песен. Учителят се обръща към него: „Съществата помогнаха да я докарат, а ние помогнахме да я запишем. А тя вече може да живее на земята - облечена е в плът и в ноти и може да посещава всеки, който иска да се срещне с нея.“ Прибират цигулките си. Учителят казва: „А сега да се почерпим с едно сладко от вишни по случай успешната ни работа.“ А сладкото от вишни бе голям деликатес на „Изгрева“ и Учителят черпеше с него при особени случаи.

Когато някой иска да говори за музикално творчество, трябва да има знания. Учителят бе споменал не веднъж, че творчеството е колективен акт, а не единичен акт. Творчеството означава, да си проводник в последният етап на свалянето и реализацията на дадена идея. Любовта е колективен акт, а не единичен акт. Човек трябва да бъде проводник на Мировата Любов и да се реализира чрез Космичната обич.

28. ПЕСЕНТА „МИРЪТ ИДЕ!“

Със сестра Стоянка Илиева съжителствувахме няколко десетилетия. Тя живееше в своята къщичка на „Изгрева“, която бе построена по идея на Учителя, а аз живеях в другата половина, която бе огледален образ на нейната къщичка. Това беше антре и стая, която бе направена, за да посреща гостите от провинцията. Така че случката, която ще ви разкажа е достоверна.

Сестра Стоянка Илиева ми разказваше следната случка във връзка с песента „Мирът иде“ от Учителя.

Един ден Учителят поканил сестра Стоянка Илиева и още една сестра да отидат на ул. „Опълченска“ 66, където е трябвало в Неговата стая нещо да подредят. Отишли рано сутринта двете сестри и заварили Учителят там. Той им показал какво да работят и те започнали работата, обаче през това време Учителят стои край тях и мълчи. Минават час, два, три - обед наближава. Учителят все мълчи, нищо не казва. Наобядвали се и започват пак работа. Учителят е непроменен. Същото положение. Не говори, не пита нищо, не казва, само от време на време ги поглежда. „Аз по едно време, казва сестра Стоянка, се осмелих и исках да запитам Учителя защо е в такова състояние. Той вмес- то да ми отговори ме запита: „Ти, рекох, можеш ли да напишеш текст на песента „Мирът иде?“ Тя Му отговорила: „Ще се опитам, Учителю.“ „Като напишеш, казал Учителят, ще ми дадеш да го проверя.“ И тя написала каквото можала, дала го на Учителя, Учителят го проверява, одобрява го, приема го и дава да се разучи. И аз си спомням, че ние пеехме през времето на Учителя тази песен и даже сестра Кисьова се беше опитала да направи нещо от нея раз- работка за хор и бе пъта в салона. В салона я пеехме тази песен с текста на сестра Стоянка. Сега аз разсъждавам върху тази случка. Защо Учителят мълчи цял ден и накрая защо поставя въпроса за песента „Мирът иде“ и търси

текст за нея? Идвам до извода, че Учителят се е занимавал този ден с въпроса за мира и е дал израз на това чрез поръчката към един ученик, да се намери и напише подходящ текст на тази мелодия. И затова в мен се оформи убеждението, че тази песен на Учителя „Мирът иде“ е от голямо значение и че тя за Братството е едно високо знаме в делото на мира, на общочовешкият Мир. И затова сега аз си поставям задачата да намеря тая песен, да подреда текста и да я размножа в нашите среди.

Идеята за Мира е въпрос, който ме интересува още от детските ми години. В 1916 г. през време на Европейската война баща ми е убит на фронта. Останах сирак. Трагедията, която преживя нашият род тогава, при съобщаването смъртта на баща ми, събуди в мене мисълта, да посветя живота си в проучването причините на войните и да се боря за мира. На първо време мислих това да науча от учебните заведения и сте стремах колкото може повече учебни заведения да премина. Обаче в края на краищата, срещата с Учителя и разговорите с Него ме убедиха, че истинските причини и проучвания за войната мога да науча от Него. При първите още впечатления аз разбрах, че всъщност войната не е един процес само между народите, войната съществува и между държавите, съществува и в обществата, съществува и в семействата, съществува и в самият човек. И според Учителя борбата за Мира трябва да започне от човека. Човек трябва да усъвършенствува своите духовни качества, да се освободи от онези състояния, които са причина за войните между народите.

Случи се така, че аз който проучавах причините за войната и сестра Стоянка, която написа текста на песента „Мирът иде“, бяхме поканени от Учителя заедно с други петима братя и сестри на последната екскурзия на Учителя от 20 юни 1942 г. до 3 юли 1942 г. на 7-те Рилски езера. Първият ден когато се изкачихме на Молитвения връх беше 21 юни 1942 г. Учителят обърна внимание и показа причината, заради която в сегашната война се бият християнските народи. На следващият ден 22 юни 1942 г. Учителят на Молитвеният връх също държа Слово и говори за блаженствата и че ние сме неделими и единни в цялата природа. На този ден преди една година 1941 г. Германия нападна Съветска Русия. В следващите дни ако проучите Словото Му ще откриете много истини, които за нашето време бяха скрити и недостъпни за нашето съзнание. Учителят разгледа подробно въпросът за Мира и войната. Ние които имаме отношение към този въпрос присъствувахме при неговото решение. На времето, когато Учителят е свалил мелодията „Мирът иде“, с нея приключва Европейската война през 1918 г. Днес към тази мелодия бе прикачен текста за „Мирът иде“. С нея ние бяхме се качили на 7-те езера. Мирът трябва да дойде, но светът трябва да мине през своя път, докато се добере до истинския мир. В една от беседите Учителят каза: „Изучавайте Словото, което иде от Бога!“

Изминаха 45 години от тогава. Словото остана, а събитията в света изтекоха като мътна вода. Очакваме да дойде истинският мир. Ето днес аз съм направил, подредил и написал на нотен лист „Мирът иде“ с текст на сестра Стоянка Илиева, а текста е подреден според вокалните изисквания и правила от сестра Лиляна Табакова, като нотите са дадени една октава по-високо. Това нещо го преснех на фотографска хартия и тръгнах да го разнасям в нашите среди. Исках да остане за следващите поколения. Ще се намери ли някой, който да го съхрани и запази? Ще се намери ли някой, който да разучи тази песен и ще се намери ли певец или певица, които да я изпълнят? Досега не можах да срещна такова лице. Дано вие срещнете и откриете човека, който да стори това. Този който изпълни това, трябва да знае, че изпълнява волята на

Учителя и ще бъде онзи последен десети под ред, който трябва да реализира напълно и изцяло тази Божествена идея дадена чрез Учителя. Търси се онзи човек, който да изпълни волята на Учителя. Ако имаше ученик, то в тези 45 години щеше да изпълни волята на Учителя си. Но понеже това не стана, търси се човекът на Новата епоха, който да стори това.

29. НА РИЛА С УЧИТЕЛЯ

За нуждите на летуването ни на Рила бе направена лодка от Боян Златарев през 1937 г. Сглобихме я, положихме я във водата. Оказа се, че само Крум Въжаров и аз знаем да работим с весла и да управляваме лодка, защото аз съм бил моряк. Казахме си, че трябва да поканим Учителя и пръв Той да влезне в лодката. И ето той иде отгоре и ние го поканихме. Той влезна в нея и се разходихме по езерото. А фотографите направиха няколко снимки по този случай.

През 1937 г. аз живеех на ул. „Опълченска“ и там имаше един тенекеджия. Направихме една печка с казанче по мой патент и за минути се подгръваше водата. Среща ме Димитър Стоянов и той споделя, че за баня на Рила му трябва уред за затопляне на водата. Веднага аз занесох уреда за банята, защото на мен не ми трябваше, но за Рила потрябва. Банята бе направена и поканихме Учителя да я изпробва. Накрая каза: „И лодка имаме, и баня имаме, и кухня имаме. Имаме всичко. Затова учете и работете, да не си пропуснете времето, за което сте дошли при Мене.“

Ето ви сега най-голямата задача: Да не си пропуснете времето, когато сте дошли в България и се разминете със Словото на Учителя.

30. ПОСЛЕДНАТА ЕКСКУРЗИЯ С УЧИТЕЛЯ НА РИЛА

През юни 1942 г. беше направена екскурзия до 7-те езера на Рила. Учителят пожела групата да бъде малка, за да не се затрудним с изнасяне на храна и да бъде атмосферата по-тиха и да преминем по-скромно. Бяха поканени седем човека: Боян Боев, Борис Николов, Мария Тодорова, Стоянка Илиева, Илия Узунов, Савка Керемидчиева и Пенка Кънева, учителка от Сливен. На 20 юни 1942 г. ние бяхме на езерата и устроихме своят бивак. На следващият ден беше 21 юни 1942 г. Сутринта излезнахме на Молитвения връх. След изгрев слънце Учителят произнесе неповторими Слова. Боян Боев и Савка стенографираха. Тези Слова бяха издадени в книгата „Опорни точки на живота.“ Това е Словото произнесено от Учителя от 21 юни-3 юли 1942 г. Там имаше едно такова изречение: „Тази сутрин на върха са дошли всичко 7 души. Числото седем представя дните на седмицата. Бог е създал света в седем дни. Значи всеки от вас представлява един ден от седмицата - от дните на сътворението на света.“ (Опорни точки в живота, стр. 7). Значи числото седем не беше избрано случайно и ние също не бяхме повикани поименно случайно от Учителя. Всеки от нас трябваше да бъде представител на един свят, комуто трябваше да бъде отправено Словото на Учителя и на Бога. Това бе голяма привилегия за нас. Спомням си думите Му: „Изучавайте Словото, което иде от Бога!“

На следващия ден бе 22 юни 1942 г. Една година измина откакто Германия нападна Съветския съюз. Думите на Учителя проучихме чак, когато слезнахме и се върнахме в София. Тогава отворихме написаните страници и се

взряхме в онова, което бе казано от Учителя. Години по-късно, след като знаехме за развоя на войната и как тя завърши си спомняхме онова, което бе казал Учителят пред нас, 7-те представители на човечеството пред Великият Учител, когато трябваше да се разрешава съдбата на света. Това нещо вие може да го проучите. Учителят изнесе и едно друго Слово, което бе записано, дешифрирано, но приятелите не посмяха да го отпечатаат тогава. Изминаха 45 години от тогава и всички събития в това Слово се сбъднаха. Ние бяхме свидетели как се сбъдна това пророчество. Аз сега съм един от последните, които бяхме там. Останалата част от пророчеството ще го провери следващото поколение. Затова ние ще ви предоставим тези записани думи на Учителя на Рила през юни 1942 г. Вие ще ги прочетете, ще ги сравните с онова, което бе отпечатано в беседа, ще ги сравните с историческите събития и ще проумявате какво означава Великият Учител. Тогава той се качи с нас, за да разреши именно този проблем. И Той го разреши така както пророчествуваха Неговите думи.

Ние прекарахме там чудни дни. Всяка сутрин след изгрев слънце на молитвеният връх ние слушахме неповторимото Му Слово. Ето един цитат: „Бог създаде Вселената за душите, да живеят в нея и да се радват на славата Божия, в която Той ги е облякъл.“

По-добър финал за една изминала епоха няма да намерите.

Бележка на редактора: Пророческото Слово на Учителя през м. юни 1942 г. е поместено в „Изгревът“, том I, на стр. 330-332.

Спомените на Илия Узунов бяха записани през 1972 г. в гр. София.

31. ДЕКЛАРАЦИЯ

Аз Илия Узунов, л.п. сер. В, N 1064052, издаден на 1.IX.1989 г. от Софийско РУ на МВР, живущ в кв. „Дианабад“, бл. 18, вход А, ап. 19:

1. Разрешавам на д-р Вергилий Кръстев да публикува моите спомени за времето на Школата за Учителя, които той лично записва.

2. Разрешавам да довърши моята работа заедно с Мария Арсова за Паневритмията.

27.VIII.1993 г.

Декларатор:

София

/подпис/

ДРАГА МИХАЙЛОВА

**МИГЪТ
НА
ВЕЧНОСТТА**

ЛЕТОПИС - ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. КАК ХВАНАХМЕ МИГЪТ НА ВЕЧНОСТТА

Именувам се Драга Михайлова Иванова. Родена съм на 27 ноември 1910 г. в гр. Кюстендил. Майка ми - Христина Трайчева е от Кратово - Македония. Баща ми Михаил Иванов е от гр. Прилеп - Македония.

Баба ми от Кратово имала сестра с две дъщери. Тези две дъщери били много хубави. Едната я харесал един турчин и искал да я потурчи и да я вземе за втора жена. Ето защо двете дъщери постоянно се криели. Жената на турчина като научила, че мъжът ѝ ще докара втора жена в домът им почнала да ревнува. Изпраща синът си и един друг турчин в дома на баба Иглика. По това време двете ѝ дъщери Стояна и Сара, както и майка им били в стаята. Турчина стреля през прозореца с пушка, улучва я в главата и убива Стоянка, която е трябвало да бъде втората жена на турчина. Почнал да изтича мозъка от главата ѝ. А майка ми била 4-5-годишна, помислила, че тече сапун, хванала с ръчичка и започнала да размазва мозъка и викала: „Мамо, сапун, мамо сапун.“ Погребали убитата дъщеря. Тогава баба ми се уплашила, че искат да потурчат и другата дъщеря и тя решила да бяга. Тогава тя слага вуйчо ми и майка ми в два коша, мята ги върху един кон, качва се върху него и така преминава границата при Крива Паланка и дохожда в Кюстендил. Тогава се е пътувало така. На коня му се слага самар, а от двете страни на самара се слагат два коша и в тях се слага багаж. По този начин са пристигнали в България, понеже Македония е била турска.

Баща ми е от град Прилеп. Като момче на десет години, заедно с други връстници се били с турчетата от турската махала. Турците се закарвали, че ще убият децата. Уплашва се и идва в Кюстендил. После отива в София, Бургас, обикаля навсякъде. Искал да учи занаят за часовникар, но не е станало. Бил е и в Гърция. Тогава идва в Кюстендил и тук се омъжва за майка ми.

Бяхме шест деца: Йорданка, Иван, Цвета, Надя, Люба и Драга. Бяхме се уплашили от македонците, които убиваха и затова цялото семейство дойде в София след Балканската война. Баща ми имаше хотел, който бе на ул. „Цар Симеон и Мария Луиза“. Беше го купил заедно с кръстника си, но после се скараха и той освободи хотела. После имаше будка за вестници. Учихме в София, завършихме гимназия. Брат ми завърши право. Аз философия, а другите две сестри завършиха също висше образование и бяха учителки. Баща ни изучи четири деца и им даде висше образование.

На 1 май, който бе ден на цветята ни заведоха на екскурзия в Борисовата градина от училище. Аз и сестра ми Люба и една нейна съученичка Мария си играехме в гората тичахме около дърветата. Имаше една игра, според която когато един човек стигне до някое дърво и се хване за него, значи е хванал МИГЪТ. Тук да хванем Мигът, там на друго дърво да хванем Мигът и така тичайки от поляна на поляна стигнахме до Изгрева. Излезнахме на една голяма поляна. Там видяхме мъже и жени насядали и си четат нещо. Питат ни: „Децата, какво тичате, какво се смеете?“ Отговаряме: „Гоним, да хванем Мигът!“ Те се засмяха вкупом и казаха: „Е, вие го вече хванахте. Елате при нас тука.“ Огледахме се и отидохме при тях. Почнаха да четат една беседа. После ни гледаха на ръка. Изгревът още не беше построен. Беше 1926 г. Там бяха: Савка, Паша, Веса Козарева и Елена Андреева. Елена ме пита: „Гладни ли сте деца?“ „Гладни сме.“ Даде ни хляб и маслини. Много ми хареса там при тях, макар че сме яли у дома маслини. Казах: „Хайде да се връщаме, защото сега учители-

те ще ни се карат и може да ни бият." Тогава за наказание учителите биеха с пръчки по протегнатите длани на ученичките. Това много болеше. Отидохме при учителите и разказахме къде сме били. Извикаха вкупом: „А-у-у, при дъновистите. Това е най-опасното. Знаете ли кои са дъновистите? Знаете ли кой е Дънов? Те са опасни хора.“ А ние отговаряме: „Там много хубаво ни беше, четяха ни много прекрасни работи.“ „А, вие сте заблудени.“ Така се прибрахме у дома.

Един ден отидохме на ул. „Оборище“ 14 в Салона и там за пръв път видях Учителя. Пристъпих към Него и Му целунах ръка. Като ученичка аз бях много заета с уроци, но по-късно като студентка аз се видях отново с Него. Брат ми Иван се беше запознал с Учителя, както и двете ми рождени сестри Цвета и Надя. Също Надя и Цвета били на гости някъде, на имен ден. Там бил Кръстю Христов. Говорил им и гледал на ръка. Идват вкъщи, влизат у дома и казват: „Да знаете с кого се срещнахме и с кого се запознахме.“ А ние отговорихме тримата - Люба, Драга и брат ми Иван, че вече сме се запознали с Учителя.

Брат ми Иван завърши право и стана началник в Данъчно управление. Директорът му казал: „Ще идеш в коменданството да освободиш Никола Антов.“ Антов бил архивар. Бил арестуван понеже бил анархист, а работел като архивар в Данъчното управление. Брат ми с писмо от директора отива в коменданството да освободи Антов, понеже завеждал архивата и нямало кой да подава документите. Казва им: „Този човек трябва да го пуснете. Без архив не може да се работи.“ Пуснали го. Антов му казал: „Млади момко, ти ме освободи от ареста. За благодарност ще те заведа на едно място.“ И го завежда в Турнферайн, немски клуб. Там се събирали дипломати. Там също и Учителят държал беседи. Антов запознава брат ми Иван с Учителя. Той ни приемаше, разрешаваше ни проблема и с това ни помагаше. Ето така аз хванах Мигът заедно със сестра ми Люба, а след това и цялото семейство се докосна до този „Миг на вечността“, който се изразяваше чрез Духът на Учителя и Неговото Слово.

2. НЕБРЕЖНОСТ

Веднъж брат ми Иван отива при Учителя, за да го пита за здравословното състояние на баща ми. Учителят стоял пред стаичката, а пред нея имало лека с цветя и Учителят ги поливал с лейка. Пристъпва към Него. Чува Го да говори: „Ах каква небрежност съм проявил. Оставил съм едно място неполято. Цветенца, простете ми!“ Обръща се към Цеко: „Цеко, донеси една бъчонка вода, за да ги полеем!“ Цеко отива при Танушевата бирария и донася вода, след което Учителят полива цветята. Чак тогава се обръща към брат ми: „Какво искате?“ Брат ми пита и търси съвет за баща ми. Получава го. Идва си у дома и казва: „Какво нещо е Учителят! Неполял цветето и му се извинява. А после го поля два пъти повече.“ Съветът, който ни даде Учителят ние го приложихме. Съветът го забравихме, но историята с цветето и проявената небрежност на Учителя я запомнихме.

3. СЛЪНЦЕТО НА ЦЯЛАТА ВСЕЛЕНА

Баща ми беше болен. Получи удар. Беше парализиран от дясната страна. Десния крак и дясната ръка не се движеха както и говорът му бе засегнат. Беше 1938 г. Викахме лекари и се произнесоха: „Безнадежно е положението.

баща ви утре ще си заmine!" Лекарят посъветвал брат ми да подготви майка ми и нас да не се уплашим от предстоящата смърт на баща ми. „Какво, ще ги подготвям ли?“ - възкликнал брат ми. Било е през месец март. Хванал едно такси и с него се качва на Изгрева. Било 9 часа вечерта. Искан да се качи по стълбите към стаята на Учителя, но брат Ради казал: „Не може, Учителят си е легнал!“ „Баща ми е тежко болен. Търся помощ от Учителя.“ „Не, не може!“ Учителят излиза в тоя момент от стаята си и казва: „Брат Ради, отиди и си легни и повече няма да се разправяш с него!“ Учителят взима под ръка брат ми и тръгва с него да се разхожда по поляната. „Учителю, баща ми е...“, но Учителят го прекъсва: „Брат Иван, виж тези звезди. Ето това съзвездие е Малката мечка, а там Голямата мечка, ето Квачката, Ралото.“ Брат ми Иван е вдигнал глава и гледа към Небето. Учителят му посочва една звезда. „Виж Сириус, това е най-хубавата звезда. Това е Слънцето на цялата Вселена. Там живеят такива същества от най-висша еволюция, облечени в Божествена светлина.“ Брат ми гледа звездата, после сваля поглед и Го пита: „Учителю, баща ми ще живее ли?“ Учителят продължава да му говори за звездите и за Космоса. „Ама, Учителю, баща ми е болен!“ Учителят продължава: „Виждаш ли тази звезда как пада? Тя хиляда години има как лети.“ Учителят му показва звездите, после му показва земята. „Виж сега земята. Майката земя е стопила снега и водата се стича и така я напоява.“ Учителят продължава да говори. А брат ми се видял в чудо и си казал: „Язък за загубеното време! Какво ще стане с баща ми? Аз помислих, че Учителят ще ми даде съвет, а то какво излезе. Говори ми за звездите и ми показва как звездите падат.“ Шофьорът на таксито, който го е чакал с колата започва да дава знак с клаксона. А на Изгрева всичко спи. Учителят казал: „Виждаш ли как дава сигнал, страх го е да не би да си избягал.“ Погледнал часовника си и казал: „Сега е два часа през нощта.“ Значи от 9 часа вечерта до два часа през нощта - всичко пет часа се разхожда по поляната и Учителят му говори за звездите. Едва ли има друг човек от Братството на когото Учителят да е говорил толкова много за звездите, около пет часа. Учителят прибира часовника в джоба си и казва: „В два часа през нощта не се тръгва, нито се почва работа. Да мине два часа.“ Учителят продължава да се движи с него под ръка. Станало два часа и тридесет минути и тогава му казал: „Време е да си тръгнеш. Ще отидеш и ще кажеш много здраве на баща си.“ Но Учителю, той е в агония!“ „Той сега те чака на вратата и се ядосва, че още те няма.“ Брат ми си тръгва и с таксито пристига у дома.

По това време баща ми бе в агония. По едно време стана и започна да говори: „Къде е Иван? Къде е Иван?“ Ние всички гледаме как изведнъж оздравя. През това време брат ми е на Изгрева с Учителя и на раздяла Учителят Му казва: „Иди си вкъщи! Баща ти те чака на вратата. Кажи му от Мене много здраве. Утре ще отидеш на ул. „Граф Игнатиев“, там има един магазин, където се продават птици. Ще влезеш в магазина. Жената ще ти даде второто пиле от редицата закачено на ченгел.“ „Ама, Учителю, нали сме вегетарианци, как ще ядеме заклани птици?“ „Нищо, че сте вегетарианци. Някога баща ти се е жертвувал за това пиле, а сега то се жертвува за баща ти. Ще направите от пилето супа и ще му дадете да хапне веднъж. Ще му дадете компот от печени сливи.“ Брат ми целува ръка на Учителя и се връща в три часа през нощта у дома. Баща ми го чака на вратата. „Ти къде беше?“ А брат ми отговаря: „Много здраве имаш от Учителя!“

Сутринта брат ми отива на ул. „Граф Игнатиев“ и влиза в същия магазин, за който е споменал Учителят. Като го вижда жената-продавачка, откачва едно пиле от ченгела и му го подава без брат ми да каже нещо. Брат ми пог-

лежда нагоре към ченгела и вижда, че тя с ръката е свалила второто пиле без да погледа нататък, като първото пиле стои още закачено на ченгела. Заплаща пилето, дохожда си вкъщи, сварихме супа и дадохме за обед на баща ми. Но се престаряхме и му дадохме супа и вечерта. На следващия ден брат ми отива при Учителя да Му благодари. А Той го пита: „А колко пъти му дадохте супа да яде от пилето?“ „Ами сестрите ми се престараха и му дадоха още два-три пъти.“ „Не, друг път ще знаете. Каквото ви кажа, това е. Един път е за него. Сега второто ядене го поемам аз, но друг път ще знаете, каквото ви кажа, точно ще изпълнявате.“ По това време у дома идват лекарите да изкажат съболезнование на семейството ни, но заварват баща ми здрав да се разхожда и да говори. Питат се, как е възможно? Брат ми отговаря: „Възможно е, защото звездата Сириус изпрати помощта си за него!“ Коя е тази звезда?“ Брат ми отговаря: „Сириус е Слънцето на цялата Вселена.“ Те вдигат рамене и казват: „Нищо не разбираме!“ и си тръгват. Баща ми живя още 18 години. Често се спираше и вечерно време гледаше звездите и търсеше да намери звездата Сириус, но очите му бяха отслабнали и не можеше да я види. Веднъж отиде при Учителя на Изгрева и Му каза: „Учителю, очите ми отслабнаха и не мога да видя звездата Сириус, за да ѝ благодаря, че чрез нея стана излекуването ми. После си казах, че като не я виждам, то поне да дойда при Вас, да Ви благодаря. Така може ли?“ Учителят се усмихна: „Да, може. То е едно и също. Духът на Сириус и Духът на Вселената е тук в Мен и пред теб. И ти свидетелствуваш за това, че този Дух съществува и се проявява на Изгрева.“ Баща ми се покланя, целува ръка и се отдалечава. Дойде у дома и още от прага извика: „Деца, днес аз бях на Сириус! Целунах ръка на Великия Учител - повелител на Сириус!“ Баща ми прогледна, вътрешният взор му бе изчистен и той в лицето на Учителя успя да съзре отблясъка, който идваше от светлината на Сириус. Защото Духът на Слънцето от цялата Вселена и Духът на Учителя бе едно и също нещо. Ето, това е духовното проглеждане на ученика. Само когато ученикът почне да различава нещата, чак тогава той има духовно зрение. А духовното зрение е уд на ученика от Школата на Учителя.

4. МЪЛЧАЛИВИЯТ РАЗГОВОР

След като баща ни получи удар и след като оздравя с помощта на Учителя, ние решихме да отидем всички на Изгрева, за да може баща ми да Му благодари. Беше пролетта. На Изгрева подрязваха лозето. Учителят беше при лозите и Той режеше. Аз поисках да отида при Него, но сестрите от Изгрева не ме пуснаха. „Учителят е зает, не може да Го безпокоите!“ Аз разблъсках всички наоколо и отидох при Него. „Учителю, баща ми оздравя и сега иска да Ви види!“ „А, така ли? Цеко, ето ти ножицата и продължи да подрязваш!“ Учителят пристъпи към баща ми и се прегърна с него и всички влезнахме в стайчката, в приемната. Седим и мълчим. Баща ми мълчи. Учителят мълчи и всички мълчим. Мълчим и се гледаме. Аз казвам: „Учителю, понеже баща ми не може хубаво да говори, след удара затова го е срам и мълчи.“ Учителят си вдига ръката и си слага пръст пред устата и ми показва с този жест, че трябва да мълча и да не говоря. Продължаваме да мълчим. След известно време Учителят каза: „Ако знаехте какъв разговор водехме с баща ви. Ако го бяхте чули щяхте да се стъписате. А кой още присъствуваше тука? Ако това знаехте само? Но вие нито чухте, нито видяхте.“ След това всички станахме, сбогувахме се и си тръгнахме. Учителят беше радостен, усмихнат и доволен от проведеният мълчалив разговор.

5. ДА ПРОГЛЕДНЕШ ЧРЕЗ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

С възрастта си баща ми получи перде на окото. Не можеше да вижда. После му направиха операция на окото и му махнаха пердето. Но така се случи, че той без да иска си напръска със сняг окото. Окото се инфектира. Стана инфекция и окото почерня и се поду. Получи се голям оток. Извикахме лекар и той каза, че окото трябва да се извади. Като чухме това, веднага се затичахме при Учителя. Разказахме Му всичко. А Той ни каза: „Ще вземете чист съд. Ще вземете също една чиста кърпа. В чистия съд ще сложите гореща вода. Кърпата ще я топите във водата и ще я налагате на окото.“ Сестра ми Люба цяла нощ топи кърпата в легена с топла вода и я слагаше на окото на баща ми. На сутринта отокът спадна. Окото се избистри. Идва лекаря, за да види какво ще правим с окото и дали ще го вадим. Вижда го и ахва: „Ама как стана? Как е възможно това?“ Отговаряме, че Учителят го е излекувал по този начин с компреси от горещи кърпи. „Боже, такова нещо никога не съм чувал.“ А беше дошъл, за да карат баща ми в болница, където да му извадят окото. Накрая всичко завърши благополучно, баща ми сложи очила и с тях си служеше до края на живота си. Та всички чудеса по времето на Христа се повториха в нашето семейство. Онези, които трябваше да прогледнат - проглеждаха чрез Словото на Учителя. Онези, които трябваше да останат слепи - оставаха и те си вървяха по своя път.

6. ЧУДЕСАТА

Един ден майка ми като пиеше кафе се задави. Част от кафето отиде в кривото ѝ гърло. Тогава така се казваше, когато някой се задави с храна или с течност. А човек може да се задави и с капка вода. Започва да кашля, пожълтя, отпадна, не може да ходи. Чудим се какво да правим. Търчим аз и Надя при Учителя. Беше по обяд и всички обядваха в трапезарията. Кръстю Христов беше отвън и го помолихме да каже на Учителя, че сме вънка две сестри и Го чакаме, понеже майка ни е много зле. Кръстю влезна вътре, отиде при Учителя и Му предаде нашите думи. През стъклата Учителят ни видя, че стоим отвънка, но продължава да си говори с приятелите на масата. Ние треперехме от страх за майка ми, а Той не излиза. Той ни видя и пак не излиза. „Боже, защо не излиза, нали ни видя? Майка ни е вече умряла. Да си ходим при нея.“ Кръстю отново отива при Учителя. „Учителю, двете сестри чакат отвън. Много се молят.“ Той пак погледна към нас и пак си говори с онези до Него на масата. По едно време Учителят тръгна да излиза от трапезарията и не щеш ли, на вратата Го пресрещна Ольга Славчева и започна да говори с Него. Ние се вайкаме. „Олге, Олге, сега това ли ти беше работата, да спреш Учителя точно сега? Малко ли ти е времето на Изгрева, за да се срещаш с Него?“ Ольга живееше на Изгрева, а ние живеем в града. Накрая Учителят свърши да разговаря с нея и се приближава към нас. „Е, защо толкова треперите? Защо сте толкова ядосани? Майка ви е добре!“ „Но, Учителю, ние сме уплашени.“ „Майка ви е добре. Тичайте при нея, та да кажете на лекаря да не слага инжекция. Ще я повдигнете на възглавница, ще ѝ дадете гореща вода и с лъжичка да изпие една чаша.“ Ние се впуснахме и двете да целуваме ръцете на Учителя, но от бързината вместо да целунем ръцете Му, със зъбите си Му ударихме ръката. Учителят се усмихна. У дома лекарят го виждаме, че е готов да слага инжекцията на майка ми. Брат ми като вижда какво е положението с май-

ка ми извиква двама лекари. Казали му, че трябва да се сложи инжекция. Брат ми не се съгласил. Единият лекар се разсърдил и го накарал да се разпише, че отказва инжекция и си тръгва. Другият лекар останал, за да види какво ще стане. Ние двете извикахме: „Учителят каза - никаква инжекция.“ Майка ни беше жълта като лимон. Повдигнахме я на възглавница и започнахме да ѝ даваме с лъжичка топла вода. Малко по малко порозовя, оправи се и след десет минути стана от леглото. А лекарят извика: „Каква е тази работа?“ Ние всички с глас отговаряме: „Учителят я излекува!“ „Кой е този Учител?“ „Ами Петър Дънов е този Учител.“ „А, така ли? И аз трябва да отида да Го видя. Какви чудеса стават тук в София. А ние не знаем чрез кого стават.“

Да, тук на Изгрева ставаха чудеса. За другите бяха чудеса, но за нас бяха естествени неща, защото те идваха чрез изреченото Слово от устата на Учителя. За нас това беше част от живота на Школата, когато Словото на Учителя чрез нашия живот се претворяваше в Сила и Живот. Това беше за нас. А за другите бе чудеса. Някои Го търсеха за чудесата. Но ние Го търсехме заради Словото Му, понеже то беше за нас, Божествения хляб за душите ни. Нали така и Христа бе казал, че Го търсят не за чудесата, които прави, а за живота хляб, от който ядоха, защото душите ни бяха гладни за него.

7. КОЙ И КАК СИ ТЪРСИ БЕЛЯТА

Сестра ми Надя беше учителка в Скопие. Там беше командирована. Качва се на влака в София и пътува за Скопие. Идва кондукторът и я проверява за билет, а тя нямала билет. Защо е нямала, това не се знае. Може би е решила да не си купи билет, за да си спести някой и друг лев. Кондукторът иска да я глобява: „Какво ще ме глобиш бе, момче? Аз отивам там учителка, да уча такива като теб учили недоучили.“ Така тя се запознава с него. Той я харесал и не я глобява. В Скопие започнал да се върти около нея и искал да се жени за нея. Тя ни написала писмо и ни разказа всичко. После дойде в София. Казваме, че тя е гимназиална учителка с висше образование, а ще се жени за кондуктор. Ние не сме съгласни и казваме да прави каквото иска. „Поне отиди и питай Учителя!“ Тя се съгласи, че това е разумно и отива при Учителя на Изгрева да Го пита. Надя е третата ми родена сестра. Учителят е в приемната Си стая, а тя е внъка и се чуди как да влезе при Него. Поглежда лекичко и вижда през прозореца, че Учителят е наведен и намръщен и нещо си чете. Тя стои пред прозореца и само от време на време поглежда към стаята. По едно време Учителят излиза, минава покрай нея, не се спира при нея, не ѝ проговаря, а ходи нагоре-надолу пред приемната и Си говори на глас: „Има някои, които си търсят белята. Искат да се женят и да вършат глупости, без да мислят какво ще направят. Аз не се занимавам с такива. Не се интересувам от такива.“ Учителят говори на себе си и се разхожда пред нея. Не я поглежда и не говори с нея. После си влиза в стаята. Надя я хваща срам, че е чакала пред приемната. Връща се у дома и ни казва: „Учителят така и така ми каза. Значи не е съгласен да се женя.“ А Учителят беше казал за нея на Кръстю Христов, че от минал живот е била духовно много издигната и че ако не се омъжи сега, ще продължи духовния си път нагоре. Това Го каза пред мене, а аз ѝ го написах в писмо. Но в Скопие онзи там кондуктор продължавал да настоява и тя се омъжва за него. Не послуша Учителя и се ожени за кондуктор и то 16 години по-млад от нея. Не живееше добре с него. Той отначало ядеше месо, после обеща да стане вегетарианец, но ходеше тайно по гостилниците и си ядеше пак месо. Нямаха деца. Осиновиха едно дете, а то излезе лошо дете, непослушно, диво, диваче дете. Създаде им много ядове. Детето се разболя от грип

и понеже тя много го обичаше, целуваше го по устата и го прегръщаше. Така тя се зарази от него, разболя се и след това бърже почина на петдесет години. Така приключи живота на сестра ми, след като не послуша Учителя, защото сама си търсеше белята и сама си я намери. После белята дойде и накрая я отвлече и замъкна на онзи свят.

8. БОМБАТА, КОЯТО ЗНАЕШЕ КЪДЕ ДА ПАДНЕ

Сестра ми Цвета беше също учителка. Понеже другата ми сестра беше учителка в Скопие и тя искаше да замине там и да бъде учителка в същия град. Подаде молба и я назначиха за директор на пансион за сираци. Отиде при Учителя да Го пита, дали да приеме директорското място, да отиде или да не отиде. Учителят казал: „Няма да отидеш!“ „Ама защо, Учителю, сестра ми е също там учителка?“ „Няма да отидеш!“ Учителят е категоричен и показа с жест, че разговорът е приключен. Тя излиза откъм Милка Периклиева я вижда. „Какво има бе, сестра?“ „Така и така, Учителят не ми разрешава да отида в Скопие учителка.“ А Милка я предумва. „Върни се пак при Него. Аз така правя. Много пъти нахалствувам при Него, връщам се и искам нещо от Него и накрая Учителят ми разрешава.“ Сестра ми послушва Милка и отново се връща при Учителя. „Ами, Учителю, защо сестра ми може да бъде учителка в Скопие, а аз да не мога?“ „Няма да отидеш! Ако отидеш, ще отидеш на своя отговорност.“ Учителят този път бил още по-строг. Дойде, разказа ми всичко. Ние всички скочихме на крака и викаме: „Ти луда ли си, та не слушаш какво ти говори Учителят?“ И така тя не отиде. После я назначиха учителка в Прилеп. Тогава тя отиде при Учителя да Го пита какво да прави. А Той отговори само с две думи: „Може! Може!“ След това дойде време и започнаха бомбардировките в София и едновременно в Скопие. В Скопие пада бомба върху пансиона за сираци и там директорката, която е назначена на нейното място бе убита. Получихме вест от другата ми сестра, която бе учителка в Скопие. Тя ни разказа най-подробно целият случай. Тогава сестра ми Цвета разбира защо Учителят не бе й позволил да заеме това място като директор на пансиона за сираци. Значи върху това директорско място бе определено от някого да падне бомба. Беше определено от някого и се яви друг някой, който изпълни заповедта, пусна там бомбата, разруши пансиона за деца и уби директорката. Ето това е опитност - живот или смърт.

9. ОПИТНОСТИТЕ НА НАЙ-ДУХОВНАТА НИ СЕСТРА

Сестра ми Люба е родена 1908 г. Тя беше учителка. Беше тиха, мирна и я оставяхме вкъщи да се грижи за баща ми и майка ми. Беше най-кротката и най-духовната от всички сестри. Тя беше постоянната връзка на семейството ни с Учителя. Тя най-много е ходила при Учителя и знаеше и помнеше какви ли не опитности с Него. Но тя не ги разказваше. Беше обещала да ги разкаже, когато му дойде времето. Но онзи, комуто тя бе обещала да ги разкаже не дойде да ги запише, а тя не искаше на друг да ги разказва, защото беше обещала само на него да ги разкаже. Това бе един брат, с когото тя се бе запознала през 1972 г. на езерата на Рила. Но той не се яви и тя не ги разказа.

Тя се оплакваше от болки в стомаха. Отива при Учителя и Той й казва: „Настържете ряпа, изтискайте сока и от него да пиете по една лъжичка всеки

ден." Изпълни съвета Му и така оздравя. Ето, това е единствената опитност, която мога да кажа за нея. Другите опитности от нея ще ги търсите от оня брат, който не ги записа, който обеща да я посети, но не дойде. Ето това е!

10. ЯБЪЛКА ОТ УЧИТЕЛЯ

Веднъж присъствам на едно събиране. Една сестра разказва една опитност на някаква друга сестра, която е имала с Учителя. Разказваше я изопачено. Аз ставам и казвам: „Защо изопачавате нещата? Аз съм това лице в тази опитност.“ Отвърнаха ми: „Това не може да бъде! Ти не може да имаш такава голяма опитност.“ Не ми повярваха. Аз бях дълбоко възмутена и обидена. Дадох си дума повече да не разказвам никому нищо. Изпълних обещанието си. Затова досега не съм разказвала. А сега ще ви я разкажа.

Като учителка бях командирована в Македония. За Коледа си дойдох в София. Тогава Коледа беше на 7 януари, а Бъдни вечер беше на 6 януари. После десетилетия по-късно измениха календара и сега Бъдни вечер е на 24 срещу 25 декември. Дойдох си в София, посрещнахме Коледа и на третия ден на Коледа стана най-голямата бомбардировка над София. Беше 10 януари 1944 г. От Министерството на просветата ни дадоха ваканция до месец февруари. А през февруари трябваше да заминавам за Скопие. Тогава сръбските шумкари, така наричахме партизаните тогава, нападаха и обстрелваха влаковете за Скопие. Положението бе опасно. Отиваме с брат ми в Мърчаево при Учителя. Брат ми Го запитва: „Учителю, Драга трябва да замине за Скопие като учителка. Граждански е мобилизирана. Ако не отиде - наказват. Положението е опасно. Какво да правим?“ Учителят е седнал на стол, прекръстосал е двете ръце на коленете си, мълчи, мълчи и накрая казва: „Да, трябва да замине.“ „Учителю, направете нещо, за да не отива. Положението там е опасно.“ Учителят отсича: „Да отиде!“

На другия ден Централната Софийска гара бе бомбардирана. Отидохме на военна рампа, сега гара Север и там трябваше да се качи. Пристигна един влак от Цариброд. От един вагон течеше кръв. Чудим се какво е това. А там са нахвърлени избити български войници от сръбските партизани, натоварени във влака, за да ги донесат в София и тук да ги погребват. Брат ми като видя всичко това казва: „Втасахме я сега.“ Нямаше как, качихме се на влака. Той беше пълен с войници. Само един вагон беше определен за граждани. Стигнахме до Цариброд. Там видяхме, че беше разрушен моста на река Нишава, за да се попречи на влаковете да минават и да се движат към Македония. Слязохме от влака. Гледаме - широка река. Бяха сложили камъни, а върху камъните дъски и по тях трябваше да се премине от единия край на реката до другия. Аз държах в едната си ръка куфарче, а в другата - чанта. Седя и се чудя: „Боже, как ще премине сега тази река? Ще се прекатуря и ще падна в реката.“ Точно в този момент идват двама войници. Единият ме хвана за едната ръка, другия за другата ръка и така по дъските преминахме реката. На отсрещния бряг ни натовариха в товарни конски вагони. Затвориха вратите и ни заключиха отвън. Влакът тръгна. Можеше да слезем само ако ни отворят вратите отвън. Влакът пътува, върви до някъде, после спре и се връща назад. Чуват се гърмежи на пушки и картечници. Значи партизани бяха нападнали влака. През цялото време аз пея 91 Псалом, Махар Бену Аба, чета молитви. Тия, които са около мене започват да викат срещу мене. „Стига си пяла. Стига с тия песни. Не виждаш ли че отиваме на смърт, а ти си се разпяла.“ „Докато аз пея, бъдете спокойни, никой няма да загине!“ Така влакът върви напред, спре и след това тръгне назад. Ту напред, ту назад. Часове наред. През цялото това

време аз пея и чета молитви. Тогава от София се тръгваше в 6 часа и след обед се стига до Скопие. А сега мина след обед, дойде вечерта, премина цялата нощ и чак на другия ден на обед чуваме шум и гюрултия. Казват някои: „Май ни оградиха партизаните и ни е спукана работата.“ А ние сме затворени отвън и не можем да слезем. Някои отварят вратите отвън и ние виждаме, че сме пристигнали на гара Скопие. Целият град беше излезнал, за да види влака надупчен с куршуми. Като отвориха вратата аз бях до нея и видях, че началника на влака каза: „В този влак пътува един праведен човек, за да можем да стигнем тук живи и здрави! Целият влак е надупчен с куршуми и няма наранен и убит нито един човек.“ Така минахме през зоната на смъртта. Нямаме представа какво нещо беше. Цяла нощ сме били на косъм от смъртта. Партизаните вдигаха релсите във въздуха с бомби. Обстрелваха влака. Войниците слизаха и оправяха релсите, а партизаните ги обстрелваха. Ето така пристигнахме в Скопие. Поглеждам към часовника на гарата, да видя колко е часът. Точно под часовника гледам братя и сестри, които ни чакат. В Скопие имаше братска група от Бялото Братство. Там беше Ганчо Генчев, който беше командант на града с униформа и пагон на раменете. Там беше сестра ми Надежда, която ме чакаше и други братя и сестри. Като ме видяха всички извикаха в един глас: „Ето кой е докарал влака невредим от София.“ „Аз само пях и се молих, а друг го докара невредим. А този, който го докара невредим, от Него имате много здраве.“ Тогава бъркам в джоба си и изваждам една ябълка. Тази ябълка я нося от село Мърчаево. Като се сбогувах с Учителя, той взе една ябълка и ми я подаде. „Тая ябълка ще я занесете на братята и сестрите в Скопие да си я поделят. Всички ме гледат изненадано, вторачват се в ябълката и мълчат. „Много здраве ви изпраща Учителя и по мен проважда тази ябълка, за да си я поделите!“ Подадох ябълката, те се преброиха и се оказа, че са точно 12 човека. Разделиха ябълката на 12 части и на мен дадох да я раздам резен по резен. „Сега разбрахте ли кой е спасил влака?“ Всички отговарят: „Разбрахме“, повтарят го всички. И след това дойде такова време, когато да ми заявят, че така опитност не може да ми се случи и то именно на мене, понеже съм била много обикновена, невзрачна и неугледна. А те не знаят, че Бог на лице не гледа, а Бог в Дух съизволява на верните Нему в Дух и Истина. Това е Законът. Да го знаете и помните.

11. ТРАУРЪТ НА БЪЛГАРИЯ

Ние сме в Мърчаево. До „Изворът на здравето“ няколко сестри са заобиколили Учителя и си говорят. „Аз със сестра ми Люба отиваме при тях. Приближаваме се и всички ни гледат някак по-особено и по-вторачено. Смутихме се. Защо ли ни гледат? Да не би да сме закъснели? В това време Учителят направи място, та да седна аз от едната Му страна, а Люба да седне от другата Му страна. Седим и говорим. Изведнъж Учителят погледна към Небето, скочи и си тръгна веднага. Беше ясно небе. Тръгна към дома на Темелко. А разстоянието между „Извора на здравето“ до къщата на Темелко е някъде около 50 метра. И като почна и рукна един пороен дъжд - не е за вярване. От чисто небе изведнъж да се изсипе такъв пороен дъжд. Тичаме всички към къщата. Качихме се на верандата на сушина. Заобиколили сме Учителя и гледаме как се излива поройния дъжд. Учителят посочи с ръка към слънцето, което залязваше към Перник. Видяхме грамадно, червено слънце, което залязваше. А през него минаваше един черен облак като креп. Учителят се обърна към нас и каза: „Траурът на България!“ Всички се вторачихме към слънцето и това всички видяхме, че този креп приличаше на онзи траурен креп, който се поставяше

по вратите на онези домове, където имаше умрял човек. А това беше няколко дни преди да дойде 9.IX.1944 г. А с тази дата дойдоха руснаците в България и докараха комунизма в България. Този траур продължи 45 години до 1990 г., когато Съветската империя се саморазруши. Сега България отново трябва да възкръсне. Но това може да стане само чрез Словото на Учителя. А как ще стане ли? Ще ви разкажа как ще стане.

След като Учителят каза тези съдбовни думи, всички които бяхме измокрени от дъжда влезнахме в стаята на Темелко, вечеряхме, приказвахме, пяхме песни. Ние със сестра ми Люба си тръгнахме и пренощувахме в една квартира, която бяхме наели. На другият ден сестрите, които бяха около Учителя ни казаха: „Знаете ли какво каза Учителят за вас двете? Една от тези две сестри е времето на времето жива заради Христа. Но коя е тя, няма да ви кажа. За да не се съблазни нито тя, нито другите да се съблазнят.“ Не каза. Не можахме да открием коя е. Но това даде подтик и на двете да бъдем ревниви към Учението. Ако беше казал, едната щеше да се обезсърчи. Този, който е работил на времето и сега работи за Христа. Който на времето се е жертвувал за Христа и сега се жертвува. Иначе не може. Такъв е Законът. Онези, които работиха на времето срещу Христа и сега работеха срещу Христа в Школата на Учителя. Това го видях.

Та възкръсването на един народ става чрез една идея дошла от Божествения Свят. Тази идея ще я намерите в Словото на Учителя. А ще я приложите чрез живота си, чрез саможертвата. Когато човек се жертвува за една идея, той възкръсва чрез Дух и Истина. Влиза във Вечния живот, който е живот на Христа. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, когото Си проводил.“ От тук започва възкръсването на един народ.

12. ИЗГРЕВЪТ И ДУХЪТ НА СЛОВОТО

Бях в Скопие учителка и сънувам, че София е бомбардирана цялата. По този случай ни дават пет дни ваканция: Един ден за отиване с влака до София, втори ден за връщане до Скопие и три дни ни дават, за да бъдем в София. Пътуваме с открити листове, защото е военно положение. Сънувам, че тръгвам към Изгрева, но него го няма. Тук Изгрев, там Изгрев, няма го. Дойдох до бирарията на Танушев, която се намираше на 100 метра от Изгрева. Виждам, че Танушев си е на мястото, а гледам нататък, че Изгрева го няма. Това го сънувам. И виждам на около висока трева и тръни високи по тревата. Виждам в далечината свети нещо жълто. Спуснах се през тревата и тръните да тичам към мястото откъдето свети това жълто кълбо. Приближавам се до мястото, където обичаше да седи Учителя до една лоза. Впоследствие на това място бе направен гроба на Учителя и положено Неговото тяло. Но това бе по-късно. А сега в съня си аз приближавам към това жълто кълбо и виждам храм от жълт мрамор със стъпала. Виждам една жена като Богородица загърната с наметало, която стои на входа на храма, а отдолу по стъпалата идват човешки сенки. Идват от земята по двойки и вървят по стъпалата. А тя ги разпределя по-вечето надолу да вървят, а много малко пропуска по стъпалата нагоре, за да влезат в храма. Значи малцина се допускаха да влезнат в храма. Аз като я видях казах: „Сестра, къде е Изгрева?“ Тя се обърна, усмихна се, прегърна ме и ми посочи натам където е ореха сега, на „Мястото на Учителя“. Там при ореха слънцето изгряваше голямо и червено. Каза ми: „Ето го Изгревът!“ Значи ми показа, че Изгревът не е на физическото поле, а е в Слънцето. „Ето го Изгревът!“ И тя ми го посочи с пръст. И аз тръгнах нататък. Събудих се и си ка-

зах: „Този сън току така не ми се даде. Нещо е станало на Изгрева. Ще отида в София та каквото ще да става. Пристигнах в София от Скопие. Пристигнах на гарата. Няма трамвай. Оттам до нашата къща на ул. „Евлоги Георгиев“ вървах пеша. Дохождам, за да видя къщата. Като я видях цяла, целеничка, скачам и се радвам. Значи сънят ми не се отнася за нашата къща. Сънят се отнася за нещо друго. От там тръгнах за Мърчаево. От София до Княжево пеша. От Княжево до Владая пеша. От Владая до Мърчаево също пеша. Вървя, а е вече 12 часа през нощта. Непрекъснато си пея песни на висок глас. А наоколо е станало нападение от партизани върху военни обекти. Но аз нито съм чула, нито съм видяла. Вървя и си пея. Като стигнах в Мърчаево беше 12 часа през нощта. Чукам на вратата, родителите ми се бяха евакуирали в Мърчаево. Като ме видяха ми викат: „Ти луда ли си сама да вървиш? Как мина през това диво място на дефилето през Владая?“ Вдигам рамене. „Минах с песен.“

Сутринта отидох при Учителя и Му разказвам целия този сън и Му казвам също, че съм пристигнала от Скопие специално за този сън. Той ме изгледа продължително, стоя така неподвижно и каза: „На някои е дадено да видят предварително какво ще стане.“ Каза и млъкна. Разговорът приключи. Дойде време да се събдне моят сън и да се събднат думите на Учителя. Изгревът днес го няма. Остана Слънцето да изгрива всеки ден. Остана слънцето, което в Словото на Учителя е символ на Духа. Значи Изгревът е в слънцето. Значи Изгревът е в Духа от Словото на Учителя. Ето как всичко се събдна. Не стана ли това? Стана.

След заминаването на Учителя много хора отпаднаха и не си издържаха изпита. Останаха само онези, които бяха верни, които бяха положили живота си за Делото на Учителя чрез саможертвата на един човешки живот. Само те бяха допуснати във онзи храм от моя сън, който храм е сътворен от Духа на Словото. Това бяха малцината, които влезнаха в храма от моя сън. А другите бяха отделени и насочени да си вървят и да си тъпчат човешката земя.

А трънете от Изгрева в моя сън, това бяха блоковете на борците против фашизма, които сгради се построиха над разрушения Изгрев. Там се построиха и Посолства. Така се смесиха и тръните и високата трева, която закри някогашния Изгрев. Събднаха се думите на Учителя. Значи ми бе дадено на сън да видя, че физическия Изгрев ще се разруши. Учителят това в Мърчаево го потвърди. А истинският Изгрев е в Слънцето. А онази Богородица от съня ми каза: „Ето го Изгрева!“ Точно така стана. Днес Изгревът е в Духа от Словото на Учителя. Това е план на Небето и план на Учителя, да не остави физическата форма, за да не се изкушават в нея и за да не се опорочи Учението Му. А трябва да остане Словото Му и Духът на Словото. Който иска да Го прилага, ще Го прилага чрез живота си. Това е пътят на ученика от Школата. Всички опити да се правят Салони са обречени на провал. Къде ще се вмъкват в разни Салони. Школата е затворена вече. Остава Словото и Духът на Словото. На физическото поле слънцето е символ на живота на цялата природа. На духовното поле, слънцето е символ на Духът Божий. Ето, това е разрешението на тази задача. От тук се започва. Нали бе казано: „В начало бе Словото. Словото бе у Бога. И Словото бе Бог“. Ето, видяхте ли как всичко се завъртя и кръгът на тази опитност се затвори. За мен остана опитността, за вас остава Закона, а за следващите поколения остава да претворят това Слово в Живот Вечен.

13. БУРЯТА И МЪТНАТА ВОДА

Беше дата 9.IX.1944 г. В Мърчаево бяха дошли от София и от провинцията много братя и сестри. Ние сутринта в квартирата чухме по нашето радио, че руските войски са влезнали в България и че има ново Правителство на Отечествения фронт. Отидохме при Темелко, в чийто дом Учителят бе настанен. Учителят беше облечен в костюм със светло синьо палто. Разхожда се в стаята на Темелко, а целият светеше като слънце. В стаята са много хора и всеки пита това или онова. А Учителят се спря и отговаря. После пак продължава да се разхожда и целият свети. Свети като истинско слънце. Аз със сестра ми Люба стоим до вратата, подпрели сме вратата от двете страни и сме сърдити, дори и ядосани. Не говорим. Но мислено Му казваме и двете едновременно без да се договаряме: „Учителю, защо Вие допуснахте руснаците и комунистите да дойдат в България? Защо допуснахте партизаните да вземат властта?“ Ние си го мислим това едновременно. Питаме Го мислено: „Защо, Учителю?“ Всички Му се радват, а Той усмихнат се разхожда. А ние сме ядосани и сърдити подпираме вратата. Учителят е усмихнат и така продължава да се разхожда. Дойде до мене и постави ръката си на рамото ми. Каза ми: „Когато има да стане буря, то облаци, вятър, гръмотевици, порои и камъни се свличат от небето, а реката тече червена, кървава.“ Спря за малко, за да го запомня, но продължава да ме тупа по рамото с ръката си. „И полека, лека тази буря страшна намаля, намаля, намаля. А след това се успокоява, успокоява, успокоява. А водата започва да се избистря, да се избистря, да се избистря и накрая започва да тече бистра вадичка като ручей.“ Каза го и ме гледаше в очите. И започна пак да се разхожда. Аз разбрах, че Той отговори на моят въпрос. По-късно и сестра ми Люба сподели, че е мислила същото както мен. Значи трябваше да приемем нещата както са. Трябваше да приемем бурята и червената мътилка, която тече по реката. А трябваше да измине много време, за да изтече тази мътилка. Особено Учителят наблегна на думите полека-лека. И накрая също наблегна, когато трябва да потече бистра водица, чиста като вода на планински ручей. И така стана. Изминаха 47 години от 1944 година. И още не е изтекла мътната вода. Колко време в човешки години трябва да измине, за да изтече тази червена мътилка? А Учителят каза: „Лека, полека!“ Хайде измери сега и изчисли колко човешки години се съдържат и се намират в тези две думички? Който може - да изчисли. А ще дочака ли някой от нашето поколение, което бе целувало ръка на Учителя да види, че червената мътилка от реката е преминала и се е превърнала в бистра водица, от която да пожелае да изпие една чаша вода. Мнозина от нас пиха от горчивата чаша на червената мътилка. И аз пих. Не исках, но дадох ми да пия насила. И аз пих. Горчива чаша и жестока бе съдбата ми.

Ето как Учителят отговори на моя въпрос. Значи комунистите дойдоха чрез бурята, която трябваше да дойде да измете всичко старо. Те имаха една мисия, която трябваше да изпълнят. Те дойдоха чрез бурята, тя помете всичко, помете и нас и целия Изгрев и сега чакаме времето, когато реката ще се изчисти и когато ще се превърне на бистър ручей с досущ планинска вода. Ще чакаме. Ако не е по мое време, то ще бъде по ваше време. Но онзи, който дочака това време, освен за себе си ще изпие и една чаша за мен. Ще изпие в името на Учителя и в свидетелство на това, че пророчеството на Учителя се сбъдна. Защото Той задвижи бурята и я насочи да премине през времената и годините, когато живеехме в този народ. Та Бог е и в бурята и в тихия глас идващ от мълчанието на Вселената, защото Бог управлява тази Вселена. А Словото на Учителя бе Живия Бог между хората на земята българска.

14. ЛЕПТА ЗА ГОСПОДА

Семейството ни е в Мърчаево. Отиваме при Учителя и Го питаме: „Учителю, може ли да се върнем в София? Казват, че вече е по-спокойно.“ Учителят ни оглежда. „Може да се върнете. А пари имате ли си?“ А пък ние нямаме пари. Брат ми беше останал без работа. Адвокатите по време на бомбардировките нямат работа. Баща ми и майка ми също са възрастни и не работят. Само аз и сестра ми Цвета работехме като учителки и получавахме заплата. А учителската заплата тогава бе много малка. „Учителю, ще потърсим заем от някого.“ „Да, пожелавам ви да намерите.“ А Йорданка Жекова е там при Учителя и присъствува на нашият разговор. Той се обръща към нея: „За пръв път виждам такава скромност и такава честност. Аз знам, че те нямат пари и нямат с какво да се върнат. А тук братята и сестрите грабят. Тук братята и сестрите идват и взимат без да питат от парите оставени за Господа. А виж каква скромност и каква честност от тези две сестри. Аз знам, че нямат, но не поискаха. Кажи им ако искат, то аз ще им дам.“ Йорданка Жекова тича след нас и ни разказа всичко. „Не, срамота е, грехота е. Вместо ние да дадем, то да вземаме от Учителя - не можем това да сторим.“ Не се върнахме. Отидохме си у дома. А тогава идваха богати евреи, търсеха помощ от Учителя и в знак на благодарност оставяха хилядарки по масите на двора. Отгоре поставяха някое камъче, върху банкнотите, за да не ги отвее вятъра. Имаше и богати братя и богати българи, които бяха спасени от бомбардировките благодарение помощта от Учителя. Те това го знаеха, бяха го оценили и сега идваха и благодариха на Учителя за спасението си. Искяха да оставят своята лепта за Учителя. Той им казваше: „Оставете лептата си за Господа върху масите.“ Та това бяха пари за Господа на Силите, който ги беше спасил от смърт и оживил.

А брат ми Иван като вървял замислен в своето безпаричие в Мърчаево, го вижда един търговец, евакуиран от София. „Иване, какво си се замислил?“ „Трябва да се върнем с багажа в София. Но ако го натоварим на две волски коли, то селяните искат по 3000 лв. на кола. А нямаме пари.“ „Така ли, Иване? Ето ти 3000 лв. Не искам да ми ги връщаш. Давам ти ги така за Слава Божия, че останахме живи и здрави от бомбардировките.“ Брат ми прибира парите и след това тръгва към бакалницата. Онзи го пита какъс се е умислил толкова много. Казва му: „Баща ми е болен, трябва да се връщам в София, а пари нямам.“ „Иване, ето ти 5000 лв.“ „Ама Гошо, защо ми ги даваш?“ „Ти си ми толкова помагал без пари с твоите адвокатски съвети.“ Натикал парите в джоба му. И така за един час брат ми се сдобил с 8000 лв. И така се сбъднаха думите на Учителя, който ни пожела да намерим пари в заем. Но те не дойдоха в заем, бяха дадени като лепта за Слава Божия. Така натоварихме багажа в две големи каруци и полека, полека воловете докараха багажа в нашата къща. Къщата бе оставена цяла непокътната. Разтоварихме багажа и преди да влезнем въздадохме хвала на Живия Господ. А Той бе в Словото на Учителя.

15. ГОЛЯМАТА ЗАБЛУДА

Аз със сестра ми Люба за пореден път отидохме в Мърчаево. Учителят с Братството беше излязъл на екскурзия. В домът Темелков заварихме само брат Боян Боев. Той имаше болен крак, куцаше, подпираше се с бастун и трудно можеше да се изкачи по върховете. „Брат Боев, къде е Учителят?“ „Учителят е на връх Острец, на екскурзия.“ А това беше по средата на месец

август 1944 г. „Знеш ли, брат Боев, че партизаните ще дойдат, ще дойдат комунистите на власт?“ „Разбира се, че знаем. Нека дойдат - не е лошо.“ „Брат Боев, ти знаеш ли какво ще стане с Братството тогава? Ще ни унищожат.“ Брат Боев клати с глава: „Ами, ами. Няма, няма.“ Ние му казваме отново, че комунистите ще дойдат и ще ни пометат от лицето на земята, а той казва: „Няма, няма.“ Гледаме го и се чудиме, защо е толкова уверен. Заблуда ли е това или нещо друго? След малко Боев продължава: „Учителят казва и говори за комунизма. Учителят е за комунистите!“ Тръгнахме пеша на екскурзия на Витоша и намерихме Братството на хижка Острец. Мина известно време и Учителят отговори на двете ни на нашите въпроси. А това аз го разказах и се отнасяше за бурята, която трябваше да дойде и мътилката, която трябваше да изтече, за да се появи накрая бистра водица. Брат Боев дочака и доживя процеса срещу Братството и унищожението на Братството. Веднъж го запитахме, дали си спомня какво ни каза за комунистите в Мърчаево. Той отговори: „Голяма заблуда, голяма заблуда!“

За голямата заблуда също се заплаща с висока цена. Заплати се със разочарованието на едно цяло поколение, което бе целувало ръка на Учителя. Те бяха подложени на изпит и всеки защитаваше пред себе си и пред Учителя цената на заблудата и верността към делото на Учителя.

16. КОШНИЦА ПЪЛНА С КАЙСИИ

Бях учителка в Македония. Трябваше да пътувам за София. Ганчо Ганчев, който бе комендант на гарата в Скопие, беше приготвил една кошница пълна с кайсии. Там имаше много дръвчета и се раждаха много кайсии. Ганчо ми предаде тази кошница, да я занеса от Скопие за Мърчаево и да я предам на Учителя. Той беше ми издействувал място във влака, който беше претъпкан от народ. На перона видях едно момче - войник, което беше босо по нальми. Войниците нямаха ботуши, а бяха обути с нальми. Представяте ли си войник с нальми. Тогава се ходеше, но лятно време и обикновено с нальми ходехме в банята. А сега гледам войник с кепе, с куртка и с брич, но по нальми. Смешно и тъжно. Стои войничето замислено. Ганчо минава покрай войничето, но то не го забелязва понеже е замислено и не му отдава чест. Той мина покрай него, върна се и му удари един шамар. „Що не отдаваш чест?“ „Не ви видях, господин капитан. Съобщиха ми, че майка ми е починала и съм се затъжил и замислил за нея. Прощавайте, господин капитан!“ И като чух това и като видях това, избягах от него. Всички се възмутиха на гарата от Ганчо. Не го е срам, да удари момчето. Майка му умряла, а той удари момчето. Аз се качих на влака последна с кошницата в претъпкания влак. Отказах се от мястото, което той ми беше запазил. Бях възмутена от него. Какъв брат е той? Бие момчето, моли се на Господа и после изпраща кошници с кайсии на Учителя. Пристигнах в София, отидох в Мърчаево и занасям кошницата на Учителя. Беше точно на Петровден, рождения ден на Учителя. Имаше много братя от София и провинцията. Подадох кошницата на Учителя: „Учителю, това е за Вас от Ганчо от Скопие.“ На масата по средата беше Учителят. От едната Му страна бяхме седнали аз, Люба и третата ми сестра Цвета. А от другата страна на Учителя беше седнала Йорданка Жекова. Учителят се обърна към Йорданка: „Вземи кошницата и давай по две кайсии на всички!“ Йорданка започна да дава по две кайсии на всеки човек. Тръгна и започна да дава от човек на човек по две кайсии. А бяха много хора. Масите бяха препълнени. Като дойде до нас, до трите рождени сестри, кайсиите свършиха. И аз прошепнах: „Да ги нося аз тези кайсии от Скопие и да не стигнат до нас! Чудна работа!“ Аз не сме-

ех да се докосна до тях, нали бяха за Учителя. Чудя се, защо кайсии няма да има за мене, която ги носих. Освен за мене, няма за сестра ми Люба и за Цветанка. И за Учителя няма. Аз се оглеждам виновно и ядосано. Учителят ме погледна и само се усмихна така особено. Свърши обедата и аз и другите ми две сестри се уптихихме към „Извора на Доброто“. Там имаше джанка, която беше узряла и решихме да ядем джанки щом за нас кайсиите свършиха. Ето ти задава се Учителят. Идва при нас. „Сладки ли са джанките?“ „О, Учителю, много са сладки!“ и си подавам ръката. Той си взе три джанки от ръката ми. А двете ми сестри възкликват: „Учителю, дайте да ги измием на извора.“ „Това не е Ваша работа!“ След това отива при Люба. „Сладки ли са тези джанки?“ „Сладки са.“ И тя си протяга ръката. И от нейната ръка Учителят взема три джанки. И от третата ми сестра Цвета взе от ръката ѝ три джанки. От трите сестри взе по три джанки, общо девет джанки. Стои пред нас и една след друга ги изяде. Накрая добави: „Сладки са, много са сладки. Не само дървото се познава по плода, който дава, но е важно също ръката, която го откъсва, как го поднася и как го дава.“ Учителят се отдалечи. Ние се оглеждаме. Значи от кошницата с кайсии Учителят не взе, защото онзи който подаде кошницата, за да я занесе на Учителя, със същата тази ръка удари войничето, обуто с голи нальми. Той офицер, целият излъскан с ботуши, със шпори, със сабя, издокаран като на парад, със същата ръка, която подаде кошницата с кайсии със същата ръка удари войничето. Ето затова Учителят не пожела да вкуси от неговите кайсии. Но взе от нас, от трите рождени сестри по три джанки, които всяка една от нас откъсна от джанката, която бе узряла в двора на брат Темелко. Благословението не се дава току така. Благословението може да се изсипе само в чист съд, сътворен от светъл ум, чисто сърце и праведна постъпка. Ето, това е Законът на благословението.

17. ИСТИНСКИЯТ ПАМЕТНИК

Любомир Лулчев беше създал една група от братя и сестри в Братството и в началото всички от групата започнаха да ходят при него, за да им говори по духовни въпроси. По този начин Салона се изпразни и при Учителя останаха 3-4 човека. Един ден, сряда, Учителят слиза в Салона, за да държи лекция на Общия Окултен Клас. В Салона няма никой. Учителят излиза пред Салона и се оглежда. Целият Салон се е изпразнил и всички отишли при Лулчев да им говори. Точно по това време брат Ради също се задава и минава покрай Учителя и бърза, бърза и той да отиде при Лулчев. Подминава Учителя, все едно, че Учителят е някакво дърво. Учителят го настига, хваща го за ревера на палтото, раздрусва го с двете си ръце и му вика: „Брат Ради, влез в себе си. Къде си тръгнал?“ Казал му това три пъти. Брат Ради се връща и полека, полека се запътва към Салона, влиза вътре и сяда на един стол. Седи, смирено мълчи и чака. След малко се задава една върволица от братята и сестрите и сконфузено влизат в Салона. Изпъхват Салона и Учителят започва да държи редовната си беседа. А преди това отивали при Лулчев, като дори и стенографките Паша, Савка и Елена са били там. Защо са ходили там ли? Защото ги замотава, беше ги завладял отвътре. Постепенно Учителят ги откъсва от него. Останаха при него една малка група около 10-15 човека. Наричаха се „Упанишадите“. Те също присъствуваха на лекции на Учителя, но след като се свършваше беседата на Учителя излизаха и заобикаляха Лулчев. Тогава той им обясняваше, разясняваше и тълкуваше какво е искал да каже Учителят в своята беседа. Значи всички други разбираха какво е искал да каже Учителят, а тези от Упанишадата не разбираха. Затова пък разбираха какво им говори

Аулчев.

Брат Темелко ми разказваше как веднъж в Мърчаево дошъл Аулчев. А той обикаля отвън под прозорците на стаята на Учителя. А през това време Учителят стои на прозореца и гледа оттам към двора и към околните дървета. Темелко пита Аулчев защо обикаля, а той му обяснява. „Три часа обикалях. Искях да Го хипнотизирам, но не успях.“ Брат Темелко му се чуди и му казва: „Брат Аулчев, аз знам, че ти си умен човек. Как така ще хипнотизираш такъв велик Дух като Учителя?“ „Е, затова исках да Го хипнотизирам понеже е Голям Дух.“ Та той се смяташе, за голям Дух, че всичко може и че всичко му е позволено. Но накрая комунистите го осъдиха на смърт, разстреляха го и му показаха, че е простосмъртен.

Веднъж брат Ради като ходил на пазара на Римската стена да купува продукти за Изгрева, го спрял един скулптор. Казвал се Марко Марков. „Искам да ми позираш. Искам да направя паметник на Патриарх Ефтимий. Ти приличаш на него“. Брат Ради се разсърдил и отблъснал скулптора. Дни наред скулптора върви след брат Ради и го моли. Накрая брат Ради отива да се оплаква на Учителя. „Учителю, един иска от камък да ме кове.“ Учителят се усмихва на израза на брат Ради и добавя: „Това е твоят най-добър ученик. Ти си Патриарх Ефтимий! Ето защо той иска сега да ти изкове образа в камък. Ще разрешиш!“ Брат Ради кимва с глава, отива при скулптора, съгласява се и разрешава да му изковат образа в камък. Ако сравните една снимка на брат Ради с изваяния образ от паметника на Патриарх Ефтимий, ще видите, че има пълно покритие на образа от снимката в изваяната скулптура.

Всеки сам издига вътре в себе си неръкотворен паметник чрез своите дела, чрез своите мисли и чрез своите чувства. Чистота на идеите могат да се претворят в дела само от хора със светли умове, чисти сърца и праведни дела.

18. НЕ КОРИГИРАЙ И НЕ ВЪЗПИРАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

Паша Теодорова беше стенографка. Работеше денем и нощем. През нейните ръце преминаваше редактирането на беседите на Учителя. Тя реши да ги редактира като литераторка. Допусна много грешки. Когато Учителят отваряше уста, за да говори винаги казваше: и започваше със следната дума: „Рекох“ и след това продължаваше да казва това, което искаше да каже. Но Паша реши да го измени. Според нея „Рекох“, не било литературно и го написа: „Казах“. Учителят не беше доволен от това нещо. Ами много просто. Учителят предава и дава Словото на Живия Бог. И за това започва така: „Рекох“, и след това казва онова, което Бог чрез Него говори. Ами вземете Библията и вижте пророците как говорят? Те започват така: „Така говори Господ“ или „Господното Слово дойде към мене и рече“. Ето така е написано и много добре се разбира, че пророкът изрича не своите думи, а думите на Господа, който идва да говори чрез него. Това се отнася за пророците. А тук е дошъл Великият Учител и Бог говори чрез Него. Затова Той започва така: „Рекох“ и добавя онова, което Бог говори чрез Него. А това нещо се промени и се изхвърли. А не трябваше. Това бе груба грешка.

Много от беседите заради литературните корекции бяха променени. Това е един голям неин грях. Тя направи и друга грешка. На нейно име беше записана една трета идеална част от Салона. Когато излезна закона за едрата градска собственост я запитаха: „От къщата ли се отказваш или от Салона?“

Тя се отказа от Салона, за да си запази къщата. Последствията за нея бяха тежки. Паша ослепа заради това, че се опита да промени Словото на Учителя и че се отказа от Салона. Първо коригира Словото, а след това се отказа от Салона заради къщата си. Продадоха я и взеха една сума голяма, с която сума тя смяташе да намери някоя сестра, която да я гледа. Но така се обърна нещата, че никой не пожела да я гледа. Дори и за много пари.

Когато дойдох от Македония за няколко дни в София аз исках да мина и да обиколя поляната на Изгрева, където играехме Паневритмия. А поляната беше заградена, беше затворено и имаше порта заключена с катинар. Отивам при тях и казвам: „Сестра Паша, аз искам да мина и да обиколя няколко пъти кръга на Паневритмията, защото утре си заминавам като учителка в Скопие. Затова дайте ми ключа да си отключа вратичката и като свърша обиколката отново ще ви го върна.“ Но тя и сестра ѝ Аня не ми дават ключа, не разрешават да се отключи. Но аз реших да се прекатеря през оградата, да прескоча оградата и така да отида до поляната. Таман прескачам, те дойдоха, хванаха ме за полата и ме свалиха. Започнаха да ме блъскат и да викат: „Не може, не може! Ти не разбра ли, че не може!“ Аз ги гледам и не вярвам на очите си. Те направо са озверени и ще ме разкъсат. Викам им: „Слушай, Паша, недейте, не затваряйте поляната и Изгрева, защото ще дойде време и ще го затворят за всички.“ Така аз си тръгнах за Скопие без да обиколя поляната. Духовните сестри от Школата на Учителя не ми позволиха. Не мина много време и дойде онова време когато и поляната, и Салона, и Изгрева беше затворен за всички. Не само затворен, но разрушен и вече го няма нито Изгрева, нито поляната, нито Салона. И както се казва в Писанието (псалм -103, ст. 16). „Защото преминава вятърът над него и няма го и местото му Го не познава вече.“ Как ще го знае местото онова, което е било върху него като Салон, поляна и Изгрев, когато днес там са построени руските легации? Ето, това е поуката, когато някой тръгне да коригира Божественото.

Друг случай. Аз бях в учителска ваканция. Тя свърши и аз трябваше да заминавам при своите ученици на село. Реших да отида при мястото на Учителя, там където бе положено тялото Му, за да се помоля. Тогава мястото беше оградено с бодлива тел, имаше врата и на вратата бе сложен катинар. Мястото на Учителя бе заключено. Точно там заварих една група братя и сестри дошли от провинцията и сега искаха да се поклонят на мястото на Учителя. Огледах се насам-натам и видях, че в мястото беше Йорданка Жекова и няколко други сестри, които беряха ягоди. Извиках: „Йорданке, искам да влеза, за да се поклоня на мястото на Учителя, защото утре си заминавам при учениците на село.“ Йорданка се провикна: „Не може, береме ягоди“. „Аз не съм дошла за ягоди. Една няма да хапна.“ „Не, не може. Взели сме решение никой да не пускаме.“ „Йорданке, не правете така. Ще дойде ден и ще го затворят за всички.“ Не ни пуснаха. Братята от провинцията бяха разочаровани от софиянци. Отидоха си обидени. И какво стана по-нататък. Стана това, което аз казах. Мястото на Учителя до 1970 г. беше заключено с катинар, властите бяха забранили да се ходи на поклонение на мястото на Учителя. Имаше и милиционер, който обикаляше и не позволяваше да се ходи, нито да се прескача през телената ограда. По-късно след 1970 г. брат ми Иван като адвокат отиде при Ключуков, който оглавяваше Комитета по вероизповеданията и от него издействува разрешение за поклонение.

Каква е поуката. На времето им казах: „Недейте, не правете това. Не заключвайте, защото и за вас ще заключват. Не само това, но и самите вас отвън и отвътре ще ви заключат.“ Така и стана. Днес някои са заключени и отвън и отвътре, затова нищо не върви. Други са отключени отвън, но са заклю-

чени отвърре. Човек може да се отключи сам единствено със Словото на Учителя. Само свободни хора могат да работят за делото на Учителя.

19. САВКА КЕРЕМИДЧИЕВА И УЧЕНИКЪТ АВЕРУНИ

Майката на Савка, Тереза Керемидчиева ми разказваше, че била придворна дама в двореца на Фердинанд. А баща ѝ бил инженер. Когато са строили железницата до Цариброд, той е бил там командирован. Савка тогава е била към 10-12 години. Учителят е ходил в Цариброд, понеже в онези години Той е проучавал черепите на българите и се е занимавал с френологически измервания. Търсил е и контактувал с по-интелигентни семейства. А това са били учителите, по онова време. Там, в Цариброд е била учителка и Елена Иларионова. Учителят бил поканен на гости в дома на Тереза Керемидчиева. Като домакиня тя приготвила и опекла една голяма гъска, сложила сладкиши и други ястия. Преди да седнат на масата тя се обърнала към Учителя: „Сега ще Ви запозная с моята дъщеря“. Тя била русичка, с плитчици и сини панделки на плитките. Отварят вратата и Тереза въвежда Савка в гостната стая. Савка като вижда Учителя извиква: „Учителю“ и пада на колене при Него. „Мой верен Аверуни. Три хиляди години не съм те виждал откакто сме се разделили. Сега се срещаме и виждаме.“ И двамата започват да си говорят на санскритски. Тереза се чуди от къде дъщеря ѝ Савка ще знае санскритски. Върти се около тях и не може да повярва на очите си. Искала да представи дъщеря си на Учителя, а тя била позната с Учителя от преди 3000 човешки години. Та вместо да представи дъщеря си, то сега дъщеря ѝ сега говори на санскритски с Учителя. Тереза се чуди. Направо е смяяна.

Като сядат на масата, Учителят отрязва едно малко триъгълно парче от гъската и казва: „Да се благослови!“ Сложил го пред себе си на чинията, но не го ял. Казал, че е вегетарианец и че не яде месо. После поискал маслини, хляб и вода. От тогава Тереза се запознала с Учителя и с Неговото Учение.

Братството е на екскурзия на Мусала. Разположили се около първото Мусаленско езеро. Седят и разговарят, пият топъл чай и се греят на огъня. Учителят се обръща към приятелите: „Аз със Савка отиваме на астралната Мусала!“ И изчезват двамата от очите им. Всички са насядали около езерото до хижата. Оглеждат се - Учителят и Савка са изчезнали. След един час отново Савка и Учителят изникват пред тях. „Бяхме на астралната Мусала!“ Учителят от астралната Мусала откъснал едно синьо цвете и го дал на Савка. Така тя донесе едно синьо цвете и го държеше в ръцете си. Къде е тая астрална Мусала никой не може да разбере. Но всички видяха как Учителят и Савка изчезнаха и после пак се появиха пред тях, а Савка държеше в ръцете си едно синьо цвете.

Веднъж се бяха събрали сестрите при чешмата на Изгрева със зодиаците. Пред тях е Савка и се карат с нея и я упрекват, защо Учителя диктува на нея „Свещените думи на Учителя“, защо я допуска най-близо до себе си, защо, защо. Сестрите ревнуват, защо Учителят споделя само с нея. Не само ревнуват, но се карат с нея, а Савка плаче. Като вижда това, Учителят отива при тях и им казва: „Ще си замина и ще взема Савка с мене.“ А те отговарят: „Е, ще отиде Учителят в Америка и ще вземе Савка със себе си.“ Така смятаха сестрите. Това беше през 1943 година. Дойде това време и Учителят си замина на 27.XII.1944 г. А на 5 май 1945 година си замина и Савка. Вместо да тъкуват събитието, сестрите отново се бяха събрали пред същата чешма и раз-

говарят: „Ето, Учителят си взе Савка, а нас остави!“ Беше ги яд, че Учителят си я взел. Беше ги яд, че Савка е умряла и че си е заминала, понеже Учителят си я взел. Предпочитаха да е жива, но да бъде при тях. Ревнуваха Савка от Учителя, когато беше жива и когато беше си заминала от този свят. Ревността е голяма работа. Тя е много силна при духовните хора и при духовните общества. Може да се изроди в ожесточение. А от това няма полза никой - нито живия, нито умрелия.

20. СТАРИЯТ БРАТ

Савка беше много болна. Беше се залежала на легло и около нея се въртяха нейни близки и познати да ѝ услужват. Аз бях тогава учителка. Дойдох една неделя на Изгрева и реших да я видя. А тя е вече тежко болна. Майката не ме пуска при нея. Но Савка като чу гласът ми извика: „Мамо, всички да излезат. Само Драга да влезне. Учителят ми каза само с нея да дружа. Само тя ми е вярна.“ Всички ме гледат недоверчиво и сърдито, но излезнаха. Савка ме прегърна, радва се. Не искаше да яде. Казвам ѝ: „Савке, хапни нещо!“ Тя се съгласи и хапна 2-3 залька. Майка ѝ се зарадва, значи съм добра приятелка на Савка. Самата тя чу какво казва Савка за мен. И това я предразположи към мен.

Разприказвахме се и Савка ми разказа следния случай: „Преди един месец когато Савка е можела да ходи, една вечер при нея идват Борис Николов и една група братя, отиват при Савка, нареждат и я заставят да застане при стената с вдигнати нагоре ръце. Така на времето арестуваха престъпници под дулото на заредена пушка, караха ги да си вдигнат ръцете със следната команда: „Ръцете горе и кръгом към стената!“ По същия начин са изправили Савка с вдигнати нагоре ръце, все едно, че е арестувана. Правят обиск на всички нейни неща. Намират онова, което търсят. Взимат разговорите на Савка със Стария брат. Савка се притесни от тази тяхна постъпка, разболява се и легна на легло и сега ми разказа цялата тази история на разговорите със Стария брат. Лично Савка ми разкри този случай как са взели нещата от нея. Учителят ѝ бил поверил много неща. А сега, ето каква е историята за стария брат:

Учителят е бил на ул. „Опълченска“ 66. Било е на 19 август, когато стават съборите на Бялото Братство и на които събори ние присъствувахме следващите години. Савка сутринта влиза в стаята на Учителя и Му поднася чай. Поставя подноса на масата и се приближава при Учителя да Му целуне ръка. Казва ѝ: „Не ми целувай ръка. Аз не съм Учителя.“ Савка се изненадва, защото вижда пред себе си тялото на Учителя. Учителят говори, но не е Той. Има разлика в гласа. Гласът е по-строг и по-метален. Пита Го: „Кой сте Вие?“ „Аз съм Стария брат. Учителят е горе на Небето, на събор на Бялото Братство. Остави ме тук да Му пазя тялото“. Савка започва да разпитва и да задава различни въпроси. Старият брат започва да разказва какво е горе на Небето, какви са съборите и още много неща. Тези срещи продължават цели седем дни и Савка е стенографира всички тези разговори и след това ги бе дешифрирала и бе ги написала на пишеща машина. И Борис и компания, точно това са търсили, намират разговорите и ги прибират. Тръгват си и ѝ нареждат да си пусне ръцете и ѝ казват, че вече е свободна. Това много притесни Савка и възмути всички, които чуха тази история от нейната уста. А разговорите може би след време ще ги четете. Те са много интересни и поучителни.

Савка ми разказваше и един друг случай: Савка си беше ушила панталон, но тя беше пъничка и на нея панталон не ѝ отиваше. Обула панталона и

влезнала при Учителя с панталона. Учителят я вижда и извиква: „Вън. Вън. Да не си стъпила друг път тук с панталон. Жените трябва да бъдат с рокля, а мъжете с панталон!“ Тя излиза от стаята, събула панталона, облича си рокля и така влиза при Него. „Втори път да не съм те видял с панталони! Жената не трябва да носи панталони.“ По-късно Учителят засегна този въпрос в една от своите беседи - защо жената трябва да носи рокля и защо мъжът трябва да носи панталони. А сега виждам разни млади сестри носят панталони, че дори с панталони играят Паневритмия, протягат разни бедра и крака и показват, че играят Паневритмия. Те не играят Паневритмия, а чрез панталоните си показват краката. За какво ги показват, те си знаят най-добре. Но и ние, които гледаме тези бедра с панталони знаеме също защо ги показват. Но това вече не е Паневритмия, а е нещо съвсем друго. Затова аз казвам: „Вън панталоните на сестрите от кръга на Паневритмията“. Учителят е дал кройка на роклите за Паневритмията. Намерете я, ушийте си рокли и с тях играйте. Той даде и три цвята на роклите: розов, светло син и бял. Ето една поучителна история от Савка, която трябва да запомните. Ученикът трябва да си научи урока.

21. ТЕРЕЗА КЕРЕМИДЧИЕВА

Тереза беше германка, но беше се оженила за българин от Македония. Дъщеря ѝ беше Савка Керемидчиева - стенографката на Учителя. Аз се сближих с нея много, след като тя видя отношението на Савка към мене - тя ме приемаше като най-близък човек до себе си.

Савка си замина от този свят през май 1945 г. Аз продължих да поддържам връзка с Тереза. Тя ми пишеше дълги писма, съдействуваше ми, даваше ми съвети, изпращаше ми книги там на село, където аз бях учителка. Изваждаше интересни мисли от тефтерчетата на дъщеря си Савка и ги изпращаше. От тогава са останали три писма, които ги поднасям. Те са интересни и поучителни в много отношения. Имаше и други, но се изгубиха - бяха изминали 50 години от тогава.

Ето и трите писма на сестра Тереза

1. Писмо от 16.XII.1945 г.

Мила и обична с. Драга, и мила и обична с. Цвета,

Интересно, точно в момента когато мислено се занимавах с Вас двете, ето пристига Васил и ми носи милото Ви писмо, от 9.XII.1945 г. Мила Драга, много ме зарадва то..

Правя си, като казваш, че за да се пише едно хубаво писмо нужно е настроение. Но да видиш какво ми се случва по някога. Никак не съм в настроение за пишене, мисля да работя в къщи, но какво става, идва ми мисъл да пиша на някои приятел, казвам си, да, трябва да му пиша и имам пред вид известен въпрос, по който мисля да му пиша. Но аз едно мисля, а друго правя. Сядам и пиша разбира се нищо от това, което гласих. Пиша без спиране две, три страници, и когато ги чета, сама се чудя на това, което съм писала. Спирам се, мисля и си казвам - от горе ме накараха да пиша това от, което точно лицето в този момент има нужда. И колко се радва човекът, когато написа едно писмо на време и с нужното съдържание.

Мила Драга, като пиша Драга то се знай в Драга влиза и милата Цвета. Сега искам да ме видиш, сега като ти пиша. Седя в хубаво утоплената ми стая, съм сама само с Вас, двете. Вън е всичко бяло, студено е, но хубаво слънце грее. Времето ми припомня за чистота и топлина. Всичко ми говори, трябва само да имаме очи и уши, нищо случайно няма.

Ние често казваме, нямам условие това, онова да направя, но ето какво

казва Учителят по този въпрос: „Трябва един нов начин на самовъзпитание и сами трябва да си създадем условия, а не да чакаме да дойдат отвънка. Това е старо разбиране. Докато условията са по-силни от човека, той е роб; когато човек е по-силен от условията, той е господар - първо е господар към себе си.“ И верно като размишлявам добре тъй е, по-добри условия от тия, които аз сама мога да си създавам, никой не може да ми ги създаде.

Пишеш ми, че много мислиш сега, как е минала една година от как нашият обичан Учител ни е напуснал, всъщност той не ни е напуснал, само че сега в неговата същина ние не може да го видим. Но може да го чувствуваме. Винаги когато си спомняме за него, става ни нещо приятно около сърцето.

Прям отговор на твоето писмо ще ти дам устно, когато ще дойдеш тук при мене на гости с Цвета. Ще ти говоря по този въпрос с Учителевите думи.

Но сега нещо друго. Имате ли време за духовна работа? Хубаво е да си имаме един определен ден за духовна работа. Много добри опитности може да добиеш. Добре е да се медитира и концентрира и съзерцава. Ето какво казва Учителя по този въпрос:

„Медитация: размишление върху известен въпрос или върху Любовта, Мира, Правда и пр. Например може да се размишлява в какво се изразява любовта външно и вътрешно, нейния извор, нейното въздействие, любовта на мушичката, на животните, на хората, на ангелите, на Бога; какво е влиянието на любовта върху тялото, върху здравето, върху ума, лицето, как действа на мъдростта, как възкресява мъртвите и пр. Също тъй може да се медитира върху един предмет.

Концентрация: При концентрация има само една мисъл и върху нея се мисли. Например: Бог е светлина, ще проектираш един сноп светлина, бяла светлина се излива върху тебе.

Съзерцание: Когато си създаваш умствена картина - образ. Но когато съзерцаваш един образ, например Христа, трябва да се свържеш и с неговите качества, с неговото съзнание. За да ти се яви един ангел трябва всеки ден да размишляваш за него с Любов, върху неговите качества. Човек, като мисли за тия качества възприема тяхните вибрации. По този начин ще се свържеш с Учителя.

I степен. При медитацията и съзерцанието развиват се умствени сили.

II степен. Развиват се качества върху, които се концентрирам.

III степен. Ако размишляваш върху качества на някое висше същество, ти правиш връзка с това същество, става една вътрешна връзка, преливане на качества и стават условия на това същество да работи върху тебе.

IV степен. Една душа на някого, ще си представиш тая душа, че е храм на Бога и ще изпратиш с Любов хубави мисли, това същество ще се повдигне, но същевременно и твоята аура ще почне да вибрира с любовта, която изпраща на това същество.

V степен. Помагане на делото на Учителя на Всемирното Бяло Братство. Като се молиш на Бога, например за българите или за цялото човечество, да се пробуди съзнанието им, ще си представиш съзнанието пробудено, любовта се проявява и заживяват братски, но може да бъде придружено с една картина.

За когото се молиш, трябва в тази молитва да имаш любов към него; същото е ако проповядваш или си учител, трябва да имаш любов към хората или учениците, за да може да им се въздейства, но тогава и те ще ти помогнат, защото се пробужда Божественото в тях и то те обгръща.

Ето мила Драга един метод за работа. Може да направите опит. Когато имаме постоянство, чудесни резултати се достигат. Нали знаеш, ние само

трябва да желаем да направим нещо и веднага от горе ни помагат. У Бога е всичко възможно: „Божий Дух възлюбеният на моята душа всичко ще върши за мен“. Ето и една формула за ограждане, която Учителят ни даде на 7.VII.1939 г.

1.) Господи огради ни с благия си Дух, да можем да изпълним твоята свята воля.

2.) Господи огради ни с благия си Дух да осветим твоето име на земята.

3.) Господи огради ни с благия си Дух да работим за идването на твое-
то царство на земята. Да бъде благословен Господ Бог наш. Амин.

Най-красивото състояние в света е да се молиш казва Учителят. Колко сме ние щастливи, понеже сме освободени да се грижим за себе си - това Господ прави за нас и колко хубаво ги прави. Освободи ни Той от този товар.

Мили сестрички, колко е хубаво, че щом искаме веднага сме заедно и душите ни, в един духовен контакт. Бъдете смели и неуморими в служене на Бога, всичко друго ни е уредено. Колко много още има да се пише, но това остава устно да го изпълня, когато ще ми дойдете на гости за празниците. Как се радвам за тези дни, когато ще си приказваме само за Бога и за Учителя ни. Много исках да видя вашата добра майка, сестра и добрият ви баща, но студът ме въздържа да сторя това. На края ви поздравявам най-сърдечно.

Целувам ви, ваша с. Тереза.

2. Писмо от 5.II.1948 г.

Обична Драга и Цвета,

С тези редове изкам да изпълня обещанието си. Макар че не разполагам с време, но обещанието си е обещание и не бива да се не изпълни.

Ето вечер, в стаята ми настана тишина, всичко спи. Вън снежи много приятно, утре сигурно ще има една бяла покривка. Доста е късно, но за мене най-приятното време да влезна в разговор с моите приятели далеч и близо. Часът за общение с Бога и там при Бога ги намирам всички, колко хубаво. Вечер след като всичко заспива, като че ли аз тогава се събуждам, оживявам и почвам да работя. Има ли нещо по-хубаво от да си в разговор с Бога, с Учителя и с нашите мили там.

Няма по-хубаво от това, блажени часове. Сега като ви пиша като че ли и Савчето присъствува и се радва на вашата духовна работа. Това е нейното желание, тя много се грижи за вас и ви съдействува. А как и баща ви колко се подига, като вижда, че вие работите за делото. Също и Учителя ви има при себе си и ви помага, вие само дръжте се за Бога и всичко ще се оправи. Не се грижете за нищо, не сте вие, които може да уредите нещата, нещата ви се уреджат от небето.

Искам да ви пиша сега някои ценни мисли от Учителя. Нещо за смирението, това беше единственото нещо, което Учителят не можеше да скрие от нас. Колко много беше Учителят смирен. А смирението е една от най-важните добродетели. Блазе, който я притежава.

Ето какво казва Учителят за смирението:

„Смирението е Божия благодат, която пази душата от разтление. То е вътрешната защита против всичките тайни грехове, които може на всяко време да се явят и пораснат в почвата на сърцето. Смирението държи под своята власт всичките лоши зародиши и семена и дава място на сърдечните добродетели да растат и виреят в душата до като пуснат дълбоки корени в живота на духът. Всякой, който носи смирението на Божията благодат носи същевременно и цяра против всякой грях, защото смирението и целомъдрието вървят като брат и сестра, които носят тягостите на тоя кален свят и подпомагат

на душата ни, да крачи напред в пътят на Божията добродетел. Всеки, който носи смирението в душата си носи в същото време и отпечатъка на Божията святост и правда. Затова казва Словото Божие, Бог на смирените дава благодат, на горделивите се противи. И Господ наш в своята слава на планината почва от източника на смирение, то да развива духовния живот, като казва от самото начало: Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно.

Смирението на сърцето ти е моето всегашно веселие, правдата на Духът ти - моята радост.

Смирение: Остави се охотно да бъдеш поучен и от най-малкия".

Как ще кажете, нали велико нещо е това смирението. Но не лесно става човек смирен. Много, много страдания са нужни докато човек придобие смирението. А колко велико нещо е смирението. Няма да е лошо да говорите и на вашите деца за смирението.

И ето още нещо от съкровищницата на Учителя.

„Ученикът трябва да е буден, да бъде изправен в своите прояви, да не изпуска и най-малките моменти за правене на добро. Това значи, да се прояви Божественото съзнание в човека. Когато съзнанието работи в човека, той придобива благ израз на очите, лицето му става светло и е готов на всички жертви. Каквото има, той е готов да го сподели с ближните си. Щом Божественото съзнание го напусне, той става обикновен човек. Докато Божественото съзнание присъствува в човека, той има стремеж към възвишеното и е готов на всякакъв подвиг. Божественото повдига падналите души, поставя ги на прав път и ги подкрепя. Когато Божественото съзнание отсъства, навсякъде в света се вършат престъпления. Когато Божественото съзнание присъствува, доброто се проявява навсякъде.

Всяко благородно чувство или желание, което се ражда дълбоко някъде в човека, е Божественото начало в него. То определя човека като човек. Единственото нещо, което индивидуализира човека, това е Божественото в него. Докато мисли за Бога, човек познава себе си. Щом престане да мисли за Бога, той престава да се познава. Бог е огледало за човека. В Него само можем да се огледаме и познаваме.“

Последното може да го прочетете и на вашите момичета, които се интересуват за новото. Как са те, изчетоха ли беседите, които им изпратих и как се произнесоха за това. Вярвам да са доволни. Вижте ако намерите за уместно да им пратя още, ще им изпратя, няма защо да пращат пари, те са ученици, нямат пари.

Насърчавайте ги, да вървят в Бога и се занимават. Говорете им смело. Голяма е заплатата ви, за всяка душа, която връщате при Бога. Много ме интересува вашата работа там. Представям си как тия деца се въртят около вас. Ами от Музген имате ли писмо, пише ли ви нещо за неговите преживявания тук? Дали е изчел беседите? Всичко ме интересува много. Ами с попа как сте? Общувате ли с него? Трябва да му говорите най-смело. Ами как мислите, Господ ви изпрати там като две свещи, които ще трябва да пръскат светлина. Вие трябва да се радвате, че сте Учителеви работници. Вие не знаете още какви чудеса ще преживеете. Бъдете смели, Бог е с вас и във вас, той е сила. Какви хубави неща ще дойдат сега.

Ето полунощ минава, чувствавам как сме сега заедно тука. Вие може да спите - нищо не значи, но душите са сега в молитва, в разговор с Бога и Учителя. Колко ли сме ние щастливи, какви богатства имаме.

Тук продължават сказките, концертите. Като че ли живеем далеч, далеч от всякой шум, в мир и радост. И сега мои мили, вярвам писмото ми, което обещав да ви пратя да се е напълнило вече с масло. Дано да сте доволни и ако

тези редове може да ви донесат една малка радост аз ще бъда доволна.
Поздравете всички млади приятели и вас двама ви целува с. Тереза.

3. Писмо от.....

Мила и обична с. Драга и Цвета,

Зарадвах се като четох в писмото ви, че искате да дойдете в София. Аз схващам, че това е една мисъл, която сте хванали от Невидимия свят. Ще се молим да се осъществи това наше желание, нали и аз желая това. Господ и Учителят ще ни помогне за това.

Реши ли човек да работи за своето подигане и веднага от горе Невидимия свят му идва на помощ. Но когато мислим, че нямаме добри условия, но то само на нас се вижда така. Учителят казва: „Ученикът е над условията“.

Мила Драга, интересува те миналото. Учителят нали казва: бъдещия си живот сега си го създаваме, а сегашния ни живот, това е миналото. Всичко онова, което сега не харесваме в живота си, всичко което ни създава спънки, това е миналия живот. Сега трябва да създаваме бъдещия си живот. По този въпрос ще приказваме още на Изгрева.

Сега да премина към нашата работа. Писала ви бях за медитация, концентрация и съзерцание. Тези неща ще влизат в нашата работа. Съгласна съм да почнем от 22.III., петък и да спазваме този ден, също и за времето 10 часа вечер съм съгласна. Сега хубаво ще е да имаме една специална тетрадка за това, в която ще бележим хода на работата и малките преживявания във време на работата. Велико и славно е да служим на Бога и да пребъдваме в Любовта Му. Процесът на учението е труден, но приятен, казва Учителят. Ще работим свободни по дух. Но все трябва да се спазвам известни правила. Например винаги трябва да се приготвяш за този час на времето. Още от сутринта ще се молим и ще желаем да присъствуват невидимите приятели, Учителят на нашата работа.

Добре е преди да започнем да влезем в себе си, да възстановим един дълбок мир в нас. След това (за първия път) ще отворим евангелието или една беседа с желание Господ на ни каже нещо, и това ще си запишем.

После ще кажем „Добрата молитва“ и „Добрия път“, аз ви го преписах. След това малко медитация, например върху някои въпроси на „Добрата молитва“ (вярвам да я знаете). Или свободно размишление. След това няколко минути концентрация. Може да се концентрираме върху светлината. После четеме една страница по жребий от една беседа. Казваме „Добрия път“. „Това е живот вечен“ и т.н. и формулата: „Да се прослави Бог в Бялото братство и да се прослави Бялото братство в Божията любов.“ За първи път толкова силно ще мислим един за друг, хубаво срещите да станат мислено в моята стая. Аз съм напълно уверена, че ще имаме резултати. Сега ви желая най-доброто и успех в тази наша работа. Ще знаете Учителят и Савчето винаги ще присъствуват в нашите срещи. Сега още нещо из Савкините бележки и с това ще свърша за днес. Има един закон:

„Ти като не обичаш Онзи, който те обича пръв, то няма и да те обича онзи, който искаш да те обича“.

„Ако в началото още не може да обичаш Онзи, който те обича, то поне да го цениш. Оценката е първата стъпка, после ще дойде Любовта. Мъчно е да обичаш един човек, който не те обича, но ти трябва да го обичаш. Страданията правят човек по-чувствителен, а пък чувствителността е необходима за възприемане и разбиране на Любовта. Страданието превръща в Любов енергиите на душата или с други думи казано - чрез страданието съзнанието се превръща в Любов или с други думи - чрез страданието душата се изявява ка-

то любов. Един човек, който не е страдал е груб, а който е страдал има нежност, мекота и милосърдие. Скръбта е един метод на Невидимия свят за префиняване на човешкото естество, за да се засили неговата възприемчивост за една нова светлина, за едно висше изявяване на Любовта - за ново откровение на Божествената мисъл. Чрез страданията организма се префинява. За това се казва: През страданията човека проблясва едно ново откровение за любовта, едно ново откровение за мир, нежност и чистота".

Двата закона:

Щом любиш хората (брат си) с това познаваш, че Бог те обича. А щом другите те обичат, с това познаваш, че ти обичаш Бога. 1. Човек се свързва с Христа, когато мисли за Христа - когато мисли с любов. 2. Човек се свързва с Христа и когато чете Евангелието. Свързва се с Него и когато върши волята Божия беззаветно. Мерило за Любовта: как да познаеш дали твоята любов е Божествена или не. Ако тази твоя любов към някого събужда в тебе любов към всички същества и всички същества ти стават мили, тогава тази любов към този човек е Божествена. Ако тази любов към някого усилва твоя идеен живот да служиш на Бога, да се жертваш за Бога и за всички, тогава тази любов е Божествена. Ако нямаш желание да обсебиш това същество, което обичаш и не чакаш лични блага от него, тогава тази любов е Божествена. Ако онзи когото обичаш, в тях се внесат живот, светлина и свобода чрез твоята любов, твоята любов е Божествена. Живот, значи те да чувствуват, че дарбите им се разсъфтяват. Светлина се разбира, че в тях почват да се явяват много нови идеи. А свобода, мистично се разбира, че божественото у тях, се проявява без да се ограничава от нисшето. Тогава твоята любов е Божествена.

И така мили сестрички, дано разбирате моето писмо. Разпоредих да ви изпратят една програма за 22.III., вярвам да я получите на време. Ако я получите много ще се радвам. Също и за „Свещени думи на Учителя“ наредих. И сега мисля за днес да туря край, часът е вече 12.30, нощес. Писмото трябва утре да тръгне. Желая ви всичко най-добро и скоро виждане.

Поздравявам ви най-сърдечно и ви целувам, ваша с. Тереза.

22. КАК ДА СЕ ИГРАЕ ПАНЕВРИТМИЯТА

За Паневритмията ще прочетете онова, което е написано и издадено. Аз ще спомена онова, което не се знае. Когато двойките играят в кръга, Учителят бе казал, че между тях трябва да има разстояние от една ръка. Преди да почне Паневритмията те трябва да вдигнат ръцете си встрани и по този начин да се наредят в кръг и така да оформят големината на кръга. Та като почнат да играят между двойките да има разстояние само една ръка. А сега какво правят? Те играят, а разстоянието между двойките е два-три метра. Значи, това не е по Учителя. А защо трябва да има само една ръка разстояние между двойките? Защото се получава празно пространство в кръга, получава се пролука и през тази пролука влизат тъмните сили. Тези пролуки Учителят ги беше нарекъл „врати“, а понякога ги назоваваше и „порти“. Обикновено казваше: „Затваряйте портите!“ Това означава, че трябва да скъсим разстоянието между двойките. А като скъсим разстоянието между двойките и получим една ръка разстояние от двойка до двойка, то автоматически се променя големината на кръга и той заема своето естествено положение. Веднъж една сестра запитва: „Учителю, страшни ли са тези порти?“. „Не са страшни, но са опасни, защото чрез тях влизат тъмните сили, черните братя и те ще ви изсмучат енергията, която получавате чрез Паневритмията. И вместо да имате

полза ще имате вреда. Веригата на Бялото Братство се нарушава чрез тези врати, защото влизат други сили, които не само ви изсмукват, но ви и разрушават отвътре. Това е един от методите на Черната Ложа да разединява и разцепва Братството". Това го спазвахме през времето на Учителя. Когато не го спазвахме чувахме гласът на Учителя: „Рекох, затворете портите.“ И ние ги затваряхме.

Днес също се играе Паневритмия, но никой не спазва това правило. Казвам им да затварят вратите на кръга, но никой не иска да ме слуша. Смятат ме за изкуфяла бабичка. Аз не съм изкуфяла, но други са силите, които са изсмуквали акъла на онези, които разширяват кръга. Сега има една сестра Медникарова, която непрекъснато казва: „Разширявайте кръга, разширявайте кръга, за да може Учението на Учителя чрез разширения кръг да се пръсне по света.“ И те го разширяват. Така влизат другите сили, Черните Сили и така се разцепва Братството. Ето защо Братството се разцепи. Ето виждате ли сега какво означава невежество? Виждате ли сега какво значи непослушание към думите на Учителя? Когато има някой да каже как са нещата, то останалите нямат извинение, че не знаят как да се играе Паневритмията.

Има едно упражнение „Аум“. Учителят Го бе показал как да се играе. Играе се с дланта обърната напред, но ръката не е изправена, а е леко свита. Някои се опитваха тогава да изтеглят и да изправят ръката напред като че ли е стрела в полет. На времето Хитлеристите се поздравяваха с опъната ръка напред, косо издигната и викаха „Хайл Хитлер“. Учителят бе недоволен, защото те имитираха на времето поздрава на хитлеристите. Веднъж Учителят се спря и каза: „Ръката е сгъната леко в лакета на височина на погледа с длан напред.“ А сега гледам, че го играят с опъната ръка. Спомням си също, че Учителят веднъж се бе скарал: „Какво играете вие? Това е упражнение „Аум“, а не поздрава „Хайл Хитлер“.“ Ето, тези неща аз знам и това го казах днес на младите, но никой не иска да слуша. Оставих ги. Те вече не ми обръщат внимание, защото смятат, че съм бабичка. Аз не съм бабичка, а съм духовна сестра от Школата на Учителя. Е, сега дойде един човек при тази бабичка да запише някои неща. И тогава ще видят те, кой е бабичка и какво представлява духовната сестра. Дано дочакам да го видя. Дано!

23. БРАТСКИ ПЕСНИ ЗА УЧИТЕЛЯ

Има три песни от братя и сестри по текст и мелодия от тях за Учителя. Те са давани по различно време и по различен повод. Всяка една от тях има своето достойнство. Когато ги пеем, преминаваме от земния свят в онези светове от където тези три песни са свалени.

Песента „На Учителя покорен“ по текст и мелодия на един брат от провинцията. Казва се Борис Хаджиандреев от гр. Ямбол. Текст и музика 1915 г.

„И във дни на изпитания,
Ти бъди ми канара;
Тъй за Тебе ще живея
и за Тебе ще умра.“

На някои не им хареса защо е дадено така „и за Тебе ще умра“, понеже се премахвало духовния смисъл, че Учението е безсмъртно. Затова взеха, че го промениха и написаха така: „и след Тебе ще вървя“. В някои песнопойки на старите приятели можете да видите как някоя човешка ръка с мастило е задраскала и прибавила горния текст, а в други е добавено „и за Тебе ще ра-

ботя". Накрая се допитаха до Учителя и Той каза следното: „Да стане така както го е дал авторът: „и за Тебе ще умра“. Чухме това и започнахме така да го пеем отново. Някои не бяха съгласни, защото Учителят пред Гради Минчев бе казал във връзка с този стих следното: „Ако аз съм на вашето място, то ще го пеем така: „и за Тебе ще пеем“. Това накара Учителя да разгледа този въпрос в една беседа. Ще си я намерите и ще си я прочетете. Там Учителят казва, че ако ученикът не може да положи живота си за Христа и за делото на Учителя, то той напразно се е родил на земята и е загубил условията и времето когато трябва да защити Учението. А защитата на Учението става единствено, когато ученикът прилага Словото на Учителя чрез своя живот и живота си го полага за Учението. Ето, това е вътрешния смисъл на това четиристишие. Ето, това е обединението.

Има и друга песен: „Поздрав на Учителя“. Тя е от Елена Казанаклиева.

Има и трета песен: „О, Учителю благи“. Бяхме на Бивака, дойде една сестра и изпя песента. Изпя я и след това си отиде. После я записах. Авторът на текста е Димитринка Антонова, която бе поетеса. Сестрата се казваше Люба Радославова, дъщеря на Иван Радославов. Тя излезна от храстите с дълга светла рокля и най-тържествено е изпяла и се поклонила пред Учителя. Било е цяло свещенодействие, което поразило всичко. Това нещо се помни и до днес.

24. СТОПАНКАТА НА БИВАКА

Бяхме на екскурзия с Учителя на Бивака. Беше 6 април, на празник Благовещение по стар стил. За пръв път излизаме на Бивака тази година. Отидох до чешмата и гледам отгоре на камъка едно колело като огромно цвете. Връщам се при групата, която е насядала на поляната и казвам: „Елате, Учителю, да видите какво цвете има на чешмата.“ Учителят дойде, а след Него и другите. Оглеждат го и виждат, че е змия навита на колело. Аз не я различих, защото за мен беше един кръг от краски, наподобяващи на цвете. Учителят пристъпи към нея и тя си вдигна главата. Тогава видях, че е змия и извиках от уплаха. Идва брат Цеко с тояга, а другите братя взеха камъни и искаха да я убият. Учителят ги спря: „Това е стопанката на мястото. Това е стопанката на Бивака. Няма да я убивате.“ Учителят се наведе към змията и така змията и Учителят се гледаха доста време. После змията наведе глава, разви се от кълбото и се свлече от чешмата и тръгна надолу. А беше дълга змията към два метра. Учителят ме пита: „Уплаши ли се?“ „Не, аз я мислех за някакво цвете. Но после като си вдигна главата разбрах, че е змия и се уплаших.“ И от тогава не съм се срещала със змия. Много пъти съм била с учениците на екскурзия. Понякога те идват и викат: „Учителко, ето тук има змия!“ Отивам и гледам на посоченото място. Няма змия. Отишла си. И друг път не срещнах змия в живота си.

25. ОПИТ С ТРИ ПОКАЗАЛЕЦА

Бяхме на поредната екскурзия на Бивака. Връщаме се оттам по пътека-та един след друг. Минаваме през поляните. Тревата бе висока, а вятърът я люлее. Един след друг вървахме аз, Игнат Котаров, д-р Паскалев и д-р Кадиев. Ние вървим напред пред основната група. Игнат разправя смешни работи и ние се превиваме от смях. Смеем се на висок глас. Учителят върви непосредствено след нас. Ние крачим през поляните, а вятърът люлее тревата. По ед-

но време спираме и се обръщаме към Учителя: „Виждате ли и тревата се смее. Казвате нещо смешно и тя се смее и превива от смях.“ Чак тогава огледахме високата трева и виждахме как вятърът я люлееше и той преминаваше през тревата на вълни, на вълни. Учителят се обърна към мене: „Хайде сега легни на тревата!“ Аз легнах на тревата. Около мен се изправи сестра ми, Учителят и тримата братя. „Сложи си дланите на гърдите, така че лактите да се опрат на тревата. Хубаво се опъни.“ Аз съм легнала по гръб и двата лакътя опират на земята. Чудя се какво Учителят ще прави с мен. Тогава Учителят се обърна към Игнат и д-р Кадиев. „Вие със своите показалци на дясната си ръка ще подхванете двата лакътя на сестрата отдолу от ляво и отдясно. А брат Паскалев ще си сложи показалеца под главата.“ Те клекнаха и всеки постави своя показалец там, където Учителят бе посочил. После Той каза: „Сега вдигайте с показалците.“ „Ама как така, Учителю?“ „Дигайте!“ И те ме изправиха и аз стъпих на краката си. Така те ме изправиха на крака с един пръст както бях легнала на земята. Вкъщи опитахме да направим със сестрите ми същия опит с мене. Не успяха. Нямаше Го Учителят, братята и тревата, която се люлееше на вятъра, която се превиваше от смях.

26. ПРЪСТЪТ НА БАЛЕРИНАТА

Бях ученичка в осми клас. Един от пръстите на дясната ми ръка ме болеше. Беше се инфектирал. Бях изрязала с ножичката кожичката около нокътя и бе станала инфекция. Пръстът се поду и китката отеche. Страхотни болки. Отиваме майка ми, брат ми и аз при Учителя. Те ме водят и ме подпират, а аз едвам вървя. Учителят прегледа пръста и каза: „Ще сложите квас на пръста.“ Разтичахме се и намерихме квас. Тогава жените месеха хляб вкъщи и имаха винаги квас. Тестото трябваше да втасва, след това го омесваха и след това го слагаха във фурните където го печеха. На другият ден отиваме отново при Учителя. Развърза пръста ми. На едно място бе пробил и леко изтичаше гной. Учителят взе пръста ми, хвана го с двете си ръце и започна да го изтиква. Излезе много гной. Аз плача, викам от болки и скачам. Учителят едвам ме удържа. Като държи здраво ръката ми изтиква гноята от пръста ми. Казва ми: „Голяма балерина си. Била си голяма балерина на времето и пак ще станеш такава.“ „Не искам балерина. Искам учителка да стана.“ Учителят се усмихва. После се обърна към Савка и нареди да донесе от рилската вода. Тя отиде и донесе едно шише, натопиха едно парцалче с рилската вода и Учителят го превърза. Така пръстът на балерината оздравя. А преди това бяхме отишли при един лекар и той бе казал, че това е панариций и че трябва пръста да се реже като се направят отвори на него, за да изтече гноят. А това нещо го направи едно парче квас за една нощ.

И съветът на Учителя.

27. ЛЕЧЕНИЕ ЗА СЛАВАТА БОЖИЯ

Като учителка бях назначена на едно село отдалечено много от София. Искях да ме назначат в едно близко село. Казваше се Мещица и бе на пет километра от Перник. Но сестрата на кмета я бяха назначили там, а мен ме назначаваха учителка в едно село Конска, далече на 18 км от Брезник. Бе много далече за мене. Не исках да отида там. Но сестра ми Люба отиде при Учителя и Му разказа всичко. Учителят каза: „Нека да отиде. Нека заеме мястото.“ Аз се съгласих. Какво да правя. Отидох там и всеки ден по телефона говорих

от училището с домашните си в София, където също имаше телефон. Бях подала молба до Министерството и се жалвах, че аз, която съм с висше образование съм изпратена в това село, а сестрата на кмета е назначена в централно място с обикновено педагогическо образование. Затова всеки ден разпитвах по телефона дали има някакви новини. Един ден привечер идва при мене една ученичка. „Учителко, имате ли кислородна вода?“ „Има, чакай да потърся.“ Потърсих в аптеката на училището, но нямаше нищо. „Защо ти е?“ „Татко го боли ръката.“ Казах й, че у дома имам спирт, взех го и отидох у тях, за да видя какво става. Там виждам човек, дълъг два метра, грамаден, легнал и е в безсъзнание. Ръката му е подута от горе до долу. От рамото, та до пръстите. Жените в черни забрадки плачат около него. Разбрах, че си набол ръката и станала инфекция. Ходил в Брезник в болницата и искали да му отрежат ръката. Не се съгласил. Казали му, че така той ще умре.

Близките го взели, докарали го с кола и сега го чакаха да умре.

Аз си казах, че ще приложам онова, което Учителят направи с моя инфектиран пръст. Поисках да донесат квас. От две три къщи събрах много квас. Имах зехтин, намазах ръката му, сложихме отгоре до долу на ръката му кваса и увихме ръката му с повой. Ни жив, ни умрял. Казах, че така ще стои. „Ама той до сутринта ще умре!“ „Няма да умре, а ще оживее.“ Сутринта рано в 5 часа ми чукат на вратата. „Учителко, ела.“ Отивам и виждам, че е пробил вече. Потекло е гной. Свалих кваса. Взех един леген и започнах да изтисквам гноята от ръката в него. „Оле, учителко, колко си малка, а колко боли като ме стискаш. Пусни ме, пусни ме.“ И пиши и врещи и се дере. „Нищо, мирувай“. Хем стискам ръката, хем изтисквам гноята, от нея напълних един леген с гной. Изтисках го хубаво. Чувала съм от баба, как се прави благ мехлем. Взима се восък, зехтин, бял сапън, чам сапън и кора от бърз. Реших, че ще го направя този мехлем на печката. Сложих му мехлема и отидох на училището. На обед пак се връщам. Влизам в къщата и що да видя - той седи вече. Вечерта и следващата сутрин отново го превързах. Таман отивам в училището и по телефона ме викат от София. Съобщават, че ме преместват в село Мещица. Министерството е удовлетворило моята молба. Аз се зарадвах. Отивам при болния и го превързвам. Съобщих, че утре си заминавам. Като научи цялото село седна да плаче. Това бе чудо за тях. „Леле, леле, не ни оставяй! Такъв Божи помощник си намерихме!“ Казвам: „Помолете се за мене! Аз имам братя, сестри, майка, баща. Тук е далече за мене. А от Мещица е близко до Перник и от там ще си пътувам често до София.“

Сутринта натоварвам багажа на каруца. Селяните ми сложиха един сандък и в него сложиха орехи, ябълки и круши. Волската кола тръгна, а селянките и учениците вървят от двете страни на колата чак до Брезник. Вървят и плачат. А това са цели 18 километра. Това оздравяване бе за тях чудо. И за самата мен беше чудо. Те разбраха, че тук има нещо друго, което излекува болният. Но го оцениха на време, а сега ме придружаваха, за да покажат, че не са неблагодарни и много добре знаят какво нещо е Доброто, когато се направи навреме. Когато слагах кваса, тогава аз казах: „За Славата Божия, за Славата на Учителя ще направя този опит. Но Бог да ми помогне!“ Бог ми помогна. И един човек бе спасен. После този селянин ме намери във Мещица. Донесе ми в ръкатка масло. То е нещо като глинено гърне, но отгоре има напреко глинена дръжка, която служи да се носи гърнето. Затова се казва ръкатка. Селянинът остави маслото на хазайката и беше им разказал целия случай.

Чува кръчмаря, който е съсед и казал: „Моето малко конче си е наболо крака, надуло се е, бере и може да умре. Скоро викайте учителката.“ Видях кончето и реших да направя опита. Вързахме квас на крака му, на глезена. На

другия ден бе пробило. Сложих му благ мехлем. Кончето оздравя. На другият ден идва ветеринарният фелдшер и крещи: „Ти лекар ли ще се пишеш? Ще ми взимаш хляба. Ще те дам под съд.“ Защо, бре, че аз добро съм направила. Не е грехота това. Пари не съм взела.“ Всички селяни ме защитиха.

Доброто е винаги добро. А когато се прави за Славата Божия, тогава идва чудото и стават чудеса Божии, за да говорят за Силата Божия.

28. ЗАЩО НА ИЗГРЕВА НЕ СЕ ПОСТРОИ ДОМ ЗА БРАТСТВОТО

Когато отначало брат ми Иван отиде при Учителя, тогава той водеше кореспонденция с Розенкройцерите от Америка. Те му изпращаха разни формуляри със зададени въпроси, за да отговаря на тях. И ако отговореше на всички въпроси щяха да го приемат като член на Розенкройцерите. Но брат ми е начетен и отговаря на всички въпроси. Те са учудени, че той знае толкова много неща. Той им пише, че е от Бялото Братство. Те му отговарят с писмо, че трябва да се определи: или да бъде към Розенкройцерите или да остане към Бялото Братство в София. Не можело да членува към двете общества. Брат ми остава в Бялото Братство и изпраща своето решение. Имахме запазена тази кореспонденция.

Един ден брат ми отива при Учителя и го пита: „Учителю, Бялото Братство има ли средства?“ И му показва снимки на Розенкройцерите в Калифорния, където имат голям хотел, където всеки, който е член на тяхното общество може три месеца в годината да квартирува там, да живее, като нощувката и храната е безплатна. През това време там се четат лекции от лектори. Брат ми показва изпратените му снимки и там много добре личи какъв салон имат, какви читални, басейни, площадки за почивка и спорт. А тези снимки са специално изпратени от Розенкройцерите на брат ми, за да се увери какво представлява тяхното общество. А сега той ги показва на Учителя. Учителят ги разглежда внимателно и казва: „Имаме и повече средства от Розенкройцерите. Но иди при брат Тодор Стоименов и му кажи, че те изпращам. А и да ти каже, може ли да направим тези неща, които показваш тук на снимките.“ Брат ми отива при Тодор Стоименов и му казва: „Брат Стоименов, бях при Учителя, показах му снимки, за да види как Розенкройцерите имат хотел в Калифорния, как имат ресторант където се хранят, как имат салони, библиотеки и т.н. Учителят ми нареди да ти покажа тези снимки и да те питам дали Братството има средства и възможности, за да застроим Изгрева по този начин.“ Тодор Стоименов му изкрещява: „Я да си вървиш. Вчера си дошъл в Братството. Сега искаш това и онова. Искаш да командваш. Скоро да си вървиш от тука.“ Скарва му се доста яко. Брат ми е млад тогава. Засрамен си тръгва и не може да проумее как става така, че Учителят го праща при него, а той го пъди. Тръгва си и срам го е да мине покрай приемната на Учителя. А тръгва зад лешниците. В двора имаше дълги маси, на които обядвахме, а зад тях бяха посадени лешници и се бяха издигнали големи храсти. Затова брат ми минава зад тях. Не иска никой да го види, защото го е срам. Но Учителят стои пред вратата на приемната стая. Като го вижда извиква: „Брат Иване, брат Иване, ела, ела.“ Брат ми отива при Учителя. „Е, какво ти каза брат Стоименов?“ „Каза ми, я да си вървиш ти. Вчера си дошъл в Братството и сега ще командваш. Братството няма възможност да се строи.“ Учителят му казва: „Има средства. Има и повече. Но аз те изпратих нарочно да видиш и да си свидетел. Защото някои казват, че Учителят не разрешава и не дава средства да се строи. Не

Учителят е този, който не дава. Но други са, които не разрешават и не дават. А Братството има повече от Розенкройцерите и може да построи много повече и по-хубави неща от Розенкройцерите." Така свършва този исторически разговор между брат ми и Учителят. Ето, тази опитност е много важна, както по отношение на Розенкройцерите, така и за Изгрева. Аз бях чувала и от други хора, че Учителят е искал да се построи двуетажен дом за братята и сестрите. Да има по две стаи за семейните и по една стая за самотните. Трябвало в полукръг да се построи там, където е сега мястото на Учителя. Но Тодор Стоименов и другите около него не дадоха да се продума. Не даваха пари. Пазеха ги за „черни дни“. Пазеха бели пари за черни дни. Накрая черните дни дойдоха и вместо да вземат да раздадат белите пари на братята и сестрите, да си помогнат с тях, те взеха, че ги изгориха при обмяната на парите през 1947 година. Изгориха ги, за да не ги питат от къде имат толкова пари, защото след заминаването на Учителя ги укриха и направиха две счетоводства. Едно явно и официално за пред властите, а другото тайно и потайно за вътрешните хора. Накрая всичко излезе на видело и се видя кой бе против построяването на Дом за братята и сестрите. Всички видяха, всички го разбраха, но на някои не им изнасяше да се знае това. И сега на някои не им изнася. Но аз го изнасям, за да се знае от онези, които ще дойдат след нас. Да бъде за поука.

Брат Звездински, който живееше при Тодор Стоименов ми каза: „Милиони, милиони пари има под тюфлека на Тодор Стоименов. А пачки пари по хиледарки са наредени в куфари. Имало е към 4 милиона в куфарите. А тогава една заплата на един чиновник и на една учителка по това време беше около 5-6 хиляди лева. Та направете си сметка какво представляваше тази сума.

Още са в ушите ми думите на Учителя казани на брат ми: „Да чуеш и да видиш кой не дава. Не, Учителят не дава, а други са тези, които не дават.“ Та други сили имаше и други хора имаше, които не даваха. Много трудно Учителят е работил с тези хора. Особено когато тези сили са работили срещу Учителя и са действували чрез тях. Много трудно е било за Учителя. Много му се искаше да се построи училище, дом за братята и сестрите, магазин от където да се купува, да се построят малки работилници, чрез които братята и сестрите да си изкарват хляба. Но не дадоха пари. А защо? Беше ги жал за парите. Пазеха парите. А после ги изгориха всичките и след това се чудят защо Невидимият свят отрязва условията на Изгрева и спря всички. Чудят се защо става така. Разцепление, разединение, че накрая се стигна до процеса през 1957/58 г. Това идва оттам. Няма смирение, няма послушание към Учителя и Словото Му.

Тодор Стоименов бе студен, затворен човек. Беше много високомерен. Ако го погледнете на някоя снимка ще видите, че ви гледа някакъв лорд. С всеки не говореше. С нас, младежите не говореше - не ни обръщаше внимание. Така ли беше устроен или беше горд, че беше един от тримата първи ученици, с които Учителят бе започнал да работи в България? А какви сили стояха над него и какви сили бяха в него - това можем да съдим само по думите на Учителя, които бе казал на брат ми: „Да чуеш и да видиш кой не дава. Не Учителят не дава, а други са тези, които не дават“. Та като споменавам за Учителя трябва да спомена и другите, които не даваха. Тези, които не даваха бяха онези сили, които работеха срещу Учителя и Неговото дело. Тези сили присъствуват и днес в Братството!

29. БАНИЦАТА

Със сестра ми Люба бяхме на Изгрева и останахме за обяд. В трапезарията след редовната супа ни поднесоха по едно парче баница, която сестрите бяха направили в кухнята. На нас ни се паднаха две парчета баница. Не я изядохме, но си я увихме в книжка, за да я занесем на баща ни. А баща ни я хареса много. Искаше още. Казахме му, че повече няма, защото са ни дали по едно парче от Изгрева. Като разбра, че тази баница е от Изгрева започна да плаче като малко дете и да иска баница. А тогава той беше болен. Нямахме как, отидохме отново на Изгрева. Срещаме сестра Станка, която бе готвачката. „Станке, дай ни едно парче ако е останало от баницата! Ето, носиме пари, плащаме си и с тия пари две тави баници може да се направят“. „Има три парчета оставени за Учителя. Не давам нито без пари, нито с пари.“ „Станке, баща ни е болен и плаче за баница!“ Станка не скланя. А е привечер. Ние се чудим какво да правим. Пристига следмалко Учителят без някой да Го е викал, без някой да Му е казвал за нашата молба. Идва и нарежда: „Станке, дай две парчета на сестрите. А едно парче от баницата ще оставите за мене.“ „Но, Учителю, те са оставени за Вас!“ „Аз пък ти казвам - две парчета ще им дадеш, а едно ще оставиш за мен.“ Обръща се към нас и казва: „Много здраве на баща Ви от мене и дайте му баницата, за която плаче.“ Учителят се обръща и си тръгва. Както беше дошъл, без някой да Го е вика, без някой да Му казва за нашата молба, така си и тръгва както си дойде. Занесохме баницата на баща ни, казахме, че е от Учителя, предадохме му поздравленията, а той непрекъснато плачеше от радост и благославяше. След време баща ми оздравя и живя още много, много дълго.

30. ЗВЕЗДИНСКИ

На времето Димитър Звездински е бил голям комунист. Дадена му била задача да хвърли във въздуха влака, който тръгвал от София за Дупница. Той е живял в град Дупница. Жена му скоро била родила и е имал малка дъщеря. Но жена му била болна. Той застанал до една гара, държал куфар пълен с динамит, който трябвало да сложи под релсите и чрез него да хвърли във въздуха влака. А било лятно време. Било е вечер. Поглежда небето, а по небето звезди, звезди, звезди. Гледа звездите и си мисли: „В този влак пътуват хора, пътуват майки с деца, а други ги чакат въщи. Аз като изпълня тази задача на партията ще убия толкова хора.“ Поглежда отново към небето и след това отсича: „Аз това няма да направя.“ Захвърля куфара с адската машина в полето и се връща у дома си. Намира жена си умряла. Поглежда към детето и то умряло. И двете са мъртви. Побягва от Дупница, защото знае, че партията ще го накаже, че не е хвърлил влака във въздуха. А във влака пътувал не знам кой си министър. Целта е била да се убие този министър. Димитър бяга от Дупница и пътува пешком. Отива в Пловдив и се кръщава Звездински. А имал друго име. От това, че гледал небето и звездите изведнъж се променил, взел че се нарекъл Звездински. В Пловдив попада на Братска група, чува за Учителя и от там идва в София при Учителя. И тук става ученик. И неговият брат Михаил също идва в София, преименува името си на Звездински. Заедно сме ходили в Мърчаево при Учителя с двамата братя. Димитър е работил като санитар в туберкулозната болница. Веднъж се оплакал на Учителя: „Учителю, много се страхувам да не се заразя от тези туберкулозни болни.“ Учителят му дал съвет: „Преди да влезеш в болницата ще се обърнеш към небето и ще кажеш:

„Боже, помагай!“ И ще влезеш спокойно.“ И така правил години наред и не се заразил. Казваше ми, че като отивам някъде и застана пред някоя врата, да погледна към небето и да кажа: „Боже, помагай!“ Този съвет го спазвам и до днес.

Та много е важно, кога човек трябва да погледне към небето, кога да зърне звездите по небето и кога да вземе решение да служи на Бога.

31. ЦЕКО

Цеко беше много интересен. Говореше в рими. Римуваше думите. Казваше за себе си: „Аз съм Цеко, дошъл от далеко!“ Учителят му беше казал, че някога в предишно прераждане е бил голям поет, но е съгрешил и затова днес е на такова дередже. Работеше на Изгрева, помагаше на всички, беше много работлив. Учителят в една беседа бе казал, че ученикът трябва да вечеря преди залез слънце. Но веднъж Цеко се улиеал и пропуснал да вечеря, а слънцето залязло, а той бил гладен. Тогава се качил на едно високо дърво и от там, от високо гледал слънцето, изваждал от торбата, която имал и така е ял. Хранел се е от високо и гледал слънцето. Така изпълнил съвета на Учителя. Когато това казали на Учителя, то Той се захласнал да се смее. Беше му малко слаб ангела и налиташе на млади момичета. Симеон Симеонов се сърдеше, че Цеко му закачал дъщерята, която се беше замомила.

Ние бяхме в Мърчаево. А Цеко бе останал на Изгрева. По това време на Пеню Ганев се прекъснало осветлението. Цеко беше електротехник. Качва се на стълба, за да поправи жиците. Пипнал където не трябва, хваща го ток, пада от стълбата на земята и умира на място. А точно в това време в Мърчаево Учителят казва: „Двама братя да отидат в София да приготвят Цеко.“ Всички се чудят, какво ли ще е това? Нито знаят за случката, нито се сещат какво иска да каже Учителя с това, че трябва да се приготви Цеко. Пристигат в София, на Изгрева двамата братя и разбират, че Цеко е умрял. И те го приготвят за погребение. После Пеню Ганев ни разказваше, че като се качил горе на стълбата Цеко започнал да говори за някаква си жена, че била много хубава, че била много не знам какво си. Така се отплеснал по нея, пипнал с ръце където не трябва, направил късо съединение и загина от ток. А брат Пеню казва: „Ето, на Цеко му беше слаб ангела, за жена говореше и заради жена умря.“ Та много е важно, когато си в една Окултна Школа да ти е силен ангела. Кой ангел? Ангелът-хранител. В една Окултна Школа за всяко нарушение от ученика се плаща, а понякога се заплаща с живот.

32. СИМЕОН СИМЕОНОВ

Симеон свиреше на цигулка. Още в първите години той дирижираше братския хор. А когато Учителят е изнасял беседи в Турнфайн, той отивал рано, за да почисти и да измете салона. След това е пръскал салона с одеколон, за да не мирише на вино и на кебапчета, както и на тютюн. Та първите братя и сестри го запомнили как пръска с парфюм салона. Той става причина да се закупят местата на Изгрева. Той лично е показал мястото на Учителя, като Го завежда горе. Започват да закупуват местата и така се оформя Изгрева.

И на него му беше много слаб ангела. Все се вреше около младите сестри. Това го разказвам, за да видите какъв е окултният закон в една Школа, че който посяга на духовните сестри, след това плаща жестоко. След време

той получи артерио-склероза на мозъка. Започна да не помни и да не знае къде ходи. Веднъж се беше загубил и няколко дни не можеха да го намерят. Намират го в гората, че държи едно цвете. Питат го: „Кой си ти, бре?“ „Аз съм човек.“ „Къде живееш.“ „Ето, това ми е домът и показва цветето и аз тук живея“. Накрая жена му отива и го вижда и се вайка. „Симеоне, какво беше на времето и какво стана днес със тебе.“ А той се смее и държи цветето в ръка. Ние също се питаме. Отговорът ще си го намерите сами.

А в младите си години той бе много деятелен. Беше организиран кухня на Изгрева. А това не беше малко. Беше деятелен и организираваше музикалния живот на Изгрева. Старите братя си спомнят, че той е онзи, който е бил дал пръв тон и запял „Братство единство“ на събора в Търново в Читалището, когато свещениците след беседата на Учителя са искали да провокират и да създадат безредици в Салона. Целият Салон е запял „Братство единство“ и песента е заглушила крясъците на владичите, след което с ръкомахания и закани те напуснали салона.

Та много е важно човек как ще се роди и още по-важно е, как ще си замине. Човек трябва да се роди с будно съзнание и да си замине с будно съзнание, за да няма прекъсване на съзнанието му. Прекъсне ли се, ще дойдат същества, които ще го оберат и опропастят. А на Изгрева такива примери имаше. А те бяха резултат на нарушените духовни закони на Школата от учениците.

33. ГАНКА ПАРЛАПАНОВА

Тя беше шивачка на Изгрева. Учителят си беше поръчал при нея да Му ушие костюм. Учителят ѝ даде един костюм, за да вземе мярка от него. Взе мерките, скрои плата и започна да шие костюма. Накрая отива при Учителя. „Учителю, трябва да ви направя проба на костюма.“ За да се ушие един костюм трябва най-малко три проби.“ „Може и без проба“, казва Учителят. Ганка отива в бараката и започва да шие и ушива костюма на Учителя без проба. Когато Го облякъл е бил точно по мярка. Тя се гордееше с този костюм. Да ушиете костюм без проба - това е цял подвиг.

Понякога тя шиеше и дамски костюми и рокли. Тогава отиваше и споделяше с Учителя за разни модели. Учителят даваше мнението си и коригираше някои неща като казваше за някои модели кое е правилното.

Понякога тя оставаше до късно да шие, за да подготви някоя рокля за проба за следващия ден. Работи, работи, но огладнява, а не смее да хапне нищо, защото слънцето отдавна е залязло, а Учителят е дал съвет да се вечеря преди залез слънце. Накрая не изтърпява и отива да пита Учителя какво да прави понеже работи до късно и корема ѝ стърже на гладно. Учителят се усмихва и казва: „Рекох, ами хапни си!“ Тя се успокоява, връща се и си хапва. Корема вече не ѝ стърже и не свири концерт на гладно.

Веднъж Учителят ѝ поръчва да ушие нещо и казва, че на Рила ще се качи по-късно. Братството е отишло на Рила в уречения ден. А тя останала, за да си доушие поръчката. После тя отишла в Пазарджик. А Братството е на Рила. Но дошла буря, студ, заваляло сняг. Един ден Учителят тръгнал към изхода на второто езеро. Питат Го: „Къде отивате, Учителю, по това време?“ Е, излизам да посрещна гости!“ По това време изгрява слънце, стопля се. А отдолу, от долината на първото езеро идват Ганка Парлапанова и още двама братя. Тръгнали са от град Пазарджик пеша. Толкова дни наред са ходили само пеша. Учителят ги посреща и казва: „Ето кой идва, за да оправя времето! Утре сутрин ще станете рано тримата и без да говорите ще отидете с братята

на езерото на Съзерцанието. Няма да говорите. Ще отидете там. Каквото видите и каквото чуете ще запомните и след това ще ми кажете." Тримата стават в три часа през нощта, мълчат и отиват на посоченото място. И какво да видят. Чуват чудна музика. Виждат ангели с най-различни дрехи и доспехи да играят Паневритмия. Ама така хубаво играят и такава хубава музика слушат, че са се захласнали. Мълчат, не смеят да говорят, нито да шавнат. Като се зазорило, постепенно, лека полека картината избледняла и накрая изчезнала. Връщат се и Учителят ги посреща. „Учителю, да знаете какво видяхме. Видяхме светли същества и ангели да играят чудни танци. А какви песни само чухме, не е за приказване.“ Учителят се усмихнал и казал: „Е, това ще слезне тук и това ще го правим и ние тук на езерата.“ А тогава Паневритмията не беше още дадена. Тримата я бяха видели да се играе първо от ангелите на Небето над езерото на Съзерцанието. Накрая и това стана. Сне се Паневритмията от Учителя и дойде онова време, когато я играехме на 7-те Рилски езера. Ганка Парлапанова присъства в началния етал, активно следеше как се разучаваха Паневритмията на Изгрева и беше една от тези, които я играеше заедно с останалите в кръга.

34. КУЧЕТО

Катя Грива беше певица, но беше една от онези сестри, които наричахме „слънчогледи“, защото по цял ден стояха на двора или пред вратата на Учителя с единствената цел да го зърнат и приказват с Него. Разбира се, че това пречеше на Учителя, а дразнеше и останалите. Кой знае защо веднъж влезнала в стаята на Учителя и се завряла под леглото на Учителя. Лежи там, не мърда, не шавва. А защо се е завряла под леглото на Учителя, само тя си знае. Учителят влиза в стаята и макар че покривката на леглото Му била спусната до долу, Той е забелязал, че има човек под леглото. Излиза навън и казва на Игнат Котаров: „Под леглото ми се е завряло едно куче. Това куче да го извърлиш на вън. Но внимавай, да не те ухапе, защото има здрави зъби.“ Игнат кимнал с глава и казал: „Учителю, аз от куче не се плаша. Но за всеки случай ще взема една тояга, та ако ръмжи да му завра тоягата в устата.“ Игнат намираща подходяща тояга и леко запристъпвал към леглото на Учителя. Внимава и държи тоягата здраво в ръцете си, защото под леглото има куче, което хапе. Повдига с тоягата покривката на леглото, полека се навежда, за да види колко е голямо кучето и какво да види - Катя Грива под леглото. Завряла се и лежи по корем. Игнат ѝ казва: „Ей, куче, излизай бързо изпод леглото, че като те млатна с тоягата, свитки ще ти излезнат пред очите!“ А Катя лежи и ръмжи като истинско куче. Игнат я леко сръгва с тоягата. Тя протяга ръка, за да махне тоягата, а той бързо я хваща за ръката и я изтегля. И в този момент Катя се навежда и се опитва да ухапе със зъби ръката му. Той си спомня думите на Учителя, че това куче има зъби и много лошо хапе. И веднага слага напреко тоягата в устата ѝ. И вместо да му ухапе ръката тя ухапва тоягата. А Игнат е здрав и много як. Извлича я, умирява я и я извежда от стаята, а Учителят стои навън на пейката и наблюдава как се развиват нещата. Накрая нарежда на Игнат: „Отведи я у дома и я сложи да си легне на нейното легло!“ На следващият ден Катя дойде смирена на беседа на Учителя, все едно, че нищо не е било. Какви ли не работи ставаха на Изгрева. Какви ли не хора живееха на Изгрева. Всеки беше различен от другия и никой с никого не можеше да се сравни и уеднакви. Разнообразие и цветуща многообразност. Това бяха нагледните помагала в Школата, с които учениците трябваше да усвояват знанията от Словото на Учителя.

35. ДРУГОТО КУЧЕ

Казваше се Теофана Савова. беше поетеса, пишеше стихове и разкази. Тя също беше една от първите „слънчогледи“ на Изгрева. Непрекъснато висеше пред стаята на Учителя. Направо клечеше пред стаята на Учителя като някое куче. Не позволяваше да влизаме при Учителя. Веднъж аз отивам при Учителя и трябва да Го питам за съвет. Тя се облегна на вратата на Учителя и казва: „Не може. Учителят не приема.“ А аз имам голяма нужда да се срещна с Учителя. Изведнъж извиквам: „Ама ти какво си застанала като някое куче пред вратата на Учителя и само лаеш? Ти куче ли си или духовна сестра?“ Отговаря ми: „И двете. Аз охранявам Учителя!“ Гледам и се чудя какво да правя. По едно време вратата на Учителя се отваря и без да иска Теофана, както се е облегнала на вратата, хлътва навътре. Тя нахлътва в стаята на Учителя, а Учителят е пред мене на прага, затваря вратата зад себе си и говори с мене. А Теофана е вътре в стаята. Сама е нахълтала в стаята, понеже се беше здраво облегнала на вратата Му. След като свършихме разговора, Учителят отваря вратата, а Теофана стои на прага отвътре обидена и цялата разплакана. Учителят ѝ посочва с пръст: „Нямаш право да правиш това - да не пускаш сестрите и братята при мене. Бог е Този, Който ги праща при Мене и аз изпълнявам Волята Божия като ги приемам и разрешавам проблемите им. Нямаш право да се бъркаш в работата на Господа.“ Теофана кимва с глава и вече разбира по друг начин как стоят нещата. Вече има друг поглед. А аз научих и друг закон, как душите човечески общуват с Бога чрез Учителя.

36. ПОМЕН ЗА СЕСТРА ДИНОВА

Сестра Динова беше от старите сестри. Беше преминала през времето на цялата Школа. Отличаваше се с усърдие и си водеше бележки, правеше резюмета и нейните тетрадки бяха най-изрядни. Навъртяха се години, тя остаря и дойде време и тя си замина. Погребяха я и изминаха четиридесет дни. На четиридесетия ден направиха общ обяд на Изгрева - помен за сестра Динова. Поканиха всички. Поканиха и Учителя. Той дойде, направиха обща молитва и започнаха да ядат от чиниите. Учителят по този повод каза: „Сега сестра Динова яде чрез устата на всички.“ Запомнихме това и го утаихме в себе си. Тя имаше дъщеря, която се казваше Сийка Динова. Е, дъщерята беше далеч от мястото, което заемаше майка ѝ в Братството. Но дойде време и нея я изпратихме за онзи свят. Събраха се и направиха помен за нея. Тогава си спомниха и разказаха и още някои и други случаи за помени на братя и сестри. Казваха мнението на Учителя по тези въпроси. А те са засегнати и отпечатани в Словото Му.

37. МИХАИЛ ИВАНОВ

Във Велико Търново един месец преди да започне събора, Михаил Иванов и Кръстю Христов отсядат във вилата на Братското лозе и започват да се подвизават като истински Учители. Взели една стая, нанесли се там и започнали да гледат на ръце и се обявили за големи ясновидци. Тогава от Търновското Братство започнали да им носят храна в стаята отделно от другите, за да могат да се уединяват и да имат повече време за съзерцание. А другите се хранели на обща маса и от време на време поглеждали нагоре към младите светци, които били на горния етаж. Като научил това Учителят забранил да им

носят храна. Те упорствували и не искали да слизат долу, но на третия ден те огладнели, слезнали долу и седнали на общата трапеза.

Михаил Иванов беше женкар. Какви ли не любовни романи имаше със сестрите и какви ли не сълзи се ронеха и когато се оплакваша на Учителя, Той им се караше, че сами са се натикали в неговите ръце. Михаил все искаше да командва. Веднъж Учителят му каза: „Ако искаш да командваш - ето ходи във Франция, във Англия, но тука - не, не може.“

Дойде време и той замина за Франция. Но Учителят го изпрати там. Беше казал: „Аз тук имам Школа. Не може и ти тук да имаш Школа. Ето, отиди във Франция и си направи там Школа.“ Отиде той там и си направи Школа каквато искаше и умееше.

Невена Неделчева бе ходила във Франция. Беше отишла при него и той я поканил на общ обяд с френското братство. Михаил започнал да говори срещу българите. Невена започнала да плаче. „Защо плачеш?“ „Ти си българин, а говориш срещу българите. Защо? Може ли такива неща?“ Той мълкнал.

На обяд две млади сестри стоят диван чапраз от двете му страни. Той седи сам на масата. В чинията пред него лежи голям шаран на масата. Опечен и зачервен лежи в чинията. Две млади момчета донасят чаши с вино. От другата страна на масите седят на столовете останалата част от Братството на Михаил и ядат някакви други манджи. Не ядат шаран. Невена разказва: „Като го видях това - погнусих се.“ Правеше се на Учител. А с нашия Учител така ли беше? Седнеше до нас на масата и се хранеше със същата храна каквато ядеха и другите. Дори има снимки, гдето се вижда, че другите около Него ядът в порцеланови чинии, а на Него му сипали супа в неугледна паница. Това сравнение действа зашеметяващо за очите на онзи изследовател, който трябва да прецени при какви условия е живял Учителят.

Ето и друг пример: имаше една сестра Мария Захарната. Тя беше неугледна, раздърпана и мръсна. Взела една чиния, напълнила я със супа и иска да я поднесе на Учителя. А дежурните сестри по кухня като я видели извикали: „У-у, Мария, ти с мръсните ръце и пръстите, които ти се натопиха в супата, ти тая ли чиния ще занесеш на Учителя?“ Взели й чинията от ръцете. Мария се стъписала, гледа и си облизва натопените пръсти в супата. Учителят седи гърбом към тях. По едно време се обажда: „Не изливайте чинията, а донесете чинията пред мен!“ Занасят Му я и той изяжда супата пред всички. Казва на Мария: „Донесе ми компот!“ Мария Му занася. Учителят изяжда компота и отново казва: „Мария, дай още една чиния!“ Като виждат всички това, преставават се и започват да се провикват: „Мария, донеси и на мене! Мария, дай и на мене!“ И така тя разлива целия казан с компота в чиниите с мръсните си ръце. Това беше един урок за чистотата. За външната чистота и за вътрешната чистота у човека. Ако трябва да говорим, какво представлява една душа пред лицето на Бога, то трябва да кажем, че най-добре е да прочетете за това в Словото на Учителя.

38. КРЪСТЮ ХРИСТОВ

Той живееше на Изгрева и нищо не работеше. За да се изхранва ходеше и просеше и дрънчеше пари за прехрана. Той нямаше професия. Много пъти дохождаше у нас на обяд и вечеря. По времето на Учителя неговата барака се намираще срещу приемната на Учителя. Понеже е гладувал, влизал е без позволение в приемната и обирал каквото има за ядене и го е носил в бараката си. Когато Учителят се научава за тази работа, Учителят нарежда да се заключи тази стая. Кръстю ходеше и се подвизаваше като ясновидец. Бе-

ше се свързал с певицата Лилияна Табакова, така беше я омотал и замотал, че тя го смяташе за Господ. Имаше един художник Кършовски, който беше направил един много хубав портрет на Учителя. Кръстio го открадна и го даде на Лилияна. Тя сега го укрива. Молиха я да го даде, за да се извадят репродукции. Не го даде. Ако проверите с какво си е изкарвал прехраната след заминаването на Учителя, тогава ще разберете как стоят нещата. А ние бяхме съвременници и знаем много добре кой как се подвизаваше на Изгрева. И кой, какъв дух изповядваше и кой, кому служеше. Важното е вие да не се заблудите. Трябва да се научите да различавате кое е лъжа и кое е заблуда. Тогава истината ще дойде и ще ви освободи отвътре. Истината за Школата на Учителя се намира в Неговото Слово. А опорочаването и духа на опорочението влиза в човешките умове, за да ги завладее и да ги направи свои слуги. Важното е кой какъв слуга е и на кого се кланя. Понякога по господаря ще познаете какъв е слугата. За вас друг изход няма. Ще проверите кой е господаря и тогава ще направите своя извод.

39. МОЛИТВА ЗА ДЪЖД

Учителят си беше заминал. Ние навлезнахме в друга епоха, но още не бяхме проумели това. Бях назначена за учителка в гимназията в село Криводол на 5 км от град Враца. Баща ми беше починал и аз бях много умъчнена. Една вечер сънувам, че съм умряла. Събират се сестри около мене. Идва Савка и ме пита: „Искаш ли да работиш за Братството и за Учителя?“ „Искам, но не зная как.“ Тя ми подаде ръка и аз седнах на постелята. „Ти си дай съгласието, а ние ще те научим.“ Аз се съгласих. До тук това е на сън. На другият ден отивам на училище, което се намира извън селото. А тази година беше сушава и всичко бе изгоряло. Последният, пети час имаше час на класния ръководител и аз отидох при моите ученици, при моята паралелка, за която отговарях. Започнаха да се оплакват, че е суша, че всичко е изгоряло и че иде глад, който дълго ще се помни. Разбира се ако остане някой жив след глада. Питам ги: „Искате ли да завали дъжд?“ „Искаме другарко-учителко. Но как ще завали? Вижте колко е ясно небето. От месеци няма облаче.“ „Ясно е небето, но ние ще се помолим на небето, за да се отвори и да навали дъжд!“ „Но ние не знаем да се молим.“ „Аз ще ви науча.“ И започвам с Отче Наш, псалом 91, а учениците след мене повтарят дума по дума. Накрая казвам: „Боже, дай на тези момичета дъжд. Нека чуят и видят, че Бог е този, който дава дъжд! Ето земята изгоря.“ А в стаята тишина. По едно време се отваря вратата, влиза директора и пита каква е тази тишина. Казах, че разговаряме за сушата. Излезнахме от час. Беше ударил звънеца. Тръгнахме си за селото. Не извървахме 100 метра и започна да вали. Изсипа се дъжд като из ведро. Пороища се стичат от всякъде. Ученичките се стъписаха: „Сега какво искате ученици? Да бягаме ли от дъжда! Ще обидиме Бога. Нали измолихме от Него дъжд? Ние се молихме, а сега да бягаме от дъжда ще е срамното.“ А училището е на края на селото и учениците решиха да не бягат, а да вървят под дъжда. Вървим така по главната улица. Вървят и пеят. Хората излизат и викат: „Как не те е срам, ти си учителка, защо не прибереш учениците си от дъжда? Ще изстинат децата, ще се разболеят!“ „Няма да изстинат, който иска - да бяга.“ Прибрахме се мокри. Като си отиват вкъщи казват: „Майко, другарката учителка е светица. Помолихме се за дъжд и той завали.“ А това е цял клас. Над 30 ученички. Хората започнаха да ме викат, да им ходя на гости. „Елате у нас, заповядайте у нас!“ И аз тръгнах от дом на дом. Започнах да чета беседи на учениците. Казвах, че имам извънреден час, а им четях беседи. Бях писала писмо на Боян Бо-

ев и той ми бе изпратил беседи. После им раздадох беседи и портрети на Учителя. Така продължихме до края на годината. А това бе непосредствено след 9.IX.1944 г. Затова можеше тогава да се развива една такава дейност. По-късно такава нещо не можеше да се случи.

40. ЗАКОН ЗА ИЗОБИЛИЕТО

Отидохме с учениците в съседно село на екскурзия. Имаше една местност, която наричаха Божият мост. Това беше една тънка ивица земя над една пропаст. Аз съм със моят клас. През време на почивката аз чета беседа от Учителя. А две ученички стоят от страни на мост, но едновременно слушат беседата. Като седнахме на обед, дойде при нас едно момче, ученик от друга паралелка. Името му беше Благой, а прякора му бе - Музген. Той беше бедно момче, не си носеше храна затова му сложихме да яде. Направихме молитва на колене. Казахме Отче наш и 91. псалом. Почнахме да ядем. Обръщам се към учениците: „Знаете ли как Христос е нахранил толкова много хора с две риби и 2-3 хляба? Ето виждате ли сега, ядеме всички вече половин час и пак е пълна трапезата и храната не се намалява.“ А целия клас беше от 36 ученички. Всеки си носеше храна. А ядът всички както трябва. Тогава момичетата си ядеха както трябва. Не пазеха диети, защото това бяха селски момичета. Те бяха свикнали да работят селска работа, но и да се хранят добре. А сега ядът всички, а остава храна. Остана един куп храна. „Виждате ли деца, какво стана сега? Ние се помолихме и дойде законът на изобилието. При него всички са еднакви, всички са равни и всички еднакво разделят Божието благословение.“ Всички се радват. Такова нещо на мен за пръв път ми се случи. И втори път не се повтори в моя живот. Знаете ли какво значи 36 гимназиални ученички да се молят от сърце и душа? Ако ви се случи това да го видите, то ще видите и ще ви се случат по-големи чудеса от онова, което аз видях. По едно време онова момче, дето прякора му бе Музген стана и пред всички каза: „Другарко-учителко, аз съм от Комсомола. Изпратиха ме да Ви проследя и да Ви шпионирам. Обаче това, което аз видях тук ме накара да се откажа от Комсомола и да остана при Вас“. Всички ученички плачеха от радост, че този Музген се обърна към Бога. Накрая на годината казах на учениците да съберем пари и му купихме костюм и му го подарихме. Той плака от радост, а ние плачехме от умиление. Той остана верен на целия клас ученички и не ни предаде. Беше видял чудото, което произлезе от закона на изобилието. По друг начин той не можеше да постъпи.

41. УЧЕНИЧКИ НА ИЗГРЕВА

По това време аз имах връзка с Боян Боев. Споделях с него, търсех съвети за моята работа с учениците. Той имаше отношение към учениците, защото е бил гимназиален учител и заради работата му с гимназистите е бил дисциплинарно уволнен. Мнозина от неговите ученици впоследствие дойдоха на Изгрева и станаха последователи на Учителя.

По негова идея аз през пролетта на 1948 г. доведох на екскурзия в София към десетина ученички. За 22 март ги заведох на Изгрева и те играха Паневритмия и се запознаха с братския живот. Но престояхме два три дни и трябваше да се връщаме. След това последва една продължителна кореспонденция между Боян Боев и моите ученички.

Това бяха моите златни учителски години. Повече те не се повториха.

Изгрев
12.V.1948 г.

Любезна сестра Драга,

Тук прилагам писмо до ученичките. Сега ще бъде техния ред да ми пишат. Онзи ден им изпратих препоръчано новата сказка: „Духовният образ на Учителя“, част първа. Част втора ще ви изпратя идната седмица, защото е държана на два пъти. Изпратих ви и новият том беседи: „Новата мисъл“. Пишете ми как прекарвате напоследък, как работите в училището и с нашите. По-рано Вие бяхме ми писали за болести на някои от ученичките на групата. Когато Вие дойдохте за 22 март не можахме да говорим по това с Вас и с ученичките, понеже стояха много малко. Много време се мина от тогава и някои от болните може да са оздравели и за това ми пишете отново за някои, които са болни и ако им е възможно, мога да ви пратя някои упътвания въз основа на казаното от Учителя. Тук имаме интензивен живот - на 8 и 9 май вечерта имаше концерти. На 15 май вечерта също ще има концерт. Утре вечер брат Филип Стоицев ще държи сказка върху Паневритмията със демонстрации. Сказките в сряда след обед продължават.

Поздрав до всички ученички и до Цвета, сестра ви. С брат ви Иван се виждаме често. Той снощи беше у дома.

Пожелавам ви вдъхновение и творческа сила при работата Ви на Божи-ята нива. Небето Ви помага и ще ви помага, ще оправя пътя Ви, ще Ви създа-ва условия за работа, ще ви дава идеи и ще ви учи какво да говорите. От дру-га страна и ще благослови труда ви. Тъй че при вашата работа на Божиата ни-ва няма да сте сами, но винаги ще чувствувате присъствието и съдействието на Невидимия свят.

С братски поздрав:

Боян Боев (подпис)

42. НА РАЗПЯТИЕ ЗАРАДИ ХРИСТА

На следващата година ме преместиха като учителка в гимназията в Ми-хайловград. Започнах да работя по същия начин с моя клас. Отначало им раз-казвах приказки и легенди от беседите на Учителя, а после започнах да чета беседи, пеехме, давах им портрети и научиха от мене няколко молитви. Изли-захме сутрин на един баир и там посрещяхме слънцето и правехме молитви. Един ден пееме песента „Ний сме славеичета горски“. Един биволар караше биволи. Като чува песента, спряха да вървят вдигнаха глави и слушат. А да подкараш бивола е много трудно когато той не иска. „Защо ми спряхте биво-лите?“ „Чичо, не сме ние ги спряли, а слушат песента.“ Казах им: „Ученички, спрете песента.“ Те спряха да пеят и биволите тръгнаха. Отминаха нагоре. Казах им: „А сега запейте!“ Като чува песента, биволите отново спряха да вървят. Едни бяха горе на баира, други по средата и имаше долу още такива, които бавно се движеха. Стоят вдигнали глави и слушат. Биволаря маха с ръ-це, иска да освободим биволите. Обръщам се: „Замълчете!“ Песента секна и биволите тръгнаха. После пак запяха и биволите пак спряха. После отново спряха, а биволите тръгнаха. Това направи невероятно впечатление на учени-ците.

Всяка сутрин излизахме на баира, а вечер минавахме покрай реката Огоста с учениците. Това не остана скрито за другите учители. Имаше една

учителка по немски език. Казваше се Барухчийска. Беше голяма комунистка и ме предаде. Един ден на 16 юни отивам на училище. Спират ме двама цивилни и казват: „Елате с нас.“ „Но аз отивам на училище, аз съм учителка!“ „Досега бяхте учителка. А сега вече не сте, затова няма да идете в училище, а ще дойдете с нас.“ Заведоха ме в милицията в Михайловград и бях 20 дни в карцер. Карцерът беше срещу приемната стая на милицията. Аз непрекъснато пеех братски песни. Хората минават и се обръщат. Милиционерите обясняват: „Учителката е подлудяла и затова сме я оставили тук.“ Учениците бяха съобщили на брат ми Иван. Той бе ми донесъл хартия и я бе постлал, за да седна на нещо. Беше мръсно и студено. Родителите на учениците ми носеха храна, правеха ми баница. Затвориха ме, защото съм говорила за Бога и за Учителя. Една нощ към 12 часа ме извикаха в мазето. Осветиха ме с един прожектор, а около мен 5-6 човека. Питат ме: „Ти какви връзки имаш с чужбина?“ „Нямам!“ „Ти си предател на родината“ „Не, не съм предател.“ „Кажи истината! Майка ти е болна и ще умре и няма да те пуснем да я видиш.“ Заплашват ме, изнудват ме, но аз се държа. Когато дойде брат ми на свиждане допуснаха да се срещнем в тяхно присъствие. „Братко, майка ни жива ли е или е умряла?“ „Здрава е, читава е.“ „Тя ми казаха, че майка ми е болна и че ще умре.“ „Излъгали са те. Лъжат те.“ И той ги огледа. Те се засрамираха. Решиха да ме пуснат. Дадох 10 000 лв. гаранция, колкото една учителска заплата. С брат ми заминахме за София при родителите. Изминаха пет дни и една сутрин идват в пет часа, арестуват ме и ме закарват в комендантството. То беше от двореца надолу. Разпитват ме за чужд шпионаж. Освен мен арестуваха и сестра ми Цветанка. Като тръгнах с тях казаха, че ми трябва дрехи. Казаха ми, че кдето отиваме нямаме нужда от дрехи. Милиционерът ни придружаваше. „Вървете по единия тротоар, а аз ще вървя по другия, за да не ви е срам от мене.“ С този милиционер си взехме дрехи от дома и от комендантството ни закараха в затвора в град Враца. Брат ми след 2-3 дни донесе беседи от Учителя и Евангелието. Това беше женски затвор. В една стая имаше 18 жени. Бяха всички криминални престъпници и убийци.

Една майка с две дъщери убили брата на мъжа си. Една от жените бе убила заварения си син. Трета убила мъжът си, четвърта удушила детето си. А Мара, Петра и Ана бяха акушерки, които бяха правили незаконни аборти на жени, вследствие на което бяха умрели жените. Така че всички 18 жени бяха от тоя дол дренки, от един и същ дол дренки. Нямаше разлика - бяха убийци.

Една вечер изпях песента от Учителя „Фир-Фюр-Фен“. Така както бяха легнали всички седнаха на възглавниците си и ме гледаха занемели. Започнах да им чета беседа от томчето „Живият Господ“. Течаха сълзи от очите им. И от следващият ден те казаха: „По-скоро да вечеряме, че да свършиме, за да има време да ни четеш.“ И аз им четях. А онези, които ни пазеха, т.е. пазачите с пушките се обаждат: „Чети по-високо и ние да слушаме.“ Та дойде време Словото на Учителя да се чете в затвора. Понякога Бог изпраща някого в затвора, за да се чете Словото Му. Имаше една баба Ванда, която бе удушила мъжът си. „Кажки какво да направя, та да може част от греха ми да изчезне. Такъв голям грях имам.“ Чудя се какво да й кажа. Па се сещам, че има една жена крадла, с две деца в затвора. Майката излиза на работа, а децата са в затвора. А децата въхлясали и мръсни - ужасия. „Бабо Вандо, ще се грижиш за тези две деца. Ще ги окъпеш, ще ги опереш. Ще свариш мляко и ще ги нахраниш. Ето, това ще покрие твоя грях.“ Баба Ванда бе стара и не я караха да работи. А нас ни изкарваха сутрин на работа. За 2-3 дни децата бяха измити, изчистени и лъщяха. Тогава всички се обърнахме и забелязахме, че тези деца са красиви. А майката започна да се гордее, че има красиви деца. „Може

да съм крадла, може да съм всичко, но имам красиви деца."

Разбраха, че чета беседи в затвора. Дойде прокурорът и ме заплаши. „Ти това и тука ли правиш?“ „Защо да не го правя? Да седна и да чета криминална литература ли искаш? Та аз съм между криминалисти и убийци. Освен за Бога, за какво друго може да им се говори?“ Прокурорът се замисли и нищо не ми каза повече. Може би затова ме преместиха от затвора от Враца в Софийския затвор.

Тука като дойдохме със сестра ми можехме да излизаме от затвора и отивахме в шивалнята, за да шием копчета на куртки на милиционерите. Ходехме пеша и се връщахме пеша. Ние изобщо не бяхме съдени, а само задържани.

Един ден отивам на Изгрева при Боян Боев. Той като ни видя скочи и се развика: „Не ви познавам. Не ме познавате. Навън, навън и навън“ и ни изблъска от стаята си. Страх го беше, защото знаеше, че сме изпратени в затвора. А сега мислеше, че сме изпратени тук, за да го провокираме. Ние си тръгнахме със сестра ми Цвета напълно съкрушени. По пътя ни среща Звездински. Разказваме му патилата си. Съчувствува ни. „Това е Божия работа.“ Отиваме си и срещаме една приятелка на сестра ми, която бе близка на прокурора. „Аз ще кажа на прокурора, бъдете спокойни.“ Ето, чужд човек се застъпва за нас. Отива при прокурора и направо започнала да му се кара защо ни държат в затвора: „Ако са виновни, осъдете ги.“ А прокурорът отговаря: „Не ги хваща съд, защо да ги съдим.“ „Ами като не ги хваща съд, пуснете ги.“ Прокурорът замълчал. На следващия ден в прокуратурата имали съвещание. Един казал: „Сънувам сън, че имам на прозореца две бели гълъбчета вързани за краката. Развързах ги и те полетяха.“ А те казали: „Това са двете сестри дете невинни лежат в затвора при престъпниците“. А бяха се събрали на съвещание, за да разгледат нашия въпрос. Така ни пуснаха от затвора. Като си тръгнахме всички занареждаха: „На кого ни оставят?“ „На Бога и на Учителя! Ето ви беседи, ето ви Евангелие, ще четете!“ После като излезнахме от затвора четири години работихме като работнички във фабрика.

А сега да си довършим разказа. За Братството и за Белите Братя. Когато ни изгони Боян Боев от Изгрева ние споделихме всичко с брат ми. Тогава отидохме в църквата Св. Петка със сестра ми. Там трябваше да се срещнем двете с рождения ни брат, за да не ни види някой. Накрая на църковната служба при нас пристъпи свещеник. „Вие какво искате тук?“ „Отче, ние сме затворнички, но учителки.“ Разправяме му всичко. „Вие не сте затворнички, а светици. Искате ли да ви чета от Евангелието?“ „Ние нямаме пари.“ „Аз без пари ще ви чета.“ Започна да ни чете. Брат ми по това време дойде. Извади пари и му даде, а свещеника го възпира: „Не, аз ще им дам пари.“ Изважда от джоба си и ни дава пари. Подаде ни една голяма банкнота. „Те служат на Бога! Дори когато са в затвора!“ И така започнахме да се срещаме в черквата Св. Петка с брат ми. Та от Изгрева Боян Боев ни изгони, а свещеника в черквата ни прие. Никой от Изгрева не пожела да ни приеме. Един чай да ни подаде. Една блага дума да ни каже. Всички ги беше страх от нас. А свещеникът от черквата ни прие и ни четеше молитви. Направете си сами извода. Важно е за вас, а не за мен.

Какво стана по-нататък. Боян Боев отива в Севлиево. На връщане, с някакъв камион се простуди. Разболява се. А имаше и болен крак и така до края на живота си не можа да стане от леглото си и да отиде до вратата. До онази врата, от която на времето ни изгони от Изгрева.

Когато ние бяхме в затвора брат ми отива при Боян Боев и му казва: „Цвета и Драга са в затвора. Снимките и беседите, които си им изпратил, то

тъмничарите са ги хванали." „А, така ли, подплашено извиква Боев". Вдига покривката на масата, а там са били наредени цветни репродукции от портрета на Учителя от художничката Щилянкова. Взима от тях и подава на брат ми и на сестра ми Люба. „Слагайте ги в печката!" Брат ми се възпротивил: „Не, аз не мога да горя образа на Учителя." Боян Боев взема портретите и започва да ги пъха в печката. Напъхал цели палки с портрети. Страх го е било, да не дойдат и да намерят портретите на Учителя. Изгори ги. Не мина време, после той пострада. Трябваше да се плаща. В Школата за всяко едно нарушение се заплаща с живот. Такъв е законът.

43. КРЪСТНИЦАТА

През живота си два пъти съм била кръстница. И то каква кръстница!

След като ме пуснаха от затвора, ние със сестра ми Цвета четири години работим във фабрика. Така един ден отиваме на работа. А духа един вятър и вдига един некролог. И точно го завъртява и поставя пред краката ни. Какво е това? Навеждам се и гледам името на учителката по немски език Барухчийска, която на времето ме предаде на милицията. И след нейното донесение аз тръгнах по затворите. Гледаме, чудиме се и въздаваме хвала на Бога за Божиата Правда и за Божието правосъдие.

След известно време, след една-две години идва една учителка от Михайловград и води едно дете. „Идвам да ти доведе детето на Барухчийска. Преди да умре тя ми каза да ти доведе дъщеря ѝ, за да я видиш." След като казала това тя издъхнала. А на времето, когато бяхме учителки тя беше омъжена и когато беше бременна аз и казах, че ще роди момиче. И то се сбъднало. Аз ѝ казах, че ще роди момиче и то се сбъдна, а тя каза на милицията, че съм дъновистка и тя ме изпрати в затвора. Та и нейното казване се сбъдна. Та сега учителката от Михайловград изпълняваше предсмъртната воля на Барухчийска и ми доведе да видя дъщеря ѝ. Прошка ли искаше от мен? Не можах да разбера. Но учителката ми разказа по-нататък какво е станало с Барухчийска. Родила детето, но не живяла добре с мъжът си. Развежда се с мъжът си, излиза от съдебната палата, качва се на трамвая, обляга се на вратата, но по пътя вратата се отваря, тя пада от трамвая и той я сгизва. Живяла още няколко дни и умряла, през което време е успяла да предаде последното си желание. А по-късно онзи вятър ни донесе некролога и ни го постави пред краката, за да го прочетем и по такъв начин да узнаем финала на един донос. Ето как бях аз кръстница на детето на онзи, която ме изпрати в затвора.

Когато бях учителка в Македония след една от бомбардировките се върнах там. В училището имаше помещение за командированите учителки. В една стая имаше четири легла за учителките. Влизам в стаята си и се мъча да запала печката. Трите учителки не бяха още дошли. В съседната стая имаше една учителка, на която мъжът ѝ беше войник. Дойде, помогна ми да запала печката. А през нощта в нейната стая се тропна. „Какво има, Вера?", се провиквам от моята стая. „Чувам глас: „Ела, ела, ела!" А тя бременна, ще има дете. Отивам, а тя започнала да ражда. Според македонците не трябвало вечер да се излиза навън, затова мен като българка ме изпратиха да донеса един котел с вода, за да се окъпе детето. Не смеят да излизат, плашат се от магьосничество. Затова ме изпратиха за вода. А училището го бяха взели за военна болница. Изпратиха ме да извикам лекаря. Отивам на посочения адрес и тропам на вратата. „Как идваш сама посред нощ?" „Не съм сама, върви едно войниче с мен. Идвай бърже, че учителката Вера ще ражда." Дойде лекаря от болницата, роди се момче. Питат ме какво име да му сложа. Казвам: „Алек-

сандър". Те се смаяха. „Какво, не го ли харесвате?" „Не, харесваме го", но продължават да се оглеждат. Окъпахме детето и ми дадох да го поддържа известно време. Направиха кафе, почерпихме се и написахме писмо на бащата на детето. Ето, след няколко дена той идва и тръгва направо към мене. Аз се стреснах и уплаших, защото той много ме мразеше и гонеше. Беше македонец, но сърбоманин. Те гонеха учителките дошли от България. Идва срещу мен, разперил ръце иска да ме прегръща. „Благодаря ти, че ми кръсти детето Александър." „Защо, бре?" „Моят брат се казваше Александър. Беше голям комунист и в Ниш, в затвора го убиха. Но ти му даде и запази неговото име." Аз промълвих: „А, той се преродил, сигурно се е преродил, затова това име ми дойде на уста." „Как се е преродил?" И започнах да им говоря за учението и Учителя. Дадох им беседи да четат. Отношенията ни останаха дружески и омразата се стопи, която изпитвах към мене.

Така в живота съм била два пъти кръстница на децата на моите най-големи врагове. С такива опитности живота на човека е много труден. Но успях да премина благодарение Словото на Учителя и помощта от Бога.

44. ВРЕМЕНА И ШКОЛА ЗА МЪЛЧАНИЕ

След затвора отидох да работя в Елпром, а после във ф фабриката Бергман. Един училищен инспектор, познат на брат ми среща го и му казва: „Подайте молба до министерството, за да им върнат правата. Защо да работят на фабриката, когато са учителки." Подадохме молба. Тогава министър беше Демир Янев. Разглежда молбата ни и изпращат един инспектор, да проверят на място как стоят нещата. Брат ми беше окачил един портрет на Сталин на стената. Посочва го. „Не виждаш ли какви хора сме?" Върнаха ни правата. Но началника на отдела в министерството не иска да ни вземе молбата за назначение. Аз се връщам отново при министъра и се оплаквам: „Не иска да ни вземе молбата за назначение." И той ме хвана за ръка, върна се, а беше тръгнал на обед. Заповяда му: „Ще вземеш заявлението и първото вакантно място ще го дадете на Михайлова." Взе ми заявлението ядосано и първото място, което се освободи бе за мене. Имаше някаква занималня, където се подготвяха слаби ученици. Аз бях благодарна и за това. Имах вече заплата. А сестра ми Цвета беше вече болна. На времето я заболя крак от карцера. Не я сложиха горе при мене, а я натикаха долу в мазето. А там имаше една чешма, която е текла непрекъснато. От водата и мокрите крака я заболя крак и тя остана вкъщи, защото не можеше да се движи. А аз отидох на работа. До тогава сестра ми Люба бе вкъщи. А ние с Цвета бяхме учителки и издържахме домът ни. След занималнята ме назначиха учителка в 40 училище „Сава Раковски" на ул. „Евлоги Георгиев" срещу Търговската гимназия. Според училищната програма трябваше един час да се говори пред учениците срещу религиозното възпитание. Дойде инспектор и ни каза какво да говорим на учениците срещу религията. А аз се моля: „Господи Боже, как сега ще отида да кажа на учениците, че няма Бог? Боже, направи някакво чудо." Аз се моля, изобщо не слушам инспектора какво говори. И тръгнах след това всички да влизат в стаите. Върви директор, зам. директор, профсъюзен ръководител, инспектор и заедно с учителите и влизат в стаите. Стоят по няколко минути, за да видят какво ще говори учителката и продължават в съседната стая. Аз съм най-последната. Моята стая, с класът ми бе до учителската стая. Всички минаха по останалите стаи, а при мен не минаха. Влизам в клас. Учениците стоят мирно, мълчат и не мърдат. Поздравих ги. Става председателят на класа. „Другарко-учителко, ние знаем какво искат от Вас да ни говорите. Но ние не желаем да слушаме

тази лекция. Говорете ни нещо друго," Казах си: „Господи Боже, благодаря ти!“ Седнаха си на чиновете. И аз им разказвах една лекция за мълчанието. В Тибет имало една Школа на мълчанието. Там живеят адепти, които мислят, работят, но не говорят помежду си, защото това е Школа на мълчанието. Един европейец като се научава, че има такава школа, отива, намира я и влиза вътре и заявява, че иска да влезе в школата. Но председателят на Школата не му говори, а взима една чаша с вода, която била пълна до горе. Взима и слага една капка вода и чашата се препълва и започва да тече. Искал е да каже, че школата е запълнена и няма място за него. Оглежда се европейеца и вижда, че в двора има една дюля, която точно в момента е била цъфнала. Нали цветовете на венчето на дюлята са като лодчици. Той взима едно листче от цвета, слага го върху водата на чашата и отгоре слага една капка върху цвета. Чашата не прелива. Лодчицата пътува с капката отгоре в чашата. Тогава председателят става, покланя му се и го поканва да седне до него. Показва му, че той също е умен и има право да бъде приет в Школата на мълчанието.

Учениците бяха във възторг от тази легенда. Не им казах, че трябва да мълчат. Но те разбраха легендата. Като си отиват вкъщи, хвърлят си чантите и започват да плачат и нареждат: „Днес учителката Михайлова беше като Исус Христос разпъната. Трябваше да говори срещу Бога и че няма Бог. Ама това тя не може да говори. Затова направихме това и това. А пък тя ни разказа една легенда за мълчанието. На следващият ден дойде един родител и ми разказа всичко. Там, в това училище се пенсионирах като учителка.

45. „ЕТО КОЛКО Е ДОБРО И КОЛКО УГОДНО ДА ЖИВЕЯТ БРАТЯ В ЕДИНОМИСЛИЕ“

(Псалом 133)

След заминаването на Учителя стана голяма глорултия. Избраха се седем човека пожизнено за ръководство. А Учителят беше казал, че ако трябва да се избира ръководство, то да се избере за един ден. Сметнаха Никола Антов за комунист и за предател. Искане да го отстранят. Направиха събрание в Салона и Антов и Коста Стефанов трябваше да прочетат доклада на финансовия съвет. Влиза Антов в Салона и всички по команда започват да вдигат шум. Гради Минчев бе им казал да си сложат моливите под краката, както правят учениците и да стържат с моливите като си движат краката по дъсчения под та да се чува само шум и Антов да не може да говори. Беше им дал инструкция да му дадат всички гръб, та той да говори на гръбовете им. А Антов искаше да се прочете отчета на финансовия съвет, който е избран заедно с онези седем пожизнени ръководители. А един от тези седмина беше и самия Антов. За това нещо Гради си плати много скъпо. Заболя от Паркинсон и не можеше след това да се обслужва с ръцете. Гради стана причина заедно с Никола Дойнов и Стефан Дойнов да застанат пред вратата на Салона и да не пуснат Антов на молитвено събрание. Тогава той им каза: „Аз на този Салон катинар ще му сложа!“ И наистина беше сложен катинар на Салона.

През 1947 г. по време на обмнната на парите изгориха братски пари с чували. Георги Йорданов с една раница занесе милион лева в Айтос. Не искаха да ги раздадат на бедните братя. Имаше братя, които искаха парите, за да ги вложат в недвижими имоти, но те не им ги дадоха. Така брат Стойчев искаше пари да си купи къща. Не му дадоха. Кирчо-лъвчето работеше в печатницата и също искаше пари да купи нещо, но не му дадоха, а ги изгориха. Кога-

то дойде процеса Борис Николов беше заявил: „Ние не признаваме земните закони!“ След това дойде време да се учи какво значи земни закони и то в затвора.

Голяма сила има в този псалом. Но той е за братята, които живеят в еднотомислие понеже изпълняват Словото на Учителя.

46. КОГА ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН?

До 1970 г. Салонът беше заключен с катинар, не се играеше Паневритмия в гората и беше забранено летуването на Рила. Тази година почина сестра ми Цветанка. Ние започнахме да се събираме у дома в сряда и неделя и да четем беседи. Събирахме се около 30-40 човека. Много пъти приятелите молеха моят брат Иван, който беше юрист и познаваше законите да направи някакви постъпки за Братството, за да се събираме някъде. Тогава директор на Комитета по Вероизповеданията беше Ключуков. Обажда се д-р Кадиев по телефона и казва на брат ми да отиде в Министерството, че там е Димитър Кочев, Георги Томалевски и Тодор Симеонов, които поднасят молба, да бъде отново назначен Борис Николов за председател на Братския съвет. А Борис бе осъден, бе лежал в затвора и му бе отнето правото да заема длъжности както и правото да гласува. Беше обяд. Брат ми Иван отива там и им казва, че като юрист е изпратен от д-р Кадиев. Казват му: „Няма нужда от тебе. Ние тримата ще ходим.“ Изпъждат го и брат ни се връща вкъщи и проплаква: „Изпъдиха ме! Не ме искат!“ По това време там е Таню Танев. Казват му: „Ние сме трима, а ти си четвърти, не ни трябваш. Отивай си! Нарушаваш числото три от Кабалата!“ Таню се ядосал и си тръгнал. Качват се горе и Ключуков им казва: „Не мога да ви приема. Сега съм зает.“ И те си тръгнали омърлушени. Ето вижте сега какъв е закона. Изгониха брат ми, който беше юрист и тях също ги изгониха.

Мина известно време и всички, които се събират у нас казват на брат ми: „Иди сам при Ключуков!“ И така един ден тримата братя: Иван Михайлов, Мариус и д-р Кадиев отиват при Ключуков. Приема ги. Започват да говорят. Брат ми обяснява. Ключуков му казва: „С Вас мога да се разбера, Вие сте интелигентен човек, Вие сте юрист, Вие разбирате нещата. С Вас ще се разбера. Какво искате?“ А брат ми казва, какво искаме. Даде ни разрешение да се събираме редовно у дома. И ние се събирахме редовно. Даде ни разрешение да ходим да летуваме на Рила. За пръв път през 1970 г. Така от 1970 г. до 1973 г. ходехме на Рила и после отново забраниха, понеже нямаше кой да отговаря пред властите за този лагер. Горѐ на лагера се явиха десет ръководители и се караха помежду си кой да бъде по-горен, но когато дойде време някой от тях да отговаря пред властите за лагеруването на Братството съгласно тогавашните закони, тогава всички се отдръпнаха. А предварително се бяха изпокарали помежду си.

Брат ми Иван си замина от този свят на 29 октомври 1972 г. След като си замина отидохме при Кучуков да питаме какво да правим. Искане да го заместят или д-р Кадиев или Томалевски. А той ни каза: „Вие ще бъдете!“ „Но ние сме жени“, извикахме Люба и аз. „Не, Вие ще бъдете!“ Тогава се събрахме и направихме едно ръководство от седем човека. Влизаха: Драга Михайлова, Люба Михайлова, Възкресен Анастасов, Кирил Михайлов (Кирчо Лъвчето), Желю Танев, Георги Йорданов, Стефан Кадиев.

А сега ще ви разкажа нещо необичайно: когато брат ми беше още жив, отива при Ключуков и му казва, че е необходимо да се регистрира Братството като юридическа личност, за да можем да си искаме имотите и да си получим

заклучения Салон. Тогава още не беше разрушен Изгрева. Ключуков се съгласява и му дава бланка-образец, за да се изпрати до всички Братства в цялата провинция, да ги попълнят и подпишат и след което да ги върнат обратно. Брат ми изпрати тези образци с обратна разписка до всички Братства. Те се върнаха, но никой не отговори и не изпрати обратно попълнените образци. Тогава Борис Николов бе изпратил Нестор Илиев в провинцията, да обиколи и съобщи неговото нареждане, да не се попълват и да не се изпращат образците. И никой не отговори. Аз пазя тази документация. Ако се бяха регистрирали тогава щяха да запазят Салона и местата. Салонът не беше разрушен, легациите също не бяха построени. Борис не се съгласи, понеже той и другите около него бяха пожизнени ръководители. Там е цялата работа. Така се дойде до забраната на лагера 1973 г. Ключуков след това бе сменен и на негово място дойде Баръмов. Той бе голям комунист. Отначало не искаше да ни приеме, но секретарката на Ключуков беше останала на същия си пост. А тя ни познаваше, говори му и той веднъж ни прие и даде съгласие да се събираме у нас. Но за Рила не позволи. Ето, това е вече история. Ние минахме през този етап. Той не може да се върне. Младите не могат да го повторят дори и да искат. Затова трябва да знаят как са нещата. Ако не ги знаят ще се спрат. Няма да знаят как да решат онези проблеми, които ние сме решавали. Щом сме ги решили - значи е посочен пътя. Не сме ги разрешили - значи пътят е бил до нас. От нас нататък път няма.

Други трябва след нас да го прокарат. А сега са минали 45 години след заминаването на Учителя. А това прави животът на две поколения. Новите поколения не знаят как стоят нещата. А трябва да ги проучат, за да си намерят сами пътя. Но това ще стане само чрез Словото на Учителя.

47. КОЙ НЕ ПРИЗНАВА ЗЕМНИТЕ ЗАКОНИ?

Когато поехме ръководството със сестра ми всички настояваха да се обединим. Идваха при нас, ходеха при Борис Николов и накрая Борис склони да се срещнем, за да започнем обща работа. Беше февруари и ни бе поканил в неговия дом. Аз, сестра ми Люба и Жечо Панайотов отиваме у тях на уречената среща в десет часа сутринта. Излиза Станка, прислужницата. „Няма го Борис! Той излезе, не е тук!“ А това беше 1977 г. А беше страшно студено този ден. Отиваме с Жечо при Елена Андреева да се стоплим, която живееше на 200 метра от Борис. Жечо се оплаква: „Елена, да знаеш колко непочтено постъпи Борис със нас! Каза ни да дойдем, идваме, а го няма. Излезнал и се скри.“ Елена също се възмущаваше и разказа още подобни такива случки, когато при предварително уговорени срещи Борис се измъкваше и се връщаше след един-два дни. Върнахме се у дома разочаровани. Мина известно време. Борис се бе запознал с малката Мария. А днес да се срещнем, а утре - все отлага. Един ден Йоанна имаше концерт и бяхме поканени от цялото Братство. На концерта са Борис със малката Мария, а тя го пита: „Коя е тази Драга, коя е тази Драга?“ Аз се обърнах и ѝ казах: „Аз съм, госпожице, какво искате?“ И двамата - Мария и Борис избягаха. И от тогава Борис спря да търси начин да се срещнем. Но после се намеси малката Мария и го откъсна от всички. Ако се бяхме тогава обединили, по съвсем друг начин щяха да вървят работите. Но не стана, защото Борис този номер го беше прилагал много пъти. Разказвах на времето след 9 септември 1944 г. Вълко Червенков го е викал на разговор. Срещата била уговорена, но те отишли на екскурзия на Витоша с Мария Тодорова и не отишли на срещата. А Вълко Червенков тогава управляваше България. Борис имаше една теория според която той не признава

земните закони, а признава само духовните закони. Ами нали един закон докато стане земен закон, той се намира в Невидимия свят като духовен закон! Та юристите с месеци си бяхтят главите докато хванат този духовен закон като идея, за да могат да го формулират в ума си и после да го облекат в юридическа форма. Ето така са нещата. Прости и ясни за онези, които изучават нещата.

Имаше една сестра Фаустина, която беше пианистка, която ходеше често при него понеже беше бедна. Той я нахрани и й даде малко пари. Затова често тя ходеше при него. Един ден тя присъствува, когато идва един милиционер и му казва: „Борисе, как си?“ „Ти кой си?“ „Аз съм този, на когото на времето ти кръсти детето.“ „Не зная такова нещо!“ „Аз съм този, с когото ходихме с тебе по Витоша и в бурканите по скалите криехме книжката. Аз знам къде са нещата!“ А Борис му казва: „Такова нещо няма, ти лъжеш!“ А малката Мария му казва: „Отивай си! Не го тревожи, той е болен.“ Изгониха го, но Фаустина е свидетел и след това разказа всичко. После се разбра, че е вярно, че е имало буркани. А като ги свалиха се изпокараха и се разделиха и вече не се събраха. Заминаха си от този свят като врагове. Следващият живот да му мислят как ще се разплащат. А как ли ще отговорят пред Учителя?

48. ИСТОРИЯТА НА ЕДНА СНИМКА И ЕДНА ШПИОНКА

На Изгрева беше дошъл един индиец, казваше се Бехари. От Индия отишъл в Югославия, а оттам идва в София. Дойде на Изгрева. Аз тогава бях командирована като учителка в Македония. Преди да тръгна дойдох на Изгрева и там Ангел Янушев снимаше с фотоапарат. И аз като го видях, заставах до индиеца и Ангел ме засне с фотоапарата. Този Бехари престоя на Изгрева, ходи в Мърчаево и се среща с Учителя. После го погнаха от тука и той си замина за Югославия и оттам за Индия. От тези направени снимки той бе изпратил на майка си. Беше ме харесал и майка му позволи да се ожени за мене. Предложи ми да се оженим. Вероятно имах връзка от миналото с тези хора. Казах му: „Дума да не става. Не мърдам от България.“ Като отиде в Индия след време стана министър на просветата. Беше се обадил с писмо до наши приятели.

Бях изпратила снимка с Бехари на сестра ми Надя в Русе. Тогава се подвизаваше на Изгрева една сестра Надя Тихолова. Тя отива в Русе при сестра ми, вижда снимката с Бехари и я задига скришом. Пристига в София и предава снимката в милицията. Тогава аз работех във фабрика Бергман като работничка. Един ден идват там във фабриката двама от милицията и ме викат в една стая. Показват ми снимката, на която съм заснета с Бехари. Кой е този? Казвам, че случайно съм застанало до него, че го гледам, а не съм с него. Разгледаха подробно снимката и видяха, че това което казвам е верно. Тогава ми казаха: „Ще ти даваме задача, каквото чуеш да се говори между работниците да ни го предаваш.“ „И дума да не става, да бъда шпионка!“ „Тогава ще те уволним!“ Наистина преди Нова година ме уволниха. А преди това ми бяха отнели софийското жителство и без него не мога да си намеря никъде работа. А тогава трудно се намираше работа дори и със софийско жителство. Отивам при директора: „Много ви се моля, докато си намеря друга работа, нека да съм тука, защото ми е отнето жителството и не мога да работя никъде.“ Беше добър човек и ме остави. След това ме назначиха като учителка в София. Значи Надка Тихолова беше агентка. После една жена ми разказа, че мъжът

на Надка Тихолова е от Държавна сигурност, че проформа е разведена и е изпратена в Братството да шпионира. Исках да кажа това на Борис, че е шпионка. А Борис хич не иска да знае. А тя стана приятелка с Мария Тодорова и те я прибраха да живее при тях. Чрез нея стана предателството на Братството, защото тя узна и предаде всичко. В това съм напълно сигурна, защото имах един невероятен случай с нея.

Бяха ми възвърнали учителската професия и аз завеждам учениците да видят къде е паметника на Иван Вазов, който се намирал срещу руската легация на ул. „Раковски“ и „Московска“. Тогава Надка изчезна за три месеца и не идваше на Изгрева. И така, както съм с учениците спира една лимузина, слизат двама младежи, отварят задната врата на колата и от там слиза Надка Тихолова с едно разкошно палто. Тя се обръща и ме вижда. Аз клекнах между учениците, за да не ме види, но тя ме видя и най-спокойно влезе в Съветската легация с тия двама младежи. А това си бяха хора от Държавна сигурност. След три дни идват в училището и ме търсят от милицията. Нямахме, защото имах свободен час. Търсят ме у дома. Бях излезнала. Оставили бележка на следващия ден да отида в VI. управление на МВР на ул. „Раковски“. Брат ми Иван и Люба викат на висок глас: „Какво си говорила и направила?“ „Нито съм говорила, нито съм правила нещо.“ На другият ден с брат ми тръгваме и отиваме на разпит. Питаха ме за Галилей Величков, показваха ми отново онази снимка с индиеца, после ме питаха, познавам ли Надка Тихолова. Казах, че по име я познавам, но по физиономия - не. Те ми подадоха нейната снимка и аз казах, че я познавам. Тогава разбрах, че тя ме е предала. Исках от мене адреси. Аз дадох адреса на един доктор, голям комунист, който се бе оженил за моя приятелка. А тя беше дъщеря на един кръчмар, а ние бяхме големи приятели с това семейство. Той работеше като лекар в министерството на вътрешните работи. Казах им: „Това е Ваш човек. Питайте каква съм.“ Таман излизаме от милицията и срещам същата приятелка. Давам ѝ знак да върви след мене. Преминяхме много улици, за да не ме проследят. Влезнах в един вход. Казах ѝ че съм дала техният адрес и че ще питат за мене: „Бъди спокойна“, ми каза тя. Тогава тя ми каза, че била седнала да реже зеле в тенджерата. Някакъв глас и казал: „Облечи си палтото и тръгвай по ул. „6. септември““ Аз тръгнах, но не знаех за какво и къде. А то било да се срещна с тебе.“ Вижте сега как Учителят насочва. А тя беше с домашна рокля и с престилка и с наметнато палто. На другия ден в 6 часа сутринта от милицията отиват у тях. Лекарят-комунист, който е техен служител казва: „Драга Михайлова ли? Та това беше най-добрият човек в нашето село. Та тя партизаните лекуваше и спасяваше. Тя помагаше на нас нелегалните. Тя и на мен ми е помагала, та нея ли решихте сега да преследвате? Ако преследвате нея, какво остава за другите, които ни бяха врагове?“ След тази гаранция от този лекар, накрая от милицията ме оставиха на мира.

Ето, това е историята на една снимка - на една сестра от Изгрева с един индиец. Ето, това е историята на едно предателство. И тази жена бе приета от Борис в неговия дом и там тя живя! Но аз го предупредих. Като не ме послуша, аз разказах на всички за случая. Всички ми повярваха, а само той не ми повярва и от там дойдоха предателствата. А Мария Тодорова я прие като приятелка в домът си. И след като замина Борис в затвора, тази шпионка остана да живее в техния дом. Накрая тя се разболя и си замина. Но умря в техния дом. Погребяха я с големи почести, като тяхно доверено лице и духовна сестра. Развързката трябваше да отиде до своя край. А след него останаха последиците на разрушения Изгрев и една истинска история.

49. СЪДБАТА НА БРАТСКИТЕ РЪЦЕ

След 9.IX.1944 г. през декември Народния съд осъди Любомир Лулчев на смърт и го разстреляха. Той имаше друг брат - Андрю, който беше общественик и политик. Имаше и трети брат - Тошко - той беше най-малкия и идваше на гости често при мене. След 9.IX.1944 г. го изпращат на лагер в Белене по политически причини. След пет години го пускат. Идва той у нас и звъни на вратата. Излизам и гледам, че един човек ми се усмихва. Гледам го - циганин. Чудя се, какво търси тук този циганин. Иска да каже нещо, обаче няма зъби и фъфли. Накрая се засмя: „Не ме ли познаваш? Аз съм Тошко Лулчев и ида от Белене. Но комунистите ми извадиха с клещи зъбите и затова не мога да говоря.“ Аз го приех у дома и той започна да ми разказва своите патила. Било е ужас. Имало е един голям насип карали са по него да се изкачват затворниците. Щом се качи затворника върху насипа гърмят с пушка и го убиват и онзи пада от другата страна мъртъв. Слагат го в чувала и после в дупката. Един ден изпращат и Тошко нататък по насипа. „Аз знам каква ще ми бъде участта. Казвам: „Боже, Учителю, на Вас оставям живота си!“ Тогава ми се яви брат ми Лулчев във видение. Грабна ме и ме свали надолу. Тези стрелят, но вече във въздуха, а аз съм от другата страна на насипа. Така останах жив. Решиха, че това наказание не ми е малко, да видя как умирам. Така останах жив. Оставиха ме жив, но ми извадиха зъбите с клещи. Защо съм дошъл при тебе? Знам, че ти си смела. Има една работа, която искам да свършиме заедно. Преди да си замине Учителя в Мърчаево, Той каза на руснака Владо да издълбае с длето от камък две ръце, които се здрависват. Та това да бъде дружба-та между България и Съветска Русия. След като ги изчука Владо тези ръце, показаха ги на Учителя и Той нареди да ги заровят в „Извора на Доброто“. Но Любомир Лулчев се възпротивил на Учителя. „Учителю, не искаме с руснаците дружба! Аз не позволявам“. Но Учителят го отстранява с ръка, казва му да си върви по пътя и после ги зазидват тези ръце с Владо. А Лулчев беше с германците. После ми се яви във видение брат ми Любомир Лулчев когато си отървах кожата и ми каза: „Отиди в Мърчаево да извадиш тези ръце и с длето да ги разделиш!“ Ето, аз също пострадах от комунистите. Пет години съм в концлагер, извадиха ми зъбите и сега искам да намеря тези ръце и да ги разделя. Хайде, да отидем заедно.“

Аз стоя изумена и не мога да проумея нищо. Разказах на брат ми Иван, а той скочи: „В никакъв случай, ще ви хванат, ще ви затворят и ще ви убият двамата. Освен това, това е решение на Учителя. Как ще разрушите тези ръце, които се здрависват България и Русия, когато е решение на Учителя.“ Аз не се съгласих с Тошко.

Изминаха една-две години. Срещам случайно Тошко. „Тошко, какво стана, нали щяхме да ходим там в Мърчаево да изравяме онези ръце на братската дружба между българи и руснаци?“ Тошко се усмихва, навежда се до ушите ми и фъфли: „Бъди спокойна, всичко се уреди.“ После си показва беззъбата уста и се усмихва. Отминава ме. Значи са изровили и са разделили двете ръце. Ето пример за едно решение на Учителя и пример за едно нарушение от хората на Учителя. Ние трябва да вървим със Славянството и с Русия. Та те разделиха ръцете и ни разделиха с Русия. Аз знам, че Учителят допусна руснаците в България. Ние сме славянска страна и трябва да бъдем с Русия. А Лулчев беше германofil и помагаше на германците. Беше споделил пред Темелко, че се излъчва от тялото си и отива да предвожда немските войски да се бие срещу руснаците, тогава среща Учителя, как Той води руснаците в небесата да се бият срещу германците. Дойде време когато русна-

ците минаха през България и се биха срещу германците. Лулчев отива при Учителя да се моли. Учителят не го приема. „Моля ти се, Учителю, грешка направих. Обичам германците и затова им помагам.“ А Учителят отвръща: „Не, Русия е славянски народ. Ние сме Славяни и със Славяните ще бъдем.“ Ето, това бе решение на Учителя. Но Лулчев явно не си научи урока дори, когато го убиха. Яви се на брат си Тошко и му нареди да раздели изкованите от Владо ръце, символизиращи Българо-Руската дружба. Това ще бъде фатално за историята на българския народ. А вие ще проверите как се нарушават Божиите решения на Учителя. Непременно ще проверите. Това няма да ви се размине, защото това беше Божие решение.

50. ПО НЯКОЛКО ДУМИ

Кирил Икономов бе гимназиален учител по музика. Свиреше на цигулка. На песента „Вехад“ бе направил някаква промяна и я свиреше с неговото допълнение. Учителят не беше доволен. Каза: „Моите песни така както ги давам - така ще ги изпълнявате. Никаква промяна.“ Не след дълго време той се разболя и боледува дълго време прикован на легло.

Д-р Жеков беше много добър брат, разговорлив, много гостоприемен. Имаше много спомени с Учителя, които ни разказваше. Не се записаха тези неща. Следвал е в Италия за ветеринарен лекар. Като се връща тука, едно младо момиче на име Йорданка му прислужва у дома като слугиня. След време Учителят му казва: „Ще се ожените. Няма прислужница, няма слугиня, да знаеш, че тя ти е жена, но няма да я имаш като жена“.

И двамата бяха много гостоприемни, подкрепяха мнозина. Йорданка работеше при Учителя - готвеше, переше, грижеше се за Учителя в село Мърчаево.

Начо Петров. Него Учителят много го обичаше. А той от своя страна обичаше да обяснява, какво е искал да каже Учителя. Това не на всекиму се харесваше и едва го търпяха. Беше пряк и честен човек.

Кирчо Лъвчето (Кирил Михайлов). Учителят му беше дал това име „Лъвчето“. Но не каза защо. Когато се е родил, главата му е била разшита по шевове, не е била затворена, както при другите новородени. Учителят по-късно му бе дал методи, с който работи, за да му се затвори главата. След време ни показваше главата си, как се е затворила с помощта на съвета от Учителя.

51. МАЛКОТО КАНДИЛЦЕ

Събирането на братя и сестри у нас, в наши дни започна от 1970 г. месец април, след заминаването на сестра ми Цветанка. В начало събиранията бяха за помен на сестра ми Цветанка и постепенно се превърнаха в редовни събирания в ден сряда за четене на беседи от Словото на Учителя.

Над 200 броя братя и сестри от София и провинцията преминаха за една година през нашите събирания у дома. Брат ми Иван Михайлов през 1972 г. бе взел разрешение от Кючуков, директор на Вероизповеданията да се събираме у дома. Беше отворено едно малко прозорче. Бога, бе дадено едно малко кандилце, бе открит пътя за съживяване и възобновяване живота на Братството. До този момент след процеса 1957/58 г. беше забранено да се събираме.

Започнато с няколко души, постепенно броя им растеше и достигна 50-60 редовни посетители. Апартамента бе твърде тесен за тях.

При срещите се работеше както при Учителя - с песни, молитви, беседи и накрая пак молитви и песни. Всички братски празници се празнуваха. Разговорите бяха все за Учителя.

През 1972 г. месец октомври 29, брат ми си замина. Групата продължаваше да работи. А през 1973 г. получихме писмено разрешение да заместим брат ми Иван Михайлов - бяхме упълномощени двете рождени сестри - Люба и Драга Михайлови.

През 1973 г. получихме писмо за разрушаването на Бивака на Витоша. Той бе разрушен от едно трудово поделение войници.

Ето и писмото:

**Стопанска дирекция „Благоустройство“ - СГНС
клон: СРГП „Лесопаркове“ - ул. „Екзарх Йосиф“ 12**

N 375
от 7.III.1973 г.
София

До
Драга Михайлова Иванова
бул. „Евл. Георгиев“ N 138-А
ТУК

Към N 180 от 31.I.1973 г.

Напомням Ви, че срокът за събаряне на незаконно построената и стопанисвана от Вас каменна постройка и дървен клозет в м. „Железни врата, от-дел 62 м от НП „Витоша“, изтече.

Ако веднага не съборите незаконно построената постройка и не освободите терена, съгласно чл. 46 от Закона за горите и чл. 35 от Закона за за-щита на природата, ще ви съставим акт и ще съборим постройката за Ваша сметка.

Гл. инженер:
/инж. Ф. Филипов/

Директор:
/инж. П. Пеев/

инж. МБ/ИА

(подписи с печат)

52. ВМЕСТО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Аз имах няколко опитности с Учителя за съдбата на Изгрева. И той според тях наистина изчезна. Те пророчески се сбъднаха изцяло.

Учителят остави пари, средства, Салон, ученици, Школа на Изгрева. Изчезна всичко. Няма и следа. Само спомени останаха, които описваме.

По мое време се правиха опити за регистрация на Братството пред официалните власти. Но опита не излезна накрая сполучлив. Цареше разединението, макар че имаше регистрация чрез брат ми, чрез мен и сестра ми.

След събитията от 1990 г. година се правеха опити за обединение, но отново се разцепиха на две. Караха се за ръководство. Ето 45 години ги няма-ше никакви. Аз бях в затвора заради идеите си, гонена, преследвана, но не се отказах. А сега изкочиха изведнъж. Всеки иска да бъде ръководител.

А на мен на времето ми се даде във видение какво ще стане. Когато го споделих с Учителя в Мърчаево Той ми каза: „На някои им е дадено да видят какво ще стане.“ Невероятно пророчество.

Ето от 1945 г. до 1990 г. аз го наблюдавах и го видях с моите очи. Стана това, което трябваше да стане. Сбъдна се до последната буква.

Но Учителят бе казал също. „Този път Небето няма да позволи да се опорочи Школата и Словото Ми.“

Ето това е най-важното. А следващите 45 години други след нас ще проверяват думите на Учителя. И те ще се сбъднат до последната буква. Защото „В Началото бе Словото. Словото бе у Бога. И Словото бе Бог“. (Йоанна гл.1 ст.1)

ДЕКЛАРАЦИЯ

Удостоверявам, че съм съгласна да бъдат публикувани спомените ми от Вергилий Кръстев, които лично съм диктувала на него.

Удостоверявам, че аз съм диктувала горните страници, прочела съм ги и съм съгласна така да се публикуват.

Драга Михайлова Иванова, л.п. сер. В, N 0940543. Издаден на 27.V.1985 г. от РУ - Искър МВР - София.

28.IX.1995 г.
София

Декларатор: (подпис)

Бележка на редактора

Към N 51 трябваше да публикувам двете официални писма, дадени от Кючуков. Драга Михайлова ги бе дала на Таню Танев. Аз му изпратих две писма, но той не можа да ги предаде за печат. Не били у него. След това лично Драга ги поиска, но той заяви, че ги е дал на Благовест Жеков. Драга ги поиска от него. Той отрече, че е получавал такива писва. Не ги дадох. Един излъга. А защо?

Защото днес има Сили, които не разрешават да се напише как е било и какво е станало. А това е път на едно предишно поколение, който трябва да се познава. Не се ли познава, ще се направи същата грешка и всички ще бъдат отново спрени в пътя си.

А кой е този път? Пътят е в Словото на Всемировия Учител - Беинса Дуно. Словото Му съгражда Духовната Школа.

Но има и друг път. Той започва с устави, с регистрации, с официални писма, които не можахме да публикуваме, понеже ги укрива, но винаги завършват с подобна телеграма, която бе любезна Драга Михайлова да ни предаде за публикация от 24.12.1976 г. на Бъдни вечер срещу Коледа!

ТЕЛЕГРАМА

59 София Ц 1747 53 24/12 1610

До Бяло Братство сестри Михайлови
ж.к. Дружба, блок 118, вх. А, ап. 12, стая НР
гр. София

Честита Ви Новата 1977 година. Нека тя да Ви донесе повече радост, здраве и успех във Вашата църковно патриотична дейност в начинание.

Председател Ст. Баръмов - Комитет по църковните въпроси при Министерство на външните работи.

Накрая искам да се поклоня пред живите опитности на Драга Михайлова, защото те се движиха чрез Духа и посочват пътя на ученика.

Д-Р МЕТОДИ КОНСТАНТИНОВ

**ЧОВЕКЪТ ПО ПЪТЯ
НА
КОСМИЧЕСКАТА
СПИРАЛА**

София - 1966 г.

София - 1974 г. -

Документален магнетофонен запис

ЧОВЕКЪТ ПО ПЪТЯ НА КОСМИЧЕСКАТА СПИРАЛА

(В СВЕТЛИНАТА НА УЧЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ)

София

1966

Документален магнетофонен запис София 1974 г.

1. ДЕТСКИ ГОДИНИ

Семейството, в което се родих, произхождаше от стар род. Майка ми беше силно религиозна, с мек нрав, с нежно милостиво сърце. Напротив - баща ми беше строг, честен, справедлив и с високо социално чувство. Този контраст на двата темперамента, създадоха у мен един уравновесен характер, съчетание от чувствата на едно нежно сърце и от мислите и копнежите за една разумна интелигентност.

Градът, в който се родих - гр. Казанлък, се намираше в една прекрасна долина, разположена между могъщия Балкан и китната Средна гора. Тази долина беше долината на розите. В тази красива обстановка преминаха моите детски години. Обстановката, в която живях, не беше нито бедна, нито богата. Обкръжаващата среда не беше посредствена, но не и крайно изискана. Културният уровень на хората, които ме обкръжаваха беше на средна висота.

Накратко ще се спра на личния живот на кармическия полет, чрез който тук идва душата на човека на земята. Не представлява голям интерес пред онези геополитически проблеми, които ще разглеждаме. Но ще трябва да задоволим един откровен интерес. Кой са родителите ми, от къде са дошли, кое е моето родно място и каква е била обстановката в България?

Аз съм роден през 1902 г. на 13 февруари в 8 ч. и 30 минути вечерта. Моите родители, което много ме радва, че са хора, чийто произход е от Балкана. А за мен това е една легенда, която е свързана не само с тогавашния живот на България, но и с она мистичен живот, който ще се разгръща от българския народ. Много често Учителят ми казваше, че „Розовата долина е пъпа на България“. Градът, в който бях роден, гр. Казанлък, интелекта на хората бе много характерен. От там са излезнали много видни личности. Моят братовчед бе един от големите композитори на България - Петко Стайнов. Друг братовчед, който бе голям художник бе Трингов. Въобще околната среда подтикваше хората към изкуство, театър и наука. Не беше посредствена обществената среда. А това бе голямо нещо за един малък народ, който е живял столетия под робство, а същевременно е запазил онези черти у себе си, които са необходими за интелекта. Моят роден град е Казанлък. Баща ми е кореняк и е издънка на един от най-старите и най-големите родове в града. Майка ми е родена в едно село в Средна гора. Баща ми се казваше Константин Петров. А майка ми Стефана Константинова. Аз открай време нямам специални чувства към род и семейство и към народ. Моето съзнание винаги е било свързано с едно космично, едно интернационално разбиране. И затова аз никога не живея в

тези ограничени кръгове. Много малко съм живял сред тях. Щом завърших гимназиалното си образование аз трябваше да напусна града. Отидох в София, където се разкриха нови възможности пред мен.

Училищните ми години минаха доста спокойно. Преминавайки в прогимназиалното образование, юношеският ми характер започна да се разцъфтява. Разнообразната любознателност проникваше моя интелект и му даваше подтик специално към научните занимания. Силно влияние върху моето духовно развитие упражни учителят ми по вероучение. Този учител по мироглед спиритуалист, прояви специално внимание към крайно любознателния ми характер.

Аз съм учил в основното училище, което беше близко до една черква и често там, въпреки че в мене не е събудено религиозното чувство към ритуалите, но много пъти съм отивал там, дори съм пял там в хора на църквата. Отначало при прогимназиалното ми образование, онзи учител, който упражни влияние върху мен беше спиритуалист, а по-късно беше последовател на Учителя Петър Дънов. Той беше много духовен човек. Аз веднъж му зададох въпрос: „Що е Бог?“ Той взе и ми нарисова една окръжност. Запита ме: „Има ли начало и край тази окръжност?“ Отговорих: „Няма“. „Ето това е Бог, онова, което е без начало и без край!“ Това ми се заби в главата и досега не е излязло от ума ми.

Преминавайки в гимназията, още в първите години в мен се пробудиха дълбоко скритите в душата ми социални чувства: започнаха да ме интересуват обществените проблеми. В това направление ми упражни силно влияние учителят ни по психология и педагогика. Той по убеждение беше привърженик на диалектическия материализъм и на революционния комунизъм. Това влияние най-силно беше почувствувано към завършване на гимназиалното ми образование.

Но когато влезнах в гимназията, този учител марксист се казваше Тодор Павлов. Той упражни силно влияние върху мен. Той организираше в гимназията комунистически ядра. И от спиритуализъм аз преминах в другия полюс на атеизма и диалектическия материализъм. Макар че не бях напълно съгласен, аз гледах малко по-широко на тези неща. Не ме задоволяваше това и търсех загадката на много неща. Отговор нямаше.

Тодор Павлов беше мой гимназиален учител. Той бе роден на 14.02.1890 г. в гр. Шип, в Македония. Той завършва философия и педагогика в Софийския университет в 1914 г. Учителствува в град Лом от 1910-1911 г., а идва в гр. Казанлък като учител от 1914-1915 г. Теоретик и идеолог на диалектическия материализъм, марксист, комунист, професор от 1932-1936 г. в Москва по диалектически материализъм. След 9.IX.1944 г. е един от тримата регенти на малолетния цар Симеон II от 1944-1946 г. Той е председател на БАН и член на Политбюро на ЦК на БКП от 1966-1976 г. и член на ЦК на БКП от 1957-1977 г. Той не бе случаен дух и не бе случайно проекция като личност в политическия живот на България.

2. ВЕЛИКАТА СРЕЩА

Аз растях и крепнех в пътя на своето образование. Когато бях в петия клас на своето гимназиално образование, се случи едно от най-важните събития в моя живот. Един ден, в ранна пролет присъствувах на едно духовно събрание. На това събрание за пръв път се срещнах с могъщия образ на Този, който след няколко години щеше да играе най-важната роля в моя живот. Този изключителен образ беше образът на нашия Учител - Беинса Дуно.

Още в първия момент, като срещнах погледа на Този странен образ, почувствах един непонятен трепет от Неговата духовна осанка. Хармонично сложено физическо тяло, красива до съвършенство глава, правилен нос, спокойно гледащи очи, очи, изразяващи не само висока интелигентност, но едно висше благородство и израз на един могъщ характер. Слушах словото на този голям Мъдрец с нескриваща критичност. Словата му бяха изпълнени с голяма любов и с неизказана вяра за вложеното добро в човека. В беседата си Мъдрецът, който съчетаваше духовния образ на мистичния Ориент с реализма на Запада - чертаеше едно бъдеще, което според Неговите думи може да се осъществи само по пътя на Любвата и Висшата разумност.

Това разбиране не съвпаднаше с току-що започващия да се оформя мой мироглед. В края на беседата взех думата, като казах следните думи: „Ние живеем в един бурен период. Противоречията на живота не мога да се разрешат по пътя на мистицизма и умиращата религия. Само острието на революционния меч може да разкъса възлите на социалните противоречия.“

Мъдрецът ме погледна тебърде снизходително, като ми каза само следните думи: „Вашата глава ще узрее след десет години.“

Независимо от репликата, която се разви между мен и Мъдреца, когото окръжаващите зовяха Учителя, тази среща беше съдбоносна за мен. Годината, в която стана тази велика среща беше 1916 - година, през която се водеше Първата световна война.

В големите градове на България имаше кръжоци, които Учителят Дънов посещаваше. В Казанлък този кръжок се намирал в дома на един много стар наш приятел, който се казваше Камбуров. Средата, в която бе този кръжок бе много интересна. Тук влизаха хора, много издигнати, тук беше д-р Дуков, началникът на пощата, двама гимназиални учители и други все изтъкнати хора в този малък град. Това ми правеше силно впечатление. И когато научих, че тук ще дойде човекът, когото наричаха Учителя Дънов, за да им говори, то в мен се зароди дълбок стремеж. На всяка цена исках да отида и да слушам това събрание. Това ставаше в дома на Камбуров, където се четяха беседите на Учителя Дънов. Камбуров имаше един син, който беше завършил естествени науки и беше директор на гимназията. Сприятели се с мене и започна да ми дава литература. Там се запознах с Кузман Кузманов, който беше син на директора на гимназията, в която и аз бях. В последствие Кузман изигра голяма роля за мен, защото той ми даде най-добра и ценна информация. Той беше един от най-преданите ученици на Учителя в България, за който аз съм посветил много страници в туй изложение. Приятелите имаха хубаво чувство към мен. Те проявяваха толерантност към моята искреност и младост. Аз бях техен гост. Те чува изказването ми, което поднесох на Учителя, но и чува отговора на Учителя и останаха много доволни от това. Имаха възможност да наблюдават пред очите си, как ще узрее моята глава до десет години, които Учителят ми бе дал като срок. Аз съм бил тогава на 15 години и съм могъл да задам такъв сериозен въпрос. Затова възрастните приятели само се усмихнаха. Гледаха със симпатия към мен. Съчувстваха ми, че търся онова, което не знаех до тогаз с моите 15 години.

В изложението си аз употребявам думата Мъдрец. Но когато говоря за Учителя, то се състои от три компонента: от висшата Личност, от чувствата пред онази велик Мъдрост и пред мисълта на онази необятна Истина. Те са три компонента. Аз употребявам думата Мъдрост засега. Идеята за Учителя е една от най-сложните. Тя не е нито личностна, нито обществена, нито народна. Тя има своята космичност. И за мен Учителят се явява през епохите посредством културно-духовния потенциал на човечеството, който ще се роди в

даден момент, за да бъде изходна точка на историята. За мен Учителят - това е Духът във всеки човек. Когато слеза на земята едно такова същество, което символизира Духът на човека, той се явява като двигател, за да събуди този заспал дух у човека. То е едно вътрешно, дълбоко, мистично и космично понятие - думата Учител. Хората са го взели само в ограничена форма, във физически смисъл. Но за Учителя ще говорим по-късно.

Моис Басан, еврейн по произход. Навремето Учителят му подари една жълтица, за да започне своя работа. След години благодарение на тази жълтица той стана милионер, понеже жълтицата на Учителя се умножи хилядократно. Учителят го бе накарал да си промени името от Моис на Морис.

В родния ми град Казанлък бе интерниран тогава Морис Басан. Впоследствие той стана френски търговски консул в Бургас, който беше на същото събрание и същевременно последовател на Учителя. След събранието прекарах една бурна нощ; непрестанно звучаха в ушите ми словата на този странен Мъдрец. На сутринта не можах да се въздържа да не запитам Морис Басан - женен ли е Мъдрецът. Той с един тайнствен, благоговееен тон започна да ми говори за изключителната мисия на Учителя, който бил от Великите Посветени, слизащи да помагат на човечеството в най-трудните моменти в историята на народите. Научих също много неща от своя съученик Кузман Кузманов, с когото стоях на един чин в гимназията. Този мой приятел - Кузман, беше един от най-прилежните ученици в гимназията и от преданите последователи на Учителя. Тих и спокоен по характер, трудолюбов и интелигентен, той с тези си качества упражни голямо влияние върху мен.

Годините минаваха. Навлизях и се калявах в бурите на живота. Революционният устрем на времето все повече и повече въздействуваше върху моята психика. Кулминационната точка на моето анархистическо възрение се изрази най-очевидно през 1919 година. Социалното напрежение беше достигнало своя краен предел. До тази година непрекъснато посещавах тайните анархистически кръжоци и комунистически такива, в които вземах активно участие като редактор на местния конспиративен вестник „Прометей“. През 1919 г. се случи в обществения живот на България едно важно събитие - разрази се голямата железничарска стачка, която парализира железопътния транспорт в страната за около един месец. Превърна се в обща политическа стачка. Тази стачка даде отражение и върху живота на гимназията в град Казанлък. Учителят ни по психология - Тодор Павлов беше образувал много комунистически ядра, сред школната младеж, в които не само аз вземах участие, но и много мои верни приятели. От тези ядра се разрази и стачка в гимназията. Цялата школска младеж беше единна и явна на революционния тон на времето. Учениците от гимназията излязоха да манифестират и влязоха в конфликт с войската. След този конфликт на площада на град Казанлък се състоя голямо публично събрание, на което между другите говорители произнесох реч и аз. За произнесената реч, която имаше характер на бунт срещу войската, която нанесе побой на учениците - бях арестуван и поставен в затвора. В затвора бях три месеца. Това беше един турски затвор и бе близо до гимназията. Там изпитах най-горчивите си моменти в живота. Всички мои приятели и съученици, когато говорих пред събранието и след като ме арестуваха казваха: „Ще дойдем и ще те освободим.“ И като гледах през прозореца на стаята на следователя, който ме разпитваше, то виждах онези съученици, които си играеха весело на двора пред училището, то от тази картина започнах да плача. До тогава си мислех наивно, че те ще дойдат, ще разбият затвора и ще ме освободят. Аз затова плачех, за моята наивност. А следователят като вижда сълзите ми ме пита: „Разкайваш ли се?“ Той не можеше да види конф-

ликта в душата ми, в тази юношеска възраст, когато се творяха идеалите и когато се закаляваха. След три месеца ме освободиха чрез амнистия и излязох от затвора. Не след дълго правителството даде амнистия и ни освободиха. Майка ми ежедневно плачеше за мен. Накрая с баща ми бяха решили да ме изпратят да следвам в чужбина и с моето заминаване да се забравят много неща в Казанлък. Те смятаха, че като mine един период от 5-6 години, то хората ще забравят лудориите на младостта. Те държаха много на общественото мнение.

След известно време трябваше да отпътувам да следвам в чужбина. По пътя обаче бях избран и останал без средства, вместо за чужбина, се отпразвих за Бачковския манастир, където имах един приятел-калугер и иконописец, при когото смятах да се приютя известно време.

3. МАНАСТИРСКАТА КИЛИЯ

Случаят ме постави да тръгна от единия полюс на отрицанието и атеизма и да отида до полюса на религията и вярата, или с други думи - от арената на борбата, на революцията - в килията на примирението...

При тази обстановка трябваше да направя равностметка на своя бурен живот. В мен настъпи едно велико прозрение - схванах трагизма на тези две крайности. Тази вековна институция на човечеството, която напълно беше вече загубила своето историческо предназначение, беше преминала вече в своя упадък. Нейното съдържание се свеждаше към едно безполезно суеверие.

В момента, когато щяха да ми поставят одеждите на монах, почувствах тежките вериги, които щяха да оковат моя младежки борчески дух, да сломят моята съпротивителна волева сила. Тези вериги именно щяха да изгасят пламъка на моя порив за правда, справедливост и красота в този свят на безпътица и идейна пустота.

Тези мисли се низяха в моето съзнание през последната нощ на пребиваването ми в тази институция, влязла вече в архивите на историята. В тази тъмна нощ в моето съзнание проблясна един лъч на надежда, отново изпъкна пред очите ми внушителния образ на Великия Мъдрец, който мълком ме зовеше, чрез Своето огнено слово, което аз още не познавах, не знаех неговия дълбок смисъл. За мен словото на Учителя, въпреки че беше притча, същевременно представляваше и един спасителен бряг за борческата ми душа. Тази нощ изигра решителна роля за моя път в живота. Под действието на този могъщ глас на Мъдреца - напуснах манастира, за да се срещна отново с Този, който беше за мен и загадка, и съдба.

Тук трябваше да се премине една школа на дисциплина и на обряди. Там имаше един игумен на манастира, който беше интелигентен човек, а впоследствие стана ректор на Духовната академия. Той ме привлече към себе си и ми каза, че един българин в Сан Франциско - САЩ е оставил една голяма сума пари и затуй искаха да ми наложат монашеските одежди и след това да ме изпратят там, за да завърша агрономство, след което да дойда отново тук, за да им управлявам манастирските имоти. Туй не стана, понеже разбрах, че мойят път е на друго място.

4. РЕШИТЕЛНАТА СРЕЩА В БЯЛАТА КЪЩА

Пътувайки през нощта, избягал от манастира, пристигнах в София в ранна утрин. Още предния ден бях телефонира и научил точния адрес - къде живее Учителят Дънов. С пристигането си веднага се отправих към ул. „Опълченска“ 66. Решително почуках на вратата на малката бяла къща. Излезе една стара жена, която ме въведе в двора. Там всичко беше тъй чисто и просто. По малка каменна стълба се качих със затаен дъх към стаята на Учителя. Вратата се отвори. Светлият образ отново се появи със своите бели къдрици. С тих глас Той ме покани - както бащата вика своя блуден син. Настъпи една велика тишина... В това мълчание се раждаше в душата ми нещо странно, непознато, преодоляващо до този момент в моя живот. Кроткият поглед на Учителя ме подканяше да разтворя сърцето си - да излея своята мъка.

Започнах да прелиствам страниците на своя живот още от онзи момент, от онази среща, когато Учителят ми каза: „Вашата глава ще узрее след десет години.“ Дълго, дълго говорих за своите идеали, за своите копнежи по онова велико бъдеще, когато човекът ще бъде истински свободен, творец на своята съдба, на един свят на справедливост и на красота.

След дългата ми изповед Учителят отправи своя поглед нагоре със следните думи: „Пишете на вашите родители, че сте жив и здрав, да ви изпратят документите и се запишете във факултета по философия.“

За мен всичко това беше чудно и странно... Животът в столицата за мен беше непознат. Бях израсъл в един тих провинциален град, в една среда - проста, но пълна с копнежи за един нов живот, за един нов свят...

С голяма радост преспях в малката бяла къща и на сутринта в ранни зори с Учителя тръгнахме към боровата гора. За първи път минавах през хубавите алеи на младата борова гора, където славеите разнасяха своята чудна песен. Въздухът беше така чист - гърдите дишаха свободно, мисълта се извишаваше високо над прозаичното всекидневие. Учителят бавно пристъпяше, мълчалив и сериозен. Най-сетне пристигнахме на една росна поляна. Учителят ми каза: „Тук е мястото, от където всяка сутрин посрещаме изгрева на слънцето“. Поляната беше изпълнена с млади и стари мъже и жени. Те си казваха помежду и „брат“ и „сестра“.

С появяването на Учителя в сърцата им трепна нещо красиво, това се чувствуваше в блясъка на техния поглед. Преди да се появи първия лъч на слънцето, от далечния хоризонт, те прошепнаха някаква молитва. В този момент в душата ми се разкри дълбоката разлика между мрачната манастирска обител и великия красив Изгрев...

Слънцето в това тайнствено настроение изгря величествено! Със своите светли лъчи поднесе животворни дарове на тези копнеещи души за светлина и красота. След молитвата в тази красива обстановка се разнесоха звуците на една прекрасна мелодия...

За мен този свят беше като някаква легенда - като някаква непозната вълшебна приказка. Бях обладан от едно благоговение към Вечното, Непознатото. След това Учителят седна и наоколо братята и сестрите чакаха с трепет да чуят Неговия тих глас. Денят беше чуден! Този ден беше един от последните предпролетни дни.

С неутолима жажда слушах мъдрите слова на Учителя, както и другите братя и сестри. В съзнанието ми блясна една велика идея - пожелах да построя една палатка и да остана да живея в този неизразимо красив кът! Тази идея стана действителност. Учителят долови моя копнеж и след три дни, в навечерието на първия пролетен ден - 22 март, на китната цветна поляна кацна

една бяла палатка. Тази палатка беше подарена на Братството от италианеца Бертоли, за когото впоследствие аз ще поговоря.

Този ден беше за младия момък една от най-красивите страници - написан в дневника на неговия живот. Този ден стана начало на едно ново раждане, на един нов живот. Не след дълго време той спечели симпатията и вниманието на братята и сестрите.

Така започна романтичната повест на неговия нов живот, като някаква стара непозната приказка.

Тази малка бяха къщичка на ул. „Опълченска“ 66, днес е музей на Георги Димитров, понеже двете семейства на Димитров и на Гумнерови живеяха под един и същ покрив. За пръв път аз отидох там, в Юч Бунар, един краен квартал. Учителят живееше при семейство Гумнерови. Петко Гумнеров беше секретар на Върховния Касационен съд на България. Това семейство е израснало в атмосферата на по-свободните религиозни общества, т.е. на протестантите. Семейство с традиции. Беше емблема на всичко онуй българско, което бе запазено в недрата на българския народ. Това беше към 1922 година.

Учителят държеше Неговите ученици да бъдат шлифовани, т.е. образовани и изучени. Висшето образование на Неговите ученици беше една подготовка за по-добро разбиране на Неговото Слово. Един интелект образован по-добре ще разбере Словото Му, отколкото едно разхвърляно и не систематизирано съзнание. Ние бяхме подложени на преследвания от църквата и от обществото и за да се запазим и съхраним, Учителят беше казал да имаме по един занаят, та когато има гонение срещу нас и ни изхвърлят, то да можем да се изхранваме. Това беше една подготовка, за да се чувства ученикът по-свободен. И в такива периоди на преследване да може ученика да се справи и преживява. Учителят лично много добре разбираше от различните занаяти по онова време. Той много добре работеше с рендето дърводелство, много добре работеше с мистрията за мазане. Аз съм присъствувал и съм бил до Него, когато работеше. Той беше много сръчен, технически беше сръчен и всичко Му идваше отръпки и можеше да се справя със всичко. Каквото хванеше, го правеше изрядно.

Тази поляна, на която бяхме извеждани от Учителя горе извън града за посрещане на изгрева, беше отначало наречена „Баучер“, а по-късно - „Изгрев“. Това бе една от най-красивите поляни в околността. Борчетата бяха млади и малки на ръст. Тук нямаше никакви сгради, нямаше хора. Един приказен кът. Може би Невидимия свят бе го подготвил и запазил за нас. Мина зимата. Снеговете се стопиха. Бяхме наобиколили Учителя. Учителят каза: „Наближава първият ден на пролетта. Пригответе се да го посрещнем, защото той ще влее във вас онзи жизнен ток, който е необходим не само за вашите тела, но и за вашите умове, сърца и души. Всяка година пролетта носи нещо ново, нещо неизказано до тогава, животът е един възходящ и непреривен процес.“

5. ПЪРВИЯТ ДЕН НА ПРОЛЕТТА

Чистата бяла палатка, разположена в центъра на красивата полянка обърна вниманието на всички приятели от Братството. Тя представляваше тихо пристанище, където можеше да си отпочине морната човешка душа. 22 март - първият ден на пролетта, слагаше всяка година по една нова страница в историята на братството. В ранна утрин, в първите блясъци на зората, мълчаливо пристигаха с тихи стъпки братята и сестрите; те идваха на вълни от спящия град. Наредени в полукръг чакаха със затаен дъх странната осанка на Учителя. Не след дълго пристигна и Той, наметнат с една пелерина, застава в

центъра на полукръга. Небето беше ясно като кристал, утринният хлад действуваше ободрително върху психиката на братята и сестрите. Този ден - първият ден на пролетта, всяка година те очакваха с неизразимо ожидание! От този ден Слънцето правеше първата крачка към север, за да усили топлината на своите падащи лъчи към нашата малка планета. Тези животворни лъчи ще събудят към живот малките нежни семенца, зарити в прегръдките на майката-земя.

В момента на първите лъчи на изгряващото слънце се чу тихия напевен шепот на молитвите, излизащи от устата на братята и сестрите. Изгревът беше величествен. След молитвата всички запяха песента „Изгрей, изгрей, ти мое Слънце!“ След песента всички насядаха около Учителя, за да чуят Неговата беседа. Тихите му слова се разнасяха наоколо като шепот на дълбоко шумящи води. Слова му разкриваха за душите все нови и нови истини, ценни правила и методи за един нов и красив живот. След беседата, всички изпълнени с надежди и опование, тръгнаха ободрени към равнините и низините на живота: Те трябваше да отидат при своите близки, за да споделят с тях мълком даровете, получили от природата и от мъдрите слова на Учителя.

Говорът на Учителя беше нещо уникално. Той говореше тихо. Но Неговият глас беше проникновен. Той се чуваше надалече и преминаваше безпрепятствено. Тембърът Му беше много кадифен и нежен. Един тембър, който поддържа не само мекотата и дълбочината, но и в него имаше едно проникновение към човешката душа. Той говореше много тихо, нямаше в Него патоса на оратора или пък да има заплахите на пророка, или пък тона на проповедника. Напротив, Той оставяше човека свободен. Ако иска да Го приеме, ако не иска, да не Го приема. Както слънцето изгрява и огрява навсякъде, така беше и Неговото Слово. Ако ние със завеса закрием пропорциите на къщата си, то няма да видим светлината. Но когато ние открием завесите, то огрява ни слънцето. Така беше и с Неговото Слово. Който бе отворил душата си за Него, огряваше го Словото. Тук нямаше никакво внушение. Той оставяше човека свободен. Това е най-великата черта на Неговото Слово. Истина, която освобождава отвътре и отвън човека.

Трябва да спомена, че на този ден - 22.03.1922 г. се тури първата копка от Учителя за бъдещата зеленчукова и овощна градина на Изгрева.

Дните от първия ден на пролетта започнаха да се нижат като някаква красива мелодия на приказна песен. Така започнаха да се пишат страниците в историята на посвещението на Братството.

6. ОБЩЕСТВОТО ОКОЛО УЧИТЕЛЯ

Моята впечатлителна душа с голям и жив интерес наблюдаваше странната и характерна структура на обществото около Учителя, в чийто център величествено се издигаше Неговия мъдър образ. Това общество, за разлика от другите, съчетаваше най-разнообразни индивидуалности. То представляваше миниатюра на цялото човечество. Тези индивидуалности бяха на различни възрасти, различно социално положение, образователен уровень, изобщо съвкупност от индивиди с различни психични нюанси, изобщо това общество представляваше по своята структура нещо оригинално, неповторимо. Наистина, обществото около Учителя за моята крайно любознателна природа, представляваше една дебела книга, за която трябваше да посветя редица години, за да разчета нейното дълбоко и интересно съдържание. Също така и Учителят представляваше за мене една голяма тайна. В моето подсъзнание и свръхсъзнание се зароди един свещен копнеж, да разбера тези две велики

книги - Учителя и обществото...

Дни и нощи непрекъснато мислех, четях и съзерцавах с устрем и жажда към сферите на Незнайното и Непостижимото.

Първите ми впечатления от обществото около Учителя, в непосредствените ми наблюдения се изразиха в следното: Направи ми силно впечатление крайностите, от където са дошли последователите на Учителя - като започнем от центъра на крайния атеизъм и свършим с полюса на религиозния фанатизъм. Паралелно с изучаване на обществото аз се заех сериозно да проуча беседите на Учителя, които представляваха неизчерпаем източник на знание, опитности и методи за работа. Същевременно започнах да посещавам трите вида беседи: лекциите на Младежкия клас, на Общия окултен клас и Неделните беседи. В Младежкия окултен клас участвах в по-голямата си част студенти и висшисти. В общият Окултен клас влизаха извън учениците на младежкия клас и голяма част от обществото. В Неделните беседи вземаха участие тези, които симпатизираха на идеите на Учителя.

В Младежкия клас можеше да присъствуват само неженени. Той беше подбран така, че само Учителят там имаше думата за избора на учениците. Имаше случаи, когато Учителят не разрешаваше на някои хора да влезнат в класа. Да, имаше такива случаи. За други хора отваряше вратите. Главният състав се състоеше от студенти от различни факултети. Той беше към 70 човека. Отначало бяха два класа. Имаше един подготвителен клас и имаше друг клас, чийто членове сам Учителят бе посочил. После те се сляха, понеже някои напуснаха. Обикновено събранията бяха в петък вечерно време. После ги нареди да бъдат сутрин. В Младежкия клас, колкото бяха мъже, толкова бяха и жени.

В Общия клас влизаха всички. Сутринта на събранието атмосферата бе различна от тази на Младежкия клас. Тук тона на Учителя бе друг. Беше определен ден - сряда. Тук имаше повече жени, а по-малко мъже. Отначало бяха на ул. „Опълченска“ събранията, после в Клуба на журналистите, после в един салон на Турн-фериайн и накрая на ул. „Оборище“, където си построихме салон. Салонът на ул. „Оборище“ 14 отдавна е разрушен и на негово място е построена жилищна кооперация и там няма никаква следа от нашето пребиваване.

Извън тези занимания със същия жар започнах да проучвам и окултно-мистичната литература завещана от древността, както философската наука и литература. По характер аз бях доста недостъпен в своите отношения с околната среда, мъчно се сприятелявах, но веднъж дам ли своето доверие на някого, непоколебимо постоянство поддържах тази връзка. Изобщо, каквото и да предприемах в различните области на живота, винаги спонтанно участвах с цялата си природа. В тази си възраст аз нямаш още онази критичност, отнасях се към събитията в живота с буйното младежко въображение, с крайния безрезервен идеализъм - даже с една наивност, особено към всичко, което имаше известни елементи от ексцентричност. Честната ми натура не беше се срещнала още с отрицателната страна на живота. Аз вървях по тесните пътеки на идейното, умишлено бягах от широкия обикновен път на обикновения живот. Тази моя странна природа ме тласкаше да търся нещо ново, непознато, необикновено, както образа на Учителя и обществото, което Го заобикаляше. Във всяка моя крачка, предприета в живота винаги се стремях тя да бъде резултат на будния ми ум, на нежното ми мистично сърце и могъщата ми сила на непоколебимата ми воля. Най-интересно в моя странен характер беше това, че той действуваше извън кръга на всички обществени предразсъдъци, извън мрежите на всички религиозни суеверия, заблуждения и догми, как-

то и извън сферата на научните хипотези и неиздържани философски системи. Аз се стремях на всяка цена душата ми да пази своята чистота - както търсещия Пърсифал - истината в живота. За постигането на моите идеали в живота, пред нищо не се спирах; моите младежки копнежи и кристален ентузиазъм постепенно се разгаряха в буен огън, със свещено чувство и с напрегната мисъл неудържимо се стремях да се изкача на високите върхове на Мъдростта и оттам да разбере дълбокия смисъл на Космичния свят на Истината. Мен не ме задоволяваше обикновената научна мисъл, нито блядата вяра на религиозния човек, нито практицизма на всекидневното човешко съзнание. Още в детските си години слушах някакви гласове, които ми нашепваха, че не трябва да живея в блатото на живота. Особено като юноша тези гласове ме направляваха винаги към тесните пътеки на високите върхове за знание и красота и оттам да почерпя онова Божествено вдъхновение за творчество, за идеен подвиг, за разкриване на новите духовни скривали.

7. ПЪРВИТЕ ИДЕЙНИ НАСОКИ

Неочаквано за мен настъпи едно важно събитие. Учителят по своя инициатива ме повика на дълъг интимен разговор. Този разговор стана в малката приемна стая на бялата къща на ул. „Опълченска“ 66. Със затаен дъх аз пристъпих прага на приемната стая, в очакване да чуя нещо, което да утоли жаждата на моята вечно търсеща душа. Психичната атмосфера, която се създаде между Учителя и мен наистина беше обещаваща. Следях внимателно и най-малките движения и мимики по лицето на Учителя. Седях пред него както син сяда до своя баща, с онова топло доверие и признателност.

Учителят отправи своя поглед към мен със следните думи: „Ти вече правиш първите крачки в пътя на Великото познание. В този път на посвещение, най-първо, ще бъде прочистено твоето физическо тяло; на второ място - астралното ти тяло, което е свързано с твоя емоционален живот и на трето място - трябва да се разсеят всички мъгли и заблуждения в твоя умствен свят. Само по този начин ще бъдеш в състояние да направиш правилна връзка с причинния свят, където обитава безсмъртния лъч на твоята душа. Това е планът, който ти предстои да осъществиш във Великата окултна школа на живота. Знай, че си не само студент в университета, но и ученик на Висшето училище на живота. Този път, който имаш да извървиш, е тесният път на всеки ученик, на всяко общество, на всички народи и на цялото човечество.

Започват вече да се пишат страниците на една нова епоха, която ще донесе на човечеството велики откровения за Битието, дълбоки знания за живота и широки простори за действия на творческата воля на ученика. Новият живот, който ще дойде, е като Слънце, което ще огрее най-напред високите върхове - това са учениците на Окултната школа; после - по-ниските - това са гениалните, талантивите и културните души и най-после ще озари обикновените хора, намиращи се в долините и равнините на живота. Този път ще бъде път на големи вътрешни и външни изпитания, този път е само за учениците.“

Така говореше Учителят. Като чуя нещо от Учителя, така това се задълбаваше в моето подсъзнание, че знаех мястото и можех да цитирам неща казани преди 10 години. Помнех всичко. Никога не записвах в дневник. Като на магнетофонна лента всичко се записваше в съзнанието ми. Когато трябваше да го върна и изнеса като спомен, излизаше точно. В мене паметта е субективна. Ако в един момент чувам мисълта и волята не вземе участие в запамятаването - не може да се запише. Но в мен се записваше точно. Имах един необикновен случай. Борис Николов стенографираше някои изказвания на Учи-

теля. И когато аз след години му ги казвах, той провери и ги намери точно така записани в неговото тефтерче. Учудваше се. Беше необяснимо за него. Затова това, което цитирам днес е точно - неповторимо и верно, така както аз стоя днес пред вас.

Това беше през 1922 година, когато бе открит Младежкия клас през месец май. Първата специалност, която научих бе философията. Затова повече на философски теми бяха разговорите ми с Учителя. Пролетта, лятото и есента, аз живеях на палатка на Изгрева. После отидох при Учителя на ул. „Опълченска“ 66, след като падна снега. Той ме извика и живеях в трапезарията.

Действително за Учителя учениците, които Го заобикаляха, представляваха опитни полета, върху които Той непрестанно посаждаше новите идейни семена, бавно, но сигурно ги култивираше, докато израснат, цъфнат и дадат зрели плодове.

Този важен разговор ми създаде условия да направя една реална връзка на физическия свят с Учителя. Тези основни мисли, които Учителят вложи в съзнанието ми, дадох богат материал за дълбоки размишления. Може би в момента, когато Той ми ги изказваше да не почувствувах тяхната дълбочина, но душата ми се радваше, както малкото дете, което чувства подсъзнателно грижливата ръка на своята родна майка. От този момент в мен стана един голям прелом - започнах да се уединявам, да се вгълбявам, да се съсредоточавам в себе си, тъй като за първи път чух разумния глас на моя Учител. Това ново чувство внесе в мен една нежна, приятна топлина - около слънчевия ми възел. Невинност и чистота обливаха като свежа струя цялото ми тяло; сърцето ми усети тръпките на целомъдрието, дълбоката връзка с Първата причина, с Вечното космично начало. Спонтанно в мен се събуди копнеж към Божествения свят, където царува вечната хармония и красота...

При раздялата си с Учителя, Той така бащински ме погледна със Своя нежен поглед, че като тръгнах към Изгрева, почувствувах такава дълбока вътрешна сила и готовност да литна из целия свят и да разнеса чистотата и невинността към всички народи и цялото човечество. Размишлявайки, постепенно разбрах за каква чистота ми говореше Той. Тази необикновена чистота имаше отношение към моето сърце, то трябваше да добие образа на една Слънчева Дева, чиято чувствителност може да се уподоби на многострунна арфа, която при най-малкия досег може да долови скръбта на всяко страдащо същество. Аз пожелах да стана истински проповедник на това Висше целомъдрие към Първата причина, Космичния център, от който произтичат всички неща.

Този паметен разговор с Учителя ми оказа такова силно въздействие, че първото действие, което направих бе - раздадох всичките си дрехи на нуждаещите се. Облада ме подвига на жертвата, както първите християни, които тръгнаха по стъпките на Исуса от Назарет. Аз почувствувах силата на мъчениците, които вървяха без страх към пламтящите клади, върху арените на Римската империя, когато са били разкъсвани от свирепите лъвове и тигри.

В мен същевременно ставаше една борба. Тази борба беше между животинското съзнание в мен и висшата Божествена природа. Трябваше с геройство да се заема да трансформирам всички нисши енергии, всички бушващи страсти, които опетняваха моята чистота. По природа бях надарен със здраво, силно, енергично тяло, което беше изпълнено със сурови необуздани енергии. Това се дължеше на моята младежка възраст. При тази обстановка исках да бъда победител, да хвана звяра в себе си, да го подчиня, та по този начин да вървя смело по тясната пътека, която Учителят ми очертаваше.

След този интимен разговор с Учителя, такъв Свещен трепет овладя

моя дух, такива свещени пориви се събудиха в душата ми - аз имах вече един очертан идеал и път. Учителят ми отвори вратите към необятните духовни простори, които тайнствено се очертаваха пред мен като някакъв магичен ребус, който трябваше с героични усилия да разбуля. Така започнаха първите ми крачки по тясната пътека на ученичеството.

8. КОТВАТА

След интимната и съдбоносна среща, която имах с Учителя, станах мълчалив, така силно се вгълбих в себе си, като че ли обкръжаващата среда останала за мене зад завеса. Всекидневните лекции, които слушах в университета по история на философията, по психология, по логика, по естетика, ставаша все по-безинтересни за мен. Душата ми копнееше за нещо друго.

За да ознаменувам тези духовно-мистични преживявания, които избликовах дълбоко в моето съзнание, реших да направя сред поляната, близо до палатката, една малка градинка във вид на морска котва, която употребявах моряците, за да закрепят кораба на едно място, за да не го отвява морското течение. В тази идея влагах дълбоко символично съдържание. Тази котва направих сам, без участието на никой от моите съученици. В деня, когато очертах контурите на този велик символ, почувствувах, че тази котва в най-високото и чисто място в околностите на София, ще бъде стимул за българския народ - символ на надежда в пътя на цялото човечество към Вечното космично начало. Тази идея още по-силно се вдълбаваше в моето съзнание, тъй като знаех от Учителя, че всяко движение на физическия свят, както и всяка форма са бразди в духовния свят, в който се заравят семената - идея за едно велико бъдеще.

По природа аз нямах никакви религиозни суеверия, никакви обществени предразсъдъци и заблуждения. Душата ми представляваше като че ли някаква бяха хартия, върху която тайнствено и могъщо започва да се пише нещо велико - под могъщото влияние на моя Учител...

Котвата работих няколко дни. Правех я с такова усърдие, с такава грижа и старание, като че ли извършвах някакво тайнство, което криеше в себе си дълбоки мистерии. Въжето на котвата много майсторски изопнах, а в самата котва посадих цветя с три различни цвята: бели - символ на чистота и невинност, родени от великата безсмъртна Любов, жълти - емблема на Мъдростта и на Божественото знание и най-сетне сини - изразяващи великата красота на Истината. Тези цветя символизираха трите принципа: Любов, Мъдрост и Истина - принципи, които лежах в основата на Новото учение и което Учителят разработваше непрестанно чрез своите беседи, като по този начин пишеше страниците на новия мироглед. Това бяха трите принципа - чрез които се изразяваше вечното Слово, света на есенциите. От окултно-мистично гледище те изразяваха висшата Божествена хармония, която на физическия свят се конкретизира чрез геометричната форма на равноностранен триъгълник. Този равноностранен триъгълник представляваше Емблемата на новото учение - прави чувства, прави мисли и прави действия, които бяха трите катети на равноностранния триъгълник.

Котвата бе очертана с чимове. Нямаше други средства освен трева и цветя. Обаче, когато беше построена даваше формата на една истинска морска котва. Но това е символ даден от Учителя. Котвата представлява слизването на човешкия дух на земята. А въжето е връзката на човека с неговата душа. Тя е поставена в триъгълника, което означава, че човек трябва да работи с личността в три полета: а/ На физическото поле с действията си; б/ На чувственото поле с чувствата си и в/ На умственото поле - с мисълта. Да работи

в условията на равностранен триъгълник, което означава да изработи хармонична личност между чувствата, мислите и действията.

На Рила, на 7-те езера, при извора „Ръцете, които дават“, бе издълбана такава котва на една скала. От другата страна на скалата бе издълбан надпис. А до него издълбани няколко символични знака. Кръгът е символ на слънцето - символизира Божествения свят. Знакът с кръга и хоризонталната линия е символ на духовния свят, а двата радиуса на кръга са символ на човешкия дух и на човешката душа. Третата фигура е кръг с два диаметъра перпендикулярни един на друг, очертали кръст на кръга. Това е емблема на земята. От другата страна има втора редица със знаци. Първия знак е триъгълник, който означава трите измерения на личността с трите катета, които символизират чувствата, мислите и действията. Втория знак е квадрат. Той символизира четвъртото измерение. Третия знак означава разчупения кръг и символизира безкрайността, т.е. сливането на живота от Невидимия във видимия свят. Тези знаци, това са символи, които дават указание за една Космогония на един свят, който действително се строи и съгражда.

Тук, на тази чешма Учителят каза: „Тази чешма ще съществува 200 години“. Това означава, че Той я прави за 200 години. Може би това е златния период, в който българският народ ще кредитира другите народи. След туй може би, както Той бе казал не еднократно, този кредит ще мине в руския народ, който ще разработи тази голяма култура, защото това Учение действително изисква по-голяма територия, пространство, повече духовни простори и повече хора.

Всяка култура, която се развива има своя смисъл.

Древните култури се развиха при Хималаите. Египетската култура се разви със съграждането на пирамидите. Западната култура се разви благодарение на Монблан в Алпите. А според Учителя „Изгревът“ в София стои по-високо в духовно отношение от Хималаите чрез Словото на Учителя. А планините са тези, които привличат космическите енергии. В Египет са правили пирамидите по изкуствен път. А планинските върхове на Рила и самата Рила е една от най-старите планини. Там не е имало море.

Котвата, това е символ на сливането на човешкия дух в материята. Неговият стремеж е да организира материята. А материята иска да се вкочи здраво в самия дух. Котвата представлява също специално за българския народ/символ, че известни висши същества са турили своя кораб над България със своите духовни богатства и са го закрепили над българска земя и котвата е закрепена над Рила. Така този Небесен кораб на Словото на Учителя е закотвен над този народ, а чрез него и към другите народи.

Равностранният триъгълник представлява човешката личност с триизмерния му свят и със стремежа му за прави чувства, прави мисли и прави действия.

Ключа сол означава основния тон на Новата култура. Там има на петолиние поставени три ноти - До, Ми, Сол. Всяка нота има свой цвят и е свързана с известни души. Това е гамата До Мажор. Това е една много важна гама, защото дава ритъма на новата история. Тази емблема бе дадена още когато се правеше самата чешма. По-късно я сложихме на книгата „Учителят“.

В духа на тези разсъждения Котвата се очерта в центъра на зелената поляна с хубавите ухаещи цветя. В този период на моите занимания, една от науките, която силно ме вдъхновяваше беше астрономията, звездният свят със своята мълчалива тайнственост, със своята неизказана красота, с милионите разнообразни слънца. Тази наука ме привличаше както цветето, когато обръща своя цвят към слънцето. Тези мои научни подтици не след дълго

време се изрази чрез построяването на един красив слънчев часовник, също и с една метеорологическа клетка, в която се поставиха всевъзможни научни уреди. Тези моменти бяха едни от най-красивите в моя живот.

Не след дълго време между моята палатка, близо до Котвата се построи една голяма кръгла палатка, в която се настаняха предимно да живеят учениците от специалния окултен клас от средите на академичната младеж. Това бяха студенти по философия и по други науки, чийто най-ярък представител беше Кузман. Кузман беше висок, сух, синеок момък - един от най-преданите ученици на Учителя, за който по-нататък ще има да говорим много пъти. Георги Марков - студент по математика и физика, масивен и мастит по природа, с дълги руси коси, овално голямо чело, на което центърът на интуицията блесеше, романтик по природа и краен идеалист. Георги Радев, тънък, слаб, с глава на птица, с голямо интелектуално прозрение, с голяма окултна култура и необичаен лингвист. Третият - Георги Томалевски, очертаваше се като поет, писател и добър оратор. По естествени науки изпъкваше образът най-вече на Борис Николов, който беше майката на академичната младеж. Той беше висок, снажен, с големи мощни ръце и красива овална глава.

Той беше винаги мълчалив, неизказано трудолюбив, готов да направи винаги услуга на всеки нуждаещ се. За тези крупни индивидуалности - ученици на Учителя, ще се спрем по-специално през следващите глави.

Учителят следеше със зорко внимание всички прояви на своите ученици, мълчаливо давайки им открито огнени импулси във всички техни начинания. Около тази академическа младеж, която беше центърът на обществото около Учителя, около който център започна да се развива братския живот.

Интересно е да се отбележи, как беше привлечена към обществото една от най-красивите и талантиви български поетеси - Мара Белчева. Нейното запознаване с учението и с Учителя се извърши по един странен начин. В един летен ден,, в ранна утрин, когато всички, които посещаваха Изгрева си бяха разотиили, аз останах сам на поляната. Замислен, полегнах леко на тревата, с очи към тревата. По едно време чух бавни стъпки, с леко докосване по главата ми от една нежна ръка. При докосването чух и думите на една жена, подканвайки ме да стана от влажната трева. Учудено погледнах нейната красива осанка и дълбокия траур в нейния тоалет. След разговора с нея разбрах, че този траур произтича от смъртта на видния български писател - Пенчо Славейков. Тази среща споменавам, защото Мара Белчева стана една от най-преданите последователки на Учителя и нейното даровито перо написа много прекрасни сонети и стихове за красивия живот на Изгрева.

До голяма степен у нас има много даровити хора. Но когато другите разберат, че те кръжат към Бялото Братство и Учителя Дънов, създава се едно скептично отношение и едно отрицателно мнение. Това се дължи на невежеството и недооценяването на Учението на Учителя. Хора, които нямат понятие към онова, което идва като Ново Учение, а живеят със старото, затова естествено те се противопоставят. Мара Белчева отначало беше много известна. Но като дойде при Учителя общественото мнение се настрои срещу нея. Тя беше майстор на сонетите. Аз съм я виждал в мое присъствие как тя ги създаваше. Дори написа и за мен. Тя имаше представа, че аз съм някакъв отшелник и ме чертаеше в едни особени краски, което не отговаряше на самата действителност.

Мара Белчева беше красива жена и още по-талантива поетеса. Запознава се с Учителя в един летен ден, когато е била с траурна рокля по случай смъртта на съпруга си - младия писател Пенчо Славейков. Тя написа прекрасни сонети за красивия живот на Изгрева.

Изгревът за късо време се превърна в един много важен духовен център на братския живот. Той представляваше оазис, където човек може да си отпочине, да обърне своя поглед на високо и далеч от всекидневния и еднообразен живот.

Посрещането на слънчевите изгреви беше като празник. Всички приятели като че ли се окъпваха в утринните лъчи на Слънцето и с нови подтици тръгваха към своите ежедневни занимания. Особено неделните дни бяха посещавани от софиянци - едни подтиквани от любопитство, други - от дълбок интерес към учението, към новите идеи, които чертаеха контурите на новото светло бъдеще, бъдеще, което носеше повече светлина, по-големи духовни познания, едно братско духовно-културно сътрудничество. Между посетителите и учениците на Учителя ставаха интересни разисквания по ред идейно-културни въпроси.

Посетителите бяха специално от средите на толстоистите, анархистите, комунистите. Много често при тези разисквания присъствуваше и Учителят. Към него се отправяха всевъзможни въпроси, било от областта на науката, на изкуството, философията или из областта на социалните проблеми. Учителят отговаряше образно, картинно, по пътя на аналогията, даваше най-реалистични и конкретни отговори на зададените въпроси. Неговата всестранна култура, Неговият дълбок поглед по различните въпроси, респектираще участващите в разискванията. Те с дълбок интерес следяха оригиналните му схващания, които бяха далеч от сухата схоластична мисъл, от плоската площадна полемика, от ограниченото научно разглеждане. В тези разисквания Учителят винаги изхождаше от интелектуалния уровень на присъстващите. Правеше впечатление, че между посетителите преобладаваше академичната младеж, понеже тя беше най-чутка към новите идейни насоки. Тази младеж представляваше най-чувствителните антени на изискванията на времето. Тя беше призвана да бъде осъществителка на новите големи социални, духовни и културни тежнения. Изгревът изобщо стана символ на Светлина, Свобода и Красота. Той привличаше душите като някакъв голям магнит, източник на културен подтик към творчество и тласък към духовен подвиг.

9. УЧИТЕЛЯТ И ЧЕТИРИТЕ КАТЕГОРИИ СЪЗНАНИЯ

Величието на Учителя се състоеше преди всичко в това, че Той действуваше по алхимичен начин върху различните съзнания, които Го заобикаляха. Според Него на земята се въплътяват четири категории съзнания, които слизаха на земята чрез различните вериги души. Тези четири вида съзнания протичат чрез различните системи на организма във всяка душа, но по отделно доминира едно от тях във всяка душа. Тези съзнания не представляват нещо статично. Различните категории на съзнанията са: Старозаветните, които се занимават предимно с проблемите на стомаха. Тяхната психологическа характеристика се изразява чрез реакцията на озлоблението. Втората категория са Новозаветните - които живеят предимно с гърдите, т.е. разрешават проблемите на чувствата, в света на съблазнителите. Третата категория - това са душите на Праведните, които са изпълнени със скръб от неправдите в живота и най-сетне - Учениците, които живеят предимно с главата и се учат във висшето училище на живота.

Старозаветните живеят в квадрата на физическия свят, Новозаветните се движат между двата полюса на елипсата, Праведните учат тайната на кръ-

га, а Учениците - разгадават великата спирала на живота.

Учителят, като велик Мъдрец, отваря широко вратите за покаяние на Старозаветните, дава правила и методи на Новозаветните - как да се справят със съблазните на живота: на Праведните дава сила, за да помагат на първите две категории души, а на Учениците - непрестанно разкрива тайните на Великата Божествена Мъдрост, за да станат добри проводници на трите принципа в Битието, символизирани чрез равностранныя триъгълник: Любов, Мъдрост и Истина. Това е есенциалният свят.

На това място в нашето изложение ще изтъкнем главните ключове, чрез които ще разгадаем отчасти великите дела на Учителя, който в едно малко опитно поле, в един магичен миниатюр, държи в Своите мощни ръце душите на народите и съзнанието на човечеството като най-голяма колективна единица в нашата планета. Постепенно ще разгледаме тези методи в светлината на двете велики науки, както са ги наричали в древните школи: Теургия и Психургия.

Теургията се занимава със живота на съществата, които се намират по-високо от човешката еволюция. Те живеят в Макрокосмичния свят, докато Психургията има за предмет микрокосмоса, който съдържа в човешкото съзнание всички емоционални качества, интелектуални способности и волеви сили, вложени дълбоко в човешкото естество. В този Микрокосмос на човека се намират центровете, чрез които може да се влиза в сношение със съществата от Макрокосмоса. Микрокосмосът в човека е отражение на Макрокосмоса. Следващите глави на този труд ще ни разкрият дълбокия паралелизъм между тези два велики свята.

10. МЛАДЕЖКИТЕ СЪБОРИ

По инициатива на младежите и със съгласието на Учителя се свикаха Младежки събори от 1923 до 1930 г. Те обикновено биваха преди рождената дата на Учителя - 12 юли - Петровден. Между младежите имаше представители на различни политически и духовни движения. Всеки представител поднасяше своя реферат и застъпваше онова течение, за което беше подготвен и правеше съпоставки с Новото Учение на Учителя. Или по-точно искаха да сложат и да вместят Новото Учение на Учителя съобразно обществените течения. Бяха изнесени реферати: Теофосията и Новото Учение, Толстоизма и Новото Учение, Анархизма и Новото Учение, Окултизма и Новото Учение и т.н. Учителят след всеки реферат взимаше думата и казваше своето мнение по повдигнатите въпроси. Когато идва един Учител и носи нещо ново на човечеството, той трябва да има подпорни точки. А тези подпорни точки са в по-прогресивни течения, които изброихме. В България, за разлика от другите страни силен израз получи вегетарианството чрез толстоизма, даде се подтик за въздържание от алкохол и тютюнопушене, както и се насърчи туризма. За Учителя това представляваха опорни точки, върху които да се опре и да изрази и изгради големият идеал, който Той носеше. Затуй той оставяше младежите да се изкажат свободно като носители на различни идейни течения. Той казваше, че пълното шише с вода докато не се изпразни не може да се напълни с нова, жива вода. Докато човек не се освободи от старите възгледи и учения на света не може да се добере до Учението на Учителя. Тези реферати се явиха не случайно. Някои от тях бяха представени демонстративно, но те станаха спомагателни средства, за да стъпи Учителят, да развие своите възгледи и да даде новите идеи. Техните идеи не можеха да доминират нито в наука, нито в културата, нито в идеологичния живот. Те бяха повторение на старото.

Младежките събори бяха идеалната среда. В тези събори Учителят оставяше Неговите ученици да изнесат онези неща, защото те идваха от различни течения. И когато изнесат старите идеи Учителят взимаше думата, разнищваше нещата, разглеждаше причините и посочваше пътя и ги направляваше в общия път на Школата. А това, което те изнасяха, Той го вземаше като един градивен материал и от него тръгваше да отговори на всички представители на обществените течения, които искаха да заместят Учението на Учителя към техните течения. Учителят показва, че в Школата има друг порядък и се управлява от друго място. Пред могъщите сили на Словото на Учителя всички опасения за вмъкване на разни течения в Школата няма място. Той говори и разкрива живота в хоризонтално и вертикално направление, за да може да се даде общия тон на Учението. Тези други течения, те са малки потоци, които се вливат в голямата обширна река от Словото на Учителя. Голямото поглъща малкото.

Първият Младежки събор се състоя от 1 до 5. юли 1923 г. на ул. „Оборище“ 14. Учителят говори за един капитален въпрос. Първата беседа бе: „Разцъфтяване на човешката душа“. Говори за зазоряване на живота от момента, когато човешката душа се отделя от Бога. Тези събори бяха под знака на окултния мистичен свят. За всяка аудитория Учителят изнасяше различни беседи. Неделните беседи в 10 часа бяха за представителите на старозаветните. Утринните Слова бяха за учениците. Общия клас бе за новозаветните - там се даваха методи за изправление на света на съблазните.

От 1921 г. присъствавам на общите събори в гр. Търново. Там в читалище „Надежда“ чух Учителят да говори за „Пробуждане на колективното съзнание“. Направи ми много силно впечатление онази голяма загриженост за народите и човечеството. Тук присъстваха много крайни елементи. Имаше много комунисти, както и анархисти. А духовенството искаше да попречи на беседата на Учителя. Но тези крайни елементи - комунисти и анархисти не позволиха на свещениците да попречат. Те защитиха Учителя и Му дадоха възможност да говори. В природата има един космичен език. И този космичен език управлява всичко и тези от ляво и онези от дясно. Природата кодира всички явления на този символичен език, който е геометричен. Тези геометрични символи са дадени по различен начин.

Квадрата. Старозаветните живеят в квадрата на физическия свят. Учителят го взема като изходна точка и врата към Мъдростта. Той символизира най-големите противоречия. Тези противоречия се разрешават по диагоналите на квадрата. А той има четири страни, които символизират - чувстват, мислите, действията и волята у човека. Тези символи, които са на квадрата, те са и астрологически обособени и те не са само теория, не са само символи, но се намират и у човека. Намират се на човешката ръка и в човешкото лице. И който може да гадае по тези символи ще може да каже много неща за една човешка душа - какъв е нейния път, перспективи и качества. Квадратът е символ на физическия свят. Най-могъщата символична форма чрез своите диагонали, които се кръстосват, прехвърлят енергията на човека в центъра. Когато тези енергии се центрират, то става в едно по-високо поле чрез висшия кръг. Затова Учителят казва, че днес вътрешното разпъване у човека става чрез квадрата, за който споменахме и че днес човек сам се разпъва на кръст. Кръстът е символ на бялата раса. Учителят спомена, че на времето, когато Христос е минал през този кръст е очертал линията на съдбата на човешката ръка. Аз доколото съм разглеждал тази линия, виждам, че кръстът е велико посвещение. Това е гневът и опрощението на гнева. Страданието е един от етапите на посвещението. Но когато човекът тръгне от квадрата на староза-

ветния човек, трябва да мине по диагоналите. А това са сили, които минават през него. Това е вътрешното разпъване заради Христа.

Кръгът. Той е символ на вечното. Квадрата е символ на слизането на човешкият дух в материята. Човек, когато започва да работи чрез квадрата, то силите, които минават през диагоналите в него го разпъват на кръст. Той разрешава въпроса чрез кръга, който може да се впише в квадрата. Този кръг се явява като символ и път на издигане на човешката душа. Тук се крият много дълбоки мистерии. Когато човек ги разкрие, може да опише и външния кръг около квадрата и да се освободи от кармата си и от живота на старозаветните.

Елипсата. Тя е символ на новозаветните, които се движат между двата полюса на елипсата. В елипсата има два центъра, два полюса. Това е поляризацията на живота. И понеже планетите се движат в елипса, то винаги в единия полюс стои слънцето, т.е. Висшето съзнание, а в другия полюс е планетата, т.е. нисшето съзнание. Затуй Учителят нарича новозаветния свят - свят на съблазнителите, където се борят две сили - Божественото и човешкото. Понеже няма затворени линии, то планетите вървях по елипси. Но те представляват отсечка от страни погледнато, която води до космичното начало. Тези категории съзнания са във всеки човек, но са застъпени различно. Дори и най-великите Учители, които се възплъхват на земята и през тях протичат тези четири живота. Протичат чрез самото човешко тяло: чрез стомаха се свързват със старозаветните, чрез белите дробове - с новозаветните, през долната част на главата с праведните, през горната част на главата с учениците. Само в дадени моменти доминират някои от тези четири живота. Не можем статично да ги разглеждаме. Това са течения и възли в духовния свят, които се движат. Те преминават непрекъснато, а някои се спират и застояват повече. Това са различни състояния в човешкото съзнание.

Кръгът се явява като фигура, в която правените учат тайната на кръга. Той се явява като символ на вечността. Защото в центъра на кръга се вижда миналото, настоящето и бъдещето. Няма по хората обрисувана такава фигура на кръга, която да представя вечността, където да няма начало и край. Квадрата е символ на миналото, елипсата е настоящето, кръгът е вечност, а новата фигура, която идва, това е спиралата.

Спиралата е емблема на бъдещето. Нейното начало и нейния край са неизвестни и се крият в космичното Братство. Всички слънца, които според Учителя са 200 милиарда кръжат около един център наречен АЛФИОЛА. Учените днес не го знаят къде е. Някои предполагат, че е в Херкулес. Други, че е в Плеадите. Астролозите също не го знаят къде е. На едно място в Писанието се говори за 24 старци. Това са 24 епохи, през които е минала слънчевата система около този център и нейната трайност е 250 милиона години. Тя е периферията на нашия космос. Затуй е емблема на Духът. Спиралата е емблема на Духът. Това е разгръщане на бъдещето. Двете ложы - от ляво и от дясно не го знаят. Знае го само Космичната ложа, а за денят и часът се знае само от Отец.

11. ЕЛИПСАТА ОКОЛО КОТВАТА

Влизайки все в по-тесен и по-тесен контакт с Учителя, чувствавах подсъзнателно великия Невидими свят, в който Той живееше. В мен даже имаше моменти, когато избликваше голяма доза от ревност, която най-ярко се изрази в следния случай. Един слънчев ден, връщайки се от университета, видях едно военно лице от висок ранг, което очертаваше фигурата на една елипса

около котвата. За мене това не беше само изненада, но почувствувах и една голяма болка в сърцето си. Благодарение на своевременната намеса на Учителя, който успя да задържи юздите на моя буен темперамент, повиквайки ме настрана, като ми каза следните думи: „Не бой се, това е човекът, който ще охранява котвата от ударите на външния свят.“

Тази елипса беше направена също от чимове. Бяха посадени също цветя. След като Учителят ми каза, че този човек ще играе особена роля аз се спрях. И действително този човек игра тази роля. Казваше се Любомир Лулчев.

Действително опитното поле на Учителя, обществото, общочовешкия миниатюр не трябваше да бъде смущаван от вълните на външния свят, който беше потопен в религиозни догми и суеверия, в областта на научните хипотези и теории и най-сетне - в тинята на обществените предразсъдъци.

Международната обстановка, при която бяха поставени народите, се намираше под знака на културните, стопанските и политическите следвоенни противоречия. България в тази международна атмосфера преживяваше дълбока икономическа криза. Тази криза се явяваше като следствие на военните репарации, на политическата безпътница, вследствие неудачната ориентация в нейната висша политика.

При тази неблагоприятна външна и вътрешна политическа и стопанска обстановка, Учителят трябваше да постави здрава броня около Своята школа, за да не бъде смущавана от обществените и политическите противоречия. За Учителя политическите етапи в историята с техните стопански системи представляваха костюми, в които народите се обличат и когато времето ги износи - се заменят с други.

Военното лице, което правеше елипсата беше призвано да бъде връзката между външния свят и Учителя. Учителят беше крайно изискан в своите преценки, относно ролите, които имаха да играят различните индивидуалности в Неговото опитно поле. Тази личност, която беше подбрал, имаше известно обществено положение и необходимите съответни качества, за да бъде подобен проводник. Тази личност се отличаваше със своята крайна честност и безкористие, със своята справедливост, смелост - черти, които бяха изразени върху неговото лице. Разбира се, налага се да подчертаем, че извън тези черти в холеричния темперамент на една такава личност, имаше голяма доза от силно развити лични чувства, които често пъти даваха големи поражения при изпълняване задачите, които Учителят му даваше. От друга страна също така причинността беше слабо развита в него и затова понякога му липсваше онази далновидност, за да вижда последствията от дадени прибързани действия. За сметка на това той притежаваше едно от много силните качества: привързаност и безподобна готовност за работа, разбира се това се характеризираше с един войн да изпълнява винаги волята на големия авторитет.

Магичната воля на Учителя да постави тази характерна индивидуалност в подобна роля се изрази в следното действие. Учителят в мое присъствие взе неговия нож и го наточи със своя. Това като че ли беше начало на един мълчалив договор. Този човек от този момент, като че ли беше намагнетизиран с един флуид, който служеше като ключ да отваря вратите на най-отговорните фактори в политическия и обществен живот на България. Тази негова роля ще проличи в следващите страници, когато пристъпим да разглеждаме най-трагичните страници на българската политическа история.

Това лице беше Любомир Лулчев, тогава бе с чин полковник.

Така Учителят търпеливо подготвяше необходимите условия за своята историческа задача. Той отвори двата класа на Школата си - общия окултен

клас и специалния младежки клас. Тези два класа се откриха в началото на пролетта на 1922 г. и Учителят започна да изнася в тях своите специални беседи.

12. СТУДЕНТСКИЯТ КРЪГ

Изгревът стана важен център, особено за академичната младеж. Млади момци и девойки - студенти и студентки, с неудържим копнеж търсеха осъществяването на своите висши идеали.

Делничният сив и еднообразен живот не ги задоволяваше. Техните души търсеха нови простори. Както великите мореплаватели се спускаха смело в океаните, въпреки неизвестността, да търсят нови земи, така също тези души жадуваха за нещо непознато, което да им отговори на много дълбоки въпроси, които непрекъснато изпълваха в тяхното съзнание. Тези млади хора изживяваха трагично създалата се криза почти във всички области на живота, особено след Първата световна война. На първо място стояха острите социални проблеми, на второ - духовната безпътница, на трето място - кризата в науката, в изкуството, те чувстваха залазла на един свят, който умираше от собствените си противоречия. В тези чутки души бушуваше един бунт срещу старото, на което липсваше всяка жизненост, бунт срещу религиозните суеверия, срещу изкуфелите научни хипотези и теории срещу тиранията и обществените предразсъдъци. Тези хора се стремяха към създаване на един нов мироглед. Това бяха допирните точки, които свързваха душите им с големия и непознат духовен образ на Учителя. Те чакаха със свещен трепет този духовен гигант да отвори дверите на своята школа и да чуят неизказаното до тогава слово, пътя, по който ще се осъществят дълбоките им копнежи и възвишени идеали, които се зараждаха дълбоко в техните души.

Годината 1922, през която се тури началото на Изгрева, беше също така важна, като начало и на Школата на Учителя. До тази година Учителят държеше своите беседи в малката бяла къщичка на ул. „Опълченска“ 66. Неговата аудитория представляваше малкият двор на бялата къщичка, където всички стояха прави, а катедрата - отвореният прозорец. Учителят непрекъснато стоеше на течение и всички се учудвахме, че не настива и че е здрав.

Всяка неделя от 10 часа започваха неговите беседи. Стари и млади, учени и прости, бедни и богати, зиме и лете - бяха устремили своя поглед към прозореца и жадно поглъщаха словото му. Вдъхновение и радост се разливаха в душите на слушателите след всяка произнесена беседа. Малката стая и дворот ставаха вече тесни. Трябваше да се търси по-широк салон. И действително не след дълго време Учителят започна да изнася своите беседи в удобния салон „Турферайн“. Широк салон на германско физкултурно дружество, който се вземаше под наем.

13. ДВАТА РАЗНОСТРАННИ ТРИЪГЪЛНИЦИ

За да разберем действително тези големи проблеми в Школата ще се спрем на един важен въпрос.

За да се разбере съдържанието на следващите глави в настоящата работа, налага се да открием една голяма скоба, за да изясним известна материя, която представлява основата на това изложение.

Великият Мъдрец в Своята лаборатория, която представлява обществото, което е около него, по един алхимичен начин центрираше кармата от една страна на българския народ, и от друга - кармата на цялото човечество. Кар-

мата означава закон за Причината и последствията. Народът и човечеството не са само един механически сбор от личности, но те сами по себе си представляват живи организми, индивидуалности. Народите като колективни индивидуалности представляват социологически органи и системи в голямата социална даденост - човечеството. Човечеството на нашата планета представлява най-крупната социална индивидуалност, но какъв уд представлява в нашата слънчева система - това е в обсега на един свят, където живеят Великите Посветени.

Както човекът психологически е едно единство от три координати на съзнания: интелектуално, емоционално и волево, същата троичност се отнася и към съзнанието на даден народ. В най-едри линии това се характеризира чрез трите фактора на обществения живот: религията, науката и политиката. Тези три области представляват поле на дейности: на духовенството, учените и политиците.

Същата троичност е изразена и в човечеството. Бялата раса, която в настоящата епоха играе най-важната роля като етап в човешката еволюция, се състои главно от три клона, специално в последната западноевропейска култура. Тези три клона са изразени в романските народи, англо-тевтонските и славянските. В романските народи доминира емоционалното съзнание, в англо-тевтонските - интелектуалното и в славянските - волевото съзнание.

Тези три съзнания, както в човека, така и в народите така и в човечеството представляват идеята на равностранныя триъгълник - където имаме една висша хармония на съгласуване в техните действия.

В това се състои отклонението на човечеството и народите, от разумните велики закони на Битието. Понеже народите и човечеството взимат участие както в живота на слънчевата система, така също и чрез живота на слънчевата система в колективното единство на нашия Космос. Затова именно слизат Великите посветени на нашата планета, за да възстановят хармоничната връзка на човечеството с Великото космично единство.

Учителят, който е дошъл тука на земята в един от най-важните моменти на човешкото развитие, именно при създаването на една нова раса, която е призвана да развърже тези големи кармически възли на отклонения от законите на Великата Разумна Природа.

В своята лаборатория, именно Учителят чрез своите ученици, които представляват колективни съзнания - действа, за да възстанови нарушената хармония между ума, сърцето и волята. За тази цел Той магически създава тези два разностранни триъгълника, единия отнасящ се до българския народ, а другия - за цялото човечество. Тука ние само ще отбележим мимоходом, че за разностранния триъгълник на съзнанието на българския народ - беше избрал за трите му страни - три жени: за емоционалната страна Магдалена Попова, за интелектуалния живот - Мара Граблашева и за волевия - Гина Гумнерова, домакинята, при която той отначало живееше на ул. „Опълченска“ 66. Характерно е, че тези три съзнания не така случайно са избрани. Те носят морфологически и психически тези кармични отклонения. Магдалина Попова куцаше с единия крак. Ние знаем от окултната символика, че нозете в човека представляват добродетелите. Втората - Мара Граблашева, имаше чертите на един интелектуалист и формите на един груб мъж, докато Гина Гумнерова, притежаваше един дефект в едното си око, а ние знаем, че очите са свързани с Истината, или с волевия живот на човека.

Другият общочовешки разностранен триъгълник се изрази в други три крупни индивидуалности, които ще играят главните роли при живота на обществото около Учителя. Единият, който представляваше интелектуалното

съзнание беше **Георги Радев**, другият, който изразяваше висшето емоционално съзнание и интуицията беше **Георги Марков** и третият представител на волевото съзнание и висшата разумност - **Кузман Кузманов**.

Тези два триъгълника, които имаха тесни допирни точки - ще очертаят трите етапа на онова велико посвещение, през което ще мине индивидът, обществото, народът, в който е слязъл Учителят като опитно поле и най-сетне човечеството, от което ще се роди новата раса.

Тази скица ще бъде като изходно начало при развитието на действието на тази велика драма, чиито актьори ще бъдат тези индивидуалности.

Учителят в моите поверителни разговори, много пъти ми е подчертавал, че за актьорите на тази велика драма, която се разиграва около нас и която представлява миниатюр на бъдещата шеста раса са цяла верига от души. Тези актьори не са незаменими. Те добиват своята стойност като актьори само когато великото космично съзнание на Учителя ги фокусира. Тази забележка я правим като една предпоставка, да не би в самите актьори да се събудят онези сатанински, демонични сили на шестлавиято и гордостта, които спъват правилното развитие на индивидуалния и обществения живот. Тези актьори трябва да имат онова високо съзнание, че в момента представляват опитното поле, където работи Великият Мъдрец и тази енергия, която ще концентрира в тях, ще се разпростре върху цялата верига души - подобно съгласуваността на скачените съдове.

Същото положение било и около Христа. Неговите трима поверени ученици - Петър, Яков и Йоан, също представляват тези три съзнания - емоционалното - изразено в Петър или религиозното; интелектуалното - изразено в Яков или с други думи казано научното и най-сетне волевото - изразено в неговия любим ученик Йоан. От друга страна 12-те апостоли на Христа, представляват колективни единици, те символизират 12-те зодиакални знаци, изразените в различните вериги души въплътени на земята.

При завършването на тази глава може да се направи още една аналогия.

Христос имаше три школи: едната - най-интимната Му школа бяха 12-те апостоли, втората се състоеше от 72 ученика и третата - най-външната, се състоеше от 500 ученика. Също и Учителят имаше Своите приближени ученици, върху които действуваше непосредствено, именно специалния клас, втора школа - общия окултен клас и трета школа - която представляваха съборите, където се събираха над 1000 души.

Школата на Христа от 500 души, както и тази на Учителя от 1000 души е кръгът на физическия свят или школата на оглашените. Тези 500 души бяха колективни същества и затова днес те са изразени в 500 милиона последователи на Христа. Съборната школа на Учителя от 1000 души, показва че в бъдеще последователите на Учителя ще бъдат 1000 милиона = милиард последователи.

В моите интимни разговори с Учителя, аз съм научавал все пак по нещо. Всеки петък, преди да държи своите беседи, Той ме извикваше и просто скицираше онова, което ще говори. И понеже Неговите беседи бяха наредени по особен начин, по особен ключ - минорен, мажорен и този на хармонията - хроматичен, то когато скицираше и говореше пред мен аз чувствавах вътрешно в себе си кои сили доминираха чрез Словото Му. Когато говореше в мажорна гама, а тя има отношение към мощните натури. Тогава винаги чувствавах в слънчевия си възел една радост, една интимност и едно приятно усещане се разливаше в мен. Виждах накъде я насочваше Учителят.

А когато я насочваше към интелектуалните натури аз усещах друго не-

що. В мен силата Кундалини веднага се възвисяваше и активизираше и виждах как блокираха съзнанието ми в даден момент. После всичко протичаше по своя нормален ход.

При хроматичната гама има едно уравнивяване между ума и сърцето. Имаме приближаване към Космичното единство, където се чувства пулса на хармонията.

В момента тези неща идваха като откровение. Те съвпадаха с Неговите мисли. Това беше за мене свещенодействие. Не ги споделях с никого. Събуждаше най-дълбоките сили в мене. Такива личности Той непосредствено ги обозначаваше. Такъв пример бе Магдалена. Аз й уреждах паспорта, уреждах й пътя, когато тръгваше на Запад по заръка на Учителя. Тя обиколи 14 страни с този паспорт по поръчение на Учителя. Затова бе необходимо и пари. Аз трябваше да ги взема от Тодор Стоименов. Обикновено Учителят напише на едно листче само числата на сумата и нищо повече. С това листче аз отидох при Тодорчо и му го подавах. Аз не му давах никакви обяснения и те се настрояваха срещу мене. Мислеха, че това са пари определени за мен. Казах на Учителя за обвиненията срещу мен. Успокои ме: „Те не разбират. На пощальона трябва да му се заплаща, когато заминава за Европа.“ Тези неща за пръв път ги изнасям. Не съм споделял с никого.

Беседите са фокуси на космически сили за дадено място и дадени събития. Когато се подредят в бъдеще беседите, както са издавани по години, по месеци и по числа, ще се намерят много големи аналогии. Ще дойдат подготвени хора, които ще проучат всичко. Ние, нашето поколение сме построени по друг начин.

Учителят ми каза, че 22 глави от Откровението на Йоанна представляват 22 столетия от човешката история, начинаей от времето на Христа. Всяка една глава прави едно столетие. Това са живите сили за разгръщане на една култура. Също и Школата на Учителя трая 22 години от 1922-1944 г. Ето защо за всяка една година от Школата на Учителя съответства за едно столетие. Словото и беседите на Учителя в една година от Школата Му са предназначени за едно столетие. Беседите на Учителя от 1922 г. при отварянето на Школата са за този век до 2000-та година.

Една от най-големите мистерии в Кабалата и Астрологията е числото 12, което е свързано със зодиакалните знаци. Най-голямото противоречие е, че зодиакалните знаци пространствено не се покриват с небето. Зодиакалният кръг е в по-висш свят. Това е по-висш свят. Това е дълбоко-мистично изражение на динамични сили, които действуват в Битието. Кабалата, това са първите 12 букви на Зодиакалните знаци. Останалите букви са на съзвездията от северното и южно полушария. Когато древните са правили магически операции, те са имали своето значение. Днес методите са променени и не важат. Изучаването на тези старинни науки е подобно на дим, който излиза през комина. Те остават като архива пред Учението на Учителя. По време на Школата на Учителя, Той лично ми каза, че чрез тези 12 категории знаци от зодиакалния кръг, чрез които Той работи, то зад всяка категория и зад всеки знак стоят 10 души. Един като падне на бойното поле, друг го замества. Тук няма нещо определено и статично. Това е повечето мистично и динамично. Тези актьори на сцената, които играят по зодиакалния кръг в различни времена, то идва момент, когато едни си заминават, а други идват. Учителят не искаше да се повторят старите грешки и да създадем династични йерархии и да създадем ритуали от Учението. Затова един се поставяше на съответното място, работеше там и когато му свършваше времето, той си заминаваше. Тогава на негово място идваше друг, но с нови качества и възможности. И така кръгът

се движеше и зад всеки знак стояха 10 души и очакваха своят ред. Затова Учителят споменаваше, че за да се реализира една Божествена идея трябва да има 10 човека и всеки слага своят подпис под нея и реализира своята си част докато последният реализира целокупната идея.

Горните съждения, които изказахме в разгръщащите се по нататък страници ще ни станат постепенно по-ясни.

14. ТРИТЕ МИСТЕРИИ В БИТИЕТО

В един много важен разговор Учителят ми повери следните велики истини, които, за да бъдат разбрани в тяхната дълбочина, необходима е мистика на посветения, дълбокото знание на окултиста и творческия дух на общочовешкия реформатор.

Той ми каза, че има три вида мистерии: а) малките мистерии, които са свързани с принципа на Любовта; б) големите мистерии, които имат отношение към принципа на Мъдростта и в) великите мистерии, отнасящи се към принципа на Истината. Тези три мистерии на принципите през време на неговата школа в българския народ, ще се изразят в три Космични вълни. Първата вълна произтича от принципа на Любовта. Тази Космична вълна на любовта, според Него, ще внесе новия живот. Това е една от вратите на посвещението. В това посвещение има три важни момента: първият момент е обръщането към Великото космично начало; след обръщането идва вторият момент - покаянието. В този втори период човекът ликвидира със своята индивидуална, семейна, обществена и национална карма. След това настъпва третия момент - спасението и човешкото съзнание встъпва в пътя на ученичеството.

След като Любовта внесе живота, тя отново се качва в своите висини - в света на принципите или есенциалният свят.

Втората вълна, която настъпва след вълната на Любовта, е Великото космично течение на Мъдростта. Мъдростта, която ни разкрива големите мистерии в битието, ще донесе онова велико знание, което ще се изрази в два важни периода. Първият период от тази космична вълна Учителят го нарича възраждане, а втория период - ново раждане. При ново раждението човек ликвидира своята расова карма, скъсва всички окови, които го свързват със света на личността. След като Мъдростта даде онова велико знание, тя отново се прибира в света на принципите.

Третата космична вълна, която идва след вълната на Мъдростта произтича от Истината. Според Учителя при тази вълна също има два важни периода. Първият период, при който се ликвидира с общочовешката карма, като по този начин ученикът прави връзка със своето безсмъртно начало или влиза в пътя на посвещение във великите мистерии на Битието. Ликвидирането с общочовешката карма е най-великата жертва, когато ученикът минава през кръста на живота и се справя с две важни качества - със своята венерина чувствителност и с марсовия си природа на гнева - злобата и отмъщението.

След посвещението настъпва един от най-важните периоди при вълната на Истината - Възкресението, т.е. става едно със своя Учител.

При Истината човек добива своята свобода и става сътрудник на великата разумна природа. Тези три вълни, тези три принципа след като дадат съдържание и ритма на Новата култура, те отиват и се възвръщат високо към сферата на есенциалния свят. Тези три принципа на Любовта, Мъдростта и Истината, след като изразят своето съдържание на физическия свят, те отново се възвръщат към есенциалния свят на принципите, а съдържанието остава да се реализира на физическия свят. Истината, след като покаже пътя към

свободата, и тя се оттегля при Любовта и Мъдростта - в света на принципите.

Така скициран този важен съществен разговор, който има отношение към самата същност на Школата на Учителя - ще бъде предмет на разглеждане в следващите глави.

15. КОСМИЧНАТА ВЪЛНА НА ЛЮБОВТА

Съществува един дълбок паралелизъм и една тясна функционалност между страните на двата горепосочени триъгълници. За по-голяма прегледност кармичният триъгълник на българския народ ще наричаме „малкия триъгълник“, а този на човечеството - „големият триъгълник“.

В малкият триъгълник, страната, която представлява емоционалното съзнание е във връзка със страната от същото естество на големия триъгълник. Тази страна - емоционалната на двата триъгълника - има отношение към вълната на Любовта.

Интересно е да отбележим как Великият Мъдрец подготвяше своите актьори във великата драма, която се играеше в Неговата школа. Въпросната сестра Магдалена Попова, преди да започне да играе своята роля - започна да ми предава уроци по френски език. Тя представляваше интересен екземпляр от голямата колекция на веригата души около Учителя. По възпитание и образование тя се е школувала в един католически пансион. Езиците ѝ се поддаваха много и знаеше няколко модерни европейски езици. По характер беше много чувствителна, крайно самостоятелна, упорита, с изисквана интелигентност. Тя имаше много голям интерес към идеите на Учителя, към новите начала, които влизаха в живота, които Учителят постепенно разкриваше в Своите беседи.

Величието на Учителя се изразяваше в онази могъща духовна природа на Неговия характер, където се чувствуваше ритъма на космичния пулс. Неговото кристално чисто сърце, където липсваха всякакви примеси от религиозни суеверия, догми и заблуждения, привличаше магически душите към Себе си. Мъчно човек може да направи вътрешен контакт с Него, ако няма онази голяма преданост и мистичен копнеж към тази чистота, която беше най-реалната връзка с мистичния свят, в който Той живееше.

Магдалена често започна да прави посещение на Учителя заедно с мен. Тя в Неговото присъствие усещаше дълбоко кристалните извори на мистичната чистота. Тя изпита трепетите на онова Висше Целомъдрие към Първата причина, към Космичното начало, чийто представител реално се изрази чрез присъствието на Учителя. Той владееше всички тези вътрешни Космични сили и по пътя на въздействието упражняваше колосално влияние не само върху нейното съзнание, но и върху мен. Неговото присъствие даже и физически, както за нея, така и за мен - представляваше не само необходимост, но и една велика загадка. Ние двамата с нея непрекъснато го следвахме. Той беше оказал едно голямо внимание и доверие към нея и към мен, което с никакви отношения не можеше да бъде заменено.

Това бе същата Магдалена Попова, която обиколи 19 държави и която Учителят нарочно изпрати в Европа. Винаги Учителят пред мене я наричаше пощальона, която разнася пощата на Учителя по чужбина. Тя отиде в Холандия с една много голяма задача, с едно поръчение от Учителя и носеше писмо от Него. Тя отиде там на конгреса на теософите и намира Кришна Мурти, че обядва някъде. Но той като я видял поискал да избегне срещата. Тя като видяла това извикала: „Не, стойте! Вие ще ме изслушате, защото Вие не сте разрешили въпроса с жената!“ Тя е имала дълъг разговор с него. Занесла е от

Него поръчението и писмото на Учителя. И не след дълго време този човек, който го готвеха да го обявят за Миров Учител, Помазаник на Небето, той след един месец се отрече и разтури този теософски „Орган на звездата“ и си дойде в своето естествено състояние на един скромен ученик без тези претенции и титли, които му възлагаха теософите. Това е една голяма мистерия с него.

Магдалена действително заинтересува доста хора в Италия. Там имаше някаква любов и може би се е омъжила. Бе интересно, че в който народ отиде и се върне след това на Изгрева, тя донасяше част от аурата на този народ. Като се върна от Испания, дойде с една цигулка и като трубадур облечена. Магдалена играеше едни медиумични роли, които за мен представляваха не само интерес, но ме караха да мисля задълбочено, да видя как един Учител може да изпрати един посланик и този посланик действително да донесе от флуидите на този народ. И след това Учителят работеше с флуидите на този народ. Магдалена беше като една антена. Конкретни задачи бяха й поставяни от такова естество, че тя повечето трябваше да говори за беседите на Учителя и да се търсят начини дали могат да излезат на чужди езици. Тя посещаваше разни духовни общества. Нейната роля беше повече медиумична отколкото напълно съзнателна. Тя беше инструмент в ръцете на Мъдреца от Изгрева. Учителят я зареждаше като акумулатор, тя отиваше там, свършваше си работата и се връщаше. Тези мистерии са в обсега на възможностите на Учителя.

Нейната медиумична природа донесе много непредвидени неща в Школата. В нея влизаха пакостливи духове и се противопоставяха срещу Учителя в някои моменти. Ставаше като един медиумичен канал, чрез който се изливаше изверженията на българското обществено съзнание, което се противопоставяше и пречеше на Учителя по това време.

Действително Магдалена в самото начало влизаше като представител на една от страните на българския триъгълник. Това се вижда ясно от нейните задачи. Тук има да се изживяват кармичните положения на един народ от миналото, както и на другите народи, защото българския народ е свързан с целия свят. Според Учителя България представлява черния дроб на общочовешкият организъм. А черният дроб е най-важният орган в един човешки организъм. Той обработва всичко и предава на човешкия организъм това, което му е необходимо. Ролята на Магдалена не може да се нарече мисианска. Тя е чисто и просто необходима за трансформиране на тази карма. То е много ясно ако се вгледаме в нейната фигура. С единия крак тя куцаше. А краката на човека според Учителя представляват неговите добродетели. Когато човек стъпва на краката си и ходи показва, че той работи с добродетелите си. А тя куцаше. И това показваше, че при нея добродетелите липсват.

Затуй вършеше тази задача дадена от Учителя, за да може индивидуалното да се повдигне. А едновременно с това бе и инструмент в ръцете на Мъдреца, за да тушира и трансформира кармата си.

Възрастните приятели възмутени и недоволни от нейното поведение искаха да я махнат. Учителят каза: „Ако премахнем Магдалена, трябва някой от вас да заеме нейното място.“ Всички замлъкнаха. Тези противоречия, които съществуваха в Братството преминаваха през Магдалена и тя беше жертвата на тези противоречия. Защото в самото Братство се проектират самите народи от света. Това са сили и това са души от света, които се насочват към Изгрева. А братята реагираха срещу нея и нейната роля, която тя изпълняваше. Тя не беше фактора, а Учителят беше фактора. Тя беше едно огледало, в което да се оглеждат другите. И тези реакции, които се явяват в другите накрая отиваха у нея и излизаха като нейни недостатъци. А това бяха техните недос-

татъци, които виждаха в нейното лице, защото тя беше едно огледало, в което те се оглеждаха сами.

Поповете я бяха подкупили да говори срещу Учителя. На Изгрева Учителят я запита: „Колко пари ти дадоха поповете?“ „Обещаха ми 5 хиляди лева, а ми дадоха половината.“ Учителят поклати с глава: „За много малко си ме продала. Аз струвам много повече.“ Тя вдигна рамене и допълни: „Излъгахаме. Това, което ми обещаха не ми го платиха.“ Като медиумична натура тя можеше да върши никакви отклонения. Дори имаше съдебен процес срещу Учителя. Тя беше извикана да свидетелствува срещу Учителя. На съда я питат: „Ти къде беше?“ „Бях в един кой си град?“ А Петър Дънов къде беше?“ Магдалена отговаря: „Той беше в София, но се излъчи от тялото си и дойде при мене.“ Тези неща за юридическото съзнание бяха блънуваници на едно болно съзнание и това изказване за тях не представляваше нищо. Но всъщност това е било вярно, че Учителят е могъл да се излъчи и да отиде при нея и тя да го е видяла. За нас това е знание от Словото на Учителя и една реалност, на която не веднъж сме присъствували. За съда това бе измислица. Накрая тя беше жертва на тази карма между този народ. Като се иждиви тази карма, като се изразходва ще бъде добре и за народа, в който живее и за самата нея. Едно такова действие преднамерено от нея не е съзнателно, а на тъмни сили. Много мъчно може да им се даде обяснение. Знанието го има в Словото на Учителя.

От една страна имаше личността Магдалена и нейния живот, нейната меродавност и нейните възможности, а от друга страна онова, което тя изпълняваше като страна на този български триъгълник. Когато тя стоеше пред Учителя и пред мене, тя имаше съвсем друг образ. Тя имаше една преданост, една любов към това Висше същество - Мъдреца, който ѝ разкриваше Истината. Но когато влезе в обществото на този народ тя възприемаше всичките нечистотии на това общество. Затова Учителят казваше, че тя е един канал, през който трябва да минат тези нечистотии. Противоречията не бяха само в нея, но и в цялото общество като израз на човечеството. Това е много сложен въпрос, изисква много голямо знание. Да познаваш Словото на Учителя и да си присъствувал тук на Изгрева, и да си видял как всеки един човек тук играе някаква роля и изпълнява някаква задача поставена му от Учителя в повечето случаи несъзнателно.

Имаше много опитности с нея, които ако ги разкажем са в неблагоприятна светлина за нея. Изявяваше се като враг на Братството. В града тя няколко пъти се бе качвала на маса и бе говорила срещу Учителя. Но тя беше една от страните на този български триъгълник. И нейният живот и животът на това общество трябваше да се види и след това трябваше да се оправи, като се разреши чрез знанието дадено от Учителя. Магдалена беше от гр. Пловдив. Била е много добра ученичка, с религиозно съзнание и църковно възпитание. Като човек отначало тя беше много възпитана, с обноси и много етична. Но като започна да играе тази роля, понеже влезе в тези кармични възли, то в поведението ѝ стана промяна. Тя вече имаше ексцентричности и отклонения на съзнанието. Това е в реда на нещата при нейната роля. Аз се чудех как това същество можеше да издържи туй голямо напрежение, което се създаваше в Школата. Чудя се, как нейната нервна система, нейният мозък, нейният двойник можа да издържи. Да издържи тази концентрация на отрицателни мисли и форми на цялото братство срещу нея. Това отрицателно отношение към нея от братството, като водопад падаше надолу от стотина метра върху нея. Как можа да издържи не мога да проумея. Освен това тя ходеше по чужбина по поръчение на Учителя, а това не беше лесна работа. Това ме учудва дори и се-

га. Как издържа на цялото това напрежение. Но понеже зад нея стоеше Мъдрецът и знаеше до къде тя можеше да издържи. Това са въпроси от скритата Школа, от вътрешната Школа. За да се говори за тези големи проблеми трябва човек да има знание. И то знание от Словото на Учителя. Ето как от различните страни на общественото съзнание се отразяваха по съвсем различен начин в техните представители, които присъствуваха като посланици на Изгрева. Така че всяка страна на общественото съзнание на този народ имаше свой представител и посланик на Изгрева. А Мъдрецът с тях работеше и чрез тях работеше върху съзнание на този народ и върху останалото човечество.

Трябва да отбележа, че в същия период аз направих една връзка и с един от моите съученици под давлением на Учителя. Този именно ученик представляваше съответната страна на големия общочовешки триъгълник - емоционалната страна и интуицията. Интересна индивидуалност представляваше този ученик - Георги Марков. Той беше студент по математика, с висок ръст, едър, мастит. Най-силно впечатление в главата му представляваше челото, в което липсваха данни на развит конкретен ум, но за сметка на това творческите поетически способности бяха развити и същевременно той беше надарен с висока интуиция. За него най-трудният предмет представляваше аналитичната геометрия в университета, понеже както и по-горе подчертахме, липсваше му добре развит конкретен ум.

По това време Учителят беше недостъпен. Той приемаше непрекъснато посетители, но тези посещения се развиваха под знака на една голяма резервираност, тъй като посетителите нямаха онази голяма подготовка да направят една реална връзка с духовния свят на Учителя. Полето, в което се развиваше активната духовна дейтелност, беше центрирана около Георги Марков, Магдалена Попова, Любомир Аулчев и мен. Много често на Изгрева Учителят, Георги Марков и аз имахме дълги, дълги разговори. При тези разговори се чувстваха притоците на онези мощни духовни енергии, които създадоха условия, онази топла мистична привързаност между двамата ни и Учителя. Тези отношения се изразиха в един голям импулс да издаваме двамата едно списание „Нов живот“. Към редактирането на това списание привлякохме и един от другите наши съученици - Петър Пампоров, който излизаше от средите на въздържателите и толстоистите. При тези разговори на Георги Марков и мен с Учителя непрекъснато настояваше да присъствува и Магдалена, която излизаше от рамките на ежедневиия живот и навлезе в областта, както я наричат на научен език - хиперестезия. Силният флуид на мистичност бе изразен в един копнеж към Незнайното, Великото, Космичното, явяващ се като следствие от духовно-интимния досег с Учителя. В Братството това въздействие върху Магдалена се тълкуваше като една екзалтираност, която събуждаше в самото общество една ревност. Така Великият Мъдрец фокусира съзнанието на Магдалена към онзи копнеж на чистота и целомъдрие, който в последствие трябваше да стане достояние на цялото общество. Така беше силно въздействието върху мен, че тези грамадни Космични сили, които придоби от връзката си с Учителя я заставиха да пласира тези сили почти в страните на цяла Европа. Тя пропътува около 19 държави.

Веднъж аз зададох въпрос на Учителя: „Какво представлява нейната роля в чужбина?“ Той ми отговори: „Това е пощальона, който ще разнесе кореспонденцията Ми в чужбина.“

Тази Негова мисъл ми стана ясна при следния интересен случай. През нейните непрестанни излизания в чужбина един път отиде в Холандия. Тя носеше някакво важно съобщение до водачът на теософското общество Кришна Мурти. По това време мисис Ани Безан - една от водачките на теософския

орден - подготвяше условията да провъзгласи Кришна Мурти, или както го наричаха Алциони, за Миров Учител. Точно в тези интересни моменти Магдалена трябваше да отиде да занесе известието, което ѝ беше дал Учителя. Понеже аз бях връзката между Учителя и нея - при излизането ѝ в странство, тя ми разказваше всички свои преживявания в чужбина. В случая, относно Кришна Мурти тя ми разказа как той неохотно от начало я приел да я изслуша, даже тя му казала следната мисъл: „Вие не ме приемате, понеже не сте решили въпроса с жената“. Интересно, че след нейния разговор с него, след като му предаде съобщението от Учителя, този индус не след дълго време трябваше да се откаже от тази мисия да бъде проводник на Мировия Учител и върховен водач на теософското общество. Този случай споменаваме мимоходом, а на друго място ще го анализираме по-подробно.

Списанието „Новият живот“ стана един важен център за разговори между Учителя, Георги Марков и мен. Ние двамата бяхме много самонадеяни, мислехме, че чрез него популяризираме Великите идеи на Учителя. Смятахме, че тази космична вълна на Любовта, изразена в методите на новия живот, ще се разлее магически по всички народи.

Спомням си, че първата статия на списанието, която аз бях писал под заглавие „Космичното Съзнание“, под голямото вдъхновение, че ще стана един проповедник за мистичната чистота в целия свят. От всичко туй ставах малко ексцентричен. Тази ексцентричност се изрази в напуцването на университета и напълно отдаден на големите проекти за този голям мисианизъм. В същото положение беше и Георги Марков и той не можа да си вземе изпита по аналитична геометрия, въпреки настояванията на Учителя.

Учителят внимателно следеше нашите постъпки и виждайки тяхната крайност, на първия младежки събор, Той трябваше да отстрани тази едностранчивост. Георги Марков изживя това положение най-силно. На този младежки събор най-ярко се изрази вълната на Любовта. Съборът бе епохален и се състоя в новопостроения салон на ул. „Оборище“. Първият ден на събора беше много интересен. Небето беше кристално ясно и синьо като сапфир, без всякакъв облак. Учителят бе вдъхновен и целия светеше. Учителят откри събора с беседата „Разцъфтяване на човешката душа“. Беседата беше изпълнена с най-великия копнеж на човешката душа и върховната връзка с Космичното начало по пътя на чистотата.

На този I младежки събор през 1923 г. Учителят даде пълен простор за проявление на младите академични сили, които изнесоха редица реферати из областта на науката, мистицизма, окултизма и обществения живот. Рефератите бяха изнесени от по-крупните индивидуалности - Добран Гарвалов, Кузман Кузманов, Георги Радев, Георги Марков, Георги Томалевски, Боян Боев, Петър Пампоров. Също и аз изнесох реферата „Анархизмът и новото учение“. Учителят ни изслуша, наблюдаваше ни и после говори на всички и ни даде пътя на Школата. Учителят каза: „Сега Аз мисля, че списанието „Новият живот“ ще умре, понеже баща му и майка му не бяха напълно духовни. Вие казвате: „Да започнем нещо самобитно!“ Ами че кое е самобитно? Самобитно е само това, което не умира, самобитно е само това, което е Божествено. Вложихте ли в „Новия живот“ реалност, Вложихте ли нещо Божествено? Не, вие вложихте ваши идеи. Кажете ми: „Кое е новото в „Новия живот“? Това не е за упрек, но посочете на ония пасажии, които са нови, които за пръв път се явяват, кое е новото нещо?“ (I Младежки събор, ст. 65-66).

Списанието „Нов живот“ до този събор беше излязло в три броя. По указание на Учителя беше заменено с ново списание - „Житно зърно“. Списанието „Житно зърно“ стана център за проява на академичната младеж.

На този Младежки събор Учителят даде разрешение да се издава едно младежко списание, но в него трябваше да залегне една Божествена идея. В това младежко списание трябваше да има единство в основата и разклонение в изпълнението на това списание, защото окултния закон не търпи разединение, но разрешава разклонение.

Наистина този събор се яви като пълна реализация на тази мощна Космична вълна на Любовта, която разкриваше перспективите на един нов живот. Като важна предпоставка за този нов живот се явяваше въздържанието, което беше само подготовка, но центърът представляваше пробуждането на мистичното съзнание.

Едно от важните действия във великата драма, която се играеше в школата на Учителя, трябваше да бъде приключена. Това се изрази в заминаването на отвъдния свят на един от важните актьори в това действие - Георги Марков. Това широко сърце, изпълнено от копнежи на голямата любов си замина по един много странен начин. Спомням си, че през тази година бяхме на летуване на Рила. Георги беше останал в София като болен. Учителят ме подсети да се върна при него. С моя добър приятел Борис Николов употребихме големи старания да облекчим болестта на Георги Марков. Учителят се завърна от Рила и прие Георги Марков на дълъг разговор. След разговора, излизайки от приемната стая на Учителя, Георги ми подари своя часовник, като ми каза, че неговият земен път е вече към своя край. Учителят му казал да остави физическото си тяло при родителите си - в своя роден град - Лом. Раздялата ми с Георги беше наистина твърде трагична. Той беше един от най-преданите ученици на Учителя, пълен с идеи и с младенчески възторг за осъществяване на един нов живот на земята.

Георги Марков беше много популярен в братството. Същото бе и в университетските среди. Ходеше с брада, дълги коси и беше интересен образ. Той имаше големи планове, бе с широко сърце, не беше скъперник и раздаваше парите на нуждаещите се. Имаше пари понеже беше богатски син. Винаги беше отзивчив към всички, да помага било с парични средства, било със съвети. Раздаваше се, разтваряше се към всички. Един човек, който беше символ на алтруизъм, на една широта без всякакви външни постановки на религиозност. Напротив, в него преобладаваха социалните чувства, братските чувства. Той беше непрекъснато като изразител на този живот. Понякога като раздаваше списанието „Новия живот“ в университета, напълнеше кошницата с гевреци. Даваше по един геврек и по един брой от списанието безплатно. А на времето геврека не беше без пари. И с един геврек бедния студент можеше да изкара един ден без да яде друго. Георги беше много оригинален като месианец, който се сливаше с тази идея за служение към човека, към брата, към оскърбления. Той беше надарен. Пишеше стихове и проза. Винаги говореше за бисерите на океана и на живота и за слънчевите деви. Беше разнообразен и поетичен, и научен, и социален. От неговата поезия има само в списание „Новия живот“.

Георги Марков си замина към 1930 г. Последният му разговор с Учителя беше много интересен. Аз стоях вън. Той влезна при Учителя много натъжен, угрижен и потиснат. Той беше болен от туберкулоза и болестта беше напреднала. Той продължи да разговаря с Учителя няколко часа, а през това време аз го чаках. Когато излезна от стаята на Учителя лицето му сияеше. Само туй можа да ми каже, когато ми даде часовника си за спомен: „Учителят ми каза да отида в Лом. Моят живот вече е в своя край. Затуй аз си заминавам.“ Тръгна си внезапно. Дори аз не можах да го изпратя. Беше толкова екзалтиран и вдъхновен. Учителят го беше закачил за един друг свят, за онзи

Космически живот, за който мечтаеше. След една-две седмици той си замина от този свят и на Изгрева получихме неговият некролог от близките му.

Много младежи в цветуща възраст от 1925 до 1935 г. постепенно един след друг си заминават от туберкулоза. От друга страна това буди недоумение в човешкия ум. Как може, и то в присъствието на един Миров Учител, който познава и работи с цялото човечество и владее алхимията на живота, да позволи такова нещо! Да позволи ученици, които са млади, които са учили за новия живот постепенно да си заминат и да напуснат физически Школата Му! Този въпрос има външни и вътрешни страни. Външната страна е, че буди недоумение, понеже си заминават толкова млади хора. Към Учителя имаше привързани много хора, защото Той ги беше лекувал от рак, от туберкулоза и от други страшни болести и те бяха оздравели. Това всички го знаеха и го виждаха. Но туй покосяване на младежите, които наполовина заминаха за Невидимия свят има свой вътрешен смисъл. Вътрешния смисъл е този, че когато се играе известно действие в една пиеса, актьорите които си изиграват ролите, вече не са нужни. Те си заминават. След това трябва да дойдат други актьори. Защото Учителят на тези души им дава простор да си заминат, защото те Му са необходими в Невидимия свят. Те са елементи необходими за Него. Те Го придружават като души в Невидимия свят и са в Школата Му, която е в Невидимия свят. И затуй втората вътрешна храна е по-дълбока и мистична и може да я разбере човек, който има просветление. Иначе всеки човек би се спянал.

Аз имах следният случай: Имаше едно същество, много надарено, беше певица. Беше пристигнала от САЩ, където нейният баща го бяха убили гангстерите. Учи в Американския колеж и в университета. В един момент се разболява от едно заболяване, казва се ендокардитис лента, заболяване на сърцето. Аз отидох да питам професора, какво ще стане с нея. Той ми каза, че това е шести случай в България, че при предишните случаи петте човека са починали и че тук само Господ може да помогне. Когато отидох при Учителя да Го помоля да й помогне, Той ми каза, направо и ясно на поляната: „Рекох, природата е крайно икономична. За да закърпи това тяло ще изразходва повече енергия, отколкото да създаде ново тяло и да се роди отново.“ След няколко дни тя си замина. Ето, имате и вътрешната страна за смисъла и цената на един човешки живот.

Тук е мястото да направим един анализ върху двете сходни страни на двата кармични триъгълника на българския народ и на човечеството. Докато Магдалена Попова играеше ролята на религиозното съзнание, импулсирано от онова фанатично щестлавие, то Георги Марков изразяваше онова велико подсъзнание, където работеха съществата извън човешката еволюция. Това съзнание виждаше Учителя като сбор на всички велики души като един свят на онази мистична чистота и Космична красота, която събуждаше в човека онова велико съзнание с един висш критерий и мироглед за дълбокия смисъл на живота. Това велико съзнание даваше съответната стойност и право на съществуване на всяко същество. То търсеше онази функционална зависимост между всички явления в природата, онази дълбока разумна връзка между всички природни царства, които по пътя на взаимопомощта и жертвата самоизграждат живота.

Докато съзнанието на Магдалена излизаше от областта на историческия Христос, на едно религиозно съзнание, тясно, ограничено и фанатично - то съзнанието на Георги Марков навлизаше в една нова област, където личността изчезваше, душата излизаше от феномените на физическия свят, които изразяваха само формите на живота и оттам отиваше към света на закони-

те, които изграждат формите и най-сетне се въздига в света на принципите, които разкриват дълбокия смисъл на живота.

Така че както Учителят многократно го подчертаваше в частни разговори или в беседите Си, кармичният свят на тяхното и фанатичното религиозно съзнание ще представлява условие за проява или по-конкретно казано - тор за семената на идеите, произтичащи от света на подсъзнанието.

Светът на съзнанието търсеше Божественото извън себе си като нещо обективно, историческо, докато подсъзнанието търси тази космична опорна точка вътре в себе си, то се отъждествява със самото Божество. Това са новите елементи, които ще легнат в културата на шестата раса, в културата на синовете Божи. С тези велики идеи си замина за отвъдния свят Георги Марков, който беше и един добър проводник за идеите на Учителя. През този период на това важно посвещение, което минаваше цялото братство, Учителят чрез своите беседи изпрати своите мощни мисли в етера, за да разчисти пространството от всички религиозни заблуди, форми и ритуали, които старозаветният свят създаде чрез различните черкви в човечеството. Учителят смело рушеше всички религиозни догми и целия йерархически порядък, създаден от религиозното съзнание.

Този свят трябваше да рухне, за да избликнат струите на мистичното подсъзнание, което внасяше онази чистота, онова непосредствено влизане на човешката душа в космичния свят без всякакви посредници, изразени в черкви, личности, секти и всевъзможни религии.

През тази вълна на любовта Учителят даде едно ново понятие на идеята за мистиката, според него мистиката, това е онзи непреривен копнеж на човешката душа към чистота. Чрез тази формула Учителят събори всичките теологични, лъжливи схващания, създадени през вековете от разните църкви, тури край на всички безконечни религиозни спорове. Той издигна онзи жив храм на чистота, в който се служи на живия Бог, проявен като множество в творението и като абсолютно единство в своята същност.

Наистина тази дълбока мистична вълна се почувствува в обществото около Учителя. Тя най-първо се прояви между актьорите на малкия и големия триъгълници, за да се прояви после в обществото, в народа и в цялото човечество. Мощните мисловни вибрации на Учителя, изразени чрез Неговото Слово те влязоха в аурата на земята, за да я прочистят и подготвят за новия живот, който постепенно започна да се проявява. През този период беседите Му бяха изключително насочени срещу неизпълнените задачи, които духовенството си беше поставило през вековете. Духовенството реагираше усилено чрез пресата и по всички други възможни начини, даже прибягна към отлъчване на Учителя и последователите му от църквата. Никой до сега на земята не е хвърлял такава обилна светлина върху религиите и техните отклонения от великия космичен живот, както това направи Учителя.

При тази вълна на Любовта, която Учителят отправи към цялото човечество, в непрестанното ми общение на физическия свят с Него, в мен се разви центъра на слънчевия възел. Неговите мощни вибрации се разляха по целия организъм. Аз станах толкова чувствителен, може би това се дължеше и на обстоятелствата, че живеях съвършено чист живот и започнах да виждам и чувствавам Учителя къде е Неговото физическо присъствие. Стойки на Изгрева, който се намираше при най-благоприятни климатически и атмосферни влияния всред боровата гора, това спомогна, както Учителя ми беше казал в онзи важен разговор, че най-първо ще бъде прочистено физическото ми тяло, после моето емоционално или астрално тяло. Това пречистване наистина ми упражни огромно влияние, аз започнах да виждам всички болезнени състоя-

ния на хората и в тяхното присъствие бях в състояние да определям диагнозите им, да предвиждам заминаванията на много хора, да чувствавам електромагнитните полета на различните съзнания. Изобщо в мен се събудиха мощни окултни сили - положение, което споделях с моя голям приятел Георги Марков и отчасти с Любомир Лулчев, който се сближи с мен. Даже последният понякога изпитваше едно смущение при проявленията на тези окултни сили в мен. За мен това беше от голямо значение, защото по природа бях голям реалист и докато аз сам лично не дойдох в контакт с тези мощни окултни сили все се отнасях скептично към цялата литература, която третираше тези въпроси. Понеже по природа нямях това религиозно съзнание, нито пък това свещено отношение към преживяванията на апостолите, пророците и различните мистици и окултисти, за мен най-голямата космична реалност на тези окултно-мистични сили представляваше Учителят. За мен Той представляваше най-големият авторитет на земята. Неговата чистота ме обгръщаше все повече и повече. До каква голяма степен се отнасях критично към окултните науки се вижда от следното обстоятелство. За мен окултните науки, например хиромантия и хирогномия - представляваха нещо неясно, неточно, смътно и за да се убедя в тяхната истинност, като студент по философия, трябваше да обикалям всички факултети, да разглеждам стотици и хиляди ръце - докато най-сетне се убедих в някои техни твърдения. За тази наука най-силно ми повлия Учителят. По цели часове ми предоставяше своите ръце да разглеждам линиите, на които той лично ми изразяваше тяхната история на създаване през различните култури и раси, и когато в Неговата ръка видях линията на шестата раса, която ще се появи впоследствие в ръцете на хората, изпитах наистина грандиозното величие на живата разумна природа, която непрестанно пише върху нашия организъм. Тогава ми стана ясно и чрез другите окултни науки - как човешкото тяло е израз и синтеза на историята на човечеството. Тогава разбрах, че всичко в природата е живо, разумно, подчинено на едни велики закони, които създават и творят хармонията в Битието. Разбира се тези окултни сили могат да се развият в човека само по пътя на любовта, която изпитваме в мощната аура на това космично същество,, което е призвано да завърти колелото на историята на човечеството. Това същество като мощен магнит упражнява мощно влияние, за развиване на тези скрити окултни сили които ще се пробудят във всички човеци през новата култура.

Любовта е най-голямата магия в Битието. Тя е онзи творчески двигател, който не само твори формите, но дава идеите през различните култури, които се явяват като необходими стъпала в пътя на човешкото усъвършенствуване. Тази мощна сила като принцип слиза на земята - чрез великите пратеници на Небето, за да внесе струите на новия живот.

16. ЗВЕЗДНИЯТ СВЯТ

Интересната дружба за която главната причина беше Учителят, с големия ми приятел Георги Марков не беше само причина да се роди списанието „Новият живот“ но стана и един голям стимул в моя живот да обикна Звездното небе. Една от дисциплините която изучавах Георги в университета беше астрономията. Чрез него аз имах на разположение редица трудове по астрономия и разговорите, които имах непрекъснато с него и с Учителя, събудиха в мене дълбок интерес към тайнствения свят на Небето.

В скоро време се запознах с най-важните съчинения на тази наука, паралелно с нея проучих и индивидуалната астрология. И двете дисциплини наистина ми дадоха една основа - едната ми разкри анатомията на Небето, вто-

рата - неговата физиология, но цялата тази материя не ме задоволяваше, душата ми жадуваше за нещо много по-дълбоко, исках да проникна в мистериите на психичната част на звездния мир.

В това направление най-силен тласък ми даде Учителят. В редица разговори Той ми разкри известни тайни страници из областта на една нова наука - астрокосмична синтеза. Тези разговори някой път се водеха между Учителя, Георги Марков и мен, непосредствено под дълбочините на синьото небе. Аз няма да се спирам в подробности върху тази най-интересна наука, по нея има много страници писани в книгата „Новата култура в ерата на Водолей“ („Учителят и Школата“) и в книгата „Астрокосмична синтеза“. Тук само ще отбележа, че зодиактът за Учителя беше нещо живо, той представляваше полето, където се пишеха страниците не само на човешката история, но страниците на цялото Битие. За него всеки зодиакален знак представляваше цял свят, общество от напреднали същества, които със своята творческа мисъл упражняват влияние върху всички живи същества. Имаше важни исторически моменти в историята на човечеството, когато Той насочваше своето внимание към дълбокия паралелизъм, съществуващ между планетните разположения и обществените явления. Той гледаше на планетите като на някакви големи същества, които със своите електромагнитни влияния - варианти на могъща слънчева енергия, взимаха участие в живота на всички творения. Също така зодиакалните знаци маркираха епохите, културите и расите в духовно-политическата история на човечеството.

Георги Марков притежаваше широко, необятно въображение и будна интуиция. Заедно с него започнахме да разработваме материалите, които ни даваше Учителя. За мен специално, връзката която направих между астрономията или анатомията на звездния свят, астрологията или физиологията на звездите с астросоциологичното схващане ми разкриха дълбоките творчески процеси в Битието. Започнах да виждам като откровение земния път около Слънцето и слънчевата спирала, като пътуващи светове в етера, които непрекъснато минават през космичните пристанища, по които остават хората или животните по тях и вземаха при себе си и съществата, които казваме, че се раждат. За мен звездното Небе се одухотвори, аз не виждах в разнобагрените слънца на Небето, някакви тайнствено движещи се горящи точки, напротив в техните срещи съзерцавах творческите процеси в Битието.

Също така научих, че колкото са по-редки срещите между планетите, толкова по-големи са техните отражения в духовния, политическия и стопански живот на хората. Космичните и планетните цикли за мен бяха ключове, чрез които тълкувах развитието на историята. Тези мигове на съзерцание и откровение непосредствено изживяни под красивите нощи на звездния свят ми внесоха такъв голям импулс, такова голямо творческо вдъхновение за истинска идейна работа. Може би това беше най-голямата ми придобивка от дружбата ми с големия приятел Георги Марков.

Всичките идеи, които Учителят очертаваше пред мене в разговорите си с Него - това бяха материалите за книгите, които аз трябваше да напиша. Всички тези проблеми аз съм ги разработил в един научен стил, за да бъдат те по-добре разбрани от човечеството. Тези идеи бяха по-късно вложени в книгата ми „Световна астросоциология“ излезнала в Париж през май 1972 г. в една книжка около 250 страници, и то в момент когато в България бяха инкриминирани книгите на Учителя и се правеха ежегодно обиски и се унищожаваха книгите Му от комунистическите власти.

17. ДУХОВНАТА ГРУПА ОКОЛО УЧИТЕЛЯ

Както подчертах вече по-горе, списанието „Житно зърно“ стана важен център на духовно-културния живот, най-вече в средата на академичната младеж, която беше главният елемент на специалния клас. Статиите, които публикуваха в списанието из различните области на специалностите, в които работеше академическата младеж около Учителя ставаха предмет на разисквания и уточнявания на много идейни принципни въпроси. Списанието третираше предимно много въпроси от последните постижения на науката, окултно-мистичните науки и отчасти из разните области на изкуствата.

Беседите на Учителя, които Той държеше се стенографираха винаги от няколко студенти и студентки. Ще спомена за една от тези студентки - Савка Керемидчиева. Тази девойка беше една от най-интересните същества, които заобикаляха Учителя. По баща българка, по майка немкиня, тя следваше философия. Спирам вниманието си върху нея, понеже не само че беше една от важните съработнички и постоянна съподвижничка на Учителя, но и затова, че представляваше като сестра една странна индивидуалност. Висока по ръст, с голямо широко чело, с меки сини очи, се отличаваше с такава преданост, с такава всеотдайна привързаност, с такава готовност за идейна работа, подобно на християнките в първото столетие, когато духовният блясък на могъщите идеи на Исус от Назарет искряха в душите на Неговите последователи. За Савка външният свят не съществуваше, тя като че ли беше забравила своята личност, тя се беше сляла напълно с делото на Учителя. За нея нищо друго не съществуваше освен тесният път на ученичеството.

За да се обхване тази странна индивидуалност на преданост, духовен възторг и подвиг, трябва да се разлистят страниците на книгата „Свещени думи на Учителя“. Тази ценна творба беше родена от непосредствения досег на Савка Керемидчиева с Учителя. Учителят наистина отделяше колосално време за това същество, което до последния момент на Неговото физическо заминаване, стоеше при Неговите нозе. И първото същество, което си замина за отвъдния свят след заминаването на Учителя - беше Савка. Това стана през май 1945 г.

Тук само ще спомена, че главните актьори, които взимаха участие в Школата на Учителя си заминаха твърде млади, може би те бяха вече ненужни на земята, след като са изиграли своята роля.

18. ЕДНО СТРАННО ДЕЙСТВИЕ

Както бяхме подчертали в горните страници, в онзи важен интимен разговор, когато Учителят скицира етапите на моето настоящо прераждане, така се бях вдъхновил, беше ме обладал мистичният огън на първите християни. Като следствие на това раздадох почти всичките си дрехи и си въобразих, че с торбичката на рамо ще тръгна от село на село, от град на град, да проповядвам новите идеи на учението. Благодарение на будното око на Учителя, в една зимна вечер бушуваше голяма буря и Учителят като видя, че треперя от студ - подари ми едно Свое палто, което може би е носил преди десетилетия, с кадифяна яка. Разбира се, този подарък за мен беше цяло събитие. Образът ми беше така отличителен от окръжаващата среда - с дълги гъсти черни коси до раменете, с малки извити мустаци, с палтото - малко „де моде“ - се разхождах гордо из аудиториите на Университета.

Наистина и аз бях един от актьорите на сцената. Топлите струи на под-

съзнанието бяха обладали цялото ми естество, като че ли не живеех с целокупната си моя духовна природа, но като че ли беше активизирано само мое-то емоционално естество - положение, което беше напълно в унисон с развързване на кармата, която беше изразена в емоционалните страни на малкия и големия кармически триъгълници. Аз като че ли бях символ на онези слънчеви дечи, на онази невинност и истинско целомъдрие, към първопричината, към космичното начало, чийто най-реален образ беше изразен в могъщия духовен образ на Учителя - символ на равностранныя триъгълник, който беше слязъл на земята - да изправи разностранните страни на двата разностранни кармически триъгълници. Тези идеи наистина са не само отвлечени, но и крайно непонятни за погледа на обикновения човек, учения и философа на земята. Само от тънката интуиция на мистика или дълбокото проникновение на окултиста, може да обхване тези наистина странни, но най-реални знания за духовния свят.

По това време Учителят държеше беседите си в новопостроения салон на ул. „Оборище“ 14. Салонът беше доста обширен, аудиторията на Учителя, особено при неделните беседи, беше крайно разнообразна по отношение на посетителите. Идваха да слушат хора почти от всички съсловия и интелигентност. Близко до катедрата, от която говореше Учителят, издигащата се на три стъпала, се намираше масата на стенографките. В дъното на салона се издигаеше естрада, на която се разполагаше братския хор. Преди идването на Учителя на катедрата, обикновено Той стоеше сам в една малка стаичка, а през това време хорът даваше изпълнение на хубавите братски песни. По този начин се създаваше и една духовно-мистична атмосфера, която създаваше благоприятни условия за изливане на изобилното слово на Учителя.

Един неделен ден Учителят нямаше да дойде на беседа. В къщата на ул. „Опълченска“ 66 бяхме само трима души - Учителят, брат Тодор Стоименов, който беше един от най-старите ученици на учителя, който държеше касата на братството и придружаваше непрекъснато Учителя. Третото лице бях аз.

Учителят, което разбрах в последствие, искаше да предаде на братството една трудна задача, един труден изпит. Понеже братството в по-голямата си част живееше в мрежите на религиозния фанатизъм, в света на съзнанието да вижда Божествеността в известна личност, или на научен език казано - в света на съзнанието. На много места подчертахме, че сестра Магдалена Попова играеше ролята именно на това религиозно съзнание. То трябваше на всяка цена да бъде огряно от светлите струи на мистичното подсъзнание, което събаряше всякакъв религиозен култ и непосредствено търсеше пряката връзка с космичния център, който дълбоко се криеше във всяка душа. Всичко това сега ще ни стане ясно от инцидента, който стана на ул. „Оборище“ 14.

Учителят ме повика и тихо ми пришепна: „Иди в салона и кажи на братята и сестрите, че днес не ще присъствам на беседата“. Аз като стрела се спуснах към салона, но в този момент брат Стоименов, като разбрал, че аз отивам да съобщя това, веднага и той тръгна към салона да съобщи същото. Когато пристигнах в салона обстановката беше много тържествена. Събранието, вдъхновено от топлите и мистични мелодии на братските песни, чакаше с трепет да чуе тихите стъпки на Учителя. За тяхна изненада, както ходя така изправен с твърда стъпка, пристъпвам към катедрата на Учителя и се качих до второто стъпало на катедрата. На всички по лицата се изписа изненада и любопитство - да чуят какво ще кажа. Видът ми беше крайно странен с износеното палто на Учителя, с дългите коси, обаче в погледа ми се четеше една решителност. Преди да кажа, че Учителят няма да дойде, направих едно малко

встъпление със следните думи: „Историята е едно колело, една сцена, където идеите слизат и се качват...“ Още недоизказал мисълта си, пристига брат Стоименов и прошепна на брат Симеонов да ме отстрани от катедрата. Виждайки това некрасиво движение от страна на брат Стоименов - аз се качих още едно стъпало по-високо - на третото стъпало. Това мое движение, свързано с недоизказаните ми думи, създаде впечатлението, че аз искам да седна на самия стол на катедрата на Учителя, въпреки че аз нямах това намерение. В този момент видях как върху лицата на присъстващите се изписа тъмния облак на ревността. Когато казах тези мисли, че идеите слизат и се качват, исках точно това да подчертая мисълта, че религиозното съзнание, изпълнено с религиозен фанатизъм, ревност и култ към личността, трябва да отстъпи мястото си на светлото подсъзнание, което не признава никакви посредници между Божественото и човешката душа. Това беше именно един от най-важните стимули в новия мироглед, който Учителят идеше да донесе в духовната безпътница на човечеството.

В събранието настъпи суматоха, Симеон Симеонов се нахвърли върху мен и ми скъса бялата риза. Аз разбира се стоях с едно високо самообладание, въпреки че притежавах голяма физическа сила, не се противопоставих, но дълбоко в душата си почувствувах една велика скръб от неразбирането на най-важния стимул в мирогледа на Учителя. Едничкият, който ми се притече на помощ в тази вавилонска атмосфера на събранието, беше братът, който направи елипсата на Котвата. Това бе Любомир Лулчев.

Цялото събрание - млади и стари, се вдигнаха и отидоха на ул. „Опълченска“ 66. Също и ние с въпросния брат отидохме там - при Учителя. Като че ли целият старозаветен свят на ритуала, на църковната йерархическа зависимост, на крайния религиозен фанатизъм, беше се надигнал. Учителят, изправен, могъщ, мъчалив, търпеливо изслуша възмущението на най-невъздържаните от братството, които непрестанно изтъкваха, че аз съм искал да заема неговото място и че това положение ще се отрази много зле върху мнението на външния свят. Този двоен изпит от една страна към вътрешния живот на школата и към външното обществено мнение, даде своите отражения. Наистина на другия ден вестниците дадоха комюнике „Заместникът на Учителя Дънов бе свален от катедрата му“.

След тази реплика всички се разотидоха, аз се качих в стаята на Учителя, Той ме погледна с кроткия си поглед и ми даде няколко хубави зрели круши. Това беше Неговият мъчалив отговор.

19. КРАЙ НА ПЪРВОТО ДЕЙСТВИЕ

След инцидента в салона, наистина и в мен настъпи един дълбок преврат. Като че ли трябваше да сменя костюма на тази моя роля и да облека костюма на новата роля. Станаха странни неща. Учителят даде задача в Специалния клас да се преброят космите на моята глава от страна на всички ученици. За тази цел брат Борис Николов по нареждане на Учителя ми отрязва косите и в пликчета бяха раздадени на всички мои съученици от специалния клас. Космите на главата ми възлизаха на около 360 000. През тази седмица аз се облякох в един модерен костюм, с хубави нови обувки, подстригах ниско косите, обръснах мустаците, поставих си на главата червена студентска шапка и когато отидох в следващото събрание на беседа, почти никой не можа да ме познае. Не само това, но Учителят ми даде една задача да мълча 15 дни без да проговоря на никому дума. Всичките тези положения, като че ли снеха завесата на първото действие. Тук не давам датите на събитията, но простата

причина да не огранича дълбокото духовно съдържание на тези моменти, които се хроникират в етера. И за в бъдеще ще дадат своите отражения в епохата на новата култура, която Учителят чертаеше в своя малък общочовешки миниатюр, около себе си, или опитното поле, върху което изграждаше Своя нов мироглед на човечеството.

Борис Николов беше дошъл на ул. „Опълченска“ 66. Аз бях също там в сутерена. Учителят слезна внезапно по стълбите и ме накара да седна на стола. Каза на Борис: „Вземи, че му отрежи косите, но да не падне нито един косъм.“ Не каза защо и не даде обяснения. След това нареди на Борис да сортира косите ми и да ги постави в пликчета и да ги раздаде на всички ученици от Младежкия окултен клас, за да ги преброят. Това беше задача поставена от Учителя. Те знаеха, че това е моята коса, остригана от моята глава. Падна се най-голям брой да преброи космите на Добран Гарвалов, някъде към 20 000 косми. Този човек впоследствие получи някакво разочарование и се отдръпна от Братството. Но важното е, че той ги преброи тези 20 000 косъма. Това показваше, че в живота си той ще има да разрешава много въпроси. И това така стана. Тъй че косите на моята глава са пресметнати и преброени. Учителят с един хумор и едно настроение даде тази задача. Той по този начин скри от погледите на другите цялата тази операция. Той се стремеше да бъде незабелязан в тези неща и да не играе ролята, че Той направлява всичко около себе си. След това остригване аз бях променен. Аз бях облечен елегантно с един английски костюм, със шпиц обувки и като се явих в салона никой не ме позна, макар че се блъсках в мене. Предишният ми образ отиде в архивите. Той изчезна. Появи се друг образ. След като Борис раздаде на учениците в Младежкия окултен клас онези пликчета да се преброят, то на Добран Гарвалов се падна най-дебелия плик. И както споменах той преброи към 20 000 косъма. Чудех се, защо на него му се паднаха толкова много. Спомням си, че той бе първият, който изнесе реферат на Първия Младежки събор на ул. „Оборище“ 14 на тема „Ученичество“. Той бе интересен тип за наблюдение. Беше масивен, имаше една голяма глава. Следваше медицина и беше крайно критичен. Той завърши медицина и отиде в Пловдив да работи. Но защо и как стана така, че той, който беше крайно критичен към погрешките на другите изведнъж се разочарова, напусна Учението и започна да пише статии срещу Учителя. Понеже знаеше много неща на Изгрева, започна да ги изнася на показ. Впоследствие заболя и млад почина. А беше крайно общителен. Какви същества дойдоха в неговото съзнание не зная. Обсебиха го, отклониха го и го спънаха. Така той си замина много млад от този свят.

Не след дълго време трябваше да сляза от Изгрева и да живея при втория актьор от втората страна на кармичния малък триъгълник - Мара Граблашева. Но преди да пристъпим към това второ действие ще направя едно малко въстъпление към него. Всяка година, в старопрестолния град на българите - Велико Търново, ставаха нашите събори. Тези събори представляваха най-външния кръг на школите на Учителя.

В околностите на този град имаше една малка вила, където над 1000 души от всички градове на България се стичаха - наши приятели заедно с ръководителите на Братствата. Тук по много тържествен начин Учителят изнасяше своите беседи и най-вече даваше методи за работа за през цялата година. На вилата в този град имаше действително двама актьори - единият беше Кръстю Христов, а другият - Михаил Иванов. Тези двама актьори представляваха до голяма степен следното: Кръстю - на площадното религиозно съзнание под знака на шестлавието, а другият - Михаил Иванов - символ на самосъзнание-то на свещения егоизъм, облечен в тогата на окултната гордост. Първият

представя Лемурийската раса, другият атланската раса.

Аз трябваше да дойда в контакт с тези две съзнания. С първото съзнание - Кръстю Христов, вече бях се запознал още в София и даже той се беше доста сблизил с мен. С втория - Михаил Иванов се запознах точно през време на събора в 1924 г. по един странен начин.

Една вечер той се приближи към мен и със своя тайнствен глас се опита да ми направи следното внушение: „Брат мой, виждал ли луната как свети - не чувствуваш ли, че тя ни нащепва за едно наше съвместно прераждане някога в Египет, когато бяхме братя...“

За мен този разговор прозвуча много странно и запитах Учителя какво значат тези думи. Учителят с една тънка ирония ми каза следните думи: „Има много фантазии в света“. Този кратък отговор ми даде критерий за отношението ми не само към Михаил, но и с Кръстю. Тези двама приятели, облечени винаги с черни дрехи, с един тъмен цвят на лицата, с големи орлови носове, с мътни очи, дълго години смущаваха духовната аура на братството. Лековерните и полуинтелигентните братя и сестри действително им указваха едно голямо внимание, докато най-после чашата преля и Учителят трябваше в една съборна беседа през 1922 г. да ги разобличи и да демаскира тяхната фалшива духовна осанка.

Разнасяха се легенди в Бялото Братство, че те уж са преродените Кирил и Методий. Учителят понеже не можеше да търпи лъжата, то в беседите през 1922 г. Той каза за тях, че на времето Кирил и Методий са били два гиганта, а тези тук са два бръмбара и не могат да се сравняват с тях. Туй нещо беше публично изнесено. Стенографите после махнаха имената им, но поместиха изказването на Учителя, за да се скрие личния елемент. Аз го изнасям, за да знаете, че това се отнася за Кръстю Христов и Михаил Иванов и че написаното се отнася за тях от събора на 1922 г. на стр. 268, 269, 270-271, на 278-279, 307-322. От това време има един частен разговор на Учителя с трима възрастни приятели Костадин Иларионов, Димитър Добрев и Лазар Котев. Учителят там се спира подробно за тях двамата. Ние не можем да отречем ролята на тъмната ложа, която играе в света. Само че тази тъмна ложа, в която има много интелигентни същества, то там е задачата в тази епоха, те да станат слуги на Доброто. И когато ние говорим за тях, ние не се насочваме да ги унищожим, ние напротив искаме да дойдат до туй положение, когато и те ще помагат за Делото на Учителя.

Понеже се намираме вече пред прага на второто действие, ще направя един духовно-психологически анализ на един епизод, който се случи между мен и Михаил Иванов. През 1925 г. бяхме отишли на екскурзия цялото братство на връх Мусала. На този връх Учителят често извеждаше братството, където извършваше много магически операции чрез различни фигури при най-различните вериги души, с формули, молитви и песни се чертаеха в етера страниците на новата човешка история. Когато Той извършваше всичките тези неща, беше мълчалив, недостъпен и мъчно разбираем. В тези моменти Той беше величествен, чувствуваше се Неговата магическа мощ, неговата велика окултна ерудиция.

Ще предам накратко този епизод, защото след Него Учителят лично на мен, а също и в 2-3 беседи изясни вътрешния му смисъл.

Неудобно ми е да казвам повода на накупялото ми негодувание към Михаил Иванов, но фактът е, че ние влязохме във физическо стълкновение с него говори много. Физически бях по-силен от него, но се препънах и той падна върху мен, като ми нанесе един удар в главата точно върху центъра на вярата. Понеже в лявата си ръка случайно държеше един нож - моето будно вни-

мание ме насочи да го обезоръжа. При тази свада Учителят като стрела дойде при нас и Той лично го отстрани от мен, като ме хвана за гърдите, като че искаше да махне цялата жлъч, която ме беше обляла. След стихването на този епизод аз запитах Учителя защо ме удари точно в центъра на вратата. Той ми каза, че ще дойде един момент в живота на Михаил Иванов, когато аз трябва да му се притека на помощ.

Какъв беше повода за сбиването между мен и Михаил? Сега мога да го кажа, защото тогава бяхме в младостта си. Сбихме се за една жена. Тази сестра беше от град Казанлък и бе дъщеря на близките наши приятели. Тя и сега е жива. Казваше се Василева. Нейният брат бе професор. Тази сестра бе приятна и красива наглед, дойде да ми се оплаче пред мене от Михаил Иванов понеже нещо недостойно се бе държал с нея. Тя се оплака на мен, защото сме от един и същ град. Има ли някой, който да бъде безразличен към една красива жена? Няма такъв. И за това се сбихме.

По-нататък ще изясня защо предавам този епизод, но сега само ще подчертая следното обстоятелство: Учителят, анализирайки този случай в 2-3 беседи изтъква дълбоката символика - моето падане на земята. Това едностранчиво мое проявление през този голям период от няколко години, специално на моето емоционално съзнание, без да взема участие моят ум, разбира се беше свързано с плана, който Учителят ми начерта, именно прочистване на моето астрално тяло. Разбира се, както се видя от предшествуващите страници, това беше една екзалтация, или както го наричат в древната традиция - събуждане на детето в човека, на невинността и онова висше целомъдрие към първата причина на Битието. Настъпи момент, когато моят поглед не трябваше да бъде обърнат към Небето и Звездите, към Мистичния свят на слънчевите деви. Аз трябваше да обърна своя поглед към земния конкретен емпиричен свят, да направя връзка с мъжкия принцип, който е свързан непосредствено с моето интелектуално съзнание. Този магически момент настъпи именно тук горе на планината, особено след като бях вече завършил ролята си в първото действие на тази общопланетна драма. Учителят така нареждаше нещата, че аз трябваше да изляза вече от кръга на тези същества, в които преобладаваше емоционалното съзнание, с други думи казано - от света на женския принцип, който държи ключовете на вратите за мистичния свят, Красивия оазис на Изгрева, със своята поетична романтика, с хубавите звездни нощи, с онова поетично вдъхновение и съзерцание, към пулса на живота, трябваше да бъде заменен с аудиториите на университета, да скрия хубавата оптимистична усмивка и сложа мантията на онази сериозност, за да мога по този начин да завърша университета.

Това положение се изрази чрез обстановката, като направих връзка с втората страна на малкия триъгълник, т. е. отидох да живея в Мара Гръблашева.

Мария (Мара) Гръблашева бе съпруга на Величко Гръблашев. Той беше един от много известните адвокати на времето. Той е завършил в САЩ и е един от състудентите на Учителя там. Той дойде в България и направи много преводи от английски за спиритизма. После преведе литературата на Розенкройцерите и теософите. Един човек много интересен външно. Мастит с един хубав тембър на гласа, красив човек и много отзивчив към хората. Беше много добър оратор. Изнасяше много лекции и на Витоша, и в салона на ул. „Оборище“ 14. И в един момент трябваше да напусне България и да се върне в Америка при своите двама сина. А тук развиваше една колосална дейност. Беше авторитетна личност и един от сподвижниците на Учителя след завръщането му от Америка. Той наистина е ходил с Учителя на екскурзии, общувал е с Не-

го, готвили са планове. Виждах как Учителя държеше за него. Той с часове се затваряше в стаичката си да пише писма на Гръблашев, който бе в САЩ. Какво стана с тези писма не можахме да разберем. Той Му бе един от верните идейни приятели. Другите ученици в сравнение с Гръблашев имаха повече религиозно съзнание и имаха друго отношение към Учителя. А Гръблашев виждаше Учителя по друг начин и написа една книга за Него през 1922 г. „Окултизъм, мистицизъм и учението на Дънов“. Той замина към 1924 г. за САЩ. Тук остана жена му Мара Граблашева. Тя беше много начетена, знаеше няколко езика. Завършила е Американския Роберт-колеж в Цариград, където баща ѝ е бил по онова време там консул. Тя беше една от изтъкнатите дами в София. Тя въобще повече ходеше около Учителя отколкото се занимаваше с модерния тогава спиритизъм. Като че ли замести мъжът си и беше непрекъснато около Учителя. Беше зарязала всичко и от светска дама стана на сестра от Изгрева. Нейната рождена сестра минаваше за ясновидка. Мара Гръблашева си замина към 1940 г. Тя има тук дъщеря. Тя имаше и друга дъщеря Теодосия, крайно красива и приличаща на египтянка. Аз живеях по това време у тях на квартира. Създаде се една близост между дъщерята Теодосия и мен. Но Учителя като видя това, веднага я изпрати за САЩ и тя там се омъжи за италиански инженер.

Също така засилих особено своето приятелство с Георги Радев, който ми помогна да тонирам научно апарата на моето мислене.

Георги Радев от всичките ученици на Учителя имаше най-богата окултна култура, познаваше много добре не само окултната литература, но и голяма част от световната художествена литература. Тази интересна индивидуалност се движеше в два полюса - от една страна носеше гордостта на съвременната наука, но същевременно и онова велико смирение пред неизмерната Божествена Мъдрост. Той с благоговения чувствуваше могъществото на великия Мъдрец, който не само знаеше законите на Живата Разумна Природа, но можеше да работи с тях върху душите, сърцата и умовете на хората. Духовната група, след като замина един от големите ми приятели Георги Марков, беше заменена с новата окултна и интелектуална група.

Вещото око на Учителя не само бдеше, но и откриваше пътя на посвещението. Тези процеси, които ставаха около Него в различните малки ядра, служеха като подкваса за идейно-мистичното раздвижване на цялото общество около Учителя. Новият екран, който се създаде чрез новата сформирана група от следващите страни на малкия и големия триъгълник, символ на интелектуалното съзнание - беше подготовка за едно важно посвещение на цялото братство.

След разчистването на астралния свят от вековните религиозни заблуждения, суеверия, догми и ритуали, като по този начин човечеството трябваше да дойде в топлите мистични извори, които го поставяха в досег с напредналите същества на подсъзнанието. Всички тези големи процеси на това важно посвещение на ученика с принципа на Любовта ние го разгледахме подробно в книгата „Новата култура в ерата на Водолея“ в раздела „Учителят и Школата“, която излезе под печат в Париж през 1963 г.

Сега ще спрем специално нашето внимание върху интелектуалния екран, чрез който Учителя ще събори гордостта на змията, ще разгони всички мъгли в интелектуалния свят, произтичащи от неосведомеността и от разните лъжливи теории на лявото посвещение. С други думи, това ще рече да се пречисти менталното тяло, което ще излезе из областта на свръхсъзнанието, където по пътя на смирението човешкият ум ще разбере великата архитектурика на Битието. Ученикът ще разбере, че единичният източник на знания това е

високия връх на Мъдростта.

При това второ посвещение, ще се роди и човешкото съзнание, Синът на Мъдростта, който ще разкрие дълбоките закони, които направляват целокупния живот, животът на живата разумна природа.

20. МЕЖДУНАРОДНАТА ОБСТАНОВКА И БЪЛГАРИЯ

Веригата от събития, които описваме в психическата лаборатория на Учителя, се извършваха при една крайно критична международна обстановка, която даваше колосално отражение във вътрешния стопански и политически живот на България. Тези следвоенни години се намираха под знака на една всеобща криза. Хаос цареше не само в стопанските международни отношения, но се разгръщаше и една духовна безпътница, човечеството трябваше да се лекува от страшната разруха, която причини Първата световна война. Докато западните страни, специално Съединените щати се намираха пред едно голямо свръхпроизводство, на север великия руски народ извършваше едно голямо обществено преобразуване, един труден социален опит, да реши трудните стопански проблеми, които го разпънаха на кръст, между антагонизма на двата стопански фактора - капитала и труда. При тази неопределена и еруптивна международна обстановка България се гърчеше от тежки стопански несгоди, вследствие на репарациите след войните, а също така от неправилните ориентации в нейната висша политика. Силите на реакцията и прогресивните сили бяха изправени едни срещу други.

Опитите на земеделското съсловие и тяхното правителство на Александър Стамболийски през 1920-1923 г. да се справи с тази тежка обстановка, останаха напразни. Тяхната некомпетентност и слаба обществена пластичност предизвикаха всички обществени сили срещу тях. България преминаваше през тежки карминни положения.

Непрестанните атентати, политически македонски убийства, разяждаха и така изтерзания обществен организъм на България от последиците на Първата световна война. Стопанските и обществени процеси в България вървяха под знака на неизвестността. Тежкият декаданс, който беше настъпил в политическите партии, тровеше политическата атмосфера.

При тази тежка и непоносима политическа атмосфера Учителят продължаваше неотклонно Своите опити, които извършваше чрез учениците Си в Школата. Ние само бегло даваме контурите на международната обстановка и вътрешно-политическото положение на България, за да разберем при каква обстановка Учителят пушаше корените на Новото учение сред българския народ.

Въпреки тази обстановка, държавната власт в лицето на Обществената безопасност гледаше не само с едно недоверие към учението, но и търсеше начин, разбира се под давлением на духовенството, да руши онова, което Учителят изграждаше в съзнанието на българския народ. Десетки пъти Учителят биваше викан в Обществена безопасност, т. е. в Дирекцията на полицията където винаги съм Го придружавал. Не от никакви убеждения, но повече от един страх и религиозни суеверия, търпяха Школата на Учителя.

Може би над десет пъти Учителят е ходил в Обществена безопасност, където е бил разпитван от полицията по доноси и обвинения срещу Неговата дейност. Той е давал там показания и там има такива Негови показания около 300 страници. Това е един много важен материал - идеологичен. Той е го-

ворел за ролята на държавата, за ролята на духовенството и църквата, за армията, за училището и е отговарял на всевъзможни въпроси. Най-интересното е, че тези материали бяха прибрани от комунистите, които на 9.IX. 1944 г. наследиха предишната власт. Къде са тези материали днес никой не знае.

Най-силно впечатление, което ми направи, че следователят, който го изпитваше беше се държал грубо с Учителя. Учителят се бе разсърдил и беше му казал, че втори път кракът Му няма да стъпи в Обществената безопасност. При този случай аз придружавах Учителя. И следователят като дойде при мене ми каза: „Защо г-н Дънов ме заплашва, че ще ми се случи нещо ако държа този тон с Него? Та аз съм служебно лице.“ Аз тогава казах на следователя: „Вие си отбележете това, което г-н Дънов Вие е казал, защото много рядко се случва да каже на някой човек действително онова, което го заплашва.“ Не се мина известно време - този човек, който се казваше Шкутов, го убиха в Пловдив. Комунистите му направиха атентат, заради убитите комунисти по онова време.

Аз бях на ул. „Опълченска“ 66 когато дойдоха двама агенти да Го придружат до Обществената безопасност. Той им каза: „Аз знам пътя, а Вие си идете там. Аз сам ще дойда.“ Облече се и аз отидох с Него. Той много не говореше какво е говорил там. Учителят беше много вгълбен в себе си и го изявяваше по особен начин.

Учителят, особено в неделните беседи, издигаше високо Своя глас срещу пагубния национален шивинизъм, срещу черква и духовенство, но благодарение на Неговия духовен авторитет и на духовно просветените среди, които бяха твърде малко в България, тъмните сили не можаха да осъществят своите планове.

21. ПЪТЯТ НА ПОСВЕЩЕНИЕТО

Връзката, която направих с двете еднородни страни на двата кармически триъгълници - малкия и големия дадох големи отражения. Връзката ми с Георги Радев се засили особено през дългите посещения при Учителя. Съществената работа, която Учителят възложи на Георги Радев беше следната: Учителят преди да започне открито обществената си задача издава една книга под заглавие „Наука и възпитание“. Тази книга, разбира се, написана преди толкова десетилетия - носеше дрехата на един беден, остарял български език, езикът, който се е развивал под тежкото турско робство. Трябваше това сериозно съдържание на тази книга да бъде облечено в по-новите дрехи на българския език. Даже Учителят смяташе, че трябваше да се напише втора част на тази книга в духа на новите изисквания на образованието и възпитанието. Георги Радев наистина беше много трудолюбив и се зае с тази задача, която изпълни впоследствие сполучливо. Беше издадено второ издание. В Словото на Учителя има един чар, има едно излъчване, което само пробудената душа може да схване и разбере. Но в тази форма, както бе напечатана, при стария ръкопис и език на 19 век, когато я чете един интелект, учен, професор, който работи със своята мисъл, той мъчно може да разбере тези неща написано от Учителя в книжката. В мое присъствие Учителят нареди на Георги Радев „да я облече в нови дрешки“. Вероятно да послужи и на онази категория от съзнания, които имаха други изисквания и търсеха по-академичен език. Но първата книжка имаше друго излъчване. То бе мистично и духовно. При тези срещи Учителят намяташе друга мантия - мантията на Мъдростта. В мен започнаха да се събуждат нови окултни психични сили. Учителят разкри нова страна на Своя живот. Той измени Своите отношения към мен, имаше

вече онази усмивка, както на нежната майка към своето дете. Той доби онази бащинска строгост, която изразяваше голямата загриженост за образованието на своя син. С една голяма настойчивост ме подкани да завърша висшето си образование, да започна сериозно да се занимавам с науката и различните окултни дисциплини.

Това Негово поведение не само че ми разкри големи творчески перспективи, но събуди и онази тайнствена окултна сила - Кундалини, или Змия на огъня. В тези специални разговори, които имах с Него и с Георги Радев, започнах да чувствавам как тази могъща нова сила почна да се събужда в основата на моя гръбнак, нейните електромагнитни вълни от двете страни на гръбначния ми стълб, по левия крак на Ида и по десния - Пингали, имена дадени още от древността на Индия - спомогнаха да протече онази могъща сила в средата на моя гръбнак, наречена „Шушумна“ и тази могъща сила да навлезе в моя мозък, за да събуди подтика към едно дълбоко съзерцание, света на свръхсъзнанието, където работеха напредналите същества върху човешката еволюция.

Аз бях поставен пред една велика задача: да изляза от гордостта на самосъзнанието, чиято роля играеше Мара Граблашева, наметната с мантията на гордостта. Тя беше един от странните екземпляри около Учителя, по произход от стар аристократичен род, баща ѝ е бил дълги години консул на Царска Русия в Истанбул. Тя се е движела из по-високите обществени кръгове, запозната с европейската култура от многото си излизания в чужбина, надарена с такт и съобразителност - тя чувствуваше величието на Учителя като Мъдрец. При тези обстоятелства тя живееше в един своя ексцентричен свят, напуснала семейство, мъж, деца, с един голям устрем се мъчи да напусне света на самосъзнанието, за да навлезе в света на свръхсъзнанието.

Тя имаше една богата опитност. Този брат, за когото говорех на събора в Търново, именно Михаил Иванов беше упражнил силно влияние върху нейния съпруг - Величко Граблашев, известен столичен адвокат, който впоследствие замина за Чикаго и стана професор. Той е бил един от първите, които е превел окултната литература специално по спиритизма в България.

Граблашев написа тук в България една-две книги за Розенкройцерите и той направи една сериозна връзка с тях. Те са един по-висок уровень в сравнение с другите. Той стана един мост и проводник между Новото Учение на Учителя и Розенкройцерите в САЩ, без да се смесват двете Учения. Розенкройцерите работят повече в скрит кръг. Тази окултна литература, която западните окултисти са написали именно под знака на самосъзнанието, т. е. за лично издигане и благоденствие - упражни силно влияние върху Михаил, който почти беше обсебил всички преводи на нейния съпруг.

Освен това, тя имаше една дъщеря, която изразяваше типа на астралната жена - висока, стройна, с големи очи и изразително лице, с изящно изваяни ръце. Учителят още от начало ме предупреди да бъда внимателен, защото астралната жена е като змия, която може да изсмучи жизнените сокове на човека. Тя замина за САЩ.

Действително, аз направих един много тънък паралел между меката и нежна светлина, изтичаща от образа на духовната сестра и тази на астралната жена, която живее в света на удоволствията.

При тази обстановка аз навлязох в обществото, във външния свят, където други стимули диктуваха в живота. Външната етикеция и полировка дирижираха отношенията. Общественият предрасъдък и непросветеното обществено мнение даваха тон в цялата съвременна култура. В тази култура липсваха онези вечни елементи, които биха разкрили дълбокия смисъл на живота.

22. ГОЛЯМОТО ЗНАНИЕ

Георги Радев, моят втори голям приятел имаше не само един много надарен ум, но той имаше едно интелектуално прозрение за Битието. За разлика от другите братя, той не беше роб на авторитета, нито омотан в обществените предразсъдъци. Той имаше една свободна мисъл, виждаше с погледа на една крайна интелигентност великата мъдрост на Учителя и често в нашите интимни разговори душата му копнееше, както той се изразяваше, за света на инвариантите, където обитава Вечното, Незнайното. И той беше дълбоко разбрал, че човек, за да се докосне до този велик Космичен свят не е необходимо само знанието на съвременната наука, литература и философия, но ученикът трябва да се стреми да се издигне до високите върхове на Мъдростта, където обитава неговият Учител.

Той беше един от главните редактори на списанието „Житно зърно“. Неговият вещ поглед извличаше чудни резюмета от беседите на Учителя. Извън редицата преводи на окултни съчинения, той написа и свои из областта на физиогномията, графологията и пр. Той беше един от много добрите астролози. Разбира се, въпреки тази колосална научна и окултна ерудиция, той чувствуваше, че нещо липсва, липсваше онзи огън на творческата Мъдрост на Учителя, която не само одухотворява знанието, но го оползотворява за изграждане на формите на новия живот.

Георги Радев е роден в Пловдив. Имаше три сестри, от които едната беше ученичка на Учителя. Казваше се Мария Радева. Другите му сестри стояха настрана. Беше много оригинален въобще и не го блазнаше света със суета, гордост и величие. Търсеше да се добере до Истината. Беше лингвист - знаеше 5-6 езика - английски, френски, италиански, руски, гръцки и латински. Беше с изключителни възможности. Когато говореше на френски, не можеха французите да го различат, че не е французин. Като приятел беше много привързан към онези, към които се е доближил. Учителят го ценеше много. Има една снимка на Учителя с Жорж на 7-те Рилски езера при извора „Ръцете, които дават“. Той бе седнал на един камък, а на друг е седнал Учителят. А фотографът така ги е хванал на снимката, че се вижда проекцията от фигурата на Жорж, като философ на миналото, настоящето и бъдещето пред лицето на Великия Учител. Всичко се سماляваше пред лицето на Учителя.

Аз най-добре чувствах разликата между двете страни на малкия и големия триъгълник - страните на интелектуалното съзнание.

Актьорите бяха: самосъзнанието, в лицето на бившето обществено величие Мара Граблашева и в износената мантия на старото инволюционно знание, чийто актьор беше Михаил Иванов. Аз чувствах цялата обществена пустота, която ако не беше осветена от Мъдростта на Учителя, ще рухне под натиска на общественото си противоречие. Това най-вече ще бъде илюстрирано впоследствие, когато разгледаме дейността на Михаил Иванов във Франция.

Учителят мълчаливо следеше духовното развитие на Своите ученици. Повечето от братята бяха заети или със своите ежедневни работи за препитаването си, или с оформяне на своето образование, докато Георги Радев беше се отдал напълно да следва тясната пътека на Мъдростта. Под неговото надарено перо излязоха някои много ценни трудове по Словото на Учителя. Едни от най-изисканите книги беше „Учителят говори“, „Живот за цялото“, „В Царството на Живата Природа“. Тези трудове и други бяха преведени на няколко чужди езици.

Най-ценното, което извлякох от това приятелство с Георги Радев, под

непосредствения поглед на Учителя беше, че разбрах каква могъща сила представлява смирението пред Великата Мъдрост. Стана ми ясно, че гениалните синове на човечеството, както и талантивите учени, писателите, философите имат само един източник, от който черпят знание и вдъхновение. Този източник е живата разумна Природа. Тази жива Природа постепенно, търпеливо разкрива през епохите, културите и расите, на хората, на народите и на цялото човечество своите велики тайни. Има един дълбок паралелизъм между духовното развитие на човечеството, което е един духовен, вътрешен и субективен процес, докато външната култура, обществените форми и материални подобрения са израз, последствия на ръста на вътрешната култура, на вътрешното духовно издигане.

23. БЯЛАТА РАСА И ТРАНСФОРМАЦИИТЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Бялата раса в края на своето развитие, в периода на Кали Юга, ще мине през Кръста, през който мина и Исус от Назарет. Кръстът е символ и път, през който минава четвъртото посвещение.

През четвъртото посвещение човешката душа минава, за да се справи с едно далечно минало от страна на старозаветната и новозаветната култури. На Кръста Христос предаде един велик урок на християнския свят - как да се справи на първо място със злостата и отмъщението, завещано от Старозаветното съзнание и със съблазните и чувствеността, със съзнанието, с които се бори Новозаветния свят. Това четвърто посвещение ще бъде подготовката, мистичната прелюдия на Новото учение на Учителя, което ще подготви душите от петата раса за посвещението на Възкресението, което ще стане през епохата на Шестата раса.

В тази глава ще направим един психологически анализ върху проблема - как света на съзнанието ще направи връзка със света на подсъзнанието от една страна и от друга - света на самосъзнанието със света на свръхсъзнанието. Това се налага, за да ни стане ясно какво съдържание влагаме в тези четири категории понятия.

Според Учителя бялата раса страда от два съществени недъзи - гордостта и щестлавието. Гордостта произтича, според Учителя от умственото съзнание, а щестлавието - от емоционалното съзнание.

Тези два недъга, които са служили като стимули в различните култури на бялата раса са израснали - първият - гордостта върху чрезмерното развитие на самоуважението в човека, а втория - щестлавието, произтичащо от печеленето на общественото мнение с цел на известни користни цели. Едно от качествата на щестлавието е голямата самоувереност, която при неуспехи се превръща в отстъпчивост, а гордостта напротив - тя е създавала консерватизма. В полето на науката е задържала знанието за достойните и знатни аристократи. Гордостта според Учителя привлича енергиите към центъра, а щестлавието ги изпраща към периферията. Само по себе си самоуважението е едно силно качество в човешкия характер. Неговият отрицателен полюс се явява гордостта, върху която се развива самосъзнанието, а самосъзнанието е един от главните източници на злопамятността.

Изобщо, чрезмерното развитие на личните чувства, които преминават границите на самоуважението се израждат именно в гордостта, която понижава моралния устой в човека.

Учителят дава следните отрицателни психически процеси при силно

развито самосъзнание. Ако към него се прибави чувството на страх, тогава центърът е локализиран зад ушите на човешката глава. Същевременно слабо е развита надеждата, която се развива в задната коронна част от страна на главата, тя дава резултати - песимизмът. При самосъзнанието е развит не само интелекта, но и разсъдъчните способности, които се намират в горната част на челото, а между тях е силно развит център на сравнението. При слабо развито милосърдие се явява в резултат силно развит песимизъм - човек изразява най-силно качеството на справедливостта.

Сега ще направим анализ на съзнанието и самосъзнанието, а също така ще направим път за свързване на съзнанието с Космичното подсъзнание и от друга страна - самосъзнанието с Космичното свръхсъзнание.

При сегашното развитие, казва Учителя, човек трябва да се стреми към идеите на целокупното човечество, които растат и се развиват при Космичното подсъзнание и свръхсъзнание. Човекът на Космичното съзнание се проявява в цялото човечество, затова всеки трябва да се стреми да обича всички, да обича цялото човечество.

За да излезе човечеството в света на съзнанието, което търси Божественото Начало в един култ, в една личност, в една религия, църква или секта, то трябва да направи връзка със света на космичното подсъзнание, което се явява като хранилище на всички душевни сили, на целия психически апарат на човешкото естество.

Учителят, който ни разкрива един нов свят, ни дава един нов мироглед, не търпи никакви религиозни заблуждения, никакви сектантски нелепости и отклонения. Особено през 1925 г. тъмните сили в лицето на духовенството, на разумното обществено мнение, изразено чрез развитите шовинистически организации, даже в лицето на самата държава бяха се насочили срещу делото на Учителя.

По това време Учителят в своите публични беседи им заяви:

„Някои казват, че БЯЛОТО БРАТСТВО е в България. Голяма чест би направило То на България, ако мислите, че То е тук. ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО не може да избере такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има Свое седалище. Единственото нещо, което сега съществува в света, то е ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО. Всички други хора - писатели, свещеници, проповедници, философи - всички те са служители на БЯЛОТО БРАТСТВО и културата и правдивостта в света се подтиква все от Тяхната мощна сила, от Техния мощен дух.

И когато дойдоха тия трима Мъдrecи - Адепти от Изток да се поклонят на Христа - и Те бяха техни служители. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от БЯЛОТО БРАТСТВО. И ако съгредат, то Белите Братя ще се справят с тях. Няма народ, с който Те да не могат да се справят. Нека помнят това нещо всички! Това трябва да се отпечата в умовете ви. Бялото Братство не е нещо видимо, То не е секта, не е църква, То е нещо живо, извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това не е братство. Сега някои казват (когато църквата отлъчи Учителят и БРАТСТВОТО): „Ние можем да ви изпъдим от България!“ Ако е въпрос за изпъждане питам: „Кого ще изпъдите?“ Тази земя не е българска, тя е на ГОСПОДА. Земята на англичаните не е английска - тя е на ГОСПОДА! Под наем, под аренда е дадена тя!“

Така мощно разбираваше Учителят религиозните заблуждения на обикновеното религиозно съзнание. Действително, за в бъдеще, при новите разбирания на човечеството, народите, обществата, хората и всички живи форми са

под ръководството на тяхното развитие, на тези мощни сили. Тези мощни сили няма да бъдат вече обличани в остарелите религиозни форми, но те ще бъдат схванати като космични сили, които са въплътени в огромните слънчеви системи в нашия космос. Същевременно те имат своите проекции в човешкото общество, изразени като качество, интелектуални способности и волеви сили. Тези сили вън и вътре се регулират от законите на Живата Разумна Природа, а законите се направляват от принципите в Битието. Всички тези въпроси ще бъдат предмет на новата наука, която ще бъде разработена в предстоящата култура.

Учителят, търсейки нови езикови форми, които не само да не напомнят вековните религиозни заблуждения, но същевременно и да изразят тази велика функционална планетна, Слънчева и Космична зависимост, между обществените и природни явления на нашата малка планета.

И по-нататък Учителят продължава:

„Всички тия братя, които работят са от 7 йерархии, от 7 категории. Едни от тях принадлежат на Любовта. Наричат се „Братя на Любовта“. Други - на мъдростта, наричат се „Братя на Мъдростта“. Те принадлежат на науката и изкуството. Носят знанието на човечеството. Трети от тях се наричат „Братя на Истината“. Те внасят свобода в човешките умове и сърца, внасят свобода в техните мисли и чувства. Те внасят онази свобода, която прави човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце напълно свободни - свободни в пълния смисъл на думата. Други се наричат „Братя на Справедливостта“, които носят правда на човечеството и които се разпират с онези невидими блага, от които съвременните хора имат нужда. Други се наричат „Братя на Добродетелите“, „Братя на Красотата“ и най-после идват последните, които се казват Иеховисти. Това не са същинските имена на тия Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са Свещени. Всички тия братя не са така обикновени. Всеки от тях може да вдигне земята на ръката си и да я хвърли в пространството като една топка. Такова знание имат Те! Те могат да вдигнат земята с ръката си, защото зад Тях седи нещо още по-мощно, на което Те са служители. Когато Христос слезе на земята, Той остави всичката си Сила и Слава на тия Братя, а Сам слезе като слуга, да покаже на хората как трябва да живеят!“

Всички тия огромни знания ще бъдат разкрити в Новата култура на Водолея. Има един паралелизъм между вътрешното саморазкритие на Битието в човешкото съзнание и от друга страна обективния свят и цялото това саморазкритие се обективизира. Стремехът на съвременния научен свят да проникне в тайните на Космоса е отражение на този голям духовен подем, който се извършва дълбоко в подсъзнанието и свръхсъзнанието на човека. Постепенно този тесен функционален паралелизъм ще се засилва чрез различните пътеки във всевъзможните области на човешкия прогрес.

Учителят из основи раздрусва света на религиозното съзнание, което от векове стои в тъмнина.

Учителят казва: „Всеки живот, който има известен обект е ограничен. Обектът е стремеж към нещо материално. Там, дето съществува обект, какъвто и да е, в каквото и направление да е, той спъва човека в разбирането на онази велика Истина, която носи свобода на човешката душа. Христос, когато учил хората да се отрекат от себе си ето какво Той разбирал - отричане от всички обекти, които спъват твоя живот. В този случай и тялото е един обект. Тялото не може да бъде обект. Не уповавайте на това, което се изменя. Следователно, за да бъде една идея чиста, свята и неопетнена в ума ви, трябва да бъдете свободни от всички ония груби материални форми-обекти. Любовта не

прави душите обекти, а ги оставя свободни. Даже между Христовите ученици имаше голяма бъркотия, понеже в тях се явява известен обект. Павел става обект на езичниците. Петър - на евреите и тогава стана едно спречкване, докато най-после Павел каза: „Аз не съм за вас обект, нито Петър, нито Аполос“. Така постъпват и днес - на всяко учение ще турят по един обект, за да го опетнят. Божественото учение не може да бъде обект! То не е учение на обекти. Християнството не е учение на Христа. То е Божествено учение.“

Ние цитираме тези мисли от Учителя, които откриват онези велики хоризонти, когато човешкото съзнание ще излезе от света на религиозното съзнание и ще влезе да живее в Космичното подсъзнание. Но за този обширен свят се иска дълбоко разбиране, онова Космично прозрение. Затова Учителят изтъква че: „Във физическия свят пътищата са широки, а в духовния свят пътищата са чрезмерно тесни. Всички адепти, всички велики Учители са минали през този тесен път“.

Животът на Космичното подсъзнание подразбира: „Да имаш онзи велик Божествен живот, да участвуваш в живота на целия Космос, в живота на всички разумни същества. Това е Божествения живот - да чувствуваш радостта и веселието на всичко живо.“

Много вековни заблуждения трябва да паднат. Те са внушение на теологическите заблуждения, внушение на тълкувателите на Учението на Христа. Например, идеята за разпятието, за която толкова много книги са писани през вековете.

Учителят по този въпрос казва: „Онзи велик Учител на Любовта не може да бъде разпънат. Разпънат беше човекът, а онзи Велик Учител, който беше разпънат в тази черупка, казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт да положа живота си, но имам власт и да взема живота си. Мога да направя това, което аз искам.“

Новото Космично подсъзнание казва на човека: „Любов без никакъв обект. Божественото начало да не виждаме в никаква форма! Христа да не виждаме разпънат! Бог е, който търси живот в нас. Като помислите за Него, да чувствувате живота в себе си, да чувствувате подем в мислите и желанията си. Животът стои в това: като помисля за Бога, да чувствавам най-възвишеното и благородното в себе си, да почувствавам живота. Тогава само ще позная, че Бог живее в мен.“

Ще приключим тази глава с един пасаж от Словото на Учителя, който хвърли обилна светлина върху най-дълбоките мистични Истини.

„Тази Звезда, която се е явила на Изток, внесла между хората разумния живот. Тия три мъдреца, които са отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те са разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те като отишли при Христа видяли едно малко бебенце, дали му подаръците и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно. Те са разговаряли с Христа. Той им предал Великата Мъдрост и Знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там. Индийският народ е единствения на земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито който и да е друг народ, могат да пазят свещени тайни. Само индусите могат да ги запазят, затова там се занесе на съхранение Великото Свещено Учение. Ето защо толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са никакви видими храмове. Не, в Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. Значи, има някаква особена Светлина. Вие виждали ли сте тая Светлина?“

Горната мисъл красноречиво се потвърждава от последните международни събития, какво отношение има Индия към проблемите, които човечест-

ето решава във всички области на международния живот.

В настъпващата нова епоха човечеството също ще излезе от света на самосъзнанието, където човек се е чувствувал досега в тази сфера като божество, център, около който трябва всичко да бъде подчинено на него, на неговия авторитет. Това самосъзнание има много категории. Не се отнася само за личното самосъзнание, това важи за обществото, народите, културите и расите. При света на самосъзнанието - „Приятелите, партии, общества, всички могат да привлекат хората на страната си, да ги направят обекти на своето влияние. Това не е Божественото учение. Всеки човек трябва да се остави да се развива естествено, тъй както е неговата природа.“

Единствено човечеството на нашата планета е изразител на Божествената планета, или също така взето като символ представлява Слънцето в нашата слънчева система.

Кои са първите проявяващи, които могат да се вземат като белези, че човешкото съзнание излиза от света на самосъзнанието и навлиза във висшите области на свръхсъзнанието? Учителят така просто и ясно очертава това възрождение на човешката душа. Съвременният културен свят трябва да разбере, че „Всеки поет, всеки музикант, художник е сбор от велики души, за да се прояви един велик поет, трябва хиляди гениални души да се съберат на едно място. За да се прояви един велик художник, трябва хиляди разумни гениални души да се съберат на едно място. За да се прояви един велик музикант трябва хиляди разумни души да се съберат на едно място и да се изразят чрез него. За да се прояви един велик Учител трябва всички разумни души да се съберат в Него.“

Западната култура във всички свои отрасли може да се вземе като краен израз на света на самосъзнанието. Тенденциите в западната литература, изразени в идеята за свръхчовека, чиито главен представител беше Нитче със своя Заратустра, също така и домогванията в политическия и стопански живот за хегемония, не са нищо друго, освен продукт на изостреното самосъзнание в индивидите, общества и народите. Всичките тези стремежи на самосъзнанието се идентифицират с обстоятелството, че животът на земята е най-важният. Затова Учителят се обръща към цялото човечество:

„Сега трябва да се докаже на учените хора, че единственото най-щастливо място не е нашата земя“***.

*** Тези цитати са от частните разговори, които Боян Боев е стенографирал при срещите на ученици с Учителя Дънов.

Устремът и опитите на съвременните учени хора да проникнат в неизследваните дълбочини на нашия Космос, да проучат Космичното пространство е един от белезите, знаменията, че човек излиза от тесните граници на самосъзнанието и навлиза в сферата на свръхсъзнанието - свят, който е свързан с всички слънчеви системи на Космоса.

И в скоро време човечеството ще се убеди, че „И тук на земята, и там горе на Небето, на всички слънчеви системи има живот и съществата от тези слънчеви системи изпращат своите мисловни енергии на земята, към нас“.

В новата култура, култура, която ще се развие под знака на Водолей, всички в света ще дойдат до едно ново разбиране, до един нов свършен мироглед, ще се убедят дълбоко, вътрешно, че „В света има само едно Вечно начало, което единствено се проявява, а всички други са Негови синове, изразители на НЕГОВАТА ВЕЛИКА ЛЮБОВ, на НЕГОВАТА ВЕЛИКА МЪДРОСТ, на НЕГОВАТА ВЕЛИКА ИСТИНА, които изпращат навсякъде своите мощни енер-

гии, по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система и на нашата бедна земя."

Това е основата на новото разбиране, което иде с мощни стъпки в света, това разбиране произтича от Космичното свръхсъзнание. Космичното свръхсъзнание постепенно ще разкрие на човека онази биологическа и психическа координираност между всички царства не само на нашата планета, но и онази тясна функционална зависимост между планетите на нашата слънчева система от една страна и от друга - между нашата слънчева система и другите слънчеви системи в нашия космос.

Новата наука, наречена Астрокосмична синтеза ще бъде разработена не само от духовна гледна точка, но и от чисто научна точка. Тези две страни ще хвърлят голяма светлина върху всички явления на физическия свят, които са свързани с тези на Космичния свят, изразени чрез циклите и от двата рода - планетарните и космичните. Тази нова наука ще даде отговор на всички проблеми, на които съвременната наука в най-широкия смисъл на думата не е дала отговор.

Астрокосмичната синтеза ще разработи следната стълба на реалността:

1. Материята е кондензирана механическа енергия.
2. Механическата енергия е кондензирана светлина.
3. Светлината е кондензирана мисъл.
4. Мисълта е кондензирана любов.
5. Любовта е кондензиран дух.
6. Духът е проява на Бога.

Тук я даваме схематично. Тя е разработена в „Новата култура в епохата на Водолея“, издадена в Париж, 1965 г.

24. ПРЕД ПРАГА НА МЪДРОСТТА

Според Учителя има две категории знание: едното знание е чисто интелектуално, то изследва механическата природа на явления; това знание има отношение към обективния свят, то складира данни по пътя на опита и наблюдението, синтезира ги и по пътя на логиката изважда своите заключения.

Вторият вид знания, Учителят ги нарича органически. Тези знания имат отношение към субективния свят на човека, там психичният елемент доминира, логиката не е удобна, както при механичните явления. При това органическо знание е необходимо интуицията, която не само че прониква в съдържанието на явленията, но спонтанно разкрива тяхната вътрешна връзка. Първото механично знание, Учителят го нарича „инволюционно“, а второто - органическото, нарича „еволуционно“.

Еволуционното знание ще бъде предмет именно на Астрокосмичната синтеза, която ще ни изведе пред прага на Мъдростта. Само по пътя на Мъдростта човек може да се домогне до вътрешното, скритото съдържание на живота. Мъдростта по пътя на вътрешното виждане крие в себе си ключове, чрез които може да се отворят вратите на големите мистерии.

През този период на посвещение, през който минава братството, страната на малкия кармически триъгълник, фокусирана чрез съзнанието на Мара Граблашева и на едноименната страна на големия триъгълник, чрез съзнанието на Георги Радев, се започна една активна творческа дейност. Школата на Учителя разкри нови страници, беседите му, които държеше в неделя, както в общия клас и в специалния клас добиха по-друг характер. Знанието чрез Неговото слово обилно се разнасяше между Неговите ученици. Почувствува

за дълбоката разлика между духа на християнството, което е вървяло повече по пътя на мистиката, а до голяма степен е държало един отрицателен тон към знанието.

Учителят започна да разработва чрез Своите беседи пред съзнанието на Своите ученици един от най-дълбоките проблеми - Любовта по пътя на разумността.

През този период Учителят поръча един доста голям телескоп. Метеорологическата клетка, която беше построена в Котвата се изпълни с много метеорологически уреди. Георги Радев започна да прави систематически наблюдения. Също постави се една библиотека „Водолей“, от която излязоха доста книги по физиогномия, графология, типология и пр. Изобщо почувствува се един голям интелектуален импулс в Братството. Списанието „Житно зърно“ стана важен изразител, чрез своите статии в това направление. Академическата младеж, която беше се отдала почти във всички научни отрасли се обедини в своите научни тежнения чрез списанието „Житно зърно“.

Този тон, който даде Учителят в този период упражни върху мен действително най-голямо влияние. След онзи епизод, който стана в салона на ул. „Оборище“ 14 и след това бях остриган, в мен настъпи цяло ново прераждане. Първо аз напуснах Изгрева при един много интересен момент. Понеже всичките тези случаи носят отпечатъка на общия тон, който се даде в Братството, налага се накратко да дам тяхната хронологичност.

До началото на този период аз все още живеях на Изгрева в палатката. До късна зима след като беше паднал доста голям сняг, аз стоически продължавах да живея в палатката на поляната. Този отшелнически начин на живот ме концентрираше, вглъбяваше ме дълбоко вътре в себе си и по този начин акумулирах в себе си грамадни психически енергии и идвах до големи просветления. Разбира се този стоицизъм и това доброволно отшелничество се следеше непрекъснато от будния поглед на Учителя. Аз чувствавах непрестанно силата на Неговата мисъл, гигантската Му воля, която не само ме окриляше, но ми отваряше тясната пътека във висините на НЕГОВАТА КОСМИЧНА МЪДРОСТ.

Една ноемврийска нощ, през която беше паднал дълбок сняг, свързан с една ужасна буря аз преживях един от най-чудните моменти в моя живот. В полунощ бурята разкъса на парчета моята палатка, аз излязох от палатката и в този момент, като че ли Небето се отвори, докато отвън всичко се сковаваше от студ, почувствувах цялото Небе като че ли представляваше някакво голямо същество, което ме обгърна с една неизразима Любов, която почувствувах чрез слънчевия си възел не само като трепет, но като една топлина, като една мантия, която ме обгърна, за да ме спаси от големия студ. Интересно, че това мое състояние, което почувствувах от това голямо Същество, не продължи няколко мига, а цели часове - чак до сутринта.

Аз много мълчах за това преживяване и го споделих само с Учителя. Това мое виждане не е с физическите ми очи, а са вътрешни преживявания. Като че ли съзнанието на човека идва в контакт с някои същества, които преобразяват човешкия организъм, които го изваждат от елементарните физически условия и го поставят в една сфера - нещо непознато за нас. В бъдеще тези сили ще бъдат разкрити пред човечеството и ще може да се дават обяснения. За мен беше едно откровение, едно такова силно преживяване, което за пръв път чувствавах. Почувствувах присъствието на същества, които ме обкръжават. Това беше едно чудо за мен. Много съм мислил по тези въпроси. Споделих само с Учителя. „Невидимият свят бди над теб.“ Иначе при друг случай човек може да замръзне в тази зимна нощ и да се разболе. А на мен ни-

що не ми стана въпреки мразовитата нощ, от минус 20 градуса, където камък и дърво се пукаха. Но на мен нищо не ми стана - нито замръзнах, нито пукнах, а останах жив досега.

За моя изненада първите посетители, които дойдоха на сутринта бяха Михаил Иванов и сестра Спиридонова.

Няколко думи за тази сестра Донка Спиридонова. По професия тя беше учителка. На пръв поглед човек в нейното лице виждаше една разумност, сдържаност и възпитаност. Тя в присъствието на двама ни ни говори цял час да се примирим, като ни внушаваше, че някога в далечното минало в Египет - ние двамата сме били нейни синове. Също така ни увещаваше, че някакъв вътрешен глас ѝ нашепва за нашата голяма мисия, която ни предстои, че ние двамата след заминаването на Учителя от физическия свят ще разнесем Неговото учение по целия свят. Буквално тя ни каза, че Учителят ще ни остави материални блага и духовните Си ценности, като по този начин ни отвори пътя по целия свят да разнесем Неговите идеи. Даже те двамата ми предложиха, като знак на примирение едни галоши. Както винаги, моят критичност и моят реализъм и в този случай не ме напуснаха. Аз ги слушах внимателно, без да взема подаръка, като ги помолих да дам отговор на предложението им на следния ден. Спиридонова предложи Михаил и аз да отидем и да живеем заедно с тях. Още същият ден аз отидох при Учителя и Му разказах всичко. След като ме изслуша Той със свити вежди ми даде следния лаконичен отговор: „На теб не ти трябва подарък, нека той отиде да живее при нея, а ти ела при Мен да живееш“.

От този ден действително започна новата линия в моя живот. Там, при Учителя, след два-три дни, както преди с Магдалина, Той направи връзката ми със сестра Граблашева. Аз в този момент разбрах, че тази е втората артистка, която започва своята роля във второто действие в Школата на Учителя.

Напушането ми на Изгрева и отиването ми да живея при сестра Граблашева ме постави в положение на една съвсем друга обстановка, диалектально противоположна на изгревската. Докато на Изгрева бях поставен при чист въздух и непосредствените слънчеви лъчи, необятен простор ме обкръжаваше, изобщо чувствавах се като волна птица, която може да лети когато и където си искаше. Тук обратно - изпитах какво значи човек да бъде заключен в един свят на традиции и обществено мнение, свят на човешки закони и ограничения. Това беше светът на самосъзнанието - един свят, където сияният, авторитетът разполагаше с правото, а всички други трябваше да му се подчиняват. Самото семейство, в което бях въведен, беше почти като символ на управляващите фактори, които издигаха себе си като някакви божества, охраняваха с всички средства - простени и непростени - своите лични интереси, смятаха се като някакви избраници, помазани от съдбата и привилегията само те да направляват кормилото на обществения живот.

Чувствах усилията на Учителя как искаше по всички пътища да хвърли обилна светлина в този свят на самосъзнанието чрез силата, чрез могъществото на света на свръхсъзнанието. Всичките тези процеси трябваше най-напред да се извършат в новата малка лаборатория, където бяха събрани представителите от една страна в лицето на сестра Граблашева - остарелият свят на самосъзнанието, от друга страна - добрия проводник на красивия свят на свръхсъзнанието, чието добър проводник в момента беше Георги Радев. В тази малка лаборатория Учителят правеше своите опити, където моята роля се изразяваше именно в това, да служи като опитно поле при тези процеси.

Както преди и сега ще подчертая, че неговият образ, чрез който Учителят си изрази лицето, присъствието на двете едноименни страни на малкия и

големия кармически триъгълник, в мен се събудиха могъщи сили на Кундалини, който от своя страна събуди останалите чакри в моето естество. В сърцето ми се яви особен трепет към окръжаващата среда, към различните вериги души, същевременно се оживиха и центърът, който се намира в гърлото на човека при яснослушането.

Докато при първото действие и при групата, която Учителят ръководеше в тази специална духовна атмосфера се развиха в мен два важни центъра - този на слънчевия възел, който изостри у мен усета за всички астрални течения и влияния, да мога да различавам приятелските от неприятелските влияния; също така и флуидичните излъчвания, да мога да различавам от различните места, където живеят самите хора. Другият център, който се намира при човешкия далак, ми даваше възможност при нощните ми излъчвания да запазвам известен контрол и ясно да се хроникират в моята прясна памет.

Напротив, при второто действие при образуване на новата група, този субективен свят остава да функционира дълбоко вътре в мен, на неговата интимност аз не давах никакъв външен израз както преди. Меката духовна светлина, която озаряваше лицето ми и даваше на очите един благ израз беше заменена със строгия поглед на новото състояние. Това състояние даде на лицето ми един конкретен израз, на сериозност чрез двете дълбоко врязани бръчки между веждите ми, същевременно и огъня на Кундалини повиши до голяма степен активността на моите интелектуални центрове. В сърцето ми и в душата ми вместо онази дълбочина, която усещах от съзерцанието на звездното небе, беше заменена с един крайно чувствителен сърдечен сеизмограф, чрез който долавях по етера и най-малките скърби или радости на окръжаващата среда. Докато с центъра на гърлото ми долавях всевъзможни нашепвания от центровете на моя висш ментал. Всички тези нови сили непознати за мен идваха и се събуждаха непосредствено от прякото въздействие на Учителя, който направляваше с голямо внимание второто действие, което се развиваше в школата.

25. ЗМИЯТА МЕНТОРА

Разговорите между Учителя, Георги Радев и мен зачестиха. При тези разговори често присъствуваше и сестра Мара Граблашева, в които Учителят скицираше беседите, които изнасяше, особено в неделен ден пред външния свят. Също така интимността ми с Георги Радев се усили. В един мой интимен разговор, Учителят нарече Георги Радев „змията ментор“. Змията наистина в окултизма се взема като емблема на знанието, а менторът - това е човекът, който познава всички области на знанието.

Човекът-ментор, е този, който притежава една колосална култура. Менторите са били възпитатели на цезарите в римско време. Те са били крайно начетени и са играли голяма роля при възпитанието на римските цезари и са насочвали политиката на римската империя. Георги Радев е една крупна индивидуалност, който играеше голяма роля около Учителя и братския живот.

Действително Георги Радев беше интелектуално всестранно запознат с всички области на съвременната наука и с остатъците от традиционните знания изразени чрез окултизма. Много пъти Учителят подчертаваше, че традиционното знание, като завещание от миналите школи, особено на Изтока се е пазило в дълбока тайна. Учителят фигуративно така се изразява за това знание именно, че тези школи са разполагали в древността с малко хляб. Що се отнася до съвременните, средновековните и западните окулисти, те разполагат с много методи, обаче тези методи не съответствуват на изискванията на

новото време на духовния уривен на човечеството. Едничко, сочи Той, остава Новото учение, което представлява един жив неизчерпаем извор, от който могат да утолят жаждата си за знание и красота всички народи, цялото човечество.

Георги Радев, въпреки обширната си ерудиция, чувствуваше, че нещо съществено липсва. Тази съществена липса той виждаше, че единствено може да я запълни с одухотворяващата светлина на космичната Мъдрост, чийто изразител в настоящата епоха се явяваше Учителят. Г. Радев знаеше, че знанието е плод на наблюдение, експеримент, систематизация на фактите и явленията, докато Мъдростта вече излиза от кръга на нашите пет сетива, тя влиза в един метапсихичен свят, в който не само че тя вижда, но и предвижда онава, което ще стане по пътя на великите закони в живата природа.

В тази книга има много неща, които не само, че не трябва да бъдат издавани поради своя свещен характер, понеже няма да бъдат не само оценени, но могат да бъдат профанирани или използвани за корисни цели. Но ние ще си позволим да изнесем някои магически операции, които имат един общ характер, особено когато едно Космично същество, каквото е Учителят, ги извършва.

Ще разкажа един подобен случай, който се извърши в мое присъствие от Учителя на Изгрева. Отначало бяхме трима - Учителят, Георги Радев и аз. Георги Радев носеше със себе си едно окултно съчинение, което наистина даваше един пълен израз на могъществото на самосъзнанието, което винаги изхожда от своите лични интереси, без да държи сметка за окръжаващата среда, нито да си дава отчет, че не трябва да се разточителствува с творческите енергии на живата разумна природа. Съчинението беше на коли, без подвързия, от известен западен окултист. Този автор бе Папюс и бе писал за висшата магия. След разговора останахме само двама - Учителят и аз, Георги Радев отиде някъде. Не след дълго време излезе голяма буря. В този момент Учителят взе съчинението, хвърли го във въздуха, бурята го грабна и разнесе по цялата поляна и чух думите, които Учителят произнесе: „По този начин ще се разпръснат всички внушения, произтичащи от света на самосъзнанието.“ Ние знаем не само от теорията на окултизма, но и от самия досег, който имаме непосредствено с Учителя, че всяко действие, което имаме на физическия свят, има отражение в духовния, и в самите проекции на бъдещето.

Разбира се, кръгът на действието му зависи от съществото, което го извършва. То е подобно както суверенът - бил личност или колектив в една държава, неговият подпис има една стойност, а подписът на един архивар - стойност от съвсем друго качество.

Георги Радев знаеше много езици и се занимаваше с преводи. Преведе романа „Занони“ от Булвер Литон, английски окултист. Той притежава колосална култура и крайна начетеност. Когато написа туй съчинение направи много силно впечатление на света. Била е много пъти издавана. Георги Радев го преведе, а един приятел Славчо Славянски го отпечати към библиотека „Безсмъртни мисли“. Този роман има особен чар. Особена мистичност и загадъчност. Когато се чете упражнява много силно въздействие на човешкото съзнание. На времето изигра голяма роля за една подготовка към окултното знание, което беше предадено в по-достъпна форма на читателя. Учителят не се е изказал отрицателно за този роман. Имах личен разговор с Него. Имаше известна пресиленост, надценяване на известни неща разгледани от гледна точка на Учителя и на някои места представляваха една фантазия.

Понеже в Школата на Учителя влизаха хора от разни култури, различни индивидуалности, по различни начини устроени, носещи в себе си представи

от различни Школи, затова всичко трябва да се приема с резерви, критичност и предпазливост. Иначе можем да завешаем на поколенията неща, които нямат нито правдивост, нито автентичност.

Георги Радев преведе и автобиографията на Ганди. Учителят за Ганди имаше високо мнение. Този човек, който беше не само висок идеалист, но и практически живееше със своите идеали. Този човек, който искаше за отечеството си свобода и независимост от Англия играеше колосална роля не само със своят живот, не само със своите аскетически и монашески тежнения, но беше истински борец. Той беше мъченик на една голяма идея за освобождаването на Индия. Тази книга на времето изигра своята роля. Учителят каза за Ганди така: „Ако имах още един ученик като Ганди, бих обърнал света.“

26. ПОГЛЕДЪТ НА МЪДРЕЦА

Ние ще направим един малък паралел между действията, които стават в Школата на Учителя, политическите явления, които се извършват в обществения живот на българския народ и събитията, които стават в областта на международния живот. Както виждате ние от време на време правим такива паралели, тъй като ако се вдълбочим и същевременно разпрострем подробно върху тези паралели, то ще трябва да се напишат томовете.

След тази кратка бележка ще подчертаем, че когато започнаха действията в Школата от едноименните страни на двата кармични триъгълници, специално в България се активизираха силите на света на самосъзнанието. Една илюстрация. Политическите партии в България по силата на тази активизирана вълна на самосъзнанието, се раздробиха на повече от 19 части. Това раздробление и разкъсване на обществения живот в България не беше плод на никакви идеологически различия, но повече на лични амбиции или користни попълзновения. При това разкъсване българския народ се гърчеше в тежка стопанска и политическа криза. Същото явление се забелязваше на международна почва.

Белегът на тази криза беше редицата диктатури, които се създадоха почти в по-голямата част на Европа. Такива диктатури се създадоха в Италия, в Полша, в Испания, в Турция и др. Характерни бяха особено през 1926 г. големите заговори и атентати, които се създадоха почти във всички европейски държави. Всичките тези действия бяха като реакция срещу света на самосъзнанието, където личността доминира и иска да наложи своята воля, като използва тежкото положение, при което се намират обществата и народите.

Наистина човечеството се намираше при много трудни задачи. Тези малки алюзии, които правим за будния поглед на ученика, ще му разкрият големите функционални линии, които преминават като основна нишка между действията на окултната школа на Учителя и събитията, които се извършват в народите и човечеството.

През тази същата година (1926), през август, трябваше да стане нашият събор, в който взимат участие не само ръководителите от кръжоците в различните градове на България и но и много представители и членове на братството. Съборът беше разрешен по искане на ръководителите от министър-председателя на България.

Сутринта в деня на откриването на събора, който щеше да се състои на Изгрева, аз придружих Учителя от дома му на ул. „Опълченска“ 66 към Изгрева. Пристигайки в гората, почти на средата на пътя за Изгрева, една сестра ни среща и ни каза, да не отиваме на Изгрева, понеже целият Изгрев е обкръжен от стражари, които не позволяват нито да се влиза вътре, нито да се из-

лиза навън. Моментът беше много интересен. Учителят внушително ме погледна и аз светкавично разбрах Неговата повелителна мисъл. Аз помолих сестрата да придружи Учителя обратно до ул. „Опълченска“ 66, след което се отправих направо за дома на министър-председателя Андрей Ляпчев. Така интуитивно долових мисълта на Учителя и затова като стрела се спуснах към дома на министър-председателя.

И наистина, ако бях закъснял само с 2-3 минути, нямаше да го заваря, понеже той тръгваше със своя автомобил за Варна.

Флуидът, с който ме изпрати Учителят беше така силен, че когато аз се приближих до министъра, той като че ли ме очакваше, хвана ме под ръка и ме запита какво желая. Аз му казах следните думи: „Г-н министре-председателю, днес е нашият съборен ден на Бялото Братство. Вие лично вчера разрешихте този събор да се състои на Изгрева. Днес ние бяхме изненадани, когато ни обкръжи полицията и иска да ни разпръсне. По чия заповед става това, на нас не ни е известно“. Той почти нищо не ми каза, върна се в дома си и след две минути дойде и ми каза, че всичко е уредено. Аз му благодарих, отидох при Учителя и отново Го придружих до Изгрева. Когато пристигнахме там, нямаше нито следа от стражари.

Изнасям този факт, само да подчертая колко е мощна мисълта на Учителя, особено когато приемният апарат на ученика е в изправност. Наистина в това време аз бях се абстрахирал от всичко; цялото ми внимание беше насочено изключително върху действията и проявите в братството и около Учителя.

Ще изнеса още един факт, за да мога да очертая колосалната мощ на едно Същество, което действително е Пратеник на Небето, да дойде всред човечеството и завърти колелото на неговата история.

Цялото Братство, почти всяка година отивахме да летуваме на 7-те Рилски езера. Палатките ни се разполагаха при второто езеро, където можеха да се създадат по-добри битови условия. Ще спра вниманието си върху един важен епизод през време на това летуване. В първите дни на август се разрази една страшна снежна буря, небето беше спуснало своите тъмни облаци почти до земята. Снегът се сипеше обилно. Бурята беше така силна, че имаше опасност всеки момент да вдигне леките ни палатки и да ги завлече в езерото. Цялото Братство беше в ужас пред опасната буря в планината. В този момент изтичах при Учителя. Той беше сам в палатката си. Станах изразител на големия смут, който цареше почти във всички братя и сестри. Учителят стана сериозен, излезе от палатката и заедно отидохме зад палатката, където никой не можеше да ни види. Лицето на Учителя в този момент беше много тържествено. Той вдигна дясната си ръка, направи някакво магическо движение, произнесе една формула и за мое учудване небето разкъса своята облачност, бурята спря, снегът престана да вали и слънцето величествено се показа.

Съобщавам този факт, защото по принцип за мен чудеса не съществуват, тъй като бях произлязъл от атеистични среди, никога не се поддавах на религиозни мистификации, на суеверни загадки. Това, което Учителят направи, звучеше в моето съзнание не като някаква легенда, не - то беше един факт. Подобно както един държавен глава, когато подпише един указ за обявяване на война или сключване на мир, целият народ извършва съответните действия, така също и духовните Същества, които разполагат със силите на природата, могат да предизвикват известни действия, които за обикновения човек изглеждат като чудеса.

За този интересен факт години мълчах. Защо? Искях да си обясня по какъв начин силите на природата могат да бъдат респектирани от могъщата

воля на едно Същество, на което е дадена картбланш от Космичния свят да разполага с Неговите сили. Какво въздействие упражни магическото движение на Неговата ръка, каква мисъл форма изказа Той чрез произнесената формула, че електромагнитните течения в тази географска точка на земята, бяха отправени в диаметрално противоположна посока?

Правейки аналогия с последните постижения на съвременната наука, когато природата им позволи да се домогнат до тайната на атома и да използват неговите сили. Колко повече ще се даде възможност на едно високо издигнато Същество да помогне на човечеството в най-трудните му моменти, подтиквано от голямата му любов към него, когато учените използват тия сили само за зло и за разрушение. Някога преди години за учените беше чудо постройката на Хеопсовата пирамида с нейните 30-тонни блокове. Днес съвременната наука чрез самолета може да вдигне тежести над 100 тона, а с последните постижения на ракетната техника може да проникне в космичното пространство, чрез ракети от хиляди тона. Това действително е едно чудо.

Вълшебното килимче от „Хиляда и една нощ“ и фантастичните приключения на героите на Жул Верн не станаха ли една реалност?

Спомням си един разговор с Учителя, когато веднъж бяхме при него с Георги Радев. Учителят така ни вдъхнови с блестящите перспективи на новата бездимна култура, която идва, през която атомната енергия ще бъде напълно оползотворена. Под впечатлението и ентусиазма от този разговор изнесох един реферат в университета за оползотворяване на атомната енергия в настъпващата бездимна култура. Професори и студенти така се смяха на моите „приказни мечти“ - както те се изразиха, че когато се завърнах при Учителя доста унил от случая, Той ме погледна и ми каза: „Те сега се смеят, а после ще дойде твоя ред да се смееш.“ И това време дойде 30 години след това бе открита атомната електроцентрала „Козлодуй“.

По асоциация ще разкажа още един характерен случай, който разкрива онази безпогрешна далновидност на Великия Мъдрец. Имах едни роднини, които бяха едни от най-богатите хора в България. Баща ми в този момент не беше в добро материално положение и ги помолих да ми услужат с три метра плат, за да си ушая един костюм, който впоследствие баща ми ще изплати. За моя изненада те ми отказаха. Разбира се, аз споделих този факт с Учителя. Когато му разправих това, Той много категорично ми каза: „Помни, ще дойде време, когато твоят братовчед ще те моли да му направиш един костюм!“ За мен това прозвуча тогава като някаква утешителна приказка. Но когато в България се смени социалния строй и държавата национализира едрата собственост и индустриалните предприятия, тогава си спомних пророческите думи на Учителя. Наистина, след тези реформи моят братовчед стана един обикновен чиновник и наближава моментът, когато предсказанието на Учителя ще се изпълни в неговата пълнота. Още не съм ушил костюма, но наближава времето да му го ушая.

Ще приведа още един интересен случай, който стана на планината при 7-те рилски езера. При приключването на летуването, трябваше вече всички да се приберем отново в София. Обаче една от сестрите заболя тежко и почти беше невъзможно да слезе даже и на кон. Братята и сестрите загрижени събираха своите багажи и палатки. Понеже аз не изпуснах нито за момент всяко действие и движение на Учителя, видях как Той повелително концентрира Своята мисъл и поглед към нея. Силните вибрации на този праничен ток, който Той изпрати към нея й вляха такава жизнена енергия, че тя възрастната сестра пожела, за голяма изненада на всички, сама да се качи на коня. Аз може би бях единственият свидетел на този акт извършен от Учителя. Когато

обаче пристигнахме в село Говедарци в полите на Рила, където щяхме да вземем автобуса за София, тя отново изпадна в същото болестно състояние, в което беше на Рила. Значи, този невидим ток имаше сила на действие само докато слезе от планината и се добере до превозно средство.

Ще изложа още три примера, които действително ни въвеждат в необятните простори на Великата Космична Мъдрост.

В семейството, в което аз отидох да живея в града дъщерята страдаше от една неизлечима рана на крака. Опитите на лекарите не даваха резултат. Аз помолих Учителя да ѝ помогне. Но моята молба Той ми отговори със следните думи: „Ти ме молиш да снимам букаите на тези, които не са излежали своето наказание“. Това бе дъщерята на Граблашева, висока, красива, фараонска принцеса с бадемови очи. Учителят нареди да замине за САЩ при баща си.

Втори пример. Втора сестра студентка, певица, изобщо надарена вътрешно и външно от природата, един ден ми каза: „Аз страдам от една тежка болест (ендо-кардитис ланта) и чувствавам, че скоро ще си замина за друга свят“. Действително след няколко дни аз я намерих тежко болна в Александровската болница. Консултациите, които направих с професорите ми отговориха, че те са безсилни и само провидението по някое чудо може да ѝ помогне. След този разговор помолих Учителя да помогне на тази сестра. Обаче Той ми отговори така: „Природата е толкова икономична, че за нея е по-лесно да ѝ направи ново тяло, отколкото да ѝ закърпи нейното старо тяло.“ Казваше се Каназирева, леля на на Анка Каназирева. Майка ѝ бе Райна Каназирева.

Трети случай. Една много талантива сестра - художничка, която нарича най-сполучливо образа на Учителя, след като го нарисуваше ме помоли да отправя към Учителя следната нейна молба - да я излекува от една болест, за която Той знаел. Той ми даде следния отговор: „Природата на известни хора дава болести, като предпазни мантии да не ги сполетят по-големи нещастия и да не направят по-големи отклонения в своя живот.“ Това бе Цветана Щилянкова - художничката, която нарисуваше портрета на Учителя.

Тези три случая изнасям, за да се види отношението на Мъдростта към дадени прояви в живота. Каква велика справедливост, каква чудна пресметливост, каква неизказана бдителност има природата към живота на всички същества. Веднъж даже Учителят ми каза, че за най-малкото същество на земята има досие на Слънцето.

За Великите Мистерии, които така ревниво пази Космичната Мъдрост ни говори и съвременната дактилоскопия. Според нея за формиране на долните части на пръстите, по-право формите, които се образуват съществуват 120 фактори за тяхното формиране. Тези фактори по пътя на комбинациите, вариациите и пермутациите образуват най-всевъзможни форми. За да се срещнат еднакви фигури на формите на две едни и същи лица са необходими 17 милиарда случая. Тези обстоятелства говорят, че в човека, в неговото естество има специални ключове на неговите електромагнитни течения, които са свързани не само с неговото физическо тяло, но и с неговите физиологически, биологически и психически функции. Това значи, че всяко същество, което праща в етера своите мисли и чувства носят печата на неговите електромагнитни спецификации. Също и в Макрокосмоса, Космичните и Слънчевите лъчи, които изпращат слънцата от Космичното пространство имат своята спецификация, ключ на техните електромагнитни излъчвания. Какво значи това? Че в Природата има една велика отговорност, за всяка енергия - свой ключ на трептения и всички същества - малки и големи, на каквато и степен

на развитие да се намират, вибрациите, които излъчват от себе си и ги изпращат в пространството винаги ги следват и съставляват от тях неразделна част.

Космичната Мъдрост отваря не само висшия ум на човека, но спомага да се развие неговата интуиция. Така той започва да разбира езика, символите и образите, чрез които живата разумна природа говори и изгражда живота. Натрупаните знания от конкретния и кристален ум при светлината на Мъдростта стават динамични и добиват онази градина стойност и дават сила, подтик и вдъхновение за истинско творчество. Човек събужда всички органически центрове, които са свързани с различните области на Битието и човешката душа играе ролята на онзи чист проводник на Светлината, която непрестанно се излъчва от света на Мъдростта.

27. ТЕСНИЯТ ПЪТ НА УЧЕНИКА

Много добре си спомням, когато трябваше да напусна Изгрева и да отида да живея в града у сестра Граблашева, Учителят ми каза следната мисъл, върху която трябваше ред години да мисля: „Досега изучаваше законите на Светлината, сега ще слезеш да учиш законите на тъмнината, която ще бъде притворена от мощните сили на Мъдростта“. Действително аз сгънах светлата мантия на невинността, напуснах мечтите да тръгна из света като някой апостол, който отива да проповядва Словото Божие. Цялата тази идиличност на първите християни, чиито души трептяха в зората на изгряващото слънце на Христа, остана дълбоко вътре в мене като скрито съкровище, което не трябва да се излага пред погледа на алчните тъмни сили. Аз се запретнах да завърша университета, външно добих обикновения образ на един скромнен студент и с голямо усърдие започнах да работя, за да настигна моите състуденти и да завърша. Ред години преди това бях студент по философия, но след като добих едно разочарование от постиженията, до които е дошла древната и съвременната философия, след като поставих на преоценка всички схващания на философията, било от материалистичните, идеалистичните и всички други всевъзможни школи, разбрах че те, както и науката се движат в света на осезаемото, в света на сетивното, емперичното знание или до крайния предел на метафизичните спекулации. За тях светът извън сетивата или метапсихичният свят е бил непознат. След тези дълги разсъждения напуснах тези схоластични лабиринти и се ориентирах към науки по-конкретни, по-близки до живота, които имат за задача разрешаването на социалните проблеми. Записах държавни науки, специалност - дипломация и консулства. За мен тези дисциплини бяха близки, понеже моите склонности са винаги били насочени към стопанските и политическите проблеми. С голяма настойчивост и постоянство посещавах лекциите и много леко си вземах всички изпити в университета. За мен университетът представляваше една врата, която ме въвеждаше в обществото. Аз влязах във връзка с много адакемични среди. Моят устрем както към духовните проблеми със същата сила се насочи и към социалните въпроси. В скоро време влязох във връзка с академичната младеж, започнах да посещавам различни семинари, реферати, в които взимах активно участие и винаги гледах непринудено, незабелязано да прокарвам нишките на моите идейни схващания. Всичко това вършек поради големия копнеж, новите идеи, които Учителят даваше на човечеството, новият мироглед, който изграждаше Учителят в своята школа да може постепенно да открие един нов път и да могат индивидите, обществата, народите и човечеството да излязат от духовната безпътница и от хаоса на стопанската, политическата и културна кри-

за. Много често, когато съм изнасял реферати и при разискванията моите разсъждения се тълкуваха като ексцентричност или някаква идейна екзалтираност, това положение никак не ме смущаваше, напротив духовният потенциал на това велико съкровище, което дълбоко беше скрито в моята душа, ми даваше все по-големи импулси и твърдо постоянство да мина по пътя на съвременното знание, да го проникна и по този начин да бъда още по-добре подготвен за тясната пътека на ученичеството.

28. ВРЪЗКАТА МЕЖДУ САМОСЪЗНАНИЕТО И СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

Както подчертахме по-горе Учителят правеше Своите опити в Своята „лаборатория“ чрез малката група, която беше представена от Георги Радев - проводник на силите на свръхсъзнанието; Михаил Иванов като представител на самосъзнанието и Мара Граблашева - представител на общественото мнение, което е критерий и фактор в света на самосъзнанието.

Ще се опитам да направя психологически анализ на тези три личности, върху които Учителят в момента правеше Своите опити, които впоследствие ще се разпрострат в обществото, после в народа и най-сетне вълната ще премине в цялото човечество. Това е пътят на скънените съдове.

Специално Мара Граблашева, като съзнание в настоящето си прераждане се е родила в средата на ръководящите фактори, които са имали претенции да ръководят общественото мнение, изобщо да бъдат пътеводителите на един народ. Връзката ѝ с Учителя и Школата събуждат в нея едно велико качество - качеството на различаване. Това качество има като предпоставка една закръглена интелигентност, въоръжена с един критичен поглед. В лицето на Учителя тя намира своя идеал, тя вижда как Той със Своята Светлина разкрива фалша и лицемерието на общественото мнение. Също така тя схваща несъстоятелността на самосъзнанието, което издига личността в култ, център, източник на един нервален свят. Тя чувства, че обществените форми, в които е потопено човешкото общество, ще претърпят редица трансформации, тъй като те не отговарят на новите изисквания на времето. От друга страна, влизайки в контакт с мен, който носех бунта към обществения фалш, бунта към неправдите и социалната несправедливост, в нея още повече се повиши този устрем към освобождаване от обществените форми.

Нейният съпруг - Величко Граблашев, който се намираше под влиянието на Михаил Иванов ѝ даде добър урок, да види в една кристализирана форма крайния предел на самосъзнанието. Граблашев бе подлъган от ясновидството му и плати с разочарование за своята наивност.

Михаил Иванов следваше в университета педагогика. От друга страна четеше популярна окултна литература, която събуждаше в човешкото съзнание една гордост. Той беше по този начин наметнал мантията на някакъв чародей, който може да прониква в съдбините на хората, даже и да смята, че има онази магична сила да въздейства върху техните съдби. Трябва дълбоко да подчертаем, че ние тук разглеждаме личността - специално неговата, като един актьор, който става изразител на цяла една категория съзнания, на една минала култура, която е изгубила всякакъв вътрешен духовен потенциал и е останала в света на формите като една реликва.

Каква голяма разлика съществува между великия свят на свръхсъзнанието и света на самосъзнанието. Георги Радев, който имаше тази голяма привилегия да носи това велико озарение, наистина достойно играеше своята

роля. В предшествващите глави аз направих една характеристика на неговите основни качества и сега само ще припомня, че този светъл мъж, както казват римляните, който притежаваше една богата ерудиция и един съвършен интелектуален инструмент, който го издигаха до висотата на един учен, му създаваха условие да направи една по-интимна връзка с Космичната мъдрост на Учителя. За него Учителят не представляваше никаква личност, както стоеше в съзнанието на Михаил Иванов и Мара Граблешева, напротив той виждаше в Учителя онази Божествена Мъдрост, в която е потопено цялото Битие. Тази интимна връзка с Космичната Мъдрост я създаваше изключително по пътя на смирението. Смирението е онова велико качество на ученика, което разтваря неговата душа за голямата светлина, която излиза от съществата на свръх-съзнанието. Смирението само може да схване, че тези способности в човешкия ум са могъщи инструменти в ръцете на живата разумна природа. Смирението само може да доведе ученика до онова просветление, да вижда, че единичният източник на всички материални и духовни блага, и на всички културни ценности е Великото Космично Начало. Хората са само проводници на тези творчески импулси, на всички духовни постижения.

Много тънко и задълбочено наблюдавах Учителя как работеше с тези реторти на съзнания, виждах Неговите усилия да свърже света на самосъзнанието, един свят, който вече се разлагаше, с обновителните струи на свръх-съзнанието. Общественият и културен живот като че ли в сегашното си развитие беше изминал своя път и Учителят трябваше да му даде друга ориентация. Светът на самосъзнанието боравеше с едно откъслечно знание. Това знание създаваше условия със своята статичност за събуждане гордостта в човека и онази алчност всичко да използва за користи цели. Цялата западна култура беше потопена в света на самосъзнанието и се стимулираше от идеята за свръхчовека. А ще видим как впоследствие Михаил Иванов ще наметне тази културна мантия в дейността си, която ще разгърне в един малък кръг във Франция. Даже като правех своите психологични наблюдения, често виждах в отношенията между Георги Радев и Михаил Иванов тази диаметралност на тези два свята. Чувствувах и виждах в картини онзи нов свят, който Учителят чертаеше, онези нови обществени отношения, които ще почиват на Великия закон на Справедливостта, онази истинска връзка между душите, които ще се чувствуват като клетки на един велик организъм. Взаимното сътрудничество във всички области на живота и онази духовна интимна топлина ще легнат в отношенията между индивидите, обществата, народите и цялото човечество. При тези нови отношения виждах онези величествени перспективи, които се отварят за новата култура, където природата ще открие на човека много от своите тайни, за да може да подобри своите битови условия и духовния ръст, да се възвиси все повече и повече към идеалите на съвършенството. Всички тези постижения ще бъдат плод на новата раса, която иде с много по-големи вътрешни възможности за проявления и творчество.

Тази вълна на второто действие създаде в цялото Братство един голям устрем, към големите знания, които Учителят разкриваше в специалния младежки клас, в окултния общ клас и чрез неделните беседи. Тази вълна се съвпадна с моето завършване на университета. Аз завърших през 1931 г. в София.

29. СВЕТЛИЯТ САЛОН НА ИЗГРЕВА

През 1927 г. Школата на Учителя от София се премести на Изгрева. За тази цел беше построен специален голям светъл салон. Неговото южно изложение беше прекрасно - обилна слънчева светлина и чист боров въздух го изпълваха. Този салон беше направен с усилията на софиянци и приятели от провинцията. С такава любов, с такова усърдие под чудните мелодии на Учителевите песни беше поставена всяка греда, всяка тухла и керемиди.

За Братството това беше голямо събитие. В ранна сутрин, всяка сряда се състоеше беседата на Общия клас, в петък - на Специалния и в неделя сутрин в 5 часа Утринни слова и в 10 часа преди обед Неделни беседи. От всички краища на София идваха с голяма радост учениците на Учителя. След беседа около изгрев слънце на красивата поляна се играеха упражненията на Паневритмията. Стройните редици под оригиналните мелодии на упражненията представляваха много красива гледка. Даже някои от упражненията от Паневритмията едновременно се пееха с текстове, чието съдържание напълно се покриваше с хубавата музика. Със салона Изгревът доби още по-интересен вид, словото на Учителя се почувствува много по-силно, бликащо от Неговата велика Мъдрост. В живота на Изгрева, който беше изпълнен с любов и красиви отношения между братята и сестрите, чрез школата протече токът на светлата мисъл, който тонира атмосферата в духа на едно задълбочаване, на една звездно-небесна медитация. Приятелите така свикнаха да идват на Изгрева, да слушат беседите на Учителя, че за всички това бяха най-хубавите моменти, които им носеха вдъхновение за творчество и духовен подвиг.

Изобщо Изгревът постепенно стана най-важният мистичен и културен център на Братството. Цялата духовна дейност, изразена чрез беседите, музикалните упражнения на Паневритмията, съборите, празниците на равноденствията, музикалните упражнения на Паневритмията, съборите, празниците на равноденствията, концертите - всичко това ставаше на Изгрева. Изгревът стана духовен символ и знаме на Братството.

Учителят се премести да живее на Изгрева, това беше едно от най-крупните събития в Братството. Това събитие приготвяваше третото действие в Школата на Учителя, когато възната на Истината ще открие перспективите на свободата, която е единствената изразителка на Божествената пълнота.

Аз когато дойдох през 1922 г. на Изгрева поляната бе купена от слугата на английския журналист Баучер. От един комунист закупиха съседните места. Казваше се Грънчаров, който беше много известен в село Дървеница. Наистина Учителят не позволяваше да се правят големи сгради, затова ние първоначално ползвахме палатки, а след това си построихме бараки. Имаше известна романтика и идилия. Но импозантност той не позволяваше. Аз си обяснявах това по два начина. Пример: Моят баща направи една триетажна къща в Казанлък, която искаше да я направи преди това горе на Изгрева, за да има място и за мен. Но Учителят категорично ми заяви: „На теб не ти трябва апартамент. Ти ще живееш в томовете - в книгите“. Каза ми неща, за които нямях представа, че след време ще пиша книги. Тогава съм бил младеж на 20 години. Друг пример: Две сестри спореха на Изгрева за едно място, за неправилно поставена ограда. Учителят ги погледна снизходително и като се отдалечихме ми каза: „Рекох, той Изгревът е още във въздуха, а те се карат за места.“ Учителят ги предвиждаше тези неща. В един момент богатите приятели искаха да Му направят вила там, където е сега „мястото на Учителя“. Но тогава Той категорично отказа. След туй Той лично ми е говорил със симпатична ирония, за да мисля за тези неща. „Гледай българите направили ми толкова

костюми, като мислят, че ще живея сред тях още сто години. След туй направиха този салон с квадратни прозорци, за да оправям тези квадрати на българите. А квадратът е фигура на най-голямото противоречие, което трябва да се разрешава на земята." Учителят вдигна ръката си, лявата ръка и ми показа нещо на ръката. Вторачих се и видях един възел от вени на лявата му китка, за което каза: „Аз двадесет години работя върху този възел, за да го развържа и да отвържа завързания български народ." Това Висше същество виждаше, че се намира в едно ограничено състояние, защото е облечено в българска плът, с неговата карма и оттам с кармата на цялото човечество. И как Учителят действаше върху материята, за да дойде до освобождение на човешките души. Това бе едно потресаващо положение за мен.

Вървахме веднъж с Учителя и трябваше да отидем до салона на ул. „Оборище“ 14. Стигнахме до черквата „Св. Неделя“, там където е сега площад Ленин пред хотел Балкан. Тогава трамвая обикаляше около черквата. Огледа трамвая и каза: „Този трамвай и туй електричество, което се върти около тази черква не е за хубаво." Много пъти го е казвал и си го записах. Когато станала атентата в „Св. Неделя“ през 1925 г. и същата черква хвъркна във въздуха, това никак не ме изненада. Учителят виждаше нещата и говореше с алюзии, за да има човек самостоятелна мисъл.

Учителят каза веднъж така: „Пътят към Бога ще го направят учениите хора." Значи не духовните хора, не разните там окултисти и тем подобни, дори не и света, а ще го проправят учениите хора.

Зад салона на Изгрева, противниците на Учителя лепнаха една бирария - кръчма. Най-напред беше на един югославянин, а после някакви българи я купиха. Трябваше да се яви света на контрастите. Винаги при голямото Добро идва и голямото Зло. Затова Учителят никога не реагираше така остро към тези неща. Изучаваше и двете сили на Доброто и Злото и ги направляваше. Още на първия събор Той каза: „Аз знам всичко. Аз съм бил в ложата на Бялото Братство и в ложата на Черното Братство. Знам законите на едните и законите на другите. Днес Аз направлявам и едните, и другите." Това ми направи най-силно впечатление. Мислил съм, за да го разгада с дълбока мисъл. Туй показва, че светът не е такъв какъвто си го мислят хората днес. Когато пред Исус се явява изкушението Той му казва: „Махни се Сатана!" А днес Учителят идва да научи Злото как да стане слуга на Доброто. Това е един друг свят, който днес се разкрива на човечеството в един съвсем друг мащаб. Затуй когато някои тълкуват, че учението на Христа и Учението на Учителя е едно и също аз казвам следното: „Това не е вярно". Учението на Учителя стои много по-високо. За него е необходимо посвещение и свободна мисъл, която да ти разкрие тези големи светове, които се намират в Словото на Учителя.

Като живеех на поляната на Изгрева, винаги си представях, че ще направим някаква обсерватория, метеорологична станция понеже Учителят даваше път на науката. И в тези си копнежи и стремежи аз дочаках да се реализира това. Дори имаше и телескоп, с който наблюдавахме луната, звездите и планетите.

Отначало се построи големия салон през 1927 г., а после се построи кухнята и трапезарията. Отпред на двора имаше няколко редици сковани маси. Учителят искаше да съгласува, да хармонизира нещата, затова започваше от физическия свят. Българите имаха практичен манталитет. Затова Учителят започна с общите беседи. Създаваше се една хубава атмосфера. Аурата на Изгрева се разсветляваше и правеше хубаво впечатление на външните хора дошли от града.

Братската градина се състоеше от лозе, овощна и зеленчукова гради-

на. В свободното си време приятелите идваха, копаеха с мотика и пласираха енергията си там. Веднъж Учителят се усмихна и каза: „Това е лечебницата на Изгрева.“ Когато дойде някой притеснен, загрижен, потиснат, Учителят му препоръчва да вземе мотиката и да покопае в градината. Онзи копае един, два, три дена, вложи енергията си в земята, отпусти се, просветне му пред очите и после слезне в града и всичките му работи се оправят.

За зеленчуковата градина се грижеше дядо Ради. Той като че ли представляваше един от светлите образи на българина. На времето е бил борец, бил е много силен. А сега е градинар. Ще споделя нещо интимно, което не съм го разказвал. Преди да отида да следвам в Полша, Учителят взе един метър и дойде при градината. Той измери сам 300 кв. м една площ 10 м широка и 30 м дълга и сам заби колчетата. Аз се въртя около него и се чудя, защо ли го прави всичко туй. Той взе една права лопата и ми я подаде. „Докато не прекопаеш и разработиш това място, но така да го обработиш, че да бъде готово да се насади, няма да имаш паспорт, за да заминеш за чужбина.“ Показа ми на каква дълбочина да го изкопая, като сам направи първата копка. Понеже аз произхождам повече от интелектуалните страни, затова аз странях от физическата работа - да копая. Обикновено ходех, разхождах се из гората, седях на маса, седях на стол, размишлявах, четях книги докато другите работят. С други думи - не обичах физическата работа. Но сега нямаше как, трябваше да го прекопая това място. А колчетата ми изглеждаха от черни, по-черни и си ги представях като гранични камъни, които ограждат границите на България. Нямаше как, трябваше да копая. Странно беше, че всички ми се чудеха, как съм се хванал да работя. От сутрин до вечер те ме виждат, че работя. Те идват, поглеждат, запитват ме туй-онуй, но аз мълча, с никого не споделям. Дойдоха до мен, гледат ме, но никой не пожела да ми помогне. Никой не си прави думата за работа. Аз знаех, че това е задача от Учителя и че трябва да я изпълня, защото няма да получа паспорт и няма да има следване в чужбина. Всички се чудят, недоумение голямо. Накрая доста се уморих, защото го копаех на голяма дълбочина. Дойде дядо Ради да ме види какво правя. Разбра, че го копая много дълбоко. Помолех го да ми помогне. Той дойде, помогна ми и двамата го изкопахме. Докладвахме на Учителя. А Той с едно удовлетворение каза: „Сега можеше да идеш да си извадиш паспорта и да заминеш за чужбина.“ Туй много силно впечатление ми направи. След години разбрах тайната на тази магическа операция. Целият Изгрев изчезна, а останаха само тези 300 кв. м, които сам Учителят с колчета заби, с които ги очерта, а аз трябваше да ги изкопая. Тази площ от 300 кв. м. се намира точно там, където е „мястото на Учителя“, където е положено и погребано тялото Му. Хайде сега дайте си обяснение? Това беше символ, че само една малка част от Изгрева ще остане. Като че ли тогава Учителят направи една магическа операция и аз трябваше да разкопая това място, което единствено ще остане на Изгрева. И когато взеха всички места на Изгрева и той бе разрушен остана само това място, където е положено тялото на Учителя, което Той сам си го ограда с колчета. Аз това го пазах като една тайна в душата си. Но сега ви я предавам, за да знаете как са нещата и че Учителят всичко сам движеше десетки години напред.

Ще споменем нещо за дядо Ради. На времето имаше един скулптор Николов. Той хареса фигурата на дядо Ради и го помоли да му позира, за да направи паметник на Патриарх Евтимий. Дядо Ради се съгласи след като получи разрешение от Учителя. Един ден този скулптор идва на Изгрева, метва една мантия на плещите на дядо Ради и го фотографира от ляво, от дясно и отпред. Днес действително истинският образ на дядо Ради е възплътен в този памет-

ник, който за вас е Патриарх Евтимий, а за нас дядо Ради. А връзката между двата образа е следната: Учителят заяви следното: „Дядо Ради е прероденият Патриарх Евтимий“. Какви съотношения на образи и паралели на епохи.

30. ПЪТЯТ НА ИСТИНАТА - ВЕЛИКОТО ПОСВЕЩЕНИЕ

При новото трето действие на сцената трябваше да се явят новите актьори. Третата страна на малкия и големия кармически триъгълници трябваше да се активизира. Тя символизира волевото съзнание в човека. При това действие външната, културна, стопанска и политическа атмосфера, както в България, така и на световна почва беше много тежка. Специално българският народ минаваше през най-тежките страници на своя път. Кармата, както видяхме най-напред премина през първата вълна - емоционалната и духовната страна; втората вълна премина през интелектуалното съзнание, през ръководените фактори на страната, а третата вълна премина през самите среди на народа. Действително годините 1928, 1929 и 1930 бяха наистина тежки за народа. През 1928 г. българският народ изживява едно голямо катастрофално земетресение, което нанесе много тежки стопански щети. За земетресението Учителят публично заяви: „В София, ако има 10 човека праведни, то тази катастрофа ще се избегне.“ Земетресението разтърси Пазарджик, Търговище, Пловдив, но София остана читава. После разбрахме, че има неща, които не са фатални. Значи човешкото съзнание упражнява влияние върху природните явления. То е нещо ново, което за един малък научен ум, който борави само с фактите, мъчно може да асимилира тези неща. Тук вече трябва погледна на един мистик, на един окултист, за да разбере тези връзки. Метеорологичните явления не са плод само от космическите явления, които идват от планетите и от космоса, но са и резултат от самата земя, от съзнанието на хората, които са източник на електро-магнитни вълни, които действително отиват в пространството и се връщат.

През 1928 г. също настъпиха неимоверни студове. Извън тези природни стихийни бедствия в политическия живот настъпи голямо разложение - обществените сили бяха насочени една срещу друга, непрекъснати атентати, обществени вълнения, изобщо общата атмосфера можеше да се характеризира като една всеобща народна безпътница. Същото положение царуваше и в цялото световно стопанство, както и в международната политика. При тази спъстена атмосфера за българския народ и за цялото човечество, започна третото действие в Школата на Учителя. Един от главните актьори - Кузман Кузманов, който беше гимназиален учител в Казанлък трябваше да дойде да живее на Изгрева. Ще спра специално вниманието си върху тази крупна индивидуалност, тъй като тя не само сега, но още от юношеските ми години играеше твърде голяма роля в моя живот. Този мой съученик, един от най-преданите ученици на Учителя беше избран от Учителя да изрази една от големите идеи във Великото посвещение в Истината. Външно той беше висок, слаб, рус с хубави сини очи, продълговато лице, с високо чело, на което блестяха в коронната част чрезмерно развитите философски центрове. Така добре построена главата му, особено в коронната ѝ част, сочеше за един висок морален устой, този морален устой имаше за основа уравновесени чувства и една закръглена интелигентност. Той представляваше една хармонично развита личност, която имаше три главни характерни белези: една широта, която според Учителя дава стабилност на характера, на второ място дълбочина, която дава

активност и предприемчивост и най-сетне - моралната височина на главата, която дава стремеж и полет на човешкия дух. Независимо от тези високи качества и добре развити способности, с които беше надарен - за сметка на това той имаше едно разклатено здраве. Природата като че ли го беше поставила в една реторта, където трябваше да изработи като резултат на така построен характер една от могъщите сили на волята - търпението.

Според Учителя търпението най-трудно се добива, потребни са много прераждания, докато човек изгради тази могъща сила в себе си, която се явява като утроба, в която се раждат и отглеждат идеите. Наистина без търпение не могат да се изразят на физическия свят благородните чувства, идеи и идеали, които разкриват един дълбок потенциал за едно всестранно творчество.

Кузман беше студент по философия, и след като завърши университета стана учител за известно време в родния си град - Казанлък, докато беше призован от Учителя да дойде в София. Външен повод да дойде в София беше разклатеното му здраве; а всъщност дълбоките причини се криеха в това, че трябваше да играе ролята, която му предстоеше в големия кармичен триъгълник, свързан с цялото човечество.

Така беше наредено, че Кузман трябваше да живее с мен в една стая. Този близък контакт беше крайно необходим, тъй като в новата идейна реторта, освен него и мен се прибавяше и съзнанието на сестра Гина Гумнерова, която трябваше да играе ролята на волевата страна в малкия кармичен триъгълник, който беше свързан със съдбата на българския народ. Тази жена, която беше завършила образованието си в един френски пансион, представляваше един интересен екземпляр, разглеждан от социална и психологична страна. Тя беше една от най-популярните сестри в България, тъй като Учителят живя дълги години у тях и първите идейни насоки на учението се родиха в нейния дом, където Учителят всяка неделя изнасяше своите беседи. Тя представляваше един крайно практичен тип, със слабо религиозно чувство и с един белег в едното си око, който даваше указание, че е в разрез с великия принцип на Истината. Тя изживя трагично решението на Учителя да напусне нейния дом и да се пренесе на Изгрева. Това ѝ наложи да идва горе на Изгрева, за да бъде действително в стил със своята роля. В Школата тя представляваше екранът, върху който стрелките сочеха до къде е дошъл българския народ в своето духовно, културно и морално отношение. Действията на Учителя върху нейното съзнание, в което трябваше да избликнат нови идеи, нови схващания, които пренасяйки се на по-голямо поле специално в съзнанието на българския народ, трябваше да упражнят едно велико въздействие, което като резултат да донесе едно духовно обновление, културно издигане и морален възход.

Гина Гумнерова и Петко Гумнеров бяха съпрузи. Учителят живееше в техния дом. Той беше секретар на Висшия касационен съд, а тя беше домакиня на малкия дом и разпоредителка. Там имаше две момичета. Василка от Айтос и едно куцо момиче Стефка, които ѝ помагаша в къщната работа. А тя не беше малка. Гина сама не можеше да смогне, защото непрекъснато идваха хора и оставаха на общите обеда. Дори да се направи един чай, трябва да има кой да го направи и кой да го поднесе. Тогава младежта идваше само да чуе Учителя и всеки си отиваше.

Петко Гумнеров беше интересна личност. Веднъж в града става размирица с някои студенти. Той ги наблюдава, но се увлича в тази маса, взима един камък и вместо да удари с него полицията, ударва един студент. А той съчувствува на студентите. И след туй имало такава голяма разправа, че дори студентите му нанесли побой. Като се връща у дома бит и пребит разправа

всичко на Учителя. „Защо се бъркаш в тези неща? Трябваше само да наблюдаваш. Като се бият хора, ти не взимай участие. Щом си изразходват енергията, те после ще се разберат.“ Този пример ми направи впечатление как човек без да иска може да се подаде на масовите настроения подсъзнателно.

Другият екран - брат Кузман Кузманов, върху който трябваше да се отрази новият мироглед на Учителя от своите морални ценности, той трябваше да даде отражение върху съзнанието на българския народ.

Действително в Школата на Учителя започнаха да се пишат нови страници, които са свързани с великото посвещение в Храма на Истината. Надписът на този Храм на Истината Учителят Го е издълбал чрез следните формули: „Истината е това, в което Любовта и Мъдростта действуват съвкупно. Истината - това са плодовете, които постоянно узряват на дървото на живота. Истината е крайния резултат на Вечността.“ В тази нова малка идейна реторика Учителят започна Своите опити и Той разкри една нова природа на Своя велик равностранен триъгълник. Тази страна е символ на тази Велика Истина, за която всяко живо същество копнее и непрестанно се стреми към нейната Космична пълнота.

31. НЯКОЛКО БЕЛЕЖКИ

И на друго място вече бяхме казали, че в настоящия труд няма да се спираме върху някои теоретически обяснения, тъй като много от въпросите, които тук застъпваме само по същина, са разгледани подробно в следните книги: „Учителят“, „Учителят и Школата“, „Новата култура през епохата на Водолея“, „Разговорите при седемте Рилски езера“.

Между многото окултни школи, както в древността, през средните векове и сега, някакви дълбоки различия по отношение гледището им за строежа на човека в духовно отношение и по отношение на неговата еволюция не съществуват. По-скоро може да се каже, че термините, с които се окачествяват едни и същи същности се различават повече по формата отколкото по отношение на съдържанието. Това много лесно може да се констатира, особено този, който разполага с по-голяма литература, но за това се изисква една строга обективна критичност, иначе човек рискува да изпадне под влияние на дадено течение, което има малки допирни точки със самата реалност.

В този труд по отношение на тази терминология ще си служим с последните употребяващи се изрази и наименования - било в науката или по-специално в модерната психология. По отношение вътрешния строеж на човека ние ще си служим с тези три изрази: емоционално съзнание, интелектуално съзнание и волево съзнание. Или още по-конкретно и образно както Учителят ги употребяваше в Своите беседи: сърцето, умът и волята. Също така за трите висши светове ще употребяваме изразите: Любов, Мъдрост и Истина. Това са трите принципа, върху които е изграден мирогледа на Учителя, или тази троицност, върху която е изграден целия Космос, както го нарече Учителя - есенциалния свят.

В Словото на Учителя, Неговият език е своеобразен и неповторим. Той употребява и си служи с терминология, в която влага друго ново съдържание. В Неговото Слово има думи, които имат друго съдържание, което няма никъде в окултната литература. Той употребява нови думи с нова терминология. Това е капитален и важен въпрос. Беседите на Учителя са толкова много, че Той веднъж ми каза, че човек ако ги прочете три пъти, ще си изработи своето духовно тяло. А те наброяват над 7500. Една аналогия: Ако едно дете се роди и бъде поставено да спи само един ден в една от стаите на университета Ло-

моносос в Москва и ако във всеки следващ ден приспива в поредната стая, то докато изреди всички стаи ще стане на възраст 20 години. То е същата аналогия и с беседите на Учителя. Ако се прочете по една беседа за един ден, което е много нещо, то за да прочетеш всички беседи ще ти трябват 20 години. Ако ги прочетеш три пъти, значи ще ти трябват 60 години да четеш по една беседа на ден. Да, но човек такава литература започва да чете, когато стане на двадесет години. Значи до 80 години човек трябва да чете по една беседа на ден. Това не е малко, а дори много.

Затуй за беседите Си Учителят казва: „Аз понякога в една беседа изнасям две-три основни мисли, които са окултни закони. Ако ги намерите и ги научите и след това ги приложите със себе си, ще си спестите труда на 25 000 човешки години докато я намерите тази основна мисъл и я реализирате. По този начин ще съкратите времето.“ Затова е много мъчно на един външен човек да чете беседите на Учителя. За него това е нещо обикновено и не правещо впечатление. Но за един посветен човек той вижда в тези обикновени неща грандиозни величини. Учителят казва: „Ако имаш известно неразположение, ти ще отидеш при еди кое си вековно дърво. Ще облегнеш гърбът си на него и ще почерпиш енергия от него, а притеснението, което имаш ще го предадеш на него и то с корените си ще го препрати надолу в земята и след това листата на клоните ще го изхвърлят във висините“. За един астролог и посветен е знайно, че това дърво е свързано с известни космически енергии и с планетите. Знайно е, че тези центрове у човека, които дават тези болезнени състояния са свързани и с дадени енергии. Затуй когато го изпращат при туй дърво Той го изпраща при тази първична енергия, за да вземе от нея и да се тонира. Затуй когато говореше Учителят за някои обикновени неща, като че ли се явяваха някакви контрасти. Но това са неща за един посветен човек. Тук не се налага един мироглед предварително приготвен, който да му служи.

При превода на терминологията на чужди езици - това е много сложен въпрос. Ние сега правим само увод и въведение към Учението. Ние сме много малки за Него. Трябва да дойдат големите народи с техните велики умове, за да разработят тези грандиозни богатства в Словото на Учителя. В бъдеще те ще преведат беседите на Учителя. А българския народ е много малък за такава неща. Затова Учителят казва, че Школата на Бялото Братство не може да се побере нито в българския народ, нито в американския народ, нито във френския народ, защото тя е навсякъде. Тя има Космически характер. Трябва големи умове да дойдат и да проучат Словото на Учителя.

Налага се да подчертаем, че за нас не съществуват никакви невидими светове - само поради това, че нямаме съответните органи, с които да влезем в контакт с тия невидими същества. Учителят по този въпрос прави следното сравнение: „Защо ние не виждаме Висшите Същества? Бързината, с която се движат Висшите същества е толкова голяма, че бързината на светлината за тях представлява нещо като бързината на волската кола, с която се вози човека!“ С тези кратки бележки ние откриваме едни малки скоби, за да бъдем улеснени при излагането на следващите глави в настоящия труд.

32. СИНЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Третата идейна група, която започна да функционира около Учителя, създаде едно друго силово поле - изпълна третият духовен образ на Учителя, образът на Великия реформатор, който ще раздвижи не само колелото на българската история, но и колелото на световната история. В тази атмосфера в мен се развиха нови центрове, които разкриха непознати за мен свето-

ве. Въпреки че съм чел в окултната литература за тълкуванието на тези центрове, както този при веждите, наречен „третото око“, който събужда ясновиждането и центъра, който се намира при върха на човешката глава наречен „хиялолистник“, нямах никакви ясни представи за всичко това, което се говореше за тях в тази специална литература.

Приятелят ми Кузман още като ученици в нашия роден град Казанлък, четеше усилено тази окултна литература, която третираше именно тези въпроси. Но за развитието на тези центрове, по-долу ще спомена известни факти, които ще хвърлят светлина върху тези мощни, окултни сили, скрити дълбоко в човешкото естество. Именно в тази малка идейна среда Учителят разкри своя мощен гигантски образ на онова висше благородство, на онова велико откровение, на онази голяма красота, която единствено може да излъчи само великия принцип на Истината. Светът на Истината, действително може да се прояви чрез тези два Центъра - центърът на ясновиждането и центърът на хиялолистника, който представлява вратата на невидимите светове. Ще си позволя да разкажа в това направление само една моя опитност, след като разбира се, Учителят беше събудил тези два центъра в мен.

Един ден, слизайки от Изгрева с един от моите съученици - Асен Арнаудов, с един стар отобус, чиито врати бяха направени от плътно желязо, когато се качвах последен, едно дете на около 10 години така силно блъсна вратата, че пръстът ми на дясната ръка - най-малкият - остана между рамката на вратата и самата врата. Тази част на ръката е най-чувствителна и в този миг аз веднага си представих образа на Исуса, който беше разпнат на кръста с гвоздеи върху ръцете, спомних си за онзи момък през средните векове, който пред съда на инквизицията спокойно поставил своя пръст върху горящата свещ, за да им докаже силата на своя дух и че няма да се уплаши от горящата клада, която му готвят. Тези два случая ми дадоха сила да взема твърдото решение да изпитам мощта на човешката воля дали е в състояние да обуздае болките на плътта. В този момент помолех да отворят вратата и като си извадих пръста той беше разбит до коста и облян цял в кръв. Запазвайки самообладание моят приятел ме заведе да ме превържат в една от близките аптеки. Докато ме превързваха аз пазах пълно спокойствие без да издам нито звук. Излизайки обаче от аптеката аз паднах на улицата, изглежда че моето тяло, въпреки силата на моя дух не можа да издържи вибрациите на това силно нервно напрежение. Кое е характерното в този епизод, който може да се случи с всеки човек. Това може би беше една лекция от капитално значение.

Всичките томове, прочетени от мен по тези въпроси за невидимите светове, за окултните центрове - нямаха това съдържание, както съдържанието на преживения момент. Теорията, която знаех трябваше да премине на практиката, за да бъде напълно изгонен от мен духът на атеизма. Падайки аз почувствах как моят астрален двойник като някаква риза от края на моите нозе започна да се нагъва по моето тяло и постепенно вървейки от всички окултни центрове, достигна най-после до центъра на хиялолистника, за да напусне моето физическо тяло. В този момент аз изпитах един екстаз, какъвто не може да се изпита от никакви земни удоволствия, от никакви молитвени настроения, от никакви духовни преживявания и откровения. Това беше едно такова велико освобождение, че човешкото перо не е способно да го изрази. Съзнанието ми беше толкова будно, че даже в този миг си спомних и думите на Учителя, които много пъти е казвал в своите беседи: „Ако ви кажа методите, чрез които да излизате от своето тяло, след като излезете нито един няма да се върне назад.“ Какво видях в този момент? Видях най-напред моето физическо тяло простряно на земята и след това излизайки от атмосферата на

земята видях земята като някакъв гигантски аквариум, в който бяха потопени всички материци, планини, реки, дървета, цветя, зверове и хора. Отдалечавайки се още по-нататък земята изчезна от моя поглед и навлязох в едни възшебни приказни светове, където се кръстосваше светлината на много разнобагрени слънца. Такъв велик полет имаше духът ми, такава неизказана красота ме заобикаляше, че и четката на най-гениалния художник не можеше да изрази една милионна част от нея. Това състояние не продължи дълго време. Аз отново трябваше да се върна, от където бях излязъл. Приближавайки се към моето тяло, се извърши обратния процес. От центърът на моя хилядолистник, отново постепенно наместих моят етерен двойник в моето физическо тяло. Всичките представи, които имах за моята личност отново се възстановиха. Като калейдоскоп се занизаха представите и преживяванията на моята малка ограничена личност.

Това преживяване може да се сравни както, когато съдът произнася смъртната присъда на даден човек. Такава пустота, такъв вътрешен студ, такава немощ почувствувах в този момент след като се върнах в тялото си. Тази моя опитност ми хвърли такава обилна светлина, че да бяха се събрали всички професори, заедно със своите теории и всички философи, нито за секунда не биха ме разколебали в това, което почувствувах и видях. Моята крайна критичност, моят неоправдан скептицизъм и логиката на моя ум действително бяха победени.

Това излизане от човешкото тяло и възвръщане към неговата индивидуалност, когато човешкото естество се слива с тези светове, то тогава човек не се вижда като нещо отделено. То тогава той е част от космоса.

През цялото това време, до простряното ми тяло на земята стоеше Асен Арнаудов и го пазеше.

Асен Арнаудов по-късно стана професор в консерваторията на инструмента арфа. Той изигра една голяма роля за записване музиката на Учителя. Имаше туй качество, че когато чуе една мелодия веднага можеше да я запише, т. е. да я нотира. Никой един от нашите музиканти на Изгрева нямаше тази способност. И да се запишат тези песни, да се нотират, до голяма степен се дължеше на Асен Арнаудов. Включително и за записване на Паневритмията. Учителят обръщаше специално внимание на неговата подготовка. Дори стана причина той да отиде и да завърши в Мюнхен обучението си на арфа.

И след това му се отвориха пътищата в целия свят след 1945 г., когато комунистите бяха сложили възбрана за напускане на страната.

33. ТРЕТИЯТ ПРИЯТЕЛ

Ще се помъча да характеризирам, да проникна във вътрешния свят на третия мой приятел. Наистина тези трима мои приятели, чрез които Учителят чертаеше трите велики творчески вълни в школата, представляваха три колективни течения или фигуративно казана - животът на трима адепти. Първият - Георги Марков, даваше израз на онзи поетичност и мистичност, свързани с дълбочините на Звездното небе. Той беше олицетворение на онзи копнеж за нов живот, за един свят, където любовта, хармонията и красотата ще царуват. Напротив, вторият ми приятел - Георги Радев имаше чертите на онзи адепт, който чрез силата на своя ум искаше да проникне във формите на живота, да разбере законите в светлината на великата Мъдрост на Учителя. Докато третият - Кузман Кузманов, носеше съзнанието на онзи, който има силно повишено социално чувство и трезвен реалистичен поглед за нещата, той непрекъснато търсеше връзката между мистичния Ориент и рационалистическия

Запад. Той искаше да направи онази висша хармония, да хвърли онзи идеен мост между мистичното съзнание и съзнанието на окулиста. Той искаше да види Звездното Небе изразено в народите, в обществата и човеците. Той знаеше, от Учителят, че на земята слизат три вида души: едните, които идват на земята за изкупление и техният път е пътя на Любовта. Вторите идват за усъвършенстване, те следват пътя на Мъдростта и третата верига души, които идват да помагат на човечеството, тези души следват пътя на Истината. Съзнанието на Кузман Кузманов беше разрешило задачите на сърцето и задачите на ума, но сега идва най-трудната задача - да се хармонизират качествата и добродетелите на сърцето със способностите на ума. Това ще рече душата да дойде до онзи мистичен брак, при който ще протекат разумните сили на волята в тази хармония именно ще се прояви Учителят чрез своята пълнота. В тази Божествена пълнота ще израсне човекът, който ще бъде израз на великия равностранен триъгълник - символ и емблема на Учителя и новото Учение.

Тази трудна задача в малката група на третото действие беше поставил Учителят за разрешение, която даде дълбоки отражения в беседите на Учителя. Учителят се проявяваше като творчески реформатор, който дава нови скрижали на народите и човечеството. Тази задача беше свързана с великите мистерии на истината. Човечеството в своя дълъг път на развитие е минало през мъчението, чийто закон на постъпване е било насилието. Това беше светът на Старозаветните. Също така е минало през стъпалото на правото или през Новозаветния свят. Сега настъпва в третото стъпало - стъпалото на Справедливостта, или стъпалото на Божествената Правда. Тези три етапа са били крайно необходими, за да може човешкото съзнание да се подготви да се издигне да възприеме любовта в идващата нова епоха на Шестата раса. Като предвестник на тази нова епоха Учителят слага Справедливостта. Той казва: „Докато не бъдете справедливи, няма да се научите да мислите, да чувствувате и да действувате правилно. Без справедливостта не могат да се проявяват Любовта, Мъдростта и Свободата. Абсолютната Справедливост трябва да бъде идеал за вас, за да могат всички Божествени добродетели да дойдат във вас. Справедливостта усилява дарбите и способностите на човека. Тя носи вътрешен мир и спокойствие. Когато справедливостта се прилага, престъпленията са невъзможни. Справедливостта подобрява живота“.

Действително при този преход между старата епоха, която си отива в архивите на историята и новата, която младенчески възраства идеята за справедливостта и правдата извършват своята подготвителна работа.

Сега има едно много важно знание, което не е достъпно нито на учениците, нито на окулистите да го знаят. А то е да виждат във всеки момент чрез символите как те ще се проектират в бъдещето. Пример: Сега ние говорим в този момент за онзи красив свят, в който ще възтържествува справедливостта и точно когато говорих и записвах на магнетофонна лента, над небето, над нас се явиха самолети и започнаха да ни заливат със своят реактивен шум и да заглушават записа ни. Това показва, че не са разрешени кармичните възли в този народ. И докато дойде този прекрасен свят когото чакаме, ще има да говорят още самолетите от небето с техните оръдия и бомби.

В този период на третото действие в Школата на Учителя започна да узрява идеята за разрешаване на социалните проблеми почти във всички народи.

Всичките беседи на Учителя бяха изпълнени с тези велики идеи за социалното преобразуване и подобрене на света, за образуване на онези хармонични отношения между индивидите, обществата и народите. Учителят непрекъснато изнасяше методите, при които човешката душа можеше да извоюва

своята свобода. И Той казва: „Да бъде човек свободен това подразбира да остави Бога свободно да действа в него. За да бъдем свободни трябва да бъдем в хармония с Бога, т. е. да мислим, да чувстваме и да постъпваме като Бога. Вървим ли успоредно с Бога, ние ще придобием вътрешна свобода и хармония. Човек трябва да доведе своя ум и своето сърце в равновесие, в съгласие с Истината. Тогава той ще бъде свободен.“

Тази последна мисъл на Учителя дава ключа към великите мистерии, които могат да доведат човека пред свещения храм на Истината, която единствено може да му даде Великата свобода. За тази свобода Учителят казва следната мисъл: „Да бъде човек свободен, това значи да носи Светлината, знанието на Мъдростта. Човек е свободен да постъпва така или иначе, но след това има съдба, т. е. ще претърпи последствията на природните закони. Те ще го ограничат, ако не е постъпил в съгласие с тях.“

При това велико посвещение, ученикът трябва да е изработил следните качества: той трябва да има на първо място онази велика кротост, която единствено изтича от великия извор на Любовта, да има онова велико смирение, което се явява единствено в светлината на Мъдростта и най-сетне да има най-могъщото качество - търпението, което е резултат от озарението на съвършената истина. В този чуден свят, казва Учителят: „Свободата е необходима за вътрешния растеж на онзи висш идеал, към който се стремим. Когато почувствуваш свободата, тази тежест, която усещате в душата си, ще изчезне. Вие ще почувствувате един мир, едно разширение, и всички благородни заложби на вашето естество, които от хиляди години чакат благоприятни условия, ще израснат“.

Душите на изкуплението минават през пътя на малките мистерии, път, в който Любовта е най-голямата проява на новия живот. Душите при усъвършенствуването минават през тесните пътеки на Мъдростта, докато душите, които идват да служат на човечеството следват неизменния път на Истината. Когато човек е в присъствието на третата категория души, той изпитва едно неизразимо състояние: невинността на душата, онова велико целомъдрие към първата причина на Битието, онзи неудържим копнеж на Мъдростта и неизменността на съвършената Истина.

34. АСТРОКОСМИЧНА СИСТЕЗА

Разговорите, които имаме с Учителя, Кузман Кузманов и аз бяха наистина цели откровения. Учителят се явяваше пред нас в своята пълнота. Неговият блестящ душевен равностраничен триъгълник, изразяващ съзерцанието на мистика, предвиждането и вглъбяването на окултиста и Божественото откровение на реформатора ни отваряше вратите към великите мистерии на Истината. За пръв път Учителят започна да ни говори за онази нова наука, която ще бъде разработена от светящата Шеста раса. Тази наука ни разкрива великите мистерии. Човек вижда в себе си отразено цялото Звездно небе, същевременно и великото знание на Мъдростта. Той чувства всички центрове в своята глава като системите, които съществуват в Звездното небе и започва да чувства великия пулс на живота, чудната хармония в Битието и по този начин тръгва смело по пътя на Божественото съвършенство. Народите, обществата и хората той ги чувства в себе си като системи, органи и клетки. Ние няма в подробности да се спираме върху тази наука, защото тя е дадена в генералните си линии в книгата „Новата култура в ерата на Водолея“.

Тук само ще подчертаем, че третият вид души, които идват да помагат на човечеството са успели да превият врата на звяра в себе си, да обуздаят

своите страсти и желания, с други думи те са завършили еволюцията на своето сърце чрез хилядите си прераждания са закръглили способностите на своя ум и чрез ключа на търпението са изработили една диамантена воля, която има един идеал - да бъде непрекъснат сътрудник във великото дело на своя Учител. Тези души са солта на земята, те са изразители на дълбокия смисъл на живота.

Тях ще ги познаем по три елемента: те носят в себе си чара на любовния магнетизъм, магичното въздействие на дълбокото знание и неизказаната красота на истината. В техния поглед се чете искреност, чистота, невинност, същевременно имат чертите на онази крайна интелигентност на изисканата справедливост и на онова високо благородство. При тези души, в тяхното присъствие човек чувства устрема и подтика на творческото вдъхновение.

Тихият и скромнен ученик на Учителя Кузман Кузманов, най-добре го разбираше. Докато някои от учениците се бореха със своите слабости и страсти, други - с тъмните облаци на съмнението, то от веригата души на Кузман Кузманов търсеха с неудържим копнеж не само да чуят вътрешния глас на своя Учител, но и да видят Неговия образ, като Космична същина в милиардните слънчеви системи, милионите души, които образуват народите и във великите идеали, които са главните пружини за всеобщия прогрес на живота. В този център, в който още беше скрит, често в разговорите присъществуваше и сестра Гина Гумнерова, която се бореше с наследствените отрицателни черти на българския народ. Тя най-вече имаше да се справя със задачата на користолюбieto, порок, който трябваше да бъде заменен с онова безкористие, което носи сила за човешкия дух. В тази малка група Учителят изработваше новите форми, които трябваше да легнат в отношенията на хората.

Новите социални идеали на справедливостта, на честност, крайна интелигентност и високо благородство, особено в специалния клас, където лекциите добиваха характер и подготовка за влизане във великите мистерии на истината.

Учителят щедро раздаваше и разливаше дълбоките знания в Общия клас, даваше методи за придобиване търпение, най-важният ключ, с който се отварят дверите на Истината, а в Неделните беседи чертаеше новия свят - света, в който свободата ще царува и на всяко същество ще бъдат дадени необходимите условия за неговия външен и вътрешен растеж. Лайтмотивът в този период на Неговите беседи беше следният:

„Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него.“ Еволюцията е закон за свободата на духа. Свободата е право на човека. Без свобода култура не може да съществува. Творческата идеяна сила, която Учителят разпалваше в тази малка опитна лаборатория постепенно се разливаше в обществото чрез неговото Слово и от обществото в народа и в цялото човечество. Учителят постепенно слизаше със Своята пълнота върху земята. Неговият блестящ равностраничен триъгълник упражняваше своето велико въздействие върху равностраничните триъгълници - малкия и големия. Неговото мощно Слово чрез беседите се разнасяше по етера, обхващаше аурата на земята и действуваше мощно върху умовете, сърцата и волята на всички хора по земята.

Но този начин, в този малък миниатюр Неговото общество, което съдържаше всички обществени, духовни и културни сили на човечеството, изразени в тези живи екрани, върху които той действуваше магически, даваше новия потенциал на новата епоха, потенциал, който ще бъде разработен от гениалните, талантливите и илюминирените хора на земята. Тази нова култура ще бъде културата на синовете Божии, които ще тръгнат по тесните пътеки на уче-

ничеството. Така действуха скромно и тихо великите посветени, когато слизаха на земята да дадат едно ново откровение и тласнат живота към по-големи духовни висоти, към по-голям творчески процес. Интересно, Кузман Кузманов колкото повече идваше до едно вътрешно прозрение, толкова повече неговото физическо тяло се одухотворяваше.

В интимните си разговори с него той често споделяше с мен следната мисъл: „Аз искам да се разбия в пространството на моите първоначални атоми и клетки и всяка клетка да стане едно Слънце“. Като че ли неговото свръхсъзнание му разкриваше тайната на неговата първоначална родина. И действително Учителят в един разговор ни каза, че учените ако успеят да разбият атомните ядра на една човешка клетка такава голяма сила би се образувало, чрез която може да се измести с 1 метър земната ос. С тази негова мисъл може да се обясни и твърдението, което Той изказва, че Христос, за да стане видим тука на земята трябвало 78 000 000 (милиона) пъти да се смали. Действително идеята, с която са се занимавали още от древността философите, че микрокосмоса е отражение на макрокосмиса е идея, която е излязла от школите на Великите Посветени. Човечеството има още столетия и хилядолетия да работи върху нея, докато разбере нейното дълбоко съдържание. Този копнеж на човешката душа да се възвърне към своята първична родина, се забелязва и в стремежа на съвременната наука „да завладее“ Космичното пространство. В тези космични полети постепенно те ще дойдат в контакт с жителите на другите планети и слънчеви системи и по този начин съвременната наука ще мине на едно по-високо стъпало в Космичната стълба на реалността. Ученият свят ще разбере и ще разработи новата идея, че светлината е кондензирана мисъл. В опитите си те ще разгадаят тайната на Космичните лъчи и скоро време ще разберат, че те са носители на тази непреривна мисъл, която се излъчва от съществата, населяващи нашия Космос. До тези велики идеи те ще дойдат по пътя на аналогията, чрез която ще разберат дълбоката функционална зависимост между планетите, слънцата и слънчевите системи. Тогава ще разберат, че човечеството не е никаква даденост сама по себе си, но е една отсечка, от голямото Космично движение, което по своята същност е не само една разумност и мисъл, но тази мисъл е кондензирана Любов, която непрекъснато се лъчи от Космичния Дух, който е проява на Абсолютната реалност. Тези големи идеи ще представляват обект за проучване в бъдещата раса, където няма да съществуват вече теологическите религиозни заблуждения, обществените предразсъдъци и ще бъде изключено кървавото насилие. Това са важни предпоставки, за да ни се изяви реалността. Затова идват Великите Посветени на земята, за изявят тази велика реалност на Битието. В своята голяма любов те се жертвуват и по този начин стават врата за влизане във великия храм на Космичната реалност.

Тези идеи служиха като тема на разговори между Учителя, Кузман и мен.

Един студен декемрийски ден на 1930 г. Кузман Кузманов се почувствува недобре здравословно. Аз трябваше да помоля Учителя да дойде при него. Оставих Кузман насаме с Учителя. Разговорът продължи доста дълго. Дълбоко в душата си почувствувах, че Учителят го подготвя и подготвя условията за неговото заминаване в отвъдния свят. Тази мисъл ме изпълваше от още едно обстоятелство, че разговорите, които имаше Кузман и с брат Боян Боев имаха мистичен характер и все се въртяха около вярата и отвъдния свят. Брат Боян наистина имаше много богата ерудиция, както за науката, така също и за окультизма. За този ценен брат ще говорим по-нататък.

След разговора Учителят ме повика при Себе си и ми каза да прибера

някои от неговите писани материали. За втори път имах случай да видя Учителят да предсказва и подготвя Свой ученик за заминаването му за отвъдния свят. Първият случай беше с Георги Марков и втория - с Кузман Кузманов. След разговора Кузман беше озарен от едно Небесно сияние. Никога не бях го виждал така вдъхновен, така окрилен, даже с една усмивка ме изпрати да посрещна новата 1931 г., където Учителят щеше да говори, както обикновено се правеше всяка година. Току-що беше завършил концерта в салона малко преди 12 часа и една сестра дойде и тихо ми каза на ухото да отида при Кузман.

Когато отидох в стаята намерих тихият и скромнен ученик на Учителя и един от най-преданите ученици на Учителя седнал на стол, с очи обърнати нагоре към Небето. Той стоеше като някакъв древен философ, който е разкрил някаква велика тайна. Аз го хванах с двете си ръце за главата и му зададох следния въпрос: „Кузмане, на къде отиваш?“ Обаче отговор не последва. За мен действително беше едно събитие - в моите ръце за пръв път едно същество трябваше да напусне своята земна черупка.

Така завърши третото действие в Школата на Учителя. В мен остана да звучи възторгът на Кузман, копнежът му да бъдат захвърлени неговите атоми по целия Космос. За мен Кузман беше един от учениците, които най-добре разбра великата мисия на своя Учител. Той Го видя в неговата Божествена Пълнота, той го почувствува като звеното, което трябваше да обедини мистичния дух на Ориента, със студения рационализъм на Запада.

Какви бяха ръкописите на Кузман? Те бяха едни тефтерчета. Той беше много надарен и като художник и обичаше да рисува. Същевременно идеите, които му минаваха през главата той само ги отбелязваше. Той беше написал една голяма работа: „Връзката между Ориента и Запада“.

Кузман, по пътя на философското мислене схвана дълбоката мисъл, че Учителят иде да хвърли мост между двете философски самоотричащи се схващания - от една страна идеализма, а от друга - материализма. Тези две схващания са стари, колкото е стар света. Те непрекъснато са воювали помежду си, но Учителят намери допирни точки, които ще ги обедини в новата култура и заедно ще си сътрудничат.

Тези допирни точки в най-широки линии се хармонизират. Материализмът дойде до една идея, че материята е безгранична и непрекъснато преминава от едно състояние в друго. Школата на идеалистите също така приема, че Духът е безграничен. Следователно идеята, която Учителят хвърля като мост между тези две противоположности - е Космичното начало, което има за атрибут безкрайността. Само този мост може да създаде условие за така желанния мир между народите в цялото човечество. Действително за първи път в човешката история така могъщо израства в международните отношения тази мощна идея - Мирът, който може да бъде стимул и гаранция за обединяване на всичките народи в едно цяло. Това обединение ще създаде условие за идването на новата култура, която от себе си ще създаде необходимите условия за раждане на новата раса - расата на учениците, расата на синовете Божии.

В този миниатюр Учителят търпеливо изработваше чертите на новия човек, който ще има вътре в себе си тази велика хармония между неговото емоционално, интелектуално и волево съзнание. Този човек ще бъде отражение на тази космична пълнота, която Учителят донесе на човечеството.

35. МЛАДЕЖКИТЕ СЪБОРИ

Първи Младежки събор

Той се състоя от 1 до 5 юли 1923 г. в салона на ул. „Оборище“ 14. Учителят изнесе беседата „Разцъфтяването на човешката душа“. След това ученици от Младежкия окултен клас изнесоха своите реферати.

Добран Гарвалов. Той изнесе реферат на тема „Ученичество“. За него говорихме.

Георги Радев. Първите впечатления, които ми направиха от него е морфологичната му структура на главата. Неговият обективен ум бе така силно изразен, както възприятията и представите. Причинният център и философският център не бяха заети и представени, но тези бяха в един мащаб универсален. Неговата глава бе малка, правеше впечатление, че е глава на птица с голямо интелектуално прозрение, с голяма окултна култура и необичаен лингвист. Имаше голям устрем, като птица, която лети в пространството. Като че ли човешкият интелект летеше в света на мисълта.

Георги Томалевски. Поет и добър оратор, един от много симпатични приятел, с един рицарски жест. Той следваше физика и астрономия. Беше човек, който представляваше една характерна индивидуалност. Имаше устрема да види рационалното в света. В него нямаше мистика. Имаше един научен ум, който не прехвърляше разумното в природата, за да отиде в някои по-мистични върхове. Беше предан на учението и рицарски воюваше за него. Имаше пряк характер и нямаше задкулисни намерения.

А. Попов. Не беше известен в нашите среди. Той много скоро почина.

Никола Каишев. Винаги бе духовит, шеговит, с усмивка на устата. Нямаше голяма култура, но има практицизъм, който го отличаваше от другите.

Стоян Джуждев е музикант. Отначало беше в редиците на братските среди, беше ревностен последовател, но след като завърши висше музикално образование той влезна в света. Беше в Париж, беше голям есперантист и после той леко се отстрани от братството под влияние на професията си и там отпаде силите си.

Георги Марков. Той се отличаваше с много голямо въображение, имаше замах в мисълта си чрез своят висш манас. Но самият негов конкретен ум не беше така развит и затуй нямаше системност. Пример за него бе, че той не можа да си издържи изпитите в университета по аналитична геометрия. А за тях е необходимо да се оперира повече с възприемателните способности. Учителят винаги го караше да отиде при Георги Радев, за да му предава уроци. Но и той беше доста чувствителен и го смяташе за несвойствено за него, за да отиде и да иска помощ от Георги Радев. Накрая той завърши математика и физика. Беше масивен и наистина по природа, с дълги руси коси, овално голямо чело, което е център на интуицията. Блестеше, но по природа бе романтик и краен идеалист. Ще цитираме неговото изказване, което е отпечатано на стр. 27 на Първия Младежки събор: „Човек в развитието на своето съзнание минава през три състояния: 1. През кометното, което представлява една скитаща звезда и се движи от система в система. 2. Когато съзнанието се движи по елипса, в която има два фокуса, единият представя неговата личност, другият представя Бога. 3. Когато той влезе в съзнанието на ученичеството, започва да се движи в кръг около един център, който е неговият Учител“. Ето, през тези три етапа мина Георги Марков и си замина от тоя свят като се отправя към космичния център.

Петър Пампоров. Аз живях с Петър Пампоров и Георги Марков в една и съща квартира. Тогаз турихме начало на списанието „Новият живот“ и кое-

то се замени по-късно със списание „Житно зърно“. Пампоров е един ентузиаст, който е роден просто за проповедник. Където се спре и седне говори за вегетарианство, за есперанто, за толстоизъм. Имаше условия да ходи в чужбина като есперантист. Дори и комунистите го пускаха да ходи на есперантски конгреси, като изнасяше по някой доклад за мира и сътрудничеството между народите. А това бяха политически идеи, които застъпваха комунистите. В него имаше някакъв наивитет. Замина за Лондон на някакъв конгрес по есперанто. Пише ми писмо от там, да му изпратя белия панталон. Представяте ли си? Къде е Лондон, къде е София. Прочетох писмото на Учителя, който така лъчезарно се усмихна: „Те разноските по пощата струват повече отколкото да си купи от там панталон. По-хубаво е да си намери там панталон“. Написах му писмо и след време се завърна от Лондон с бял панталон от бял английски шевиот. И такива неща имаше при Учителя.

Той изнесе реферат на тема: „Теософията и Толстой предвестници на Новото Учение“. Доказваше, че Новото Учение на Учителя си има свой предтечи, че теософията на Запад и Толстой на Изток са предвестници на Новото Учение. След няколко часа Учителят взе думата и отговори на всички повдигнати въпроси. Той каза: „Новото Учение ще разтопи света!“ Ето, така се реши въпроса с теософията на Запад и толстоистите на Изток.

Симеон Симеонов. Играеше голяма роля в музикалния живот на братството, особено в началните години при организирането на музикалните прояви. Когато се правеше салона на ул. „Оборище“ 14 беше много активен, буен и имаше големи амбиции. Той играеше голяма роля във външната страна, в организацията на братството. Беше диригент на хора на братството и играеше благотворна роля.

Георги Тахчиев. Следваше педагогика. Един скромнен и тих човек. Един нрав на християнин с християнска душа. Имаше големи амбиции за работа за Учението, но замина си за другия свят с надежда, че в бъдещото прераждане ще продължи делото си. Той основа детските лагери в Панагюрище за братските деца.

Петър Пампоров. „Теософията и Толстой, предвестници на Новото Учение“. Това бе реферат, в който Пампоров доказваше, че теософията подготвя западните народи, а пък Толстой подготвя славянството за Новото Учение. А Учителят разреши въпроса така като каза: „Сега тия бели братя като дойдат и като дойде божествения Дух на светлината, Бог ще се изяви чрез всички“, стр. 43, от I Младежки събор.

Толстоизмът. Най-интересното е, че и двете идеологии - и теософията и толстоизма са славянски и то руски. Елена Блаватска, която е родоначалник на теософията е рускиня, както и Толстой е руснак. Те се явяват като предвестници на Новото Учение на Учителя. Толстой издига една формула: „Не противи се злему!“ - неща, които е дал Христос. Искаше човечеството да дойде до онази първичност на християнството като идеали и идеи. В България толстоизма беше силно застъпен. А и Толстой имаше специални симпатии към българския народ. Накрая на живота си той беше получил просветление и бе тръгнал за България, за да се срещне с Учителя, защото той го бе виждал с вътрешните си очи, че е тук в София. Но той не можа да дойде. По пътя се разболя и почина. Но и българите го обичаха. Бяха превели много негови книги. Аз го виждам него като колос - художник в литературата, но понякога прекалява в своите морални проповеди. Не всеки може да издържи такава проповед. Учителят казва: „По-добре е един човек по негативен път да дойде до свободата, отколкото по пътя на внушението“.

Теософията дойде на световната арена като една реакция срещу ма-

териализма, който отричаше този метафизичен свят. Елена Блаватска представляваше много интересен субект. Учителят имаше особено специално разположение към Елена Блаватска. Тя е рускиня. Имала е един много бурен живот. Особено от начало Елена Блаватска била принудена от нейния дядо, който е бил губернатор в Тбилиси, да се ожени за техрански губернатор, възрастен човек. Но нейния темперамент я кара да се влюби в един певец - югославянин и избягва с него и започват страници страници в живота им. Тя играе в цирка в Цариград, а след туй отива в град Киев. Там е бил княз Дондуков, който имал симпатии към тях. Но тя написва стихотворение срещу него и го разлепва по улиците на Киев. Той ги изгонва с югославянина и те бягат с един кораб за Кайро. Става коработушение и нейният възлюбен умира, когато искал да я спаси. От Кайро заминава за Лондон. Всичко това го пише нейния братовчед, който по това време е бил министър в Русия. Той се учудва, че тя като не е знаела много добре да свири на пиано, то в европейските вестници се пише, че в Париж и Лондон тя изнася концерти. Учудва се, че тя отначало не е имала склонност към езици, а сега е говорела много езици. Отначало не е имала склонност към литература, а след това е почнала да пише книги. Тя става основоположник на теософията, чиито корени се крият в Индия. Тя написва много книги, както и „Секретната доктрина“. Учителят имаше особено разположение към Блаватска. Виждаше в нейно лице един смел човек, един пионер, който действително слага началото на едно движение в най-материалният век.

В последствие аз влезнах във връзка с Рене Генон, един виден западен окултист и той бе написал, че причина за издигането на Кришна Мурти и опитите на теософите да го направят Христос е един политически акт на „Интелижанс сервиз“, на английските тайни служби, за да могат по пътя на мистиката да държат индийския народ в робство като им създадат един Миров Учител. Тогава Индия бе английска колония. Тя получи своята независимост след 1945 г.

Теософията в България. Теософите у нас бяха интелигентни хора със знание. Но по отношение на Учителя не бяха ориентирани и не взеха правилно решение към Него. Отхвърлиха го. Не можах да оценят Учителя. Не можах да направят контакт с учението на Учителя. Те си останаха настрана като теолози. Движеха се в рамките на една модерна теология, но не и на една наука и то с по-дълбока мисъл, която се освобождава от формите. Те не бяха опоненти на Учителя. Не бяха нито за, нито против, т. е. те държаха едно неутрално поведение. Софрони Ников - водачът на теософите в България при един разговор с Георги Куртев от Айтос бе му казал на ухо, че лично в разговор Кришна Мурти му казал, че Мировият Учител е в България и че Той се казва Петър Дънов.

Учителят е взел голяма роля за разпространението на този теософски „Орган на Звездата“ по неговите невидими пътища и с неговите невидими служители, за да може теософията действително да стане и да упражни едно голямо влияние в интелигентните среди в Европа. Това е стана. Но когато теософите решиха да провъзгласят Кришна Мурти за втори Христос, то Учителят се намеси и изпрати своят посланик при него да го предупреди. Това беше Магдалена Попова, за която говорихме. Кришна Мурти се отказа да става Миров Учител. Той излезе честен човек. Той беше се запознал с Учението на Учителя чрез двама представители, които Учителят изпрати. Когато ми издаваха в Париж една от моите книги, аз наредих да се предаде на моя издател преведени на френски беседи на Учителя. И за моя изненада след това мой издател Жерар Низе започна да издава неща на Кришна Мурти. Какви необикно-

вени връзки - тайни и невидими. Има беседи, където Учителят е говорил много за теософията. Защо? Защото учениците Му четат теософска литература и Той отговаря на въпросите им, които те задават мислено в аудиторията Му. Веднъж Учителят каза: „Ледбитер и Ани Безант са на прага на Школата. Не са влезнали още в Школата.“ Значи те се явяват като предговор, тези видни представители на теософията. Тя е подготвителен етап. Тя не може да даде онова място на Исус от Назарет като Христос. Тя повече върви към Буда към другите Учители. Но за великата мисия на Христос те не бяха още готови и не можаха да я оценят. Ледбитер е един от идеолозите на теософията. Той претендираше, че е голям ясновидец за миналото и бъдещето на света. Написал много книги. Той не можа да се освободи от идеологията, защото беше епископ. Написал неща, които противоречат на онази чистата на Христовото Учение. Те си останаха черковници. Според Учителя Ледбитер е прероденият старозаветен пророк Амос, който на времето е бил овчар и който сега си спомня за някои неща и работи с капиталите на миналото. Ето претендираше, че е най-големия ясновидец, а с неговото ясновидство не можа да съзре и види, че Всемировият Учител е в България, че е роден и че крачи по земята българска.

Георги Драганов е от Ямбол. Следваше право. Имаше всестранно интереси. Беше написал книга за Богомилството. Нямаше онзи вътрешен поглед, а се движеше в друг път. Беше по убеждение земеделец. Интересуваше го политическия живот в България. Той беше предан и честен човек. Един от добрите, изтъкнати и верни приятели.

Боян Боев. „Окултизм и наука“. Той изнесе този реферат тогава и доказваше, че окултизмът е естествено знание, което представлява продължение на естествознанието в невидимата област на невидимия свят. Рядко съм виждал човек с такава преданост, с такъв възторг, с такава всеотдайност както Боян Боев. Като младеж е бил в Германия и се е запознал лично с Рудолф Щайнер, един от духовните гении на Европа, на англотеутонската раса. Беше човек на науката. Следеше биологичните новости и ги представяше през призмата на един научен поглед, но вече с неговите окултни знания.

Кузман Кузманов. „Окултни науки“. В неговия реферат той доказваше, че между окултните науки, които са застъпени и между Новото Учение на Учителя противоречия не можело да има, защото Новото Учение подготвя хора с чисти сърца, със светли умове и истинолюбиви души и диамантена воля. Защото само на такива човеци на Новото Учение може да се поверят окултни сили и окултно знание. Той беше един от най-преданите ученици с едно философско разбиране. Той виждаше Мисията на Учителя. Той ми даде първите тласъци, за да се интересувам от Учението на Учителя. Той ме свързан с Учителя, за което му благодаря.

Паша Теодорова. „Новото Учение или великата лаборатория на живата природа“. В нейния реферат тя написа, че новата светлина в света, която идва е Новото Учение на Учителя и само чрез Него човек може да се роди изново чрез духа на Словото и чак тогава човек да види Царството Божие, което е в нас и около нас. Паша Теодорова не беше само стенографка. Тя започна да обработва беседите стилово. Учителят ми е казал на Мусала лично за нея: „Че ако търси човек разумна сестра може да я види в нейното лице.“ Смятал я за най-разумната сестра в Братството. Тя се движеше без външни ефекти и амбиции. Нейната скромност поразяваше, а нейното трудолюбие бе изключително. То ѝ повреди очите и после ослепа. Но все пак като сляпа имаше кураж и вяра в Учението. Тя беше сестра винаги готова да послужи и да подпомогне ония, които бяха закъсали в своето образование. На мнозина предаваше частни уроци, но не им взимаше пари. Като частни ученици се явиха и за-

вършиха прогимназията, после и гимназия, а някои завършиха и висше образование.

Тя беше сестра на жертвата. Паша беше учителка по химия, а нейната сестра Аня беше учителка по литература.

Олга Славчева. Един голям оригинал. С голяма енергия, с голям ентузиазъм и с голямо вдъхновение. Направи невъзможното. По давлението на Учителя тя като частна ученичка завърши средното си образование, а след това завърши и висше образование. Завърши педагогика и стана учителка. Може да се види в нея невероятен импулс, вдъхновение, грамаден заряд от енергия. Бе една от любимките на Учителя. Винаги усмихната, винаги ентусиазирана, винаги готова и борчески настроена. Беше поетеса и написа много стихотворения.

П. Русев. Той беше излезнал от протестантските среди и беше дошъл в братството. Беше чиновник в някаква банка и отначало се занимаваше с финансовата част на братството. Един брат - разумен, тих и спокоен.

Комуните. Когато дойдох през 1922 г. в братството разбрах, че беше създадена комуна в с. Ачларе от студентската младеж. Аз много пъти молих Учителя да отида в тази комуна, но Той не ми позволяваше. „Забранявам ти да ходиш там“. Разбрах, че това е един техен опит. Той щеше да им послужи в бъдеще. Не се мина много време и те бяха вече оголеели, огладнели, отслабнали и болни от малария. Като видях всичко това, тогава си обясних защо Учителят ми забрани да ходя там. Това бяха опити не за братството, а бяха лични опитности. Хората не са готови, не са изработили тези чувства и качества, с които да служат на едно братско общечитие. Това бяха опити на един ентузиазъм вмъкнат отвън, в младежите, които бяха в Младежкия окултен клас. През тази година Учителят се спря на въпроса за комуните. Той каза, че комуната означава комунизирание на труда, а не комунизирание на капитала, защото капитала е резултат на едно минало поколение. Ние това го проверихме по-късно. Ето как: По онова време имаше една банка „Гирдап“ и много хора от братството си вложиха парите в нея, за да печелят от лихви. Но се случи, че тя фалира и те си загубиха парите. А там бяха вложени дори и братски пари и те пропаднаха. За този случай Учителят се спря по-подробно в една от своите беседи. Но тези, които дойдоха при Учителя като Негови ученици не паднаха от небето, а се родиха от този народ и те носеха своите недостатъци и привички. Имаше един архитект, който съдействуваше при строежа на салона. Учителят цитира един негов случай. Една чужда фирма го привлякла да бъде неин представител и му определила една скромна сума според тях. А тя не е била малка за българските условия. Но той отказва. После същата фирма увеличава 5-6 пъти възнаграждението му и той се съгласява. Значи е бил честен до една сума, а оттам нагоре той има вече нови съображения. Тогава за старите приятели Учителят казва: „Честността на българите е границата до един милион. Над тази граница те забравят честността и се продават.“ Ето, това означава, цената на чуждия капитал, което е резултат на чужд труд и на друго поколение.

Кирил Паскалев. „Основни въпроси на ученичеството“. (III Млад. събор, стр. 58). Той изнесе реферат като каза, че в съзнанието на всекиго от нас лежи по един образ на идеалният ученик. Ученикът се учи от Словото на Учителя и мястото където той прилага своите познания е неговият собствен живот. Там е неговата вътрешна Школа. Паскалев представяше важен обект за наблюдение. Беше много скромен, възнисьък, мълчалив, винаги внимателен. Следваше медицина и после стана гинеколог. Професия, която не съответствуваше на онова, което изучаваеше в окултната Школа на Учителя. Той написа

една книга „Въведение в Асоциализма“ през 1931 г. Тя направи едно много силно впечатление на професор Михалчев. Той даде добри отзиви за него в списание „Философски преглед“. Михалчев имаше едно отрицателно отношение към Учителя и Учението, въпреки това в своето отрицание изтъкваше за положителната страна на социалния живот на братството. Но той към тази книга се отнесе с голяма благосклонност и написа хубава статия за нея. Това беше цяло чудо, защото Михалчев беше мастит философ. Паскалев много млад си замина. Той не беше пригоден за днешните условия. Със своята скромност, с не много добро поставеното му здраве, с неговите сини очи, с неговия благ поглед, с неговата спокойна мисъл - с всичко това привличаше човека и беше добър събеседник.

Заминаване на младежта откъд. Много представители от младата академична младеж един след друг си заминават от този свят между 1930 и 1938 г. Почти половината си заминават. Това е едно видимо несъответствие между учениците от Школата на Учителя и самият Учител. Защо си заминават когато са в Школата на Учителя? Има обяснение. Всеки си изиграва своята роля, за която е поставен в Школата и си заминава след това. Да, това беше действително като една епидемия сред младежта. Заминаха си млади от туберкулоза. Тогава нямаше лекарства срещу тази болест. Те се явиха след войната 1945 г. Имаме много факти и данни, когато Учителят е лекувал много хора от братството и от света от неизлечими болести, които и днес дори медицината не може да лекува. Но защо Той остави да си заминат още толкова млади? Когато Учителят слиза, идва на земята Той води плеядата свои ученици, които се явяват като важни инструменти в Неговото дело. Като си изиграят ролята като актьори, то Той си ги взима, изпраща ги в Невидимия свят на друга работа. На земята остават другите, които следва да бъдат привлечени като актьори в новото действие, което предстои. Това е едно приблизително обяснение на този факт.

Завършване на Младежките събори. Освен произнесените реферати от учениците и беседите на Учителя, съществуваше и друг живот при съборите. Организирах се братски вечери, както и братски концерти от музикантите. Правеха се литературни четения. Това беше една много важна част, защото всеки искаше да покаже най-красивото и най-ценното, което е сътворил. Беше атмосфера неповторима, а Учителят активираше онуй възвишеното у тях, което те го отразяваха в своята поезия и проза. А когато я речемираха пред нас, всичко се сливаше в едно. Поезия и творчески дух. Всеки един Младежки събор завършваше с обща екскурзия до Мусала. Освен младежите присъстваха и други желаещи.

Кръстю Тулешков. „Идеалът на ученика“ (IV. Младежки събор, стр. 37).

Беше написал, че без идеал еволюция е невъзможна и че идеалът на ученика е един и вечен. И че идеалът на ученика е идеал на природата. Минаха много, много години. И той успя да реализира тези неща. Той завърши естествени науки и стана професор по зоология и накрая стана директор на зоологическите градина. Написа една книга „Любовта в природата“, с която реализира мисълта си от реферата, че идеалът на ученика е идеал на природата. Имаше много характерни черти. По природа беше мълчалив, крайно наблюдателен, един тип, който ми напомняше, че носи чертите на втората култура на бялата раса („Зороастър“) - персийската култура. Беше отначало в комуната в село Ачларе. Представляваше крайно скрит човек, но после се издигна и стана професор по зоология. Заслужава внимание, че беше крайно разумен, крайно тактичен, много критичен и същевременно имаше научен

поглед върху нещата. Остана верен на живота на учението със своя живот и своите писания.

Христо Койчев. „Будност“. В своят реферат той бе отбелязал, че идеите на Новото Учение, за да оживеят и дадат израз е необходимо да притежавате будността. А будността, това е онази непрерывност, която трябва да съществува във всяко човешко съзнание, за да може да поддържа връзката си с Бога. Той следваше естествени науки. Този човек бе за мен една загадка. Беше много недостъпен за едно будно око да разбере неговият вътрешен мир. Той също бе в Ачларската комуна. Не фрапираше външно с нищо, но беше предан на учението. Но после настъпи някакво помрачение в съзнанието му, в семейството си имаше някакво голямо противоречие. Той беше една от скритите фигури в Школата, но бе разумен и верен приятел.

Стоян Русев - дядо Благо. „Същност и задача на новото училище и учител“. Бе написал, че един учител, за да може да бъде истински учител и да обучава децата трябва да има силна връзка с духовния свят. Беше един от незабравимите образи от времето на старите братя. Имаше голямо чело и едно благоговение към Учителя. Надарен детски писател, винаги ентузиаст и винаги неговите отношения към другите бяха наситени с една благост. Не случайно носеше това име - „дядо Благо“. Така подписваше своите стихотворения. Беше любимец на Учителя от старите братя, заради своята обхода, която не само поразяваше, но и пленяваше. Притежаваше един особен чар, който се разпространяваше както в неговите писания, така и в неговите отношения с хората. Винаги присъствуваше на екскурзиите с Учителя.

Александър Стрезов. Той беше също участник в Ачларската комуна. Бе роден в Ст. Загора, а родът му идва от Македония. Той бе една легендарна личност, бе много забавен, романтичен, общителен и свиреше на китара. Беше редактор на едно научно списание по естествени науки. По едно време се отдалечи от Школата, но после се приближи отново. Но винаги оставаше верен. Бе голям приятел на Георги Томалевски и Борис Николов. Накрая, на IV Младежки събор Александър Стрезов апелира за редовност в изплащане абонамента на списание „Житно зърно“. Ние тогава бяхме под знака на бедността. Когато ходехме на екскурзии бяхме винаги окъсани, одърпани, защото нямаше дрехи. Произхождахме от бедната и средна класа. Нямаше средства, с които да разполагаме и едвам преживявахме. Затова да не ви учудва, че някои не си плащаха абонаментната вноска за списанието.

Слави Камбуров. Говореше за нуждата от печатници и за печатане на беседите. С голяма готовност и отзивчивост той продължи да работи за Учението като печаташе беседи. Беседите, които се отпечатаха тогава нямаша системност. Дължеше се на това, че нямаше средства и подходящи подготвени хора за тази обемна работа.

Стефан Касабов. Той бе от Стара Загора. Бе един от големите познавачи на Рудолф Щайнер. Там повече работеше с него, отколкото върху Словото на Учителя. Намираше какво се говори за Рудолф Щайнер на Запад: „Ние не вярваме в писанията на Рудолф Щайнер, ние професорите-интелектуалци, обаче неговият чар и неговото слово и неговото присъствие упражняват едно много силно влияние върху интелектуалният елит в Германия.“ Той за мене е един честен човек. Като забеляза, че теософите клонят към една теологичност, към една йерархия, то Щайнер се отдели от тях и започна своята антропософия. Тя изигра в Германия и България голяма роля, по пътя на теософския поглед, по пътя на научният начин на разглеждане на духовните проблеми. Аз лично, когато чета неговите неща виждам един субективизъм, в него няма онази обективност, която има ученият човек. Но за него това е един

свят, в който живее. Винаги съм бил критичен, защото съм търсил да видя Истината в нейната пълнота и дълбочина. Но не да бъде оцветена от някакво съзнание. За него може да бъде реалност, но за обективната реалност да не е.

Учителят към **Щайнер** имаше едно положително отношение. Смяташе го като добър работник, докато за другите беше крайно критичен. Особено за Бо-Ин-Ра - и го отхвърли. За Щайнер Учителят говори, че в него тече славянска кръв, че той не е чист германец. Носи нещо от славянската психика и чувствителност. Смяташе го като един авторитет в този смисъл, че имаше ръста на един учен. Учителят го смяташе като едно въведение, като една подготовка на европейския ум, за да може да се добере до Учението на Учителя. Учителят беше казал, че единствено от заминалите окултисти, само Рудолф Щайнер и Седир посещават беседите Му в невидимата аудитория за нашите очи.

Седир. Във всеки народ има известни силови линии в невидимия свят, които слизат на земята чрез дадени личности, със своя неподправена индивидуалност и които след това разкриват и описват духовния свят. Седир е един от тези много положителни хора. Той във Франция се явява като един от подготвителните етапи на Учението на Учителя. Ето защо Франция ще играе такава световна роля. Той е написал едно много хубаво произведение и често го цитираше. Тази книжка се казваше „Ynitation“, което значи - „Посвещение“. Той е бил един скромен човек, счетоводител, но да стои под тази маска се крие една крупна, духовна фигура. По-голям мистик след Седир французите не са имали. Учителят поощри да излезе тази книжка. Там имаше неща казани за материализация, дематериализация, за пренасяне на човешкото тяло по въздуха, които не са дадени в Словото на Учителя. Там има неща, които ни смущават и озадачават. Човек трябва да бъде резервиран към човешката фантазия, неосведоменост и фалшификация.

Томов. Това бяха двама братя. Единият беше комунист и бе много критичен. Другият пишеше статии за учението на Учителя. На стари години завърши медицина и написа книга за Учението. Беше предан и истински работник.

Д-р Стефан Кадиев. Като студент аз го запознах с Учителя. Той искаше да играе голяма роля. Беше есперантист, ходеше по конгреси. Нямаше някаква ясна концепция за Учението. Той искаше Учението да се облече в някаква дреха и да го изнесе на външния свят. Минаваше като особняк. Не се чувствуваше в неговата мисъл пулса от Словото на Учителя, затова аз доста критично се отнасях към него. В последните си години с още някои негови съвременници той правеше опити пред властите - комунистите, да ни регистрират някъде и да ни дадат условия отново за братски живот. Но нищо не стана. А защо? Защото се сбъднаха неговите думи, които лично д-р Стефан Кадиев бе изнесъл в своят реферат на V.Младежки събор, 1927 г. „Ние, Учението и живота“. Ще цитираме от стр. 97.от онова, което той написа и което се сбъдна пророчески досега. „Да не си правим илюзия, че ние и Учението сме едно и също нещо. То ще премине над главите ни, принадлежейки на вековете и за нас ще остане това малко, което сме могли да използваме от Него“. Това се сбъдна. И с него, и с всички останали от времето на Школата.

Тези бележки от съборите, които представям са именно онези малки неща, които сме използвали и които останаха в съзнанието ни. А Словото и Учителят останаха като един висок Идеал недостъпен за нас. Кой когато му дойде времето съобразно висотата на своят идеал вложен в себе си ще може да се добере до Словото на Учителя. На всеки, когато му дойде времето. За всяко нещо е определено време и човек също има своето време, за да реализира високият Идеал, който е вложен в неговата душа. Затова пазете време-

то си, което е определено за вас, да не го изпуснете и да се разминете с онова Велико време, което се носи от Словото на Учителя.

36. АНАРХИЗМЪТ И НОВОТО УЧЕНИЕ

Методи Константинов. Аз изнесох реферат: „Анархизмът и Новото Учение“. В града, в който съм се родил, гр. Казанлък, беше средище на всички крайни течения. Там се създаде социал-демократическата партия и до голяма степен и комунистическото движение, защото там по това време беше учител Тодор Павлов. А той стана след време идеолога на Марксизма у нас. Извън тези две течения анархизмът беше много силен. Там имаше села като Енина, Мъглиж, както и в Казанлък съществуваха много кръжоци. На мен най-силно ми упражниха влияние двама човека за идеята на анархизма. Това беше огнената мисъл на Бакунин и голямото научно проникновение на Кропоткин, който е написал едно капитално съчинение за взаимопомощта, което е диаметрално противоположно на Дарвиновата теория за онази борба, която съществува в природата. Обратно на Дарвиновата теория Кропоткин по такъв документален начин констатира, че съществува една необятна, необхватна взаимопомощ между всички видове в животинския свят. Това ви направи силно впечатление с неговата ерудиция. В един период аз бях под влияние на тези свободни анархистични движения. После дойде един контраст в мене. По природа аз бях изключително против насилието. А когато виждах индивидуалния тероризъм на анархистите по онова време, това ми даде тласък да се откажа, защото видях практичната страна на анархизма. Но като идеология, като един полет и възторг на моята младежка душа отначало, той упражни много силно влияние върху мене и затова аз изнесох този реферат. Но след няколко часа Учителят дава отговор в беседата „Две думи“ на стр. 36. А на стр. 41. Той отбелязва, да не се занимаваме със социалните въпроси и че в Школата не се разрешават въпросите на света, защото въпросите на новия свят са разрешени, а ние трябва като работници да реализираме тези идеи, които се намират в Словото на Учителя.

Действително гр. Ямбол представляваше важен център на анархизма. Там ставаха конгресите и аз винаги съм присъствувал на тези конгреси. Но на последния конгрес в Ямбол не знам какво се случи, но аз не можах да отида. Тогава Александър Стамболийски, като министър-председател беше допуснал конгреса, но после беше дал нареждане на войската да ги обкръжат и избият. Тогава обезглавиха и разстреляха много анархисти. Имаше двама братя анархисти, които също разстреляха. Бяха трагични моменти. Земеделците, които толерираха отначало известни течения, по странен начин се промениха и след това по такъв жесток начин избиха анархистите. А законът на възмездие е много опасен. И той не прощава. Когато станат някакви отклонения законите са строги и неумолими към този, който е вършил нарушението. Учителят каза по този повод: „С това си деяние, че избии идейни хора Стамболийски сам си подписа смъртната присъда“. И не се минаха месеци, дойде 9 юни 1923 г., военните направиха преврат и отразяха главата на Стамболийски по същия начин както той обезглави анархистите. Но това го направиха други служители и изпълнители на кармата.

На Общия окултен клас II година на 17 юни 1923 г., 30 лекция „Вяра и съмнение“, на стр. 31. Учителят говори за Стамболийски в този случай. А това е 8 дни след преврата. „Сега някои от вас искат да влезат като ученици, но като претърпите десет несполуки, вие сте готови да се усъмните. Даже и вънка в света да сте, вие ще имате същите изпити. Нима Стамболийски нямаше из-

пити? Нима неговите ръководители не му подшушнаха: напусни властта! Колко пъти му подшушнаха, но той не слушаше. Той се самозабрави във властта, мислеше, че е силен, че всичко може. Не се самоизмамвайте! Всички хора на земята са слаби. Като мислите, че сте най-силни да знаете, че се намирате пред най-голямата опасност. Туй да го имате като закон. Когато мислите, че сте най-слаби тогава имате най-голямото Божие благословение. Затова в Писанието се казва: „Господ на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“. Проверявайте закона. Насилието ражда насилие. Ако Стамболийски бе вървял по пътя на Христа, ако в своето управление не би допуснал нито една капка кръв, нямаше да има никакво отклонение и неговия живот нямаше тъй да се изложи, но понеже той допусна това, допусна се и този край. Казвам, в Школата: допуснат се тия неща, обаче не трябваше да го убиват, защото българите се свързват с него и за в бъдеще ще изплашат. Те нямаха право да го съдят. Ако бяха просветени, трябваше да оставят да го съди Невидимия свят, той да му наложи наказание, каквото знае, та да се опомни, да се разкае и да се обърне към Бога и да каже: „Господи, ще изпълня Твоята воля.“

А при това разрешение на въпроса, което дадоха българите, от чисто окултно гледище, той влиза сега в Невидимия свят и там може да направи су-ма пакости, докато дойде в съзнание.“

Цитираме този случай, защото е ключова позиция на всички политически събития, които се случиха през този период и Учителят будно следеше всички политически събития. Ние имаме възможност да проследим как правителствата са разрешавали този въпрос неблагоприятно. Защото след превратата на 9 юни 1923 г. се дойде до 23.IX. 1923 г., където куминисти и земеделци вдигнаха въстание, което бе потушено с още повече убийства.

Имам нещо важно да ви кажа. Най-силно впечатление ми направи, че Учителят за първи път се срещна с един държавен мъж. Той Стамболийски се срещна с Учителя в Чам Курия. Беше Му изпратил един бял кон и Учителят отиде на срещата и се видя с него. Това стана на 26 юли 1922 г.

Понеже Стамболийски се яви на политическата сцена в един от най-бурните моменти на българската история и понеже той изхождаше от средата на народа от по-девствената материя, която е създала този народ, то това му даде един простор на идеи като създаване на трудовата повинност и други социални инициативи. По понеже той беше много самонадеян, че е всичко и може всичко и тази самонадеяност упражни в неговия живот и предизвика фатални грешки на един държавен мъж и му костваха живота. След време когато попитах Учителя, Той каза: „Каквото трябваше да му се каже аз му го казах в Чам Курия. Но той не прояви послушание, след което дойде наред картата му да се разправа с него.“ Ние бяхме свидетели и проверихме всичко това. А сега ще ви представим разговора на Учителя с Ал. Стамболийски.

РАЗГОВОР МЕЖДУ УЧИТЕЛЯ НА БЯЛОТО БРАТСТВО ДЪНОВ И МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ АЛЕКСАНДЪР СТАМБОЛИЙСКИ

Днес на 26 юли 1922 г., вторник, в Чам Курия към 5 часа след обяд Учителят - г-н Дънов и ученикът Петко Епитропов, придружени с г-н подпоручик Бакърджиев, възседнали на хубави коне потеглиха към Соколец. Там министър-председателя прие много любезно своите гости в двора, заобиколен с величествени борови дървета и около една четвъртита маса насядаха тъй, че образуваха един хубав правилен триъгълник. Учителят седеше на север и гледаше на юг, министър-председателят седеше на запад и гледаше към изток, а ученикът (Епитропов) седеше на изток и гледаше на запад.

„Г-н Стамболийски: Исках да се видя с вас, да се запозная с вас, поне-

же по ваш адрес и по вашето учение се вдигна доста голям шум в печата и в Синода на православната църква. Искам да узная какво е вашето учение, принципите, на които вие служите. Религиозна секта ли представлявате или някакво общество? Вярвате ли в Христа? Вярвате ли в православната църква, в иконите, в обредите? Вашето общество и вашето учение извършва ли някои обреди? Обществото от колко членове се състои?

Учителят: Ние поддържаме учението на Любовта, учението на Христа, което е Любов, Мъдрост и Истина.

Ние поддържаме Истина на душата, светлина на ума и чистота на сърцето.

Ние се стремим тези принципи не само да ги вярваме, но и да ги преживеем и проявим между обществото и се приготвяваме по този начин да бъдем полезни на цялото човечество.

Ние нямаме нищо против православната църква, но нейните служители са се отклонили от призванието и служат на тъмната ложа, която ги управлява и заблуждават целия български народ, като служението са обърнали на търговия.

Г-н Стамболийски: Тъй е. Няма свещеници, които по призвание да са се посветили на длъжността си, а просто по кариера - да осигурят положението си. И сега те искат и вас, и нас да отклонят от църквата. Но аз го зная, когато в една страна се явят много грешни хора, те хвърлят греховете си на чистите хора.

Учителят: Нашето общество в началото започна да работи с църквата, за да повдигне духът на църквата, обаче те започнаха да ни преследват и ние бяхме заставени да се отклоним от нея, като видяхме, че те не се съгласиха с нас да служат и възприемат великите Божии принципи, проповядвани от Спасителя Христа и неговите ученици. По въпроса за иконите и обрядите, те са взети от гръцката църква, която е възприела само външния блясък на християнството, а вътре е голяма тъмнина и дисхармония, което и православната църква е възприела и го прилага, а то е отживяло века си. Защото младите не може да се задоволят със старите традиции, но те искат нещо по-съвременно, което може да даде светлина и простор на разбирания.

Г-н Стамболийски: Това е вярно. Нашата младеж не може да се задоволи от попове и техните мръсни дела постоянно отклоняват младежта да посещават църквите.

Учителят: Църквата има нужда от реформа, а реформата се състои в обновата на служителите. Служителите на църквата трябва да служат в чистота и святост, по Дух и Истина. И на съвременното младо поколение трябва да се даде храна, каквото неговата еволюция иска.

Г-н Стамболийски: Защо не обявите война на църквата?

Учителят: Ние не сме за войната.

Г-н Стамболийски: Обвиняват ви, че излизате да посрещате слънцето и че се кланяте на слънцето.

Учителят: Психическо влияние оказва слънцето при изгрева. И нашето общество излиза във половин-един час преди да изгрее слънцето, съсредоточава се, възстановява мирът и хармонията в себе си, и използва лъчите при пукването на зората, които лъчи действуват животворно, ободрително и освежително. При изгрева има една мека светлина, която разширява ума и сърцето."

Ето това е изповедта на един анархист от неговите млади години, направена в неговата зряла възраст като ученик на Учителя.

37. ПЪТЯТ Е ОТКРИТ

Така протекоха трите вълни в Школата на Учителя. Вълната на Любовта внесе семената на новия живот в човечеството; вълната на Мъдростта разкри дълбокото знание, а вълната на Истината откри пътя към свободата. Така в миниатюр около Учителя беше скицирана историята на новата култура, която ще настъпи на земята. В мен тези три вълни събудиха скритите дълбоки окултни центрове, чрез които моята душа виждаше живота в нова светлина. Моят критичен ум, моят атеистичен дух, моята сурова воля - под влиянието на тези три действия на тази драма, която се извърши в Школата на Учителя претърпяха коренни преобразувания. Тези мои трима приятели, които изразяваха три свята - светът на мистиката, светът на окултното знание и света на обществената реформация, вляха своите капитали и събудиха в мен непобедима вяра, интелектуалното проникновение и несъкрушимата воля под ръководството на Учителя, който действуваше като една динамична, Космична сила дълбоко в моята душа да стана сътрудник в Неговото велико дело. Моето физическо тяло беше средата, в която Учителят извършваше Своите метапсихични операции.

Понякога Учителят с усмивка ми казваше: „Рекох, ти си международната банка“. Понеже всички тези съзнания вляха в мен своите капитали и когато започнах да пиша книгите си, чувствавах как всички идват да ми помагат. Просто ми нашепват, обкръжават ме и ме вдъхновяват. Чрез техните съзнания можах именно да изразя тези велики мисли. И когато съм в някоя депресия, достатъчно е да си препрочета някоя страница и чрез тях се тонирам. После се чудя как съм го написал. Това споделям, за да видите как великият Мъдрец може да оперира чрез съзнанието на хората.

Учителят, чрез Своите беседи, които вървяха в унисон с Космичните течения вътре в Живата Разумна Природа, представляваха съкровищницата, в която се криеха семената на новите идеи, които ще легнат при изграждането на Новата култура и на новата раса. За да се разберат Неговите беседи потребно е сърцето на мистика, умът на окултиста и непобедимата воля на Великия реформатор. Тук само ще загатнем за скритата страна на Словото на Учителя.

Беседите, погледнати през критичния студен поглед на учения, като че представляват нещо несвързано, алогично, но за погледа на Посветения, тези беседи са отражение на онези три Космични вълни, за които говорихме по-горе. Беседите на Учителя са свързани с числата на дните, със зодиите на месеците, с Космичните пулсации на годините. Те хронологически вървят в три гами: мажорна, миѐорна и хроматична, или от гледище на съвременната моделна физика следват трите течения, чиито символи са числата, първото - електричното или мъжкото начало, второто - магнетичното или женското начало и третото - неутралното или обединяващо начало.

Тези три течения непрестанно се редуват чрез дните, чрез седмиците, чрез сезоните и чрез годините. Тази наука за цикличността е много древна, но в светлината на новите научни постижения, тя постепенно ще разбули своите тайни, където се крият ключовете на силите на природата. Човечеството чрез новата раса ще добие своята възможност и природата ще го удостои със своето доверие, за да може по-смело да върви по пътя на съвършенството.

Пламтящите точки, които всяка нощ блестят тайнствено в дълбочината на Небето, погледът на новия човек на шестата раса ще ги вижда като големи същества, които непрекъснато изпращат своите любвеобилни, мисловни

енергии към нашата малка планета. Тези населени светове за в бъдеще ще бъдат школите, през които човечеството ще мине.

Така аз стъпих по-уверено на нозете си, почувствувах се достатъчно възмъжал след като завърших университета и големите опитности, които добих през изтеклите години около Учителя. В мен се зароди идеята да специализирам в чужбина и да закръгля моето висше образование в някоя от европейските столици. През 1933 г., септември аз отпътувах на един международен студентски конгрес, който щеше да се състои в една от славянските страни - Полша. На този конгрес трябваше да изнеса един малък реферат, но не бях още установен дали ще специализирам във Върваша. Най-интересното е, че когато се подготвих да замина за чужбина, единствен Учителят беше, Който ме изпрати до оградата на Изгрева. Аз чаках с трепет да чуя с какви думи ще ме изпрати. Когато ми подаде ръката Си да се сбогува, Той зае мощна повелителна поза, издигна Си дясната ръка нагоре и ми каза следните думи: „Аз съм ти проникнал всичките клетки и в дъното на Ада да слезеш пак ще те извадя, за да свършиш работата, която ти предстои“. Тази Негова мисъл така дълбоко се вряза в моето съзнание, че в най-трудните моменти на моя живот - моменти на изпитания, моменти на изкушение, моменти на вътрешни дълбоки стълкновения - тя стоеше като някой страж, който ме охраняваше, като някаква пътеводна звезда, която осветяваше моят път.

Никой не ме изпрати от Изгрева, а само Той. Това беше един много важен момент. И когато вдигна ръката си нагоре и чух думите Му, почувствувах, че дойде в мене една голяма сила. Но същевременно и една отговорност за всички мои дела, които трябваше да върша и онова, което трябваше да напиша.

Учителят знаеше, че на земята абсолютно никакво друго същество не може да ми упражнява влияние, освен Неговият авторитет, който аз външно не чувствувах, но вътрешно, дълбоко в моето естество, Го чувствувах като спонтанен и централен двигател, като алфа и омега на моята душа. Центровете, които бяха се развили в мен, непрекъснато ме поставяха в контакт със силите на живата природа и с Неговите по-висши тела. Не искам да се простирам и разкривам тази вътрешна страна, първо да не правя внушение, въздействие върху другите, защото ще наруша един велик закон - законът за свободата. По-добре всяка душа да дойде в непосредствен контакт със самата реалност и то по пътя на един вътрешен копнеж, на една дораслост и зрелост, която ще оформи и един истински и траен мироглед в човешката душа.

Величието на Божествената космична реалност най-вече се изразява в следното обстоятелство: След като Космичното начало е създало всички светове, след като е дало всичките условия на човека за неговото развитие, То е скрило, То е останало невидимо. Едни го отричат, други вярват без да го разбират, но въпреки всичко, това Велико Същество не прави никакви внушения, оставя свободна човешката душа сама, когато тя пожелае, когато почувствува тази вътрешна необходимост, да обърне своя поглед към Вечния творец, от Който всички души са излезли.

38. СЛЕДВАНЕТО МИ В ЧУЖБИНА

След свършването на студентския конгрес, по препоръките на един наш професор, трябваше да отида в гр. Познан при един много известен на Запад негов колега професор - Винярски, завършили заедно в Париж - Сорбоната. Понеже езикът ми беше непознат, затова на първо време останах във Варшава, като записах една висша журналистическа академия, за да мога по този

начин да вляза във връзка с интелигенцията и специално да изуча полски език. Полският народ, който в своята история е минал през много критични завои, подобно на българския народ, ми оказа доста силно влияние. Голяма разлика съществуваше между двата славянски народа. Докато българският народ е сериозен, мъчалив, трудолюбив, с един твърд характер, напротив - полският народ е много приветлив, крайно общителен, с добро възпитание и силно развито чувство на самоуважение. Другите народи, които непосредствено имах възможност да наблюдавам, като румънския, югославския, чехския, унгарския, германския в сравнение с полския народ, последният се отличава с една голяма мекота, с едни прекрасни отношения в семейството и обществото. Жената там е поставена на едно високо положение. В това отношение другите народи са изостанали доста назад. Специално Варшава беше населена с много чужденци. Там руското влияние най-силно се чувствуваше по отношение на архитектурата и битовите условия. Докато по на запад от Варшава, като Познан, Катовица и пр. по-голяма влияние е упражнила немската култура.

В скоро време успях да навляза в средите на интелигенцията и по този начин по-непосредствено да се опозная с културата, с науката, изкуството и духовния живот на полския народ. Католицизмът в Полша играеше много голяма роля в живота на народа. Това религиозно чувство в полския народ беше една полировка, изпълнена повечето с външни церемонии, докато изкуството беше пробilo по-дълбоки корени в психиката на народа.

Живеех в един студентски дом, който по големина беше втори в света и в него се чувствуваше повече международния дух, тъй като там имаше много студенти-чужденци. Там успях да си създам връзки с всички студенти от обитаващите там народи. Академията, която следвах ми допадна, защото моята професионална ориентация беше насочена към публицистика. За мен науката имаше предмет за това, което е станало, журналистиката - за това, което става в живота, а публицистиката се стреми да проникне в бъдещето. Те са пророците и апостолите на новото, което идваше в света. Тази ориентация си я носих още то България. След двегодишно престояване аз отидох в Познан, където започнах да работя върху докторската си теза: „Дунавският проблем от гледище на международното право“. Тази тема представляваше за мен интерес, защото този въпрос засягаше цялата европейска, стопанска, политическа и културна история. Освен това в Полша на тази тема нямаше почти никакви трудове и професорът имаше амбицията да остави една следа в тяхната литература чрез този труд.

Професорът беше човек с голяма ерудиция, голям познавач по международно право, но същевременно крайно взискателен към своите студенти, даже някои негови колеги се чудеха как съм отишъл при него, тъй като досега само двама души, и то негови асистенти са вземали докторати при него и то едва с тройка. Пребиваването ми в Полша беше в годините 1933-1938 г.

В началото чувствах един страх и безпокойство, но в процеса на работата се учудих, че при него ще изработя един сериозен научен похват, който впоследствие ще улесни моята публицистична дейност.

Психологията на гражданите на този град беше много по-различна от тази на Варшава. Те бяха по-недостъпни, мъчаливи и сериозни.

Настъпи 1934 г. През това време аз се опознах с обществените среди, започнах да сътруднича в ежедневната преса, говорих по радиото и пр.

По това време международната обстановка беше в твърде критични политически моменти. Фашизмът се изправяше като една сила, която претендираше да разреши социалните проблеми. Това беше един параван, под който

се прикриваха шовинистичните и империалистическите интереси на Италия и специално на Германия. Много будно следях всички политически събития, които ставаха в Европа, понеже бяха във връзка с моята докторска теза, която се явяваше като един комплекс на всички стопански, културни и политически отношения между народите.

Сведенията, които получавах от България бяха доста тревожни, тъй като обществените сили в България бяха така раздробени, разкъсани, почиващи на лични или на съсловни интереси, без никакви перспективи или идеали за българския народ. При тази политическа неориентираност, при лошата стопанска обстановка, в която се намираше българския народ, в България се създаде една нова обществена сила, която имаше повече корените си в интелигенцията, отколкото в обществените слоеве на българския народ. Тази дребна обществена сила си поставяше голямата задача да изведе българския народ от безпътницата. Българският народ се намираше в крайна стопанска оскъдица, която беше като последицие от големите наводнения, които станаха в Дунавската равнина и от компрометираната житна реколта. Това положение се отрази най-силно върху селското население. Българската държава се намираше при крайни бюджетни затруднения и винаги завършващи с дефицити. Тежките репарации много мъчно можеха да се изплащат.

Също така и чиновничеството се намери в едно трудно положение. Това беше един тежък социален въпрос. Чиновничеството беше станало като разменна монета между партийните щабове.

Точно в това време, когато получавах тези сведения за България аз изготвих една сказка, която исках да изнеса пред Варшавското радио на тема: „Декадансът на политическите партии в България“. За мен безкръвната революция, както я наричаха, ми даде сигнал да се завърна в България.

На 19.V.1934 г. се извърши политически преврат в България от армията в лицето на офицерската организация „Военен съюз“. Този преврат те нарекоха „мирна революция“.

Няма да разליствам страниците на политическата история на България, но ще направя една малка скица на вътрешното и външно положение на България. Вътре в страната политическият живот преминаваше през една страшна корупция, пълна обществена деморализация в партийните щабове. Това положение се намираше, както подчертахме, под знака на една страшна стопанска криза. Външнopolитическото положение на страната също беше в задушнена улица. България беше обкръжена от два политически съюза. Първият - Балканският пакт, в който влизаха Югославия, Румъния, Гърция и Турция; вторият - малкото съглашение, образувано от Чехословакия, Югославия и Румъния. Извън тези пактове международната обстановка специално в кръга на европейските държави беше под знака на революционна подготовка, издигаха се повици за социални реформи.

При тази обстановка се извърши в България делото на 19 май 1934 г. При тези събития, които ставаха в България аз се завърнах отново в отечеството си, за да мога на самото място да се ориентирам и си извадя съответните заключения.

Предприетите стопански реформи чрез рецептите на монополистите нямаха тази творческа сила, за да оставят никакви дълбоки следи в стопанската структура на България. Силните удари, нанесени срещу синдикалните организации, които дотогава имаха дълбоки корени в обществото, не оказаха никакво социално преобразование чрез казионните професионални организации.

Изобщо борбите, които се водеха от една страна от общественно-поли-

тическите сили, а от друга - армията, в лицето на Военния съюз, имаха повече личен характер, в който голяма роля играеше и короната, без да има някакви дълбоки устремии за социални преобразования в страната.

При тази обстановка на нещата, която проверих на самото място, особено с безрезултатните опити на Дирекцията на обновата, най-вече от дребнавите лични и кариеристични амбиции на нейните главни функционери, аз получих едно пълно разочарование.

Тук давам тези няколко бележки, за да изтъкна дълбокия и реалистичен поглед на Учителя по отношение на тези безрезултатни социални опити, извършени от хора, на които не само липсва онзи дълбок и искрен интерес и дълг към народа, но и хора, които вършеха своите лични сделки върху гърба на народа и го използваша най-користно. По този повод отидох при Учителя и настоявах да ми каже Своео мнение по всичко, което с тава в българската действителност. След като ми направи един дълбок анализ на целия хаос, който цареше в българската действителност, Той много фигуративно в края заключи със следната фраза: „Всичко, което става в България слага малко кимион върху българското ястие.“ Кимион беше подправка, която се слагаше към гозбите. А извършителят на преврата се казваше Кимион Георгиев. И от тук Учителят дава своето заключение.

Тази кратка, но съдържателна фраза, ми отвори очите на видя с погледа на Мъдреца едно положение, което нищо не обещаваше. Убедих се, че всички обществени деятели в лицето и на короната не притежаваха нито едно от качествата, които Учителят смяташе като най-голяма необходимост за един държавен мъж - честност, справедливост, крайна интелигентност и благородство. Тези качества не се отнасяха само към българските общественици, но и към обществениците на всички държави. И действително всичките народи в лицето на цялото човечество минаваха през едни неестествени пътища в своето развитие. Диктатурите в лицето на оторитарните режими, не само че узурпиряха много демократични свободи, извоювани с кръвта на народите през вековете, но и не даваха никакви условия да се посеят семената на едно обществено обновление и международно стопанско и политическо сътрудничество. При тази обстановка аз отново се завърнах в Полша, след като престоях тук 6 месеца, за да си взема университетските изпити и закръгля висшите си образования с докторска титла. Тезата ми беше отпечатана и аз отново се завърнах в България в края на 1937 г. Отначало се отдадох на публицистична дейност, подготвих някои малки книжки с не особено значение. Вземах участие в разните кръжоци по международни проучвания, без да имам никакви конкретни обществени насоки.

Годината 1938 беше много решителна за мен. С безпокойство следях международните събития и исках на всяка цена да получа една голяма ориентация не само за техния ход, но и за тяхната историческа стойност по отношение съдбата на народите. В мрежата на тези мои разсъждения една вечер отидох при Учителя с намерението чрез Неговата интервенция да мога да трасирам един път, който ще даде действително отговор на моите вътрешни социални възжеления. Исках да работя в общественото поле и да посветя усилията си за прогреса на човечеството.

В този момент Хитлер развяваше своите знамена и превземаше територия след територия без война. Неговата агресия беше насочена към Чехословакия. На 26.IX. 1939 г. Хитлер направи следната декларация: „Ако на 1 октомври (1938 г.) Судетската област не бъде предадена на Германия, то аз, Хитлер, сам ще се отправя като пръв войник против Чехословакия“.

Изобщо политическата атмосфера в България се тонираше от германс-

ката. Тази вечер аз бях отишъл при Учителя, точно от Него да добия критерий за всичките тези политически движения, които претендираха, че ще дадат правилно разрешение не само на междудържавните отношения, но и на социалния въпрос, който чакаше своето разрешение.

След дългият разговор, който имах с Учителя, след като му представих в този разговор диспозицията на една книга под заглавие „Светът пред нова ера“ Той стана прав, погледна ме много знушително, повиши тона на гласа си и твърдо заключи: „Хитлер е един глупак, и всички, които биха наливали вода във воденицата на Хитлер ще носят същото име“. Тези думи се запечатаха така дълбоко в моето съзнание, че през целия период на Втората световна война, те бяха критерий във всичките ми обществени начинания. Като резултат от този разговор Учителят ме накара да напиша една книга за Балканското споразумение, а другата книга - „Светът пред нова ера“ да остане за след войната. Действително аз написах една малка книга за Балканското споразумение под заглавието „Нашата външна политика“, издадена през 1939 г. Никога няма да забравя този важен разговор с Учителя, защото Той ми отвори очите да виждам истината без всякакви украшения и заблуждения.

Свидетел на този паметен разговор беше музиканта Асен Арнаудов. По-късно той замина да учи арфа в Мюнхен през времето на най-големите американски бомбардировки над града. Така той от свидетел се обърна на очевидец на думите на Учителя.

39. РАВНОСМЕТКАТА

Една от най-трудните задачи в човешкия живот, която се явява като резултат не само на неговия темперамент, на неговото вътрешно естество, но до голяма степен и на външната обстановка, която го обкръжава, на времето в което живее, то е задачата да изработи един мироглед и критерий за постъпване. От наблюденията, които съм направил върху себе си, аз имах една двойствена природа. Едната - която ме тикаше повече към един духовен живот под знака на едни философски занимания, които ме ориентираха към търсене смисъла на живота; втората моя природа беше устремена към социалните проблеми, която ме тикаше към един по-голям практицизъм, който да се изрази в една резултатна обществена дейност, която да ми донесе едно вътрешно удовлетворение. В тази сложност на моя характер най-напред дадох тласък на първата моя природа - търсене и разрешение на духовните ми и философски тежнеиня. Този вътрешен дълбок подтик стана причина да следвам най-напред философия. Тази дисциплина ми отне няколко години и след като бях проучил цялата философска история, всички философски системи, като резултат трябваше да направя една равностметка, един баланс на всичките мои занимания в тази насока. Ето първата част на тази равностметка.

Ако разлистим историята на философията от древността, после преминем през първите векове на християнството, средновековието, ренесанса, и най-сетне достатъчно до нашата съвременност, ще констатираме, че философската мисъл с нейните най-различни системи се е движела главно между два полюса, между двете противоположности - от едната школите на позитивизма и материализма, а от друга - различните школи на идеализъм, разбира се разглеждани като философски схващания.

Школите на позитивизма или на материализма имат големи заслуги, понеже те са дали тласък на естествените науки, които достигнаха в своите научни изследвания, като например физиката и химията до крайния предел на материята. Чрез разбиране на атома и чрез геохимичната идея, идея, която

още алхимиците някога издигаха - за превръщането на елементите един в друг.

Школите на идеализма, като философски системи се занимават предимно с проблемите на мисловните процеси, но не и с великата идея на Духа, както много философи са писали по тези въпроси.

Тези две философски схващания поставени на строга критична преценка, в своите крайни логични изводи достигат до границите на едно монистично философско схващане. И двете тези школи в крайните си заключения идват до идеята, че материята и духовната същност са безкрайни. Трябва обаче дебело да подчертаем, че понятието „безкрайност“ е атрибут на Вечното Космично Начало, или както Учителят учи - Великото Космично Единство, живот за Цялото.

Така, че монистичното разглеждане на Битието е не само най-новата, но съвременна и най-старата философска система в историята на философията.

Един от философите на нашата съвременност - Бергсон, се явява отчасти като изразител на монистичното философско схващане. Той взема, разбира се, ограничено интуицията като метод за обхващане действителността в нейното траене като цяло. Наистина това е една стъпка към великата идея, която Учителят ни разкри в Космичното схващане - „ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО“.

Така, че в тази наша равностметка, която трябваше да даде отговор на духовните ни тежнения е, че философията в стремежа си да схване света като цяло, което е неделимо, материално, духовно и психическо, се приближава до Великата идея - живот за Цялото.

Полярността в Битието трябва да се схваща като едно важно условие за творческите процеси в живата разумна природа. Статичната идея за доброто и злото, предмет, занимаващ редица идеалистични системи и разните религиозни теологически вярвания е архаична, остаряла. Това е старата философия на бялата раса.

Новата раса, която ще се създаде от Шестата култура на арийската раса ще има като основен проблем да проучи Космичната Стълба на Реалността на Битието, която за първи път Учителят ни я даде, Той я разкри на синора между две епохи - старата, която си отива и новата, която сега се ражда.

Стъпалата на Космичната Стълба на Реалността на Битието са следните: първото стъпало - материята е кондензирана механическа енергия; второто стъпало - енергията е кондензирана светлина. До тези две стъпала са достигнали в своето развитие позитивните науки. Третото стъпало - светлината е кондензирана мисъл - до това стъпало е достигнал източният и западният окултизъм. Четвъртото стъпало - мисълта е кондензирана любов - това е храма на мистиката. Петото стъпало - любовта е кондензиран Дух. И най-сетне шестото стъпало - Духът е проява на Бога. Това са пътищата на Посветените.

Последните две стъпала - петото и шестото са достояние само на Великите посветени. И затова Христос казва: „Отец и аз сме едно“.

Според Учителя под понятието кондензиране се разбира слизване от едно поле по-високо към друго по-ниско или изразено на философски език значи слизване и пречупване на Божествената енергия в световите на отраженията.

Както виждаме от гореказаното логически следва, че началото на стълбата на реалността стои в позитивния, сетивния свят, където се намират корените на живота. От третото стъпало започват метапсихичните области, надсетивният свят, където се намират стъблото и корените на живота, а послед-

ните стъпала водят към световите на Космичното Единство, т. е. към цветовете и плодовете на универсалния живот.

Дългите години, които посветих за следването по философия като резултат ми донесоха следната основна идея, че философията трябва да разработи идеята за Космичното Единство, като прекрачи границите на сетивното познание и да навлезе в областите на ултрасетивното, или метапсихичното изследване - в широк смисъл физически, духовен и психичен. В тази област новото средство, с което ще работи човешката душа ще бъде ясновидството.

Втората страна на моята природа, която търсеше разрешение на социалните проблеми, трябваше да бъде осветлена от новия мироглед на Учителя. Както много пъти вече казахме, човечеството по силата на еволюцията ни разкрива все нови и нови възможности за живота. Затова Учителят казва: „Да се развие дадена култура на земята, земята трябва да премине в пространството известни нови зони. Земята заедно със слънчевата система има вече възходящо движение. Тя по-рано е слизала, а сега се качва. Затова всеки на земята трябва да бъде в своето духовно развитие, в хармония с възходящото движение на земята и слънцето. От хиляди години слънчевата система минава през една област в пространството, която е пълна с отрови.“

Понастоящем, според Учителя, слънчевата система е влязла от 1914 г. в една по-духовна област в зодиакалния знак Водолей. В тази област живеят по-напреднали същества и затова животът на човечеството е под знака на големи световни събития. Влизането в тази област ще разшири кръгозора на човечеството в духовно, културно и материално отношение. Ще му открие дълбоките закони на природата и ще го направи по-възприемчив към новите идеи, които сега слизат към земята. Епохата на Водолея всичко ще примири. Тя е духовната пролет на човечеството. Главното качество на Водолея е чистотата. Епохата на Водолея ще събуди Космичното съзнание на човека. И тогава той ще обича всички същества, ще им сътрудничи и той ще бъде пълен с радост и блаженство от този дух на служене.

След известни години ще настъпи голям духовен глад на земята, казва Учителят. И всички ще тичат да търсят Словото, което единично може да разреши семейните, обществените, народните и международни проблеми.

Културата на Водолея носи Третия завет: Прославяне на Синовите Божии, учениците на Учителя. Под завета на Синовите Божии, казва Учителя, някои разбират, когато светиите ще управляват света. Светът ще се оправи, когато Първата причина се всели и почне да живее във всички хора. Тогава цялата земя ще бъде едно семейство, ще има един ум и едно сърце. Семейството няма да бъде като сега. Хората няма да работят физически много, в който град отиде човек ще работи 2 часа и след това като задоволи своите нужди за момента, може да продължи своя път. Храна, дрехи, изобщо всички стопански блага хората ще ги имат на разположение. И в който град да влезе човек ще бъде член на този град. Цялата земя ще представлява едно съвършено цяло. Това са думи на Учителя за Новата епоха.

Великите души през епохата на Водолей, които ще дойдат, ще уредят новите форми на живота, предварително ще разрушат кумирите на хората, било от религиозен или културен характер. Според Учителя първата група от тези напреднали същества се е вселила през 1945 г. Голяма група от светли същества ще се всели през 1975 г., защото тогава Бялото Братство ще предприеме важна акция за Делото Божие. Ще настъпят изненадващи открития в областта на стратосферата, проучвания на газовете, на различни радиации, вибрации и ритми.

Даже за тази година - 1975 г., мога да кажа, че е определена астрологи-

чески следното: „Планетата Юпитер, която е символ на Бялото Братство ще бъде в областта на Овена, който дирижира във всички области на живота.

Забележка на редактора: Този документален магнетофонен запис бе правен през септември 1974 г. Наистина през 1975 г. - август се състоя международна конференция в Хелзинки между източния блок на СССР и западния блок - Европа и САЩ. Споразумяха се за сътрудничество, признаха се следвоенните граници за ненакърними, заговориха за човешките права и се омекоти политическата атмосфера.

През 1974 г. имаше един тригон между Юпитер и Сатурн. Този тригон се явява на 20 години веднъж. Сатурн представлява лявото посвещение, а Юпитер представлява дясното посвещение според Учителя. Туй показваше, че сега няма условия да се развихрят някакви големи политически събития, които да доведат до война. Този тригон държи равновесие. През 1975 г. Юпитер ще отиде в Овен. Но когато Сатурн отиде в Овен, той там е в своето падение и тогава стават най-катастрофалните събития. На 30 години един път влиза в този знак на Овена. Както в духовното тяло на човека, така и в политическия живот на човечеството, когато се дойде до тези възли, то стават тези катастрофи.

Ще настъпят важни открития в химията, астрофизиката, археологията, биологията и пр. Ще се направят опити за всестраниното приложение на атомната енергия, за да се проучат дълбочините на Космичното пространство. Всички тези открития ще помогнат за икономическото освобождение на човека. Стопанските блага ще станат свободни, както въздуха, водата и светлината.

Нашето въображение е бедно, за да обхване какви възможности очакват новото човечество в епохата на Водолей. За някои от тези възможности Учителят казва следното: „Луната, Слънцето и планетите са отлични училища. Един ден ще посетите Юпитер, или жителите на Юпитер ще дойдат тук на Земята. Непрестанни гости от Луната, Слънцето и планетите ще посещават земята. Например, когато човек се обезсърчи ще си вземе билет и ще посети Луната и като се върне на Земята ще е весел и с големи вътрешни придобивки.“ Действително през 1969 г. човек стъпи на Луната.

Всички тези изказвания, някога на учения свят представляваха фантастични утопии. Днес, както виждаме, съвременната наука търси тяхното практично приложение.

За правилното и разумно използване на всички тези творчески динамични сили и широки възможности на културата на Водолей, е необходим здрав и морален устой. Това ще рече справедливостта да бъде метод чрез разрешаване на обществените и международни въпроси. Да се притъпи грубия национализъм, напълно да се изключи шовинизма. И на тяхно място да възтържествува Братството, и всестранината материална и духовна взаимопомощ. Човекът на новата епоха трябва да бъде готов да се жертвува за всички. Така Учителят отговаря на тази моя страна на духовния ми идеал. По този начин старата култура на егоизма е достигнала върха на своето развитие. Тя е вече в упадък и слиза от сцената, отстъпва мястото си на новата култура, културата на алтруизма. Не само културата е остаряла, но и континентът е остарял. За тази нова раса, както ни сочи Учителят се приготвя един нов континент. Този континент ще избликне от дълбочините на Великия океан. Този континент ще бъде мястото, където ще се разцъфти новата епоха. Сибир ще се съедини с новия континент и ще представлява с него едно цяло. Островите, които се намират в Тихия океан ще бъдат върховете на планините на бъдещия континент. Водата на Великия океан ще залее някои от съвременните

континенти, които са напоени с много грехове и трябва да се прочистят. Новият континент на Шестата раса, на Синовете Божии, ще съедини Америка със Сибир.

Така чертае бъдещия свят Великият Пратеник на Небето, Който поставя основите на една нова епоха.

Днес учените констатираха, че дъното на Тихия океан се издига с 25 метра и че островите в Тихия океан започват да намаляват отсечките, т. е. разстоянията между тях.

40. ВЪНШНИЯТ КРЪГ НА СВЕТА. РАВНОСМЕТКА НА ЛИЧНОСТИ И СЪДБИ

През 1925 г. Тодор Павлов минаваше през много страшни изпитания. Имаше ревматизъм, изобщо здравословното му състояние беше зле и бе отречен и отхвърлен от обществото. И в тази голяма криза, понеже се познаваше с мен, общуваше с мен, пожела да го заведе при Учителя. Аз се съгласих да му съдействувам и още на другия ден отидох при Учителя. Той знаеше каква роля играеше Тодор Павлов в моя живот и каква роля ще играе в бъдеще. Но интересното бе, че много строго Учителят ми каза: „Не го води тук, той трябва да стои отвън.“ Туй просто ме потресе. За пръв път виждах Учителя да не иска някого да приеме, когато Неговите врати бяха отворени за всички. И като се размислих, си помислих, че този човек ако беше направил връзка с Учителя, може би ще се измени неговият мироглед, защото тогава той беше млад учител и не беше се пряко насочил към марксизма и комунизма. Отначало клонеше ту към толстоизъм, ту към комунизъм като ги проучаваше. Беше в едно хаотично състояние докато най-сетне се избистри мирогледа му и той стана марксист-комунист.

Само така си обяснявам защо Учителят не пожела да го приеме. А това ми направи много силно впечатление. Значи той трябваше да върви по своя път определен му от съдбата. Трябваше да бъде марксист-комунист и идеолог на това учение в България. Той е бил подготвян в Невидимия свят за този пост. Ако беше се срещнал с Учителя можеше да тръгне по друг път и неговото място щеше да се заеме от човек, който не е бил подготвен за тази мисия. Ето Кой ръкополагаше съдби и личности в техния път.

41. ВЪНШНИЯТ КРЪГ НА ШКОЛАТА

През времето на Учителя възрастните приятели обичаха да правят големи наряди и повечето от тях бяха подписани от Петко Елитропов. Предварително ги поднасяха на Учителя за одобрение. При един събор бяха направили голям наряд с много участници, за да зачетат всички и да не обидят някои. Учителят на събора каза само „Добрата молитва“ и веднага почна Своето Слово. Така големият наряд бе изхвърлян от Него. Даде отговор на всеки, който се държи за ритуалите.

Аз много малко се занимавах с дейността на старите братя, които бяха под знака на една религиозност, която се изразяваше по съборите. Това е един етап, който Учителят го минаваше с голяма осторожност. Той не искаше в Школата да се допуска елемент от старите култури. Трябваше там в Търново да се изрази този въпрос чрез лемурийската и атлантската раса. Отначало те бяха с едни пасторски и проповеднически наклонности, които Учителят

толерираше отначало. Но в следствие ги отхвърли, защото човек няма нужда от тази забавачница - религията, която заминава в архивите на човечеството. Идва духовната вълна на Новото Учение. Старата епоха се развиваше под знака на геоцентричния мироглед и съзнание, което търсеше причинната връзка на нещата и явленията, изключително в полето на нашата малка планета. Новият космически мироглед, който идва със Словото на Учителя излиза от тесния кръг на това геоцентрично разбиране, за да навлезе в хелиоцентричното и космично съзнание, което разглежда нещата и явленията с новият Космически мироглед. Новият Космически мироглед оперира с три свята:

Първия свят е светът на принципите или както Учителят го нарече есенциалният свят. Тук са трите принципа: Любов, Мъдрост, Истина.

Вторият свят е светът на законите или субстанциалният свят.

Третия свят е материалният свят, или светът на формите и явленията.

Новият космически мироглед се изразява в космичната стълба на реалността, която разкрива първопричината на нещата и явленията. Започва се от реалността и се върви нагоре към висшите светове от по-високи измерения.

Веднъж старите братя бяха направили едно послание към българския народ и накрая отдолу стои следното: От ръководителите на Великото Бяло Братство. Учителят ме извика, подаде ми посланието, което Му бяха дали да го одобри и със строг тон ми каза: „Отиди и им кажи това нещо веднага да го скъсат. Те не само не са ръководители, но още не са кандидат-ученици на Бялото Братство“. Поех посланието и го занесох на старите братя и предадох поръчението на Учителя. Те като чуа едвам не влезнаха вдън земя. Много трудно и болезнено го изживяха. Тогава Учителят държа една много важна беседа, в която отговори на старите разбирания и каза, че Бялото Братство е такава голяма неща и че то не може да се вмести в един народ. Нито в Англия, нито във Франция, нито в САЩ. Каза, че adeptите на Бялото Братство са толкова силни, че само един adept с едната си ръка може да вдигне земята и да я захвърли в пространството. Това е един отговор на тези, които пишат послания вчера, днес и утре.

На съдебният процес през 1957/58 г. прокурорът, който водеше следствието и делото ме запитва: „Какво е Вашето отношение към Братския съвет?“ Отговорих: „Ще моля това да се протоколира. За мен единственият авторитет е Словото. А Учението това е Учителя. Братският съвет, който е съставен е създаден да се движи за имуществото, за имотите, за оставените пари от Учителя, за да се издаде някоя беседа. Но с национализацията на имуществото му, той престана да съществува. Братският съвет не представлява никакъв авторитет. Ние не искаме да повторим грешките на старата християнска епоха, където се издигна йерархията, издигна се авторитета на водещата личност, която не отговаря на онези вътрешни разбирания на туй Велико Учение, което даде Учителят Петър Дънов.“

Учителят беше много бдителен да не се събудят и да не се създадат същите грешки на ранното християнство и от Неговото Учение да се направи отново църква и религия. Той беше взел всички мерки. Следващите събития, които се развиваха доказаха прямотата на горната мисъл.

42. ГОДИНИ НА ВЪЗРАСТВАНЕ И ВЪЗМЪЖАВАНЕ

Обществена кариера. Още като ученик и по време на университетското си образование не съм имал амбиция да имам някакво административно положение. Но по един естествен път така ме изтикаха условията напред, че трябваше да стана най-напред началник на персонала на Министерството на финансите. След туй директор на една агенция за финансови проучвания. Тя играеше голяма роля, защото тя изработи клаузите на мирните договори след войната, тя кредитираше фалиралите фабрики, които се национализираха впоследствие. По-късно трябваше да изготвя законите за издръжка на предприятията. Аз се чудех защо съм издигнат на този пост. По-късно разбрах, че това е било за книгата „Учителят“, която трябваше да излезе на бял свят през 1947 г. Благодарение на този пост, който имах и познанствата ми с министър Касабов получих разрешение за издаване на книгата.

Кариера в университета. Веднъж ми предложиха да взема една катедра в университета. Имах един приятел с когото следвахме заедно. Той замина да специализира в Колумбийския факултет в САЩ. Казваше се Генчо Пиров. Много го обичаше професора по психология. Той имаше повече толстоистки разбирания и един живот рационален, но нямаше тази мистичност и се задоволяваше с това, което имаше в себе си. Един път го заведох при Учителя и той разговаря с Него. Какво са се разговаряли не зная. Но на излизане Генчо ми каза: „Защо не направиш постъпки като мен да заемеш някаква катедра в университета?“ Като се върнах и като го казах на Учителя, Той с една ирония произнесе: „Професор ли ще ми ставаш?“ Разбрах от тона на Учителя, че това не е моят път. Така приключи кариерата ми в университета.

Кой ме издържаше в чужбина? Действително Учителят е бил най-главният фактор за следването ми в чужбина. Ако Той не нареждаше на Тодор Стоименов, който държеше братските средства, за да ми изпращат пари, аз нямаше от къде да взема. Моите родители не бяха в състояние да ме издържат. Бяха бедни. Освен туй правеше впечатление в обществото около Учителя и се говореше на дълж и шир в Братството, че аз 17 години следвам в университетите непрекъснато. Нито работех, а само учех и учех. Наричаха ме „вечния студент“. Туй не ме смущаваше, защото аз вътрешно само търсех. Търсех във всички области онова, към което се стремях. И когато някои от старите братя започнеха да говорят и тръбят, че аз съм изял десятка на братството, и съм похарчил парите на братството, то това ми се отрази много, понеже аз съм много чувствителен и моите лични чувства са много силно развити у мен. Един „вечен студент“ също може да бъде чувствителен и да се обиди не на шегата. И така жестоко обиден, отивам при Учителя и споделям: „Учителю, много ми е мъчно и тъжно, че там навън се говори за мен, че аз съм изял парите на братството в разстояние на 17 години.“ Той ми каза следното: „Не се безпокой за нищо. Ти не харчиш и не ядеш десятка на братството, който се внася в общата каса. А парите, които ти се дават, това са чисто и просто хонорарите от Моите беседи.“ Така бе разрешен този въпрос. Моментално ми се стопи мъката и аз с по-голям устрем заминах за Полша, за да защитавам докторска дисертация.

43. БРАКЪТ В ШКОЛАТА

Задавали са ми много въпроси. Един от тях е, дали съм бил оженен. Когато след 1946 г. влезнах да работя като мозайкаджия в бригадата на Борис Николов, работех тежка физическа работа. Там имаше хора от различни съсловия. Имаше хора отречени от обществото, или хора, които с години принадлежаха на този физически труд. Бяха ме отрупали с различни въпроси. Дали съм женен, дали съм разведен, дали имам деца. И на мен ми беше станало досадно и накрая казах, че съм женен и имам две деца в Полша. По този начин всички млъкнаха и не ме закачаха повече. Това после се разпространи навред из братството.

Наистина дойде една жена от Полша при Учителя, която бе дошла за мен. Случаят е следният: Тя беше любимка на моя професор и тя завърши докторат по международно право. Тази жена наистина имаше много хубави чувства към мен. Тя принадлежеше към шляхтата в Полша, високо издигната и добре поставена в обществото, знаеше много езици и искаше на всяка цена да се омъжи за мен. Казах ѝ, че аз не принадлежа на себе си и че образованието и издръжката си дължа на един Мъдрец. И понеже аз не обичам да проповядвам, предложих ѝ, че ако се интересува много може да дойде в София и да се види с този Мъдрец. И когато тя дойде в София, аз я заведох при Учителя и понеже тя знаеше добре английски, те са се разговаряли много добре насамо. Учителят се пошегува после, когато Го попитах какво е станало накрая. „Тя предлага много малка сума за теб! Ти ми струваш стократно повече.“ Тя е мислила, че аз съм задължен на Учителя финансово и затуй, да ме освободи от този ангажимент към Учителя искала е да плати с пари и да ме откупи, за да отиде в Полша при нея. Искаше да ме откупи с нейните лични пари от Школата и от Учителя. Аз не знаех за този неин ход. Ако бях го знаел, щях да ѝ кажа, че това няма да стане.

В моят живот и около мен е имало много жени, с които съм дружил периодически. Но винаги съм търсил модул идеологически да оправдая тези мои връзки с жените. И тази жена изигра голяма роля в моя живот. Тя издаде една моя книга на полски „В долината на розите“ и искаше искрено с мен да се свърже и омъжи. Но Учителят ѝ бе казал, че не съм за Полша, а за България и че тук имам работа. Тя ми зададе последния си въпрос. „Искаш ли да дойдеш с мен завинаги в Полша или не.“ „Мога да идвам на гости“. „Щом не е завинаги, ще се разделим.“ И се разделихме.

В братството много са ме критикували за тези връзки с жените. Но те не са знаели дълбоките причини на какво се дължат. Нито имат поглед към миналото на човека, за да видят връзките между тези души и понеже днес се намираме в епохата на Кали-Юга, никакви нови връзки не се създават. Това са старите връзки от миналото, това е ликвидация на старите връзки от близко-то и далечно минало.

44. МЪЖЪТ И ЖЕНАТА В ШКОЛАТА

Когато се завърнах от Полша, имах една необикновена връзка. Запознах се с едно девойче, което се наричаше Димитрина Захаријева, но искаше да се нарича Деметра. Беше едно русо, симпатично, енергично момиче, което се движеше около Учителя. Беше ми направило впечатление и тя се завъртя около мене, а пък аз от своя страна видях, че тя има хубав глас и помислих, че от нея може да излезе нещо голямо и се заинтересувах от гласът ѝ. Тога-

ва тя беше плотино работничка. Напусна фабриката, аз се ангажирах да я поддържам, понеже тогава аз заемах големи постове в държавата и имах големи заплати. Записах я да взема непрекъснато уроци по пеене. Дори я лансирах в операта. Моят братовчед беше тогава директор на операта. Запознах я с диригенти. Братовчед ми Петко Стайнов бе композитор. Веднъж Учителят беше казал за него пред Митко Грива следното: „Само една черта му липсва, за да бъде гениален“. Той бе един от големите творци на българската музика. Стана герой на социалистическия труд, беше депутат в Народното събрание, макар че произхождаше от богато семейство. А тогава богатите ги преследваха. Учителят на времето непрекъснато посещаваше концерти в София и знаеше за Петко Стайнов какъв композитор е.

Това момиче Деметра играе голяма роля в живота ми. То ме предпазваше от други жени. То ме ревнуваше и слагаше прегради пред другите. Учителят я беше сложил вероятно до мене, за да ми бъде спирачка и да ме пазят от другите жени. За това момиче аз изиграх една голяма роля. От една работничка направих певица. Тя завърши музикално училище за две години, което е по програма за 5 години. В музикалната академия беше една от първите пет студентки. Дори изпратиха поздравително поздравление за нейният успех. Веднъж споделих с Учителя, че не е лошо да се запише във висшия отдел по пеене. Той ме погледна изпитателно и каза: „Слушай какво, щом маймунката се качи горе, ще каже едно „ле пасе“ и ще слезе долу.“ Това бе един израз на цирковите артисти, който се изричаше от тях при завършването на техните опасни акробатически номера. За мое учудване това момиче имаше такава феноменална памет, каквато аз не съм срещал в живота си. Тя можеше цели книги да научи наизуст без да знае тяхното съдържание. Тя беше завършила някакво земеделско училище, дори и това не бе сигурно. Но виждах силите на Учителя, с които Той работеше с нея. Но дойде време тя наистина слезна от пиедестала, на който аз я бях сложил и каза „Стига толкова“. А това е равносилно на думата „ле пасе“. Съжалявам, че не можа да демонстрира своят талант и да направи успехи в певческото изкуство, на което аз много държах. Накрая тя мина в другата крайност и се занемари като певица и жена.

С Катя Грива имах едно приятелство, което беше творческо приятелство. Тя беше едно същество крайно надарено. Нямаше друга певица, друго същество, което да може тъй хубаво да изпълнява песните на Учителя. После тя е била винаги около Учителя, когато се е създавала Паневритмията и когато са създавани песните. Тя е една от главните актьори при създаването на Паневритмията. Нямаше упражнение, в което тя да не е вземала участие и която да не бъде под погледа на Учителя. Беше добра изпълнителка.

Учителят е изказал една велика мисъл, върху която още мисля: „Подобрен човек да си извоюва свободата по негативен път, отколкото да му бъде наложена. Не е престъпление да паднеш, но да станеш и да се изправиш.“ Той не беше за този глупав аскетизъм, който се развива през средните векове. Той имаше и своя положителен смисъл, защото се яви като противодействие на разложението на римската империя. За мен съществуват три кардинални идеологии:

1. Едната е на абсолютното въздържание, при която човек събира енергия, акумулира сили и изправя живота си, като настъпва един период, в който трябва да си даде равностметка в тишината на своята душа.

2. Другата, когато хората живеят в абсолютна невъздържаност. Те вървят по широкия път на живота. За тях няма критерий, но след като си изразходват енергиите и капиталите, те ще отидат в другия полюс на отшелничеството по принуда.

3. Третата е най-интересна и която за мен беше стимул. Аз познавах една такава жена. Аз няма да кажа нейното име, но ще я назова с името Албиола. Тя символизираше разумната умереност. Тя именно е едно равновесие между двата свята на абсолютното въздържание и абсолютното невъздържание. Тук трябва да споменем, че много от хората, които бяха около Учителя и особено сестрите около Него, те нямаша данните да водят един семеен живот или както казваше Учителят „да снемат духовете от невидимия свят по пътя на плътта“, защото те бяха другояче устроени, те имаха друг път и друго минало носеха. И само един Мъдрец около Когото кръжеха, само Той знаеше историята на техните души и на техните съдби. А какво ще каже общественото мнение за тях, то не е критерий, защото то изхожда от малкия им ограничен свят и той не може да се произнесе по един важен въпрос, който не е в обсега на неговата интелигентност. Те са в ръцете на един Мъдрец. В обществото около Учителя най-важното отначало е бил въпросът за мъжа и жената. Когато Учителят говори за брака, Той говори за този робски брак, който има своите юридически санкции и където до голяма степен стои лъжата и измамата. Учителят против този брак говори, а не за едни естествени отношения, които съществуват между мъжа и жената. Те съществуват и ще съществуват. Няма сила, която да попречи да не се стреми електричеството към магнетизма и магнетизма към електричеството. Така е и с мъжа и жената. Всички онези теории не са състоятелни. Това са въпроси вътрешни у човека, които не се решават с рецепти. Те си вървят по невидими пътища. Затуй когато в братството се говори за отношението между мъжа и жената тези неща не са много ясни. Затова написах специална глава за мъжа и жената: „Шестата култура - мъжът и жената“ в книгата „Световна астросоциология“, издадена в Париж, 1972 г.

45. ОТ ВСЯКО ДЪРВО СВИРКА НЕ СТАВА

Имаше един преподавател по музика - Пенков, много известен в София, а жена му беше една от последователките на Учителя и беше певица. Когато следвах философия той ми внуши, че мога да стана голям цигулар и виртуоз. Аз не питах Учителя, но сам се хванах на туй нещо и цели две години свирях на цигулка. Вземах частни уроци при него. Напуснах университета. Учителят дори ми подари една цигулка полуконцертна. Понеже аз не бях го питал, Той ме остави свободен та аз да дойда сам до известни заключения. Минаха две години и бях решил да прекъсна уроците си по цигулка и да не плащам повече уроци. Но Пенков настояваше. „Безплатно ще ти давам уроци. Ти ще станеш виртуоз!“ Аз виждах, че ми липсват някои вътрешни данни. Накрая си направих критичен обзор на това мое незавидно настроение. Накрая видях, че няма да мога да стана цигулар-виртуоз. Тогава казах решението си на Учителя, но Той замълча. Беше интересно, че ме остави сам да дойда до това заключение, Той не ми го наложи. Той можеше още от самото начало да ми каже: „Ти не си за цигулар, няма за какво да взимаш уроци“. Така Той ме остави цели две години да си правя своят опит и да ходя на частни уроци по цигулка. И през този период именно аз се бях запознал с Катя Грива, която стоеше непрекъснато около Учителя, пред вратата Му. Тогава Той ми прошепна на ухото: „Тази твоя цигулка ще я подариш на една сестра.“ Аз малко се сепнах, но когато чух името ѝ, че това е Катя Грива, аз веднага се съгласих, защото тя беше певица и бе толкова много привързана към песните на Учителя. По-късно Катя Грива сподели с някои от нашето поколение приятели: „Едничкият човек, когото Учителят приемаше по всяко време и при всички случаи беше

Методи Константинов“. Нямахме такива моменти, когато отида при Учителя и Той да не ме приеме. Винаги за мен си отваряше вратата. Това довеждаше в някои среди една ревност, едно негодувание. Ако не отивах и не споделях с Него интимните си разговори, и ако не Го слушах, едва ли щях да напиша всичките тези книги, които да излязат на световната сцена, за да бъдат една отворена вратичка към този необятен свят на Словото, което Учителят ни даде.

46. ЦАНКА ЕКИМОВА

За да излезне книгата „Учителят“ през 1947 г. бе необходимо да се намерят пари за отпечатването ѝ. За излизането на книгата тези пари бяха дадени безвъзмездно от Борис Николов и неговата рождена сестра Цанка Екимова или както тя иска да я наричаме: Алмена, това е духовното ѝ име. Тя представлява в Братството една голяма динамична сила. Морфологически като я гледаш, като че ли е от италианските мадони. С голяма дисциплина, с голяма точност, с голяма жизненост, с едно огнено Слово, което е категорично. Рядко се среща всичко туй във формата на една жена. И тя изигра една голяма роля, защото тя даде една голяма сума за излизането на книгата. Освен това тя е един от големите разпространители на Словото на Учителя. Тя непрекъснато избираше закони, изваждаше ги, търсеше случките и изваждаше цитати по различни теми от Словото на учителя. Тогава нямаше печат и тя навсякъде тези материали ги доставяше. Тя изигра голяма роля в моето творчество, защото винаги ми доставяше това, което ми трябваше. Предаваше ми готови материали, които бяха извлечени от Словото на Учителя. Поразяваше ме това постоянство. Тя ми каза, че някой посветен се е явил от духовния свят и ѝ казал, че нейното духовно име е Алмена. Така че двамата големи фактори за финансирането на книгата „Учителят“ бяха Борис Николов и сестра му Цанка Екимова. Има и още един, който помогна. Идва един брат от провинцията и казва: „Брат Борис, имам 260 000 лв., които ги давам за печат на нещо“. Той не знаеше, че ще излиза тази книга. Когато Борис ми каза името му, аз се учудих. Това беше в пълна тайна. Тези пари дойдоха точно на време, когато бяха крайно необходими.

47. РЕНЕ ГЕНОН

Когато излезна книгата „Учителят“ тя донесе много приходи при продажбата, защото за отпечатването ѝ бе платено чрез безвъзмездни средства. Като дойдоха тези пари аз реших книгата да бъде преведена на няколко езика. Намерихме преводачи професионалисти и им платихме добре. Тя започна да се превежда на френски, английски, немски, италиански, даже на есперанто и староеврейски, както и на полски и чешки езици. Когато трябваше да се превежда книгата на полски език, аз се срещнах с една писателка полякиня, която знаеше български и беше секретарка на полския посланик в София. Поканих я в Министерството където работех. Моят кабинет беше до този на министъра, защото бях на голяма служба. Тя дойде и аз ѝ предложих да я превежда като ѝ обещах една голяма сума пари. Обаче не мина много време и идва веднъж при мен. „Г-н Константинов, дойде тук една секретарка на консула, много интересна жена аз не я познавам. Но като видя, че превеждам тази книга ми каза: „На всяка цена дайде да я прочета“. Тя се казваше Евдигия Ворска и като прочела книгата пожела да се срещне с мен. Като влезна в

кабинета ми, направи ми силно впечатление - не много висока, интересен тип, челото като брилянт, много будна мисъл, жена с една голяма ерудиция. Разговаряме се с нея на полски. Дори се сприятелих с нея. Тя започна да идва при мен, а аз ходех при нея. И накрая какво се случи. Един ден тя ми казва така: „Г-н Константинов, аз съм завършила 14 окултни Школи в Париж, била съм представителка на обществото на теософите в Полша. При мен е идвал Ледбитер, Алционе (Кришна Мурти), Ани Безант. Обаче един ден когато се срещнах с един човек много известен и като се представи с името Рене Генон, съм разговаряла и с него.“ Аз веднага се сетих, че Михаил Иванов спекулираше, че се познава с този окултист. Тогава я помолих по техните дипломатически канали да влезне във връзка с Рене Генон, за да мога да кореспондирам с него. С първото писмо, което тя получава от него, той пише: „С Константинов не искам да кореспондирам. Ако той прочете някоя моя книга, тогава на базата на нея можем да водим кореспонденция“. И тя ми даде списъка на неговите книги. Писах в Париж и от там ми изпратиха една от неговите книги - „Царят на света“

Тази книга, която не е много обемиста прочетох с голямо внимание. Третира въпроса за Агарта, за която много окултисти са писали. Книгата не ми произведе никакво впечатление, защото аз знаех много повече неща за Агарта от Учителя и затова с известна критичност се отнесох към книгата. Започнах да пиша писмото си до него, с което да изкажа мнението си за неговата книга и трябваше да го предам на полякията да го препрати по нейните дипломатически канали. Крайно интересно беше, че след като отидох при нея тя ми се оплака. „Г-н Константинов, да знаеш, че аз ще напусна България. Дойде един нов консул с когото имам много тежка карма, когото не мога да понасям и си взех 15 дена отпуска, за да се ориентирам, къде мога да отида в друга страна на работа“. И този консул след няколко дни умря. Прочетох във вестника, че този консул е получил удар в кабинета си, умира, а сега с ковчег го изпращат в Полша. С това още повече ме заинтересува тази жена-окултистка. Обаче за моя изненада тя ми прочете едно писмо от Рене Генон до нея, който бе писал, че познава Учението на Учителя и беше написал похвални слова. Съжалявам, че не поисках писмото, за да остане в България. Но го запомних с най-големи подробности. „Учителят Дънов, това е истинският Пратеник от Небето на земята. Този небесен Пратеник не е дошъл на земята да създаде една нова религия, защото тук има достатъчно религии. Той не е дошъл тук да създаде една наука, нито да тури началото на едно социално движение, защото тук има много науки и много социални движения. Напротив, той е най-големия духовен магнит, който е слизал от Небето на земята. Той е дошъл да намагнетизира своите ученици с този любовен магнетизъм - Любовта, а те от своя страна този любовен магнетизъм ще го разнесат и п предадат по цялата земя.“ Това изказване ми направи силно впечатление. Аз го казах на Боян Боев, а той го изпрати по цяла България. Рене Генон го познават като голям окултист в Европа.

Интересно бе, че тази жена изчезна, замина за Варшава и не се обади вече. Аз не знаех адреса на Рене Генон, написал съм му писмо и се чудя какво да правя. Тогава реших да питам за него един мой приятел известен астролог на запад. Казваше се Арманд Барбо, той имаше астрологична академия в Париж. Той бе инженер-химик, но бе поставил астрологията на естествената ѝ база. Направиха ми много силно впечатление неговите книги. И аз се сприятелих с него писмено. Дори той ми беше направил един подробен коментар на моята небесна карта-хороскоп.

През 1947 г. в Париж става един конгрес, който го организират Михаил

Иванов и Маха Чохан. Този Маха Чохан е твърдял, че държи печата на Агартя. Той беше подмамил Михаил Иванов. Аз имах сведения, че той е човек, който върви по левия път, че е една много спекулативна фигура, беше написал предговор на една книга на Михаил Иванов и последния се хвалеше, че Маха Чохан му е дал паспорт за Агартя и че никой нищо не може да му направи. А сега забележете къде е лъжата! Учителят бе казал, че Агартя не е на физическото поле и не е на земята, а в едно друго по-висше поле. Какъв паспорт може да се получи за там? Когато човек може да отиде там само с духовното си тяло? Дори Учителят ни бе посочил на Рила, на 7-те езера две места, които представляват входовете на Агартя. Така че ние знаехме много неща за Агартя. И в този момент когато ставаше този конгрес трябваше да заминем и Бертоли от тук, за да присъствува на конгреса. И той замина там. Тогава аз написах писмо до моят приятел Арманд Барбо: „Моля те приятелю отиди на конгреса и виж как е протекъл и какви ти са впечатленията от конгреса.“ Получих писмо от него: „Константинов, те не само, че нямат образи на учители, но нямат и образи на ученици.“ Така се произнесе той за тях двамата. И действително след време Маха Чохан се оказа един мошеник, който бе арестуван в Италия, а Михаил след това се разочарова от него. Като видях прецизността на астролога Арманд Барбо за Михаил Иванов и Маха Чохан, се осмелих да му напиша писмо и да питам кой е Рене Генон. От него получих писмо: „Това е един от най-големите мистици на нашата съвременност. Той е един от големите познавачи на Ориента. Познава философията на Индия, знае санскритски, вахтански езици и се цени като един много голям авторитет на запад. Не му пиши, защото той преди пет дни почина.“ Значи, аз когато исках да му изпратя писмо, той беше вече в другия свят. Астрологът Барбо бе написал още: „направи му хороскоп да видиш какво представлява тази интересна личност в нашето съвремие“. Беше ми написал рождената му дата, местораждането му и датата на смъртта.

Няколко дни бях в голяма депресия когато получих тази вест, защото ми се отрязва един канал за запад. Движех се в София и ме среща една приятелка, чийто баща беше бивш министър и разказва: „Да не си ми споменал вече името теософия“. „Защо“, питам аз. „Защото четох една книга на някой си Рене Генон „Историята на една лъжлива религия - теософията“. „От къде си я взела?“ „Взех я от университета, от библиотеката“. Аз веднага отивам там и я намирам. Оказа се една голяма, дебела книга. И понеже тогава работех тежка физическа работа. Бях вече мозайкаджия в бригадата на Борис Николов и понеже не бях така подготвен добре с френския език, че да може бързо да я прочета, затуй я дадох на Боян Боев да я прочете и да си даде мнението. И той денонощно я е чел. След няколко дни отивам и ми казва: „Методи, прочетох я и косите на главата ми настръхнаха“. А Боян Боев е без коса, с голо теме. „Този Рене Генон ме поразил. С документи доказва, че случая с Кришна Мурти да бъде издигнат за Миров Учител е работа на английското разузнаване - „Интелижанс сервиз“. Те са финансирали теософското общество и в Индия, и в Европа. И Ани Безант и Ледбитер са двама големи агенти на английското разузнаване.“ Туй нещо ме поразил. Това не е изключение. Англичаните са способни на туй нещо. Те си гледат своите интереси във висшата политика и никога няма да се откажат от тази хегемония, макар че сега свирят втора цигулка след САЩ. Не ме изненада политическият му смисъл. Но ме изненада, че едно такова духовно движение, което беше заляло цяла Европа, също и у нас да се подаде на тези политически домогвания. Но го приех като факт. Спомням си на времето, когато бе изпратена Магдалена Попова до Кришна Мурти с писмо, то тогава той разбра, че е играчка на политическите сили и разтури

„Ордена на звездата“. Но за разтурването на този орден, голяма заслуга имаше Учителят и неговите двама куриери - Магдалена Попова и Атанас Димитров. Кришна Мурти беше индус, държеше за интересите на своята Индия, подсъзнателно той държеше на нея, понеже там се бе родил. Англичаните искаха чрез него да сложат под духовна зависимост индуският народ, защото Индия беше тогава още английска колония. Тя получи своята независимост след 1945 г.

В написаното от Рене Генон можем да бъдем сигурни. Единствен от западните окултисти след Рудолф Щайнер той успя да съзре и да види Учителя. Затова Неговото мнение за теософите може да се приеме за вярно, че теософията е рожба на английското разузнаване.

48. БОРИС ГЕОРГИЕВ

С този художник имах личен контакт, познавах се с него. Дори станах причина той да нарисува Учителя. Той се движеше във вегетарианските среди. Запознах се в един от многобройните тогава вегетариански ресторанти в София. Беше ми крайно симпатичен, много внимателен човек, много способен художник. Видях картините му, те ме плениха и реших да го запозная с Учителя. Аз съм този, който го заведе при Учителя и помолих Учителя да му позира, за да Го нарисува. Учителят неохотно се съгласи да му позира. Може би упражнението и моите молби към Учителя, защото исках един художник да нарисува образа на Учителя. Това беше след Първата световна война през 1922 г. Когато Учителят му позираше, направи ми силно впечатление, че Учителят седи на стола със затворени клепачи. Питам: „Учителю, защо си затваряте очите? Портретът няма да излезе хубав. Къде се е виждало портрет със затворени очи?“ А Борис Георгиев е до статива и Го рисува. А Той ми казва: „Затварям ги, защото не искам да гледам човечеството пред тези големи страдания, които го очакват.“ Тогава разбрах защо портрета на Борис Георгиев за Учителя бе нарисуван със затворени очи. Борис Георгиев е с голям духовен ръст в търсене на онези духовни ценности, за които намираме отговори в Словото на Учителя. Той ходеше в целия свят. Разнесе портрета на Учителя по целия свят заедно с портрета на Тагор, на Айнщайн, Махама Ганди, Джавахарвал Неру.

Робиндранат Тагор дойде през 1926 г. в София. Аз бях студент и с г-н Саръ Илиев - един мой професор отидохме да слушаме сказката му в Музикалния театър. Беше с дъщеря си. Най-силно впечатление ми направи, че този човек беше прозрачен. Като го виждам, беше фееричен, проникновен, като че флуидите минаваха през него. Малко прегърбен, аристократичен по дух и маниер. Не можах да чуя сказката му. Говореше на английски и имаше преводач, но говора му едвам се чуваше. Салонът бе претъпкан с хора, а тогава нямаше микрофони. Саръ Иванов с когото бяхме, беше философ завършил в Кембридж. Искаше да ме прави асистент и да ме изпраща там. По-добре стана така, че останах тук при Учителя. Ако бях отишъл там щях да се загубя.

Така Робиндранат Тагор пристигна в София, изнесе сказка, всички го посрещнаха с възторг, защото това бе голямо събитие тогава за българската общественост и всички окултисти. Голяма част от неговите произведения тогава бяха преведени на български език. Най-интересното бе, че той не се среща с Учителя. А защо не се среща? Защото не Го позна и защото не знаеше, че в България е роден Великият Учител на човечеството. Това какво означава? Показва скромните възможности, които е имал. Дойде в София и не можа да разбере, че тук е Учителят. Не узна времето и мястото на Учите-

ля. Ето, това е ней-важното. Затова не се кланяйте на чужди кумири, защото много от тях минаха през България и не познаха и не узнаха времето и мястото, че тук е Всемировия Учител. Говорим за тези признати от Европа великани на мисълта. За българите не говорим, защото те отхвърлиха Учителя. Но за сметка на това изпратиха около 1000 човека, свои представители, които да бъдат ученици в Школата Му. А това не е малко, дори е и много.

49. ГОДИНИ НА ИЗПИТАНИЕ

Няма да описвам в подробности политическите и военни събития, които станаха през периода от 1939 г. до 1945 г., но ще дам само контурите на вътрешния и на външния политически живот на България.

Агресията на Германия продължаваше. На 26.IV.1939 г. пристигна от Русия Потемкин - пом. министър на външните работи със задачата да сключи договор с България за ненападение и взаимопомощ. Правителството и короната отказаха. Същата година на 23 август се сключи пакт за ненападение между Германия и Русия. На 1 септември същата година (1939 г.) германските войски нахлуха в Полша.

Изобщо през тази година в България, както и в нейните съседи се чувствуваше западният студент вятър на фашизма. В Румъния и Югославия се създадоха фашистки организации, както и в България, под името „Ратници за напредъка на българщината“. През лятото на 1939 г. тези фашистки елементи направиха опит за нападение срещу Изгрева. Ние не се уплашихме, защото бяхме калени в борбите на левите течения.

Бяха обмислили голямо нападение. Бяха се събрали в гората до Изгрева със сопи и с други предмети за нападение. Това бяха фанатици и бяха платени като наемници. Като научиха приятелите от Изгрева за това нападение, почти всички слезнаха в града. Изгревът се изпразни и останаха само трима човека - аз, Борис Николов и Игнат Котаров. Те стояха целия ден в гората, но не нападнаха Изгрева. Какво се случи не зная. Вечерта разтревожените приятели се върнаха от града на Изгрева.

Германия се стремеше да прекоси Източна Европа и то с оглед на нейните висши политически и стопански цели. Румъния беше заставена да върне Трансилвания на Унгария, а на България - Южна Добруджа. Англичаните погледнаха с добро око на даването Южна Добруджа на България, а актът за Трансилвания го сметнаха като диктат. При това положение Балканското споразумение между Румъния, Югославия, Гърция и Турция за запазване на статуквото, стана безпредметно.

За Гърция също не съществуваше вече Балканско споразумение, понеже никой не я подпомогна, след като беше нападната от Италия.

На 25 март 1941 г. Югославия се присъедини към Тристранния пакт, като на 27 с. м. избухна военен преврат насочен срещу Германия. След 9 дни Хитлер обяви война на Югославия, като след няколко дни Югославия капитулира. Германците заставиха България да влезе и окупира някои от териториите на Гърция и Югославия. Тази фатална грешка на българската политика беше порицана от Учителя.

Аз бях на Изгрева при Учителя, когато съобщиха тази вест, че българите трябва да окупират Сърбия и Македония. Учителят стана много сериозен и не одобри тази стъпка в българската политика. Той искаше строг неутрализъм. Тогава съветниците на цар Борис го уплашиха, че Италия ще вземе Македония и подплашиха българското правителство да направи една погрешна крачка, която им костваше много. И след това българите там направиха мно-

го престъпления и си навлякоха карма. Това нещо Учителят го изнесе и ги изобличи в Словото Си.

Учителят изобщо гледаше на политиката и на политическите схващания като дрехи, които се слагаха върху тялото на народите и след като се износят се заменят с други.

До този момент авторитетът на Учителя се засенчваше чрез човека, който направи елипсата около котвата. А това бе Любомир Лулчев, който много често правеше лични грешки и засечки на тяхните правителствени намерения. Но в този момент чашата вече преля и човекът Лулчев изгуби своята роля, неговата интервенция стана безпредметна. В тези политически моменти Учителят ме извика: „Кажи на Лулчев да не се бърка в политиката, а да си пише мемоарите и романите“.

Действително неговият дневник, който той написа изигра голяма роля по време на Народния съд на есента на 1944 г. и заради него той бе осъден на смърт. Години по-късно въз основа на този дневник излезе една книга „Възмездията“ от Иван Пауновски през 1971 г. и чрез Лулчев се атакуваше Учението на Учителя. Отново чрез тази книга се опитаха да насочат българското обществено мнение срещу Учителя и последователите Му.

Ето защо Учителят тогава ми каза: „Кажи на Лулчев да не се бърка вече в политиката, а да си пише романите и мемоарите“. Защо ли? Защото наближаваше времето България да направи този исторически завои след 9.IX. 1944 г., за да се излезне от този магически кръг, в който беше влезнала сама.

Учителят остави нещата да следват своя логичен кармичен път. Германия все повече и повече навлизаше в политическия и стопански живот в България.

На 22 юни 1941 г. германските и румънските войски нахлуха в Бесарабия. Войната срещу Русия беше обявена без формалности. В този момент Учителят предсказа разгрома на Германия. Всичко, което ставаше в България се следеше от Съветския съюз и той реагира на 11 септември с една нота.

Когато Германия нападна СССР - Русия на 22.VI.1941 г., за пръв научих новината, защото работех в Дирекцията на пропагандата и аз я занесох на Учителя пръв на Изгрева. Тогава Учителят лично ми каза следното: „Интересно е, че Хитлер винаги почва своите политически ходове и военни действия при нова луна - при пълнене на луната. А сега я почна на разсип луна - при празнене на луната. Това показва, че ще претърпи крах.“ И тъй стана, както каза Учителят.

Българският народ в своята цялост държеше за Русия. Тази вековна връзка беше осветена с кръв и меч, но политическите фактори в България не вземаха предвид това положение. Законът за защита на държавата влезе в пълно действие. На съпротивителното движение държавата отговаряше с терор и насилие. Наистина от историята се знае, че всяко ново духовно или обществено течение винаги върви по пътя на подвиг от жертви, кръв и кладби. България на 13 декември 1941 г. обяви война на САЩ и Англия. България влезе във война почти с целия свят, освен със Съветския съюз. На 16 юни 1942 г. нелегалното радио „Христо Ботев“ обяви програмата на Отечествения фронт.

Лично на мен Учителят каза следното, след като България под давление на Германия обяви война на Англия и на САЩ. „България обяви война на Злото. А пък Доброто обяви война на България.“ Туй ми направи особено впечатление, върху което мислих много. Това е много важно, защото на 13.XII. 1941 г. България обяви война на САЩ и Англия. А САЩ обявиха война на България на 5.VI.1942 г., след което започнаха бомбардировките над София.

А СССР - Русия, обяви война на България на 5.09.1944 г. Ето имате от една страна изказването на Учителя за Доброто и Злото, а от друга страна България и онези, които я бомбардираха и след това руснаците я окупираха. Много важни политически паралели за размисъл.

50. СЛАВЯНСТВОТО В ОПАСНОСТ

Във вихъра на тези политически събития аз изпитвах една вътрешна, идейна депресия. В моето съзнание изпъкна един капитален въпрос, на който трябваше да се даде отговор. Нима ще се позволи на тевтонците да смажат славянството и то да стане „тор“ за техния „нов ред“? Този въпрос не ми даваше спокойствие. Къде останаха думите на Учителя, че славянството ще донесе новата култура, която ще следва след западноевропейската, от великата спирала на културите на бялата раса.

За мен в тези исторически събития това беше фатален проблем, който включваше съдбата на моите идейни схващания. Нима този най-компактен народ от славянството - руският, нима полският, чехословашкият и югославският трябва да бъдат сломен от тевтонския поход? Тези вътрешни идейни смущения аз трябваше да споделя с Учителя - с Този, Който беше основният двигател, вдъхновител, Който разпалваше буйния огън на моите идеали. Учителят беше главният фактор за изграждане на моя мироглед и висшия ми нравствен критерий, който излизаше от рамките на личния интерес, на обществения дълг от сферата на народните идеали, от расовата философия, за да навлезе в сферата на общочовешкия прогрес. А общочовешкият прогрес изгражда стъпалата, водещи към Космичното съвършенство.

Тези вълнуващи въпроси изложих пред Учителя непосредствено на Нова година - 1943. Чувствах нужда вътре в себе си Учителят да внесе светлина в моето съзнание, в моето идейно небе, на което в момента не се виждаше никакъв светъл лъч. Учителят схвана бурята на моето безнадежие, което малко оставаше да се приближи не само до границите на безверието, но и да разклати Космичния устой на душата ми. Наистина изживявах така болезнено тази трагедия, така беше изопната нервната ми система, че рискувах да се скъсат като някои изопнати струни моите нерви. Действително изпитвах нещо, което не приличаше на някаква болка от известно мъчение, нито скръб от някаква скъпа загуба, не, то беше някакво велико страдание, свързано със свещените идеали на душата, със самите скрижали на Духа.

Няма да предам целия разговор с Учителя, защо не искам да вдигам булото на откровението... Великият Мъдрец, Който притежава диамантена воля, надарена с най-високо самообладание и непоколебимо търпение, вижда не само с погледа на Учения, не само предвижда и предсказва както древните пророци, но Той, по пътя на откровението слага началото на епохите в историята на човечеството!

Като заключение на разговора Той ми каза следното:

„За да можеш правилно, трезво, обективно да тълкуваш историческите процеси, изразени чрез събитията - трябва да вземеш предвид основните черти от характера на расите и народите. Германците се въодушевяват от победите, славянството е като жена, която колкото повече я газиш, тя повече се окуражава. Германците при най-малкия неуспех ще обърнат своя гръб назад, докато славяните ще стъпят здраво на своите нозе. Това скоро ще го видиш.“ Този отговор внесе у мен една ориентация за времето, което предстоеше да дойде.

Още от първите дни на януари от новата 1943 г., след този съдбоносен

разговор, германските войски започнаха да отстъпват от Донския басейн и на 20 януари „Ута прес“ даде следното комюнике: „На 21.XI. 1942 г. Съветите започнаха с големи сили нападение на юг от Сталинград и в Калмуцките степи, а на 24.XI. 1942 успяха да постигнат един пробив в отбранителния фронт на Дон, югозападно от Сталинград, както и при големия завод на Дон. Тази съветска офанзива, която постепено се разширява толкова, че обхваща по-голямата част от целия източен фронт, безспорно представлява най-голямата операция, която Съветите са предприели досега и която налага големи усилия на нашите войски и тяхното командване.“

Спомних си думите, които Учителят ми каза за Хитлер през септември 1938 г., че Хитлер е един глупак и онези, които наливат вода във воденицата му са също глупаци. Тогава беше началото на трагедията, а в тези последни събития се вижда край.

Цялото това положение, за този фатален край, ми се представи една нощ в следната картина: Сънувам, че с моята майка съм в Берлин в градината на Хитлер, под едно сливово дърво, а до оградата на градината беше разположено Братството. Не след дълго време пристига Фюрерът - цял гол, опръскан в кръв и фалангата на десния палец му липсва. Отначало се спря при Братството. Братята и сестрите нещо му говореха. Чух как той им отговори: „Не искам вашето заблуждение“. След това пристига при мен и със заплашителен тон ме запитва: „Какво правите тук?“ Аз му отговорих, че за пръв път идвам с моята майка в Берлин. На моя отговор той отговори разярен: „Вашият Учител ми обърка плановите.“ В този момент, като че ли излязох от орбитата на малкия български народ и като влязах в аурата на немския народ, изпитах ужаса на неговата безизходица. Виждах войските му, самолетите, подводниците, и цялата тази картина нямаше Небе. В момента почувствувах от думите на Хитлер една уплаха и веднага се качих на сливата, откъснах три зелени плода, слязох и му ги поднесох. То ги взе, изяде ги, падна на земята и умря. Това беше сънят ми.

Събудих се под впечатлението на тази картина и веднага изтичах при Учителя да му разкажа този страшен сън. След като ме изслуша, Учителят ми каза следните думи, които имат историческо значение.

„Небето ти е дало да видиш неговия край, тази картина представлява образният език на Небето - Той ще бъде нападнат от три страни и ще бъде сломен...“

След няколко дни един наш професор Владикин ме срещна и сподели с мен следното: „Бях в Берлин и се срещнах с Гьобелс и той ми каза: „Господ стана болшевик!“ Защо? Германците са обкръжили Москва и са били 100% сигурни, че Москва ще падне. Генералът наредил да спят войниците и на другата сутрин да нападнат Москва. Обаче какво става? През нощта пада невероятен студ - до минус 35 градуса. Замръзват всички танкове, машини и оръдия. Войниците през нощта също са замръзнали. На сутринта излиза руската кавалерия и руснаците на коне прегазват замръзналите танкове и оръдия и разгромяват замръзналите немци. Това е най-голямата победа на руската кавалерия през Втората световна война, когато войната се води от танкове и самолети и всички са смятали, че кавалерията като бойна единица си е изживяла времето още през Първата световна война. А руснаците са я поддържали, защото все пак да имат нещо, отколкото нищо. По онова време те още не са имали танкове. Те си създават танкове по време на войната. Ето защо по този повод Гьобелс казал на Владикин, че „Господ е станал болшевик“. Аз отидох веднага и споделих всичко с Учителя. И Той ми каза: „Това е вярно. Вярно е. Вярно е. Някога Рим Кит го превзе. Но новият Ерусалим няма да го превземат“. Сега

разбирате ли кой е новият Ерусалим? Това бяха повече от Откровенията Небесни. Така че руската кавалерия и „генерал Мраз“ защитиха Москва и отблъснаха германците. Това стана на 5.XII. 1941 г., а на 8.XII. 1941 г. Хитлер даде директива за преминаване в отбрана по Съветско-германския фронт поради силния студ и поради „генерал Зима“, т. е. поради „генерал Мраз“.

51. ЦАР БОРИС И УЧИТЕЛЯТ

Едничката връзка между Цар Борис III и Учителят беше Любомир Лулчев. Учителят не се е срещал с цар Борис никога. Цар Борис III повече от суеверие имаше тази връзка с Лулчев. Те, монарсите винаги търсят гадатели и небесни съветници. Специално за Лулчев мога да кажа, че той не знаеше астрология. Дори аз известно време го занимавах с астрология, да научи елементарните неща. Интересно бе, че когато разглеждах неговата небесна карта, видях че планетата Нептун е в осми дом и му казах, че има една голяма опасност, че може да отиде на разстрел. Той го прие напълно сериозно и го взе в предвид. Той беше много смел човек и напълно безкористен човек. Имаше други слабости, които го провалиха.

Един ден преди да си замине цар Борис от този свят аз стоя с Учителя на полянката. И точно по това време се задава една сестра, носи един портрет, поднася го на Учителя и казва: „Ето портрета на цар Борис!“ Учителят го погледна и каза: „Те го извикаха вече горе на доклад!“ Това ме изуми. Това стана в мое присъствие. Действително след няколко часа дойдоха и донесоха новината, че царят е умрял. А Учителят го каза няколко часа преди това. Това стана на 28 август 1943 г. На беседа Учителят спомена също този факт: „Царят е на доклад при Бога. И сега ще имаме 40 дена траур и през това време няма да играем Паневритмия“. Така и стана. Преди да стане това събитие, т. е. смъртта на цар Борис се случи нещо друго. Един ден Учителят търсеше нещо в приемната стая. По едно време ми даде един свитък и каза: „Поправи го, то е фалшиво“. Какво се оказа? Като отворих свитъка се оказа, че това е небесната карта на цар Борис III, която я е правил Михаил Иванов и я е дал на Лулчев да му я предаде. Аз я разгледах и видях там фантазмагориите, които са прокарани там, че цар Борис III ще бъде кайзер на Балканите, че ще живее 72 години и т. н. Една дълга история, която не почиваше на никакви астрологически данни. А това повечето беше една куртоазия и нагаждане. Аз го разгледах подробно и казах на Лулчев: „Има една голяма опасност за царя!“ Той още не беше отишъл при Хитлер. В хороскопа му имаше една квадратура между Сатурн и Марс, а това са двата фактора на политиците и военните. Тази квадратура можеше да коства живота на царя. Това бе предположение от моя страна, а не утвърждение. А Лулчев, да се покаже пред царя, че много разбира от астрология го споделя с Мария ген. Стоянова, която беше дворцова дама, както по времето на Фердинанд, така и по времето на сина му Борис. Мъжът ѝ беше адютант на царя в двореца. И цар Борис като отишъл на гости при ген. Стоянова и тя му казала какво казал Лулчев за тази квадратура и че има опасност за живота му. Тогава цар Борис си погледнал линията на живота на ръката и казал: „Наближава вече моят край“. След тази среща Мария Стоянова отива при Учителя и разказва целия случай. Тогава Учителят ме извика и ми нареди: „Недей да занимаваш Лулчев повече с астрология и не му казвай нищо вече, защото той го разнася насам и натам.“ Учителят не искаше тези предсказания да се казват. А това беше вече указание, аз да бъда вече резервиран към Лулчев и към цар Борис. Какви интересни събития станаха през 1943 г.? През пролетта на 1943 г. след Сталинградската битка Сталин-

град е вече гробница за германските войски. Пленена е 300 000 германска армия от Съветската армия. На 25.VII.1943 г. диктатора Мусолини в Италия пада от власт. През месец август 1943 г. се сформира ядрото на Отечествения фронт, което ще играе важна политическа роля по-късно.

Какво беше отношението на цар Борис към Учителя и Бялото Братство? Ще ви дам един пример, който е илюстрация на всичко. Ние сме на концерт в зала България. Много приятели от Изгрева са в залата. Цар Борис е в своята ложа, а Учителят е долу на партера. Аз съм седнал до Него. По едно време усещам, че някой ни наблюдава. Поглеждам в страни и гледам, че от ложата цар Борис фиксира с поглед Учителя. А Учителят е седнал в партера, но се познава отдалече, защото осанката Му е представителна и всеки един от залата знае, че това е Петър Дънов. Като излезохме от залата Го питам: „Учителю, защо цар Борис Ви фиксираше с поглед?“ „Питахте Ме дали царчето ще царува? Пък Аз му казвам, че няма да царува.“

Изобщо Учителят към тази царска институция имаше отрицателно становище. Сам Учителят веднъж ми каза: „Монарсите и монархическите режими ще изчезнат“. Може някои да са играли някаква роля, но когато просветата на народите се увеличи, когато съзнанието им се разшири и дойде светлина в съзнанието им, ще разберат, че колективната форма на управление е по-добра. А тази форма е републиката - парламентарната република.

Имаше една сестра Ганка Парлапанова, която беше шивачка на Изгрева и като такава тя често контактуваше с Учителя, понеже Му беше ушила един-два костюма. Освен това, тя поднасяше на Учителя понякога модни журналы и Го разпитваше за различните модели в списанието и Той си казваше мнението за тях. Тя изпълняваше това, което Той бе й казал и тя ушиваше някои от тези модели на сестрите от Изгрева. Един ден с моделите поднася на Учителя снимка на престолонаследника на цар Борис III т. е. синът му Симеон като малко дете. Учителят погледнал снимката и казал: „Рекох, той ще бъде полезен за народа си!“ Само това и нищо повече. По-късно чрез референдум България бе обявена за република и царското семейство абдикира в чужбина. По-късно Симеон се засели в Испания и мнозина чакат сега той да се върне. Но те не знаят какво е казал Учителят за него. Е, от Испания той също може да бъде полезен за народа си. Но от там, а не от тук. Ето, това е важното.

52. НЕИЗБЕЖНИЯТ ЗАВОЙ

При този обрат на събитията на руската земя в България се образува центъра на Отечествения фронт през юни 1943 г. В състава на този център влязоха комунистите, земеделците, социалдемократите и звенарите. Отечественият фронт търсеше изход от това непоносимо вътрешно и външно положение на България.

След като чухме, че се е образувал Отечествен фронт, то и Учителят заяви публично: „И сега горе в Невидимия свят също се образува Отечествен фронт. И никакви убийства. Заставете ги да работят!“ Учителят не одобряваше убийствата, защото онези, които ще бъдат убити като заминат горе в Невидимия свят стават по-опасни, защото не са вързани с телата си както когато са на земята, а могат да пътуват през пространството и чрез внушение да накарат други да извършат престъпление в знак на отмъщение. Но това не бе спазено от комунистите, когато те дойдоха на власт. Учителят държа един строг тон срещу шовинизма и срещу милитаризма.

Програмата на Отечествения фронт бе съставена от Георги Димитров, който беше в Москва и бе обявена по радио „Христо Ботев“ от Москва на

17.VII.1942 г.

На 10.VIII.1943 г. се форми първият състав на Националния комитет на Отечествения фронт в България. В него влизаха: Драмалиев (БРП-комунисти), Никола Петков от БЗНС „Ал. Стамболийски“, Кимон Георгиев от „Звено“, а през септември влизат социалдемократ Чешмеджиев и Димо Казасов от независимите интелектуалци. На 9.IX. 1944 г. е образувано първото правителство на ОФ с председател Кимон Георгиев. На 17.IX. 1944 г. е обявена програмата на ОФ правителство: 1.Скъсяване с Германия. 2.Изгонване на германските войски от България. 3.Присъединяване към антихитлеристката коалиция на страната на СССР до завършване на войната.

И така първо се образува ОФ в Невидимия свят. Учителят го одобри и разреши той да се реализира на земята. А пък аз ви приведох някои исторически данни. А вие ще си направите извода кой е управлявал света по онези години. Това е важно за вас, а за мен нещата бяха ясни, защото аз бях свидетел на думите на Учителя.

На 28 август 1943 г. почина Борис III,който се беше завърнал от срещата си с Хитлер. Пристъпи се към избиране на регентство. Италия капитулира. На 3 септември 1943 г. е подписано примирие. А на 13 септември 1943 г. новото италианско правителство обяви война на Германия. Българските управляващи фактори не вземаха акт от всичките тези събития. Първото опомняне настъпи от нападенията на американските бомбардировачи на 14 и 24 ноември 1943 г. и 10 и 20 декември 1943 г.

Руските войски все повече и повече изтласкваха немските войски от територията на Русия.

Партизанското движение в България и в нейните съседи се разрастваше. В българския народ се събуди пасивната съпротивителна сила, която действуваше бавно, незабелязано, но сигурно. Правителството и армията, чувствувайки своята несигурност предприемаха действия на отчаяна реакция и терор.

София на 10.I.1944 г. беше жестоко бомбардирана през деня и нощта от американците. Тези бомбардировки продължиха през месеците март, април, май и юни. Положението ставаше безизходно. Усилено се заговори за смяна на политическия курс.

53. ГОЛЯМАТА БОМБАРДИРОВКА

По това време аз бях началник на административния персонал на Държавната печатница, бях поискам да бъда преместен там. Моят братовчед Славчев беше полковник и той отговаряше и завеждаше противовъздушната отбрана на цяла България. Да бъдеш полковник тогава беше голям офицерски чин. Неговият кабинет беше близо до двореца. Винаги ми изпращаше един работник да ми съобщи кога ще има бомбардировка, защото техните предни постове разположени в България съобщаваха по телефона накъде се насочват самолетите. Един ден, на 30 март 1944 г. идва един работник и ми казва уплашено: „Твоят братовчед казва, че нещо страшно идва насам“. И аз движейки се под интуицията взех началника на противовъздушната охрана на печатницата и наредих всички работници да бъдат изпъдени вън от печатницата. Още нямаше сигнал за тревога. Казах им „Всеки от вас ще бъде уволнен, ако не напуснете печатницата.“ Там имаше петстотин човека и те щяха да станат поредната жертва. Имаше някакво подземие и при тревога там се криеха. Но то не можеше да ги спаси от бомбите. То беше само да пази страх. Всички напуснаха само онези седем човека, които бяха от противопожарната охрана

останаха. След като ги изпъдих отидох до къщата на Гръблашева, за да ги предупредя да бягат. Върнах се в печатницата и започна тревогата, но работниците бяха я напуснали вече. Ако беше ги заварила тревогата, те тутакси щяха да се напъхат в скривалищата както всеки път и след това всички щяха да загинат от бомбите. И в този момент в суматохата аз трябваше да отида в скривалището на Народната банка както всеки път. Но отидох в скривалището на Д-р Лонг, където можеха да се скрият 200 човека. Успяхме да се скрием преди бомбардировката. Какви чудеса! Аз стоя пред една врата и тихичко интуицията ми нашепва: „Махни се оттука!“ Аз се махам от там и след три секунди падат три бомби и затриват вдън земя всичко. Ако бях останал нямаше да остане нищо от мене. От експлозията на бомбите се вдигна прах, пръст и се затвори входа. Имаше една стомна вода, с която да си мокрят кърпите и да си ги слагат на устата и да дишат през нея против праха. Имаше един пиан, който псуваше американците и ни даваше кураж. После дойде пожарната команда, разби входа и ни освободи. Иначе щяхме да се задушим всички в подземие. Излизам навън и бурята разнася листа, паветата около Александър Невски са извадени. Гледам цялата печатница в пламъци, моят кабинет също гори. Ако не беше моят братовчед петстотин човека щяха да загинат. Само онези седем души от противовъздушната охрана станаха жертва. В него момент идват и казва: „Какво правите? Сирените са повредени и отново ще има нападение“. Влезнахме в скривалището, стояхме един час. Не издържа нервната ми система и реших, без да казвам на някого да излезна и да отида на Изгрева. Излизам пеша и бавно отивам към Изгрева. Там нямаше поразии и тръгнах пеш 20 км до Мърчаево. Срегнах се с Учителя и Му разказах целия този ужас. А радостта ми, че спасих петстотин човека бе голяма. Легнах в плевнята и не мога да се успокоя. Учителят беше много строг, много вгълбен и не приказваше. Спомням си на една от предишните бомбардировки. Аз съм на Изгрева и се разхождам с Учителя по поляната. Наоколо хвърчеха парчета, но не се страхувах. Тогава Той каза на Митко Грива следното: „Остани в малкия салон на Изгрева и работи! Нищо няма да му стане на Изгрева.“ Митко Грива трябваше тогава да работи върху хармонизацията на Паневритмията.

На 30 март 1944 г. са хвърлени над София 3000 разрушителни бомби по 250,500 и 1500 кг. Пуснати са над 3000 запалителни бомби. Първата вълна от самолети бомбардират и си заминават. Но идва втора вълна от тридесет броя, които предварително са минали над София и след това се връщат, за да изненадат всички, които смятат, че бомбардировката е свършила. На този ден загиват 139 души и са разрушени 3575 сгради, като изгарят хотел България, Държавната печатница, Народния театър, Министерския съвет, Министерството на финансите и правосъдието. И като капак на всичко отгоре експлодират 12 000 снаряда в погребите близо до София.

Учителят действуваше по вътрешен път и ни ръководеше всеки поотделно в тия тежки времена. Един път с Неделчо Попов отиваме на Изгрева и на 200 м от Изгрева видяхме една голяма бомба, която не беше експлодирала. Отидохме да спим на Изгрева, но цяла нощ не заспахме. Ако беше със закъснител и се възпламени нямаше да остане нищо от салона и от Изгрева. Но си остана цяла целеничка. Почти всяка вечер отивахме в Мърчаево и говорехме с Учителя. Споделях новините от бомбардировките в София. Той беше повече мълчалив. Понякога даваше своите оценки за събитията, които аз запаметявах.

54. СТЕПАН КИРСАНОВ

На 1.VI.1944 г. беше съставен кабинет от Багрянов. Безрезултатни преговори се започнаха с Отечествения фронт. Багрянов не можеше да се справи с регентите и армията. Те много го критикуваха. Но какво можеше да изискват от една личност, която е обвързана и вързана от всякъде и не може да действа.

Интересно е, че в това напрегнато положение на България имах една непредвидена среща. Заедно с Учителя ние бяхме евакуирани в с. Мърчаево, от където аз всяка сутрин и вечер отивах и се връщах на работа в София. Една вечер, връщайки се от работа, след с. Владая спрях една лека кола и помолих да ме закарат до с. Мърчаево. Лицето, което ме покани да вляза в колата, държеше в ръката си един изящно подвързан том от съчиненията на Пушкин. Аз го запитах от кога датира това издание и той ми отговори на руски, че е печатано в Съветския съюз. Запитах го дали знае полски и се каза, че той е бил известно време във Варшава, доста добре разбира езика, без да може да говори правилно. Аз го заговорих на полски, с цел шофьора и лицето, което ме придружаваше да не са в течение на разговора. Той като разбра, че аз съм ориентиран по много въпроси на българската политика, особено като му казах, че на руснаците е дадено вече консулство във Варна и тацитно в Русе и Бургас, той ми се представи, че е Кирсанов - от руската легация. Заговорихме за вътрешната и външна политика на Багрянов. Той с остър тон ми отговори: „Ние, руснаците нямаме доверие на Багрянов, неговото сърце е в Москва, а умът му е в Берлин.“ Това авторитетно изказване ми направи много силно впечатление и аз отидох при Учителя да му го кажа. Той ми отговори: „Щом руснаците му нямат доверие, ще трябва да напусне кабинета.“ Ето как работи Небето. Докара онази кола, срещна ме с Кирсанов, който оглавяваше Посолството на СССР, чух мнението му за Багрянов и накрая чух решението на Учителя за правителството на Багрянов.

На 26 август правителството решава да излезне от войната и обявява неутралитет.

Кирсанов напуска България, както и съветския представител в Кайро, изпратен за преговорите. СССР взима друго решение да действа сама. Така се идва до 5.IX.1944 г., когато тя обявява война на България, като преди това на 31.август 1944 г. правителството е наредило на българската войска да не оказва съпротива.

Отечественият фронт изготви едно предупреждение, което не пожелаха да подпишат представителите на опозицията. Вместо него беше представено друго, подписано от легалната опозиция и комунистическите представители.

55. ТАЙНАТА НА 20 ГЛАВА ОТ ОТКРОВЕНИЕТО НА ЙОАНА

Външната политическа обстановка се изменяше светкавично. Червената армия прегази Румъния на 24 август 1944 г. Турция скъса дипломатическите си връзки с Германия. На 17 август Багрянов в Народното събрание направи делова декларация за промяна на политическия курс на България. Аз следях много внимателно политическите събития. Правителството поиска да изпрати делегат да преговаря в Кайро с американците. Отидох специално при Учителя да обменя мисли по този важен въпрос.

Сега ще ви разкажа една много важна тайна, която има историческо

значение. В международната политика има следният принцип: „Когато се образува договор и подписва договор между известни държави, особено за ненападение и охрана, то ако една от държавите бъде нападната, то другите държави се притичат в нейна помощ. Ако една държава отвори война на една от тези страни от договора, то другите автоматически отиват да я защитават. Това е един важен принцип, който принцип не се знаеше от нашите държавни мъже тогава. Понеже съществуваше тогава договор между Русия, САЩ и Англия, т. е. договор за ненападение и отбрана, когато ние обявихме война на САЩ и Америка, така наречената символична война, то Русия (СССР) автоматически имаше право да нападне България, да обяви война без съгласието на съюзниците.

Но забележете сега най-интересното. Но ако България сключи мир със САЩ и Англия, то тогава СССР е невъзможно да нападне България по горният договор, понеже България след като е подписала мир престава да бъде воюваща страна. И по този начин СССР не може да влезне в България. Понеже това нещо го осъзнаха американците и англичаните, те на всяка цена искаха да не допускат СССР да обяви война на България и по този начин да влезне у нас. И затуй те предложиха на България да проведат преговори за примирие в Кайро. Тук има една предистория, която е много важна. На 16 януари 1944 г. Любомир Лулчев отива при Учителя в Мърчаево и Той, Учителят му казва: „Германия няма да победи!“ Посъветвал го е да се види каква е политиката на САЩ, Англия и Русия за евентуалното излизане от войната на България, както и на Германия и да не се прави нищо зад гърба на Германия, за да не се озлобят. След Техеранската конференция през ноември 1943 г. между Сталин, Чърчил и Рузвелт (СССР, Англия и САЩ) тримата големи заявяват, че ще работят заедно през войната и след нея до разгрома на Германия. По-късно Лулчев говори с принц Кирил, един от тримата регенти и му подхвърля идеята за излизане на България от войната. По-късно принц Кирил тази идея я прехвърля на другите и тя полека-лека започва да работи и идва до Багрянов.

Иван Багрянов е роден на 27 ноември 1891 г. От 14 ноември 1938 г. до 4 февруари 1941 г. е министър на земеделието и държавните имоти в Правителството на Кьосеиванов и Богдан Филев. От 1 юни 1944 г. до 1 септември 1944 г. е министър председател. Обявява неутралитет и с това дава възможност да се изтеглят германските войски от България. Точно по негово време започват преговорите със САЩ и Англия за прекратяването състоянието на война с тях в Кайро. На преговорите трябваше да замине главния съветник на Багрянов, който беше приятел и с мен. Това беше Стоил Стефанов. За него единствен авторитет в България беше Учителят. Той беше много смел човек и е бил осъден на смърт от фашисткия режим. Бил е секретар на земеделците при Стамболийски. Бил е толкова буен човек, че е препоръчал на Стамболийски и предлагал да се избият сто хиляди българи, за да се оправи България. Бил е един човек смел като тигър. Той играеше голяма роля около Багрянов и беше един от главните му съветници. Той е бил затворен във връзка с атентат, който беше в хотел Орион. Беше осъден на смърт. Беше голям атентат и после се оказа, че друг го е организирил, а него го осъдиха на доживотен затвор. В затвора попада на беседи от Учителя занесени от Боян Боев и когато излиза от затвора, идва при Учителя и става Негов последовател.

И сега тази личност Стоил Стефанов ме извиква и ме моли да го заведа в село Мърчаево при Учителя. Този въпрос е много важен. Защото в онази книга „Възмездие“ не е описано. Защото няма кой да им го каже. Отидохме със Стоил Стефанов в Мърчаево и сядаме при „Извора на Доброто“. Присти-

га Учителят и той каза: „САЩ и Англия ни предлагат примирие. Трябва да замине делегация в Кайро, за да преговаряме. Трябва да заминат аз и Стойчо Мошанов (известен политически деятел-масон)“. Учителят замълча и нищо не каза. После ме извика да отида при Него, а него го остави при „Извора на Доброто“. Аз тръгнах с Учителя и отидохме с Него в Неговата малка стаичка в дома на Темелко. Той много спокойно извади Библията и ми чете цяла глава от Откровението. Това беше 20 глава. Каза ми: „20 глава от Откровението на Йоанна съответствува и съчетава всички детайли на събитията от 20 столетие, т. е. до днешни дни.“ И ми я чете бавно на глас цялата. Аз по едно време ми казвам: „Учителю, Стоил Стефанов чака.“ „Нека чака“. След туй за моя изненада извади едно тефтерче продълговато, което никога не съм виждал. Показа ми, че е писано преди 45 години. Видях, че мастилото е избледняло. Още повече ме заинтересува. В началото на тефтерчето видях една картина нарисувана кабалистическа и астрологическа. Каза ми: „Това е скицата на Втората световна война.“ След това започна да разлиства страниците и дойде до средата на тефтерчето. Разгърна една страница и зачете: „От север ще дойдат руските войски и в България ще се смени строя.“ Аз бях толкова възбуден, че Му казах: „Четете нататък“. Но Той категорично ми каза: „Не, ти ще го видиш“. Не ми го чете. После ми каза, че всяка глава от Откровението съответствува на сто години от Християнската епоха и че 20 глава съответствува на 20 столетие. След малко стана и ми рече: „Отиди и му кажи на Стоил Стефанов, че той няма да заминава за Кайро, но само Стойчо Мошанов, но без всякакви пълномощия, а ще отиде само за сондажи“. Значи, ако имаше пълномощие може да сключи договор за мир и България да излезе от войната. А сондажите са само размяна на мисли. Като предадох думите на Учителя на Стоил Стефанов, на него това му направи много силно впечатление, не очакваше такъв ход, но се подчини на думите на Учителя. Стоил Стефанов се оттегли от преговорите, а в действителност Стойчо Мошанов заминава за Кайро. Какво става по-нататък? Крайно интересно е, че Стойчо Мошанов непрекъснато телефонираше на правителството на Багрянов от Кайро, че трябва да му се изпрати пълномощно за водене на преговори. Но Учителят не позволява. Багрянов като министър-председател послуша Стоил Стефанов, а пък Стоил послуша Учителя. Багрянов знаеше за този ход, че това е нареждане и решение на Учителя. Сега кое е най-интересното? Ако Учителят беше казал на двамата, на Стоил Стефанов и Стойчо Мошанов да отидат да преговарят в Кайро със САЩ и Англия и да сключат мир за излизане от войната, то СССР - руснаците нямат право по силата на международните договори да влезнат в България дори и с обявяване на война. Защо ли? Защото със сключения договор с двама от съюзниците България излиза от войната. А третата съюзничка няма право да им обяви война. По този начин СССР нямаше да влезне в България и щеше да стои на Дунава. Но понеже Стойчо Мошанов нямаше пълномощие за сключване на договор водиха се цял месец сондажи и дойде датата 5 септември 1944 г. когато СССР обяви война на България, понеже България преди това беше обявила война на САЩ и Англия. А СССР беше съюзница с тях. Така третата съюзничка обяви война на България и СССР влезе в България. Тогава запитах Учителя: „Защо така го направихте, че руснаците влезнаха в България?“ Учителят ми каза: „Направих го, защото Чърчил искаше да отвори втори фронт на Балканите. А туй щеше да бъде за България голяма катастрофа. Щеше да бъде изпепелена и унищожена от край до край.“ Ако беше станал и се отворил тук на Балканите втори фронт както искаше Чърчил, то тук германците имаха дивизии, а българската войска бе добре обучена. Щяха да я разсипят и унищожат американските самолети. Щяха да изтрепят народа и да

посегнат на Учителя. Не случайно американските самолети търсеха да бомбардират Учителя при различни случаи, но не успяха да Го улучат.

Така Учителят спря англо-американците и техните опити чрез преговори да влезат в България и да спрат руснаците на река Дунав. Учителят допуска точно обратното. Той спря англо-американците и ги отклони да отворят Втория фронт на запад, а пушна руснаците да влезнат в България. Точно това пишеше и в Неговото тефтерче, където Втората световна война бе определена чрез кабалата и астрологията още през 1900 година.

По-късно след години се узна, че на 30 август 1944 г. Мошанов и Киселов се срещат в Цариград с американското военно аташе и Бляк, съветник по българските въпроси. Той съобщава невероятната новина, че евентуалното примирие, което се иска от България в края на месец август 1944 г. ще доведе до раздор между съюзниците и че ще даде повод на Чърчил да иска десант на Балканите и да осъществи онова, което му било отказано през декември 1943 г. в Техеран - десант на Балканите вместо в Италия.

В Кайро Мошанов съобщава че разполага с пълномощно за преговори, но не и да подписва примирие. Мошанов телеграфира до София и иска пълномощно, но не му се изпраща.

На 1 септември Мошанов съобщава на американците, че има само пълномощно само за сондажи, но не и да подписва примирие.

На 1 септември 1944 г. Багрянов подава оставка и радио Лондон съобщава, че преговорите в Кайро са прекратени поради правителствената криза в България.

Така се попречи за отварянето на Балкански фронт, който искаше Чърчил, като не се сключи примирие. Това даде възможност на СССР на 5 септември 1944 г. да обяви война на България и да влезнат руските войски у нас.

На 2.IX. 1944 г. те назначават правителство на Муравиев.

На 9.IX. 1944 г. Отечественият фронт начело с Кимон Георгиев направиха преврат и взеха властта. Така в България влязоха от север руснаците и се смени строя. Изпълниха се думите на Учителя.

Събитията следваха своя път. Завоят стана. Това беше неизбежният път. Настъпи 9 септември 1944 г. България се освободи от гнета на фашизма. Войната следваше своя край.

Народите и човечеството след тази голяма и световна катастрофа трябваше да си направят една равностметка, от която да извадят много важни заключения. Народите трябваше да разберат за лишен път, че войната не е средство за решаване на международните конфликти. Тя носи неизброими материални разрушения, спира истинския прогрес на културата и претъпява моралното съзнание на човека, на обществата и народите, като им причинява безчет страдания.

Още по времето на Школата Учителят беше казал: „След 1945 г. ще дойде религията на труда.“ Действително Учителя предсказа за тази епоха, когато Невидимия свят дава своите сили на известно съсловие, за да извърши дадена работа.

Така че идването на руснаците в България и идването на комунистите в България още от самото начало бе направлявано и ръководено от Учителя.

56. ВАЖНИ МОМЕНТИ В СЕЛО МЪРЧАЕВО

Село Мърчаево е разположено в западните поли на Витоша, от което се открива прекрасен изглед към Пернишката котловина и възвишенията Голо Бърдо.

От всички шопки села в околностите на София, то беше едничко, където беше образуван братски кръжок. В кръжока влизаха селяни, изпитани в борбите на живота - хора не толкова с някакво развито религиозно чувство, но волеви натури, които по пътя на собствения си опит са дошли в допир с идеите на учението. Те бяха хора енергични и трудолюбиви.

След бомбардировката на 10.1.1944 г. на следващия ден малка група приятели, заедно с Учителя се евакуираха в това село. Нашите приятели ни дадоха един топъл славянски прием и ние се приютихме в това малко селце. Понеже лично аз бях почти през всички бомбардировки в София, и когато след всяка бомбардировка се връщах в това село изпитвах чародейното действие на селската тишина и спокойствие от непоколебимото присъствие и закрила на нашата красива Витоша.

Всяка вечер аз носех новините от София и в топлия уютен семеен кръг на благородния брат Темелко, който беше дал прием на Учителя, споделяхме новините. Брат Темелко беше един от най-интересните типове от приятелите в това село. Висок, строен, рус, с красиви черти на лицето, главата му изразяваше един морален тип, който винаги беше готов на всякакви жертви и услуги. Той беше много внимателен, мълчалив, от неговата строгост лъхаше едно високо благородство. Темелко Темелков беше отворил домът си за Учителя и приятелите. Още на Изгрева имаше няколко сестри, които непрекъснато седяха пред вратата на Учителя - като Теофана Савова и Катя Грива и др., то те продължиха да правят същото и тук. А тук стоята на Учителя е малка, а пред нея има едно малко коридорче и ако застанат двама човека няма да може да се размине третия. А тук непрекъснато влизат и излизат хора и е претъпкано и тясно. Тогава брат Темелко прави остра забележка на тези две сестри. Те протестират, че същото са правили на Изгрева, че са стояли пред Неговата стая, че си изпълняват задачата и че те са поставени на това място от Учителя. Темелко ги изгонва грубо. Те се разплакват и напускат. А Учителят е в стаята си и няколко дни той не излиза на обяд. Тогава Темелко разбира, че Учителят не излиза поради неговия скандал. Тогава той с цялото си семейство отива при Него в малката стаичка и иска прошка, че това го е направил от незнание. И от този момент той не направи вече никаква бележка на никого. Беше отворил дома си за всички. Идваха много приятели и всеки носеше по някакви продукти. Затова нищо не липсваше. Благодарение на тази взаимопомощ имаше там всичко за прехрана на толкова много хора. Имаше общи обеди. Учителят постоянно говореше и там се изнесоха много важни беседи. Имаше и общи екскурзии до близки местности.

Стаята, в която живееше Учителят, беше мястото, където съм водил стотици разговори с Учителя, много от които са стенографирани от брат Боян Боев, който винаги следваше стъпките на Учителя и стенографираше всяка негова дума.

Ще кажа няколко думи за този предан и винаги желан от Учителя ученик. По външен вид брат Боев приличаше на човек от далечния изток. Той имаше среден ръст, с много интересна глава, челото му приличаше на някакъв диамант, върху който каузално-философските центрове блестяха, а под тях центърът на паметта беше развит в най-висша степен. Той представляваше живата архива на Братството. Нямаше случка, нямаше събитие станало в Братст-

воту или около Учителя, на което той да не знаеше датата и съдържанието. С брат Боян Боев разговарях за първи път на един обяд в тесен кръг на Изгрева през 1924 г. На този обяд присъствувахе и Учителя. След обяда Учителят много тихо ми каза: „Запомни, с този човек ще имаме да вършим много работата за Братството“. Той беше завършил естествени науки в Германия. Там се е запознал с антропософа Рудолф Щайнер. Щайнер, с голямата си окултна ерудиция се явява като предвестник на Великото Дело на Учителя. Още тогава Щайнер му загатва за голямата историческа мисия на славянството.

Боян Боев ми каза лично, че когато е проявявал голям интерес, то самия Щайнер го подсетил лично, че центърът към който трябва да се приближи е България. И че той трябва да си отиде там, защото там е Великият Учител. А това, което е правил Щайнер е само една подготовка предназначена за европейския ум. Той е постъпил много скромно и честно. Беше много интересно, че когато правихме небесната карта на Щайнер и Бояв Боев видяхме, че между двамата има голяма аналогия. Щайнер по външен вид не прилича на германец. Вероятно в него има славянска и източна кръв. Боян Боев също не прилича на българин. Наполовина е българин, наполовина арменец.

Боян Боев беше един от най-популярните в Братството, не само с големите си окултни знания, но и с голямата си готовност винаги да бъде полезен на всеки нуждаещ се. Тези няколко думи казах за този изключително предан и добър брат, понеже след заминаването на Учителя от физическия свят ще бъде важен фактор в живота на Братството.

Събитията следваха своя исторически ход. Войната беше към своя край. Излишно е да се спирам върху всички тези перипетии на историческите събития, защото има и ще бъде описана много литература по тях. Ще се спра специално на един важен исторически факт, който има значение не само за Братството, не само за българския народ, но и за цялото човечество.

Преди да изложа този факт, понеже с него завършваше братската епопея в с. Мърчаево, ще кажа още няколко думи за този красив кът, в който прекарахме около 10 месеца.

Както винаги, когато Учителят отиваше в някоя местност - било на планина, било в полето, Той обръщаше особено внимание върху изворите. За Него изворите представляваха някакъв велик символ, символ на всеотдайност, на велика жертва, на любовна щедрост, затова първата Му грижа беше да ги открие, да ги прочисти, да отвори техния път, да ги разхубави. В двора на брат Темелко Учителят с голяма грижа и особено внимание събра водите от няколко малки незначителни изворчета, на които семейството на брат Темелко не обръщаше внимание, дори и не ги и забелязваха. С тях Учителят направи един голям извор и му даде името „Изворът на Доброто“. В работата за устройване на този извор вземаха участие много от нашите приятели, които непрекъснато идваха от разни места на България да видят Учителя и да чуят беседите, които Учителят изнасяше в Мърчаево. Този извор представляваше някаква книга, върху която Учителят непрекъснато пишеше съдбините на човешката история. Всяко донесено камъче от планината от братята и сестрите Учителят го подреждаше около извора, като произнасяше специални формули и извършваше над него известни магически движения, като с това даваше тон и направление чрез своята мощна мисъл на големите световни събития. Този „Извор на Доброто“ привличаше вниманието и стана любимо място на всички приятели. Около извора беше направена красива площадка от разнообразни и кристални камъчета. До извора се отиваше посредством три гранитни стъпала, поставени от ръцете на Учителя и приятелите Му. Тези три стъпала символизираха трите принципа - Любовта, Мъдростта и Истината, които извежда-

ха човешката душа до Великия извор на живота.

Учителят често държеше беседи и разговори около Извора. Стотици песни, дадени от Учителя непрестанно се пееха с възторг и вдъхновение около кристалните води на „Извора на Доброто“. На източния край на двора Учителят направи друг голям извор, около който също привлече вниманието на братята и сестрите. Този извор Учителят нарече „Изворът на Мъдростта“. Около този „Извор на Мъдростта“ Учителят също вложи много грижи и старания за неговата украса. Малка красива пътека минаваше край „Извора на Мъдростта“, която извеждаше водите към къщата, в която живееше Учителят. Преди да отидат на разговор при Учителя, посетителите се отбиваха от тази пътека да измият лицата си и пият малко вода от кристално чистия извор. Така освежени те с будно съзнание и радост възприемаха словата и съветите на Учителя.

Около „Извора на Доброто“ и „Извора на Мъдростта“ започнаха за първи път да растат и цъфтят множество разнообразни цветенца, чиито ухания изпълваха навсякъде въздуха, като че ли за благодарност природата разтвори своите съкровищници за прелести и красота. Тези цветенца бяха любовен дар от Светлите невидими същества, които се трогнаха от вниманието на Учителя, което Той прояви към тези два извора. Цялата красота около изворите се сливаше със звучната песен на изворите. В селото водата беше силно варовита - неприятна за пиене и като се разчу за двата извора, всички започнаха да вземат вода за пиене от двата извора, чиято вода беше мека, сладка и много приятна за пиене.

Недалеко от селото, на около 4 км на запад в село Рударци в чудно красива магнетична долина извираше голям топъл минерален извор. До идването на Учителя при извора селяните употребяваха водата му само за изпиране на дрехи. Но когато Учителят посочи неговата лечебност и благотворност от пиене на водата му, цялото село и всички околни села започнаха да употребяват водата му за пиене. Навсякъде, където стъпеше Учителят всички се активизираше за един красив живот. По Неговите стъпки вървеше човешката култура, след няколко години се направиха много сонди около извора и от обилната минерална вода се построиха два грамадни басейна. Тази долина с минералната вода, чиято стойност посочи Учителят, стана важен културен и хигиеничен център особено за семействата на миньорите.

Трябва да отбележим, че през 1944 г. стана последният събор на Братството, състоял се в с. Мърчаево. На този събор бяха пристигнали приятели от цяла България. В ранната утрин на първия ден на събора цялото Братство беше излязло на една красива поляна, разположена над селото, където Учителят изнесе вдъхновена беседа. След това се изиграха музикалните упражнения на паневритмията. Никой от приятелите не допускаше, че това е последният събор, който се извършваше в полите на Витоша - българския Синай.

Учителят често обикаляше с приятели от обществото върховете на Витоша. Спомням си един много интересен момент в историята на България. Когато България трябваше да направи неизбежния завой в своята политика, аз бях отишъл на Витоша да търся Учителя, за да го запitam дошъл ли е моментът вече за този завой. Денят беше прекрасен, върхът Острец (непосредствено до хижа Брокс), на който беше Учителят - огрян от слънцето, представляваше чудна гледка. Камъните и скалите наоколо представляваха нещо като възшебен град. Бяхме седнали с Учителя на един грамаден блок. На моя въпрос - дошъл ли е моментът България да направи този важен завой, Той помълча известно време и най-сетне ми насочи вниманието към един облак на запад, имащ фигура на квадрат. В момента, когато ми обърна вниманието към

тази фигура, двете съседни линии на един от ъглите на квадрата се разтваряха. В този момент Учителят ми каза: „България ще излезе от това тежко положение“. Наистина, квадратът е символ, според окултизма на страдания и противоречия. Този символ характеризираше цялата вътрешна и външна политическа обстановка, в която се намираше българския народ. Изречената дума - стана реалност. Още на другия ден започна неизбежният завои в политиката на България. Багрянов състави кабинета на 1 юни 1944 г.

А сега ще разкажа за една тайна, която съм премълчавал досега. След като чух от Учителя за тайната на квадрата и за разрешението на тази задача с квадрата, аз се сбогувах с Учителя и заслизах надолу по пътеките на Витоша. Долу в село Владая ме чакаха няколко човека, за да им съобща решението на Учителя. Аз трябваше да им го кажа, а те трябваше да отидат и да вземат властта. Докато не стана този интересен момент и докато не се взе решение от Невидимия свят, то Учителят не ми позволи да тръгна. Чак когато се разрешиха нещата Той ми каза: „Сега иди и им предай решението на Небето“. Долу ме чакаха Стоил Стефанов и още един. Аз им предадох решението на Учителя, че трябва да предприемат тази акция и да се стигне до завои в политиката. Решението бе предадено на Стоил Стефанов и той го предаде на Багрянов и чак тогава той се съгласи. Можете да срещнете в Словото на Учителя как Той заявява, че ние не се занимаваме с политика. Това означава, че Той не се занимава с дребното политиканство. Но когато дойдат важни моменти за един народ и човечество, Той тогава слага своята десница, за да разреши тези политически възли в историята на народа ни и на човечеството.

Багрянов след като дойде на власт на 1 юни 1944 г. трябваше да направи завои във външната политиката като задоволи някои изисквания на СССР. До средата на юли той успя да се сдобри със СССР. Във вътрешната си политика той трябваше да се съобразява и с така наречените шумци, шумкари, т. е. нелегалните бойни групи на комунистите, които бяха излезли по планините и водеха партизанска война. Учителят му бе наредил да се даде пълна амнистия на шумците и на техните семейства и да не се избиват вече хора. Но той Багрянов не можа да го спази. Той бе подложен на натиск от военните. На 6 юни 1944 г. съюзниците дебаркираха на френския бряг и се отвори втория фронт на запад срещу германците.

Още преди Багрянов да вземе властта имало едно постановление N 30 от 28 април 1944 г., според което е било направено списъци на хора, които трябвало да бъдат унищожени. Но избиването на партизаните продължава и при кабинета на Багрянов, макар че на 16 юни 1944 г. с Постановление на Министерския съвет е взето решение да се отмени предишното постановление N 30 от 28 април 1944 г. Но борбата срещу нелегалните комунисти продължава под ръководството на министъра на вътрешните работи оглавявано от проф. Станишев, известен хирург. Сега кое е най-интересното? Багрянов не изпълнява указанието на Учителя да не се избиват повече хора и като капак на всички отгоре проф. Станишев, хирург по професия, но в момента министър на вътрешните работи издава заповед от 21 юни 1944 г. под N 4273 да се продължи избиването на партизаните. Дори определя срок до 30 август 1944 г. да се приключи с нелегалните групи, т. е. да бъдат унищожени. И какво става по-нататък? На 1 септември Багрянов си подава оставката, на 9 септември идва правителството на Отечествения фронт и комунистите идват на власт. Същото правителство издава закон за Народния съд. Народният съд започва да заседава на 20 декември 1944 г. с първи състав срещу тримата регенти, всички министри от петте кабинета от 1 януари 1941 г. до 8 септември 1944 г., заедно с министър-председателите и дворцовите съветници - 51 човека. Вто-

ри състав е срещу народните представители от 25. обикновено Народно събрание, на брой 129 човека. Присъдата се прочита на 1 февруари 1945 г. На смърт са осъдени 2730 души, от които министри на три кабинета и 67 народни представители. Споменаваме тези факти, за да се види, че Багрянов и другите около него не изпълниха това, което каза Учителят. Те извършиха престъпление и след това дойде възмездие за тях. Те бяха разстреляни. От друга страна Учителят бе заявил, че на комунистите също не е позволено след като вземат властта да убиват хора. Учителят им бе дал разрешението на тази задача - какво да правят. Те трябваше да ги изпратят да работят като обикновени работници и затворници. Те ги избиха и си навлякоха карма. Вместо да се разплита българската карма тя се оплете отново и се завърза още по-здраво. А разплитането вече е много по-трудно. Следващите поколения ще проверят това. Започна да се разплита трагичната карма на българския народ.

57. ВЪЛШЕБНИЯТ КЛЮЧ

След тези няколко бележки ще разкажа за това важно събитие, както по-горе посочих, което беше финала на Мърчаевската епопея.

Една октомврийска вечер като се завърнах от София, както винаги отидох да се видя с Учителя. Една сестра - Йорданка Жекова стоеше пред вратата на Учителювата стая и ме помоли да не влизам, защото Учителят бил в някакво особено състояние. В такива моменти аз изпитвах особен копнеж да виждам Величието на Учителя. Отворих вратата и влязох при Учителя. Тъй като че ли ме очакваше, изправи се величествено пред мен, дигна своите ръце над главата ми и ми каза следните думи: „Аз свърших моята задача тук на земята, аз ще си замина. На вас духовете ще ви заключат на земята, но за да не се ограничи - ще ви оставя ключовете и когато си завършите вашата работа тук на земята да си отворите и да дойдете при мен.“ Тези ключове са знание-то от Словото Му.

Тази изказана от Учителя мисъл падна като мълния върху моето съзнание, душата ми за първи път изпита ужаса на бездната. Цялото това мое психично състояние, подобно на състоянието при привършването на една трагична операция, беше изразено чрез моите очи, от които се отрониха няколко горещи сълзи. За мен сълзите бяха нещо много рядко в живота ми. Аз изпитвах същата болка, която изпитва едно дете при загубата на своята любяща майка, която винаги е бдяла с разперените си криле над своята немощна рожба. В моя живот няха никакън идол, няха никакви религиозни кумири, не бях под влиянието на никакви научни авторитети, философи или социални реформатори. За мен приказката, легендата бяха химери, исках да видя, да разбера, да усетя спонтанно с цялото си същество дадена Истина, за да мога да я приема, да я асимилирам и да извадя онази нейна есенция, чрез която да изградя моя мироглед. Редица тонове бях прочел за невидимите светове, за скритите сили на природата, за великите закони в Битието, но всичко това бледнееше пред моя личен опит с това Космично Същество, което чувствах и разбирах с цялото свое сърце, с целия си ум, с всичката сила на моята воля, с широтата на моята душа и безкрайността на моя дух. В това Космично Същество, в лицето на Този истински пратеник на Небето, Който идваше с мисията да завърти колелото на историята, да тури началото и основите на една нова епоха, аз спонтанно с целия си вътрешен живот Го чувствах и виждах като една мистична Чистота, като една безкрайна Светлина, като едно висше Безкористие, което дава като един Велик бликащ Извор, Който нищо не иска!...

След тази фраза, която ми каза, Той ми говори около 2 часа. Този разговор, който слушах с непресъхващи сълзи, не желая с никого да споделя на земята. Той ще остане само в моята светая светих, където цари великото Космично безмълвие или великата тайна на човешката душа и човешкия дух. Той се отнасяше за живота и за Неговото заминаване.

Така силно сломен мой дух за първи път ми се случва в живота, въпреки че много пъти съм гледал смъртта в очите. С цялата моя сериозност, с голяма загриженост се вгълбих в себе си и се завърнах в София. В мен настъпи пълно безразличие, чувствавах несъвършенството на човешката природа, нейните суетни амбиции и желания. Преценявах много критично цялата история на човечеството с неговите непрестанни борби, войни във възходите и паденията на народите. Виждах земята като едно училище, или по-право като една лаборатория, където в бурите на живота се изправят човешките сърца, усъвършенствуват се човешките умове, закаляват се човешките воли в огнището на търпението. Пред мен минаваха като в калейдоскоп различните образи на хората, виждах смирения монах или искрения духовник, облечен в мантията на примирението и с Библия в ръка; чувствавах силата на героя, който по пътя на подвига и жертвата слага своята глава пред жертвеника на свободата; чувствавах състоянието на учения, който напряга своя ум и търси да разкрие законите на природата; съзерцавах състоянието на философите, които търсят смисъла на живота чрез разтълкуване на вековните загадки; най-сетне виждах в обикновения човек, който се бори в живота с ежедневните нужди и чака подаяние от гореизброените духовни и интелектуални върхове. За мен цялото това сечение на живота - вертикално и хоризонтално - беше една прочетена книга. Земята ставаше за мен прозрачна, оставаха за мен само няколко важни проблеми, които ми дадоха тласък да се приближа до това Космично Същество, за да намеря тяхното разрешение и в момента, когато трябваше да получа отговор на тези мои върховни въпроси, това Космическо Същество в плът трябваше да си замине от тоя свят. Нима в такъв сълбливен момент тази малка отсечка (физическо тяло) от Неговата огромна духовна величина, представляваше врата, за да влизам в досег с Неговите по-висши тела. Въпреки че в пътя на общението ми с Него, в различните етапи на посвещението, които минах, се събудиха огромни окултни сили вътре в мен, чакрите на моя етерен двойник бяха развижени, за да схващат невидимите еманации, излъчващи се от всички живи същества, от цялата природа, която ме заобикаляше - аз чувствавах, че нещо важно, съществено ми липсваше.

58. БУРНИ АСПЕКТИ

От тази съдбоносна среща, която имах с Учителя в с. Мърчаево, след 2 дни на 19 октомври 1944 г. Той се завърна на Изгрева и окончателно напусна Мърчаево. Излишно е да описвам как прекарах тези два дни и две нощи. Сутринта в сряда, 25 октомври 1944 г. Той имаше беседа пред Общия окултен клас. След беседата аз изтичах по малката извита стълба, която води горе към Неговата спалня и Му зададох следния въпрос: „Учителю, всичко това, което ми казахте в последния разговор в с. Мърчаево, не е ли плод на някакво мое отклонение, или това наистина ще бъде една реалност?“

Много пъти съм изпитвал силата на Неговото мълчание, но сега изпитах кулминационната точка на това мълчание. В отговор на моя въпрос Той се леко усмихна, но тази усмивка ми оказа такова силно въздействие, което изгаси пламъците на великото страдание, през което минавах. Чух тихия Му глас: „Ела по обед при мен“. Аз броях минутите и часовете и с нетърпение чаках да

настъпи часа, за да изляза от учреждението, в което работех. Когато пристигнах на Изгрева Той не беше в стаята си, намерих го в малката вила на Изгрева на добрия приятел брат Борис Николов. Разказвам този епизод от живота на Учителя с такива подробности, за да изтъкна онзи такт, онзи велик говор на мълчанието, онова съвършено самообладание, онова велико търпение - качества, които притежават само Великите Посветени, тези Небесни Пратеници, които държат ключовете не само на живота, но и на смъртта. Тези описани моменти ще ни поставят в онези метаспсихични състояния, когато човек вече напуска своя сетивен свят и навлиза в едни области, където само интуицията усеща, но зад нея трябва да се събуди окоето на ясновидеца, за да види чрез образите и техните отношения на физическия свят онази функционалност между далечното минало, настоящето и да прозре в неизвестността на бъдещето. С тази малка забележка ще продължа да разказвам този епизод с Учителя. Той съсем спокойно ме покани да седна на трапезата да обядвам. Лицето му беше бледо, очите му като че не бяха фокусирани в образите на физическия свят, но техният блясък се плъзгаше по незнатните пътища на хиперболичните линии.

След като се наобядвахме качихме се в една удобна 6-местова лека кола. В нея бяхме Учителят, брат Борис Николов, брат Боян Боев, брат Галилей и аз, а сестра Мария остана в малката вила - тя беше домакинята на този дом, където Учителят често правеше посещения. Леката кола ни заведе на ул. „Опълченска“ 66. Хазайката на тази къща - Гина Гумнерова, както изтъкнахме в предшествуващите глави, беше една от артистките в малкия кармичен триъгълник, след третото действие тя замина за откъдния свят. Учителят стоя доста дълго в своя кабинет. След това той ни повика, като ни предаде следните предмети, които трябваше да отнесем на Изгрева. На брат Борис Николов даде два големи кристала, на брат Боев - протоколите на първите събори, на брат Галилей - портрета на своя физически баща, който беше свещеник, на мен предаде един пакет, на който аз не разбрах съдържанието. Най-сетне пристигна една сестра, която живееше там и каза, че останала някаква бяла риза. Той каза да я взема тя. Тези подробности разказвам, защото в момента само аз чувствавах какво значат тези действия на Учителя. По цялата ми нервна система се разливаха някакви електрически токове, виждах как Той за последен път идва в този дом, където десетилетия е живял. След това отново се върнахме с леката кола на Изгрева. Приятелите предадоха обратно предметите, които Учителят им беше дал и си отидоха. Аз останах сам с Него. Той разтвори пакета, който му предадох - в него имаше някои семейни ценности, които бяха притежание на старата сестра Граблашева. Аз трябваше да ѝ ги предам. В този момент още повече се издълба в моето съзнание мисълта, че Учителят действително ще напусне своето физическо тяло. В този момент даже си спомних колко много го молих да ми обясни едни Космични цикли и планетни аспекти, които ставаха през месец декември и имаха отношение не само към съдбата на българския народ, но и към цялото човечество. Друг път с голяма охота Той споделях значението на тези космични явления, но за случая абсолютно нищо не ми говореше. Това Негово мълчание наистина ме много респектирало и аз поех същия курс на мълчание. Това мълчание събуди в мен едно благоговение към едно Същество, което в такива моменти е потопено в невидимите светове, които за обикновеното човешко съзнание представляват не само загадка, но са недостъпни за него чрез неговите пет сетива.

В Неговия поглед не виждах никакво страдание, а напротив - как Той поема своя път на велико освобождение, за да може по този начин с още по-

голяма мощ да направлява съдбините на народите и ги привлече към себе си. За мен Неговото тяло беше израз в миниатюр на цялото човечество. В неговите органи и системи аз виждах народите. За мен Той не представляваше нищо друго, освен онази велика жертва, когато човек се слива с идеалите не на едно общество, не на един народ, не на една раса, а с идеалите на цялото човечество. Тези идеали носят в основата си онази Космичност, която поставя човечеството като един Уд в този организъм на нашия Космос. Тези именно бяха проблемите, които ме вълнуваха, на които четирите факултета, които следвах не ми даваха никакъв отговор. Съвременната наука беше слаба, философията - безсилна, само по пътя на мистиката и на онова окултно прозрение долавях отчасти отговорите на тези проблеми. Едничкият, който можеше да ми даде разрешение на тези проблеми, това беше Великият Посветен - Учителят.

Тази е причината, поради която почувствувах ужаса от думите Му, че ще напусна физическия свят. За мен беше още скрита идеята, че Неговото заминаване точно по един вътрешен път, чрез едно непосредствено виждане ще имам разрешение на тези проблеми. Този път е достойние на всяка душа, може би това е най-висшата привилегия, която е предоставил Вечният, Незнайният - да има всяко живо същество тази точка на допир с Него.

В тази мистерия всеки посредник изчезва, светът на образите престава да съществува, човешкото съзнание се издига в света на инвариантите - свят, където човек намира себе си, онзи Божествен лъч, който излиза непосредствено от глъбините на космичната същност. Това са велики проблеми, които ще получат своето разрешение при Космичното съзнание на Шестата раса.

59. ТРУДНИ МОМЕНТИ

През тези моменти, в които описвам събитията из живота на Учителя за мен външните обстоятелства бяха крайно неблагоприятни. Баща ми, който беше рядко честен човек - заболя тежко, аз отидох да го видя. Той ми каза само две думи, надигайки се от леглото: „Методи, аз си заминавам от този свят“, целуна ме и отново си легна. Не мина много време и той си замина тихо и спокойно за отвъдния свят. Той беше не само честен, но и крайно справедлив, имаше също много верен, трезвен и обективен поглед за нещата и събитията. Тези качества той беше наследил от този стар род, на който принадлежеше.

Като се завърнах в София аз се намерих при големи външни депресии, които не искам да описвам, ще кажа само как бях сигнализиран от Невидимия свят за тези страшни изпитания. Видях следната картина: пътувам с един камион по един безкрайно дълъг път, наоколо едно безкрайно поле без всякаква растителност. На самия камион краката ми не стоят на пода, но бях се хванал за едно желязо. Камионът летеше така бързо и аз усещах, че ще падна. Действително при един завой виждам една огнена бездна. Картината на ада от Данте дава подобна илюстрация на тази огнена бездна. Действително аз паднах, но спаси ме едно обстоятелство, че не паднах в самата бездна, а се хванах за една скала и с неимоверни усилия излязох отново на пътя. Поглеждам ръцете си цели облени с кръв от тези усилия. От двете страни на камиона на неговата кабина се показаха два образа - единият, който караше камиона беше Учителят, а другият - току-що заминалият за отвъдния свят мой баща. Така, че изпитанията, които минах, бяха така сложени, че почувствувах мощната ръка на Провидението, което ме избави от бездната на този адски огън. Тази картина през време на изпитанията ми служеше като пътеводна

звезда и ми подсказваше благополучният край на тези страшни изпитания, през които трябваше да мина.

При тези трудни външни депресии, през които аз минавах, чувствавах голяма нужда да има един интимен разговор с Учителя, особено както бях предизвестен от Него за излизане от физическото Му тяло. Аз не само имах да разрешавам въпроса около моята личност, но мен ме вълнуваше съдбата на българския народ, съдбата на другите народи и бъдещето на цялото човечество.

Моята личност поради някакви недоразумения, поради някакви перспективни измами, беше застрашена. Аз не бих се спирал върху тези въпроси, ако те не бяха свързани непосредствено с обществото и с живота около Учителя. Помолих Учителя да излезем на поляната да поговорим. Точно на това място исках да водя този разговор, защото тук бяха написани страниците от най-хубавите моменти, преживени в моя живот. На тази прекрасна поляна, от която се откриваше прекрасен изглед към мощно издигащата се Витоша на юг. Поляната беше обкръжена от нежни млади борчета, които бяха неми свидетели на онзи красив живот, който дойде чрез вълната на Любовта. Тези борчета растяха заедно с нас, с обществото и се издигаха високо. Човек трябва да има вдъхновеното перо на истинския художник-поет или четката на гениалния живописец, за да може да разкаже с думи и багри, това, което става някога тук и да се разнесе по етера, за да обхване в своята красота цялата земя. Тази красива поляна беше като някакъв вълшебен, приказен оазис, при който оазис са идвали да пият от великия извор на живота - Учителят, жадните за Великото Божествено Слово - душите от цялата наша планета. Тук идваше смирено да слуша словото на Учителя, изгорен от знойното слънце на Индия, от запад идваше високомерният учен - да провери своите теории. Будни души от цяла Европа - от Франция, от Италия, от Чехословакия, от Югославия и от много други страни, също от Близкия Изток - египтяни, турци, евреи и др. Разнасяше се по етера вестта, че е пристигнал Пратеник от Небето, вест, която се долавяше от най-будните души на човечеството. При тази красива обстановка, всяка душа, която пристъпваше чувствуваше в душата си Словото на Учителя, неизказан мир и огнен подтик за подвизи, за творчество, да бъде Апостол на великите идеи, които ще разтопят омразата, която се шири между човечите и народите, ще даде утеха на страдащата душа, вдъхновение на поета да напише най-хубавите свои песни и сонети, на художника - подтик да нарисова със своята четка красивите картини на природата, на скулптура - с длетото си да оживи мъртвия камък в образи и идеи, на музиканта - да схване и възпроизведе чудните мелодии, които непрестанно звучат в пространството.

Тук идваха да черпят вдъхновение от Словото на Учителя не само будните души, но и болните, страдащите, немошните - да почерпят жизнен ток от магнетичните струи, които излъчваше Учителят. В присъствието на Учителя болните моментално оздравяваха, простите ставаха учени, глупавите поумняваха, защото Светлината на Учителя озаряваше техните умове и те започваха да разбират причините защо са били болни, прости и глупави.

При тази красива обстановка и безкрайната верига от спомени, които звучаха в душата ми като някаква вълшебна легенда, аз седнах до Учителя на скамейката, която беше поставена в средата на полянката, където някога стоеше самотната бяла палатка. Аз знаех, че този разговор, който водех с Учителя ще бъде един от последните на физическия свят. Както вече казах по-горе, външната, обществена обстановка силно ме притискаше. Това може би беше резултат от моето мълчание, от онази скрита работа, която вършех

за учението, за която аз не можех да парадирям. В душата си никога не можех да се съглася с живота на стария свят. В мен винаги имаше един бунт срещу всички остарели обществени форми, срещу изкуфялите религиозни амво-ни, срещу всички мъгли от несъвършените теории и хипотези на учените - то-зи бунт не ме напускаше никога. В тези разсъждения просто исках да напус-на физически свят, да се разбия на моите атоми, както моят най-добър прия-тел Кузман мечтаеше някога.

Учителят беше много сериозен, красивото му лице като че ли беше из-ваяно от мрамор. Той виждаше какво става в моята душа. При други случаи, когато му задавах въпроси от капитален характер той често ми отговаряше със своето мълчание, но при тази среща, за разлика от другите Той много яс-ни ми говори. Относно въпроса, който се отнасяше до моето обществено по-ложение почти нищо не ми отговори. Но по въпросите, свързани с Учението, свързани с духовния и културен живот на България, проблемите, които изпък-ват на социална почва и всички международни въпроси, които новото време слагаше за разрешаване - по тези въпроси Той така вдъхновено ми говореше, че мислено се пренесох години назад в народното читалище на Велико Търно-во, когато слушах неговата беседа „Новото човечество“. Голямата любов, не-изказана грижа, необикновената вещина, с която Той разглеждаше всички тези духовни и социални проблеми, я почувствувах в този момент, когато ми говореше върху всички тези въпроси, които изпълваха и вълнуваха моето ес-тество. За мен този разговор беше някакво откровение. Аз виждах контурите на един нов свят, който се раждаше в зората на изгряващото слънце на Лю-бовта, на Мъдростта и на Истината. Моята личност в тези моменти изчезваше, като че излизах от безкрайните предели от периферията на Битието и влизах в центъра, където звучи много ясно ритмичния пулс на това Безкрайно Нача-ло, независимо с каква дума ще се нарече - душа или дух.

Разговорът продължи 3 часа. Когато се обърнах на запад и отново вля-зох в малката черупка на моята личност, аз видях, че Слънцето залязваше. Тази картина така силно се вряза в моето съзнание, като че ли беше изряза-но с някакво огнено длето, затова когато издадохме книгата „Учителят“ меж-ду дял първи - „Животопис и творчество“ и дял втори - „Идеи“, поставихме ед-на винетка, представляваща един връх, зад който залязва едно слънце. Под тази винетка чрез следната епитафия изразих може би един от най-тържест-вените моменти на моето ученичество в сегашното ми прераждане. Тя гласе-ше така: „Както едно величествено Слънце залязва, след като е раздало на всички Своето изобилие като любовен дар, тъй и Учителят залезе на 27.XII, 1944 г. за физическия свят, за да изгрее в душите на цялото човечество. Не-говото Слово е живо, носи се във въздуха и сега, и хлопа на всички умове и сърца и им съобщава радостната вест, новата вест за красотата на изгрява-щата култура, която иде с ясни стъпки към нас!“

Под тази епитафия ръката на художника беше изобразила едно лавро-во клонче - символ на безсмъртие. Наистина този разговор носеше елементи-те на безсмъртието. Втората част на тази епитафия беше дадена от Боян Бо-ев.

Когато свърши този дълъг разговор с Учителя, Той величествено се из-прави, а вятърът развяваше косата и брадата Му. Имаше много могъщо в Не-го и ми каза: „Аз и на двете ложи, и на двата блока - Истока и Запада ще им дам такъв обед и така ще им говоря, както никой през вековете не им е гово-рил.“ И точно тогава Той ми даде идеята за това Послание и за онази книга, която в последствие написах „Световна астросоциология“, в която се говори за Новото човечество и за Обществото на обединените нации. Учителят ми го-

вори за двете Общества на народите. Първото бе „Общество на народите“ и второто бе „Общество на обединените нации“, а третото общество, което ще дойде е „Общество на Новото човечество“. Учителят ми даде подтик да напиша тази книга. Действително след това редакцията, която отпечата книгата каза, че това е едно послание към отруденото човечество. Разбра по дух, че това е Послание. Този момент никога няма да забравя, когато Учителят ми даде импулс да напиша тази книга.

След разговора мълком тръгнахме, понеже слънцето беше залязло. Той ме извика горе в Неговата спалня, каза ми да се кача най-горе в стъклената тераса и да донеса Неговия балтон. След това ме накара да съблека моя балтон, който беше красиво изработен във Варшава, да го закача на тавана и да облека Неговия. С една усмивка и със следната фраза ме изпрати: „Върви сега, духовете не ще те познават“.

Наистина извърши се цяло чудо - на другия ден бях назначен шеф на личния състав на едно от министерствата. По този начин отговори на моя личен въпрос, на който в началото на този съдбоносен разговор не ми каза нищо една дума.

60. БАЛТОНЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Действително аз заемах известни постове, които после различно се тъкуваха. Те не можеха да разберат, че тези мои постове в държавата ми помагаша Учението на Учителя безпрепятствено да върви в своя ход, както беседите на Учителя, които се печатаха на Изгрева да се издават без всякаква цензура. По-късно го разбраха. Така успях, след като съм бил чист и честен да излеза невредим от тези постове. Отначало работех в един институт, където всички тези новини, които идваха от 160 радиостанции трябваше да се систематизират и да се изготви един бюлетин, който да се предава на Министерския съвет. Това бе една чисто информационна задача и затова аз бях най-осведомения човек в България за това, което става по света. Винаги отивах при Учителя и Му докладвах последните новини. Но аз съм бил чист и никога не съм вършил неща, които са противоположни на моите идеологически разбирания или в разрез с моята съвест. Този институт тогава се наричаше Дирекция на пропагандата. Тук беше пристигнал главния секретар на министър-председателя, който беше инженер по професия. Тогава Учителят лично го извика и му нареди, че аз трябва да се махна от тази агенция. От следващия ден ме назначиха като началник на персонала на Държавната печатница. В момента, в който напускам Дирекцията на пропагандата става едно малко разместване в ръководството и новият шеф нарежда да се направи пълен списък на служителите с техните адреси и телефони, за да могат да бъдат извиквани по спешност. Списъкът е направен и разпространен на много места. Но моето име вече не фигурира. И всички, които бяха в този списък след 9.IX. 1944 г. бяха арестувани, съдени и отидоха по затворите. Така балтонът на Учителя ме спаси. Какво представляваше този балтон на Учителя? Учителят много обичаше да го носи, беше в жълт цвят, не много дълъг, но много хубаво Му стоеше на Неговата фигура. И понеже аз имам същият ръст и затова балтонът, който ми подари Учителят ми стоеше добре, но беше демоде. Всички хора ходеха с дълги балтони само аз ходех с къс балтон. А моят предишен балтон нито го потърсих, нито отидох да го видя какво е станало с него там на тавана на Изгрева. Така щом облякох балтона на Учителя, за се укрех от духовете да не ме познаят, така както каза Учителят. Преминах много времеждия и не ме откриха духовете досега, когато разказвам тези неща.

Един ден отивам при Учителя вечерта. Той неохотно ме прие. Просто не искаше да ме приеме. Аз бях свикнал да ме приема всякога. Стана ми много мъчно и започнах да се разхождам из поляната на Изгрева. Разхождах се пък по едно време отидох при Любомир Лулчев, кой знае защо и виждам там два-та човека с пистолети, които дошли да го арестуват. Той ме видя и ме поздрави. Онези го попитаха „Кой е този човек?“ „Това е д-р Методи Константинов“. Ако беше казал „този е наш съсед“, нямаше да ми обърнат внимание. Те много хитро ме накараха да утешавам неговата дулцинея Невена Неделчева, която плачеше и която излезна вън от бараката. Аз вървя и я утешавам. По едно време онези с пистолетите дойдоха при мен и ми казаха: „Горе ръцете!“ и ме арестуваха заедно с Лулчев. Заведоха ни долу на Львовия мост, където беше сградата на бившата Обществена безопасност на бившия предишен режим. Бившият режим падна от власт, но сградата е останала и сега новата власт - комунистическа я използва за същото както предишната власт. Аз нямам заповед за арестуване, докато Лулчев имаше такава. Но интересното и странно бе, че когато отидохме там видяхме, че там са арестувани всички министри, личности, общественици и различни фактори, които играеха голяма роля в българската предишна действителност. За нас нямаше място в никаква килия. Легнахме на едни дъски. Разговаряхме си помежду си. Те бяха много любезни към нас и не ни обискираха. И на сутринта Любомир Лулчев в 10 часа го извикаха на разпит. Аз в знак на протест обявих гладна стачка и не исках да се храня. Лулчев се раздели с мен и каза: „Този живот аз ще го жертвувам. Тебе ще те пуснат!“ Кое бе най-интересното? След обед на този ден аз виждам един войник с пушка да ни пази. Оглеждам го и виждам, че носи на лицето си черти на Бялото Братство. Тихо му казвам: „Иди при твоя началник и му кажи, че аз без всякаква заповед съм арестуван, за да може да ме изслуша и да види как ще постъпи с мене.“ Момчето с голяма готовност прие. След един час се връща: „Няма го началника!“ Казвам му: „Пак ще се върнеш и ще го потърсиш“. Той отиде и след половин час се връща отново и казва на другия войник, който е на пост: „Началникът го вика“. А той ми каза: „Ти знаеш, че тук без подпис не може да се излезне, но ако ме лъжеш ще ти тегля куршума“. Заведе ме на първия етаж, а долу навсякъде е тъмно. Викам му: „Води ме нагоре!“ И той започна да ме извежда и в коридора излиза една жена, млада и хубава като фея, с бадемови хубави очи с едно кожухче, много красива и руса. Беше цивилна към 35-40 години. Акцента ѝ беше малко руски. Извика ме в стаята и ми задава два часа въпроси, на които аз отговарям. Мъж трудно можеше да задава такива въпроси. Тя обърна особено внимание на моята личност, накрая взе една зелена бележка, подписа я, ръкува се с мене и каза: „Д-р Методи Константинов, Вие сте свободен.“ Аз излизам, войника ме чакаше, подадох му бележката, той я прочете и ме изведе от сградата на Обществената безопасност. Тогава се сетих за съня си, според който аз се спасих като излезнах от една бездна. А сега като че ли излизах от същата тази бездна. Бях свободен и си тръгнах.

Първата ми грижа бе да отида при Учителя на Изгрева. Там беше Савка Керемидчиева. И за пръв път в присъствието на Савка Той ме разпита и аз разказах всичко подробно. Накрая ми каза: „При Мен бяха дошли четирима души в салона. Дватама бяха от лявото посвещение, а другите двама от дясното. Двама бяха военни и двама цивилни. И аз им казах: „Сега Невидимия свят ви дава властта, но трябва да бъдете разумни и справедливи иначе по-лоша участ ви очаква от фашистите.“ Те много добре ме изслушаха и след това си отидоха.“

След това Невена Неделчева, приятелката на Лулчев носи едно одеало

да го занесат на Лулчев. Същевременно Деметра носела същото такова одеало за мен, на онези с джипа, онези четирима, които са разпитвали Учителя. Тогава Учителят казал на Невена: „Дай им одеалото да го занесат на Лулчев. Ще му трябва.“ Но се обърнал към Деметра, която била приготвила също одеало за мен. „Няма да му трябва. Той сега ще се върне“. Това ми го разказаха след като се завърнах и двете. И действително моето връщане от Обществена безопасност произведе голямо впечатление на Изгрева. Учителят беше казал, че ще се върна и аз се върнах. Защо Го бе направил това не зная. Дали да изпита моята вяра или да бъде поставен в тази обстановка, та да отида и да го изпратя Лулчев и да чуя последните му думи. Това остана за мен загадка.

Когато отидох при Учителя с такава Любов ме прие както никога досега. Когато му говорих и разказах за русата жена, която ме разпитва и ме освободи Учителят каза: „Тази жена бе изпратена от Бялото братство“. През деня аз се молих на разни следователи и прокурори. Никой не ми обръщаше внимание. Обаче тази жена беше изпратена там, чрез която аз се отървах. Аз бях невинен. Въпросите, които ми задаваше тази жена бяха за висшата политика на държавата. Тя беше много добре запозната с всичко. Остана доволна от моите отговори и ме освободи. Да, тя ме освободи понеже не можах да ме познаят духовете. Преди това Учителят беше извършил магическа операция над мен, като ми беше дал да нося Неговия балтон. Над мене беше поставена шапка-невидимка, както в приказките. Бях станал невидим за онези духове, които търсеха разплата в тия размирни времена. Така се опазих досега.

61. КРАЯТ НА ЕДНО ВЕЛИКО НАЧАЛО

Мъгливите декемврийски дни един след друг се нижеха и отминаваха в сянката на миналото. Тези къси дни, когато слънцето много рядко показваше своя лъчезарен образ, за Братството бяха напоени с чувства на едно велико страдание. Слънцето наближаваше да влезе в знака Козирог - знак на високата планина, на усамотението, върха на най-висшата философия, знак на чистотата, на самообладанието и търпението - така го наричаха древните астролози. В електромагнитното поле на този зодиакален знак душата влиза навътре в себе си, в своята светая светих, където душата почерпва нови сили от дълбокоме извори на живота, подобно на слънцето, което започва своя възходящ път, приближава се към равноденствието на зодиакалния кръг.

Всички братя и сестри, които така обичаха Учителя, така трептяха да чуят Неговото Слово, което ги изваждаше от света на „Мая“, за да преминат безкрайните предели на ония вечни ценности, които излизаха от света на формите и влизаха в света на метапсихичното съзерцание. Учителят държеше последните Си беседи. Като общувах с всички приятели виждах, че в съзнанието им даже и за миг не идваше мисълта, че Учителят ще напусне своето физическо тяло. Аз пазах дълбоко мълчание - не смеех с никого да споделя тази мисъл, която би смутила душите на братята и сестрите. Учителят стана особен, като че ли неговата величествена осанка започна да потъмнява, като че ли Неговият дух извличаше своя двойник от аурата на Своето физическо тяло. Посещенията започнаха да стават редки, Той ставаше мълчалив и често затваряше Своите очи. Сестра Савка - една от първите стенографики, непрекъснато беше около Него. Приятелите обикаляха около Неговата стая с една затаена мъка, която не можеше да се сподели. Спомням си, няколко дни преди заминаването Му бях отишъл с двама мои приятели - Неделчо Попов и Асен Арнаудов. В момента на нашето посещение, като че ли Духът отново

излезе в малката черупка на физическото тяло и Той каза следните думи: „Какво е Бетовен, какво е Исус, какво е Дънов - това са само фикции. Само Бог е Вечен и Безкраен...“ След изказването на тази дълбока мисъл, върху която няма да коментирам Той запя Своята любима песен „Аум“ с движения. Тази песен, която съдържа три ключа, с които Великите посветени са отваряли Божествената Съкровищница, за да внесат нови идеали, нови свещени скрижали в епохите, които следват една след друга. Тази песен той изпя с красиви движения, тази песен беше последната, която Учителят изпя на физическия свят...

Спомням си, че брат Борис Николов и сестра Мария едва в последните дни преди заминаването на Учителя се завърнаха от провинцията. Брат Борис с такава ревност, с такава грижа, с такава преданост се зае с всички необходими неща, които трябваше да се извършат в тези трудно моменти около Учителя. Брат Борис следеше и най-малкото движение на Учителя. Всяка мисъл изказана от Него той я стенографираше. Действително картината беше величествена.

Този духовен гигант - Учителят, който идваше със специалната мисия да открие нова епоха в историята на човечеството, който на всеки страдащ стопяваше мъката, който на всеки отчаян разкриваше нови перспективи - целият Му живот беше една велика жертва. Един такъв момент, когато трябваше да напусне Своего физическо тяло, Той беше обгърнат с едно велико мъчание, приличаше на някакъв неразгадаем сфинкс.

Всички около Него се суетяха, а Той като че ли нищо не виждаше, като че ли Неговият Велик дух беше отдавна напуснал тази малка черупка. Спомням си един ден след обед като се връщах от София погледнах през прозореца, Учителят беше в това състояние, което описвам по-горе. За миг Той отпрати Своя поглед към мен, стана както аз го зная със Своята величествена осанка, излезе на вратата и тихо прошепна на ухото ми: „Методи, иди си, физическото тяло е нещо нетрайно, преходно, милиони тела отидоха по бойните полета“. Като че ли чух гласа на Вечността. След това Той пак отиде в стаята си и остана пак в първото си положение. Аз чувствавах дълбоко в душата си как Той постепенно се подготвяше за едно събитие, което Братството най-тежко щеше да преживее... Тези студени декемврийски дни - къси и мрачни, като че ли бяха символ на това, което ставаше в нашите души. Приятелите ставаха все повече и повече замислени и загрижени пред неизвестността, но никой от тях не допускаше мисълта, че Учителят ще напусне Своего физическо тяло. Сега си спомням една мисъл от голямата книга на живота. Великите хора бяха силни и могъщи, защото знаеха тайната на мъчанието. Сега ми стана ясно, че мъчанието е език на Боговете. В мъчанието се раждат великите идеи, в мъчанието те възрастват и плодът е техният говор. Плодът, който е символ на великата жертва, говори сам за себе си.

Туй, което Учителят сподели с мене „Методи, иди си...“. Той искаше да ме подготви да не правя някаква ритуалност по Неговото заминаване. Ще го изразя по следния начин. Два месеца след заминаването на Учителя сънувам следния сън, че аз съм с Катя Грива и Учителят под един параван на мястото, където е погребано тялото на Учителя. В този момент братството върви подредено в редици и целуват Пентаграмата на елипсата. Учителят се обръща към мен и казва: „Аз съм жив, а те ме търсят там на туй място“. Това беше в съня ми. Аз имам един принцип, че не ходя на гробища, не съм ходил на погребение нито на майка си, нито на баща си. Изобщо не ходя на погребения. Той като че ли ме подготвяше за предстоящото заминаване и искаше да ми каже, да не чувствавам временното отсъствие на тялото Му, в което е потопе-

но едно велико съзнание, а да чувствавам онази реалност, която живее в мен. На погребението и аз бях. На направеният филм на погребението се вижда, че и аз нося ковчега му с другите. Беше студен зимен, декемврийски ден. Навсякъде бе покрито със сняг и минус 20 градуса и Братството се намираше в едно положение на страдание и всички бяха покрусени.

62. ВЕЛИКАТА ФОРМУЛА

Атмосферата около Учителя се състояваше от дълбоките въздишки и тревога, които се изтръгваха от гърдите на приятелите, от великото страдание, което произтичаше от неизвестността. Учителят все повече и повече навлизаше вътре в Себе Си. Той почти залочна да не говори. Приятелите пазеха пълно мълчание. Брат Борис със своя благ поглед, със своите меки обноски и изискано държане, тонираше атмосферата. Аз исках да питам нещо Учителя. С голямо внимание търсех удобен момент да му задам един въпрос и този момент действително настъпи. Аз запитах тихо Учителя: „Ще останете ли още на физическия свят?“ Той ме погледна и само с едно отрицателно движение на главата ми даде да разбере, че няма да остане. След това Той се приближи до мен, до ухото ми и съвсем тихо, много тихо ми прошепна една магическа формула. Като чух тази формула цялото ми тяло изтръпна, почувствувах как живият огън на Кундалини се изви по целия ми гръбначен стълби, в мозъка ми произведе такава ослепителна светлина, като че ли всички центрове на главата ми се активизираха и аз видях една картина, която представяваше откровение. Тази картина ми разкри една велика тайна, тази картина съдържаеше бъдещето, което ни предстоеше.

В следващите страници ще посветя една глава на тази формула. Тази глава е само за онези души, които имат онзи копнеж да търсят тясната пътека, която води към Истината, за онези души, които искат да сътрудничат във великото дело на Учителя.

Тази моя последна среща беше три дни преди заминаването на Учителя. На 27.XII.1944 г. в 5.45 часа сутринта Учителят напусна физическото си тяло. Това Космично Същество, Чийто символ беше равностранныят триъгълник, т.е. онази висша хармония между емоционалното, умственото и волевото съзнание. Тези три съзнания са озарени от трите принципа на Битието - Любовта, Мъдростта и Истината. В тази хармония е извършено онова велико съчетание, което на окултен език се нарича мистичен брак. При този мистичен брак идва Божествената пълнота, човек става едно с Космичното Начало.

На мен сега ми стана много ясно защо Небето изпраща тези Велики посветени на земята, да се въплътят в човешка форма. Тези същества, които са завършили своята еволюция и носят в Себе Си тази Космична пълнота и този контакт, които правят непосредствено със своите ученици е да събудят в тях новите сили, които ще се проявят в новата епоха. Тук му е мястото да кажа, как се изказа един от съвременните мистици Рене Генон. Този голям познавач на окултното знание на Древна Индия, който живееше в Кайро се произнесе за Учителя така: „Учителят е истинският пратеник на Небето. Той е най-големият магнит, който е слязъл някога на земята. Той не дойде да създаде една религия, защото има много религии на земята. Той не дойде да създаде една наука, защото съществуват много науки в света. Той не дойде да създаде едно обществено движение на земята, защото има много такива. Той дойде да намагнетизира Своите ученици с любовния магнетизъм, а те от своя страна да намагнетизират цялото човечество“. Така говори само посветения. Така могат да виждат само мъдреците, които видяха звездата на Изток, зна-

мението за идването на Христа.

Велика култура очаква този народ, в който се въплътяват тези Велики Посветени, защото този народ представлява разсадникът на новите идеи, които след това трябва да се възприемат от другите народи.

Българският народ сега се намира в най-интересния си момент, когато трябва да разбере дълбоката същност на Учението на Учителя. Не само трябва да го разбере, но трябва и да го приложи, да изпита всички негови методи, които ще донесат тази велика хармония между неговия ум, сърце и воля. По този начин той ще стане изразител на тези велики идеи, предвестник на новата култура, която трябва да се разпространи из всичките народи. Това учение е единствено, което носи нови елементи и тези елементи ще дадат подтик на духовната и материална култура на човечеството. Ще извадят народите от тази безпътица, в която се намират, за да си подадат ръка за едно всестранно сътрудничество. Само по този път може да дойде до този желан мир, до тази велика свобода, за която толкова много се е писало и говорило, за която потоци кръв е пролята в историята на човечеството.

Наистина Учителят донесе едно ново откровение на човечеството. Той не дойде тук на земята да създаде някаква нова религия, някакъв култ от ритуали, а напротив - Той дойде да събори всичките тези религиозни заблуждения, които през вековете създаваха чрез религиите един деспотичен йерархизъм, или пък някакви исторически божества, на които по един външен начин те им се кланят и слагат прегради между Първата Причина - Божественото Начало и своята душа.

Аз точно това разбрах от Учителя, че една от най-големите Му мисии тук на земята е да разбие всички тези заблуждения на религиозното съзнание. По този начин човечеството ще дойде в непосредствен контакт по пътя на Мистичната Чистота с живота на Цялото. Затова той много пъти в Своите беседи казва, че ако посмее човечеството да му издигне статуя-паметник, Той с огън ще го помете. Сега, особено след неговото заминаване започнах да прозирам тези велики задачи, които Учителят даде за разрешение на човечеството. За в бъдеще всички тези храмове, направени от камък ще станат излишни. Всички религии, от дълбока древност досега със своите догми и реликви ще станат безпредметни. Всички тези посредници ще паднат, защото човешкото сърце ще стане храм на живия Бог, храм на онази Първична Чистота, която носи онова висше целомъдрие към Първата Причина, от където човешката душа е слезла долу на земята. Тази първична чистота ще постави човешката душа в контакт със силите на подсъзнанието, където се проявяват творческите сили на Живата Разумна Природа.

На второ място човешкият ум ще бъде озарен от светлината на Космичната Мъдрост, която държи ключовете на всички окултни сили, които работят в света на свръхсъзнанието, което издигаше личността като авторитет и източник на знание ще паднат, защото едничкия източник на всички духовни ценности, на всички материални блага не е личността, а Живата Разумна Природа, която е израз на това вечно Космично Начало.

Така пречистено човешкото сърце с мистичната чистота на Любовта и човешкият ум озарен от Светлината на Мъдростта, ще станат проводници на творческите сили, които изтичат от света на подсъзнанието и от света на свръхсъзнанието. Тези два свята като се координират и хармонизират чрез великата Истина, то тогава в човека ще се събуди онази разумна воля, която ще реализира новите идеи, които Учителят донесе.

Сега разбрах, че Учителят не трябва да бъде търсен извън като някакъв обект, но да го чувстваме вътре дълбоко в себе си, чрез чистотата на свое-

то сърце, чрез светлината на своя ум и чрез силата на своята воля. Този именно акорд, който звучи дълбоко в нашата душа, ни поставя във връзка с пулса на живота, с ритъма на Космичния свят. Тази висша хармония, която лъха от Учителя в тези три действия в Неговата Школа, чрез тези три Космични вълни на Любовта, Мъдростта и Истината идват да възстановят както в индивида, така и в народа да изправят малкия кармичен равноностранен триъгълник, както и общочовешкия равноностранен триъгълник, да зазвучат в хармонията на равноностранния Космичен триъгълник на Учителя. Тези велики проблеми на бъдещето ще бъдат разработени чрез новата раса в астрокосмичната синтеза.

Новата епоха е вече зачената. тя расте в утробата на времето и наближава момента, когато човечеството ще излезе от тъмния период на Кали Юга, за да влезе в новата култура на Синовете Божии.

Старият свят със своите противоречия, с всичките си свои заблуждения, с всичките си кървави насилия ще бъде тор, чрез който ще се наторят идейните семена на новата култура. Сега в Невидимият свят се приготвяват душите, които ще слезат тук на земята и ще бъдат истинските работници за изграждането на тази култура, от която ще се създаде новата раса - расата на учениците.

В следващата глава аз ще се опитам да очертая главните задачи на тази нова култура чрез формулата, която Учителят тихо ми прошепна на ухото.

Според Учителя Агарта, това е ложата на Бялото братство. Тази ложа не е на физическия свят. Тя е в по-висши измерения. Тя е свързана с енергиите и с живота на слънцето. Тези енергии на слънцето и силовото поле на Бялата ложа се фокусират към земята чрез върховете на планетата. Затова някога Бялото братство се е проектирало постепенно чрез спиралата на културите в различните народи, но тази спирала се е закачвала по високите планини. Ние знаем, че бялата раса в своето историческо развитие е преминала досега през пет култури: индуската, персийската, египетско-асирийската-вавилонската, еврейско-гръко-римската и сегашната западно-европейска култура. Днес шестата раса се проектира да дойде в славянството от Невидимия свят.

При това движение на културите Бялото братство и Невидимия свят фокусират своите енергии чрез върховете. За петата култура тя е дошла до Монблан. Това е върхът, чрез който се възприемат вибрациите чрез Космичното братство. Сега тази култура вече минава от петата раса към Русия. Но понеже България според Учителя сега е в златния си век, тя е мястото, където ще се зараждат тези нови идеи чрез Словото на Учителя, което ще премине в следващия славянски народ - Русия. Защото той има много повече възможност да култивира големи придобивки в шестата раса. Тогава върхът Елбрус - той ще бъде центъра. Днес центърът е Рила с връх Мусала. Според учениите тя има еруптивен характер и съществува от девет милиона години. Там никога не е имало вода. Учителят посочва как тези енергии слизат на земята чрез дадени физически центрове. Той обяснява, че на времето в Египет, понеже не са имали планини, затова са направили пирамидите, за да приемат тези космически енергии за тяхната култура.

Това е предисловие за великата формула, която Учителят ми каза тихо на ухото: „Ограничавай Злото. Поощрявай Доброто.“ Това е новият девиз и знанието, което ще се развие в шестата раса. Злото ще бъде ограничено. Няма да има тази органическа сила както при инволюционния период на човечеството. Затова „Доброто по пътя на Любовта ще ограничи Злото.“ Това е втората мисъл на Учителя.

Аз бях написал една книга: „Висшите максими на свободата.“ Сега ще

ни ги загатна. Те са записани в надслов: „Човек освободен чрез космическото съзнание“.

Първата максима: Ако се движиш в орбитата на една личност, на едно общество, на един народ, ти ще носиш тяхната карма. Ако държиш за Цялото, ти ще бъдеш съработник за делото на Учителя.

Втора максима: Ако търпиш Злото, ти си съучастник с Него. Ако действуваш на Злото със зло, то ще те направи слуга и роб. Ако действуваш на Злото чрез Любовта, то Злото ще стане слуга на Доброто. Тук именно се съдържа тази формула, която Учителят ми прошепна на ухото.

Трета максима: Злото е една Космическа сила. Ако не признаеш това, няма да имаш мир в душата си. И след туй да си изясни човек какво значи Злото, трябва да се отграничи от греха. Грехът, това е отклонение от природните закони.

Четвърта максима: Злото разкрива престъпленията на хората, а Доброто ги изправя. Или в заключение на тази максима Учителят дава следното: „Бог - Той е съдията. Христос е защитникът. Дяволът е прокурорът.“

Колко ясно са дадени тези определения. Никъде във философската мисъл не са правили тези ограничения между Зло и грех. Тези формули са прости наглед, но са с голяма сила и с изключителна роля за освобождаване на човешкото съзнание от всички тези заблуждения било философски, религиозни или обществени.

63. ТРИТЕ ЛОЖИ И ШЕСТАТА РАСА

В настоящето изложение няма да си служа с тежката терминология на философията, нито с неясните термини от окултизма, но ще избира най-достъпната форма, предимно терминологията на модерната наука и психология. В тази част от книгата ще дам една скица на трите ложы, а който желае да ги проучи по-подробно може да ги потърси в книгата „Новата култура в ерата на Водолея“.

Първата ложа това е ложата на Бялото Братство според Учителя. Нейното седалище е на Слънцето. Втората ложа или ложата на Лявото посвещение се намира по планетите. Третата ложа на Космичното братство, която направлява действията на двете първи ложы седалището ѝ се намира на Звездата на звездите или Слънцето на Слънцата - „Алфиола“, където е нейния център, който Учителят ни го откри. Тук специално ще се спрем върху методите на трите ложы.

Ложите на Бялото Братство и Лялото посвещение датират от незапомнени времена. Адептите на лявото посвещение държат душите на хората в своята власт чрез техните слабости и пороци, чрез отрицателните качества на техния характер и обратно - Адептите на Бялото Братство държат сметка за положителните качества и черти на характерите на душите и като ги поощряват направляват душите към усъвършенствувание и освобождение. Фигуративно можем да изразим мисията на двете ложы по следния начин: Бялата ложа действува чрез атмосферата на Мира и слънчевата Светлина. Тя сеете семената на Доброто, възраства ги, докато дадат зрели и сочни плодове. Ложата на Лявото посвещение действува по пътя на ерупцията, както вулканите и земетресенията или съвременните атомни бомби, с които си служи съвременното човечеството.

Космичното братство, в интереса на еволюцията, която държи съдбата не само на народите и човечеството, но и на другите природни царства използува енергиите и на двете ложы. Те са живите инструменти, те са двете вели-

ки противоположности, чрез които се строи живота.

Досега ложата на лявото посвещение е имала надмощие особено при инволюционните периоди.

Според окултизмът нашата епоха се намира в седмата манвантара на инволюционния цикъл. В тази манвантара са се въплътили на земята 10 Учители. Деветият Учител, който поставя основните зародиши на възходящия еволюционен цикъл на човечеството беше Исус Христос. А десетият, Който ще дойде да въдвори правдата и справедливостта в света и да даде началото на Новата култура, чрез която ще се въплътят душите на шестата раса или душите на Синовете Божи. Това е Учителят Бейнса Дуно.

При инволюционните периоди Учителите, които са слизали на земята до Христос са били от човешката еволюция, а Христос и Учителят идват извън човешката еволюция. Те изразяват самата Космична реалност. Преди Христа законът гласеше така: „Око за око, зъб за зъб“ - това беше първият завет. При Христа нравствената максима беше „Обичай врага си и не противи се злему“ - това е втория завет. При Учителят нравствената максима е: „Злото ще стане слуга на доброто“. Това е третия завет. Аз ще се опитам да изразя същността на третия завет на Учителя, чрез една окултна легенда.

Преди 2000 години тарторът на тарторите събрал всички свои подведомственици на конгрес. На този конгрес присъствували всички йерархии на Луцифер, на Велзевула, на Белиал и на Сатана. В заключение на конгреса той им казал следните думи: „Давам ви власт да лъжете всички народи по цялото земно кълбо, но който се опита мен да излъже - зъбите му ще избия, челост няма да остане“.

След като дал тези нареждания и приключил конгреса, той се качил на планината и седнал на една скала. В този момент минава край него Исус от Назарет. Тарторът на тарторите му казал: „Ето, аз изпратих всички мои служители да лъжат народите по цялата планета. Всички тези земни царства са мои. Аз ще ти ги подаря, ако ти ми се поклониш“. Исус го погледнал строго и му казал: „Сатано, махни се от мен!“

След 2000 години картината се сменя. Отново стои тарторът на тарторите на същата скала - окъсан, гладен, омършавял и две змии смучат жизнения ток от гърдите му. Христос отново минава през същата скала край него и тарторът на тарторите му казва: „Не идвай при мен, нямам вече какво да ти предложа. Тези, които изпратих между народите и мен излъгаха“.

Христос му казва: „Аз ще ти извадя змиите от гърдите, ще те нахраня, ще те облека, обаче ти ще дойдеш с Мен да отидем сред всичките народи да демаскираме лъжата, която ти от 2000 години чрез своите слуги разнесе по целия свят“.

Тази легенда крие една велика тайна. Действително тя изразява състоянието на двадесетото столетие, което се явява като граница между две епохи. Ние виждаме какви дълбоки раздвижвания има във всички области на живота. На лице са големи международни конфликти, остри социални противоречия, голяма духовна нищета, войни и разрушения, военни разточителства.

Първата световна война беше развързката на националната карма. Втората световна война откри големите язви на социалната карма. Тук няма да се спираме на разните материални и културни разрушения, които настъпиха в народите.

Днес повика за мир е един от най-силните стимули за предотвратяване на третата световна война, която заплашва да разруши из основи цялата съвременна цивилизация.

Чрез великата идея за мир само може да се разреши назрялата расова

карма. Положението на двадесетото столетие е аналогично с края на атлантската култура. Именно в този момент сме, когато приближава края на тъмния век на човечеството, периода на Кали-Юга.

Както подчертахме по-горе Космичното Братство в този период на Кали-Юга е изпратило три вълни. Първата вълна чрез Мойсея - културата на Овена, която донесе закона. Втората вълна - епохата на Сина човечески, епохата на жертвата, която се символизира от знака на Риби и най-после третата - на Духът Свети - епохата на Водолей, която възвестява Учителят.

Симптомите, които Писанието така определя са: „Народ ще се повдигне срещу народ, земеръси на много места... Много лъжепророци ще възникнат, за да съблазнят много хора“.

Голямо сражение си дават двете сили - Омразата и Любовта. Това сражение ще определи съдбата на човечеството за хилядолетия. При тази епоха ще има смяна на ръководящите фактори и обществени сили. Шестата раса в еволюционния път на човечеството ще разреши един дълбок и основен проблем - мъжкия принцип, умът, който при сливането в материята е ръководил историята на човечеството, тогава е имал в тези култури първостепенна роля. Но при възходящото движение, при втората половина на еволюционните мавантари мъжкия принцип трябва да отстъпи своето място на женския принцип - на сърцето, на любовта, понеже човешките души тръгват към сферите на порядката материя, чиито вибрации ще внесат едно омекотяване на характера на човека.

Инволюционните периоди се характеризират като борби, войни, стълкновения и кървави насилия, докато при еволюционния период културите ще се развиват под знака на духовното опознаване, културите ще бъдат изграждани чрез взаимопомощ и сътрудничество.

Тези големи задачи ще се разрешат чрез новата раса - расата на учениците или расата на Синовите Божии.

Учителят откри Своята Школа в този малък народ, за да разкрие новите методи, чрез които ще се преустрои живота на индивидите, обществата и народите в по-съвършени форми. Доброто ще бъде главен двигател и критерий. То ще вземе надмощия над Злото.

Изграждането на новите форми на живота подразбира едно по-високо и по-просветено отношение към Разумната природа. Любовта ще действа чрез новите творчески сили, които ще се проявят в човешката душа. Учителят характеризираше това положение при новата раса по следния начин: „Човечеството е минало през подсъзнателния и съзнателния живот. Сега то развива самосъзнанието. Постепенно хората ще влязат в съприкосновение с един свръхсъзнателен живот, който обединява подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието. Свръхсъзнанието ще даде направление на човешката еволюция.“

При въдворяването на тази висша хармония в човешката природа, човек ще стане господар на разрушителните сили вътре в себе си, ще ги тласне към едно творчество, както в полето на духовната култура, в науката и изкуството, а така също и в полето на материалната култура. Учителят казва: „Епохата, през която сега човечеството минава изисква от всички да въдворят Братството между народите, да хвърлят оръжието от ръцете си. Аз съм против сегашното оръжие. Защо? - Защото има други сили, с които може да се воюва. Страшно е да се хвърлят гранати и бомби и да се чупят ръцете, краката и главите на хората. За в бъдеще всички ще се побратимят, ще образуват светящата раса на Любовта. Тогава свещения пламък на истинския живот ще се изяви във всичката си красота. Животът ще се изяви не в своите сенки, а в своята същина.“

Само когато се пробуди Космичното съзнание в човека, той влиза в тесния път на ученика. И в този път ще разбере, че:

„Всички светове и Слънца са училища, университети на природата, където се учат съществата от целокупната човешка раса, от която хората на земята са само една малка част. Като схваща своя космичен път и своето отношение към Космичното човечество, човек посреща смело изпитанията на земята, изучава всичко, черпи ценни познания и жив опит.“

Какви велики перспективи, какви необятни възможности очакват човека в епохата на Шестата раса! В човека на Шестата раса ще се появи едно ново качество - ясновиджането. Той ще влезе в досег с метаспсихичните области на Битието, вътрешните радиостанции на човека ще заработят и ще доловят по-фините вибрации на Природата. Този устрем на съвременната наука да премине в областите на Космичното пространство е духовния повик на новото време. Новата култура е вече пред вратата. Тя ще примири хората помежду им. Старото трябва да се подчини на новото. Съществата от Невидимия свят, с които вие ще се съобщавате няма да бъдат въздух и вятър, но ще бъдат облечени с такива хубави облекла, каквито вие не сте виждали в живота си. Като отидете при Тях, Те ще ви приемат в Своите жилища с такава братска любов, за която вие нямате представа.

Безкрайни са възможностите на Космичния живот. Съществата, които населяват космичното пространство, съществата, които населяват различните слънчеви системи за нас са невидими, защото не сме влезли в досег с тях, нямаме пътища за съобщение. Новата раса не само ще навлезе в материалните области на космичното пространство, но същевременно и в духовните му сфери.

„След днешните събития ще има много повече представители на шестата раса, тогава тя ще стане по-активна и ще започне да поема ръководството. Шестата раса, която иде, ще оправи света. тя ще вземе всичко в ръцете си и ще организира света. В Шестата раса ще бъде изключено всяко насилие“.

От друга страна ще дойдат важни научни постижения. „Новата култура ще бъде една бездимна култура“.

Последните нови открития в това направление са първите проблясъци за онези колосални технически открития, които ще дойдат, за да освободят човечеството от икономическото робство. Невидимият свят ще разкрие на човека нови източници на сили, ще даде редица открития, които ще създадат условия за придобиване на повече стопански благ, при харчене на по-малко физически усилия и време от страна на човека. По този начин стопанските блага ще станат достояние на всеки индивид, както свободните блага: светлина, въздух, вода. Стопанските блага няма да бъдат в такова ограничено количество, което да създава съревнование за тяхното добиване. Изобилието разрешава икономическия въпрос. По този начин ще могат да се разбият ония вековни внушения, че човек не е осигурен за утрешния ден по отношение на богатата, необходими за неговото съществуване. Днес човек се смята осигурен по отношение на светлината, въздуха и водата, които в стопанската политика са наречени свободни блага. Остава и по отношение на стопанските блага, при чието създаване взима известно участие човешката воля, човек да бъде също така осигурен. Това е именно една от важните задачи на новата култура, която ще даде разрешение на този въпрос.

Физическия труд е бил „мъчение“ за миналите раси, като едно отклонение от Божествения ред. В Шестата раса мъчението и трудът ще бъдат заменени с „работата“, която вече подразбира хармонично съчетание на мисълта,

чувството и волята. При работата човек ще съчетае духовното с материалното, като материалното ще бъде слуга и помощник на духовното, а не както в миналото - материалното да господствува и да ограничава духовното - да спира правилното негово изявление.

По този повод Учителят казва: „Всеки ще има нужда да работи за материалните блага само по два часа на ден, а всичкото останало време ще бъде употребено за нуждите на духа. Ако на земята всички работят, ще се падне на човека всеки ден по 2-3 часа физически труд. Ще остане достатъчно свободно време за изкуство, наука и пр. И такава култура ще настане на земята. Съвременните народи работят много, с малки придобивки, а им трябва само 2 часа, за да си изкарат прехраната. Всичкото време на човека днес отива за физическия труд и не му остава време за нищо друго“.

Още в 1919 г. Учителят каза, че „след 1945 г. ще дойде религията на труда, която ще измени външните форми на живота. Тя ще направи първите опити за разрешение на икономическото, стопанското неравенство между хората. После ще дойде, казва Учителят, религията на живота, на Любовта, която ще внесе съдържание. Тя ще създаде висшите форми на стопанския строй и ще влее в тях ново съдържание. Докато живеят в религията на труда хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне“.

При новата култура човечеството ще тръгне в пътя на посвещението. Чрез посвещението душата на човека ще влезе във връзка със силите на живата разумна природа. Човек ще обладава органическото знание и посредством него той ще влиза в различните сфери на Космоса. Това влизане в Космоса не е нищо друго освен проектиране на вътрешния му свят - микрокосмоса. Всички емоционални качества, интелектуални способности и волеви сили ще направят контакт с първичните космични центрове, на които те са проекции в човека.

Всички хора, според Учителя, могат да се съберат в един организъм. Този организъм представлява Космичния човек, или както са го наричали Адам Кадмон, в когото нищо не умира, но всичко се изменя. Той взема грижата за всички същества, които съставляват неговия организъм. Всички тези обширни области на великото знание ще бъдат проучени и разработени през различните култури на новата раса - Шестата раса, според Учителя ще трае 365 000 години. Тази раса ще бъде раса на Доброто, на Любовта и Красотата.

64. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

Това е една личност, за която е говорено най-много, писано най-много, слушано е за него най-много и е забулено в тайна. Ето вече тридесет години от 1944 година до 1974 година продължава да се пише за него. Просто не могат да не говорят за тази личност понеже комунистите се свързаха с него като го убиха. А пък един мой познат каза следното: „Не смея да мисля за него, а камо ли да говоря за него, за да не пострадам“. Този въпрос е от капитално значение за една личност, която е играла роля в Школата. Още в самото начало, когато говорих за котвата и след като я направих виждам, че Любомир Лулчев около нея прави елипса. Той беше във военна униформа с чин полковник. В мене тогава настъпи една голяма реакция понеже аз по природа съм антивоенен. Това още като дете ми се е вгнездило в подсъзнанието, защото в Балканската война аз видях един човек, който избиваше турците-военнопленници. Аз толкова много се възмутих и се потресох от гледката и когато винаги става въпрос за насилие, за кърваво насилие аз съм най-големия против-

ник. И когато видях, че този човек, униформен офицер прави с кирка елипса около моята котва, в мене настана един смут и аз отидох при Учителя с един гняв. „Учителю, защо му позволявате на него да чертае около тази котва, когато тя е символ на най-великото нещо в живота?“ Учителят ми каза тихо: „Не го критикувай, това е кучето, което ще пази котвата.“ Това ме силно впечатли. После видях как Учителят взе ножа на Лулчев, с който работеше и го наточи със Своят нож. Просто видях, че Учителят го намагнетизира. Той режеше с нож чимовете, правеше ги на квадрати и после ги донасяше и с чимовете очертаваше елипсата. Учителят му взе ножа, извади Своя и го наточи. Вие сте виждали как се точат два ножа. Единият точи другия. Туй беше за мен един символ, че Учителят му отваря вратата към света. И от този момент Лулчев доби една сила и започна да писателствува и тръгна да върви по обществената стълба нагоре, та стигна до двореца. Започна връзката му с двореца. Той има, ще задача да бъде стража около Школата, за да може Учителят да свърши Своята работа незабелязано и несмущаван от външния свят. Тогава разбрах ролята на кучето, което ще пази котвата, т.е. Школата.

За мен Любомир Лулчев като характер имаше своите положителни качества и свои слабости: 1. Той беше справедлив и безкористен човек. За мен безкористието е нещо много важно. Той не беше материално заинтересован в своите действия и не се облагодетелствуваше от своите връзки и познанства. 2. Но за сметка на това имаше едно страхотно щестлавие, с което искаше той да блесне, той да бъде двигателя, той да бъде центъра и да се чувствава, че той движи известни неща. 3. Той се подчиняваше на авторитета на Учителя, но от друга страна искаше да подчинява другите на себе си. И той имаше сила за това и умееше да го прави. 4. Той беше образувал една група, която я наричаше „УПАНИШАДИ“, известни екзалтирани девойки и младежи. „Упанишади“, това е една книга, която е излязла от времето на древно-индийската философия. И по този повод той й тури това име: Сега около него имаше една писателка - Невена Неделчева, която дойде като момиче на Изгрева, завърши педагогика, стана учителка и писателка. Тя за него стана като че ли вдъхновение. Тя отначало беше едно същество мълчаливо и скрито. Интересно същество. И външният ѝ вид - беше приятна и красива. Тя се въртеше около него. За да се изяснят някои неща трябва да кажа няколко думи за нея. Напоследък бяхме на лагер на Рила и се заговорих с нея. Всички бяха резервирани към нея, страняха от нея, защото знаеха, че е била приятелка на Лулчев, че е най-голямата му привърженичка и смятаха, че е обсебена от Лулчев. И това много я потискаше в нашите среди. Защото смятаха, че тя е обсебена и че е станала инструмент на Лулчев, който отдавна го няма, но духът му е бил в нея. Доколкото това е така това е съвсем друг въпрос. Тогава тя ми направи една изповед на Рила. Веднъж, когато била при Учителя, през 1943 г. Учителят ѝ казал следното: „Тези Упаниади не вървят в прав път. И пътя, по който вървят ще ги заведе в батака“. А това значи, в мътната, кална вода и тиня, от която излизане няма. После Учителят ѝ казал още: „Ако не си замине Лулчев ще настъпи голямо разцепление в Братството“. Тези изявления говореха, че тя беше дошла до едно прозрение. А тази кал, която я хвърляха върху нея не е справедливо. Обвинявах я, че е обсебена от Лулчев и че работи за него. Възможно е да е било така тогава на времето, през време на Учителя. Но 30 години след това тя беше прозряла някои неща. Беше си разчистила сама пътя.

Лулчев беше много привързан към мен. В един период аз се бях привързал много към Учителя и се движех само около Него. Поради тази близост бях развил много големи психически сили. И само като се концентрирам към някого, можех да му кажа някои пророчества. Лулчев идваше и ме питаше къде

е Учителят. Аз се съсредоточавам и веднага му казвам къде се намира. Лулчев отиваше там и Учителят беше на посоченото място. Той се удивляваше много. По този повод имаше респект към мене и едно много хубаво отношение към мене. И чак когато накрая, когато предстоеше завоюване в политиката на България, то Учителят ми каза да му предам да не се меси вече в политиката и да стои настрана и да си пише романите и мемоарите. Той много жестоко изживя туй нещо. Действително той се сви в своя пашкул и нещата се движеха по други линии. Но той не можеше да забрави това нещо. Ето как го изрази. Когато Багрянов падна от власт на 1 септември 1944 г. аз отивам в Мърчаево и искам да говоря с него. Там при него беше една лекарка, негова близка. Помолих го да каже на лекарката да излезне от стаячката, за да мога да говоря с него насаме. Обаче той избухна и почна да вика силно. Помолих го да спре, защото всички слушат. Той продължаваше да вика и от него излезнаха тъмни сили, бури и ветрове. Крещеше: „Ти и Учителят излъгахте Багрянов!“ Разбира се това го посрещнах с изненада и много остро реагирах спонтанно, което не беше осъзнато от мен. Казах му направо: „Не говори така, защото тази глава на раменете ти няма да остане“. И като казах това нещо аз изтръпнах. За мен беше един трагичен момент. Отидох веднага и казах на Учителя: „Учителю, аз казах едн какво си на Лулчев. Ако това е един кармичен възел и аз съм го прочел от акашевите записи - добре. Но ако са засегнати моите лични чувства и съм го казал, то моля Ви неутрализирайте тази мисъл, защото аз не искам да проектирам тази мисъл на един човек, който имаше толкова хубаво отношение към мене и който винаги беше готов да ми помогне.“ Учителят нищо не каза. Но на другия ден Учителят ме извика: „Лулчев дойде при Мене, падна на колена и се моли за прошка. Каза ми, че умрелият цар Борис го е обсебил и затова така постъпил към теб. И аз му казах, че ще уредя въпроса. Затуй ти към него недей да имаш друго отношение.“ И не се мина известно време Лулчев изпращаше от Мърчаево към София една своя братовчедка. Видях ме, дойде здрависа се и ме разцелува. „Недей се сърди, Учителят ми каза всичко“. Така се ликвидира този конфликт между него и мене. Но накрая пророчеството ми се сбъдна - главата му наистина падна.

Когато бях в Полша - около шест години бях малко ориентиран, но ми писаха, че са станали известни смущения в Братството, които се дължели на Лулчев. Тогава става един инцидент - побоят срещу Учителя през 1936 г. Това нещо го научих след като се върнах в България. Тогава ми дадох да прочета една беседа на Учителя, която е държал по него време и разбрах какво предметно учение е дал на учениците. В тази беседа се казва: „Един адепт праща един свой ученик при един военен да му удари един плесник. Но военният му удря два плесника. След туй го праща при един брамин, за да го удари. Удари го, но брамина вдига ръка да го удари, но не го удря, не му връща плесницата. Праща го това при Учителя на Бялото Братство, за да го удари, но Той стои спокоен, абсолютно нищо не реагира“. Тук Учителят дава методите как постъпват адептите на различните школи. А тук на Изгрева побоят, който беше станал, той бе инсцениран, нагласен от двореца, за да се докаже на Лулчев, а и на другите, че Петър Дънов няма никакви окултни сили. И когато става този двубой Учителят ги разпръсва всички и остава сам. Учителят е очаквал този момент, макар че след това става голямо смущение в братството. Но с този акт двореца си подписва сам присъдата. Всичко беше изметено от комунистите след като дойдоха на власт след 9 септември 1944 г. Всичката тази сган, която тровеше цялата политическа атмосфера на България заради своите политически цели и кариера изчезна от България. А и Лулчев имаше вина за този побой. Предстояли големи политически размествания и Учителят ка-

зал на Лулчев да не се слага Цанков за министър-председател. Той го предал на царя, но едновременно се похвалил тук и там, разчуло се и тогава решили да си отмъстят на Дънов.

Веднъж на поляната след беседа Лулчев събира своята група от Упанишадите и им говори. Говори им и обяснява какво е искал да каже Учителят в беседата си. Учителят погледнал групата и казал: „Това змийско гнездо ще се разтури“. И след време се разтури. Но дойдоха хора отвън и те го разтуриха като убиха главната змия.

Веднъж седим с Учителя на Изгрева и виждаме, че Лулчев бие един от своите последователи от Упанишадите. Това бе Йордан - шофьора. Учителят го посочи: „Виж как той постъпва с него! Но много по-жестоко външният свят ще постъпи с него“. Така и стана. Осъдиха го и го убиха. Виждах как Мъдрецът най-малките факти, които стават посочваше как ще се проектират в бъдещето. Това вече не ме изненадваше, но ме учудваше.

Лулчев е питал Учителя за кармата си. Казал му: „Искаш ли да ликвидираш с кармата си този живот!“ Лулчев отговорил: „Искам“. Тогаз този живот ще го жертвуваш.“ И наистина когато той се раздели с мене в Общественията безопасност на прощаване ми каза: „Аз този живот ще го жертвам!“

Ако трябва да бъдем справедливи, ние не можем да отречем нещата, които стават вътре в природата. И Злото има своята мисия. Учителят казва: „И Злото работи за Доброто. То приготвя пътя на Доброто. То тори почвата, за да се посадят семената на Доброто.“ Затова ние не трябва да имаме тази омраза към Злото. Трябва да имаме погледа на Мъдрецът, за да си изясняваме нещата. Ето аз ще ви кажа една формула, която ми каза Учителят тогава: „Всичкото, което се случва в живота се преобръща за Добро.“ Тази формула на космическото братство е много важна. Когато понякога мислим, че постъпките на известни хора към нас не са нищо друго освен Зло, то накрая излиза, че те са за Добро.

Пример: Ако вършиш и пред тебе има една бездна и ако паднеш в нея от тебе нищо няма да остане. Но ако преди да паднеш в бездната си счупиш крака, то ти няма да паднеш в нея. Значи те спасяват от голямото зло, като природата ти дава по-малкото зло, за да те предпази от по-голямото зло. Затова нещата трябва добре да се прецизират, оглеждат и преценяват. Поради тези причини много хора в братството имаха голямо ожесточение срещу Лулчев. Лулчев имаше положителни качества, които Учителят ги използваше, за да върши своята работа.

Само Учителят можеше да работи с тези сили на Доброто и Злото като космически сили. Само Космическият Учител може да ги управлява. Много хора от братството бяха фокус на тези сили. Тези сили имат свои проекции. Те обикновено се фокусираха върху някои хора, те тръгваха и изпълняваха, свършваха своята роля и след това биваха освобождавани от това задължение. А други не можеха да изпълнят своята роля и се отказваха. Учителят беше много строг, когато даваше съвети, но някои не желаеха да ги изпълняват. И затуй един ден Той в клас каза: „Туй нещо, което Аз съм казал, не само че добре не бе предавано, но и не бе изпълнено. И затуй нещо ще се държи сметка.“ Тогава много добре се разбра за кого се отнася. Отнасяше се за Лулчев, който в това време стоеше прав в салона, а всички други бяха седнали на столовете, макар че пред него също имаше стол за сядане.

Лулчев никога не смееше да реагира на Учителя. Беше много внимателен към Учителя. Той знаеше, че всяка негова реакция ще се отрази на отношението му към Учителя и няма после да има възможност да поучава другите. В Тъмната Ложа това е закон: „Силният се подчинява на по-силния, за да

може да владее по-слабия."

В резюме можем да кажем, че Лулчев беше много смел човек и решителен. И когато предприемаше известни неща пред нищо не се спираше. Значи в него имаше известни качества, които го издигнаха като крупна индивидуалност. Пък имаше и известни недостатъци, което е напълно естествено. Високите върхове граничат с големите бездни. Затуй той беше един инструмент в ръцете на Учителя. Той си е служил с него, за да може спокойно да върши своите видими и невидими операции. И за мен беше учудващо, когато Учителят на времето ми каза „Това е кучето, което ще пази котвата“. А това е било към 1922 г. Ето как Учителят очерта пътя и ролята, която има да изиграе тази личност в следващите 22 години. А че той Лулчев не изпълни това, което му бе казал Учителя точно и на време, затова нарушение той си понесе заслужено. А ние го чухме в салона от устата на Учителя. И след това видяхме да дойдат онези, които го наказваха за непослушанието му към Космичния Учител, Който управлява Доброто и Злото. Те дойдоха, съдиха го и му отнеха живота.

Сега ще ви разкажа едно трагично съдбите в живота на Лулчев. Той беше женен за дъщерята на един генерал - Станчо Радойков. Дъщеря му се казваше, т.е. дъщерята на генерала се казваше Гела-Ангелина Радойкова, която бе съпруга на Лулчев. Тя била убита на 18 май 1930 г. с тесла от нейната прислужница и майка ѝ с цел да ограбят накити от злато. Прислужницата се казваше Марина Тимева, а майка ѝ Станка Тимева. Лулчев бе арестуван и се съмняваха, че той е извършил убийството. Но след това прислужницата и майка ѝ бяха разкрити, те признаха за убийството и бяха съдени. Месеци преди това Лулчев е посъветвал жена си да се махне от тази къща, защото може да бъде убита. Той бе предсказал смъртта ѝ много преди това. А това се знаеше и затова отначало смятаха, че той е убиецът на жена си. А каква е цялата развръзка в случая? Веднъж в разговор Лулчев ми каза: „Моят бабалък, т.е. моят тъст се казваше Станчо Радойков, който заедно с капитан Харламов беше разгонил един събор на Бялото Братство в Търново. Заради това си престъпление-нарушение от рода му не остана нито следа, защото генерал Станчо Радойков загива по време на атентата на църквата „Св. Неделя“ на 16 април 1925 г. Жена му умира. По-късно и дъщеря му загина. Аз бях свидетел на тези два случая“. Този случай обяснява много неща и предупреждава онези, които в дадени моменти стават слуги на онези, които работят срещу Бялото Братство.

За Любомир Лулчев казахме много неща. За него могат да се кажат още толкова неща. Към мен имаше изключително добро отношение. Той беше един актьор от сцената по времето на Школата на Учителя. Днес не остава нищо друго освен да му пожелаем мир на душата.

65. ЕЛИЕЗЕР КОЕН

Сега ще ви разкажа интересен пример от моя живот. При последният събор на Братството, който стана в Мърчаево, срещу мен на масата седеше Елиезер Коен. Там до него беше Томалевски и една сестра, която минаваше за голяма ясновидка. Коя можеше да бъде освен Николина Балтова. Елиезер обели една ябълка, раздели я с ножа на две, даде ми половинката и ми каза така: „Ти трябва да отидеш в затвора.“ Отначало не можех да разбера нищо. Но след като изядох половината ябълка, която той ми даде постепенно в мене се събуди ярост от тези негови думи. Аз скочих и напуснах масата. Чаках да се освободи Учителят. Накрая отивам при Него и Му казвам: „Учителю, знам толкова закони от Вас, но този еврейин ще го разсипя и ще го унищожа“.

Като избъвах това, което беше в мен, Учителят тропна с крака си и ми каза: „Ти не си прав. Човек, който няма врагове не може да расте и прогресира в живота си. Ти се радвай, че имаш врагове. Ти ще го поздравяваш.“ Наистина закана на Елиезер Коен се сбъдна. Аз наистина бях арестуван и заедно с Лулчев преспахме една нощ в Обществена безопасност. Спаси ме Учителят и балтона на Учителя. Елиезер по-късно се опълчи против Изгрева, Братството и Учителя. Всички го намразиха. На всички правеше силно впечатление, че единствено аз го поздравявах. Тогаз разбрах каква динамична сила има този закон. Дори Учителят ми каза още: „Има светии, които търсят начин как някой да дойде от черните адепти, та да ги обиди, оскърби и унижи, за да им дадат материали за работа, за да могат да превърнат Злото в Добро.“ Ето така Учителят даде този велик закон. Да искаш да простиш и да искаш извинение на тези, които си обидил е нещо велико. Но да простиш на тези, които са те обидили е нещо по-велико. Затуй Христа даде този закон: „Боже, прости им, те не знаят какво вършат.“ Значи Той не пожела да извика онези окултни сили и стихии на Небесните легиони, за да ги помете. Но остана верен на онзи принцип на жертвата. Затуй разликата между Тъмната и Бялата ложа е следната: При Бялата ложа водачът винаги се жертва, за да живее в душите на хората. Всички Учители са били избити - и Буда, и Орфей и Христа. Само Учителят вече, който стои над Доброто и над Злото, Той не попада под този закон. Ние бяхме свидетели, как Той си замина напълно естествено.

При Черната ложа е обратното. Водачът живее и се избиват милиони хора заради него. Той и физически живее. Когато четох мемоарите на Наполеон, когато е бил на заточение на остров Елба, той идва до едно велико просветление и казва на един от своите приближени графове, който го е записал в спомените си: „Действително Исус Христос не беше от този свят. А ние, Цезар, Александър Македонски и аз създаваме империи, които пропадат, а Неговото царство не пропада, защото почива на закона на Любавта“. Значи този гигант Наполеон идва до едно прозрение. Той е адепт. За да му поверят една такава задача това никак не е случайно.

Трябва да подчертаем, че човек когато отрича или критикува един факт, той не знае какви са дълбоките намерения на Живата Природа. Иначе има опасност ние да отречем Великата Разумност в природата. В природата има една Велика Разумност, която направлява нещата. Или това е Космичното Братство, което има за център Звездата АЛФИОЛА.

Когато отричаме и отхвърляме означава, че или ние не сме осведомени или сме заинтересовани в нашите съждения, които проектираме към даден човек. Ние не знаем каква роля изпълнява този човек.

Накрая ще се спрем с примера на Елиезер Коен. Повече от 20 години той беше на Изгрева. Целувал е хиляди пъти ръце на Учителя. Слушал е стотици пъти Словото на учителя. Написал десетки статии в „Житно зърно“ по идеи от Словото на Учителя. Беше един от най-активните от нашето поколение. Но след този случай в село Мърчаево, няколко месеци след като си замина Учителят от този свят, той се отрече от Братството, отрече се от Учителя и се обяви срещу всички ни и дори ни заплаши, че трябва да бъдем всички избесени. Това го има като документ в един протокол. След няколко месеца той се разболя от рак на черния дроб и почина. А ние останахме и сега трябва да пишем и този случай като илюстрация на онези закони, които ни даде Учителят.

66. ЛИТЕРАТУРНО ТВОРЧЕСТВО НА ИЗГРЕВА

В един от разговорите край седемте рилски езера Учителят се изразява така: „Моята задача е да ви предам Божественото учение. Вашата задача като ученици е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на всички народи. Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това учение. И българския народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи“.

Горната мисъл на Учителя ме е занимавала години наред. Особено когато бях студент по философия. Много пъти в нашите частни разговори съм говорил с Учителя за издаването на едно съчинение, където да бъде изложено учението на Учителя в една достъпна форма, чрез която учението да бъде разбрано от всички обществени среди и категории съзнания. Учителят подкрепяше тази моя идея, като ме подканяше да събирам материали, но със самото отпечатване на такъв труд да изчаквам подходящи моменти. Даже като се върнах от чужбина, след като имах вече доста събрани материали, Той пак ми подчерта, че не е още подходящ момента за излизане на такъв труд. Разбира се дълбоко в душата си интуитивно долавях, че този труд ще излезе на бял свят. Както подчертах в предшествуващите глави, още през 1924 г. Учителят ме насочи да работя с брат Боян Боев. Тази мисъл на Учителя намери приложение най-напред в едно съчинение, което брат Боев състави от обилните материали, взети от беседите и от неговите частни разговори с Учителя, под заглавие „Учителят за образованието“.

При издаването на това съчинение аз взех живо участие, даже по внушение на Учителя написах един предговор на книгата, в който Учителят също взе участие.

През 1924 г. Боян Боев беше дошъл за събора и макар, че аз познавах неговите статии във „Всемирна летопис“, но не го познавах лично. Запознах се с него и тогава Учителят ми обърна внимание, че в бъдеще ще работя с него. Боян беше събрал всички материали, които ги беше писал и бяха разхвърляни по различни списания, особено във „Всемирна летопис“. Като ги събра аз видях, че от тях може да излезе едно крупно съчинение. Отидох при Учителя и Го помолих да ми съдейства. Той извика Боян и мен на един разговор. Този разговор ми направи колосално впечатление. Видях тази широта на Учителя, тази дълбочина и перспективност на бъдещето. Той буквално го каза така: „Бояне, няма да пишеш в тази книга думите Бог и Господ. Това са понятия, които са малко изтъркани. Ти ще пишеш за Първата причина, за Космичното начало и въобще ще избягваш тези думи Бог и Господ, защото няма да я четат интелектуалците и учителите. А тази книга е предназначена за учителите“. Туй го запомних.

После ни каза, да не ходим с този материал при Сава Калименов, който имаше печатница, защото щяла да излезе като някаква брошура. Понеже това издателство нито форма може да предаде, нито да я отпечати както трябва. Учителят възложи на Неделчо Попов и на мен да я издадем и да намерим художник за корицата.

Учителят ме накара да напиша един предговор за тази книга. Сега искам да разкажа за този предговор. Спомням си, че една вечер отидох при Учителя да Му прочета предговора на книгата, която Той лично ме накара да напиша. Става въпрос за книгата „Учителят за образованието“. След това ми каза: „Сега Аз ще ти диктувам началото на предговора. Ще пишеш туй, което Аз ти казвам.“ И наистина началото на предговора и принципните неща са по-

ни от Учителя. Те не са сложени в кавички като Негова реч, защото се случи следното. След като Учителят ми продиктува началото на предговора ми каза: „Методи, сега можеш да го публикуваш.“ Протестирах: „Учителю, аз няма да се подпиша под този предговор, защото той не е мой, а Ваш. Аз съм дал техническата част на предговора, а другото е от Вас“. „Методи, слушай какво ще ти кажа. За тези твои рога и за този твой докторат са дадени много средства. Ти с тия рога и с твоя докторат трябва да отваряш пътя на Учението“. Тогава разбрах, че този митически доктор на философските науки, който е създаден - това е моя милост и че имам рога и дадена задача, да мога с тях да отварям пътя на Учението. Думите на Учителя нито ме обидиха, нито ме поласкаха. Затова не са поставени думите на Учителя в кавички. Вие виждали ли сте животни с рога? Например овен с рога, пръч с рога, бик с рога, изобщо самец с рога. Рогата му не са само за красота и мъжественост, но те му служат и за бой, за да си проправи пътя към самката, за да я оплоди и да се роди потомство. Ето такава беше ролята на тези мои рога - доктората. Да проправя път. И после се убедих в това когато почнах да пиша моите книги за Учението, които излезнаха в Париж, когато в България имаше комунистическа диктатура и цензура.

Първата част на предговора е от Учителя, а след трите звездички от стр. 6 е мой технически текст, както и следващите страници. Даката е 1 януари 1943 г., София. Тогаз бе диктуван от Учителя този предговор. Художникът на корицата не бе от нашите среди. Бе отвън и бе му платено. Тази книга премина между българския народ. На нея не бе определена цена. А Боян Боев написа, че тя ще се продава по нов начин: съобразно Учението. Кой колкото може и колкото поиска след получаването ѝ може да заплати за нея. Тя бърже се разпродаде, понеже там са третирали въпросите за новото образование и новото възпитание. С тази книга се даде път за моето сътрудничество с Боян Боев.

Преди заминаването на Учителя от физическия свят, Той също така ме насочи да работя и с брат Борис Николов. Тези двама братя, които със своята преданост към Учителя и със своята ревност към прилагане и разпространение идеите на Учителя, а също и под давлением на Учителя, намерих като най-добри сътрудници за едно колективно творчество.

Учението на Учителя не е някаква научна доктрина или някакво религиозно верую, и то пък някакво обществено течение, което да засяга специални категории съзнания. Напротив, то включва целокупния живот.

Горните обстоятелства налагат при излизането на едно съчинение, което да даде една закръгленост на общия мироглед на Учителя, да вземат участие в това съчинение няколко души, като по този начин ще се даде на целокупността на учението. Отдых и споделих с Боев. Интересно е съпадението, което съществуваше между брат Боев и мен. Брат Боев също е мислил за подобно съчинение ред години, без да е споделял тази мисъл с други. Обясних си защо Учителят ме възпираше, докато беше във физическото си тяло да издадем подобно съчинение.

Външната обстановка бе такава, че трябваше да се работи под знака на мълчанието, иначе книгата нямаше да излезе. През време на бомбардировките над София ние отивахме и отсядахме с Учителя в малкия дом на Мария и Борис. Той ми даваше да разбера, че с тези хора имам да върша една важна работа. Значи това не е само един моментен акт. Но това е една подготовка от няколко години. Когато отивахме там, Той все мен викаше, за да Го придружавам. Беше създадена такава атмосфера, че с тези хора трябваше да работя. Когато с Боян Боев отидохме в Мърчаево и с Учителя споделихме наша-

та идея, Той ни изслуша и каза: „Вие двамата тази книга не може да я издадете. Трябват ви още двама“. Ние се спогледахме. Започнахме да изброяваме подред приятелите, които имаха перо на писатели. Учителят мълчи и не одобрява. След като изброихме всички ние вдигнахме рамене безпомощни. Той само продума: „Рекох, повикайте Марийка и Борис!“ Ние се зарадвахме, отидохме при тях, споделихме идеята и поръчението на Учителя. Започнахме да работим върху книгата няколко месеца след заминаването на Учителя.

Това съчинение е трябвало да бъде един колективен труд на четворката: брат Боев, брат Борис Николов, сестра Мария Тодорова и аз. Когато споделих тази идея с тях, непосредствено след физическото заминаване на Учителя от нашата планета, те така спонтанно прегърнаха тази моя инициатива, че бях твърде изненадан. С такова вдъхновение, с такава любов се заехме да работим усилено в това направление. Цялата тази работа така се нареждаше, че се чувствувахе не само намесата на Учителя, но и подкрепата на много наши заминали приятели, които със своята творческа мисъл подпомагаха тази велика идея. Тази книга ми разкри една велика тайна - тайната на колективното творчество. Действително при колективното творчество се образува един общ дух, един общ критерий, една изискана прецизност.

Преди да направя краткото изложение за излизане от печат на книгата „Учителят“ ще дам някои допълнителни сведения.

По това време най-вече в по-интелигентните среди на братството - в средите на творческите натури, изникна една идея за създаване на един просветен съвет. Тази идея беше внушена от брат Георги Томалевски. Той е един от доста надарените братя. Притежава перото на един талантлив писател. Външният му вид е твърде симпатичен - рус, синеок, с добре оформена глава и високо чело. Завършил физико-математическия факултет и е по професия бивш гимназиален учител. Брат Томалевски имаше амбицията от този просветен съвет, чрез различни секции да образува една Духовна академия.

Георги Томалевски бе направил една подробна програма за духовна академия с три факултета: Общ, Младежки и Неделен факултет. Трябваше да бъдат призовани бившите ученици на Учителя за лектори. Но това не стана, да се създаде институция, че да се раздават дипломи за завършен факултет и лекторите да се явяват с бели дрехи и с бели тоги. В миналото, всички секти, които са се създавали са имали за обект в дадени среди дадени съзнания и така са могли да се образуват кръжоци и академии на щайнеристи, теософи и т.н. Когато се говори за Учението на Учителя тези рамки не само са вредни и излишни, но са и пагубни. Християнството създаде йерархии и църква. Учителят по този случай каза: „Когато дойде Божественото, човек ще си бъде на мястото“. Тогава петелът ще изпее най-хубавата си песен. Славейт ще провъзгласи най-хубавата зора, то слънцето като блесне, ще огрее навсякъде - първо върховете и после долините. Затова Учението на Учителя не може да върви по пътя на ограничението, защото то е като слънцето, което огрява всичко. Усвояването на Словото ще става като всеки сам си чете Словото. А общението между съидейниците ще става чрез Словото. Когато един Учител идва на земята Неговата Мисъл е толкова могъща, че обгръща цялата земя. Тя действа върху аурата на земята. Всяка религия или философия има свое поле и своя банка в пространството, това е нейния агрегор. Когато една държава пропада и нейния агрегор в пространството пропада. Щом една банка фалира и фирмата фалира. Затова, когато Учителят дойде, Той със Словото си атакува агрегора на духовенството и църквата. След туй Той атакува агрегора на държавата, на нейните закони, които не са създадени съгласно Висшата справедливост. Аз четох една брошура на един поп, който беше писал сре-

шу Учителя. Интересно бе, че този поп беше се добрал до същината на нещата. Той разказва, че мнозина мислят, че господин Дънов говори легенди и приказки. Нищо подобно. Когато Той каже една мисъл и я проектира, Той раздрусва Светата църква. Той проектира друга мисъл към обществото и раздрусва всички обществени устои на обществото. И като пример попа дава една случка, когато той е присъствувал на беседа на Дънов, Който дал следния пример: „Един Учител се влюбил в една учителка в гимназията, написал любовно писмо и понеже го е било срам, го дал на един ученик да го занесе на учителката, но наместо в учителя, който е написал любовното писмо, учителката се влюбва в ученика, понеже всяка седмица той ѝ поднасял по едно такова любовно писмо. А на писмото нямало подател и учителката помислила, че писмото е написано от ученика. Какъв е извода? Не ви трябва никакви посредници между любовта и човека. За какво говори господин Дънов? Говори за Светата църква. Той не иска тя да бъде посредник между човешката душа и Бога. Той я отрича напълно“.

Ето така този поп беше виждал ролята на господин Дънов. Ето така той по един негативен път се ползва от Учението на Учителя. Всичко, което става днес е плод на могъщата мисъл на Учителя. Тук не може да става въпрос за академия или институт. Това означава да се сложат лектори, преподаватели, доценти и професори, които да бъдат посредници между Учението на Учителя и човека. Това е изключено. Това Учителят няма да позволи. Учителят бе казал: „В древността посветените криеха знанието, защото много малко беше хляба в него. Днес Словото се излива преизобилно, както слънцето дава светлината си. То не може да се скрие, защото то действа върху душите на човека“.

На първо време аз не вземах участие в този съвет, защото исках да бъда свободен и осъществя онези инициативи, които лично съм споделял с Учителя и Той ги е одобрил. В този съвет влизаха много наши приятели-висшисти. Един от практическите двигатели в този съвет беше Неделчо Попов, който впоследствие стана технически уредник на книгата „Учителят“.

Неделчо Попов, който работеше в Държавната печатница, от дълги години познавах и го привлякох към себе си с мисълта, че той ще бъде действително един добър работник за делото, което в последствие се оправда. Този млад енергичен момък, пълен с практически инициативи, създаде на Изгрева една скромна печатница, която на времето изигра много важна роля при отпечатване беседите на Учителя - отпечатаха се повече от 50 тома от неиздадените беседи.

Просветния съвет организира изнасянето на сказки, които трябваше да третират Учението на Учителя и неговото приложение. Аз също съм изнасял сказки по астрология.

Неделчо Попов го познавам много отдавна като студент през 1924 г. когато като студент по философия ходех в една вегетарианска гостилница да се храня. Виждах го там. Той беше ученик и бяха съученици с Тодор Живков в училището по графика. Още като го видях направи ми впечатление неговата бърза съобразителност и разпоредителност. Той е роден в едно от красивите кътчета на Родопите. Произхожда от скромно семейство, лобознателен е, не е имал условие да учи висше образование, приел са го в графичното училище, но са го оценили, че действително може да върши работа. Дойде време да бъде назначен за главен оценител в Държавната печатница. Това е една много важна длъжност в печатницата, която определя цената на изданията и какво да се печата. Беше отличен приятел. А Борис Николов му измисли този прякор „гълъбът“, защото от него лъхаше една невинност в погледа му. А имаше

такава практичност, която водеше до важни резултати на физическия свят. Когато възприемаше дадена инициатива, той имаше необходимата постановка да я реализира докрай. Ползваше се от голямото разположение на Учителя. Неделчо винаги водеше Учителя на концерти, както и ходеше на екскурзии с него. Имаше условия да бъде винаги до Учителя. Той беше много популярен и имаше симпатиите на всички. Беше мек по характер и крайно общителен.

Във въпросния съвет взимаха участие и брат Боев и брат Борис Николов. Аз се отнасях твърде критично към дейността на този съвет, както и към неговия състав, който не обещавахе никакви големи резултати по отношение разпространението на учението.

Отначало беседите се издаваха на много места. Отначало онези, които бяха заангажирани с печата гледаха своите материални интереси и изгода и после Учителят ги отстрани. Такав беше примерът с Лазар Котев. За различieto при печата на беседите се дължи на това, че нямаше подготвени хора. Аз бях направил следният опит. Аз бях подвързал беседите така, по три тома - сряда, петък и неделя, както са изнасяни по дати и години. По този начин може да се види през една седмица какво Учителят е говорил. Да се види как слиза Духа чрез Словото и се проявява в една седмица, т.е. в сряда, петък и неделя. По този начин аз направих 24 големи тома, като ги подвързах беседите така както са излизали по седмици. Подвързах ги с кожена подвързия с златни букви. При направения обиск през 1957 г. милицията ги взе всички.

Сега ще слезнат много готови души от Невидимия свят и ще вземат в ръцете си цялото Учение. Слънчевите Деви ще слезнат от Нептун. Синовете на Мъдростта ще слезнат от Уран, а Синовете на Истината от Плутон. Ние нямаме представа от нашата Слънчева система. Ние смятаме, че както живота на земята е изразен, по същия начин трябва да е изразен и живота на другите планети. Това не е така. В природата също има закони, които не са вечни. Има някои, които важат тук, но в други системи не важат. Има определен план на Небето и има същества, които го направляват. Учителят предава един пример как един човек убеждава един турчин в християнството. Този турчин възприел някои положителни страни от християнството. Но когато са му разказали за инквизицията, която избила 60 милиона човека в името на Христа, то този, който му проповядвал помислил, че турчина ще се откаже. Но за негова най-голяма изненада турчина казал: „Сега видях силата на Учението. Въпреки всички тези мистификации, които са вършени и накрая Учението не е загубило силата Си, означава че има нещо велико“.

Същото е и с Учението на Учителя. Той няма да Го остави. Няма сила, която ще го спре. Учителят казва така: „Аз за вашият личен живот един косъм от брадата си не давам, но за Учението всичко е предвидено и вратите Му са отворени навсякъде“. При друг случай Учителят казва: „Божественото е движение без реакции и съпротива. Всяко нещо, което има реакция показва, че не е Божествено. То не съдържа Цялото, то е частично. То е едно отражение.“

Извода е, че един просветен съвет не е фактора, който разпространява Учението на Учителя. Учението на Учителя се разпространява чрез Светлината, чрез Виделината в Духовния свят и чрез Славата на Божествения свят.

Една от главните творчески инициативи на просветния съвет беше изнасянето на редица цикли от сказки в нашия салон, в които и аз взех живо участие. Но когато този съвет се опита да издаде нещо по-голямо, например някакъв труд за учението, се оказа крайно неподходящ за подобна задача. Един пример, който ще подчертае същата мисъл е следния. Взе се инициатива за издаване на едно томче под заглавие „Новото човечество“, съдържащо няколко беседи от Учителя. Просветният съвет взе решение на това томче да се на-

пише един предговор - колективно. След дълги дискусии и проекти, лицето, което предложи идеята за този предговор първо се отказа от този предговор, поради обстоятелството, че мъчно могат да се координират усилията на няколко души, вследствие липса на една идейна линия, която да ги обединява. Това бе Георги Томалевски. Този малък факт за лишен път ме убеди, че един голям апарат, какъвто представляваше просветния съвет, не може и не е подходящ за създаването на едно съчинение, особено по отношение излагане учението на Учителя.

Тайната на колективното творчество стои в това: първо трябва да има една централна идея, която да ги обединява, но тази идея в самата си същност трябва да бъде безспорна. Тя трябва да създава спонтанно във всички едно единомислие. Второ, не трябва да има абсолютно никакво съмнение, не само по отношение нейната същност, но и по отношение нейното приложение. Друго важно обстоятелство е, да има едно ниво на интелигентност, която по своята характерност взаимно да се допълва. Участниците в колективното творчество трябва да претърпят до минимум личния елемент, иначе висшите творчески енергии не могат да преминават през гъстата материя на личните амбиции и домогвания.

67. КАК БЕ ИЗДАДЕНА КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“?

При особени обстоятелства излезе тази книга. Тя може да има своите слабости - технически и други. Но за българския народ е много ценна. Аз бях на мнение, тя да бъде наситена повече със Слово на Учителя и тъй стана. На интелигентните казвам така: „Има два вида пчелен мед: единият е центрофугиран и само е мед. А другият е с питата и восъка, който е много по-ценен - с друг аромат и с друго съдържание. С тази книга е същото. Има и от единия и от другия мед. След 1945 г. не можеше да се отпечатаат книги. Трябваше специално разрешение. И аз в дълбочината на душата си търсих всички възможни пътища тя да излезе от печат. Тогава аз имах един висок пост в държавата, изпълнявах важна служба, бях директор в Министерството на финансите. Тази дирекция, която оглавявах, тя изготви клаузите по финансовите въпроси за мирните договори след 1945 г. След туй кредитирахме фабриките преди да бъдат национализирани, а след като ги национализираха тя имаше за задача да изготви законите за самоиздръжка на предприятията. Това падна на моите плещи. За мен беше голяма изненада да изпълнявам този пост, защото нямах такива амбиции. Но в последствие се убедих, защо се наредиха нещата така, че да заема тази служба. В мен залегна убеждението, че аз съм на този пост, за да издам книга за Учителя. Финансовата част на книгата бе осигурена. Борис Николов даде всичките си спестявания около 680 000 лв., а неговата сестра Цанка - 160 000 лв., а един друг брат, който изобщо не знаеше, че ще излиза книга, предложи на Борис 240 000 лв. да се отпечата нещо от Учителя. Тези пари бяха достатъчни.

Книгата трябваше да има разрешение за печат. Този човек, който даваше молбите на министъра, за да ги подпише и да се получи разрешение за печат беше мой приятел, беше „звенар“ по политически възгледи, кротък и симпатичен човек. Аз изпращах Неделчо Попов много пъти до него, но без резултат. Веднъж този приятел ме срещна и каза: „Моля те, освободи ме от тази задача, защото ще имам големи неприятности. Ти знаеш какво е отношението на властта към туй Учение“. Аз се съгласих. Министерството на културата, което беше новосъздадено се оглавяваше от Димо Казасов, който даваше разрешение за книгопечат. Ето как се наредиха нещата по необикновен начин.

Този мой приятел - „звенар“, който докладваше на министъра се разболява. Един ден в Министерството пристига под същото име Казасов, племенник на министъра, който заема мястото на този приятел по време на заболяването му. Замества го временно. Той дойде при мен един ден и ме помоли да изготвя закона за самоиздръжката на тяхното книгоиздателство. Веднага блесна в мене тази мисъл, че аз не случайно съм поставен на този пост. След два дни изготвих закона и му го предадох. Помолих го: „Имам една книга „Учителят за образованието“. Искам да имам разрешение за печат“. Усмихна се. „Това е най-лесната работа. Дайте си заявлението“. След два дни той ми носи разрешението за печат като нямаше никаква представа каква е тази книга. На мен ми падна воденичен камък от шията. И трябваше да се пази в пълна тайна.

Извиквам Неделчо Попов и го завеждам на мястото, където е поставено тялото на Учителя и му казвам: „Неделчо, ти си ми верен приятел. Досега абсолютно никакво обещание не съм искал от теб. Сега ще ти поверя една тайна, но искам, при тая сестра, при която живееш - Николина Балтова никаква дума да не продумваш. Също и с жената на Славянски, към която имаш слабост да споделяш всичко да не говориш нищо. Пълна тайна ще пазиш. Ти си главен оценител, а аз съм директор. Прави, струвай, имаш пари за печат, имаш разрешение за печат, но книгата трябва да излезе. Ще се закълнеш пред гроба на Учителя.“ Той се закле. Взе ръкописа на книгата. Минаха месеци. В държавната печатница се правеха клишетата за снимките. А в една от големите печатници се печаташе книгата. Всичко вървеше тихо и мирно. Не усети никой. Нито дявола, нито ангелите. Най-после книгата излезе. Беше много трудно, но благодарение на неговата съобразителност излезе към 5000 тираж.

Борис Николов взимаше участие в просветния съвет. Мен ме нямаше там. На едно събрание се повдига въпроса, че е необходимо да се отпечата книга на Учителя. Борис вдига големите си ръце и казва: „Такава книга едва ли може да излезе след хиляда години.“ На следващия път, когато се събира просветния съвет Боян и Борис поднасят на всеки член от съвета по една книга. Подаряват я и като им ги подариха книгите, то направиха от тях най-големите си врагове. Всички изпадат в ужас. Как е възможно, преди една седмица Борис да говори едно, че такава книга ще излезе след хиляда години, а тя излиза само след седем дни. Голяма реакция, голям шум, големи критики и страхотен хаос. Като видях това казах на Борис: „Борисе, аз не съм в Братския съвет, но понеже аз движих тази работа, на следващия ви съвет ще им изнеса един доклад и ще изясня всичко.“ Аз отидох с твърди крачки и със смело слово можах да обясня нещата, всички слушаха, но скърцаха със зъби. Всеки мисли, че е пръв над останалите. Главната агитаторка на този смут беше жената на Славянски - Люба. Всички интелектуалци смятаха, че са пре небрегнати, излъгани и измамени.

След като взех разрешение за печат, след една година излезе книгата. Корекциите правихме с Боян Боев заедно. Работехме денонощно и трябваше да се крием. А при Боян Боев непрекъснато идваха хора. Как не разбраха, аз още се чудя.

И Неделчо Попов понеже е малко щестлавен каза: „Дайте да направим сега една витрина в София“. Умолявам го. „Недей сега, каква витрина ще правиш сега в тия мътни времена?“ „Аз ще движа тази работа“, не отстъпва Неделчо. Не се минават пет дни и звъни телефона ми в кабинета и се обаждат момчето, племенника на Казасов, който преди една година ми донесе разрешението за печат на книгата. Казва ми: „Д-р Константинов, моля ви дайте един екземпляр от книгата, защото сам министъра иска да види книгата, за

която Вие искахте разрешение". А веднага съобразих: „Книгата не е за пропаганда, а за вътрешна консумация, за абонати, един вид възпоменателен сборник, който интересува нашето общество." Той затвори телефона и извика Неделчо и го заключих в кабинета, за да не обърка нещо. Ако има нещо да питат мене. След двадесет минути се обаждат отново племеника на министъра. „Пратиха няколко човека в София да я търсят, но не можах да я намерят къде се продава". „Нали ви казаха, че не е за пласмент, не е и за външна пропаганда и затова я няма." „Но министъра иска да я види!" „Дайте ми министъра!" А пък аз Димо Казасов го познавам. Бяха му издали една книга в Полша. Аз също бях помогнал на издаването ѝ. Разговаряме с него. „Добър ден, как сте със здравето?" „Една книга да ми дадете от тези, които разрешихме". „Тя не е за пропаганда". „Защо не ѝ лъжете. Снощи в Министерския съвет разглеждаха тази книга и с лук ми търкаха носа. Казват ми, че съм твърдял, че няма хартия за вестниците, а позволявам да излезе тази книга." „Господин министър, странно, в България няма още цензура. Искаме да излезе една книга, разрешава се. Защо е тази олелия?" „Константинов, недей повече да ме разиграваш, защото лично Георги Димитров ме вика на доклад за тази книга, който сега е министър-председател." Аз виждам, че е сериозна работата и му казвам: „Утре ще ви дам от нея."

Отивам при един мой приятел Папазов, който имаше връзка с един от министрите. А пък Казасов се съветва с него и бил в течение на този въпрос, защото Министерския съвет се е занимавал с тази книга. Имало доклад за нея и отдолу стояла забележка. „Как е възможно под носа на министъра на финансите доктор Константинов да издава такава книга?" Казасов отива на доклад при Георги Димитров. Преди това Трайчо Костов е замествал Георги Димитров, който бил в годишен отпуск. Той е дал големи кредити за министерството и Георги Димитров не е бил доволен от него. Но когато Казасов дава доклада за книгата, то Георги Димитров казва: „Дълбока архива". Вечерта пак се повдига въпроса пред Министерския съвет за книгата. Обаче Георги Димитров става и много строго казва: „Престанете с този въпрос. Достатъчно врагове имате. Те са добри хора и не ги правете и тях врагове". И действително всичко утихва. В края на краищата аз бях уволнен от министерството поради тази книга. Всички платихме за нея.

Сега ме интересуваше как тази книга е отишла в министерството. По-късно една журналистка ми каза, как Антон Югов, който беше министър на вътрешните работи е носел тези книги под мишница и ги е турил над банките на министрите. И какво още установих. Неделчо имал наивността и глупостта да остави 100 книги в квартирата си, а те живееха под общ покрив с Балтова. А тя е една кокошка, като снесе едно яйце трябва да окряка навсякъде. Тръгнала с книги под ръка и от министерство на министерство и от министър на министър подарявала по една книга. Не е знаела, че е имало Министерство на културата и само на Димо Казасов не била дала и затова той не знаеше за тази книга.

Но за слава на Бога всичко мина без последствие. Аз непрекъснато заявявах, че в България няма цензура, че има пълна толерантност и няма дискриминация. Всички клатеха глава, че това е така. Но след няколко години нещата се промениха и дойде цензурата. На времето всички роптаеха срещу книгата. Реагираха защо и те не са включени. Но тя не можеше да излезе при този случай. Някои съзнателно или несъзнателно щеше да ни предаде. Ето днес 30 години от тогава няма свободен печат. А всяка година се правят обиски. Такъв беше направен на мен и ми взеха всички подвързани книги с кожата подвързия. Кога ще има печат за книгите на Учителя само един Бог знае.

Когато излезе книгата „Учителят“, Борис, Мария и Боян занасят по една книга в Горницата на Учителя и я слагат на масата Му в знак на благодарност, че е излязла такава книга. Били са в молитва. Изведнъж електрическата крушка в стаята светла, макар че са стояли пред масата и никой не е посегнал към ключа. Това е бил един невидим отговор и одобрение на Учителя към книгата. Аз не присъствах тогава там.

Книгата излезе на бял свят и тръгна по белия свят с името и образа на Учителя.

Бяхме отишли на Мусала Боян Боев, Мария Тодорова, Борис Николов и аз. В един момент им казах: „Сега като слезна в София ще бъда уволнен. Когато стоях там пазех равновесието. Щом дойдох тук с вас ще ме уволнят. Да знаеш, Борисе, ще дойда при тебе да работя като мозайкаджия.“ Действително бях уволнен. Предложиха ми друга незначителна служба в Министерството. Но понеже бях оглавявал много голяма служба, не поисках новата и налузнах. Започнах работа при Борис. Работех тежка физическа работа. За творческа работа имах много малко време. Употребих неимоверни усилия, за да подготвя моите книги.

68. САМОЗВАНЕЦЪТ

Във връзка с културните инициативи на просветния съюз ще споменем бегло и за френския център, който претендираше да възглавява Михаил Иванов. Просветният съюз беше си турил за задача да изясни отношенията между Братството във Франция и Братството в България. Във Франция действуваша три центъра. Единият център се направляваше от Михаил Иванов и Стела Белмен.

Михаил Иванов замина за Париж през 1937 година за световното изложение. В последствие той остава там с проект да следва в Париж. Амбицията на неговата приятелка Стела беше да измести центъра на учението от София в Париж, тъй като тя смяташе, че българският народ не е дорасъл да стане разпространител на учението. Тази сектантска идея тя искаше да прокара, като издигне авторитета на Михаил Иванов до фалшивата поза да играе ролята на Учител. За този център по-нататък ще има да говорим по-подробно.

Вторият център се образуваше от една група интелектуалци, които се наричаха „Екип дьо трамвай“. Участниците в тази група, хора просветени, не можеха да паднат под влиянието на Михаил Иванов, който не притежаваше онези необходими качества, чрез които можеше да им импонира. Не след дълго се образува и трета група, която се възглавяваше от брат Бертоли. Тя се оглавяваше от Niset.

Брат Бертоли - един крайно честен и добросъвестен италианец, по професия занаятчия, в контраст на М. Иванов не търсеше онези импозантни пози и жречески предсказания и закани, а напротив, под една скромна форма се стремеше да изложи практичната страна на Учението.

При така създадената обстановка във Франция, просветният съвет не можа да изиграе ролята на посредник, тъй като тези три центъра не само, че стояха на различни полюси, но всеки един от тях се стремеше да заеме първенствующо положение.

Учението на Учителя минаваше в една решителна фаза - то трябваше да бъде популяризирано както сред българския народ, така и в другите народи и в цялото човечество. Беседите на Учителя, които са най-главният източник за идеите на учението, представляваха един безбрежен океан от знания, от методи за работа, затова мъчно можеха да се представят пред външния свят.

Михаил Иванов смяташе, че формата, в която ги е дал Учителят била неподходяща да се представят пред крайно изискания поглед на Запада. Той смяташе, че чрез своите беседи, които не представляват подражание на Учителските, но някаква пародия от смесица на западния окултизъм и тук-там някои идеи от Безбрежния океан на знанието на Учителя, да разпространи учението на Учителя между романските народи. Разбира се правилно беше становището на просветния съвет, че един такъв не само несигурен, но даже и опасен начин, може да изопачи първичната чистота на учението на Учителя. В този човек беше вече сложена инжекцията на амбициозната мадам Стела да играе ролята на някакъв заместник. Просветният съвет в София в това направление не изигра никаква особена роля, освен няколкото престрелки във вид на писма, които се размениха между него и центъра на Михаил Иванов.

69. КОЙ КАК ПОСРЕЩНА КНИГАТА „УЧИТЕЛЯТ“

Тези обстоятелства, които излагаме по-горе ме държаха настрана от просветния съвет, да не вземам активно участие в неговата дейност. Вътрешно стоях на твърдото становище, което многократно бях проверявал в многобройните си разговори с Учителя, а именно, че трябва да се напише една книга, която да служи като врата за въвеждане на индивидите, обществата и народите във високоидейния свят на Учителя, в новия светоглед, който трябва да приеме човечеството. Тази мисъл ме ръководеше при изграждането архитектониката на книгата „Учителят“. Първият дял - животопис и творчество, имаше за задача да разкрие великия и гигантски духовен образ на Учителя, а вторият - идеи, разкриваше дълбоките съкровищници на знанието, което ни даде Учителят чрез Своето Слово. Така замислена книгата имаше за задача да въведе българския народ в същността на едно учение, което е имало съдбата, както в древността на окултните школи да бъде цапано, да бъде подценявано и отричано от всички онези заинтересовани обществени фактори, които постепенно губеха устоите си в съзнанието на народа. Това беше от една страна духовенството, от друга - казионата наука и трето - партийната държава. Няма да описваме онези творчески моменти, преживяни в тази малка група, която се вдъхновяваше изключително от чисти идейни подбуди, без всякакви комерчески или кариеристични намерения. Тази книга, като всяко зачатие се зачена в пълна тайна. Докато не беше излязла на бял свят, не беше станала достояние на никого, освен в тесния кръг от сътрудници. Когато книгата беше представена в просветния съвет от страна на брат Борис Николов, нейният външен внушителен вид е внесъл неописуема изненада. Най-силно били засегнати по-изтъкнатите личности, които имаха известно обществено признание в литературата или в музиката. В обществото около Учителя, както и в средите на българския народ книгата беше приета с отворени обятия. Нескончаемите отзиви, които постъпваха особено от будните души, бяха доказателство, че книгата не само оправдава своето съществуване, но ще изиграе и своята предначертана роля.

Какво силно влияние упражняваше книгата „Учителят“, каква силна светлина хвърляше в съзнанието на хората по отношение живота и идеите на Учителя, ще посочим като се ограничим само с два примера. Един известен наш професор - Димитър Кацаров, педагог, не само пред нашата общественост, но и в чужбина със своите новаторски схващания в областта на педагогиката, имаше отрицателно отношение към Учителя и учението. Веднъж, връщайки се от Швейцария, където е бил на един педагогически конгрес, ме срещна и ми каза: „Интересно, на конгреса ме запитаха доста за вашето учение.“

Изглежда това му е направило силно впечатление, понеже един от авторите на този конгрес - професор Фериер, много изтъкнат педагог на Запад е написал една малка брошура за Учителя и учението Му. Току-що беше излязла книгата ни от печат и аз му я предложих. Книгата е указала такова силно въздействие на професор Д. Кацаров, че после при една среща той ми каза следното: „Рядко съм чел книга, написана с такава любов. Наистина аз не съм бил добре осведомен за това учение.“

Един мой близък родственик цели двадесет години ни критикуваше по отношение учението. Може би това се дължеше и на обстоятелството, че обичах да оставям хората свободни, сами да дойдат до известни схващания, без да им се прави някакви внушения. След като прочел няколко пъти книгата „Учителят“ така силно се привърза към учението - подобно на Павел, когато чул гласа на Христа: „Защо ме гониш?“

Някои наши приятели от просветния съвет по редица съображения, които не искаме да изтъкнем, надигнаха гласа си, не по същината на книгата, но по маниера на нейното издаване, т.е. затворения кръг на издателите и запазване мълчание около изготвянето ѝ. Доста болезнено изживях тази крайно тенденциозна критика, по простата причина, че те нямаха правилна представа за онези дълбоки подбуди, в които няма нито капка корист, нито щестлавие за някаква прослава. Ние само желявахме да споделим тези големи съкровища с будните души, които действително обичат истината и ще бъдат едни добри работници. Книгата се яви на сцената в един момент, когато действително приятелите чувстваха тежката физическа загуба от заминаването на Учителя. Тази книга, наситена с много топли чувства и с много мощни идеи и схващания за самата същност на учението, дойде като един балсам на незаздравялата рана.

70. МИХАИЛ ИВАНОВ

Той е символ на една епоха и символ на един проблем, който води от началото на Школата 1922 г. Искам да предупредя, че когато разглеждам проблема с Михаил аз не го разглеждам като една личност. Чисто и просто го виждам като един актьор на сцената. Ако не беше Учителят той щеше да бъде в България един обикновен гимназиален учител. Нищо нямаше да излезе от него. Но понеже и той играеше известна роля, затова стана и проблем. Не се стърпах и запитах Учителя каква е неговата роля в Школата. Учителят ми даде един пример, който ме поразил и ми показва какво представлява Михаил и какво има да върши. Учителят започна да говори: „Когато бях в Ню Йорк на едно широко авеню гледам насреща пристига един махараджа със свитата си. Всички се движат на коне придружени с зурли и тъпани - цяла процесия от музика и хора. Хората излезнали на балконите си и гледат тази процесия. Но когато отмина махараджата, гледат отзад на гърба му закачена една табела - реклама за сапун. Това е ролята на Михаил.“ Значи Учителят ми показва каква роля има да играе. Аз казах, че когато един човек търси обожатели или последователи, или приятели, от от това ще си извадите заключение от коя ложа излизат тези хора. Той дойде до това положение, да са покаже, че голям човек и дори пред българския пълномощен министър в Париж Владимир Топенчаров бе заявил, че той е учител на Великото Бяло Братство. А ние знаем, че Глава на това Братство е Христос.

Има един частен разговор с Учителя с Добрев, Иларионов и Лазар Котев и Учителят там е посочил много точно кой е Михаил и каква е неговата роля.

През 1937 г. Михаил заминава за Париж с две писма на Боян Боев до приятелите там, които фактически са били заинтересовани от Учението на Учителя посредством Бертоли. Бертоли спада към втората категория, който търси последователи. Бертоли е успял да заинтересова най-напред онези привърженици на Михаил, които му дават условията той да се прояви. Явява се една еврейка на име Стела, която го подпомага. Когато отива Михаил в Париж, той пише едно писмо до Боян Боев, да пита Учителя дали да следва там. Учителят отговаря чрез Боев, ако има възможност и средства, да следва. След заминаването на Учителя дойде в София Стела и поиска да признаем Михаил за заместник на Учителя. Те донесоха един златен часовник на Боян Боев. Аз тогава бях в Пловдив. Борис се разправяше с този проблем. Казах му да бъде дипломат и да не влиза в противоречие. Посъветвах го да стои настрана, а не да излиза на сцената и да се бори с известни сили, които съществуват в природата, защото накрая всеки сам бере своите плодове. Борис държало едно много хубаво поведение. Стела като видя, че Боян не пожела и не се съгласи да признаем Михаил за заместник на Учителя, то тогава тя нарече Боян лъжец. Тя си отиде, а за потвърждение на това нейно изказване Михаил ми на през процес и през затвора. Стела издаде една книга за Михаил от 300 страници, която бе плод на едно религиозно съзнание. Не след дълго Михаил се опита да вземе образа на Учителя и се дегизира като Него. Не трябва да се хвърляме с ожесточение срещу човека Михаил, който играе ролята на актьор. Според Борис той играе ролята на клоун. Според мен той играе ролята на самосъзнанието. След време в негово лице хората ще видят най-голямата религиозна лъжа. На времето една негова обожателка, след като се разочарова от него дойде тук и ни разказа всичко. Той взима богатствата на Учителя, използва ги и издава себе си. Същото както папата се приема като заместник на Христа. Сега Михаил е един актьор, на който му се плаща, а разнася портрета си, да го показва и да търси обожатели.

Имах един приятел, който беше завършил в Женева. Помолих го да се срещне с Михаил и да ми пише какво представлява Михаил в последно време. Отива при него, среща се и след това ми пише: „Виждам един човек, едно лице непознато. Аз го познавах като млад от София. Той беше се изменил. Прие ме. Не си спомняше за мене. Започна да разправя къде е бил и какви успехи има по света. Обърнал се към него и казал: „Само тези дебели български глави не разбраха кой съм аз“. Като каза това нещо ме отблъсна и се махнах. Този човек ми беше непознат. Каква е тази трансформация с него?“

Говори се, че Учителят го е подготвял с астрология и го е карал да учи френски. За мен е важно доколко този актьор играе на сцената и какъв ще бъде краят. В едно от първите си експозета, които бе изпратил в София бе писал така: „Аз не съм учител, аз съм ученик на Петър Дънов“. А десет години след това се обяви за учител. Има публикувани от него материали, че до 27.XII.1944 г. Учител на Бялото Братство е Петър Дънов, а след тази дата е неговата особа, зела този пост на Миров Учител.

На времето, когато заминаха братя Янкови, единият цигулар, другият пианист за Париж, то неговият приятел Кръстю Христов си въобразяваше, че той Михаил ще го извика там и че двамата ще работят в Париж. На онзи конгрес на Маха Чохан братя Янкови изнесли концерт. Един ден Той Михаил им казал така: „Ще четете моите беседи. Беседите на Учителя са предназначени за една по-последствена среда и особено във Франция те не могат да се разберат. Французите не могат да намерят в тях никаква стойност.“ Братя Янкови се възмутиха и се отдалечиха от него. В окултизма това се нарича хиперес-тезия, когато взимат надмощие известни центрове в човешката глава, то те-

зи центрове стават като паразити и крадат енергията на другите центрове. Тогава човек си въобразява това, което не е. Михаил когато е бил ученик в гимназията е страдал от това.

Имаше един случай с една жена, която е имала кандило и от двете страни е имало два портрета: един на Учителя по-голям и един по-малък на Михаил. Жената пали кандилото от време на време и се моли на двете икони. Един ден Михаил влиза при нея: „Махнете този портрет на стария учител, а оставете портрета само на новия учител.“ И Михаил си посочва с жезъла гърдите. Жената толкова се разочаровала от него, че сваля и двата портрета - и на Учителя и неговия. Тези прояви нямат нищо общо с Учението на Учителя. Учението на Учителя е Словото Му, а не в кандила, икони и актьори. Много хора като видяха, че той позира на Учителя Дънов, то те се разпръснаха. Останаха при него хора, които търсеха чудеса. В Париж духовните среди нямат отношение към него. Те го знаят като един религиозен разпространител, изтъкващ себе си.

Артистът Михаил си направил снимки досущ образа на Учителя и ни ги изпрати тук, за да видим и да се убедим, че той е новият учител. На времето дружах с Михаил и казвам на Учителя: „Учителю, като получавам средства, черпя го и как веднъж не ме почерпи с някоя боза.“ Учителят ме изглежда: „Ти какъв си френолог? Не виждаш ли неговото ухо? Той само взима, но нищо не дава.“ Ако разгледаме френологически носа и центрове, които са застъпени на главата му, виждаме че няма никакви данни да се изкачи на един такъв пиедестал. Просто няма покритие.

На времето Михаил Стоицев от Пловдив бе написал една книжка за храненето и аз написах към нея предговор. Така се свързахме. Един ден идва при мене и ми чете едно писмо до Михаил. Аз го накарах да го коригира. Това писмо стана причина да излезе Михаил от кожата си и да напише едно писмо до София, което го компрометира и хора, които го уважаваха се отдръпнаха. Беше написал: „Христос е дал принципите. Учителят е дал методите. А аз изнасям сега законите като действително съм призван да ги изнеса на човечеството.“ Беше написал такива глупости, че като го прочетоха писмото, онези които бяха негови поддръжници се засрамираха и не желаеха повече да имат нещо общо с него. Стоицев написа писмото с хубаво чувство. Но аз успях да туря друг елемент в писмото, който го предизвика и написа онова, което го компрометира.

Един ден пристигна една книга на Михаил, където е написан предговор на някой си Маха Чохан. Тогава Михаил направи едно изявление, че Маха Чохан държи печата на Агарта и че му дал паспорт да ходи по целия свят. Този Маха Чохан е бил в Тибет като пълномощен министър на Белгия. Събрал там материали, слага си друго име, заминава за САЩ и си създава някакво общество. Той почва да играе ролята на артист, че е представител на Агарта. Впоследствие се скарват с Михаил за жени и той е причина да отиде Михаил в затвора за четири години. За да изличи всичко от себе си Михаил отиде в Индия, пусна си брада и се върна във Франция като учител.

Имаше една жена, която беше седем години в кореспонденция с мене и която обожаваше Михаил и казваше, че той е онова небесно крило, което я води във вечността. След това се разочарова от него и почна да пише обратното.

Друга една жена - еврейка, много богата заведе Михаил в Израел, САЩ и Атина. Тази жена, която е била привързана към него изведнъж най-малката ѝ дъщеря заболяла от рак и лекарите я изписват като безнадеждна. Михаил им изпраща телеграма да я доведат при него. Довеждат я със самолет и за-

почват да я лекуват с някаква ясновидка и мним лекар. Но тя почива. Тогава се разнася слуха, че Михаил ще я възкреси. По това време Славчо Печеников е при него и той беше се много заблудил по Михаил. Но Славчо го предупреждава: „Михаиле, не прави такова нещо! Учителят не е правил тези неща в България и мъртви не е възкресявал. Ще се изложиш.“ Михаил се затваря една седмица и не излиза. Трупът го изпращат за погребение. Славчо Печеников като се върна тука отрезня, а нашия приятел Митко Грива му отвори накрая очите. И той видя своето заблуждение. Има и други случки, които не са за разказване.

Един пример, от който ще се види как той набира пари. Когато Михаил бил отначало скромен и е говорил за Учителя, то една жена е била толкова възхитена, че му е подарила къщата си. Тази жена по-късно се разочаровала от него. Станало така, че тя нямала пари и много трудно се изхранвала. Но къщата е предписана на Михаил и той я продава и взема парите. Тази жена ми писа и беше възмутена. Вместо да ѝ върне парите той ги присвои. Кореспонденцията още я пазя. По такъв начин той набира парите. А ние знаем от Учителя цената на родовото имущество и на всички родови духове, които се движат около него. Учението на Учителя няма нищо общо с такива методи. Това е кражба.

Когато дойдоха в София Стела и брат ѝ поискаха да им се даде авторското право за издаване беседите на Учителя. Те нямаха цел да издават беседите на Учителя, но искаха да контролират ако някой искаше да ги издава. И да прибират парите от авторското право. Те искаха да ударят Бертоли и Анина Бертоли, които издаваха скромно списание и където имаха около 500 абонати. В това списание се изнасяше Словото на Учителя и онези, които желаеха можеха да го прочетат.

При Михаил бедни хора няма. А там са хора, които могат да плащат десятък. Михаил е роб на религиозните заблуждения на хората. Той играе ролята на някакъв маг, тълкува им хороскопи, предсказва им съдби, проповядва им. Той е тяхна играчка, той е в техните ръце, той не е свободен, защото е потопен в тази среда. Там няма нищо творческо. Когато говорим за тези неща ние не искаме да остане проказата на една религиозна лъжа. За пръв път Учителят дойде в България и откри пътя на Космичното начало. Да няма никакви посредници между човека и Бога. Всяка душа да има правото да влезе в непосредствен контакт с Космичното начало. Докато не разбере, че Бог е всичко, докато човек не разбере да вижда в себе си Божественото и да прави разлика между своята личност и индивидуалност, той не може да направи контакт с Божественото начало в себе си. Черната ложа прави обратното. Между човека и Бога тя слага ритуалите, йерархията, папите и мнимите самозвани учители. Днес Черната ложа се опитва да направи същото с Учението на Учителя. Търси да постави идол между човека и Словото на Учителя. Ето срещу кое ние се борим!

През 1939 г. дойдоха от Франция една група интелигентни хора, които търсеха Истината. Между тях беше и Стела. Те тук се срещнаха с Учителя, направиха личен контакт с него и получиха озарение за Истината. Като се върнаха във Франция, напуснаха средата на Михаил и едничка остана само Стела. После там дойдоха други хора, които боготворяха вече Михаил. Във вестник „Братство“ тук бяха поместени речите на французите. В техните очи Учителят бе един проповедник. Трябва да се прави разлика между личността на един Учител и онова Космично начало и онзи Световен дух, който се проявява чрез Учителя. Те се кланят на личността. Не търсят в него Божественото и Космическият дух, който пребивава в това лице, а търсят идола, на който

да се кланят. Ето така бяха нещата тогава, такива са и днес. А Духът на Истината съществува вечно.

През 1939 г. французите дойдоха и донесоха на Рила една много хубава палатка за Учителя. Това беше подарък за Учителя. Но Учителя не пожела да влезе във френската палатка, защото каза, че е дошъл за българите, а не за французите. Словото на Учителя бе дадено на български език и за българския народ. Всеки народ представлява уд в световния организъм. И чрез този уд става обединението на цялото човечество. През 1956 г. бяха дошли французите начело със Стела, която се стараеше да докаже, че българския народ не е в състояние да изнесе Учението на Учителя и че за това е призван френския народ и че чрез него ще се разпространи по целия свят. Това беше тяхно твърдение. И мнозина заблудени у нас мислеха така. Но Учителят много пъти бе заявявал, че българския народ представлява черния дроб в общия организъм на човечеството. Е, как ще премахнете черния дроб и с какво ще го замените, когато българския народ е устроен да изпълнява неговата роля? Необходимо е голямо знание и отлично познаване Словото на Учителя, за да се отървете от религиозни заблуди и лъжи. Това е отговора днес и отговора за утре на онези българи, които искат да влезнат във френската палатка. Трябва да знаят, че Учителят не влезна в нея, а влезна в палатката направена от български ръце. Това е същественото.

71. БЕРТОЛИ

С него се познавах от 1922 г. Той беше честен, умен и сръчен човек. Първо той заинтересува французите от Учителя и създаде група. После Михаил я превзе и започна своята работа.

Когато тръгна за Париж мечтата му бе да издаде книгата „Учителят“. Ние го изпратихме, дадохме му пълномощно да издава книгата и ръкописа на френски език. От там изпратиха договор, подписахме го, но книгата не се издава. Един ден, горе на Рила аз го принудих да ми даде адреса на издателя. Написах му писмо. „Ако имате намерение да издавате книгата, издавайте я. Ако не, да прекратим договора.“ Обаче един ден югославянина Владо Лаврич ми пише: „Аз книгата ще издам, но Бертоли да не ми се мярка пред очите!“ Това ме учуди. Бертоли взима, че резюмира книгата и я издава на циклостил и така я разпространява. Ние не знаем това. Даже нямаме и екземпляр. Издателят го счел, че това е насочено срещу нещо, защото ако издаде книгата, онези които имат циклостила, едва ли ще се купят книгата. После издателят влезна във връзка с мен, уточнихме се, осигурихме пари и той я издаде.

Ние не знаехме, че е излезнала. Най-напред я видяхме на банката на прокурора на процеса през 1958/59 г. Прокурорът ме пита: „Защо досега не излезна книгата на френски?“ „Досега имаме обективни причини. Първо жената на издателя е агентка на Ватикана и той е срещу нея. Второ французите ревнуват, понеже смятат, че те са петелът, който пее в зората на новата култура“. Прокурорът допълва: „Вярно, на техния златен Наполеон има един петел!“ Това бе причината да ни я покаже. Книгата бе изпратена от Франция на някого тук и този някой от тук я бе предал на следствието тук и на прокурора. По този начин тя не достигна при нас.

Боян искаше да изпратим нещо до Париж чрез Бертоли. Но тогава беше започнала цензура и Боян реши да освободи Бертоли от евентуални неприятности. Имаше един приятел, който работеше в Министерството на финансите. Запознава го Боян със случая и той изпраща пакета през границата. И после Бертоли проявява наивност и вместо да изпрати договора за книгата до

Боян, то го изпраща до този човек до ново подписване, защото бил изтекъл срока на договора. Държавна сигурност хваща този човек и го разпитва. Той не казва нищо при разпита. Казва само една дума: „Точка“. Но от голям тормоз след три дни се парализира и след три дни почина. Така тази книга взе първата жертва, която не бе още издадена. Бертоли не е издал нищо от Учителя. Издадох я други. По онова време бригадата на Борис работеше мозайките на една казарма. Аз работех при Борис и водех сметките на работниците. През цялото време бе воден на ведомост, че работи там, а той по това време беше в Париж. Жена му Лучия получаваше всеки месец по четиридесет хиляди лева. А през това време той трябваше да издаде книгата, за която бяха осигурени средства. Онези, които бяха срещу книгата тук, му пишеха писма срещу нас. Особено му повлия съпругата на Славянски - Люба. Той Бертоли се повлия от нея и всичко спря. Добре че взех инициативата и написах писмо на Лаврич и след това той я издаде. Бертоли и дъщеря му Анина издаваха в Париж едно малко списание „Житно зърно“. Тя беше шивачка там и с иглата се прехраняваше. Все пак това малко списание задоволяваше един техен тесен кръг. Накрая се убедих, че когато става въпрос да се върши някаква работа за Учителя и делото Му, много по-подготвени и много по-коректни в изпълнение на своите обещания са външните хора, тези които не са от Братството и тези, които са от света, защото те работят по дух.

72. ТОДОР СТОИМЕНОВ

Той не позволяваше на всеки да се доближава до Учителя. Той ме ревнуваше, че аз бях поставен до Учителя и това го дразнеше. Обикновено, когато трябваше да се дадат някакви пари за братски нужди аз вземах бележка от Учителя, на която беше написана сумата само с цифри и аз му я занасях. В него бе касата и той ми предаваше парите. Понякога той тръгваше да пита Учителя за какво ми се дават пари. Учителят му казваше накратко и той се успокояваше. Той смяташе, че аз ги взимам за себе си.

Една вечер между мене и Тодор Стоименов стана един голям конфликт. Аз вече не можах да търпя ограниченията. Учителят като видя, че се нажежи много атмосферата, тръгна с мен към Изгрева от града. Там беше моята палатка в първите години. Беше посред нощ и бе навалило сняг. Учителят се опитваше да ме разсмее и беше много духовит. Пред нас вървеше една двойка млади прегърнати. Учителят се усмихна: „Сега да им кажем ли: „Горе ръцете?“ Аз се разсмях и се трансформира цялото ми състояние. Учителят си вдигна ръката нагоре и каза: „Този свят, той ще си отmine. Само три вида съзнания ще останат. 1. Слънчевите деви. 2. Синовете на Мъдростта и 3. Великите Души на Истината. „Това се втъпи в съзнанието ми. Хората в бъдеще ще живеят в един друг свят, в една нова светлина и нов свят ще се построи. Тази среща ми даде голям импулс да напиша след време книга за тези три вида съзнания.

Стоименов беше чиновник в дружество „Сингер“. Беше като княз - с добра обхода и хубаво се обличаше. Беше слаб, а най-много обичаше да гледа борбите. Едната му ръка не беше много в ред. Скромен в живота си, но същевременно беше много амбициозен. Беше много пестелив и трепереше за всеки лев. Беше с много деликатно здраве и веднъж беше паднал на екскурзия, че го носихме на ръце до Изгрева. Веднъж Учителят му се скара пред мене: „Какво си заприличал на бабичка, та няма да дойдеш на екскурзия, а тук стоиш.“ Конструкцията му бе особена, но главата му бе добре оформена. Беше председател на Младежкия клас. Но преди него беше Кузман Кузманов.

73. СПИСАНИЕ „ВСЕМИРНА ЛЕТОПИС“

Иван Толев, който беше столичен адвокат сложи началото на туй списание и кантората му бе на бул. „Дондуков“. Аз като студент по философия ходех да помагам там. Мен ме интересуваше това списание. Много авторитетни неща се пишеха в него в областта на окултизма, науката и изкуството. За времето си това бе едно чудесно издание. Уводните статии на това списание се пишеха от Иван Толев. Много от тези уводни статии са под диктовката на Учителя. Учителят му говори, Толев слуша, записва, после ги редактира и ги отпечатва. Обикновено под статията бе написано с три хикса (XXX), което означаваше, че авторът е Учителят. Друг път под уводната статия има само едно хикс (X), което означава, че тя е написана по идея на Учителя.

Иван Толев пишеше стихове и сонети. Даже беше влюбен в Мария Тодорова. Пишеше непрекъснато сонети на Мария Тодорова, това го знаеха всички в Братството. Някои от тях той ги публикува. Накрая Мария потърси помощта на Учителя да бъде защитена от Толев, защото много възрастни сестри я упрекваха, че тя била виновна Толев да се влюби в нея. Учителят я защити и Толев се озлоби. Тя беше около двадесет и шест годишна, а той над петдесет години. Изобщо смешни и трагични неща. Но това трябва да се знае, защото е първият акт на една трагикомедия. Вторият акт започна от там, когато Толев подари един чайник на Братството. Един голям и хубав чайник, на който се вареше чай. Тогава чайниците бяха бакърени и да се изработи един такъв чайник, това е изкуство и струва пари, а този занаят бе много ценен. Майсторите, които коваха от мед бакърени тепсии, котли и чайници се наричаха бакърджии. Тези тави и менци се калайдисваха с калай. Тогава нямаше още промишлено производство на тези съдове. Един ден Толев ме вика: „Иди кажи на Учителя да ми даде три милиона лева, ще напусна адвокатската кантора и ще тръгна от село на село и от град на град да проповядвам Учението“. А преди това той бе искал пари от Учителя за неговото списание и Учителят да накара всички приятели задължително да се абонират за него. Учителят не се съгласи. „Аз за списание на окултисти пари не давам.“ Толев беше много сърдит, но успя да преглътне този отказ на Учителя. Но сега искаше три милиона лева. Ето аз съм пред Учителя и Му разказвам всичко: „Кажи му, че един косъм от брадата си не давам. А той да прави така както си знае.“ Предадох думите на Учителя на Толев и той позеленя от яд.

Толев имаше постръбена палатка на Изгрева. Един ден сме на екскурзия на Витоша. Беше хубав зимен ден. Толев от сняг направи една купа и искаше да направи от нея снежен човек. Учителят го наблюдаваше. След това направи с ръцете си една топка и като замахна с нея изпрати я и тя удари снежната кула на Толев и я събори.

Всички се спогледахме, но замълчахме. Вечерта какво стана. Дойде буря и събори моята палатка, а палатката на Толев я издуха вятърът от Изгрева. На следният ден Толев идва и вижда, че бурята е затирила палатката му в гората и той си я прибра. След като чу мнението на Учителя за косъма и брадата, той се озлоби срещу Учителя. Слезна в града, написа молба до съда и даде под съд Учителя, че му е присвоил онзи чайник. Нали е адвокат, може да пише молби до съда и да ги завежда. А той беше подарил този чайник на Братството, но понеже като дойде, в злобата си нямаше какво да прави и каза, че този чайник не му е платен. Учителят ме извика: „Ето ти 250 лв., отиди и му ги дай и да прекъсне това дело за чайника.“ Ако му върнат чайника ще каже, че

е износен, че е опушен от дима и огъня. А той го иска нов. Взех тези 250 лв. и му ги занесох. Като разбраха всички, никой не искаше да пие чай от неговия чайник и накрая един взе, че го захвърли в гората. Изхвърлихме чайника на Толев. Толев след това престана да идва на Изгрева, премина през много голямо разочарование, кантората му пропадна и след това мина през голяма мизерия. Постепенно изгасна и не се чу вече. Отивам при Учителя и го питам каква е тайната на този чайник. Учителят сподели: „Толев постоянно идваше при мен и искаше да му съдействам да получи Нобелова премия за литература. Как ще вземе Нобелова премия? Освен това той не си плащаше наема за квартирата, в която живееше, а трябваше аз да му го плащам. И мислеше, че има всички качества за Нобелова награда за литература.“ Учителят ми разправяше тези неща с огорчение. И спешни и тъжни са тези неща за нас, които бяхме свидетели. Но те станаха трагични и поучителни за другите. Те видяха как действат окултните закони на Школата.

74. СЪНОВИДЕНИЕ ПРЕДИ РАЗКОЛА НА ИЗГРЕВА

Една нощ на сън виждам следната картина. Имаше една барака, в която живееше Боян Боев, а в другата живееше Борис със брат си Стефан. Виждам Борис Николов поставен на едно малко столче и тримата печатари, които издадоха 51 тома от беседите на Учителя от 1945 до 1950 година, са заобикоили Борис и му разтриват главата със салун. Неговата приятелка Мария Тодорова се движи около него, суети се и плаче: „Какво ще правят с него? Ще го бръснат ли?“ Аз спокойно ѝ казах: „Ще отиде в кухнята да си измие главата.“ Тази картина я виждам преди да почнат всякакви борби в Братството. След това поглеждам навън и виждам цялото Братство облечени в черни дрехи и в едно потиснато състояние. Питам Мария: „Къде е Учителят?“ А тя ми каза, че е в Своята стая, в малката стая, в която прави своите приеми. Тръгвам по една малка пътечка, която свързва къщата на Борис с приемната на Учителя. За моя изненада като стигам до салона виждам, че са извадени вратите, прозорците и в средата наредени хора от властта, държат своите пушки и пушат цигарите си спокойно. Те не ме видяха и чудно защо тази картина изобщо не ме изненада.

Но с крайчеца на окото си видях как се вдига крайчеца на пердето на прозореца на приемната и Учителят ме извика при Себе си. Влизам при Него - една приятна, уютна, топла стая и гледам един разкошен костюм окачен на стената, един цвят, който ми допада, видях и кройката на костюма - двуреден. Помолех Го: „Учителю, подарете ми този костюм!“ Той ме погледна и малко се усмихна. Разтвори костюма, извади жилетката, накара ме да сваля палтото и аз облякох жилетката. „Учителю, дайте ми сакото и панталона да го облека та малко с него да се покажа навън.“ Той замълча, тръгна по стаята, търси, търси и намери една скъсана, зацапана работническа рубашка. Подаде ми я, придържа ми рубашката и аз я облякох. Преди да я облека ми даде две златни перодръжки, с които се пишеше на времето и ми ги тури в жилетката. Като ми тури тази рубашка, тя скри жилетката с перодръжките, и след което ми каза: „Хайде, да не те познават духовете.“ Стана ми мъчно, че не ми даде целия костюм, но като излязох вънка и за моя изненада виждам, че Учителят излиза на шосето облечен със сив костюм и с бастуна си. Излиза от Изгрева. Почувствах как Учителят напусна Изгрева. Тази картина така дълбоко ми се врязва в съзнанието от съня, че вече десетки години я помня. Даде ми се на сън

да видя как ще се развият събитията. Когато почнаха борбите и дойдоха последиците видях, че сънят ми се реализира изцяло. Чрез този сън аз видях как Учителят ми даде благословението Си и с двете перодъръжки написах моите книги. Неговата жилетка ме държеше на безопасно място и не ме погнаха духовете, та да ме пратят в затвора непосредствено след 9 септември 1944 г. С работническата рубашка аз работих в бригадата на Борис Николов и така се пенсионирах. А онези, които насапунисаха главата на Борис, му обръснаха главата и така го изпратиха обръснат в затвора. А знаете, че всички затворници са остригани и обръснати.

Ще ви разкажа сега нещо още по-интересно. На 6 декември 1957 година бе направен големият обиск на Изгрева и се прибра цялата литература и всички беседи на Учителя. Най-напред при мен дойдоха и ми взеха всичко. Преживях голяма мъка. А аз имах подвързани томове с кожена подвързия. Подвързвачът ми каза на времето: „Д-р Константинов, вие спасихте семейството ми от глад с вашата поръчка.“ Аз му плащах добре, по тридесет лева на том, защото бях на голяма служба и с добра заплата. Прибраха всичко и бях с голяма мъка и накрая отидох на гости при майка си в гр. Казанлък да си изплача мъката. Бях полегнал в стаята на майка си и виждам следната картина.

Един грандиозен змей, който се е проснал по цялото Софийско поле. Обаче в зъбите му виждам едно гемиджийско въже, а към опашката го държат повече от нашите приятели. Държат юздите на този змей. По туй време, по средата на змея се явяват три образа с ореоли на светии. Единият образ по средата е в синьо - той е висок. А от двете му страни единият образ е в червено-розово, а другият образ е в жълто. Те са по-малки. Този образ в синьо доминира над тях. Сега змеят иска да хване тези два образа, но третият образ го респектира и той не се мърда. Обаче змеят следи тези два образа: в розово-червено и жълто. За мен образите представяха трите принципа на Учението - Любовта, Мъдростта и Истината. Когато змеят искаше да хване тези два образа, слизаше един гълъб от небето и с крилете си ги предупреждаваше и те леко се вдигаха нагоре. Оставаше само образа на Истината, който го респектираще. Змеят направи десетки опити, но не успя. Винаги гълъбът идваше на помощ точно на време. След като се отказа змеят от тези опити, аз виждам към опашката на змея следното: една бездна, а зад бездната стоят всички Братства - софийското, бургаското, сливенското и т.н. по цяла България. И си казвам: те ще пропаднат в тази пропаст. Те не могат да дойдат при нас. В този момент, за моя голяма изненада змеят с опашката си направи един мост между тях и бездната и всички те по гърба на змея дойдоха до трите образа, т.е. до трите принципа. Това беше картината. Тя внесе оживление и надежда в мене, че Учението, въпреки че е опозорено от миналите правителствени режими и чрез духовенството, не е разбрано досега и преследвано от комунистите. Ще дойде едно време, когато ще му съдействуват и то ще бъде оценено. Върнах се в София освежен. Но в София властта бе минала през всички квартири на нашите приятели и бяха обрнали беседите на Учителя, след което ги унищожиха. Значи змеят се беше проснал по цялото софийско поле и сега бе неговото време. Трябваше да се чака да се сбъднат всички неща от онази картина, която ми се даде.

Имах един приятел, който живееше в село Секиричево. След като стана национализацията на земята и му взеха целия имот през 1953 г. той го посрещна с голяма радост и облекчение, че се освобождава от робския труд. Но когато му вземат беседите почувствувал голяма мъка. Молил се: „Учителю, когато ми взеха имотите казах, те не са мои, а са на България. Но когато ми взеха книгите, то ми взеха Словото, което ми даваше надежда в живота. За-

що стана всичко това?" Вечерта като заспива сънува Учителя, който му казал: „Аз ще ти разкажа една приказка. В едно далечно царство живял един мъдър цар. Той имал едничък син, който щял да стане негов наследник. От друго далечно царство донесли едно бяло шалче на царя и той го подарява на своя син. Не след дълго време идва синът и му казва, че шалчето е откраднато. Царят взима своята свита, отива в гората и търси шалчето с престолонаследника. Забелязват по едно време, че от едно гнездо виси бялото шалче. Значи орлите са го взели. Заповядва на своя син да се качи горе до гнездото и да си вземе шалчето. Синът намира в гнездото две орлета. Взима шалчето, слуга го на врата си и казва: „Сега ще го пазя, а тези две малки орлета ще ги взема да ги опитомя, та да не вършат престъпления както това са направили орелът и орлицата“. Сънят свършва и моят приятел се събужда. Мъката му отпада, защото научава, че в недалечно бъдеще други ще се радват на белия шал, а крадливите орли ще бъдат опитомени. И тази кал, която е хвърлена от другите режими срещу Учението ще изтече. В последствие всичко ще се превърне в добро и Учението ще се оцени. Това е разрешението на този пророчески сън.

Разказах ви тези три съня, защото те пророчески се реализираха и те оформиха разкола в Братството.

75. РАЗРИВЪТ

Първият сигнал за разривът започна с идването на Стела от Франция, която беше секретарката на Михаил Иванов. Дойде и искаше да принуди Боян Боев да признае, че Учителят му е казал, че Михаил е неговият заместник. Като не успяха в тази задача, започнаха да търсят други средства. Изведнъж изкочиха другите слуги на Тъмната ложа: Коста Стефанов, Никола Антов, част от военните пенсионери, които искаха да наложат своето мнение. Искането от Франция да вземат издаването на беседите в свои ръце, като им се предаде авторското право. Те нямаше да издадат нито една беседа или пък щяха да променят Словото. Но ние дадохме отпор, а представителите на Другата ложа се активизираха.

Срещу Братството беше създадено едно лошо настроение при новата комунистическа власт. Когато Вълко Червенков беше министър на просветата е била образувана една комисия, която да се произнесе за беседите. Каква стойност представляват и дали са в разрез с комунистическата идеология. Тази комисия се събирала доста време и направила своя доклад. А министър на културата Димо Казасов се подписал. След това следва правителствено постановление, с което се инкриминират беседите на Учителя. Станаха забранени книги.

След години бях отишъл на изложбата на един мой братовчед, художникът Трингов. Виждам там Димо Казасов - остарял и изгърбен, увяхнал вече. В мен се надигна една буря и отивам при него. Той едва чува. Казвам му: „Защо остави едно петно в историята? Защо инкриминирахте беседите на Учителя Дънов и даже и Вашата собствена книга?“ Тогава той ми прошепна на ухото: „Аз не съм виновен, но Вълко Червенков е виновен. Той ме накара.“ За да се получи този процес е било необходимо едно идеологическо проучване и подготовка. Понеже Учителят имаше важни изказвания за събитията, които имаше да дойдат, като например: „В България не трябва да се пролива кръв.“ А те комунистите търсеха мърт. И тогава се получи настроение срещу Учителя. Процесът се водеше под знака на култа на личността и трябваше да се намерят виновни, за да има прицелни точки, за да се нанесе един удар срещу Учи-

нието.

Особена роля тук изигра Никола Антов. Отначало беше предложен да бъде връзка между Изгрева и правителството на Отечествения фронт. Действително той започна да играе тая роля. Преди 9.IX.1944 г. той беше една нула и никой не му обръщаше внимание. Бе някакъв чиновник в едно министерство, бяха го уволнили и не му достигаше една година да си закръгли годините за пенсия. Аз действах да го върнат отново в данъчното управление да дочака там години за пенсия. Но след 9.IX. започна да позира. Всички, които се смятаха за леви елементи се организираха около него. Обаче един голям комунист ми каза: „Те и нас излъгаха, и вас излъгаха. Пишеха се при вас, пишеха се и при нас. Колкото са при нас, толкова са и при вас.“ И ако искате да знаете, най-големите лакомости, които направиха на Изгрева бе от тези еничари, които се пишеха ту за комунисти, ту за бели братя. Те извършиха всички поразии. И те настроиха официалната власт срещу Братството. Така че врага беше вътре при нас, а те само извикаха онези от вън та да разрушат Изгрева.

Един ден стоя там, където е мястото на Учителя и съм се замислил на пейката. По едно време пристига един висок човек, хубав човек, заедно с още един и седат на пейката. Ангел Вълков, който се грижеше за мястото се приближава към тях и ги заговорва. Единият му казва: „Престани, не ми говори, защото аз знам всичко. Преди Кючуков да заеме този пост на вероизповеданията, аз го заемах. Казвам се Тагаров. И вашия човек Антов, който ви объркваше работите постоянно идваше при мен и зная с подробности всички неща. И този е, който ви злепостави пред държавните власти.“ Аз се огледах и наблюдавам този човек, който е бил някога един фактор и е имал власт. Казах му: „Жалко, че преди духовенството, както и предишната власт, пък и сегашната власт не можаха да оценят и да разберат това Учение в Неговата чистота.“ Той ме изгледа и каза: „Напротив, аз знам всичко. И затова идвам да се поклоня на гроба на г-н Дънов. Но решенията се взимаха от друго място, от най-високо място, а ние бяхме слугите, които трябваше да ги проведат.“ Аз останах да гадая, кое е това най-високо място - на небето ли е или на земята?

Така че ако трябва да търсим обективно причините за процеса срещу Братството, те се на съвсем друго място. Обществото представлява цялото човечество. Бацилът на разложението, ако е вътре в нас, той ни разяжда и ние не можем да хвърлим вината на този или на онзи. Ако на времето не беше Юда да предаде Исус, Христос не можеше да се прояви, нямаше да има и Голгота както и след това нямаше да има Възкресение. Както и на мен каза Учителят: „Ако нямаш врагове не можеш да прогресиращ.“ Има един велик закон на Битието. „Разрушението на физическия свят е градеж в Духовния свят. Разрушението в Духовния свят е градеж на физическия свят.“ Те са инволюционни и еволюционни процеси. И човек, за да разглежда дадени явления трябва да ги разглежда не в отсечка и в даден момент, а в голямо движение и перспектива. Само тогава може да се произнесе за смисъла им - какво е било и за какво е било. Иначе са празни приказки. Аз стоя на становището: Колкото едно Учение е по-силно, толкова срещу него настъпва по-голяма реакция. Колкото е по-слабо, никой не му обръща внимание. Вижте в едно Християнство колко мъченици създаде. На Петър му отрязаха главата с трион, а Йоан го изгориха. Тази идея, за да се утвърди в съзнанието на хората трябваше да минат три века.

Днес с Учението на Учителя е същото. Гонения, разрушения. Разрушеният Изгрев говори за това, както и палежи - изгорените от властите 180 хиляди книги говорят за това. Гоненията, разрушенията и палежите се повтаряха и сега.

Погледнато на дълбоко и на високо това Учение не е само за българския народ, а и за цялото човечество. Разрушиха Изгрева и на негово място построиха легации на различни народи - руска, германска, унгарска и т.н. Те се явяват като наследници и приемници на туй Учение. Това е един символ. Там са вградени флуидите на Школата и на Учителя и на Неговата мисъл. Никой не може да премахне мисълта Му. За Великия мъдрец и за Учителя няма притворения, но за малките съзнания има. Тези бараки построени от преди 50-60 години бяха грохнали и там беше цяла грозотия. Кой ще ги търпи там, в столицата? Те нямаха и естетическа и фактическа стойност. Добре, че ги очистиха. Те щяха да станат като капан за душите. Колко милиона хора през средновековието чрез кръстоносните походи ходеха там в Ерусалим да спасяват Божия гроб. Какво ще спасяват, гледаха си своите интереси и политика.

Ние не искаме тук да стане Божи гроб, на Изгрева. Това са стари, изживяни методи и те не трябва да се повторят. Ето защо Невидимия свят нареди Учението да остане в своята чистота, да бъде в своята сила чрез Словото. Това е най-важното. А другото, бараките, салона на Изгрева не представляваха никаква архитектурна стойност. Дори Учителят пред мен се оплака: „Тези българи като турили тези квадрати на прозорците си, ме измъчват непрекъснато, докато им оправя квадратите. Таман едни оправя, те построяват други.“ А прозорците на Неговата стая бяха квадратни. А квадратът е фигура на физическия свят с най-голямото противоречие и противодействие. А прозорците на салона бяха хубави. Те бяха със слънца, това бе Негова идея. Така че всяко нещо си дойде на мястото. Онова, което се разруши на Изгрева в неговата физическа форма, то друго бе онова, което се съгради в Духовния свят. А това е Духовния Изгрев, който остава за идното човечество. Духовният Изгрев е съграден от Словото на Учителя. Него съграждайте и Него претворявайте в живота.

76. НЕДОРАЗУМЕНИЯ

След революцията в Унгария секретаря на Бела Кун беше избягал от там и пристигна в София нелегално. Цели две седмици аз го криех в гората и му носих храна. Само аз и Учителят знаехме за него. А това бе голям риск, да криеш нелегален и то от чужбина. Ако бяха ни разкрили, мен щяха да ме разстрелят. Такива бяха времената тогава. Но аз слушах Учителя и изпълнявах Неговите заръки. Но после, този млад човек, уплаши ли се или нещо друго стана, но го намериха обесен в гората. Каква беше причината, не зная. Обесиха ли го други или том сам се обеси. Питам Учителя и Той ми каза: „По този въпрос нито дума!“

Още по-куриозен случай на Изгрева. Аз стоя горе на поляната и съм в палатката с едно кученце. А на Жечо Панайотов майка му беше стара и дошла там нещо да си прави. Но два дни преди туй Учителят ми беше дал достатъчно храна за преживяване, защото аз нямах пари и рядко слизах в града. По едно време виждам по селския път вървят двама души. Познах ги двамата, единият - мой приятел бе комунист, а също и другия бе бетер комунист. И двамата осъдени на смърт. Срещат ме и плачат: „Гладни сме!“ „Ето ви половината на вас от храната и половината на мен.“ „Къде живееш?“, ме питат те. „Живея горе на една поляната в една бяла палатка.“ След два дни виждам как двамата търчат към поляната. Единият държи бомба, а другият пистолет. Викат: „Скрий ни!“ Казвам им: „Ще ви скрия. Но ако решите да проливате кръв на това свещено място, аз ще взема пушка и сам ще ви разстрелям. Обещайте

ми." Те обещаха. Аз ги скрих в една яма. „Жадни сме". Дадох им вода с една лейка. Видя ме само майката на Жечо. След това пристигна пехотинска стража и стражари на коне. Те са ги гонили. А те са млади хора и са избягали. Аз ги скрих. И сега цяло чудо стана. Те като видяха бабата, насочиха пушките си към нея. „Стой, горе ръцете!" И тя припадна от страх. Ако не беше припаднала, тя щеше да ги издаде къде съм ги скрил. Припадна бабата и стражарите я подминаха. Отидох в моята палатка и я направиха на перушина. Аз си разчорлих косата и започнах да пея високо на глас, колкото ми държи гласа. В този момент вървят двама души агенти и съм заобиколен от конници и стражари. Единият агент му казва: „Дай да го питаме тоя". А другият: „Остави го тоя, не го ли виждаш, че е записан дъновист". Не ме питат. Аз си пея. Аз реших няма да излъжа, но няма да кажа истината. Каквото искат да правят с мен. И стана просто невероятно. Стъмни се, те изсвириха с тръбата, дадоха „отбой" и си отидоха. Аз постоях още, защото се опасяха, че са оставили хора да ме наблюдават. Като стана още по-тъмно аз отидох към скривалището на моите приятели. Нямаше ги, те бяха избягали на Витоша, а оттам към Цариград и след това в чужбина. Станаха големи комунисти и получиха големи постове.

За моя голяма изненада в тъмното идва Учителят сам. Аз Му разказвам всичко. Той ме изслушва внимателно. „Ела с Мен. Ще спиш на ул. „Опълченска" 66." Аз целия треперех, бях целия възбуден. Страхувах се на поляната да не стане сражение и след това исках да изпълня един другарски дълг и да ги спася. Но Учителят с такава любов ми предложи да отидем долу в града. Вървахме без да говорим. Заведе ме у дома Си и нареди на кака Гина да ми сложи постеля долу в кухнята.

По онези години на ул. „Опълченска" 66 от едната страна на къщата живееше баба Парашкева. Синът ѝ Георги Димитров беше избягал в чужбина. Неговият брат беше арестуван и след това убит. Сестра му Елена беше останала сама, а баба Парашкева я нямаше. Аз живеях там и преспивах долу в сутерена. Тя, Елена се прехвърли през тарабата и поиска Учителят да я спаси. Учителят се концертира и с мисълта си закова онзи стражар, който стоеше пред къщата. Той стана неподвижен. Елена ни подаде архивата и Василка я сложи в плетачната машина. Облякохме я в дрехите на Гумнерова, която я нямаше в момента. Сложихме ѝ една бяла кърпа на главата, а Василка я взе под ръка и я изведе. Учителят пак насочи погледа си към стражаря и той се размърда. Докато извеждахме Еленка той стоеше като статуя и не мърдаше. Елена беше спасена от предстоящия затвор.

Изминаха години и комунистите бяха дошли на власт. Това беше тяхното време. Елена беше взела голям пост и беше директор на партийната школа. В туй време бяха наели бригадата на Борис Николов да направи мозайки в сградата на партийната школа, която преди това беше френски пансион. По едно време аз я срещнах облечен в работнически дрехи, изцапан, окъсан. Тя ме поздрави. „Другарко, аз съм взел много-важно участие във вашия живот. помните ли ме?" Тя ме погледна и попита: „От Юч Бунар ли се познаваме?" „Като свършим мозайките тогава ще дойда да Ви кажа." А Юч Бунар се казваше квартала, в който се намираше техния дом. И какво става по-нататък? Ние правиме черна мозайка. Решили сме да приложим един окултен закон за школата на комунистите. Понеже знаем от Учителя, че на десет представители на Черната ложа има един представител на Бялата ложа. Знаем също, че на десет бели братя има един черен. Затова решихме, че тия се от Черната ложа и можем да направим следното: на десет черни камъчета от мозайката прибавяхме едно бяло камъче. Или на десет черни представители от Черната

ложа да има по един бял брат. Наслагахме тези камъчета, но като изтъркахме с машината мозайката, те се виждаха. На черната мозайка имаше тук там бели камъчета. Грозно от по-грозно. Идва тя, оглежда работата ни и побеснява. Тя искаше само черна мозайка, а се получи шарена - грозна. Приближава един работник - бай Илия и обяснява: „Абе, другарко, то камъчета са изцапани и са в прахоляк, някой път не можем да видим, че между черните камъчета е попаднало някое бяло.“ Тя беше страшно ядосана. „Ако сте го направили нарочно аз зная къде да ги изпратя. Направо на концлагер в Белене.“ И щеше да ме изпрати мене на лагер, защото аз ги поставях. Едвам се спасих. Затова аз реших да не ходя при нея и да не ѝ припомням онзи случай, когато я спасихме от полицията, защото щеше да разбере кой съм и ще се досети че нарочно сме го направили. Едвам, едвам се отървах. След време като го разпях този случай един ми се присмива и казва: „Окултните закони се направляват и регулират от адептите. Аз досега не съм чувал, че мозайкаджия може да бъде адепт. Ако беше адепт, щеше да отидеш при нея, да припомниш миналата си заслуга и можеше от мозайкаджия поне портнер да те направи на партийната школа.“ Този приятел се шегува с мене, но като свърши шегата ми се довери: „Още треперя за теб. Чудя се как си се разминал с концлагера.“ Да приятели, големи недоразумения срещнахме по пътя и с големи недоразумения се разделихме.

77. СЛУЖИТЕЛИТЕ НА ДВЕТЕ ЛОЖИ

На Изгрева бе мястото, където бе открита Школата на Всемирното Велико Бяло Братство. Тук бе Космичният Учител Беинса Дуно, който ръководеше Школата и чието Слово ние слушахме, а стенографите записваха, дешифрираха и след това дойде време за печат. В началните години тук бе голяма оскъдица. Тук бяха хора и то много бедни. Тогава беше такава неописуема немотия. Когато отивахме на Витоша нямахме обуца, с които да отидем. Обличахме стари износени дрехи. Беше период, когато около Учителя кръжеха хора бедни, които имаха нужди и не бяха материално осигурени. Храната ни беше слаба. Когато ходехме на Витоша дъждове ни брулеха, а ние окъсани и измокрени се гушихме около запаления огън и Учителя. В един такъв момент Учителят ни каза: „Вие сте наследствени принцове на беднотията.“ Беше голяма мизерия. Имаше някои по-заможни, но те гледаха повече себе си. Постепенно с годините жителите на Изгрева се сдобиха с някой и друг занаят и така си изкарваха хляба. Затова много трудно се намираха пари за печат на беседите и когато се отпечатваха трудно се намираше пласмент за книгите в нашите среди. Причината беше беднотията.

От друга страна Изгревът беше Школа и всеки участник в тази Школа бе поставен от Учителя да играе известна роля на сцената на живота. Затова тук имаше представители и от едната ложа на Лявото посвещение, така и представители на Дясното посвещение. По време на Учителя трудно се различаваше кой каква роля играе и изпълнява. Но след заминаването на Учителя с образуването на Братския съвет, с някои инициативи и печатането на беседите постепенно се откриха и едните и другите. Едните отидоха в ляво, а другите в дясно. И започнаха големите борби, което доведе до унищожението на Изгрева. Сега ще ви представя два примера, за да видите как едните и другите действуват.

Случи се така, че Никола Антов, който бе представител на едното посвещение и Боян Боев, който беше представител на дясното посвещение се договорят по един проблем и вземат решение как да се действува. Но след ня-

колко дена Боян Боев си променя решението под влияние на онези, които бяха около него. Никола Антов отива при него и търси обяснение по въпроса. Боян Боев му казва: „Принудиха ме да си променя решението“. Антов побеснява и започва да го бие с юмрук по гърдите и главата. През това време там е имало една сестра, която наблюдава целия случай. Избягва и вика за помощ. Антов продължава да го налага, а Боян Боев вика: „Стига бе, Антов, утрепа ме!“ А Антов вика: „Това ти е за урок, друг път да не се изметваш.“ А Боян Боев по това време беше болен, беше го свила артрозата и не можеше да ходи. При мен беше един гимназиален учител и като дотърча онази сестра и разказа всичко, в мен се надигна един гняв. Излезнах вън и се упътих към Антов. Срегнах на Манол Иванов жена му, която беше заедно с Антов и го поддържаше. Казах й: „Това змийско гнездо ще бъде изчищено от Изгрева. Тя ме нагуби много жестоко и избяга. И накрая изсъска: „Ако не си опичаш акъла всички ще изгорите и няма да ви има!“ Отивам при Боян и го виждам едвам се държи след нанесения побой. Отивам към Антов и казвам: „Ела тука да се обясниме! Защо би този безпомощен човек?“ „Той знае защо?“ и избяга. На следващият ден се качих на Рила, всички бяха на езерата и разказах целия случай. Всички бяха потресени и възмутени. Накрая реших да питам Борис какво решение е имало между Антов и Борис, че после са накарали Боян да го промени. Той ми каза какво е. „Бива ли за такова нещо да се утрепе един човек?“ И което е най-интересното, след време се видя, че туй решение, което бе проведено и за което Боян Боев яде бой беше напълно погрешно и то доведе до там да бъде като една от причините за процеса. Ако бяха спазили решението, което бе взето между Антов и Боян Боев събитията щяха да вземат друга посока. Ето ви един пример как действувa едната ложa и другата ложa. И накрая се вижда, че и двете ложа изпълняват свои задачи, които се ръководят от Оня, Който ръководи и двете ложа. А това е Мировият Учител.

На Рила съобщих и една приятна новина. Бяха дошли от Франция една съпругеска двойка музиканти. Тръгнали по света в името на един висок идеал да разнасят своето музикално изкуство. Бяха ги насочили към Изгрева и ние ги качихме на Рила. Започнаха незабравими вечери на Рила. Жената се казваше Франсин, която бе цигуларка, а мъжът Стефан, който свиреше на китара. Тя беше много голяма цигуларка. На Рила изнесе чудни концерти от нейния класически репертоар, а когато слезнахме есента на Изгрева в нашия салон бе изнесен голям темен концерт. От града дойдоха всички големи музиканти. След като я чуа те онемяха. Те смятаха, че това са двойка трубадури, които са тръгнали да се разхождат. Онова, което те предложиха на слушателите като репертоар и цигулково изпълнение в София до този момент не беше изпълнявано. Всички големи музиканти от града бяха единодушни от тази оценка. Те престояха на Изгрева, запознаха се с песните на Учителя, дойде време и ги изпратихме и те тръгнаха по света да разнасят песните на Учителя. Ето ви пример как работят служителите на Учителя от дясното посвещение.

Борбите при нас продължиха. Имаше хора, които бяха против така нареченият избран пожизнено Братски съвет от седем човека. Но политическата власт прие друг курс и въведе диктатура и цензура. По този начин се спря дейността на този пожизнен Братски съвет. Няма нищо вечно. Един след друг ги си заминават тези ръководители и някои едва ли ще оставят някаква следа ако не споменем нещо за тях. Остава вечно Словото на Учителя. Учителят веднъж бе казал: „За да се поддържа стремежа на някои съзнания на някои хора, необходима им е формата.“ Учителят беше дал за това някои форми, които днес ги имаме и които ги спазваме. Това са различните наряди за различ-

ните братски празници, наряди при общите събрания за четене беседите на Учителя и всичко онова, което Той е дал в Словото. Но беше ни предупредил: „Не се обличайте в други форми освен тези, които съм ви дал, защото живота на човека е кратък на земята.“ Някои се придържаха към това, но други не. Всеки според степента на развитието си.

Ето, сега Изгревът е разрушен. Изчезнаха салона и бараките. Спря се Паневритмията от властта и се спряха летуванията на Рила. Може ли това Учение да изчезне? Представете си, че имате едно езеро, водите на което ще се изпарят при една голяма суша. Езерото изчезва, изпарява се. Водата не е изчезнала, но е отишла в пространството. След време тя ще падне като дъжд там където е нужно и там където Бог съизволи. Така е с Учението на Учителя - ще отиде там където имат нужда от него.

Ето тук голяма част от тези актьори на сцената по време на Учителя вече ги няма. Останаха още неколцина, на които гърбовете им са още силни, за да изнесат товара. Но тези, които са останали са с една религиозна постановка. Те са статистите в една опера, които носят декорите. А главните актьори ги няма, защото представлението е приключило.

Езерото е изсушено, водата отиде в пространството. Физическият Изгрев е разрушен. Но Духовният Изгрев съществува. Той е в Словото на Учителя. Тези иди на Учителя ще отидат в пространството и ще принесат плод като летен дъжд. Посетите семена от Словото на Учителя ще възрастват, житата ще натежат с житни класове и ще дойдат онези жетвари, които небето ще изпрати за жътвата. Но това е за едно друго поколение. Беседите на Учителя са свързани с космическия ритъм на Битието.

Служителите на Лявото посвещение повдигнаха въпроса за създаване на устав и регистрация като Духовно общество. Могат ли седем хиляди и петстотин беседи на Учителя да се вмъкнат в един устав и в десетки членове и параграфи? - Не могат. Друг въпрос: Могат ли да вземат на Тихия океан водите, да го канализират и да го поставят в някакви съдове? Има ли такива съдове, които да поместят водите на Тихия океан? - Няма. Също е и с Учението на Учителя. То е толкова свободно и толкова необятно и велико, че държи целият живот в себе си на земята, в Духовния свят и в Божествения свят. И онези, които се опитаха да Го ограничат, смажат и унищожат усетиха силата на туй Учение, защото те предопределиха съдбата си.

Когато споменем за песните на Учителя, трябва да кажем, че след време ще дойдат онези велики музиканти, които ще направят велики симфонии от онези музикални упражнения, които даде Учителят. Той даде само основните подтици и даде началото на един нов мироглед. Той никога не довършваше нещата и не ги оформяше до края, защото ония талантиливи души, които ще дойдат от Невидимия свят след време ще се срещнат с музиката на Учителя и ще работят с нея. Тук на Изгрева най-големите амбиции и най-големите стълкновения станаха между музикантите. Те бяха представители на различни окултни школи от миналото, имаха различни разбирания и много трудно можеше да се дойде в унисон, до едно общо разбиране. Мен това не ме изненадва. Не ме изненада и другото, че те като представители на лявото и дяското посвещение дадоха едно генерално сражение на Изгрева за песните на Учителя. Да благодарим, че излезе сборника с „Песни на Учителя“. И от една-та и от другата страна се дадоха жертви, но сборника с „Песни на Учителя“ излезна.

Какъв е изводът? Всички хора работят за Истината.

78. СПАСЯВАНЕТО НА ЕВРЕИТЕ

В Германия Хитлер дойде на власт и неговата нацистка партия. Като най-големи врагове Хитлер смяташе, че това са комунистите и евреите. С комунистите се справи. Някои от тях изпрати в концлагери и затвори, други изби, а трети побегнаха в чужбина. Останаха евреите, а те бяха с голяма икономическа мощ в Германия. Голяма част от финансовия капитал беше в техни ръце. Някои от тези среди Хитлер привлече на своя страна още в самото начало и те му помогнаха с пари да вземе властта. Други среди от финансовия капитал бяха принудени да се откажат от своите капитали. Трети бяха принудени да се откупят, да оставят своите капитали на Хитлер и получаваха паспорти за изселване в чужбина. Така тези, които пожертвуваха парите и богатствата си се спасиха. Това се отнасяше за едрия финансов капитал. Но другата останала маса трябваше да плати с живота си. Бяха изпращани в концлагери и избивани.

Следващият етап бе, да се приберат евреите от окупираните области от Германия по време на войната и също да бъдат ликвидирани. България също бе поставена в едно такова положение. Бяхме се присъединили към Германия във войната. Германските войници минаха през България и отидоха да воюват в Гърция и Югославия. Българското правителство тук изпълняваше волята на цар Борис, който се стремеше да се укрива зад правителството и министрите и да се оправдава, че решенията се взимат от Правителството, а не от него.

По това време аз работех в Дирекцията на пропагандата и заемах важен пост. Един ден ме извиква по телефона министър на вътрешните работи Габровски в неговия кабинет. Отивам там и той ми връчва една заповед, в която е написано моето име и че аз съм определен да придружавам всички евреи, които ще бъдат изпратени на еталони в Полша. Питам го, защо аз съм назначен за тази работа, а не някой друг? Отговори ми, че аз съм висш служител в Дирекцията на пропагандата, че тя се приема със симпатия от германците, че в мен имат доверие и накрая, че аз съм учил в Полша и знам полски език. Бях не само изненадан, но и шокиран и не можах да кажа нито една дума повече. Взех заповедта и уплашен забързах на Изгрева при Учителя. Като служител в тази дирекция през мен минаваха всички новини от 120 чужди радиостанции. Аз узнах, че германците избиват евреите в концлагери в Полша. Значи аз трябваше да заведа всички български евреи да бъдат избити там. Целият разтреперан пристигнах на Изгрева и предадох заповедта на Учителя, с която съм назначен да придружавам евакуацията на българските евреи в Полша. Учителят ме попита: „Какъв е въпросът?“ „Учителю, вече няколко години всички евреи от окупираните територии от Германия се изпращат в концлагерите в Полша, където ги избиват.“ Учителят хвърли на земята моята заповед, стана изключително строг и ми нареди: „Веднага иди и извикай Лулчев!“ На бегом аз пристигнах в бараката на Лулчев и го намерих там да чете някакъв вестник. Предадох поръката на Учителя и по пътя му разправам какво се е случило с мене. Заставаме двамата с Лулчев пред Учителя. Учителят е ядосан и се движи наляво и надясно в стаята си. Спре се, огледа ни и изрече към Лулчев: „Иди и намери царя и му кажи, че ако изпрати дори един евреин в концлагерите от него и династията му помен няма да остане!“ Лулчев каза само: „Слушам!“ Обърна се по военному и напусна стаята. Аз го последвах. Лулчев отиде в бараката си, облече се и тръгна да търси царя, за да му предаде съобщението на Учителя.

През това време аз посещавам службата си и следя всички новини, които се отнасят до евреите. Нито съм жив, нито съм умрял, такова страшно

напрежение. На третия ден Лулчев се връща. И заедно с него отиваме при Учителя. Обръща се към Учителя: „Учителю, бях във всички резиденции на царя - на Враня, Чам Курия, но никъде го няма. Скрил се е някъде, за да не го открием.“ Ние сме пред вратата на Учителя, а Той е застанал на прага на вратата. Огледа ни и каза: „Почакайте малко.“ Влезна в стаята си и затвори вратата. След една минута вратата се отваря, Учителят се появява в целия си ръст и казва само една дума: „Кричим“. Лулчев казва: „Слушам“. И отново се обръща по военному и напуска Изгрева, за да търси царя в Кричим.

Лулчев отива в Кричим и намира царя, който се укрива там. Царят го пита: „Кой ти каза, че аз съм тук?“ А Лулчев целият напрегнат изрича следното: „Изпрати ме Учителят Дънов да ти предам, че ако изпратиш дори един еврейин в Полша от теб и династията ти помен няма да остане.“ Като изрича това Лулчев се успокоява, а царят се разтреперва. Отронва само една дума: „София“. Излизат навън, качват се в автомобила на царя, запрашват по прашния път за София и пристигат в кабинета на министър Габровски. Царят нарежда на Габровски: „Дай указа за евреите!“ Габровски го изважда от желязната каса и го подава на царя. Царят с разтреперани ръце взема указа и го скъсва на парчета. После се обръща към Лулчев и казва: „Ти видя, че вече няма указ за евреите“. Лулчев се навежда, взема едно крайче от скъсания указ и го слага в джоба си. Пристига на Изгрева, намери ме и разказа всичко какво е свършил. И за доказателство ми показва парченцето от скъсания указ. Казах му: „Да отидем и да го покажем на Учителя.“ Дватама сме пред Учителя и Лулчев разправя всичко подробно. Накрая Учителят казва: „Не разрешавам пред лицето на Бога да се извърши това престъпление!“ после ни отпрати.

Така евреите бяха спасени, а царят намери начин да излезе от туй положение за скъсания указ пред германците.

Мнозина от евреите в София знаеха кой ги спаси. Но не смееха да го казват открито пред старата власт. А когато дойдоха комунистите на власт, те също не смееха да го разказват, защото тогава властта им беше дала право да се изселят евреите в Израел. И при едната и при другата власт евреите мълчаха, макар че знаеха кой ги спаси. И сега мълчат и утре ще мълчат. За това си има обяснение. А онези евреи спасили се и изселили се в Израел още повече мълчат.

Причината е там, че еврейския народ и досега не признаха своя син Исус от Назарет за Христос. Те Го отричат. За тях съществува само Мойсей, защото агрегорът му още не е разбит. И тези страдания сега, през които преминава еврейският народ, това е ехото от онези карма, която те доброволно приеха с разпъването на Христа. Учителят е говорил много за еврейската карма и за причините за разпръскването на евреите по света. В нашите среди имаше няколко души евреи. Но вместо да съберат и извадят онези мисли на Учителя за еврейския народ, че да ги изпратят в Израел и там да ги публикуват, та да видят евреите къде е пътят на тяхното спасение, но това не го правят. Учителят казва: „Евреите търсят правото си днес. Но ако търсят своето лично право няма да го намерят. Ако търсят своето Божествено право - ще намерят своето лично право. Затуй сега ще им помагат християнските народи. Те разпънаха Христа и капиталите на Христа влезнаха в онези народи, които приеха християнството. И сега евреите ще ходят там, където са капиталите на Христа, за да се молят за помощ“. Ето едно кратко изложение за спасяването на евреите по времето на Учителя. А евреите ще трябва да си направят труда, за да намерят и извадят всичко, което Учителят е казал за тях и да го възприемат. Докато не го сторят това ще бъдат заобиколени от един враждебен арабски свят. Учителят бе казал: „Евреите докато не приемат Учението на

Христа няма да могат да решат своята карма".

Аз съм един от свидетелите и бях един от участниците за спасяването на евреите. Видях величието на Учителя в думи и дела.

79. БОРБИ И ИЗПИТАНИЯ

Като разлистим историята ще видим, че винаги съдбата в един или друг вариант се е повтаряла при създаването на една религия, на някаква научна теория, философско схващане и социално движение - явяват се борби, идеологични стълкновения, особено в средите на първите пионери, които често водят до големи изпитания. Сектантските центрове, които се образуват около дадено учение или религия винаги признават големия авторитет, който е родоначалник на тази идея, но като се дойде до нейното приложение вследствие различната културност, различното духовно ниво на тези групи души, дават своя отпечатък.

Знайно е още от дълбока древност, че всяка окултна школа, особено слез заминаването на нейния създател, след като е напуснал физическото си тяло, силите на Злото и силите на Доброто в тези окултни центрове са активизират. И двете сили от лявото и от дясното посвещение започват да проявяват своето истинско естество, чрез своята пълна характерност. Омразата се проявява в своята разрушителна стихийност, а любовта се разгаря в своята творческа пълнота. Тази борба се явява като резултат на тези две течения за надмощие. Така е било и след заминаването на Христа от тялото на Исуса. Лютите борби, които са се явили между апостолите, които са резултат на тези две космични сили специално са се разразили между последователите на гностицизма и агностицизма. Апостол Павел се явява като представител на вярата, изобщо на религиозния свят; Иоан - любимият ученик на Христа, представител на дълбокия мистицизъм и двамата се обявиха срещу апостол Павел, който се явяваше като представител на езическия свят на гностицизма. Тези борби, тези същите борби се разразиха и по-сетне между отците в непрестанните събори, които ставаха особено в първите векове. Тази религиозна ярост на един тесен и ограничен фанатизъм идваше да постави своите противници в пламъците на кладите.

Христос чрез Своето Слово даде основният тон на учението, което трябваше да бъде предадено на човечеството. Този тон беше подчертан от срещата, която е описана в Писанието между Него и сатаната. Христос се обърна към сатаната и му каза: „Сатана, махни се от мен!"

Епохата беше такава, Христос отвори вратата на мистичността, обаче вратата на знанието остана заключена. Този тон, който даде Христос беше запазен в първите християни и то на Изтока. Даже до известна степен даде своите отражения и в ортодоксалните християни, докато католицизма по пътя на схоластиката и инквизицията постъпваше по старите методи на езическия свят - свят на догматизъм и йерархически деспотизъм. За тези кървави, фанатични борби, за тези отклонения от чистотата на мистичния свят, която Христос провъзгласи чрез Своя живот и чрез Своето Слово, има много написана литература, заради това няма да отделяме място в настоящото изложение.

Ще се спрем специално върху положението на Братството след физическото заминаване на Учителя. На много места вече подчертахме, че обществото около Учителя представлява един миниатюр на цялото човечество. В това общество бяха представени и трите категории сили: представители на лявото посвещение, представители на дясното посвещение или на

Бялото братство и най-сетне - представители и на Всемирното братство. Тези три категории сили бяха изразени чрез трите вериги души. В категорията на лявото посвещение се възплътяваха душите, които идваха на земята за изкупление на своите минали прегрешения. Във втората категория от дясното посвещение слизаха, за да следват пътя на усъвършенствуване. Третата категория души, които бяха представители на Върховното Космично братство, това са душите, които идват да помагат на човечеството. Във веригата на своите прераждания те са се прераждали почти във всички народи. Когато те видят един човек, те винаги виждат в него едно свое минало прераждане, те обичат всичко, защото във всичко виждат себе си, своята душа. В тази трета категория души е пробудено Космичното съзнание, което вижда живота като единство в живота като множество.

В предшествуващите глави ние се спряхме на дълго върху трите вълни на Любавта, Мъдростта и Истината. Всички главни актьори, които взеха участие в тези три вълни на посвещение, всички тези адепти, след като си изиграха своите роли един след друг си заминаваха за Невидимия свят. Тяхната енергия акумулирана през съзнанието на Учителя трябваше да се разпростре по целите вериги души, на които те бяха представители в Школата. Едни от тях си заминаха преди, а други - след заминаването на Учителя.

Въпреки тяхното заминаване в Школата останаха цяла серия от души, които имаха да играят роля след заминаването на Учителя. В братството беше избран от Върховния съвет на ръководителите на кръжоците един изпълнителен орган, наречен братски съвет. Точно в този братски съвет и трите сили имаха свои представители. Този братски съвет не представляваше никакъв идеологически фактор, но имаше скромната задача да бъде един администратор, една техническа комисия, която да се занимава с материалните въпроси на братството и връзката ѝ със задълженията, които имаше братството към държавата.

Интересно е, че отначало животът в братството в София и в другите братства запази своя външен вид, тъй както беше го оставил Учителят. Започнаха да се четат беседите в хронологически ред, както следват в общия и специалния окултни класове и двете неделни беседи. Празнуваха се традиционните годишни празници, извършваха се годишните летувания на Рила, и също се играеха музикалните окултни упражнения на Паневритмията. На първо време всичко вървеше мирно и тихо, но както изтъкнахме и в началото на тази глава, двете сили на лявото и на дясното посвещение се активизираха, явиха се на сцената новите актьори.

Както Бялата ложа има своите йерархии, тъй също и Лявото посвещение има своите съответни йерархии. Главните йерархии на Лявото посвещение са следните: Луцифер, който представлява инволюционното знание, Велзевул, чиито изразители на земята са дипломатията, папските нунции и пр., изобщо йерархическият ред на клерикализма; Белиал, който се изразява на земята чрез милитаризма и неговите йерархически функционери. И най-сетне четвъртият - Сатана или нечестивият, който съчетава всички отрицателни качества, в които е потопено цялото човечество, той разнася клякмата, ненавистта, съмнението, подозрението, ревността и користта.

Тези четири категории представители на лявото посвещение са господствували и управлявали света от незапомнени времена. Те са използвали светлите енергии на Бялата ложа за свои користи цели, за подтискане народите, да ги държат в тъмнина и заблуждение и по този начин да ги използват за своите цели.

Великата формула, която Учителят ми каза тихо на ухото преди своето

физическо заминаване, която аз няма да забравя никога, тя имаше точно отношение към тази развръзка: „Доброто да господствува над злото, а злото ще прави пътища на доброто“.

В Братството и двете ложи се подготвяха за едно генерално сражение, което ще определи съдбата на човечеството за хилядолетия. Тези две сили най-напред бяха представени в братския съвет, после - в цялото братство. Тук е мястото да изтъкна една много силна характерност между двете ложи, която характерност може да я схване само от погледът на посветения. И двете ложи си служат с енергиите на колективното, на общото, на народното и на общочовешкото. Разликата е само тази, че Лявото посвещение, по-скоро неговите представители използват общите енергии за своя лична полза, докато представителите на Бялото братство ги използват за другите.

Само деянията на представителите на Космичното братство са насочени изключително за живота на цялото.

Тези неща изтъкваме, за да видим от къде започна страшната битка в братския съвет. Тази борба, която отначало беше подмолна се разрази особено след заминаването в отвъдния свят на председателя на братския съвет брат Стоименов. Той играеше в съвета ролята на катализатор. Този човек наистина представляваше интерес за проучване. На ръст беше висок, слаб, с добре оформена глава и едни черти на лицето. Видът му издаваше едно фино благородство. Веднъж Учителят ми каза, че той е крайно честен човек, като че ли съчетава най-хубавите качества до където е достигнала бялата раса. Той винаги придружаваше Учителят, когато отиваше в провинцията.

Брат Стоименов беше един от най-първите последователи на Учителя. Мястото след заминаването на брат Стоименов беше заето от брат Борис Николов. Брат Борис Николов наистина се ползуваше с един голям морален кредит, както между старите братя, а така също и между младите. Никой не се съмняваше в неговата честност, в неговата интелигентност, неговия мълчалив характер и до известна степен изолацията му от широките братски среди или по-право неговото индивидуализиране събуждаше в някои известна доза от неприязненост, почиваща на известна доза завист.

Основният тон за борбите в братството бяха сигнализиран от Михаил Иванов, който беше представител на братството на тъмните сили на Луцифер. Михаил Иванов даде първия сигнал на староезичния свят да се надигне и както в началото на християнството е взел надмощие отново да продължи да държи човечеството в своите ръце, особено след като загуби духовните богатства, които Учителят остави за всичките народи.

80. СЪТРУДНИЦИТЕ

През 1939 година в София пристигна една голяма група французи, които бяха заинтересовани от Бертоли за Учението на Учителя. Като дойдоха тук, те подариха една бяла връзка на Учителя. Той не носи връзки и взе, че тази връзка я подари на мене. И какво беше моето учудване, когато видях как едно малко действие от Него, какво силно влияние упражни върху мен в далечното бъдеще. За мен Франция е една от най-либералните страни в света. С нея не може да се сравни никоя държава. В международната политика играе ролята на медиатор. И тя е, която сега държи връзката между Изтока и Запада. В тяхната история ако проследим ще видим, че те са петелът, който пее в зората на всяка култура. За мен бе естествено, когато българите - богосмили са изгонени от България да намират добър прием във Франция под името албигойци. Във Франция са представени трите школи: Лявото посвещение и

Дясното посвещение. Но там се намира и Космичното течение. Тези три центъра съществуват там.

Какво стана с бялата връзка на французите, която ми подари Учителят? Аз я носих известно време и тя ми отвори пътят на моите книги към Франция.

Имам две сътруднички, които са изиграли много голяма роля при оформяне, при редактиране на книгите и при изглаждане на стила. Колкото и да бъдат добре преведени, те трябва да бъдат аклиматизирани към даден език. Там има тънки нюанси и само тези, които са родени с този език могат да го изразят.

Едната се казваше Амрика Ханизе. Тя е един много интересен тип. Тя не е францужойка. Има славянски произход. Тази жена просто ме е поразявала. Този устрем, който има, този естествен интелект и този естетичен вкус ме удивлява. По професия е балерина, но туй, което е направила в своя живот, то е един голям пример за подражание. Тя не е само мъченик при тези трудни условия, да живееш в една страна като Франция със своята професия, но и същевременно е един герой, който може да отстоява и да преодолява всички пречки. Тя е била една от големите ми сътрудници.

Тя имаше една приятелка, която се казваше Жанин. Тя е една писателка, която преди 15 години бе издала приказки за инките. Тя имаше особено виждане за светлините. Един крайно надарен човек, романски тип. Още като я видите в главата, нейната стройна фигура, нейното овално лице, нейните тънки черти, всичко това показва един изтънчен вкус. Родена е като творчески тип, макар че милосърдието е силно застъпено у нея. Тези две сътруднички играят голяма роля в моето творчество.

Ще спра вниманието ви към един човек, който има моята благодарност.

Това е издателят на книгата: „Новата култура в ерата на Водолея“. Оригиналът на този мой труд носеше името „Мъдростта“. Но след френския превод и след редакцията, която претърпя, издателят решава и слага горното име. Така че има разлика в текста на френския превод и българския оригинал. Има някои съкращения. Аз останах доволен от изданието както и от сполучливото заглавие. Каква се Жерард Низе. Този човек съм го виждал само на снимка. Познавам му Небесната карта. Има слънчево чело. В него вътрешните интелектуални богатства са чрезмерно добре изразени. Особено причините (каузални) центрове. Аз разбрах, че той ще играе голяма роля в бъдеще, още в самото начало, когато Боян Боев ме заинтересова за него. Той получаваше прекрасни писма от него. Аз влезнах в контакт с него като му изпратих преведения на френски мой ръкопис. Той написа един предговор към книгата, който заслужава аплодисменти. Там той например казва, че „ние французите не мислим да ставаме славяни, но не можем да не вземем красивите черти на славяните за тяхната всеотдайност и пожертвувателност“.

Той издаде и втория том от книгата „Учителят“ („Универсалната Любов“).

Бившата жена на Жерард Низе се казваше Ася. Тя е управителка на библиотека. Беше идвала в България. Тя е енергична жена, занимаваща се повече с пласмента на книгите. Заинтересува се от книгата ми и ми съдейства за издаването ѝ. Книгата, която бе издадена, разноските се поеха от издателя. Той беше съобщил по радиото, че ще излиза такава книга. А Михаил Иванов беше изпратил две жени при него, за да го подкупят да не издава тези книги. Но издателят беше чел всички тези книги за Учителя и беше разбрал историческата роля на Учението. Освен това той отначало е бил около Михаил Иванов, но вижда целият фалш около него и се отдръпва. Михаил Иванов се опитал да го заплаши. Написаха ми писмо, че тази бълха не е успяла дори да

го ухапе. Може и да е така.

През 1972 година в Париж излезна книгата ми „Световна астросоциология“. За да излезе тази книга голяма е заслугата на българския художник Васил Иванов, наш приятел, който живееше във Франция от дълго време. По това време Димитър Грива беше на посещение в Париж. Той заинтересува няколко човека и те се включиха в издаването на книгата. Васил Иванов нарисуваша корицата на книгата, една картина, на която се вижда, как човешката душа се издига от миналото към бъдещето. Васил Иванов даде няколко хиляди франка и депозира излизането на книгата. Обработването на материала бе осъществено от двете мои сътруднички Амрика и Жанин. Уводът бе направен от Маршосо, биолог - преподавател в Сорбоната.

Най-важният сътрудник в България бе Димитрина Захаријева (Деметра). Аз разказах за нея. Тя от една работничка завърши музикална академия и стана след това гимназиална учителка по пеене. Разбира се аз бях онзи благодетел, който я издържаше. Но дойде време тя да се отблагодари. Тя се научи да пише на пишеща машина и аз ѝ диктувах на „прима-виста“ моите трудове. Всичките мои трудове излезнаха под нейните пръсти. То е едно същество, което бе така предано към Учението на Учителя, че стигаше до фанатизъм. В нея имаше чистота, въздържателност и преданост. Тя е играла роля не само за моето творчество, но и спираше всички околни домогвания към мене. Тя ме ревнуваше и пазеше.

Втората сътрудничка е Цанка Екимова. Един закръглен характер. Радваше ме нейната точност, постоянство, трудолюбие и честност. Тя беше направила много извадки от беседите на Учителя с най-съществените неща. Тя ми ги предаваше и те много ми помогнаха.

Третата под ред е д-р Янка Попова. Тя е сътрудничка, която бе много критична към моите книги. Тя прочиташе материала и правеше известни забележки, които съм вземал под внимание. Челото ѝ издаваше една научна стойност, конструкция, маниер и излъчваше живот, който е подходящ за един сътрудник. Обичаше свободата и красотата. Когато напиша нещо, аз ѝ го давам да го прочете. Винаги ми е била огледало, в което съм се оглеждал. Не мога да не се възхитя от нейното търпение и постоянство. Тя се яви накрая в моя път. Беше като редактор на това, което пиша.

Надя Гръблашева бе дъщеря на Мария Гръблашева. Тя е един светски човек с голяма култура и знаеше много добре френски. Тя винаги ми помагаше със своите преводи. В нея имах необикновена вяра. Благодаря ти Надя!

В заключение ще кажа следното: Ложата на лявото посвещение търси две категории хора - обожатели и почитатели. Дясното посвещение - Бялата лева търси последователи. А Космичната лева търси приятели.

Когато виждаме и срещаме известни хора, които манипулират в обществения живот със съзнанието на хората с цел да изтъкват себе си и искат да бъдат поставени на онзи пиедестал като търсят почит, уважение и преклонение, то знаем, че са представители от Лявото посвещение.

Онези, които търсят последователи и издигат един висок Идеал за подражание и търсят реализация на една висша Идея за реализация в живота си, то това са представители на Дясното посвещение.

Третата група искат да имат интимен, директен контакт с Космичното начало. Те не търсят образи и посредници между своята душа и Космичното начало. Това са души, които помагат на човека в името на Мировата любов и Космичната обич. Това са приятелите на това Космично Братство. Когато правят добро на другите те култивират в себе си своите добродетели. Когато направят най-малкото добро, те се обръщат към Космичното начало и се вли-

ват в Него чрез Космичната обич. А чрез Мировата Любов те носят и реализират чрез живота си като най-малкото добро. Това са приятелите, това са учениците в Големия път.

Големият път е пътят на ученика. Той е даден в Словото на Великия Учител - Бейнса Дуно.

81. ВЪЗПОМИНАНИЕ

От редактора и съставителя Вергилий Кръстев

С Методи Константинов се познавам от 1974 година. Бях попаднал на един свитък от резюме на неговата книга „Водолея“ от Цанка Екимова. Прочетох я и ме поразих с някои от извадките. Настоях за среща с автора на книгата. Срещата се състоя в дома на Цанка Екимова на ул. „Латинка“, където тя живееше при рождения си брат Стефан. Разговорът протече напълно естествено, понеже аз в този период издирвах онези лица, които можеха да разкажат нещо за историята на Школата. След като изложих своя план Методи сподели, че има такъв материал. Аз направо му казах: „Кога започваме?“ Методи се усмихна, огледа ме внимателно, след това се разсмяха заедно с Цанка Екимова напълно дружелюбно. Аз не разбирах нищо. Методи се обърна към мене: „Аз съм готов с този материал от 1966 година. В последно време се молих на Учителя да ми изпрати един сътрудник, с когото да свърша тази работа. Преди известно време сънувам Учителя и Той ми казва: „Този човек, който искаш е вече изпратен и можеш да почнеш работа с него“. И ето вече един месец аз чакам да се яви този, който е изпратен. Като чух за твоята задача, която изпълняваш, разбрах че ти си човекът, който е изпратен.“ Особено се радваше Цанка Екимова на това разрешение, че то стана в нейния дом. Определихме си среща за предстоящата работа.

Когато отидох да го посрещна беше началото на септември 1974 година. Беше много топло и аз бях излезнал по една ризка, летен панталон и сандали. Методи беше дошъл облечен строго официален. Като ме видя малко се разочарова от мен. Беше му неудобно да върви с мен строго официален. След малко извади един плик и ми подаде една сума пари, с които да си заплати магнетофонните ленти, защото знаеше, че аз ще правя магнетофонен запис. Аз отказах парите. Знаех, че всичко сам трябва да си финансирам. В този момент ние работихме в дома на моите родители, които бяха заминали за една седмица в провинцията. Когато след няколко дни съвместна работа вече завършвахме последните изречения не забелязахме, че беше се леко стъмнило и изведнъж небето се освети от ракети и салюти. Денят беше 9 септември 1974 година. Бяха изминали тридесет години от идването на комунистическата власт. Ние се усмигнахме и излезнахме на балкона да гледаме тази феерия от разноцветни илюминации на небето. Приехме го като добър знак. Ние също приключвахме с него историята на една епоха. Методи Константинов беше взел живо участие при свършека на предишната епоха и идването на Новата епоха.

Методи Константинов бе донесъл един свитък листове написан на пишеща машина от 129 страници, които бе написал през 1966 година. Уточнихме се как ще работим. Той четеше отделни пасажки от предварително написания текст и когато идваше време да бъдат поставени въпроси от мен за изясняване, ние спирахме записа, уточнявахме се, той разбираше какво аз искам и допълнително даваше обяснение, което записвахме към основния текст. Така се

яха много ценни допълнения, които някои в последствие се оформиха като отделни глави.

Този предишен текст Методи го бе дал няколко човека и те бяха го изкарали на ксерокс и той се пазеше досега на много места. Но той не би могъл да се публикува в първият му вариант, защото има много неизяснени неща и дори на мен ми създаваше трудности при разчитането на текста, макар че съм запознат с много лица и събития. През юни 1995 година аз работих с магнетофонния запис и машинописния текст на Методи Константинов от 1966 година. Извадих всички допълнения, което бе една голяма трудоемка работа. Всяко изречение трябваше да се запише и нееднократно да се връща магнетофонния запис. Още по-трудно бе целия този написан текст с моят почерк да се продиктува на машинописен текст и да се отбележат по точки всички допълнения към кои страници от предишния текст се отнасят. Машинописният текст бе осъществен от Марийка Марашлиева и бе направен през юли и август 1995 година в нейният дом.

При прослушването на текста на магнетофонния запис се оказа, че няма записа на една от пистите към един час и половина. Това бяха последните записи. Обикновено Методи имаше навик да ме спира и след това да му пускам, за да чуе как му звучи неговия глас, да види дали добре звучи. При един от тези опити аз съм забравил да включа клавиша на магнетофонен запис. Така че се лишихме от заключителните слова на Методи. Но магнетофонните записи са над двадесет часа. А това не е малък материал. Това е документален материал.

Методи Константинов бе единственият човек, към когото изпитвам изключително уважение за това, че когато отидох при него за работа, той ми каза: „Аз съм готов и те чакам. Аз зная, че ти ще дойдеш, от Учителя“. Никой от неговите съвременници не беше готов. Това трябва да се знае и помни. Аз се радвам, че успях с него да подготвя неговият капитален труд за Школата на Учителя. Този труд е негово второ издание, направено лично от него с моя помощ чрез магнетофонния запис. Този негов труд аз го поставям на най-високо място от неговите трудове. Запознат съм с онова, което той бе написал. Но това, което се изнася сега е един поглед от висотата на едно просветено съзнание за Школата на Учителя. Разглежда се Школата с нейната проекция на личности от Лявото и от Дясното посвещение. Дава се картина, как представителите на Лявата и Дясна Ложа изпълняват своите задължения в присъствието и на служителите от Космичната ложа.

На Методи Константинов съм направил няколко филма и негативи, които могат да дадат данни за френологическо изучаване на неговият образ и материал за онези, които познават хиромантията, да разчитат линиите на двете му ръце. Веднъж бяхме на Рила и той беше в своята палатка. Наоколо бяха разположени палатките на негови съвременници. Стана, посочи ги с ръка и каза: „Виждаш ли тези хора тук наоколо. Всички се смятат преродени апостоли на Новия и Стария Завет. Може и да е така. Но внимавай да не се заблудиш от тях и да не се подведеш от разни личности. Защото ние имаме един Всемиров Учител, едно Слово, което е на Бога, една Школа, която е Божествена и един образ на Учителя, който е свещен. А Неговият живот е образец и реализация на Неговото Слово.“ Това го запомних до днес.

Методи Константинов имаше интересен живот. Имаше моменти когато го прекарвах да изпита методите на обучение от Школата на Питагор. Тогава всеки нов ученик, който постъпва в Школата на Питагор бива подлаган на несвикновени изпити. Заобикалят новопостъпилите ученик, започват да му се

подиграват, хвърлят му обиди, прекарват го през унижения, за да се види дали той може да се справи с тези нови положения. Ако се справи - добре. Ако не се справи - отстраняват го от школата. В Школата на Учителя всички изпити за ученика идват съвсем естествено и те са в неговото ежедневие. Ще ви разкажа два случая, които ми е разказвал Методи.

Методи Константинов е работник, мозайкаджия в бригадата на Борис Николов. Те са получили поръчка да направят мозайките на същото онова Министерство, в което Методи е бил на времето голям началник. Бил е директор на персонала на цялото Министерство. Един ден, като привършили работата той решил да се качи по стълбите на Министерството до третия етаж и тайно е пожелал да види своят бивш кабинет, в който е работил някога като началник. Но понеже там има портиер и не би го допуснал с работническите дрехи да се разхожда по Министерството, той решил да си сложи един панталон и една бяла риза. Сложил един сандали, захвърлил работническите дрехи настрани, но си завил гумените цървули в един вестник и ги взел под мишница, за да не му ги вземе някой. А мозайкаджиите работят с гумени цървули, защото газят много често във вода. Методи минава покрай портиера, който го познава вече и полека лека се изкачва по стълбите и оглежда стаите и си припомня за предишното време, когато е бил тук директор. Изкачва се на третия етаж и с голямо външение се запътва към своя бивш кабинет. По едно време от същия този кабинет излиза един невзрачен човек. Тогава комунистите назначават свои верни хора на големи постове, макар че нямаха образование. От външение Методи без да иска изпуска пакета със завитите гумени цървули и той пада на пода. Покрай него минава онзи невзрачен човек, спира се пред него и казва: „Ей ти, селендур, цървулан с цървулан, къде си тръгнал с тия цървули? Да си прибереш цървулите и да те няма от тука.“ И му посочил с пръст изтърваните цървули от пакета. Методи погледнал към пода, видял цървулите и тутакси почувствувал, че земята се разтваря пред него и той полита в бездната на унижението. Прибрал си цървулите, завил си ги във вестника, сложил си ги под мишница, заслизал надолу и се спрял пред работническите дрехи окачени на един пирон. По-късно Методи разправяше: „Какво велико унижение. Този, който я имаше завършено прогимназиално образование, един човек хванат от гората да ми говори, че аз съм селендур и цървулан, когато аз имам завършен Университет по философия и отгоре на туй докторат по философия, защитен в Полша и то пред онзи професор - Богдан ВиняРСки, който беше 18 години председател на Международния съд в Хага. Велико унижение с още по-велик изпит“.

Методи Константинов беше издал две книги във Франция. Името му става известно. И от Франция идва някакъв професор, който минава през България, но иска да се срещне с автора на тези две книги - доктора по философско право Методи Константинов. Точно по това време Методи, който живее в една барака на Изгрева решава да си прави пролетно почистване на бараката. А тогава най-трудното беше след като си изкара багажа, същият багаж да се върне отново в бараката поради големият му обем. Методи изважда навън стол, маса, печка, креват, разни тенджерки и чинии и всичко поставя извън бараката. Картината е плачевна за описване, повече от грозна. Той взел една кофа и парцал и мие пода на стаята си. Излиза вън, изважда мръсния парцал, изпира го и решава да плисне мръсната вода от кофата. Точно в този момент пристига френският професор, който иска да се запознае с автора на тези две велики книги. За да дойде на Изгрева той е наел такси от града и шофьора го довежда на посеченият адрес. Излиза и пита случайно появил се висок човек. А това е Гради Минчев: „Къде е д-р Методи Константинов?“ Гради

се обръща и с ръка посочва един човек, който стои пред една кофа с мръсна вода, държи един парцал в ръцете си, а отвън извадената покъснина от бараката. От грозотия, по-грозотия. „Ето го д-р Константинов.“ Професорът се приближава към Методи, заговарва го на френски и не може да повярва на очите си. Идва да се срещне с автора на една голяма книга, а вижда едно нищожество. Методи разговарял с него и му казал, че след четири часа ще бъде в неговия хотел. Французинът си заминава обратно с таксито. Един час се ди Методи пред бараката и не може да превъзмогне великото унижение. Да му дойде жив професора от Франция заради неговите книги и да го намери като най-голямото нищожество в София. Накрая събира кураж, измива се, облича официалния си костюм и заминава за срещата в хотела. Когато Методи се облече официално той има вид и осанка на трима министри. Той е представителен, с изящни маниери. Този път в хотела професорът не може да го познае. Започва разговор на френски, но разговора на върви. Методи разказваше: „Говорихме половин час, но през цялото време в очите на французина аз бях онова нищожество с кофата, парцала и с неразборията пред моята баракка, в която живея. От разговора нищо не се получи. Разделихме се и двамата в едно сконфузно положение. Върнах се на Изгрева, застанах пред моята баракка, гледах я и някой в мене скръбно, скръбно плаче. В мен плачеше и чувах гласа на моята дисертация. Вие чували ли сте да плаче у вас дисертацията ви, за която сте положили десетки години труд? Аз доживях да чуя и видя как тя плаче и ридае. Тя плака три дни и три нощи. След това си замина и никога повече не се върна при мен. Окончателна раздяла.“

Методи Константинов беше добър астролог. Той е правил моята небесна карта и неговите разбори бяха много точни. Той през 1945 година изпраща своите данни на един голям астролог във Франция - Андре Барбо. Получава един коментар от двадесет страници. Но накрая на живота си той премина през много изпитания. През 1974 година преживя автомобилна катастрофа. През 1975 година падна и си счупи дясната ръка в областта на рамото. През 1976 година претърпя операция на дясното око. През 1977 година беше отишъл на гости при няколко младежи във Варна на гости, попадна под клопката на нарочно поставен агент в хотела на когото започнал да проповядва и след това му бе направен обиск в София и му взеха много ръкописи и беседи от Учителя. През 1978 година получи спукване на язвата на стомаха и последва операция. Тези дати той си ги беше записал собственоръчно и бе отбелязал дословно: „Годините 1974-1979 г. са години на трансформация на тежка карма.“ Да наистина от тежка по-тежка карма.

Методи Константинов в началото на 1979 година постъпи в болницата „Пирогов“ с поражение на черния дроб. Беше жълт като лимон. В този момент за него се грижеше д-р Янка Попова. Беше 16. февруари 1979 година и на последната среща с д-р Янка Попова той казва: „Ако ме задигнат сега, то заради мен ще се отвори война в Азия“. След няколко часа той почина. А на следващият ден Китай нападна с войски Северен Виетнам поради спора им с Камбоджа. След няколко месеца войната спря. Пророчеството на Методи се осъществи.

Изминаха двадесет години от направения документален запис на магнетофонна лента на д-р Методи Константинов, на неговия труд „Човекът по пътя на Космическата спирала“. През 1995 година реших, че сега е времето да се публикува този документален запис, за да остане за следващите поколения.

Преклоням се пред паметта на д-р Методи Константинов, защото той бе единствен от учениците на Учителя, който беше готов, беше си приготвил ма-

териала и чакаше само онзи, който да направи заедно с него второ преработено издание.

Такъв готов човек в моя път аз не срещнах. Срещнах други. Но неговият устрем беше необикновен. Когато говореше за Школата на Учителя той отпращаше поглед нагоре и говореше в един изключително висок стил като че ли той четеше горе на небето предварително написан текст. Затова той можеше да говори на „прима-виста“, а неговата Деметра да записва на пишеща машина. Благодарение на това ние днес имаме една история, която ви предлагаме на вашето внимание.

Магнетофонният запис бе направен от 6-ти до 9. септември 1974 година в дома на моите родители в град София.

А машинописният текст от записа бе осъществен от Марийка Марашлиева и завършен на 6 август 1995 година в София.

Летопис - Д-р Вергилий Кръстев

Духът на Истината И Духът на Заблуждението

**Очерци и поучения
за
слушатели, последователи, ученици
в Дух, в Слово и в Дело
на Всемировият Учител - Беинса Дуно.**

„Ние сме от Бога; който познава Бога нас слуша, който не е от Бога, не ни слуша. От това познаваме Духа на Истината и Духа на Заблуждението“. (I Йоаново послание, гл. 4, ст. 6)

1. „РАЗПНИ ГО“

През месец август 1993 г. излезна от печат книгата „Изгревът на Бяло Братство пее и свири, учи и живее“, том I. Тя бе посрещната по различен начин, така както са различни и хората. Имаше хора, които я прочетоха за три дни. Други си я купиха, но не я прочетоха и досега. Трети изобщо не искат да я купуват и да я четат. Четвърти се обявиха против нея. Някои благодариха, други не можеха да спят от вълнение, а още по-други също не можеха да спят от озлобление, че е излязла такава книга. Кой каквото е, така се отразява и се проявява. Целта на тази книга бе всеки да се определи кому да служи според своя Господар, комуто се е цанил за слуга. Сега ще говорим за слугите и след това ще споменем за господарите.

Бях се уточнил с Йоанна Стратева да поеме част от книгите в нейния дом. Тя имаше свободна барака, но кой знае защо ми каза, да се разтоварят книгите в една от стаите на приземния етаж, в същата къща, където тя обитаваше. Този приземен етаж бе закупен с чужди пари на една датчанка и трябваше да бъде ползван за нуждите на общество „Бяло Братство“. Ето тук е първото нарушение. Учителят не разрешава да се работи с чужди пари за идейна работа. Само онзи, който в името на една идеална цел със собствен и честен труд спечелва пари, които ги дава с любов, в името на един Висок идеал, то тези пари са вече „ЖИВИ ПАРИ“ и те носят благословение, т. е. чрез тях може да се реализира някаква идея. Тези „ЖИВИ ПАРИ“ отварят условия и разкриват възможности за реализация. И така понеже в едната стая се беше подслонил да живее Петко Кралев от Бургас, то по препоръка на лелята на Йоанна Стратева - Кина Рангелова, сложихме към 300 броя книги във втората свободна стая. Йоанна Стратева по това време беше на лагер на 7-те езера на Рила. Книгата бе представена на членовете от духовно общество „Бяло братство“ на онова място, където те се събират.

След няколко дни в дома на Йоанна Стратева пристига д-р Илиян Стратев, който в момента бе Председател на братския съвет на същото общество. Идва вбесен, след като научава, че във втората стая са внесени 300 броя книги. Бива придружен от племенницата на Савка Керемидчиева, която се нарича Фрося. Дватама вдигат скандал на Кина Рангелова, която е 80-годишна, че е настанила въпросната книга в свободната стая. Д-р Стратев започва да крещи срещу книгата и че трябва да се изхвърли на боклука. Настоява да се изхвърлят книгите навън. Леля Кина едвам не припаднала. Накрая се намира един младеж, на име Илья, руснак, който преди време живееше там. Той пренася книгите в стаята на леля Кина, която е скована барака и там успяват да ги вместят. През цялото това време д-р Илия Стратев бълва ругатни срещу книгата и авторът. Свидетели са няколко човека. Накрая идва в бараката, вижда големия куп и се нахвърля върху Кина Рангелова със заплахи, че е приела книгата в нейната стая, като я кръщял, че може да чете 100 години от тези книги. През това време племенницата на Савка Керемидчиева също на висок глас гърми и крещи срещу книгата, че онова, което било написано там за нейния баща - не било вярно. Накрая д-р Стратев завършва с думите, че авторът на тази книга не бил от Братството.

Раздуха се една кампания срещу книгата от много лица с единствената цел да противодействуват на книгата и на нейното разпространение. И което е най-важното, всички тези лица изобщо не познаваха авторите на публикува-

ните текстове от книгата, нито са работили с тях и нито познават материала. Те просто нямаха представа от онези събития и факти изнесени в книгата. За и срещу авторите от книгата тези нови лица които хулеха, бяха външни лица, а за мен, съставителя на този сборник тези лица нямаха нищо общо с Бялото Братство. Но те имат общо с Черното Братство, защото са техни служители, а се познават по делата им. В Школата на Учителя е застъпена и Бялата Ложа и Черната Ложа. Там са двата вида слуги. А слугите се различават по това, кой е техният Господар. Така че първи том накара мнозина да се определят. Забележете, две години след излизането на книгата никой не е написал дори един ред, с което да ме уведоми, че изнесените факти не са верни.

А сега няколко съпоставки, които са много важни:

Онзи младеж, който помогна да се изнесе книгата и послужи на леля Кина да прибере книгата се казваше Илья Виталевич, руснак от Москва. Той беше свидетел на цялата история. Две години след това неговата рождена майка - Евгения Шевельова, певица - сопран от Москва пристигна в България и през месец януари 1995 г. - на 29.неделя, от 11 часа взе участие и изпя шест песни на Учителя в организирания от мен рецитал-концерт „Мисията на Славянството по Слово и музика на Учителя Петър Дънов“. През 1995 г. майка му изнесе същият концерт в Москва. Този концерт в София бе организиран от мен и финансиран от мен. А д-р Илия Стратев изобщо го нямаше в залата. Но за сметка на това в залата беше Илья, синът на певицата като слушател, така че онзи, който съдействува в пренасянето на книгите, то след това съставителят на книгата съдействува на майка му да излезе на сцената. А тя беше превъзходен сопран и изпълни блестящо песните на Учителя. На заминаване, певицата Евгения Шевельова бе поканена да участва в концерт и в гр. Русе, който мина отлично. Ето как работи веригата на Бялото Братство. А тази, която организира концерта в Русе беше Росица Марашлиева, която е снаха на Марийка Марашлиева, която бе главен сътрудник на книгата „Изгревът“. Ето как се свързват нещата и как последователно се явяват онези хора, които работят за делото на Учителя. По това се познават, че тези слуги имат свой Господар и този господар е Учението на Учителя с Неговото Слово и с Неговите песни.

А онзи, който беше Председател на Братския съвет изхвърли книгата на улицата и я нарече „боклук“ и наговори толкова обидни думи срещу книгата, срещу съставителя и срещу леля Кина. Накрая най-демонстративно заявил: „Вергилий не е от Братството и няма нищо общо с нас“. Присъствуват трима души свидетели.

Аз отговарям така: „Да, аз признавам, г-н Стратев. Аз не съм от твоето Братство. Нарочно пиша „твое“, а не „ваше“, като избягвам учтивата форма, да не би да се разбере, че се отнася и за други лица. Да, г-н Стратев, аз не съм от Вашето Братство и нямам нищо общо с Вас. Вас Ви нямаше 45 години на Изгрева. От 1945-1990 г. нямаше Ви в братските среди. Вие се криехте, защото бяхте заети с Вашата кариера. За нея никой не Ви упреква. Но след това, през 1990 г. изкочихте и с непочтени средства оглавихте онези, с които извършихте най-голямото предателство като се регистрирахте в Комитета по Вероизповеданията, там където членуват всички църкви и секти. А Учителят е срещу такава регистрация и това е точно упоменато в I том на „Изгревът“ и Вие затова изхвърлихте книгата. А това е упоменато на стр. 102 от книгата. Освен това Вие извършихте и друго престъпление, че поместихте увод към „Свещените думи на Учителя“. Вие изобщо не знаехте как е създадена тази книга. Затова Вие искахте да изхвърлите тази моя книга. Вие извършихте и трето престъпление: регистрирахте „Духовно общество Бяло Братство“, за да

бъде с юридическа проекция. Но това не е по Учителя, а това е по методите на Вашият Господар. Разбира се държавата отмени и анулира тази регистрация, защото Учителят натисна Невидимия Бутон и Неговите служители изпълниха Волята Му. Освен това Вие заплашвахте възрастните приятели от времето на Школата на Учителя с Вашият син, който по това време работеше в Политическата милиция. Да, заплашвахте ги, за да ги уплашите и да не Ви оспорват Вашето председателство. Те са още живи и съм ги накарал това да го напишат и да се подпишат. Така че мога ли да попитам кой вкара всички в оня трафопост, когато Вие бяхте Председател, а тази история е предречена от Галилей Величков на стр. 91-93. Нали Галилей Величков беше Ваш приятел? А Вие, за да докажете, че Ви е имало през тези 45 години започнахте да четете една страница от неговите спомени, където е отбелязано Вашето име и по този начин доказахте, че Вие сте били по онова време. В този том аз съм отпечатах 100 страници от спомени на Галилей Величков, които Вие изхвърлихте на улицата. Е, имате ли Вие приятел на име Галилей Величков? Нямате такъв. Той беше бял брат.

Така че г-н Стратев аз не съм от онова Братство, в което Вие членувате. Аз съм от онова Братство, на което с моите възможности свърших работата на всички Негови ученици. Запомнете това.

Г-н Стратев, Вие написахте книга за Учителя, в която се мъчите да докажете, че Учителят Петър Дънов се е учил от всички философски системи и затова те са застъпени по различен начин в беседите Му. От друга страна се мъчите да докажете, че онова, което е поместено в беседите Му го има реализирано в съвременната наука, философия и идеология. По този начин Вие изпращате Учението на Учителя в Библиотеката на съвременните и старовременни философи. Аз тази книга я купих и я прочетох, но не я изхвърлих и не казвам, че е „боклук“, но в тази книга го няма Учителят, понеже Вие не знаете кой е Учителят. И да искате да знаете не можете. Така са нещата. А Вие изхвърлихте книгата „Изгревът“, където е дадена за пръв път „Космогонията“ и там се казва, Кой е Учителят Петър Дънов. За мен Учителят Петър Дънов е Всемировият Учител Беинса Дунов, който е Всемировият Учител на Вселената. Но това нещо за пръв път се изнася в тази книга и то от мен, която Вие изхвърлихте. Моите поздравления за това!

Няколко дни след като излезна книгата на местото където се играе Паневритмията в София идва една млада жена и съобщава, че тя е племенница на стенографката Савка Керемидчиева и е дъщеря на братът на Савка - Филип. Тя се явява за пръв път и започва да крещи срещу книгата, че онова което било писано за баща ѝ не било вярно. Тя също придружава д-р Стратев при изхвърлянето на книгата. Това бе една много яростна атака срещу книгата. Нейните възражения бяха за едно изречение на стр. 608. „Савка Керемидчиева си беше заминала 1945 г. Наследи я нейния брат Филип Георгиев Керемидчиев. Но той бе откаран в концлагер от властите заради някакви прегрешения пред тях и там си замина“. Скандалът, който вдигна племенницата на Савка бе за това, че нейният баща, който е бил в концлагер не е починал в концлагер, а е починал впоследствие. Това е вярно при направената проверка след това. Но това са спомени на Елена Андреева, които тя е разказвала през 1975 г. - 30 години след тези събития и е допусната грешка. По-късно успяхме да се свържем с нея, поканихме я в дома на Марийка Марашлиева, за да се изясни случая. Разказах всичко, което знаех за архива на Савка, който бе ограбен. Разпитах я подробно, дали има някакви материали от Савка или от баба си Тереза Керемидчиева. Оказа се, че тя не знаеше нищо за тях. Единствено ми връчи едно писмо преснето на фотохартия на Учителя до Тереза Ке-

ремиджиева, което вече притежавах от 20 години. Бях изключително изненадан, че тя не знаеше почти нищо както за Савка, така и за баба си Тереза. Аз, който съм чужд човек за тях, бях поместил в книгата толкова много неща и за двете. Племенницата на Савка, която се казваше Фрося смяташе, че е много жестоко онова заключение, което е дадено на стр. 611, където се казва за баща ѝ следното: „Брат ѝ, който бе наследник на 1/3 част от Салона се отказва от този дял. Заради политически причини той бе изпратен в концлагер и там почина. Отказа се от Салона на Братството и сам си отрязал корените на „Дървото на живота“. Да, жестоко е, но заключението е вярно. Не е вярно само, че е починал в концлагер. Филип е починал през 1964 година на 64 години. В спомените на Борис Николов във „Изгревът“, том III, стр. 109-110, се разказва подробно за нейният баща и по този начин се коригира една неточност. В том III на „Изгревът“, на 362 стр. е публикувана декларацията на Тереза. По този начин се изчиства и поправя една грешка, че Филип Керемидчиев не е починал в концлагер, а е починал през 1964 г. в дома си. Останалото е вярно.

Един приятел - висок, чернook с мустак ме спря веднъж на един концерт и ми каза, че написаното в „Изгревът“, том I от спомените на Мария Тодорова на стр. 325 където е писано, че Йорданка Жекова не знаела да чете и да пише не било вярно, понеже лично той я слушал в Мърчаево как тя чете беседа на Учителя. Това бе Петър Киров от село Мърчаево. Аз се изненадах. За мен Йорданка Жекова беше неписмена. През 1972 г. аз я накарах да си напише опитностите, но тя ми каза, че не можела да пише, понеже била слабо писмена. Тогава накарах Цанка Екимова да отиде при нея и лично да запише нейните опитности, които тя направи и след това бяха ми връчени. Така че у мен е останало впечатлението, че тя е неграмотна. По времето на Школата мнозина са били с основно образование и Учителят им е наредил да завършат прогимназия, че дори да завършат и университет. Такива случаи има към десетина. Особено е интересен случая с Иван Антонов, който до 16 години не е познавал буквите. След това Паша Теодорова го научава да чете и да пише и той с нейна помощ, като частен ученик завършва дори гимназия, че и висше образование. Йорданка Жекова за съвременниците на Школата на Учителя е била неписмена. Това го знам от десетина човека. Вероятно по-късно се е образовала. По-късно накарах Радка Левордашка да опише много от спомените на Йорданка Жекова. Според нея Йорданка е имала завършено четвърто отделение. Ако е така, това обяснява много неща. Но за онези, които са били с висше образование по време на Школата на Учителя, един човек с четвърто отделение е неграмотен. А иначе Йорданка е имала дар слово и когато е проповядвала и говорела могла да сложи трима професори спокойно в малкото си джобче. Случайни хора при Учителя не е имало.

• Онова, което беше написал Галилей Величков като пророчество на стр. 92 от том I на „Изгревът“ се изпълни. Под нечие нареждане Общество Бяло Братство започнаха да провеждат събранията си в един трафопост и в един партийен клуб. А това няма нищо общо с Учението на Учителя. Освен това в преддверието бяха накачени портретите на партийни водачи, които бяха представители на новата власт, но те бяха всички бивши партийни комунистически величия с партийни постове, титли и баш комунисти. Поставени бяха в салона портретите на президент, вицепрезидент, а в преддверието бяха окачени табла по стените със снимки на Демократическата партия. В салона се четяха беседи, правеха се молитви, пееха се песни пред портретите на президента и вицепрезидента, бивши комунисти. А портрета на Учителя го нямаше. По-късно дойде един човек - германец, от хиляди километра, видя цялото посмешище и опорочение и закупи едно платно със собствени средства, което да

служи като завеса, за да се закриват партийните водачи, когато четат Словото на Учителя и когато се молят. Вече дърпаха завесата, за да прикрият срам си. А по-късно някой се сещаше и донасяше портрета на Учителя, за да бъде сложен вместо този на президента. Но по-късно остана само платното. Да, но този клуб е едновременно и партийен клуб и там се събира друга политическа група. Онова, което се създава и се сваля от Невидимия свят чрез Словото на Учителя и музиката Му, след това остава в Салона и идват другите представители на политическата партия, които го поемат и работят с него. Питам, кой бе този, който ги натика в този клуб? Чия Воля и чие Поръчение той изпълняваше? Защото в онези години ако не бяха влезнали в този клуб, то властите щяха да разрешат въпроса по друг начин, защото искаха този въпрос да се разреши по един легален начин. С влизането в този партийен клуб и в този трафопост онези, които влезнаха си отрязаха пътя за всякакви постъпки пред властите. Този ход на Онези Сили, Които ги вкараха в този партийен клуб беше напълно успешен и трябва да им се отдаде заслуженото. Този ход бе на Тайните служби, за да може по този начин да се задоволи желанието последователите на Петър Дънов да се събират някъде и да не могат след това да предявяват претенции, че Изгревът им е отнет и да отклонят възможността да искат компенсация за отнетите имоти. Точно това стана. А Председател на Братския съвет по онова време бе д-р Илия Стратев.

По-късно в салончето се настани бюфет, където се продава вече алкохол, седят пияници, пушат, разговарят, пеят и даже влизат някой път по време на събранията, за да смушдават. Случи се същото както по времето на Учителя, когато зад Салона беше залепена една кръчма. Онази кръчма се залепи и дойде поради непослушанието на учениците към думите на Учителя. След това всички съжаляваха. Това нещо е написано подробно в „Изгревът“ и понеже председателят на Братският съвет изхвърли книгата на улицата и други около него я отрекоха, то кръчмата отново дойде, но вече тя не е залепена, а вече минават през нея. А цялата история е описана в „Изгревът“. Затова е тази поредица, за да се знае и помни пътят на предишните поколения. А сега си имате трафопост, имате си кръчма в нея, имате си президент и вицепрезидент на стената и една завеса, която да прикрива падението и опорочението на Школата на Учителя. Моите поздравления!

В поредицата „Изгревът“ вероятно ще има някои неточности. Те постепенно ще бъдат коригирани. Изминали са 50 години от тогава. Никой от съвременниците от Школата на Учителя не седнаха да запишат историята на Школата.

Това бе направено по моя идея, по мое настояване и почти сам реализирах тази идея. И вместо някой да благодари, изкочиха мнозина и извикаха: „Разпни го!“ И отхвърлиха „Изгревът“. Отхвърлиха и трите тома, но те не знаят, че съществува „Духовният Изгрев“ и Той се управлява от Словото на Учителя. И тогава ще опитат Окултните закони на Духовния Изгрев. В това съм убеден. А другите ще ги проверят.

2. „ИЗГРЕВЪТ И БОКЛУЦИТЕ“

КИНА РАНГЕЛОВА ВАСИЛЕВА

Радвам се, че сте дошли при мен, за да мога да разкажа нещо за себе си, да проследя пътя, по който съм дошла в Братството, как съм се запознала накратко. Най-напред ще кажа нещо за моето семейство. Родена съм в село Алдомировци, Софийско, през 1914 г. на 23.април, от баща Рангел и майка

Милица Донкова, които много добре са се разбирали. Тъй цял живот не са си казали една лоша дума. Четиринадесет деца сме били. Аз съм тринадесето дете. Още от малка съм преминала през много трудности, съдбоносни. Още майка ми, когато била бременна с мене е имало някакво убийство. Някакъв чичо искал да ги убие, че след това мислили да направят някакъв аборт. Дошли в София за този аборт, но като дошли при лекаря, той казал да почакаят докато си приготви инструментите, които трябва. Баща ми и майка ми седели, гледали и си мислили: „Къде са 99, там са и стоте, нека да остане и това.“ Когато лекарят се показал и казал: „Готово!“ те казали: „Ама ние се отказваме!“ „Нищо, нищо!“, казал лекарят. „Аз и без това не съм склонен да унищожавам живота, на най-малките“. И тъй те си тръгнали. След това, когато съм била на 2-3 години и нещо ми било много лошо, майка ми рекла на баща ми: „Дядо, (ние нали сме вече тринадесет деца, а родителите ни са 50-годишни и другите деца са вече големи) пригответи сандъче за детето, защото то няма да го бъде“. Баща ми пригответил сандъче-ковчег за детето. Майка ми ме занесла на реката, която минавала близо до нас; поизмила ме на реката лицето и може би нещо ме е поразтрила и аз току съм се пробудила, така посъживила съм се. И тя като отивала към къщи аз съм казала: „Мамо, дай ми хлеб и пиперка печена!“ И мама тогава казала на баща ми: „Дедо, дай да изгорим сандъчето, детето оживя“. И други още подобни случки съм прекарала съдбоносни, страшни така в живота. Нали съм 13-то дете, с много трудности. След това идва и четиринадесето дете - Лили, сестричката ми, която беше съпруга на брат Атанас Николов. Чрез Атанас Лили се запозна с Братството. Тя четеше книги, с които после и ние се запознахме, и ние четяхме. После тя, Лили ни разказваше най-различни интересни случки от беседите и от живота с Учителя. От тогава ние получихме една подготовка в смисъл какво е полезно да се яде и кое не, да не се убиват животните, за да се яде месото им. И така по-късно ние със сестра ми Гита станяхме вегетарианци. От тогава започна началото на нашия идеен живот. Основното си образование както и прогимназията получил на село, а след това гимназиалното си образование в София. Гита също учеше гимназия в София. Аз живеях при сестра си, а Гита при брат си в София. Гита се запозна в София със съпруга си Емил Стратев. Той пък се познаваше с брат Георги Радев. По такъв начин като по нишка се очерта пътя, по който трябва да вървим, да се насочим и търсим Истината. Така посредством мъжът на сестра ми ние почваме да посещаваме беседите на Учителя и да се запознаваме с Учението.

Сега вече като възрастна като размишлявам, вече съм 81-годишна, като си проследявам живота виждам пропуски, тъй като не съм била в Школата, някакси съм преминавала, идвала съм на беседи, пак съм си отивала на село, била съм и на работа като учителка. Като че съм си вземала от Учението така на порции малко по малко. Сега като чета разбирам, че е имало Школа, която е ръководел Учителят. Имало е братя, които са били покрай него. От тях ние бихме могли да се учим. Мисълта ми се връща към това, когато научих, че брат Вергилий издава първи том на книгата „Изгревът на Бялото Братство“ и почнах да я чета. Започнаха много неща да ми стават ясни и тогава аз се почувствувах като че ли съм ученичка от първо отделение или първи клас и че научила съм буквите и мога да чета. Започнаха да ми се проясняват много работи и започнах да ги разбирам добре. Трябва да кажа какво влияние ми е оказала книгата и какво е събудила в душата ми. Че съм научила много работи и си казвам, че се чувствавам като ученичка в първо отделение. Първия том от книгата на Вергилий започнах да чета и от самите разкази на учениците, които са поместени в него ставаше ми все по-ясно и по такъв начин някак ми

се възроди душата, така почувствувах една пълнота. И като видях веднъж Вергилий, когото познавах само по име, а не бях го виждала му казах така: „С тази книга, която си написал ти ставаш първият евангелист на Братството, който проследява пътя му на развитие“.

Като почнах да чета първия том, проследявах разказите на братята и сестрите, които са дали различните събития с Учителя, различните случки. Ставаше ми приятно да чета и така продължавах и продължавах и по такъв начин научих много работи от тях и от писаното разбрах какво са изживявали, какво нещо е Учителят за нас. И тъй когато четях беседите ги разбирах по-добре. Научих какво значи Школа, какъв трябва да бъде братът и сестрата, за да може да се нарече ученик и какви качества да има. Четях с голяма лекота и си давах сметка колко ценна е книгата на Вергилий и колко много е направил като е събрал тези материали. Благославях го и казвах, Господ да му дава сили и здраве да работи, защото чрез книгата му ние получаваме една ясна представа за Учителя, какво е бил, каква е историята на Братството, какви преживявания са имали, какви грешки са допускали, какви трудности са имали, когато не са слушали Учителя, какви случки са ставали край Него, които бихме могли да наречем чудеса. Особено ме впечатли разказа на брат Борис, който като ходил в Австрия на такива изпитания бил подложен щото е трябвало да вземе решение да се върне в България и да остави следването. Също и запознанството му с Братството. Всичко е много поучително особено за младите, които сега навлизат в него. Ще разберат много неща как са били, какви грешки са правили, какво е било и какво е станало. Тук бих си послужила по отношение на книгата с един стих от Евангелието, гдето се казва: „Всичко що е писано, за нас е предписано!“ Значи ние трябва да се поучим от това, което написано. Споделях с много братя и сестри впечатления за книгата и чух много добри отзиви за нея. Най-напред ще кажа мнението на братът на Йоанна - Георги Стратев: „Такова нещо ценно, такова поучително, така хубаво направено, че човек получава сякаш криле като научи тия ценни неща. И най-важното нещо е, че човек получава една представа какво е Учителят“.

Продължавам да чета по-нататък и втория том и съм особено благодарна за това, че от тия книги на Вергилий се затвърди у мен становището, че Учителят е Божи пратеник.

Не може това никой да ми го вземе или да ми доказва нещо противно или пък да откаже, че Той е Божи Пратеник, както и самият Учител казва: „Аз дойдох тука да ви покажа как вие да живеете, как да си подобрите живота и да се радвате на него“.

През това време, когато четях още първия том ми стана много мъчно когато споделях с братя и сестри, споделих и с брат д-р Илиан Стратев. Викам: „Хубава книга!“ Трябва да кажа, че още първия том от книгата дойде на склад в братското помещение в Симеоново на съхранение. Споделаяйки с брат Стратев, че е много хубаво написана историята на Братството с една радост и възхищение, а той се обърна към мен и каза: „Какво, това казва от Вергилий ли е? От Вергилий ли гдето е написано? А, Вергилий не е от Братството.“ Аз му отговорих: „Как не е от Братството? Аз сега го видях и научавам за него когато докара томовете тука, иначе не го познавах. Но това, което е написал в първия том и което прочетох останах възхитена от това колко добре е направено, колко много неща дава, колко аз се поучих от това и от всички други, които са близки около мене се поучиха от тая книга и се запознават с Братството, с това което е казал Учителят“. А той се обърна към мене и вика: „Слушай какво, Кина, ще ти кажа, тия, вика, боклуци, които са тука да вземете да ги изнесете тука от склада на Братството“. Аз останах изненадана от изказ-

ването му. Той каза още, че това е помещение за братски книги, за печатницата, за подобни книжа, а не за такива книги. „Това са пак братски книги“, му викам аз. „За Братството са писани“. „Тия боклуци да се изнесат навънка“, отговаря той. „Ами какво да правя аз, къде да ги слагаме? Засега са сложени тук“. „Където знаете, ще ги изнеса на улицата.“ Толкова ми стана мъчно и така припаднах. Просто имах нужда за помощ от лекар. А той: „Виж какво, на улицата ги изнасям“. „Слушай какво“, казвам, „аз ще ги сложа в моята малка стаичка. Може да е малка стаичката, но има място за книги, за багаж, за всичко има място“. „А, има място“, вика той, „колко е тясно“. „Не е тясно, за книгите викам има място“. Тогава помолих руснака, един който живееше там и беше на квартира, бе от Русия. Илья се каза. Той каза: „Лельо Кино, аз ще ти помогна, дай ги така“. И пренесе всичко тука, защото брат Стратев толкова даваше зор и нарече книгите боклуци. Прибрах тука книгите, подредиха се. Идва след малко Стратев и вика: „Ха сега, начети се!“ „Ще ги четем викам спокойно сега“. Беше ми много мъчно, но такъв беше подхода, така беше това изказване и се чудех. После споделих с Йоанна, споделих и с други близки. „Абе викам защо така, защо иначе...“ Това беше за първия том на „Изгревът“. През това време брат Стратев беше председател на Братският съвет. Така се разделихме с него и дълго време не приказвахме. Сега от известно време той по телефона се обажда и търси Йоанна и пита: „Кина ти как си?“ Аз отговарям, така еди какво си, приятели сме, но това се случи с книгата и пак повтаря: „Вергилий не е от Братството!“ Значи с първия том това стана, но пак искам да повтора, че много хубави отзиви имаше от братя и сестрички и външни хора. Тази сестричка днеска дето дойде, Теодора се казва, така книги си взема, взе си тогава и първи том, понеже беше излезнал. Искане беседи, разговаря се с мене, разказва какво впечатление им е направила книгата. „Ние като младежи разни проблеми ни вълнуват, като почнем да четем от всички тия неща, които са дадени вътре, така се поучаваме и така ни е леко и се отправяме по един сигурен път, да не се отклоняваме“. Толкова много са поучителни тия книги и толкова много са доволни хората от това. Единствен брат Стратев не е доволен от тая книга. Сега вече имаме втория и третия том. Много ми харесва това, което е писано, много силно преживях особено разговорите на Учителя с Духа. Така вечерно време като почета малко, пък то се унасям и като гледам станало вече два, три часа. И си казвам, чакай, защото утрешния ден ме чака друга работа. Значи на мене това ми е направило най-силно впечатление, да разбере точно какво нещо е Учителят - Божий Пратеник и това, което е казал се отнася за нашия живот - как да живеем, как да се храним, как да си подновяваме живота. Той просто ни е очертал пътя, а ние само да се стремим, да вървим и да изпълняваме. Много съм доволна от тези книги, пожелавам на брат Вергилий да му дава Господ сили и здраве да продължава това. Пак повтарям: За мене това е. Не му се признава сега, но аз го почувствах вътрешно като първия Евангелист, който дава живота на Братството и история на Братството ли да кажа със всички тези подробности, падане и ставане на ученика. Аз така една благодарност към него имам, че съм се записала ученичка в първи клас, за да мога като ученичка да изпълнявам нещата вече съзнателно. Тези книги пробуждат съзнанието на човека. Брат Стратев каза между другото: „Тия боклуци не съм чел и не искам да ги четем, не искам да чета написаното, изнасяй ги, да ги няма тука в братската къща там“.

Ето така стои въпросът с книгата „Изгревът“ и с боклуците. Боклуци има всякакви по света.

3.IX. 1995 г.

Записала: Марийка Марашлиева
Разказала: Кина Василева

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Кина Рангелова Василева, живуща на ул. „Симеоновски езера“ N 48, кв. „Симеоново“ - София, с л.п. сер. В, N 0634910 от Ленинско РУ на МВР - София/11.IV.84 г., удостоверявам следното:

1. Разказах на Марийка Марашлиева някои щрихи от моя живот и моите впечатления и една история как се прие от някои лица излизането на книгата „Изгревът“, том I, както и том II и III.

2. Марийка Марашлиева прехвърли на машинописен текст магнетофонния запис на моя говор и след това ми го представи да го прегледам.

3. Съгласна съм този мой материал да се публикува в том IV на книгата „Изгревът“ от Вергилий Кръстев за доказателство на това как е била приета от мнозина тази книга.

4. Ръкописът ми ще бъде озаглавен „Изгревът и боклуците“, което е едно принципно заглавие и не е насочено към определени лица, а се отнася за онези Сили, които в края на краищата изхвърлят потребните вещи като боклуци..

София, 3.IX. 1995 г.

Декларатор: Кина Рангелова
Подпис:

Свидетел: Марийка Марашлиева
Подпис:

3. ПЕНЮ ГАНЕВ

Запознах се с него посредством снимките, които беше направил по времето на Школата на Учителя. Беше около 1971 г. и той летуваше с възрастните приятели в един лагер организиран от Елена Андреева в местността над хижа Вада, по точно до местността Говедарника. Там бяха Пеню Ганев, Влад Пашов, Кирчо Львчето и почти всички възрастни сестри. Обикновено там преспиваха за някоя нощ онези, които пътуваха за 7-те езера. Аз също преспях. Сутринта закусихме на общата трапеза, на която беше поднесено хляб, сирене и чай. Сиренето беше нарязано на малки парчета и сложено в обща чиния. Ние посегнахме един-два пъти към сиренето, но повече не посмяхме. Беше ни неудобно. Бяхме с Георги Стратев, бяхме млади и много гладни. Останахме от закуската гладни. По това време поглеждам към трима възрастни братя, които бяха около 70-годишни, а пред тях стояха три дълбоки порцеланови чинии, всяка от които събираше по един литър. Бяха си направили попара със сирене и с масло. Побутнах моят познат да наблюдава гледката. Нарочно останах да видя дали тия три попари ще бъдат изядени. Бяха изядени. Споменах на Елена, че нейната закуска е малка и трябва да снабди всички с такива големи и дълбоки паници за попара. Тя беше обидена, но обеща да провери нещата. След време се учудваше, че могат да се случат и такива неща: големи паници и малки парченца със сирене.

На връщане отново се спрях на този лагер. Търсих Пеню Ганев за разговор. Казаха ми, че е отишъл за вода. Той беше възрастен, но с две големи тенекии с дръжки от дебела тел носеше вода от 50-60 метра разстояние. Трудно и тежко дори и за мен, който бях млад и силен. Представих му на Пеню моят план, да преснемем по четири копия от всеки негатив, който има, за да могат да се запазят и след това ще работим по тях, да се направи коментар на снимките. Той ме слушаше внимателно. Следващият план бе той да си опише

опитностите по времето на Школата. Беше привечер. Каза ми: „Ти знаеш ли, че моето момче Петърчо сега есента се уволнява от казармата. Влезнал е в консерваторията като студент. А аз нямам пукнат лев да го приготвя за студент. Майка му и аз сме пенсионери, а имаме още една дъщеря ученичка в гимназията.“ И заплака пред мен. Сълзите му се ронеха и падаха направо в потока, който булбочеше надолу. Какъв буен поток и какви сълзи. Аз стоях потресен. „Добре, аз ще ти помогна. Ще ти платя снимките“. „Но аз нямам пари за материали, за проявители, за фиксажи, за хартия!“ Успокоявам го: „Аз ще купя всичко това и ще ти ги донеса.“ Уточнихме се, че ще платя по 50 стотинки за формат 13/18 см. А това представляваха два хляба „Добруджа“, които струваха по 24 стотинки. Пеню направи отстъпка, защото една такава снимка да се направи със собствен негатив навън струваше 80 стотинки.

Още през месец септември купих необходимите материали и една електрическа преса за изсушаване на снимките. Занесох ги у тях, а всички те ме гледаха изплашено и изненадано. Не очакваха това от мен. Синът му Петърчо, който беше в първи курс студент в Консерваторията започна да ги проявява. Трябваше да се извадят всички негативи. Пеню Киров беше споделил с мен, че има още стъклени негативи, които бил оставил при брат си на село. Накарах го да отиде с жена си Каменка на село и да прибере негативите. Оставих му пари за път. Върнаха се съкрушени. Брат му изхвърлил всички стъклени негативи на боклука, за да изпразни един здрав дървен сандък, в който те били сложени. Изхвърлил негативите, за да сложи в сандъка разни други работи. Аз бях ужасен. И двамата стояха с наведени глави и мълчаха като виновни. Аз негодувах, но после Пеню каза: „Ех, това което е останало не е малко. Поне него да запазим.“ Синът му Петърчо след упорита работа успя да извади около 400-500 броя негативи по 4 броя. А това беше една голяма поръчка, за още по-сOLIDна сума.

Още в самото начало се появиха затруднения. Пеню и домашните му се опасяваха, къде ще отидат тези снимки, да не би да попаднат у властите, та да направят обиск и да изземат всичко и след това да накажат синът му Петърчо като го изключат от Консерваторията. Тогата бяха започнали отново гонения, обиски и конфискуване на беседите на Учителя. Уверявах, убеждавах, че това е моя инициатива и че всичко ще бъде прибрано за следващите 30 години. Точно по това време се играеше Паневритмия в гората, която точно сега бе разрешена от властите да се играе. Слагаха един магнетофон по средата и той възпроизвеждаше един сполучлив запис на Паневритмията от Филип Стоицев. Но точно тогава се разбира, че батериите на транзистора са се изтощили и че трябва да се купят нови. Пеню тръгнал с една шапка да събира стотинки, за да събере към два лева, толкова, колкото струват осем батерии по 1 волт и половина за магнетофон. Но биват наклеветени от платени доносници, че Пеню събирал много пари на „дискус“ и поради това един ден го посещава вкъщи един агент от милицията, от тези специални служби, които се занимават с контрола над Братството. Легитимирал се и поискал да го разпита за събирането на парите. Пеню го поканил в голямата стая. Жена му Каменка и дъщеря му Иванка се прибират в кухнята. Агентът престолял три часа в стаята, а Пеню разказал най-подробно всичко. Той беше такъв човек, че разказва нещата направо, много точно и особено много чисто. При него нямаше лъжа. От него лъхаше невероятна чистота. И като го слушаше човек оставаше потресен от чистотата му. От чистотата човек може да бъде ослепен, ако живее в мръсен свят. Можете ли да погледнете към слънцето? - Можете, но не за дълго. Ето, също така не може да се гледа дълго време онази вътрешна чистота, която я притежава даден човек. Аз досега не съм срещал такава

вътрешна чистота, каквато беше при Пеню, у някой друг човек. Познавам всички, с които съм работил. Ако се събере онова, което беше чисто у тях, не може да отговори на една стотна част от неговата чистота. Тя извираше отвътре, от него като чист извор. За онези, които го слушаха той отначало им изглеждаше много наивен - детски наивен. Понякога тази детска наивност у него някои я смятаха, че е простота. Не, това беше чистота, вътрешна чистота, която той си беше изработил. И то от векове.

И така агентът от милицията престоява към три часа при Пеню и след това си отива доволен от разговора. И представяте си, че през тези три часа той не е поискал да отиде в тоалетната - обикновено мъжете използват често тоалетните за облекчаване. Ако беше отишъл там, щеше да намери в кофи и легени сложени снимки за промиване, както и цялата апаратура за преснемане на снимките. Щеше да ги види, щяха да ги приберат и щеше да се провали всичко. През това време дъщеря му и жена му са в кухнята и са в непрекъснатата молитва поради това. Така се спасиха всички от един провал. А накрая щеше да бъде мой провал. Невероятна опитност, възбуждаща човек да пошурее от напрежение. Накрая всичко мина благополучно. Разплатих се с Пеню. Отидоха мои четири лекарски заплати плюс две заплати на един мой познат от провинцията, който също така бе привлечен от мене да ми помогне. През това време аз работех в Своге в болницата като лекар и там сестрите и санитарите ме хранеха. Оставяха ми от вечерята, която бе постна - зелен фасул, грах, ориз с домати и кисело мляко. Това беше вегетарианска храна, която се сервираше задължително на болните, които не я ядяха, защото им беше омръзнала. Аз тогава бях млад лекар - гладен, жаден и беден. Онези, които ми оставяха храната знаеха, че имам някакви задължения да изплащам и съм без пари.

С получените пари Петърчо си купи един хубав костюм, риза и обувки и се облеche като истински студент. Целият лъщеше и блъстеше. А беше хубав младеж. Каква светлина имаше в него и какъв потенциал носеше само. Показах му един окултен закон, че когато човек работи за Бога и за Учителя, условията в които човек живее се променят. Дори аз му издействувах и той си закупи една много хубава цигулка за 120 лева от един мой познат и той с нея свири като студент няколко години. После си намери по-хубава цигулка.

Следващият етап от работата ми с Пеню Ганев, бе да обознача и подреда снимките с номера. След това ги подавах на Пеню, той поглеждаше към тях, разглеждаше ги, спомняше си много неща и случки станали преди 50 години и разказваше. Това се записваше на магнетофон. Така бяха направени коментарите на всички снимки. А това е един огромен и безценен материал за Школата. До този момент никой не беше се сетил да направи такова нещо. Аз имах за задача и се борех да оставя една история на Бялото Братство. А Пеню Ганев си беше свършил сам половината работа. Трябваше да го накарам да свърши и другата половина. По онова време бяха направени много обиски. Всички се страхуваха. Аз му бях спечелил доверието. Той разбра по Дух, че точно това трябва да се направи - да напише своите опитности по времето на Школата. Жена му беше против това - опасяваше се за синът си Петърчо и за дъщеря си, която беше гимназистка. Пеню беше на моя страна и той не отстъпи. Седна и започна да пише на една тетрадка своята биография. Всички, без изключение - жена му, дъщеря му и Петърчо бяха против записването на неговите спомени. Но брат Пеню не отстъпи. Казвам: „Брат“, защото той по Дух беше брат с мен. И не отстъпи докрай. Беше голямо напрежение. Накрая синът му Петърчо ми каза: „Да знаеш в твоите ръце оставям бъднините си. За това нещо могат да ме изключат от Консерваторията.“ Отговарям: „Прие-

мам!" И от тогава досега са се изминали около 25 години. Няма провал и аз си изпълних обещанието. Провалът го направиха други и то сега. За това описвам тези събития.

Всеки ден брат Пеню пишеше по един-два листа от своите спомени. От време навреме го посещавах и се уведомявах от него лично до къде е стигнал. Видях един човек, който беше верен на Учителя, на Учението Му, на Школата Му и то верен не само на приказки, но и в Дух и в дела. След като приключи с опитностите, аз пожелах да ги запишем на магнетофонна лента. Той се съгласи. Той диктуваше, а аз записвах. Понякога го спирах, задавах въпроси и той правеше допълнения. Жена му и дъщеря му не можаха да издържат психически на напрежението и обикновено стояха в кухнята. Накрая идва жена му Каменка и със съези на очите ме моли: „Нали няма да го даваш този запис на други хора да го слушат?“ „В никакъв случай. Обещавам ти!“ Досега 25 години след това никой не го е чувал. Изпълних обещанието си. Работата беше приключена и аз трябваше да прибера и тетрадката, която беше написана заради мен. Пеню ми я подаде и аз си я взех. Но жена му се разплака. Плачеше от страх, да не би да попадне в някого тази тетрадка и заради нея да изключат Петърчо от Консерваторията. А това можеха да го направят без да им мигне окото. Гоненията се бяха засилили. Аз трябваше да работя при най-големите гонения. Накрая се уточнихме тази тетрадка със спомените на Пеню да остане временно при тях, да се укрие и после като премине заплахата, да ми се предаде. Обещаха всички: Пеню, жена му, дъщеря му Иванка и Петърчо. Аз се съгласих. Искях да има спокойствие в този дом. А можех да я прибера, но я оставих. И сега не съжалявам, че съм я оставил, защото чрез нея се изпитаха всички кой какво и колко струва. Всеки получи оценката си.

След това направих няколко филма на камера на Пеню и жена му, както и френологични снимки и заснех линиите на двете му ръце. Той беше подготвен вече за архив и за историята. А той заслужаваше това много повече от другите!

След 1986 г. реших да направя нов коментар на снимките. Споделих с брат Пеню моят план и той се съгласи. Беше се убедил, че държа на обещанието си. Бяха изминали към 15 години от първата ни работа. А това не е малко. Пеню ми разреши и аз в неговата стая прерових, в неговото присъствие събрах, подредих и номерирах всички снимки, които имаше там. Тогава започнах нов запис, на нов коментар на снимките. Бяха опаковани и прибрани и предадени на синът му Петърчо да ги съхранява, защото всички снимки са вече номерирани. Подредих му всички негативи, които бяха сложени в един голям сандък. Аз работех сам в стаята му. Петърчо и жена му знаеха, но не се бъркаха. Синът му не смееше още тогава да пристъпва през волята на баща си. Той това го научи по-късно, но по чуждо внушение. Тогава аз също потърсих онази тетрадка със спомените. Не я открих. През многото години, които минаха запитвах жена му и Пеню: „Запазена ли е тетрадката?“ Усмиваха се и казваха: „На сигурно място е.“ Вероятно я бяха дали на съхранение при голямата им дъщеря Елена, която живееше в същата сграда.

Дойде време Пеню си замина от този свят и в един хубав ден ми се съобщава, че тетрадката е намерена. Отивам при синът му Петърчо, но при него има вече съпруга - Божанка. Искях да я прибера, но те не ми я дадоха. Тя била вече тяхна и те имали право на публикация понеже са наследници на Пеню Ганев. Аз направо онемях. Казах им, че името на Пеню Ганев ще стои като автор, но накрая ще бъде написано, че аз съм направил записа и че аз съм свършил тази работа и че това е моя идея, която съм финансирал лично. Не се съгласиха с мен. До този момент Петърчо не беше такъв. Но беше попаднал

под влиянието на жена си Божанка. Един много и крайно несполучлив брак - според мене. Жена му го подведе и го вкара в други води, съвсем в противоположни области, противни на онези, в които обитаваше духът на баща му. Аз стоях вцепенен от изненада. Не очаквах такова развитие. Припомних им всичко, което съм направил за баща му. Изобщо не ме слушаха какво говоря. Разбрах че тук бяха дошли други Сили, които вече управляваха. Постави се въпроса за коментара на снимките. Казах им, че това е моя работа с брат Пеню и че те нямат нищо общо с това. И че на времето всички са били против тази идея, която съм реализирал. Припомних, че Пеню на времето е послушал мене, а не тях, но те отново не искаха да ме изслушат. Нещата бяха ясни. Тук действаха други Сили, които искаха да ме отстранят, мен, човекът, който беше свършил работата на баща им за следващите поколения.

А с какво внимание и обич се отнасяше Пеню Ганев към мен! Той ме обичаше. С тези, с които съм работил никой досега не ме е обичал тъй, макар че съм им свършил цялата работа. С каква радост ме посрещаше. А беше достигнал библейска възраст. Работеше всеки ден - свиреше на цигулка, четеше беседи, правеше си извадки и понякога ми показваше какво е направил през седмицата. Невероятно усещане за младостта на един дух. Той беше се оженил късно за Каменка, на около 50 години. Родиха му се три деца, хубави, красиви и надарени. Доживя да ги изучи и да ги ожени. Дочака и внуци. Това нещо той беше си го изработил в един друг живот и сега се ползваше от придобивките. Но в настоящият си живот той изработи нещо много ценно, което ще остане за другия му живот, когато отново се роди на земята. Той беше ученик на Учителя в дело и в дух. Онова, което направи през този си живот за делото на Учителя, ще остане в историята на Братството во веки веков. Той успя да предостави на следващото човечество чрез песен, говор и снимки живота на Школата на Учителя. А това не е малко. Неговият живот и неговото дело са една светла дияра за онези, които искат да бъдат ученици. Беше верен на Учителя в дух и в дело, в песен, в Слово и в живот.

Изминаха години и синът му Петърчо и снаха му Божанка решиха да публикуват част от спомените на Пеню Ганев в списание „Житно зърно“, бр. 1, 1993 г. и накрая отдолу на материала снаха му Божанка се подписа.

Е, какво ще кажете на това? Има моменти, когато синовете на заслужават да носят имената на бащите си. Тук точно това стана.

Но хубавото е, че Пеню Ганев има две дъщери, които няма да му изневерят и да го провалят в никакъв случай. Особено малката му дъщеря Иванка, която беше свидетел в онези години, когато аз водих голяма борба срещу противодействията и успях с Пеню Ганев да реализирам моя план. Аз вярвам, че дъщерите ще защитят баща си по-добре, отколкото любимият му син Петърчо. А на Пеню Ганев, аз ще довърша работата му при всички случаи. Аз няма да го предам. Ние работихме двамата по Дух за Школата на Учителя Беинса Дуно.

4. СТОЯНКА ИЛИЕВА

Тя беше учителка в провинцията. Преподаваше литература в прогимназията. Накрая се пенсионира и живееше на Изгрева в барака, чийто чертежи, как да се построи беше дал лично Учителят. Съсдействие с нея под същият покрив живееше Илия Узунев. Занизаха се дълги срещи с нея и тя обеща да напише спомените си. Тя имаше литературно перо и ги написа, но в разговорите ми с нея изникнаха много нови случки и събития, които аз записах. Тя имаше един философски построен ум, който непрекъснато задаваше въпроси и

на които сама си отговаряше. Беше много интересно. Доживя дълги години на земята, но дочака и да изплаща кармата си. Нейните спомени записах на магнетофон. Трябваше да ми предаде тетрадката, в която собственоръчно ги бе написала. Ха днес да ги предаде, ха утре и до днес остана непредадена. В онези години Изгревът се вдигаше, разрушаваше се и аз исках да закупя нейната барака. Уговорихме се за 500 лв., а това правеха пет лекарски заплати. Баща ми дойде, видя бараката, чукна я оттук и оттам с бастуна и ми каза: „Та това е съборетина, всичко е изгнило. По-хубаво е за тези 500 лв. да си купиш пет кубика чамови дъски и с тях да си сковеш нова барака“. „Да, но тази барака е историческа. Лично Учителят Дънов е дал чертежа да се направи.“ „Като историческа ценност вземи, че я заснеми с фотоапарат от край до край, направете чертежи и така ще остане като историческа ценност“. И така направих. Илия Узунов успя да начертае с нужните размери самата барака, а аз я заснех на фото лента метър по метър. След това описах историята на бараката. Тя бе разказана от трима души. Този, който беше я направил - Борис Николов, от Стоянка Илиева и от Илия Узунов. Този материал днес трябва да се предаде на архитект, който от него да направи архитектурен план. По този начин тя остава за поколенията. А онези, които разковаха дъските, разбраха че са изгнили и че са се излъгали. Сковаха ли нова барака от тях - не зная. Важното е, че аз спасих бараката за следващите поколения.

След това направих филм на Стоянка Илиева, както и много снимки. Тя още приживе бе подготвена и беше готова за следващите поколения. Имаше поезия, проза, която бе подвързала и ми ги предаде за съхранение. Остана нейният архив от ръкописи, които трябваше да получа накрая. По онова време Илия Узунов имаше аденом на простатата и мина през операция. Аз съдействах и присъствах на операцията в болницата „Исул“. Наблюдавах, че Стоянка непрекъснато се молеше за Илия. „Защо толкова прищипваш събитията? Ако му е писано ще живее дълго.“ „Не, той трябва да живее, защото той трябва да ме гледа на стари години!“ Аз се стреснах. Огледах я. Значи, една умишлена сметка. По това време Влад Пашов беше минал същата операция в Исул, но той не можа да прескочи и си замина. Гледах го там и бяха придружители край леглото му Игнат Котаров и Боян Златарев. Влад им бе казал, че тази година имал много лоши астрологически аспекти и едва ли ще ги прескочи. Те наистина го препънаха. Той не можа да се справи с тях. Влезнал в едно пасивно състояние, цял ден седял и мълчал. Минал лекарят на визитация и казал: „Един Пантелей - пътник“. Та този случай беше пресен за поуки. Но Илия Узунов прескочи тази операция и доживя дълбока възраст.

Отивам веднъж при Стоянка Илиева. Тя беше останала сама в бараката на Изгрева. Наоколо беше построена три метрова висока ограда около нейната барака. Все едно, че беше затвор. Бяха им дали двустаен апартамент с Илия, но те все не искаха да се преместят. Чакаха да узреят едни ябълки, за да ги оберат. „Значи ти си в затвора сега за едни ябълки! Язык ти за окултното знание, което имаш.“ „Да, ама на зима ще ям ябълки без пари!“ Отговор, няма що - бисер.

Дойде време и тя премина през премеждие. Беше си счупила крака. Премина през Пирогов, заковаха костта ѝ с пирони и я докараха в бараката. Това премеждие беше свързано с един конфликт на Изгрева. Бяха я атакували сили и след това я бяха заковали на легло с пирон в крака. Изгревът още не беше разрушен. Веднъж ми разказа: „Вчера дойде една сестра да ми помете стаята понеже аз не мога да се движа. И днес ми съобщиха, че тази сестра си е заминала през нощта и утре ще ѝ бъде погребението.“ Аз слушам прехласнато за тази случка. Днес дошла, помела, изчистила, а утре си заминава.

Стоянка оздравя и можеше да се движи вече свободно в новият си апартамент с парно и с топла вода. Един ден идва при нея една сестра и започва да ѝ говори неприятни неща. Стоянка е ядосана. Става от леглото и казва: „Това не е вярно, ти лъжеш!“ Другата отговаря: „Не лъжа!“ Стоянка упоритвува. „Лъжеш“, и замахва с жест към нея, че лъже. В този момент губи равновесие и пада на паркета на един метър от леглото си и си счупва за втори път крака. А гостенката ѝ казала: „Видя ли, и убедили ди се сега, че не лъжа?“ Да, това е повече и стои по-високо от всякакъв окултизъм, теоретичен или практичен. Отново 40 дни в Пирогов. Изписаха я, но тя беше вече неподвижна. Заварвам я в апартамента ѝ. Беше разпъната на кръст. Казах ѝ: „Ти трябва да бъдеш щастлива, че сега преповтаряш живота на Христа. Разпъната си на кръст!“ „Да, ама на Христа не бяха Му строшени пищялките като на мене. Ако Му бяха строшени пищялките от римските войници, бих желала да го видя как ще се оправи.“ Беше отслабнала и станала на кожа и кости, но мозъкът ѝ беше наред и говореше и говореше. Цяло чудо. Говореше смислени, философски неща. Жалко, че тези неща не ги записах. Изпраща ме веднъж да ѝ купя картофи от магазина. Донесох ги. „От къде ги купи?“ Обяснявам. „Там не са хубави картофите.“ „Слушай какво, сестра Стоянке, духовни картофи няма. Ако искаш такива, то си ги насади, копей си ги и си ги извади. И друг път да не ме караш да ти нося духовни картофи.“ И си удържах на думата.

Дойде време и тя си замина. На 40-тия ден отивам при Илия Узунов и му казвам, че идвам да прибера нейният архив, който беше сложен в два-три кашона. Съобщи ми да дойда след два месеца. Отивам за кашоните. Казва ми: „Аз ги дадох на Петко Кралев от Бургас!“ „Защо му ги даде? Нали аз работих с нея. Аз ѝ свърших цялата работа. Нали с теб също работя! Какво има общо Петко с тая работа?“ „Да, ама той е много добър брат!“ „Той може да е брат, но не ви е свършил работата. Аз, който не съм ви брат ви свърших работата!“ Бях бесен. После се разбра, че Стоянка сама предварително си бе разпръснала нещата. Беше си написала списък на кого какво да се предаде. А мен ме нямаше в този списък. И сега аз трябва да довърша нейната работа, а другите които бяха в списъка като братя и сестри прибраха нещата и сега не ги дават, за да свършим работата на Стоянка. Ето как човек започва да разбира какво значи да си „брат“, когато през цялото време пречиш и какво значи да си „чужд човек“, който в името на една идея свършва една работа за Бога.

Бях потресен от случилото се. Не очаквах, че това може да се случи. Още не бях се сблъскал с всички методи на онези Сили, които работеха срещу Учението на Учителя и воюваха с всички непозволени средства, за да се изтрие всичко и да не остане никаква историческа следа. Написах писмо на Петко Кралев и му обясних как са нещата, като исках да ми се върне тетрадата на Стоянка Илиева и да ми се предадат нейните ръкописи, защото само аз съм работил с нея. Отговори ми, че щом тези неща са дошли при него, значи не е случайно и означава, че той е точно човекът, който трябва да ги съхранява. Но ми изпрати на ксерокс копие от нейната тетрадка. Изпратих му парите, но той не ги прие. После научих, че той същата тетрадка я беше направил на много копия и я разпространил на много места. Разбрах, че го прави нарочно, за да ми попречи на работата. Нещата бяха от ясни по-ясни. По същия начин постъпи и рождената му сестра Божанка срещу мен, когато през 1993 г. помести в списание „Житно зърно“, бр. 1, на стр. 16-19 част от спомените на Пеню Ганев като се подписа под тях с името Божанка Ганева. А отдолу беше написано: „Спомените разказани от брат Пеню Ганев са из ръкописа на неговата автобиография.“ Както Петко постъпи, по същия начин и сестра му Божанка постъпи, като последната има много по-голяма вина, защото зна-

ше как са нещата, но го направиха с умисъл, за да ми попречат за издаването на спомените на Пеню Ганев, за които аз съм причина да се напишат и съм заплатил за това с труд, време и средства.

Около 1975 година Петко Кралев беше станал много активен, ходеше насам-натам, правеше се на ръководител в години, когато властите правеха ежегодно обиски. Аз работих при Борис Николов по това време и записвах с него спомените му. Бяха извадени от Борис много архивни материали, които преди това бяха укрити. Работихме в пълна нелегалност. Петко Кралев започна да им идва на гости. Казвам на Мария и Борис: „Слушайте какво, „отгоре“ него го изпращат, за да ни пречи. Той ще направи бяла и ще докара милицията тук.“ А те ме успокояват. „А, Петко е много добър брат.“ Доказвам, че са в заблуда, като им казвам, че той е причина да се направят няколко обиски във Варна и в Бургас с неговата криво разбрана деятелност. Борис и Мария не се съгласяват с мене. На следващият път, когато трябваше да работим отново, заварвам Борис Николов и Мария Тодорова посърнали и омърлушени. Разказват ми, че предния ден е дошла милицията, направила е обиск и е обрала всичко. Онова, което аз записвах, имах навик да си го прибирам, защото се опасявах да не го даде Борис на някой друг човек по стар навик. Вече имах няколко горчиви изненади от него. Аз върша работата, а друг дойде и го прибере и когато аз вдигна скандал Борис се чуди как е станало това. Така че аз се обръщам към тях: „Аз какво ви казвах до сега, че няма братя и няма Братство. Има хора, които работят за Учителя и Делото Му и хора, които работят срещу Учителя. Сега разбрахте ли кои работят срещу Учителя“. Борис беше много ядосан. Изключително много ядосан. „Аз тези материали ги крия и пазя тридесет години, а Петко докара милицията тук. За това му деяние ще бъде строго наказан от Бялото Братство. Ще види той как Белите Братя наказват. А ти ще провериш за присъдата му. Край.“ Борис стана и започна да се разхожда и накрая излезе на двора. Мария стоеше неподвижна. Мълчеше виновно пред мен. Нямаше какво повече да се каже. Провалът си е провал.

И аз проверих думите на Борис. Петко Кралев отначало работеше на държавна служба, но поради своята криво разбрана деятелност за Братството беше уволнен, стана причина да се пише по негов адрес във вестниците в Бургас и Варна и да се хвърля кал върху Братството. Някой му беше внушил, че ще бъде ръководител. И тези Сили, които влезнаха у него го разрушиха отвътре. Той психически се разруши. Дойде време да тръгне по психиатрични болници, да лежи тук и там. Пусна си дълга брада и дълга коса и тръгна да проповядва, през онези светли периоди, когато не беше в психиатрията. През 1981 г. бях в Бургас и в присъствието на двете му братовчедки - Кралеви го предупредих, че трябва да коригира поведението си. Казах му и как да го направи. Не ме послуша. След това тръгна по своя път и стана пациент на психиатрията. Онези Сили, които влезнаха в него го водеха по познати пътища на провала. Не работеше. Дори се опитваха да му осигурят някакви помощи от Социални грижи. Беше му отпусната една такава помощ и той трябваше да отиде да се подлише и да прибере сумата. Но не искаше да стори това, да се подписва. Тогава заангажирах Ангел Димитров, Данаил Жеков и Марийка Марашлиева да се подпишат тримата като пълномощници, за да вземат отпусната сума и да я приберат. След това той не искаше да пипа тия пари, а караше други да му купуват хранителни продукти за тях. Онзи дух, който беше влезнал в него беше започнал да разиграва всички. Дори зет му и сестра му бяха заангажирали други лица да му дават пари, а те ги възстановяваха, понеже Петко не искал пари от тях. А той не работеше, а мизерствуваше. Беше психически увреден. Дори заангажираха Ръководството на Братството, което

на думи отпуска помощ на Петко, а близките му трябваше да възстановяват сумите. Разиграването продължава досега. Нека ги разиграва. Заслужават си го.

През пролетта на 1995 г. няколко пъти екипи на „Бърза помощ“ го прибираха паднал на улицата в една от неговите поредни психични кризи. Веднъж моят екип беше изпратен и аз го заварих паднал в една локва с мокра дълга коса и стърчаща брада. И тутакси пред мен излезе онази картина, когато през 1975 г. Борис с неговия категоричен жест се обърна към мен и каза: „Ти ще провериш как Бялото Братство наказва!“ Да, аз проверих. И сега той върви през светлите периоди, когато е контактен и проповядва. Дават му да чете беседи на събрания, за да не се разсърди. Допускат го да свири на Паневритмия. Как може един разстроен психически човек да бъде допуснат да чете Словото на Учителя пред едно братско събрание? Нали това Слово, той го прекарва през своето разстроено психическо съзнание? Това вече не е Слово, а дисхармония от човешки говор, който се пръска на околните. Дори на събора в Айтос през 1995 г. той взима поднесена книга за друг и чете беседа пред 500 човека. Това вече не е беседа на Учителя, а там е вече присъствие на онези Сили, които носят дисхармония и разрушение сред братските среди. И след това всички се чудят защо нищо не върви и защо всичко наоколо е противоречие. Нещата са ясни.. Как да се постъпи в този случай? Ето отговора:

Сега ще ви разкажа един случай по времето на Учителя, как Той е постъпил с един такъв случай. Едно братски семейство от години наред има дъщеря, която е психически разстроена. Лекуват я тук и там, дори са ходили и по чужбина, търсили са и помощта на Учителя, който е дал някои съвети. Той им казал: „Родова карма. Тя изкупва греховете направени от бащата и майката.“ Минали години, дъщерята пораснала, а родителите остарели. Някой трябвало вече да се грижи за дъщеря им. Решили те да заангажират някои сестри на Изгрева да я гледат, да се грижат за нея в името на Сестринството и Братството на Изгрева, и в името на Любовта, която Учителят проповядва. Сестрите, които били помолени за такава жертва се стъписали и не знаели какво да правят. Тогава отиват при Учителят и разказват целия случай. Учителят ги изслушал и казал строго: „Болните да отидат в болницата. Тук на Изгрева е мястото за здравите! Тук е Школа на Бялото Братство и тук е Школа за учение и приложение на здрави хора. Тук не е болница, а тук е училище за ученици“. Така Учителят разрешил въпроса. Сестрите занесли отговора на братското семейство. Те го чули и казали смирено: „Ще си носим теглото си до когато можем.“ По този начин те разрешават този свой кармичен проблем. Това бяха семейство Бошкови.

Днес физическият Изгрев го няма. Но го има Духовния Изгрев и той е сътворен от Словото на Учителя. И този Духовен Изгрев е сътворен и се управлява от окултни закони и който ги нарушава ще носи последствията си. Ето тук разказахме за едно такова нарушение и за едно назидание. А сега ще цитираме от Словото на Учителя от томчето „Смени в природата“ на Общият окултен клас, 8.година, том II, стр. 304:

„Произволно нещо ли е съдбата? Съдбата не е произволна, но е строга, а понякога е и безпощадна. Когато човек нарушава Божествените закони, съдбата го преследва до 9. род. Тя иска да му даде добър урок, да го научи как да постъпва с Великите закони на Битието. Временно тя може да отложи урока, който го е предвиждала за даден човек, но никога няма да го забрави.“

„Трябва да знаете, че при това непременно ще минете през своят минал живот и ще платите за всички свои погрешки. Докато не се справите с миналото си, вие няма да се освободите от страданията.“ (Стр. 306 от същия том)

Ето с това приключваме очерка си за Стоянка Илиева и разказахме как един чужд човек идва да работи за една идея и как веднага се явяват други, които да работят срещу тази идея. Каква по-хубава илюстрация от това, че в Школата на Учителя присъствуват представители и на Лявото Посвещение и на Дясното Посвещение, т. е. на Черната и на Бялата Ложа. Но има една Космическа ложа, която управлява и двете Ложи. Тя се управлява от Словото на Всемировия Учител - Бейнса Дуно.

5. САВА КАЛИМЕНОВ

Запознанството ми с него датира от 1969 година, когато бях лекар в провинцията. Кореспондирахме с писма и той ми изпрати няколко книги от Учителя по пощата. Бях му зададъл въпроса: „Защо днешното младо поколение не се интересува от Учителя и Учението Му?“ Отговори ми, че за това са необходими специално изпратени души да се родят на земята. А тези, които са родени за тази цел се оплитат в материята, загубват пътя си и не идват при Учителя, а се отклоняват. Запомних всичко много добре.

Срещнахме се за пръв път в домът на Борис Николов. Поставих някои важни въпроси за разрешение в присъствието на двамата. Поисках от Сава Калименов да ми подготви едно пълно течение на издавания от него в-к „Братство“ и да ми го даде за съхранение. Той с охота се съгласи, а Борис одобри. След известно време ме среща и ми съобщава, че е предал за мене две големи рола, но ги е оставил при Борис. Отивам там и искам да си прибера двете рола. Борис вдига рамене и казва: „Това е за мене.“ Аз се учудих и след това се ядосах. „Борисе, аз съм на 32 години, а ти си на 70 години. Досега ти не си го раздвижил този въпрос, защото той изобщо не те интересуваше. Ето аз го задвижвам, а ти ми пречиш. Тези броеве от вестник „Братство“ не се предават за теб, а за мен. Твоето време изтече и ти се размина с него. Аз днес те спасявам от пълен провал и вместо да ми съдействуваш, ти ми пречиш.“ Аз се скарах с него. Мария Тодорова седи на своя стой и слуша. Мълчи. Какви ли не работи е виждала тя. Единствено аз можех да се разправам с него. Другите му се бояха. Той ги владееше отвънка и отвътре, а те стояха като препарирани пред него, а зад гърба му го критикуваха и го ругаеха. Той знаеше за това и затова ги оставяше да минават пред него, да се унижават като се умилкаха и му се усмихваха угоднически. Накрая разбрах, че той е вече предал на други хора тези вестници. Забележете сега: Вие задвижвате някаква работа и изведнъж изникват други хора и ограбват това, което вие правите. Споделих отново със Сава Калименов, че Борис ме е излъгал и ме е обрал. Той се усмихна: „Аз ще ти подготвя други. А Борис си е такъв. Дадеш му нещо и то изчезва.“ А каква усмивка имаше - да се потопиш в нея и да се разлееш с нея по света. Боже, какви хора срещнах извисени с идеи и други срещнах с пропаднали идеали. Колкото едните бяха по-възвишени, толкова другите вървяха с главата надолу. Но те не знаеха това. Аз имах привилегията да ги видя как вървят: едните с главата нагоре, а другите с главата надолу. Различавах се по делата. А делата им бяха задръстили всичко наоколо, поради което Небето със Сила ги беше спряло чрез Кесаря.

На тази среща се разгледа и реши друг въпрос. Знаех от Петър Ганев, че архивът от Олга Славчева е у него - у Савата. Поисках да го прибера. Борис разреши, а Сава Калименов се съгласи. Само аз знаех приблизително какво има в него. Реши се и друг важен въпрос - да запиша спомените на Сава Калименов. Борис също го увери, че той същото ще направи. Савата се съгласи.

Изминаха години. Посещавах го, когато идваше зимно време в София. Подканвах го да започнем работа, но той все отказваше. Един път се оправдаваше, че преписвал някакви беседи на пишеща машина и нямал време. Втори път се оправдаваше, че съставя някакви сборници и накрая измисляше всевъзможни поводи, за да се измъкне. Аз пътувах по четири часа, за да стигна до него. Губих си времето, а виждах че и неговото време е също отмерено. Освен това боледуваше със сърцето. А той беше в дълбока възраст. Накрая не издържах и му казах, че си губи времето с тези преписи и тези сборници. Той не можеше да повярва. Обясних му, че това което ще свърша с него не може никой да го направи, и това, което той ще разкаже не може никой да го каже. А другото, което сега работи, ще го направи едно друго поколение след него. А тези сборници, които прави никой няма да ги чете освен мене и то след време, когато трябва да пиша за него. Той беше висок, усмихваше се и се радваше, че така говоря. Не се сърдеше, но му беше чудно, че така разговарям с него. На следващия път аз се бях приготвил за работа, но той пак отлагаше. Скарах се с него, че само ми губи времето и че губи и своето време. Накрая ме запита какъв е моят план. Обясних му подробно по точки. Беше изумен, че имах програма най-подробна с него. Вече ме гледаше сериозно. Запита ме: „Смяташ ли, че това ще го реализираш?“ „Ако ми помогнеш, и ако не ти попречат твоите хора от родът ти“. „А защо мислиш така?“ Посочих му една снимка на стената, на която бяха заснети той, жена му и дъщеря му. Казах по няколко думи за всеки от тази снимка. Точно и определено. Той скочи като ужилен. „Братче, от къде имаш тази пророческа дарба?“ Дойде и ме разцелува. Отвори се. „Да, и Учителят ми каза на времето същото каквото ти ми казваш сега. Но на никого не съм казвал това. А ти няма от къде да го знаеш“. Беше се просълзил. А преди това аз бях говорил за неговата поезия, която ценях много високо. Тогава той с огорчение проговори: „Да знаеш моите хора от семейството ми не ме считат за нищо. Смятат, че това, което пиша е нищо. Но те не знаят, че Духът е този, който ми дава тази поезия. И Той е онзи, който ми дава това вдъхновение. Как да им обясня. Добре че дойде един човек да оцени това.“ Той се разплака. Аз бях вече за него човекът, който Небето бе изпратило. Разбрахме се, че следващият път започваме работа.

Беше есента на 1982 г. Сава Калименов беше работоспособен, беше с умът си и точно на върха на своята памет. Идеално време за спомени. Отидох с един ролков магнетофон. Купих си ролки, които тогава не бяха евтини и започнахме работа. Той започна да разказва, а аз го спирах и му задавах въпроси и той допълваше своя разказ. Преминахме целият му живот, от началото та до края. Засегнахме творчеството му и присъствието му в Школата. Прелистихме цялото течение на в-к „Братство“ и аз подробно го разпитвах за някои статии, личности и за събития. Чак сега той разбра какво означава в-к „Братство“ като историческа следа за онези поколения, които не са срещнали Учителя на земята. Беше много доволен от себе си. А аз се радвах, че му показвах какво означава историческа следа на Братството за поколенията.

На вторият ден Савата ме предупреди, че дъщеря му Стефка била срещу тези спомени и внучката му Елена. Опасявали се, да не би тези неща да попаднат в милицията, която преследваше Братството в онези години. Уверих го, че това няма да се случи. Убедих го, че това е атака на онези Сили, които воюват срещу Братството и че сега го атакуват чрез родът му. Посочих му снимката, която висеше на стената, че това са неговите кармични врагове и че сега те му пречат да свърши една работа за себе си и за Учителя на Учителя. Той се успокои. На третия ден идва внучката му Елена с някакъв младеж, който по-късно стана неин съпруг и направи цял скандал, че работя с него. По-

питаха ме защо записваме разказите му. Отговорих, че това го правя за следващите поколения и за Школата на Учителя. Виждах, че онези Сили, които воюваха срещу Братството бяха влезнали в тях и се проявяваха срещу мен. Те си отидоха. Казвам му: „Сава, аз съм изпратен при теб да свърша една работа. Учителят ме е изпратил при теб. Ако не съм аз, вие сте загубени. Вие всички се провалихте без изключение, като се почне от Борис Николов, че се стигне до теб. От мен зависи, дали ще ви има в бъдеще като историческа проекция. Вие за мен всички се провалихте. Правя го за Школата на Учителя и за Учението Му. Не го правя за теб. А това са врагове на теб и на Братството - твоите близки. Ще се убедиш в бъдеще“. Той ме гледа и продума: „Да, и аз им казах, че това е грешка. Казвам, че е тяхна грешка, но те не ми вярват“. „Ето Сава, аз ти оставям тези ролки от записите в знак на това, че аз съм свършил своята работа с теб и че нямам нищо общо с милицията. А в скоро време ще се убедиш кой има общо с милицията.“ Той се успокои, аз му предадох магнетофонните ролки и си тръгнах. Бях ядосан. Винаги така се случваше, че вместо да ми благодарят за свършената работа, изкачаха из невиделица хора, движени от Сили, които да ми пречат. Знаех много добре от къде идваха тези Сили.

Преди са се разделим със Сава Калименов се уточнихме по мой план, той да напише още някои неща. Щеше да отиде в Севлиево, в неговия дом и там спокойно ще пише. Минаха около шест месеца и аз се обадох на дъщеря му Стефка, че е минало достатъчно дълго време за проверка, и че аз искам да си прибера ролките. Предадох ми ги. Не мина време и внучката на Сава Калименов на име Елена с някакви младежи сметнаха, че Братството ще върви по някакви външни демонстрации. Със своето неразумно поведение в Севлиево те предизвикаха милицията да реагира и тя направи обиск в домът на Сава Калименов и тя му прибра онова, което той започна да пише по мое настояване. Провалиха го. Но го провалиха близките му. Това което го предупредих, това станa. След това той влезна в друга фаза на своето развитие, беше в дълбока възраст и повече не се видяхме. Той остана в Севлиево и приятели-те от Севлиево се грижеха за него. Дойде време и той си замина от този свят.

Спомням си, бях застанал до него. А той стърчеше с две глави над мене. Продума: „Единствено вярвам във внучката си Елена, да работи за делото на Учителя.“ Погледнах го, а той гледаше някъде нагоре към небето, към неговото собствено небе. „Слушай какво. Аз не зная дали ще мога да работя с нея. Ще направя опит. Ако не стане опита сполучлив, аз няма да имам никаква вина“. Така се разделихме. Но във всичко, което му казах се сбъдна досега.

Ето сега и поука: идва един чужд човек отвън, за да свърши работата на Сава Калименов за Делото на Учителя. И дъщеря и внучка се опитаха да пречат. После внучката предизвика обиск и го унищожиха по този начин психически. Минаха години аз посетих дъщеря му Стефка, като настоях пред нея да се подготви и изнесе сама концерт от песни на Учителя. Спомних си, че на времето Галилей Величков настояваше пред мен, че ако някога имам време и условия лично да накарам Стефка Калименова да изпълни песни на Учителя, защото има необикновен глас за тези песни. Употребих много сили и енергия, за да я изведа в една нова орбита, на творческото изпълнение. И тя излезна на два концерта и изпълни добре песните, но направи грешка, че застана по средата на инструменталния състав и той я заглуши. Трябваше да се спазват класическите правила и да се застава пред оркестъра. Може би за сега нейното изпълнение на песните на Учителя да е най-сполучливото досега. Казах на дъщеря й Елена да направи професионален запис на майка си, за да остане като образец на песните на Учителя по времето на Школата. И дано го нап-

рази.

При една от срещите ми в техния дом в София Стефка влезна ядосано в стаята и ме упрекна. „Защо изнасяш „кирливите ризи“ на показ? После ще отговаряш за това“. Повтори три пъти въпроса си. „Да, аз нося отговорност за това“. Аз не съм крив, че има „кирливи ризи“. Но онзи, който ги има и който ги държи, трябва да си ги изпере. И аз не съм този, който ще изпира тези кирливи ризи. Затова всеки ще си изпере кирливите ризи, защото смърдят. И когато някой се добере до Словото на Учителя и се доближи до последователите на Учителя, той първо вижда и се среща с кирливите ризи. Заради кирливите ризи хората бягат и се отдалечават от Учението. Говоря за онези хора, които са определени да дойдат и да се запознаят с Учението на Учителя. А „кирливите ризи“ ги прогонват, защото смърдят. Всеки да си изпере сам кирливата риза. Дори да си ги избелят. Аз не изнасям „кирливите ризи“. Това е Школа. Тук присъствуват и едните и другите от Черната и Бялата Ложа. И двете имат право на присъствие. И двете ложи имат свои представители. Аз изнасям деянията на едната и на другата. По делата се разбира кой къде е записан да служи и кой му е Господарят. А Всемировият Учител управлява и двете Ложи, че и Космическата Ложа. А неговото Слово е Слово на Бога. Чрез него Живият Бог бе слезнал на земята българска.

6. МОРИЯ И „АГНИ ЙОГА“ В БЪЛГАРИЯ

През 1935 г. Сава Калименов издава една книга „Агни Йога“ в неговото издателство „Братство“. Предговорът към книгата е написан лично от него. Историята за отпечатването на тази книга ще бъде разказан по-късно, защото има предистория, която ще изнесем сега.

Във вестник „Братство“ - седмичник за братски живот, издаван от Сава Калименов в гр. Севлиево, брой 111 от 3.1.1935 г. има отпечатана статия от него - „Бъдещето на Славянството и неговата подготовка“. От тази статия се разбира кои са подбудите и мотивите, за да се отпечата. Тя е една подготовка да се посрещне с интерес и внимание сложената под печат книга „Агни Йога“ от Мория. Споменава се в статията, че до този момент Сава Калименов е смятал, че има само един източник, т. е. Учителят Дънов от когото може да се черпи сила, знание и мощ, но вече е виждал, че има и „други Велики Учители да работят за подготовка на Славянството, за неговата велика Мисия в живота. С тия си думи имаме предвид дейността, която Учителят Мория, обитаващ в Хималаите развива за духовното просветляване и издигане на руския народ. Наистина, това което Учителят Мория дава чрез някои синове и дъщери на руския народ не е определено само за него, то не се задържа, а се разпространява навред, където има условия, но все пак явно е, че главните усилия са насочени натам, към „Народа Богоносец“ и главните роли се играят от неговите деца. За нас последователите на Всемирното Братство в България факта, че още един Велик Учител е натоварен от Божествената йерархия да се грижи за правилното провеждане в живота мисията на Славянството, да вдъхновява и изгражда, да помага и напътва обикновените работници в гигантската дейност за Новото, не може да бъде освен извор за гореща, искрена радост.

„За нас това не са две различни неща. За нас това не са две различни движения.“

„За нас тези две движения са едно и също нещо. За нас това е едно и също единно движение. За нас Извора, великият първоначален извор е един и същ, действията са хармонизирани, допълващи се и целесъобразни и за това не

може и дума да става за каквото и да е противопоставяне, съперничество и принципиално различие. Нека очистим съзнанието си от тия нисши, земни човешки представи и стремежи."

"Не се съмняваме, че в тях всеки добросъвестен читател ще открие веднага връзката, единството, едноцелността и единният произход с това, което той знае да се дава тук в България. А от това става ясно като бял ден, че тук имаме работа с две различни части от Великата Армия на Светлината..."

Ето от тук и от тази година 1935, 3. януари идеите на Мория навлизат в Братството, първо чрез Сава Калименов чрез в-к "Братство", след това чрез издадената книга "Агни Йога" от него и след това се явяват и други застъпници на Мория. До този момент никой не отива да пита Учителя кой е Мория и какво представлява Неговото учение и Школа. Когато се донася на Изгрева новината от някои приятели, че ще се издава такава книга и съобщават на Учителя, то Той изпраща последователно няколко човека да съобщят на Сава Калименов, да не се издава тази книга. Но той я бил сложил под печат и я издал. Някои запитват на Изгрева Учителят, защо не трябва да се издава? Учителят заявява: "Мория е учител на Черната Ложа". Вече всички знаят как са нещата. Но книгата е издадена и пусната в продажба. Сава Калименов не отива да пита Учителя и да чуе от Него мнението за Мория и за издадената книга. През цялото време той отбягва този въпрос. По-късно латвийката Амалия Вайланд запитва лично Учителя какво мисли за Мория и за Неговото Учение? Учителят отговаря с няколко думи: "Учението на Мория и методите на Мория са обратни на моите". Ако приемем, че Учителят Петър Дънов е Учител на Бялото Братство, то обратното на това следва, че Мория е Учител на Черното Братство. Нещата са от ясни по-ясни. По-късно Амалия Вайланд изпраща лично писмо до Сава Калименов и цитира думите на Учителя, Сава Калименов разбира съвсем накрая каква е работата и превежда писмото на Амалия Вайланд и започва да го разпространява с цел да се коригира. Но това не го прави във в-к "Братство", който излиза и през 1944 г. Разпространява ръкописно това писмо. Оригиналът се пази днес в дъщеря му, която не иска да го предаде за публикация, за да не се компрометира баща ѝ.

От тук според Сава Калименов излиза, че освен Учителят Петър Дънов, който говори за Мисията на Славянството има и друг Учител Мория, който работи с руския народ. Да, но Неговото Учение се явява като враг на руския народ и на Славянството. Не случайно Сталин и болшевиците от СССР - Съветска Русия бяха забранили тази литература. За него Калименов, тези две движения и Учения са едно и също нещо. А фактически това са две различни неща - на Бялото и на Черното Братство. И Мория и Неговите последователи насъскаха германците да започнат война срещу СССР - Русия. А ученик на Мория на Изгрева беше Лулчев и Негов последовател. И лично на времето Учителят е наредил на Елена Андреева да отиде при Лулчев и да го накара да свали всички фигури и символи на Мория, които той е закачал на стените си в бараката на Изгрева. Учителят казал: "Той какво, Изгрева ли иска да разруши?" По-подробно вижте в "Изгревът", том I, стр. 448, 452-454, стр. 507-510.

Застъпва се становището, че Учението на Учителя и Учението на Мория са две различни части на Светлината. Да, това са две различни части, но едната част е на Светлината, това е Учението на Учителя Петър Дънов. А другата част - на Тъмнината е Учението на Мория. Това е становището на Учителя Петър Дънов. А последователите на Учителя Петър Дънов се придържат към думите Му.

В следващия брой на в-к "Братство", N 122 от 16. I. 1935 г. същата статия продължава написана от Сава Калименов.

„За да подпомогне руския народ, Славянството, а задно с тях и цялото човечество да излезнат победители във Великата Борба, в която се решава тяхната съдба, Учителят Мория от Великото Всемирно Бяло Братство, развива понастоящем трескава дейност. Ние ще говорим само за това, което виждаме, което можем да обгърнем. Защото пътищата, начините и средствата за дейност на Великите Учители са в огромната си част неведоми, непознати и недостъпни за око на обикновения човек“.

„За нас дейността на Учителят Мория се изразява преди всичко в една серия книги под общото заглавие „Агни Йога“ (Огнена Йога). Като въведение в тази серия служат двата тома „Листа от градината на Мория“ - „Зов“ и „Озарение“ излезнали до 1925 г. След това следват: „Агни Йога“ (1929 г.), „Безпределност“ - две части (1930 г.), „Иерархия“ (1931 г.), „Сърце“ (1932 г.) и „Свят на огъня“ - две части (1933 г.).

Тия книги представляват нещо като светла верига, нещо като светъл Божествен мост, който свързва два свята - света на настоящото и света на Бъдещето...”

„Никъде досега в познатата ни окултна литература, ние не сме срещали такива думи, такава дълбочина, такова прозрение, такава недостъпна за обикновения човек всеобхватност и възвишеност, никъде другаде освен в беседите на Учителя, работещ в България - Петър Дънов“.

„Ако е въпрос за сравнение, за да получи читателя на тези редове известна представа за това, които ни дава Учителят Мория, ни не можем да го сравним с нищо друго, освен с това, което ни дава Учителят Дънов. Както беседите по сила и дълбочина, възвишеност и всеобхватност не могат да бъдат сравнени с нищо от популярната окултна литература, нито пък с творенията на които да било първостепенни писатели, също така и книгите дадени от Учителят Мория нямат равни на себе си. И едното и другото са откровения, на човешки творби, давани на хората, за да им помогнат да преминат благополучно през изпитанията на днешната епоха, и влизайки през дверите водещи към бъдещето да изградят новия свят. И затова както думите на Учителя Дънов така и на Учителя Мория са колкото отвлечени, толкова и конкретни, т. е. те засягат еднакво, с еднаква сериозност и вещина, както най-възвишените, извънсветовни проблеми за човешкия Дух, така и чисто земните въпроси за човешкото тяло, за нашата храна, облекло, за заобикалящата ни среда и т. н. Няма нищо маловажно за Учителите, които знаят, че великите неща са изградени от малките“.

„Центърът, от който Учителят Мория направлява към света на хората своята дейност се намира в Хималаите, Индия. Там има една община (комуна, задруга) от Негови верни последователи, които са под непосредственото Му ръководство, като първи получават Неговите Откровения и после предават на света това, което е предназначено за него. Защото както във всяка Окултна Школа тук се дават и неща, които не се изнасят навън, а остават само за учениците.

Учителят Мория дава своето Учение на света чрез учениците си и предимно чрез госпожа Елена Ръорих, жена на художника със световна известност, професор Николай Ръорих, който с цялото си семейство живее в поместната община.“

Поднесохме тези цитати от в-к „Братство“ от автора на статията Сава Калименов. Тук той застъпва, че Мория е Учител от Великото Всемирно Братство. А това не е вярно. Учител на Великото Всемирно Бяло Братство е Всемировият Учител Беинса Дуно - Учителят Петър Дънов. Представа се, че беседите на Учителя Мория и на Учителя Петър Дънов са от един източник и че са от-

кровения от един и същ център. И това не е вярно. Словото на Учителят Дънов е Слово на Всемировият Учител Бейнса Дуно и Неговото Слово е Слово на Бога. А Учителят Мория е Учител на Черната Ложа и неговите беседи са Откровения на тази Ложа.

Голяма част от книгите на Мория са излезнали под перото на Елена Ръорих. Нейният мъж - Николай Ръорих, според Учителя Петър Дънов е художник на Черната Ложа. Негови платна години наред като репродукции можеха да се видят да висят по стените на последователите на Учителя Петър Дънов. Неразбиране ли беше това или незнание? А те бяха целували десницата на Учителя Петър Дънов в знак на общение с Бога. По-късно се разпространяваха репродукции на картините на Николай Ръорих в луксозни албуми издадени в Москва като Светая Светих от учениците на Школата на Учителя. Незнание ли беше това или отклонение от Школата на Учителя? Отговорете си сами. Без отговор вие не може да преминете напред. В никакъв случай!

Във в-к „Братство“, брой 113 от 6.II.1935 г. въпросната статия продължава. Тук Сава Калименов представя на читателите книгата на Мория „Сърце“.

„И днес, когато Учителят Мория дава на Славянството и човечеството книгата „Сърце“, това е несъмнено едно необикновено предзнаменование.“

„Да издигнем жената! - Този повик, който Учителят Дънов ни дава в книгата си „Новата Ева“ е същият, който Учителят Мория налага в книгата си „Сърце“.“

И тук, в тази статия, както и в предишните Учителят Дънов се поставя на една и съща плоскост с Мория. Ето така започна опорочението на мнозина идейни хора. Един от тези идейни хора беше и Сава Калименов. И това му попречи да не издаде нито една книга в неговото издателство от беседи на Учителя. А това е доста показателно като последица на едно идейно отклонение от Школата на Учителя. Тези книги на Мория не можаха да пробият в Русия поради болшевишкия режим, но навлязоха в България и бяха отпечатани на български от последователите на Мория, дори навлязоха и в средите на Братството и на последователите на Учителя Дънов. Днес тази литература залива книжния пазар в България. И кой носи вина за всичко това? Отговорете си сами.

При срещите си при моята работа със Сава Калименов го запитвах многократно защо е издал книгата „Агни Йога“ и защо е писал тези статии. „На времето смятахме, че всичко, което се пише по духовни въпроси може да се публикува.“ „Не знаеше ли, че това е работа на Черната Ложа?“ „Смятахме, че всичко което се пише идва от един и същи източник - Божествен Източник.“ „Научихме го, но беше вече късно. Дойдоха приятели от Изгрева и ми предадоха думите на Учителя да не се печати тази книга, но беше вече късно.“ „Защо не издаде нито една беседа на Учителя в твоето издателство?“ „Тогава аз имах други планове. Те бяха Космически планове. Заблудихме се. Но добре, че помествахме във в-к „Братство“ по една статия-резюме изпратена от Влад Пашов от беседи на Учителя“.

По-късно накарах Сава Калименов да разкаже целия този случай подробно и той бе записан документално. Той го направи с ясното съзнание, че е допуснал една груба грешка и че е дошло времето да се коригира. Беше ми обещал да ми предаде оригиналното писмо на Амалия Вайланд, за да бъде документирано. Но той не можа тогава да го намери. А неговата дъщеря не ми го предаде, въпреки че настоявах. Смяташе, че ще се компрометира баща ѝ. Напротив, с него се измива един грях на баща ѝ спрямо Учителя. Защото заблудата продължава и до днес. И тя води към поражение и разрушава онези идейни хора, които поради незнанието си започват да четат Мория. И след то-

ва не могат да се откачат от него и се завързват за него завинаги.

През 1990-1991 г. музикантката Ина Дойнова с артистката Тания Дякова изнесоха няколко рецитал-концерти в различни градове в страната. Ина Дойнова с изключително сполучливите си разработки на песните на Учителя поднасяше на слушателите своето изпълнение на електрически орган. А артистката Тания Дякова с изключително вдъхновение и рецитаторско майсторство декламираше цитати на Мория. Едната свири песни на Учителя, а другата декламира Мория по едно и също време на един и същ концерт. Това са същите Сили, които накараха Сава Калименов през 1935 г. във в-к „Братство“ да отбележи, че тези „две движения“ са едно и също нещо. Ето тези Сили витаеха във въздуха и намериха своите проводници за реализация. Когато научих, аз реагирах много остро, че това е предателство към Школата на Учителя. Но никой не искаше да слуша. Аз бях поставен в невероятно положение. Този хармониум, на който свиреше Ина Дойнова беше закупен от мен с едногодишната ми заплата в името на една идеална цел да се поднася с него музиката на Учителя. А сега се прикачи с Мория. Обърнах се мислено към Учителя: „Учителю, аз нямам нищо общо с онова, което те правят“. Почувствах облекчение. Последствията дойдоха по-късно. Вместо да се обединят последователите на Учителя, те започнаха да се разграничават от различни идеи дошли от различни окултни среди. Дори беше изнесен концерт в Габрово на 28.IV.1991 г. и отновосвириха песни на Учителя с декламация на мисли от Мория. След няколко месеца Силите, които бяха раздвижени над Габрово от Черната Ложка, чрез декламацията на Мория докараха бури и дъждове и небесната стихия слезна по река Янтра, премина през града и го удави. Вестници и телевизия отразиха това бедствие. (По подробно виж във „Изгревът“, стр. 273-274, белешка на редактора). И което е най-важното отново не се коригираха и си продължиха своите концерти. Какво стана по-нататък? През 1993 г. излезна том I на „Изгревът“ и бяха поместени част от спомените на Николай Дойнов, които лично съм записал. На стр. 507-510 има заглавие „Мория и Кут Хуми“, където нещата са описани точно. Бях подарил една книга на Николай Дойнов. Той прочита статията и там където е написано, че Мория и Кут Хуми са Учители на Черната Ложка, той отбелязал собственоръчно с химикал, че това не било вярно и че това не го е казал и се подписва. И какво означава всичко това? Това означава, че изнесеното не е вярно, че не го е казал и че думите на Учителя за Мория са абсолютно неверни. При една от срещите си с Тания Дякова ѝ казах, че Мория е Учител на Черната Ложка и е враг на Славянството, понеже знаех, че тя е славянофилка. А тя най-победоносно и тържествено ми заяви, че Николай Дойнов лично е задраскал в книгата ми този израз и се е подписал под него. Тогава аз ѝ казах следното: „Е, ще дойде време Николай и той да си научи урока за Мория.“ И той дойде много скоро.

Николай Дойнов имаше вила, която беше национализирана след 9.IX. 1944 г. След реституцията са направили постъпки и тя им бе върната. Но отново се получиха възражения и вилата отново трябвало да се върне на предишните собственици. Вече три години се водят дела за вилата. Едни доказват, че вилата е на Николай Дойнов, а други доказват, че не е негова и че е направена с пари, които са подлежали на национализация. По това време Николай Дойнов е един от най-богатите хора в България. При национализацията са му взети 18 милиона лева от банката. Пари събрани чрез търговия. Вилата е построена също от такива пари. А вилата има история, която никой не знае. Освен това и Тания Дякова се е включила като собственичка на мястото след реституцията, където е построена въпросната вила.

Ето Николай Дойнов се подписва, че това не е вярно за Мория, а други

веднага се намериха и се подписаха, че вилата не е негова и че тя принадлежи на държавата. При рода Дойнови е винаги така. Когато направят едно нарушение веднага биват санкционирани. Това го знам, понеже аз съм този, който е записал историята на рода им, както и спомените на Борис Николов, на Николай Дойнов, които са двама братя както и на сестра им Цанка Екимова. И отгоре на това съдействувам на Ина Дойнова, като тяхна дъщеря и племенница в нейните концертни изяви, които са изключително сполучливи според мен. Но това го правя за Школата на Учителя и Неговото Учение, но не и за Мория. А как ще се развият нещата с подписа на Николай, който защити Мория и с онези, които се подписаха и заявиха, че тази вила не е негова, а държавна. Последователите на Мория имат една и съща съдба в България: Пълен провал по всички линии. Защо? Защото Мория бе този, който насъска Германия срещу СССР и започна голямата война - 1941-1945 г., наречена от руснаците Великата Отечествена война, а пък Учителят бе този, който разреши въпроса, че руснаците накрая на войната ще забият червеното знаме над Райхстага. Това стана. А по-подробно може да се запознаете от стр. 334-342 на „Изгревът“, том I.

Ето как влезна Мория в България и как днес той намери своите последователи. Едни станаха поради незнание и заблуда. Други се прикачиха поради това, че самите те принадлежаха към тази верига от души. Вина носят много хора. Затова бе изнесено и направено това изложение, за да може онези, които са заблудени поради незнание да се коригират. А за останалите не важи. Те ще си останат същите и се стоят прикачени и сковани в тази верига.

Лично аз изпратих Марийка Марашлиева при Николай Дойнов да му каже, че това което е направил с неговия подлис, с който отрича написаното в неговите спомени не е вярно. Марийка му разказа и припомни онова, което Учителят бе наредил на Елена Андреева да каже на Лулчев за Мория и което Лулчев изпълни, защото се подчини на волята на Учителя. Николай си припомнил този епизод, но замълчал и повече нищо не казал. Но подписът му още стои на книгата, която аз му подарих. Всеки се познава по Господаря си.

САВА КАЛИМЕНОВ

7. ИСТИНАТА

КАК И ЗАЩО БЕ ИЗДАДЕНА КНИГАТА „АГНИ ЙОГА“ В БЪЛГАРИЯ

Документален магнетофонен запис на Сава Калименов направен през 1982 г. в София.

Въпросите бяха зададени от Вергилий Кръстев, който записваше неговите спомени за неговия житейски път. Отговоряше лично Сава Калименов.

Въпрос: Кажете ни нещо за Бо-Ин-Ра?

Отговор на Сава Калименов: Бо-Ин-Ра го превеждаше Георги Радев и го печаташе в сп. „Житно зърно“, щото излезе след това три книги на Бо-Ин-Ра.

Въпрос: Учителят е казал за него, че е обърнат окултист с главата надолу. Какво ще кажете по този въпрос?

Отговор: Сигурно. Там е работата. Лично аз съм направил една грешка, като съм издал „Агни Йога“. Направил съм я. Но абсолютно несъзнателно, защото в моето съзнание не беше ясно тогава.

Като ми изпратиха книгите на Агни Йога, техен разпространител беше

д-р Александър Алексеев, който живееше в Сърбия и там издаваше списание „Окултизъм и Йога“ като същевременно и разпространяваше литературата на „Агни Йога“. Той се свърза с мене. Като започна да ми изпраща литературата и списанието си, и аз като видях това, то моята преценка бе, че аз напълно го отъждествявах това с нашето Учение (на Учителя Дънов), с Учението на Доброто и на Окултизма и най-искрено писах така в началото на книгата, която аз преведох. „Агни Йога“ аз я преведох. Само в една малка страничка с няколко реда е казано, че това е същото Учение както на Учителя (Дънов).

Трябваше много години да минат, за да разбере, че това не е било така и не че лично аз съм могъл да дам преценка, но благодарение на туй, че Учителят (Дънов) е отворил очите на някои и други като мен.

Въпрос: Чува ли си от някои и други какво е казал точно Учителят за това?

Отговор: Сега виж какво ще ти кажа. В Рига имаше голямо и силно Братство, клон от Братството (България). Там имаше много издигнати духовни хора, интелигентни, със знание, с преданост, които са преминали преди това през разни окултни Школи. Обаче, когато Пампоров отишъл там, той е намерил готова почва. Чрез есперанто отива там Пампоров. Той пътува през цяла Европа и курсове провежда по есперанто и тези хора са дошли при него и покрай есперанто той им дава Учението (на Учителя). Там се образува силна група в Рига - Латвия. Туй говоря във връзка с „Агни Йога“. Много от тия хора са минали през учението на „Агни Йога“ обаче са дошли до едно разочарование. Ръководител на Братството в Рига е Амалия Вайланд. Аз я виждах веднъж на Рила, те идваха на цели групи.

Въпрос: Анна Мазурс превежда от български на руски съборната беседа от 1927 г. „Пътят на ученика“ и се издава в Рига на руски със заглавие „Пут ученика“. Разкажете ни нещо какво знаете за тези времена?

Отговор: По едно време като рекламирах във вестник „Братство“, че излиза „Агни Йога“ от печат, преди още да е излезнала книгата, не си спомням точно кога, но тя (Вайланд) ми писа едно писмо. Но може би и книгата да е излязла вече. Писа ми едно писмо, което аз го имам, изглежда то е останало в гр. Севлиево. Но кой знае как аз не съм обърнал внимание на това писмо. Дали пък не съм го прочел на време. Понеже при мен Атанас Николов се разправяше с експедицията. Той беше вече в Севлиево, понеже през 1933 г. правехме комуна, другите се разпияха, но той остана. След туй е печатана тази „Агни Йога“.

Въпрос: Какво е писано в писмото?

Отговор: Тя (Амалия Вайланд) ми обърна внимание, че е имала разговор с Учителя по този въпрос. Тя даже цитира в писмото. Тя е говорила с Учителя: „Учителю, тия работи, които са писани в „Агни Йога“ и на мен ми е правило впечатление, че са същите неща както Вашите. Учителят ѝ казва: „Не! Не! Не!“

Имай предвид, че тя е един много издигнат духовно човек. Тя бе зболекарка по професия, но духовно издигнат човек. Имал съм възможност да влезна с нея в личен контакт, мисля че беше само един път. Но това няма значение. Учителят ѝ казал: „Не! Не! Не!“ Трябва в смисъл може би, че по-дълбоко тези работи да се взимат. В същото писмо тя ми каза следното: Виж кое е най-важното и съществено тука:

„Аз като бях в тяхното общество (на Агни Йога)“, така като я смятали като по-издигната, са я смятали да я приобщат в по-вътрешния им кръг и там ръководителя им на „Агни Йога“ я посвещава. Посвещението им се състои в туй как да го кажа.

Имало една работа, която на всички не се казвала. А именно туй, внимавайте сега, че Христос вече тука няма нищо общо с нашата земя, че Той отдавна е заминал на някъде другаде и че той е един период, който е отминал и сега ние няма какво да се занимаваме с Христа и сега ние имаме нови по-важни работи и то сега по пътя на „Агни Йога“. А туй-онуй е минало вече.

Въпрос: Това ли им е „секретната доктрина“?

Отговор: Да, това им е „секретната доктрина“, която на всички не се казва. (Савата се смее на глас).

„Аз (казва Амалия Байланд) реагирах в себе си, също и още няколко човека. И туй е за тях. Тя си казала в себе си: Той докторът така си разбира нещата. (Той е бил доктор тяхният ръководител). Като че ли той - ръководителя отправя писмо до Николай Ръорих, който е бил в Париж и да го запитат по този въпрос. Ръорих точно тъй отговаря: „Той сега Христос не се занимава с този въпрос.“

Въпрос: Николай Ръорих ли ръководи „Агни Йога“ и всичко това?

Отговор: Виж сега как стои работата. Цялата литература на „Агни Йога“, от която д-р Алексиев, който бе от Зайчар (Сърбия), а след туй отиде в Белград, той ми изпращаше книги на руски и на английски. Списанието „Окултизъм и Йога“ той го ръководеше и той го редактираше.

Обаче всички други книги на „Агни Йога“ са минали през жена му Елена Ивановна Шапошникова. Не чрез самият него, а чрез нея. Той е бил неин помощник. Чрез нея е минала цялата тази литература на „Агни Йога“. А по нея се беше увлякла и нашата Людмила Живкова (дъщерята на Тодор Живков - държавния ни ръководител). С нея литература тя започна да се занимава. Тя направи контакт със сина му. (Направена бе изложба на Николай Ръорих в София и синът му бе поканен от Людмила Живкова, за да дойде да я открие.)

Някои работи са толкова сложни, че човек със своя ум не може да ги проумее. Ние не можем да отречем дейността на художника Николай Ръорих. Не можем да отречем, че е чистосърдечен и че е честен човек. А същевременно... и аз не знам какво да кажа. И аз не знам. Има и по други въпроси, по които не съм могъл да ги разреша.

Но цялата литература е писана от жената на Николай Ръорих - Елена Шапошникова, като тя служи за медиум и тъй да се каже други чрез нея, други сили работят.

Въпрос: Значи за Бо-Ин-Ра аз бях чувал, че Учителят е казал, че е един окултист обърнат с главата надолу. Какво ще кажеш по този въпрос?

Отговор: Аз ако мога да намеря и да ти покажа нещо, и ще видиш нещо. Аз като съм прочел Бо-Ин-Ра, когато Георги Радев го издаде в книги, аз съм дошъл до впечатлението и не знам в кой брой на „Братство“ го написах, че след прочитането им, като един образ се явява в съзнанието ми. Това е житната нива и житните зърна и между житото отровни зърна, това се явява в моето съзнание (за тази книга) и макар че Георги Радев безкрайно го уважавам и почитам и го смятам за най-големия наш интелектуалец и действително така беше. Въпреки туй писах си мнението в един брой на в-к „Братство“, че при прочитането на тези книги в умът ми се дава представа и в съзнанието ми, че са житни зърна премесени с отровни зърна. И знам, че е наистина така без да зная мнението на Учителя по този въпрос. Обаче после се оказа, че Учителят е направил изказване, което подкрепя моето. И после си викам: Ако Георги Радев е бил до самия Учител и е направил такава голяма грешка и Учителят е могъл да го предупреди, но не го е направил, защото той тези статии дълго ги печаташе в „Житно зърно“. А Учителят можеше само с една дума да ги спре. Само да му загатне, разбираш ли? Но Учителят ни оставя да се проявя-

ваме. Та викам си аз: Ако аз, който съм толкова по-ограничен (изолиран) и по-далеч от Учителя, съм направил грешка, като Георги, който пък е бил до Учителя и който също е направил грешка.

Амалия Вайланд, която бе ръководителка на Братството в Рига, с която се бях запознал тука, тя ми изпрати писмо по отношение на „Агни Йога“. Тя ме предупреди как е всъщност работата, но кой знае защо не съм обърнал внимание.

Въпрос: Във в-к „Братство“ брой 120 и 123 има статии за „Агни Йога“. В този момент ти не си знаел мнението на Учителя по този въпрос. Защо не Го пита?

Отговор: Не съм знаел становището на Учителя по този въпрос. Тука съм взел и публикувал статии от списанието на Александър Алексиев. В брой 126 тук има стихотворение от Нина Рудникова, която е тяхна подръжница. То е хубаво стихотворение.

Въпрос: Тук виждам в този брой 127. има снимка на чужденци от Рига на Рила.

Отговор: Аз познавах някои от тях. Бях се запознал с Николай Калерг от когото бяхме поместили нещо за Учителя. С Амалия Вайланд също се бях запознал и тя ми изпрати също писмо по отношение на „Агни Йога“ като ме предупреди как е всъщност работата, но кой знае защо не съм обърнал внимание.

Забележка на Редактора:

Поместваме изваден машинописен текст на магнетофонен запис на Сава Калименов за случая „Агни Йога“. Той обеща да предаде оригиналното писмо на Амалия Вайланд до него, но не го предаде. По-късно помолих дъщеря му - Стефка Калименова да го предаде, за да го публикуваме. Тя обеща, но не го предаде. Те се страхуват, че по този начин ще се злепостави баща им. Напротив, с това ще се измие едно петно, което лежи върху Сава Калименов. Трябва да се знае истината за „Агни Йога“ и мнението на Учителя по този въпрос. Трябва последователите на Учителя Дънов да знаят кой е Мория, коя е Елена Ръорих и че тези книги са дадени по спиритичен начин. Като знаят мнението на Учителя за тази литература, ще могат да се определят. Защото тази литература се разпространява чрез последователите на Учителя Дънов и това са от онези „отровни зърна“, които тровят последователите на Учителя. Днес книжният пазар в София е зает с тази литература, която се печати в Русия и се изпраща в България. Тук тя се превежда и отново печати. Но тя се продава и на руски и българите я четат. Никой не знае каква е Истината. А Истината се знаеше от учениците на Учителя Дънов и това бе публикувано в томовете на „Изгревът“, в томовете от 1-4. Тук прилагаме изповедта на Сава Калименов с неговия документален запис. Ако имахме писмото щяхме да го приложим. Може да има някакви разлики в писмото и в онова, което ни разказва Сава Калименов. Но принципна разлика няма. Освен това той признава, че по това време от Изгрева в София са изпратени няколко човека, които са предавали поръчението на Учителя да не се отпечатва. Но тя е била сложена под печат и той не е могъл да я спре. Това го има в един друг по-подробен запис, който го оставихме да го публикуваме, когато издадем спомените на Сава Калименов в някои от следващите токове на „Изгревът“.

Преди години Никола Нанков ми показваше една книга на Людмила Живкова, която лично тя бе му подарила и написала: „На чичо Колю от Людмила“. Тогава аз разбрах от него, че тя чете Мория и „Агни Йога“. Казах му:

„Защо не я предупредите, че това е литература на Черната Ложа, че Учител на Люмбир Лулчев на Изгрева бе Мория и че Мория е враг на Славянството“. Никола Нанков ми отговори, че това не може да каже по съвсем други причини. Казах му: „Отидете със Сава Калименов, вие сте вече възрастни хора, осемдесет годишни старци и заради побелелите ви глави тя ще ви приеме. Кажете й Истината за тази литература според Учителя. А тя има право на избор.“ Те не го направиха. Това доведе до голяма реакция от идеологическите пазители на комунизма. Тя бе атакувана от много страни. Дойде време и тя си замина. Ако тя знаеше Истината тя щеше да има право на избор. А можеше да избере правият път и сега щеше да бъде още жива. А тя плати с живота си за това отклонение.

Ето защо аз помествам Истината за Мория и „Агни Йога“. Чрез тази литература днес се трови руския народ и Русия. Тази литература работи срещу Русия и Славянството. И затова дълг е на последователите на Учителя Дънов в България да изнесат Истината. Защото ако не се изнесе Истината, то ще се сбъднат думите на Учителя, които е казал през 1943 г.: **„Русия я очаква още по-страшна и по-голяма революция от тази, която премина и която беше през 1917 г.“** А ние не искаме това. Учението на Учителя Дънов е Новото Евангелие и Новия Завет на Русия и цялото Славянство. Затова Русия трябва да остане непокътната, защото тя ще бъде приемница на Учението на Учителя Беинса Дуно.

А за да потвърдим това аз се надявам, че дъщерята на Сава Калименов - Стефка ще предаде писмото на Амалия Вайланд за публикация в следващия том на „Изгревът“, като ни го изпрати на ксерокс. По този начин ще помогне на баща си, на Русия и на Славянството, защото никой не е писал такива възторжени статии и стихове за Русия и за Славянството освен баща й. Той бе истински славянофил - чист и идеен. Беше русофил - от началото до край!

С уважение към неговия житейски път.

Вергилий Кръстев

8. ОЛГА СЛАВЧЕВА

Олга Славчева е била легендарна личност - и като повтеса, като личност, като духовна сестра и като проявление. Вечно засмяна, вечно весела - слънчева натура. Нейният живот е протекъл много драматично. Учителят я накарва да завърши гимназиалното си образование и тя го завършва като частна ученичка. Дори завършва висше образование - педагогика и литература и става учителка в гимназията по литература. А това не е малко, а дори и много, сама се издържа. Участвава дейно през време на Школата.

Пеню Ганев е бил онзи брат, който се е грижил в последните дни за Олга Славчева. Олга е имала четири сестри и един брат. Тя оставила 1500 лв. на Сава Калименов за печат на нейните книги, сума която не е била малка за онези години. Поръчала да не се предава нищо на роднините й, защото не са й помагали, а сама се е издържала и учила. Имала една златна брошка, която е подарила на адвоката Василев. На Надя, кондукторката по трамваите от Изгрева завещава покъщнината си. Цигулката си предава на сина на Пеню Ганев. Когато получила мозъчен удар и била парализирана е било зима и е било много студено. Пеню се е грижел да пали печката. След смъртта й наследниците й изискват парите и Сава Калименов ги предава и те си ги разделят. От друго не са се интересували. Олга поръчва на Пеню Ганев да предаде на Сава Калименов целия й архив. Той бил много добре опакован. Пеню Ганев ми бе

издиктувал кои са най-важните неща в нейния архив:

1. Биография на Бялото Братство. Дори лично Олга се е гордееа, че е успяла да подготви този материал. Искала е Сава Калименов да я издаде биографията понеже е бил издател. Тя е била доста подробна в описването на нещата. Тази биография била в ръкопис на тетрадки.

2. Олга Славчева е написала един роман за Луната, като е вложила идеи изказани от Учителя за Луната. Тя Го е разпитвала и Той е отговарял на нейните въпроси. Този материал е също много интересен.

3. Екскурзиите на Бялото Братство с Учителя по времето на Школата от 1922-1944 г. Те са били в ръкопис на тетрадки.

4. Личен дневник. По онези години мнозина са водили личен дневник като са записвали ежедневните преживявания. В нейния дневник има много епизоди от живота на Школата и Учителя.

5. Поезия стихове в тетрадки и есета в ръкопис.

При една от срещите ни между Сава Калименов, Борис Николов и мен, в домът на Борис бе уточнено да ми се предаде архивът на Олга. На уречения ден аз отидох и го прибрах. Той беше в два кашона. Идва жената на Сава Калименов и споделя: „Брат, добре че го взимаш, защото голяма грижа имаме с него. Поехме ангажимент пред Олга, а не можем да го изпълним. Дойдоха такива времена, няма свободен печат, а няма и пари“. Занесох архива вкъщи и го проверих. Оказа се, че съм взел само тетрадки с нейната поезия. А онези четири точки, които споменах по-горе ги нямаше. Отивам при Савата и го разпитвам вече ядосано. Той дава различни обяснения. Имаше навик да преписва и да разпространява. Спомена ми, че е правил препис на екскурзиите на Олга и ги е раздавал на този и на онзи. Аз не можах да разбера защо ще ги разпространява по този начин. Обеща да ги намери, но не можа да ги открие. Така в следствие даде един свитък, но това беше една част. А другите 3/4 не се намериха. А останалите неща изобщо не дойдоха при мен. По-късно говорих с дъщеря му Стефка, да ми се предадат онези неща от Олга, които са останали. Тя обеща. Но не предадоха нищо. Дори дъщеря ѝ Елена си позволи сама и публикува част от дневника на Олга в списание „Житно зърно“, бр. 1 от 1993 г. Така че архивът на Олга Славчева е разбит и разграбен. Онези важни неща написани от Олга упоменати по-горе липсват. Отговорността за това носи Сава Калименов и след това неговите наследници. Следващото поколение да ги търси от тях.

За Олга Славчева аз съм публикувал много неща в поредицата „Изгрезът“ I-III том. Вероятно ще се публикуват и други неща в бъдеще, но разказани от други лица. А Олга Славчева си беше свършила своята работа и знаеше, че го предава на братя по дух, за да публикуват нейните неща при подходящо време и условия. Днес дойде такова време, има такива условия, но братята по дух ги няма. Онези, които поеа обещанието си от нея не го изпълниха. Разпръснаха нейното главно творчество и онова, което е свързано с Школата - екскурзиите с Учителя.

Онези, които дойдат по-късно и се интересуват от творчеството на Олга Славчева като прочетат този очерк могат да потърсят нейните неща от посочените от мен лица. Това, което съм публикувал за Олга не е малко. Други да направят повече.

9. НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

Николай Дойнов е рожден брат на Борис Николов и на Цанка Екимова. Като студент в София е един от учениците в Младежкия Окултен Клас. По време на клас Учителят често го е вдигал на дъската, подавал му е тебешир, за да напише някои формули или да реши някоя задача по математика или физика, с което е трябвало да се онагледят беседата на Учителя. Имало е и други математици, но Учителят е вдигал само него. От своя страна той, Николай е бил толкова чистосърдечен и непосредствен, че понякога е задавал въпроси на Учителя, такива каквито друг не би посмял да Му зададе. Получавал е отговори от Учителя, които днес са бисери. Учителят се е отнасял към него много отворено, допускал го е до себе Си. От този контакт в съзнанието на Николай са били запечатани много спомени.

Моето запознанство с Николай датира от 1969 г., когато много пъти съм излизал с него на екскурзии по Витоша. Една екскурзия протича в разстояние на 6-10 часа. През цялото това време аз го разпитвах за живота на Школата на Учителя и той разказваше невероятни неща. По пътя аз се спирах и с моллив отбелязвах по точки в едно изречение заглавието на всяка една опитност. Много пъти настоявах да седне и да ги напише. Той обещавахе, но се отклоняваше. По това време никой не се интересуваше от тези неща. Накрая Николай реши така: „Щом има един човек, който иска и настоява за тях, аз ще ги напиша.“ Той обеща, но изминаха няколко години и без резултат. Оправдаваше се, че в момента изплаща жилище, което бе закупил в Симеоново. То беше приземен етаж на една къща. За да го изплати, той работеше в едно трудово-военно подвладение, където беше назначен като майстор по мозайките, а трудоваците му помагаша. Ходил съм да го търся там. Живееше при оскъдни условия. В това време дъщерите му бяха в Германия и там работеха в музикалните театри като певици. Накрая склони и една зима той ги написа. Отидох да ги прибера, защото те бяха написани за мен. Той ги беше дал на рождена-та си сестра Цанка и тя ги преписа в четири екземпляра на пишеща машина. Написа ги, връчи му ги, а той ги раздаде на своите съвременници да ги четат. А имаме споразумение, според което аз трябваше да прибера всичко. Родът беше много щестлавен без изключение. И всички без изключение поради това щестлавие направиха груби грешки и се провалиха без изключение. Сега се случи същото. Раздадените екземпляри от неговите опитности преминаха през много лица и се надигна буря от негодувание срещу него. Той беше описал спомените точно и изнасяше своите грешки и заблуди. Но те му завидяха, че той написа нещо. Освен това те го знаеха и в друга неблагоприятна светлина по времето, когато е бил милионер и е бил един от най-богатите хора в България. А това са били натрупани пари от търговия.

Всеки му е известно как се печелят пари от търговия и какво означават тези пари. Тогава започнаха неговите съвременници да изнасят някои истории, как е увеличил богатството си и как са били потърпевши някои хора, дори и от Братството, на които не е заплащал за вложения от тях труд. Смятал, че му правят „братска услуга“, докато на другите за същата работа е бил принуден да плаща като предприемач и търговец. За мен това бяха верни неща. Отидох и го запитах за тези случки и той не ги отрече. Така че аз съм запознат и с двете страни на медала за Николай Дойнов. Запитах го: „Защо не си удържа на обещанието и защо раздаде материала?“ „Исках да видя как ще се приемат моите опитности.“ А те се възприеха по начин, който описам. Дори се стигна до там, че за мен нямаше копие. Представяте ли си: „Аз го накарах да ги напише, аз го подтиквах, и той ги написа за мен, дори ми се подписа, че ги

пише само заради мен и за мен. А накрая да няма копие за мен. Изобщо ме отстраниха. Аз не можех да повярвам. Оставих ги да си направят опита. Минаха няколко години. Всичко утихна и аз реших да продължа работата с него. Имах лични бележки, които съм водил при разговорите си с него и към 30-40 опитности, които той бе забравил да опише. Освен това той пишеше една поредица различни окултни истории и теми и беше стигнал до N 120. В тях той включваше някои изказвания на Учителя по даден въпрос или опитност и с това доказваше своята теза. Аз извадих всички тези неща и ги подредих. След дълги подканвания и разтакавания от неговата страна най-накрая той се съгласи и започнахме отново работа. Той беше трудоспособен и тогава още бе със запазена памет. Извадихме неговите спомени, той ги четеше пред микрофона и аз ги записвах. От време на време го спирах, задавах му въпроси за уточняване на случки и събития и той обясняваше подробно. Така се премина целият материал и се получи ново издание. Задавах му подред всички записани от мен заглавия на ония опитности, които той имаше с Учителя и които бе пропуснал да опише. А аз ги имах записани от моите многобройни срещи с него. Получи се един изключителен материал, който аз накрая прибрах. Вече бях спокоен, че никой не може да ме краде вече. Така си мислих, но се излягах. Минаха още години. През 1993 г. в том I на „Изгревът“ включих и негов материал от стр. 492-507, който се отнасяше за музикалния живот на Изгрева. След време занесох един том и му го подарих, защото той бе също един от съавторите на книгата. Казах му: „В един такъв том ще излезнат всички твои спомени.“ Отговори ми: „Аз този материал съм го дал вече на един издател да се публикува.“ „Но нали аз ти свърших работата и нали аз те накарах да го напишеш? Защо го даде на други и ме отхвърли?“ „Отиди и се разправай с издателя“, „Как ще се разправам с издателя когато ти ме отхвърли и ме предаде? Това е мой труд от цели десет години. И ти всичко захвърли и ме отрече. Вземи химикал и пред мене напиши на твоя издател как стоят нещата. Аз ще му го занеса лично.“ „Отказвам да напиша такова нещо.“ Аз стоях като потресен и пребит. Изобщо не очаквах такова развитие на нещата. Беше се задоволявал онзи щестлавен дух на рода им, който ги проваляше при всички случаи и който бе причина мнозина да се разочароват от тях, защото в последния момент те се отдръпваха и изоставяха онези, които се бяха жертвували за тях. По същият начин постъпи и брат му Борис и сестра му Цанка с мене. А аз им свърших работата и без мен те бяха загубени. Ето през 1995 г. издадох два тома със спомени на Борис Николов, които сам лично съм записал, издал и финансирал. Ще намерите ли някой друг, който да го направи това?

Излизам на вън и поглеждам към вратата, на която преди да влезна при Николай и да му поднеса книгата „Изгревът“ бях закачил един афиш за предстоящ концерт, който аз организирах, финансирах и един от изпълнителите беше дъщеря му Ина Дойнова. Гледам закачения от мене афиш и си мисля: Аз им върша работата, спасявам ги от проваляне, качвам ги на сцената като артисти, а те ме отхвърлят. Някой може ли да понесе и да изнесе всичко това на гърба си? Ако може да заповяда. И да провери на място.

Аз бях този, който го накара да напише едно ръководство по Астрология. Той имаше много разговори с Учителя за Астрологията. Тя трябваше да излезне в два раздела. Той написа първата част и трябваше да напише втората част, която беше по моя оригинална идея, която той трябваше да реализира. Но понеже ме отхвърли, то аз се отдръпнах. Той си намери издател, който му я публикува и тя излезна под печат. Това всеки може да напише. Но онова, което трябваше да напише като оригинал неповторим, той не го написа, понеже ме отхвърли и тази идея тръгна след мен, защото беше моя и той без ме-

не не можеше да я реализира. Ето един пример как човек от шестлавие може да се провали. Той и до днес непрекъснато прави хороскопи и се занимава с Астрология. Това е хубаво, но щеше да остане за следващите поколения с един оригинален труд, който той не написа само, защото ме отхвърли, защото в него задействува онзи шестлавен дух на рода им.

Преди да се развият тези събития, предупредих дъщеря му Ина Дойнова, че може да се явят лица, които да го подлъжат с обещания и да публикува неща, които само аз съм работил с него и които само аз имам право да публикувам. Тя сподели, че нищо не може да направи в случая. Досега тя се е явила най-малко на десет концерта, които аз съм организирал и финансирал. Така че аз продължавам да съдействувам на този род и да подпомагам на дъщеря му да работи с изключителния си талант, който притежава. Дори съм закупил с лични средства хармониум, който съм ѝ предоставил да работи с него, да изпълнява музиката на Учителя без никакви условия и задължения.

А скоро научих, че си предал ръкописа на някакви хора от телевизията, за да направят сценарий по него за филм. Така всичко идва накрая до своя завършек. От ясен по-ясен.

Преди много години аз строих собствен дом. Повиках Николай да ръководи правенето на мозайките. Той дойде и беше в домът ми около месец. Няколко пъти бе разказвал на майка ми най-подробно за онези събития, когато на Изгрева са горели банкноти пари в една печка, за да укрият наличието на пари при обявената обмяна на банкнотите от държавата през 1947 г. Беше споменал имена на личности. Майка ми беше възмутена от тази история. Съжалявам, че това не го записах тогава като един документален разказ за обучение на следващите поколения. А майка ми ме предупреди: „Внимавай с тези хора. Хора, които горят пари, спечелени с труд и дадени в името на Господа не се спират пред нищо и утре могат да изгорят живи хора без да им мигне окото. А хората се горят на огън не само отвън, но и отвътре“. Предупреждението на майка ми остана в сила и до днес. Видях как онези, за които бях съставил три тома от поредицата на „Изгрева“ ги отхвърлиха и се обявиха срещу тях официално в списание „Братски живот“. С това списание организираха отхвърлянето на книгата като преди това бяха се опитали да я забранят да се продава. А това се равнява на жива клада. Но те не знаят, че има една приказка: „Бог е огън всепояждающ“. И те ще проверят силата Му, защото в тези три тома аз дадох живота на онези, които бяха съвременници, когато Живият Бог бе слезнал на земята в плът и това бе Всемировият Учител Бейнса Дуно.

10. ДИМИТЪР ГРИВА

Димитър Грива бе композитор. Неговият път е много характерен. Път на изключителни извисявания на духа и път на стремглаво спускане надолу. Аз бях свидетел и на едното и на другото. Но успях да запечатам в съзнанието си онези часове на разговори с него, когато човек разбира какво значи оня Псалом от Давида N 133 „Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие“. И именно в тези възвишени негови моменти успях да работя с Димитър Грива и да запиша неговите спомени от времето на Учителя. Ах какъв добър разказвач беше той в тези изключителни мигове. Правеше невероятни съпоставки и паралели с хора и събития. Разглеждаше Школата на Учителя в един съвсем друг порядък и мащаб, където Словото на Учителя е Създателят на Вселената в нас и около нас. Бях поканен от него в дома на Мария Славова, където живееше като заврян зет. Там успях да запиша неговите

опитности. Домът беше много уютен, с широки помещения и много светлина, а това предразполагаше за една творческа работа. Съпругата му Мария бе отлична домакиня, гостоприемна и през време на почивката ни поднасяше кафе и вкусен кекс. На друго място такъв кекс не съм вкусвал. Пианото бе поставено на лично място и Грива имаше условия за творческа работа като композитор. И може би най-хубавите неща той в този дом бе сътворил. Това беше около 1974 г. Още от тогава той бе документиран с магнетофонен запис, филм, снимки за следващите поколения.

Беше в изключително добри отношения с Борис Николов и Методи Константинов. Дори си спомням през 1974 г. аз летувах с Борис Николов и Мария Тодорова на Рила в местността Секирица. Бяха ни дошли на гости Димитър Грива, Мария Славова, Методи Константинов и Янка Попова. Разположихме се на поляните и какви разговори се водеха там? Аз носех камера и фотоапарат и успях да заснема част от този живот, който водеше това поколение. Те бяха единомишленици в дух и дело. Бяха съвременници от Школата на Учителя. Те не можаха да се ориентират в новата епоха: важи за всички без изключение. И така направиха своите лични неблагоприятия и всички се провалиха накрая.

Димитър Грива като композитор и музикант е имал за задача от Учителя да работи върху Паневритмията и да я подготви да се изпълнява от симфоничен оркестър. Бе работил дълги години и беше направил един опит при едно излизане във Франция да я запише в Монте Карло. Опитът бе излезнал несполучлив, понеже е изсвирена на „прима виста“ и френските музиканти не са могли да запишат онези български ритми, характерни за българите. Били са похарчени много пари, но Грива не посмя да я покаже никому. Страхуваше се да не се изложи като провал. Дълги години поставяше тази идея за реализация пред Борис Николов. Накрая той склони и помоли много приятели от Братството да съдействуват на тази идея и да дадат своите приноси в пари. Най-бързо се отзова Павлина Даскалова от Търново. Тя внесе 2000 лв., а това тогава правеха около 17 лекарски заплати. Павлина работеше като учителка в турски села, за да взема по-голяма заплата, която да жертвува в името на същата идея. Тя внесе половината от цялата сума необходима за реализацията на тази идея. Останалите пари се прибавиха от други приятели. Беше необходимо около четири хиляди лева. Грива уговори с диригента на Софийската филхармония и представи случая, че това е една негова разработка, която трябва да се изпълни от оркестъра с диригент като се запише на магнетофонен запис и ще се заплати на всички оркестранти както се полага в случая. При една от репетициите на симфоничния оркестър биват уведомени, че ще запишат една музикална разработка от 45 минути и всички ще получат своето възнаграждение. Грива раздал на всички оркестранти партитурите. Музикантите почват да просвирват материала, който за пръв път виждат. Някои от цигуларите почват да просвирват отначало материала. Чувайки началните изпълнения на упражненията от Паневритмията, Петър Ганев се изненадва, става на крака и се оглежда, защото той не знае изобщо, че ще се записва Паневритмията. Грива махнал с ръка и казал: „Спокойно, спокойно, сядай и свири“. Паневритмията се записва на „прима-виста“. След това записа се поднася на няколко човека като документ. Димитър Грива се разплаща и всеки един музикант за едновременно изпълнение и изсвирване на „прима виста“ е получил по тридесет лева. Това се равняваше на една четвърт от една лекарска заплата. На следващият ден Петър Ганев отнася тези тридесет лева, които е получил на Борис Николов, връща ги и казва, че не желае да получи тази сума, понеже е свирил музика на Учителя. Единствени слушатели в залата са били Бо-

рис Николов, Жечо Панайотов, Георги Томалевски и Нестор Илиев. Тази разработка на Димитър Грива не бе посрещната добре от останалите музиканти без изключение. За тях тя беше много модерна и я отхвърлиха. Според музикантите от Школата на Учителя има правила дадени от Учителя, които трябва да се спазват при разработка на Неговите песни, правила, които не ги е спазвал Димитър Грива поради това, че не ги е знаел. С една дума при разработките на песните на Учителя и на Паневритмията трябва да се спазва класическата линия на музициране. А каква е тя всеки един музикант знае много добре какво значи предкласика, какво значи класика и какво значи посткласика. По-късно работейки с Димитър Грива той заяви, че ако сега би записал Паневритмията, много неща би променил и би ги дал по друг начин. Това е естествено, защото вече е прослушал на магнетофонен запис своята хармонизация и знае много добре къде и какви корекции трябва да се направят. Не съм убеден дали това той го коригира в своите партитури. По-късно той ги събра и ги подвърза. Аз исках да ги поема и запазя, той обеща, но после промени решението си. Най-интересното е, че след този запис на Паневритмията не се получи никакъв обрат в музикалния живот в онези години, когато всичко бе под възбрана и не бе позволено да се изнасят концерти с музика на Учителя. След това музикантите от Изгрева отхвърлиха разработката на Димитър Грива на Паневритмията и след като някои я слушаха, се отказаха от нея. Онези, които я финансираха вече съжаляваха, че са дали пари. Получи се обратен ефект. Отначало Грива бе доволен, но след като усети общата реакция, бе смутен и разколебан. Аз оцених по достойнство неговия опит, защото аз знаех и бях убеден, че никой от музикантите не е готов за работа по музика на Учителя. Правеха се опити, някои сполучливи, други не, но това беше в обсега на опитите. Музикантите бяха разединени. И не бяха подготвени за една такава работа.

След години Димитър Грива имаше идеята да направи един документален филм за Учителя като изисква от мен да му съдействам със снимки. Аз отначало отказах. Той ме обвини, че не искам да му съдействам. Казах му, че това може да стане само ако аз движа нещата. Той не се съгласи. Тогава аз му занесох снимков материал разпределен по теми, само за работа. Казах му, че сега е времето да употреби направеният магнетофонен запис на Паневритмията за озвучаване на документалния филм. Той имаше друга фикс-идея, която не можеше да се реализира. Чаках го една година. Отидох, прибрах си материалите и му казах: „Видя ли, убеди ли се, че не можа нищо да направиш. И то само, защото не ме послуша.“ Той млъчеше, кимна с глава и каза: „Убедих се“.

Но аз не съм се отказал в никакъв случай. Аз търся и чакам да дойде човек, който да направи документален филм като се използва направения запис на Паневритмията на Димитър Грива, като се приложи снимков материал. А сценария на документалния филм е вече отпечатан и се намира в поредицата „Изгревът“ от том I до том IV. Така че тази идея ще бъде реализирана след време от някой, който е запознат с томовете на „Изгрева“ и ги приеме за достоверни.

Димитър Грива имаше разработки за хор на някои братски песни, но какво стана с тези разработки днес никой нищо не знае. Ако беше ми ги предал сега щеше да ги има. Грива беше и добър художник. Има много нарисувани платна от него, някои от които са запазени. Имам и подарена картина от него.

Грима премина през житейски несполуки и през два брака. Там му бяха големите лични провали и голямото падане, от което човек трудно може

след това да излезе на видело. Разказваше ми, че като напуснал дома на втората си жена Мария Славова, натоварил багажа си на един камион, натрупал нотните листове накрая, имало много силен вятър този ден, камионът бил открит, той тръгнал и по пътя всички нотни листове се разпиляли от вятъра. Като пристигнал в новата си квартира всичко било изхвърчало. А той имаше дълъг творчески път като композитор.

Около 1983 г. работихме отново с Димитър Грива и успях да запиша много от неговите възпоменания от епохата на Школата. По-късно този материал бе предаден на Марияка Марашлиева, която го извади на машинописен текст. Материалът е готов за евентуална публикация. Чака времето си.

След като излезна том I на „Изгревът“ през 1993 г. Димитър Грива реагира остро срещу тази книга, защото Мария Тодорова на стр. 225-228 бе разказала неща, които са верни, но които не изнасяха на Димитър Грива. Аз сега само давам някои обяснения. Но когато се говори за грешки и за провал, това трябва да се признае, за да не се подведат следващите поколения. А той това не го направи, а се обяви срещу книгата. След това последва както винаги се случва в такъв случай, окончателния провал. Той започна да работи с Мария Майсторова и те издадоха с нея една книга „Страници из духовната биография на българите“, в която е вместен материал от Словото на Учителя. Но те двамата си поставиха имената отгоре на книгата като автори. А те не са автори. Освен това към всяка глава те сложиха свои бележки и след това включваха материал от Словото на Учителя. В голямата си част този материал е преработен и редактиран, така че той не е оригинален. Като пример може да се посочи на стр. 14 където е поместено „Божие завещание“, което е изцяло редактирано и променено. И така това не е оригинал. По такъв начин са работили и цялата книга. И накрая излиза следното: За да си сложат имената като автори на първата страница и да включат своя материал, протягат ръка в съкровищницата на Учителя, взимат от Него, редактират го, променят го и издават книга само и само да си напишат имената и да покажат, че са направили нещо. А Учителят е строго забранил да се разбива Неговото Слово от него да се вземат части, за да се съставят различни издания. Защо ли? Защото Божествения Дух се изявява по строго определено време и в строго обозначено място по начин, който е неповторим и неподражаем. Затова беседите на Учителя представляват Словото на Бога и то не може да се разбива на части и всеки да взема безразборно от него, за да скалъпва свои издания и да може накрая да си напише името си някой като автор. Това е най-големия провал на Димитър Грива. Той бе документиран лично от него, книгата е издадена, а неговият живот протече по същия начин, както бе разказано за финала на тази книга.

Той се обяви срещу книгата „Изгревът“, защото не можа да понесе неполуките и провала на своите фикс-идеи. И сега аз трябва да го спасявам от краха му. След време трябва да публикувам неговите спомени, които заслужават адмирации и които бяха записани в онези периоди, когато той бе на Небето на своята творческа изява и бе извисен чрез дух в единомислие с онези, които бяха ученици в Школата на Учителя.

11. ИЛИЯ УЗУНОВ

Той живееше в къщата на Стоянка Илиева. Тя беше най-люксоznата ба-рака на Изгрева. Беше построена от две еднакви половини. Едната беше на Стоянка Илиева, а другата е била предназначена да приема гости от провинцията и чужбина. По-късно Илия се нанася там, за което е бил упрекван от

мнoзинa, чe ce e нaнecъл в брaтcкo пoмeщeниe бeз дa плaщa нaeм. Тoй cъжитeлcтвaшe пoд eдин пoкрив cъc Cтoянкa Илийeвa дo крaя. Кoгaтo зaпoчнaх дa рaбoтa cъc Cтoянкa Илийeвa, Илия изяви жeлaниe дa рaбoти c мeн пo eднa мнoгo вaжнa рaбoтa. Cтoянкa oтнaчaлo ce oпъвaшe и рeвнувaшe и иcкaшe първo c нeя дa приключa. Тoвa и нaпрaвих. Дoйдe рeд нa Илия. Тoй бeшe рaбoтил дълги гoдини c Пaнeвритмиятa и имaшe eднa идeя, кoятo cпoдeли c мeнe - бe Бoжeствeнa. Aз cхвaнaх идeятa мнoгo дoбрe и я oцeних пo дocтoинcтвo. И дoсeгa тa e зaпeчaтaнa в мeнe тaкa, кaктo я възпpиeх oтнaчaлo.

Идeятa e cлeднaтa. Пo вpeмeтo нa Учитeлeя e издaдeнa Пaнeвритмия c музикaлeн тeкcт, кaктo и книжкa c нoтния тeкcт и oтдoлу e oбoзнaчeн пoeтичния тeкcт дaдeн oт Oлгa Cлaвчeвa. Ocвeн тoвa Бoян Бoeв бe публикoвaл и oбъcнeния и уkaзaния зa нaчинa кaк дa ce игpaят упpaжнeниятa.

Aз бях зaпoзнaт c рaбoтaтa нa гpупaтa cъcтaвeнa oт Eлeнa Aндрeeвa, Maрия Тoдopoвa и Яpмилa Мeнцлoвa, кoитo дaвaт нoвo рaзшиpeнo oбъcнeниe и oпиcaниe кaк дa ce игpaят oтдeлнитe упpaжнeния. Към тях имa извaдeни cнимкoв мaтeриaл нa вcички упpaжнeния, нaпрaвeни oт фoтoгpaфa Вacкo Иcкpeнoв, при кoетo Maрия Тoдopoвa и Яpмилa Мeнцлoвa cа били oнeзи, кoитo cа пoкaзвaли oтдeлнитe упpaжнeния и кoитo cа зacнeти. Тoвa бeшe 1972 г. и aз тoгaвa търcих уcилeнo тeзи cнимки. Бopиc Никoлoв тoгaвa oткaзa дa ми ги пpeдaдe, нo ми пocoчи лицeтo, кoетo ги държи. Тoвa лицe вeчe двaдeceт и тpи гoдини ги зaдържa и нe ги пpeдaвa, зa дa ce прилoжaт към oригинaлния тeкcт и дa мoгaт дa ce oтпeчaтaт в oтдeлнa книгa. Тoзи пpoблeм нe e рaзpeшeн дoсeгa.

Идeятa нa Илия Узунов бe изключитeлнa. Тoй иcкaшe дa oнaглeди и дa пoкaжe cъc cнимкa вcякa eднa пoзa oт eднo движeниe при упpaжнeниятa oт Пaнeвритмиятa. Пaнeвритмиятa имaшe нoтeн тeкcт, имaшe пoeтичeн тeст, имaшe oбъcнeниe, нo тpябвaшe дa ce вмъкнaт пo нaкoлкo cнимки, илюcтpиpaщи нaчaлoтo, cpeдaтa и крaя нa eднo упpaжнeниe. Тe тpябвaшe дa ce пoдpeдят пocлeдoвaтeлнo пoд нoтния тeкcт. И oнзи, кoитo рeши дa изучaвa Пaнeвритмиятa дa имa eднo пpaктичecкo ръкoвoдcтвo.

Зa тaзи цeл aз рaбoтих тpи мeceцa c нeгo, зacнeх вcички упpaжнeния, кoитo тoй пoкaзвaшe и нaпрaвих 400 cнимки, кoитo му ги връчих. Тoвa ми cтoвaшe тpи лeкapcки зaплaти и към чeтиpи мeceцa рaбoтa. Cлeд вpeмe oтивaм и виждaм, чe тoй бeшe изрeзaл cнимкитe пo нaчин, кoйтo нe oчaквaх, пo кoйтo нaчин ce нapyшaвaшe първoнaчaлния зaмисъл. Изкaзaх нeдoвoлcтвo. Тoй зaпoчнa дa рaзвивa тeopии и дa филocoфcтвувa. Рaзбpax, чe нищo нямa дa нaпpaви. Упpeкнa мнoзинa, чe никoй нe му cъдeйcтвувa cъc cнимки. Иcкaл дa прилoжи cнимки, нaпрaвeни oт Вacкo Иcкpeнoв нa Рилa, c oбщи изглeди нa Пaнeвритмиятa. Cлeд eднa ceдмицa му зaнacям 52 oригинaлни cнимки нa Вacкo Иcкpeнoв c фoрмaт 6/9 cм oт рилcкия живoт. Зapaдвa ce, чe щe му пocлужaт. Cлeд тoвa иcкaшe дa зaлeпи изрeзaни лeнти, нa кoитo дa cа зaпиcaни oтдeлнитe упpaжнeния c нoтния тeкcт, зa дa мoжe дa ги зaлeпи нaд cнимкитe и дa бъдe пoкaзaнo кoи пoзи и cнимки ce oтнacят към дaдeнo упpaжнeниe и дaдeн музикaлeн тeкcт. Рeших дa му cъдeйcтвувaм.

Cлeдвaщия път пpиcтигнaх зaeднo c Милкa Крaлeвa, кoятo бeшe мoя cъпpугa и cлeд тpимeceчeн бpaчeн живoт тa зaминa зa Бургac, кaтo юpидичecки бe зaкoннa cъпpугa oкoлo дeвeт гoдини, пpeз кoeтo вpeмe тa пoлучи coфийcкo житeлcтвo зa ceбe cи и дъцeря cи. Тoгaвa бeз coфийcкo житeлcтвo нe мoжeшe нитo дa ce живee в Coфия, нитo дa ce рaбoти кaквaтo и дa e рaбoтa. Илия ни пpeдocтaви cвoя рaбoтeн мaтeриaл. Милкa знaeшe пpeдвapитeлнo кaквa e идeятa и дo къдe cмe cтигнaли. Тя рaзглeдa мaтeриaлa, пoнeжe бeшe музикaнт-пpoфecиoнaлиcт и пoзнaвaшe мнoгo дoбрe Пaнeвритмиятa. Зaпитaх

я: „Така, както е направено може ли в бъдеще един човек като разглежда всичко това, да може да се научи как да играе Паневритмия?“ Отговори: „Това е напълно достатъчно“. Аз се успокоих. Илия изиска да му се препише цялата Паневритмия на нотен текст и да му се изпрати. Целта беше, след това той с ножица да изрязва музикалните упражнения и да ги залепва към снимките. Милка обеща да препише Паневритмията. Тогава нямаше ксерокс в София. Милка беше в Бургас, износваше своята бременност и там преписа нотния текст. Изпрати ми го, а аз го отнесох на Илия. Всичко каквото искаше бе направено от нас. Оставаше той да довърши работата и да ми предаде всичко онова, което е направил, за да го пазя като архив. Такава беше уговорката. Тази уговорката важи и досега.

Той започна да споделя с различни лица, показва материал на този и онзи и те го разколебаха и му противодействаха. Аз разбрах, че той не може да се справи с тази работа окончателно. Той бе уловил идеята, но нямаше качества да я реализира. Това го разбрах по-късно, когато записвах неговите опитности, че дори и с помощта и настояването на Учителя той не е реализирал много неща в живота си. Затова човек не може да му се сърди. Така е устроен.

През 1983 г. ми предстоеше заминаване на работа в чужбина. Отидох при него и му заявих да предаде целия материал на Милка Кралева, защото е моя законна съпруга и тя също е съдействувала на този етап. Той наистина след време го е предал на Милка. Не след дълго време, както се случва, някой го разколебава и той си взима обратно материала. Когато се върнах след три години той не беше направил нищо. А междувременно материалът му беше преминал през още няколко ръце и някой бе задържал и обсебил оригиналните снимки на Васко Искренов. Той не можа да разбере кой ги е прибрал и откраднал с една дума. И досега не се знае това. Ето колко лесно се работи с онези, които са целували десницата на Учителя. Направо казано: Невъзможно е!

Минаха години. Появи се Мария Арсова, която пожела да съдействува понеже има отношение към Паневритмията и беше близка позната на Илия. Тя сподели с мен и аз ѝ разказах цялата история. Реших да ѝ съдействувам. Илия в този период накрая бе решил с протокол да ми предаде всичко, но аз го посъветвах да се даде материала на Мария Арсова, за да направи съответния опит и завърши неговата работа. Така материалът отиде в нея. Тя поиска да се направят нови снимки, намери се един младеж - Александър Станчин, който беше идеален за модел и четиримата отидохме в един парк и аз заснех на осем филма всички пози, които бяха показвани и уточнявани с Илия Узунов. Но отново несполука. Филмите и материалите се оказаха с изтекъл срок за годност и излезнаха несполучливи. Противоречията продължават. Аз знаех къде е грешката. Но нищо не можеше да се направи на този етап. Когато се задвижи една работа, за да се реализира тя минава през различни етапи. Всеки един човек, който участва в един отделен етап, без него не може. Трябва всички да участвуват в реализацията. По внушение на чужди лица Илия Узунов отстрани мен и Милка Кралева и вече двадесет и три години тази прекрасна идея не може да се реализира. Дано Мария Арсова реализира нещата до край. Ако не ги реализира имам пълномощно от Илия Узунов да прибера нещата и тогава аз ще си избирам сътрудниците. Разказах това, за да видите колко трудно се реализира една идея.

Веднъж Илия направи една изповед. „Ние от Братството направихме фатална грешка след 9.IX. 1944 г., че се отделихме и отдалечихме от обществото. Сами се изолирахме. Това ни провали.“ Да, това бе вярно. Дори и през

времето на социализма, когато държавата задължаваше всички да работят на държавна служба, мнозина от изгревяни не работеха и затова нямат държавна пенсия. Някои от тях сега имат социална пенсия. А Илия Узунов иначе много умее да говори и може да сваля звезди от небето. Но едно е да говориш, а друго - да реализираш в живота си.

С годините той ми разказваше някои от своите опитности, които аз записвах. Можеше да се запишат още. Когато отивах с магнетофон при него, той ми заявяваше, че сега не може да работи, защото не е възходящо състояние на духа и не си спомня нищо. А иначе при обикновен разговор от неговото съзнание изникваха бисери и откровения от живота на Школата. И благодарение на това, че успях да запиша тези неща днес той може да има своя дял в поредицата „Изгревът“. Ето така той има днес историческа проекция и то благодарение на мен.

12. НИКОЛА НАНКОВ

Историята за Никола Нанков е необикновена и много поучителна за останалите. Той е роден в с. Кръвеник, Габровско. Като ученик се запознал с комунистическите идеи и е един от тези, които създават комунистическа група не само в селото, но и в неговия край. Спомням си, той ми показва как по случай годишнината от основаването на тази група, беше поместена статия в окръжния вестник и неговото име беше вписано там, но бащиното, а не фамилиното. По-късно той минава през теософските среди и накрая идва в Школата на Учителя. Занимава се с журналистическа дейност, след това е издател на библиотека „Водолей“, където се издават „Занони“ и „Хириология“ от Вреде, „Астрология“ от Сефариал и „Четене характера по лицето“ от Дюрвил. По-късно участва в различни издателства и се пенсионира там.

Като съвременник на Школата бе запознат с нейната история. Започнах да работя с него около 1970 г. и да му съдействам за неговите начинания. Той знаеше за моят интерес да се документира Школата и освен това той също бе работил в тази насока. В разстояние на дълги години събираше архиви, снимки, но винаги му правеха обиски и му отнемаха това, което беше събрал. Отначало го допускаха да действа свободно и щом събере достатъчно материал оня, който знаеше за това докладваше на милицията и те идваха и му обираха всичко. Тогава започна да укрива нещата при свои познати, а понякога и на чужди места. Интересно е че при чуждите места материалите не пропадаха, а винаги ги изцакваша да дойдат у него вкъщи, да му се направи обиск и да се отнемат. А поводите за обиските бяха още по-интересни, които нямаха нищо общо с Школата на Учителя и бяха свързани с представители на други окултни течения. Пример: Веднъж беше дал да му се извади на ксерокс, който беше забранен тогава, един материал за някакви йоги. Стана провал, хванаха онзи, който работи на ксерокса и оттам дойдоха при Никола Нанков и му направиха обиск. Повечето от половината му материали бяха прибрани по такъв начин от милицията и те никога не бяха върнати. И тези материали никога вече не могат да се възстановят, защото това бяха оригинални реликви, събирани лично от него.

Веднъж отивам у него непосредствено след един такъв обиск. Разказа ми как е бил извикан в Държавна сигурност и как храбро е отговарял на въпросите и обвиненията. Точно по това време някой позвъня отвън и той отиде да отвори вратата. През това време жена му Цветанка, която беше в стаята се обърна към мен и каза: „Слушай какво, момчето ми, да не се заблудиш. Това, което казва Колю не е вярно. Цяла нощ той плака и се моли на Учителя да

му се размине, защото беше заплашен, че ще бъде изселен от София. И се върна от там смъртно уплашен. И такова нещо не може да говори там. Прави си сам изводите."

Една нощ сънувам сън, при който Никола Нанков ми се явява и ми казва да отида при него, за да ми предаде едни много важни неща. На следващият ден пристигнах в София, отивам в дома му и го търся. Излиза жена му и ми казва, че той е в провинцията и го няма в София. Аз се изненадах. Сънят за мене беше много жив и още бях под негово впечатление. Стоя и се учудвам как може да бъде така. Отивам при чешмата в двора да се измия, понеже беше много топло. По едно време Цветанка ме извика: „Ти нали събираше разни неща от Учителя и ги преснемаше?" Отговорих, че това понякога го правя. Помоли ме да почакам. След малко носи една шоколадова кутия с бонбони и ми я поднася. Смятах, че ще ме черпи с бонбони на изпроводак. „Да знаеш какво се случи завчера. Извикаха ме да помагам в бараката на Гради Минчев. Той се изнасяше. А в бараката му разхвърляни разни неща и много хартия и ненужни книжа отделени за горене. По едно време виждам една кутия с бонбони. Аз много обичам бонбони и се наведох да я взема от земята, за да си взема някоя бонбона. Отварям кутията и какво да видя. Вътре има писма от Учителя до Мария Казакова. Веднага сложих кутията в пазвата си, така я укрих и запазих от изгаряне. На никого не съм казала. Ето сега вземи ги и ги преснеми. После ще ми я върнеш, защото ако знае чичо ти Колю, че съм ти ги дала ще ме прѐбие". Аз ги прибрах и ги занесох на един фотограф да ги преснеме и извади на фотохартия. След един месец ме среща Цветанка. „Какво стана с писмата? Всеки ден чичо ти Колю ми трие сол на главата и се кара с мене защо съм ти ги дала. Определих й ден, когато ще бъдат донесени, защото поръчката още не бе готова.

А сега най-интересното. За тези писма Никола Нанков беше ми споменал и ми бе казал, че те били у Гради Минчев. Но той ги бил занесъл на Борис Николов да му ги покаже и той ги прибрал при него, за да ги прегледа. Следващият път като отишъл при Борис, Мария Тодорова отказала да ги даде. И така писмата били у Борис заради Мария. След като взех писмата аз ги занесох при Борис и Мария Тодорова, показах ги и ги питах, дали има такава случка, която разказах. Те нищо не знаеха, дигаха рамене и дори за първи път виждаха тези писма. Мария ме пита: „Какво ще правиш с писмата?" „Ще ги върна на Никола Нанков. За тези писма, които са безценни за мене, аз няма да си развалям отношенията с Никола и освен това аз не съм лъжец като Гради". Значи той беше задържал писмата, беше си послужил с лъжа с цел да оклевети Мария и Борис и накрая да се отърве от Никола. И ако Цветанка не бе и се поинтересувало да яде бонбони, тези писма щяха да бъдат унищожени. На уречения ден аз занасям писмата на Никола и той целия трепери. Изваждам описа към тях и му ги предавам срещу описа поединично. Накрая се успокои. Питам: „Е, сега какво ще кажеш? Нали Борис и Мария бяха ги откраднали?" „Е, сега няма никакво значение." „Напротив, сега има значение. Защото от сега започва развързката. Това са методи, които нямат нищо общо с Бялото Братство, а това са на Черната Ложа". Никола мълчи. Той обеща да ми ги предаде, но не си удържа на обещанието. Преди няколко години виждам, че ги разпространяват на ксерокс. А те не знаят, че тук има драматична развързка и че те са вече част от тази развързка. И тя ще върви до края, за да се види от всички цената на лъжата. И на опорочението.

Никола беше опонент на Борис Николов и то яростен. Упрекваше го за много грешки и че е провалил много неща. Говореше яростно и застрашително. Това, което казваше беше абсолютно вярно, защото бях запознат с фак-

тите и събитията. Веднъж отивам по работа при Борис Николов. Заварвам там Никола Нанков, който се изненадва от моето посещение. Заварих го седнал на стол, смирен и гледаше Борис боязливо и беше целия като препарирана птица. Не можеше да мръдне. А Борис стоеше на своя стол с разположение и като ме видя започнахме да разговаряме така, както той бе свикнал да разговаря с мен. Никола гледаше ту мене, ту него с пълна изненада. Той се сниши и все едно, че потъна вдън земя. Беше изобличен на място пред мен, защото зад гърба на Борис говореше срещу него, а тук при Борис стоеше мирно, не мърдаше и не смееше да продума. Аз взех думата и разказах за моят план на Борис за работата ми с Никола Нанков. Борис одобри и тогава бе решено целият архив Никола Нанков, който бе събирал, да ми го предаде. Той обеща. Съжалявам, че не направихме протокол, както обикновено аз правя. Започнах да работя с Никола по-усилено и системно. През 1986 г. на мен ми предстоеше заминаване в чужбина за работа и аз няколко месеца го търсих, за да ми предаде архива. Като разбра за какво го търся, той се укри и не се обаждаше нито по телефона, нито се явяваше на определените срещи, където той живееше. Изметна се на обещанието и след няколко месеца ми съобщиха, че е загинал при катастрофа, а архива му остана в лица, които нямат никакво отношение към неговата работа. Направих опит чрез жена му Цветанка, за да го прибера. Но тя ми цитира имената на онези, които са дошли при нея и са настоявали да не ми се предава. А тези лица изобщо не са работили с Никола Нанков, но се явиха, за да попречат. И те попречиха. А той иначе има заслуги в много отношения. На едно място се пази един негов куфар и той бе наредил да се отвори в две хилядната година. Съобщих на лицето да ми се предаде куфара, защото само аз знам какво има в него и че нищо не може да се направи с тези материали, защото не знае за какво се отнасят. Задържаха ги. И така провалиха дългогодишната работа на Никола. Но и той носи вина, защото се отметна от поетното обещание пред мен и Борис Николов.

Веднъж отивам у дома му и нося магнетофон, за да записвам, за което се бяхме уговорили. Докато го чаках да се завърне, жена му Цветанка ми каза: „Слушай какво, момчето ми, да не се заблудиш отново. Чичо ти Колю никаква работа не може да свърши. Той по цяла нощ се моли на Учителя да Му даде живот и здраве, за да може да работи. Но на следващият ден се мотае насам и натам и не работи. И да иска да работи вече не може да работи“. Аз съм слисан. След пет минути той се връща и аз го подканям да започнем работа и да записваме на магнетофон много неща, които той знаеше за Школата на Учителя. Отказа. Разбрах, че Цветанка е права. Така той сам е провалил.

Разпитах го веднъж, как стои въпроса за Михаил Иванов. Разказваше ми подробно и аз си водех бележки. Той беше привърженик на Михаил. По едно време му казах, че това не е вярно и за доказателство ще му покажа едно писмо от Учителя, в което Учителят собственоръчно бе написал кой е Михаил. Подадох му писмото, прочете го и целият се разтрепера. „На никого няма да даваш това писмо! Ако някой го прочете, да знаеш ще ме разкъсат на парчета тук на Изгрева“. Обещах му, но при условие да си коригира отношението към Михаил. Обеща. Как изпълни обещанието си, аз не зная. Но той наистина бе разкъсан след време и загина след автомобилна катастрофа. Трагична развързка за поука на всички.

Беше много добър разказвач. Познаваше лица, хора и събития. Беше огорчен от много съвременници. Около 1972 г. Никола заедно с Галилей Величков и още други лица бяха предоставили материалите си на Георги Томалевски да напише една книга за Учителя, понеже той имал писателско перо. Георги, в разстояние на шест месеца успя да подготви книгата, като почти ма-

териалът на Галилей не бе променен, но на останалите бе преразказан. При една среща с Томалевски той ми разказа, че няма да вписва нито своето име, нито имената на онези, които са му дали материалите и които са сътрудници поради това, че духовните хора трябва да имат смирение и да не се самоизтъкват. Казах му, че това е груба грешка и че той като писател знае много добре какво значи авторство. Не ме послуша. Пуснаха книгата без автор и без имената на сътрудниците. Всички знаеха, че Георги Томалевски е написал тази книга и го хвалеха. Но никой не знаеше имената на сътрудниците освен Георги. Той не ги каза на останалите, а читателите на книгата знаеха, че това е трудна Томалевски. И това предизвика бурната реакция на Галилей Величков и Никола Нанков срещу Георги. Никола крещеше пред мене: „Ограбиха ми материалите!“ А Галилей беше изключително възмутен. Дори Никола написа към 11 страници нещо като критика срещу книгата на Георги Томалевски като бе извадил и доказваше с фактически материал за някои неточности в биографичния очерк направен от Георги Томалевски. Но другото, за което го обвиняваше не посмя да го напише. Затова аз го описвам. А защо? Покъсно тази книга бе преведена на френски и има днес издание в чужбина. Всички знаят, че автора е Георги Томалевски. Дори неговата рождена дъщеря Румяна Томалевска смята, че баща ѝ е автор на тази книга и брани авторските му права. Аз ѝ доказах противното. Показах ѝ материалите на Галилей Величков, с неговия подпис, които непроменени са включени от Томалевски в книгата.

Никола Нанков бе събрал автентичен материал по документи за историята на Константин Дъновски, който е бащата на Учителя Петър Дънов. Проследяваше няколко столетия назад придвижването на родовете, за да дойдат в България и чрез тях да се роди Петър Константинов. Той бе ми разказвал за много събития. Аз слушах прехласнат. А той обеща да ги напише. Но един ден при него отива Александър Периклиев, брат на Милка Периклиева и Никола разказва същото. Но Периклиев по това време е професор по икономика и знае много добре какво значи публикация. Запитват го от къде има тези материали и къде се намират. Никола му ги съобщава под секрет. Понеже той като професор има право на достъп до различни архиви, отива намира ги, подрежда ги и решава да напише книга за тях. През 1972 г. аз летувах на Рила над 7-те Рилски езера в областта „Салоните“ заедно с Борис Николов и Мария Тодорова. Там дойде да летува и групата на Крум Въжаров, между които беше и Марта, дъщеря на Периклиев. Периклиев също дойде и в разстояние на десет дни ние с него бяхме неотлъчни спътници по билата и върховете. През цялото време аз слушах тази история, която вече я знаех от Никола Нанков, но Александър правеше необичайни паралели. Аз му бях първия слушател и го охрабрих да напише тази книга. И той я написа на един изключителен академичен стил. Аз я прочетох и видях какво значи да дойдат учени и да дойдат интелигентни хора в Братството. Останалите, които прочетоха книгата бяха зашеметени от начина, по който тя бе поднесена. Изключителен стил на изключителна висота. Аз не знаех кой му бе дал материалите. Беше ми споменал, че Никола му е съобщил къде и какви материали се намират. Александър Периклиев си написа сам книгата. След това Никола Нанков като прочита книгата побесня пред мен. „Този грък ме ограби! Казах му всичко, а той ме ограби откъм материали“. Дори беше си направил един печат с името Никола Нанков и искаше да прави номерация на архивните материали. Разказваше ми че пише, но аз вече не му вярвах на всички неща, които се случиха около него. Възможно е да се написал нещо. През годините аз му съдействах с материали и финансово, защото той беше пенсионер. Имахме много обща работа, за ко-

ято не може да се говори. Само аз знам какво представлява неговия архив и с какво той се занимаваше. Днес той попадна в други хора по вина на Никола Нанков, които изобщо не знаят как са нещата и не знаят за какво се отнасят събраните архивни материали. Никола Нанков днес е отново ограбен. Едва ли някой знае нещо за него от сегашното поколение. Ако беше удържал на обещанието си пред Борис Николов, да ми се предаде неговия архив, днес неговото име щеше да стои наред с другите имена в поредицата „Изгревът“, а той заслужава това. Много повече от другите.

13. ТЕОФАНА САВОВА

Теофана Савова е необикновена личност по време на Школата на Учителя. През цялото време на Школата тя е неотклонно до Учителя със сестра си. Смята за свой дълг, че трябва да бъде до Учителя и да бъде връзката на човечеството като негов представител с Учителя и с Бога. Тя непрекъснато стои пред вратата на Учителя и посреща и изпраща посетителите. Уведомява Учителя и предава Негови нареждания. Така че когато Учителят отварял врата на стаята си, на прага винаги е стояла Теофана Савова. Имала е това като свое задължение и го е изпълнявала безотказно. Около нея също са се прикрепяли няколко сестри и те са представлявали групата на така наречените „слънчогледи“, защото слънчогледите със своите пити винаги следят слънцето. Така те придвижват по посока на слънцето цветните си пити. По този начин и тези сестри са стояли пред вратата и са чакали да зърнат поне веднъж него ден лицето на Учителя. За тях това е било все едно, че виждат слънцето и Бога.

Теофана дочака дълбока възраст. Приблизих се към нея и тя се съгласи да работим. Бяха записани някои опитности от нея. Тя имаше свое творчество като поезия - стихове, както и проза. Беше успяла да отпечати: „Детски образи“ - 1940 г. и „Едни малки разкази“ - 1942 г. - стихове. Има публикувани стихове в списание „Житно зърно“ и в-к „Братство“. Има поезия, която бе събрала, подредила и лично напечатала на пишеща машина и то със синя лента и със синьо индиго. Някои от тях беше раздала на свои познати. Други имаше у дома. Аз предложих да ги прибера, но тя не се съгласи, понеже искаше да стоят при нея. Споделих, че след като си замине това всичко ще се пръсне и никой няма да си спомни коя е Теофана Савова. Тя много се ядосваше, че аз говорех за това, че е необходима приемственост. Беше ми дала да прочета нейни спомени от Школата, които тя пожела да ѝ бъдат върнати. Това и направих. Поисках да ми предаде нейния албум, но тя реши да го остави при себе си. Преди това тя беше ми направила коментар на снимките, които аз записах. Опитах се да подреда нейните неща. Тя се съгласи, но после не ми даде да ги прибера. Около нея приходеха няколко сестри, които ѝ помагали и ѝ носели храна. Особено Елена Стоева - железничарката. Теофана винаги ме посрещаше на вратата с песента „Бог е Любов“ и на стената на антрето ѝ стоеше окачен един картон с петолинии с три ноти „До-Ми-Сол“. Веднъж ме попита: „Знаеш ли какво значи това?“ „Не зная“. „Ами това е гамата До-мажор, върху която е построена песента „Бог е Любов“. И това са трите - тризвучие, които се намират на ктовата“. А това е една емблема дадена от Учителя с триъгълник, котва и въже с думите: „Глава на Твоего Слово е Истината“. Така успях да науча и да спася за следващите поколения това важно свидетелство, което тя единствена го знаеше и помнеше.

След като работих няколко месеца с нея и успях да се запозная с нейното творчество и с нейния път в Школата на Учителя, надойдоха нейни доброжелатели и я настроиха срещу мен. Разделихме се и материалите остана-

ха у нея. Тя прехвърли едностаиния си апартамент на една нейна съседка от същата кооперация, за да се грижи за нея. Дойде време Теофана си замина, апартаментът ѝ беше опразнен и нейните неща бяха пръснати у различни хора. Няколко пъти ходихме с Марийка Марашлиева при онази жена, която насели апартаментът ѝ. Тя не пожела да ни предаде нищо от нейните материали като ни уведоми, че са ги прибрали нейните близки приятелки. А те от своя страна не пожелаха да предадат материалите на човека, който е работил с нея. А те това знаеха много добре. Освен това се намериха и други, които им забраниха да ми предават какъвто и да е материал. А те нямаха нищо общо с Теофана, нито познаваха нейното творчество, нито са работили с нея. Но те имаха общо с онези Сили, които се явиха да разпръснат всичко и да заличат спомена за Теофана Савова. Досега сполучиха. А после какво следва?

Затова умоляваме онези, които държат нейните материали да ми ги предадат, за да оформим творчеството на Теофана Савова. Има и друг изход. А той е следния: бъдете така добри и издайте под печат нейни написани неща, като поезия, проза и спомените ѝ с Учителя.

„Теофана, ти ме посрещаше с песента „Бог е Любов“. С този очерк за теб доказвам, че аз не съм те забравил. От мен толкова засега. Другото е от теб, която си в Невидимия свят и от твоите приятели, които са на земята и ти задържат материалите. Движдане Теофана и до скоро виждане!“

Вергилий

14. БУЧА БЕХАР

Буча Бехар е еврейка. По времето на Школата Учителят бе наредил на всички Негови последователи евреи да се покръстят, да минат през църковно кръщение, да станат християни и да получат християнско име. Покръства се Буча Бехар и получава име Божанка. Това е една окултна операция, с което се цели да се премине от религиозното поле на евреите в едно друго поле, това на християнството. По този начин живеят евреин се освобождава от връзките на старозаветните пророци и го посрещат новозаветните пророци, които са вече апостоли на Христа. Само онези, които са преминали през християнството могат да се доберат до Школата на Учителя и Словото Му. Защото Христовия Дух е този, който устройва съдбините и бъднините на човека.

Буча Бехар е учителка по български език в прогимназията и се пенсионира като учителка. Сестра ѝ се наричаше Луиза, но тя не пожела да се покръсти. Буча Бехар успя да публикува две книжки „Когато узреят житата“ - разкази, 1937 г. и „Песен над равнините“ - разкази, 1939 г.

Тя има огромно творчество, което приживе успя да подготви, да подреди и да напише на пишеща машина на хубава хартия с прекрасен шрифт и на машинопис, който е изряден. Тук се включват различни есета върху Стария Завет с философски обобщения и прозрения на един изключително висок академичен стил, който не може да бъде достигнат в следващите 100 години. Освен това тя написа и свои описания за Школата на Изгрева и живота на Изгрева. Описа ги така, както ги е възприела и както ги е изживяла.

Беше си подготвила материала в четири копия и търсеше кому да ги предаде. Аз бях тогава млад и пожелах да получа едно копие. Но ми попречи и то нейните най-близки приятели. Направо завидяха, че ако дойде някое копие в мен, то може би ще има бъдеще и може да се отпечати. Не ми позволиха дори да се срещна с нея. Така нейните четири копия отидоха на различни места. И в момента те са разбити. Спомням си нейната „История на Шко-

лата" в един пакет стоеше при Драган Петков. Няколко пъти исках да го прибера, но той не ми го даде. По-късно той го предаде на Лалка Кръстева. А тя започва да преглежда материала и с химикал да задрасква цели изречения и пасажки от официалния ръкопис на Буча Бехар - машинописен текст. Там където е намерила нещо интересно според нея, тя го изважда на пишеща машина и така прави един свитък около 30-40 страници и го озаглавява „Така беше“ и този материал го разпространява на свои близки и познати, доказвайки че тя е истински духовен човек и има изключителни качества да преценява кое е важно и кое не е важно, което трябва да се изхвърли и кое трябва да се отпечати. Така тя унищожава и отхвърля труда на Буча Бехар. Ако това нещо се случи в света, то автора ще даде под съд и ще осъди онзи, който е унищожил литературния му материал. По-късно този вързоп отново пристигна при Драган Петков и аз го получих от него. Показах му как е унищожила Лалка Кръстева материала на Буча Бехар. Той стоеше като потресан. След това му показах как тя е редактирала Словото на Учителя от онези беседи, които се намираха вероятно в неговите два куфара, материали които му бе дал Борис Николов на съхранение и които той не върна. Питам го: „Ти затова ли си да се промени Словото на Учителя и да се унищожи онова, което е писала Буча Бехар и която ти се е доверила да ти го даде за съхранение? Кой е за тебе Учителя?“ А той отговаря: „За мен Учителят е Бог слезнал на земята.“ „Защо тогава работите срещу Словото Божие?“ „Ти задаваш много страшни въпроси и теб не трябва да те има в това Братство.“ „Бъди спокоен, аз не съм от твоето Братство! Аз съм от онова Братство, което свърши своята работа и който се бори Словото на Учителя да остане неприкосновено.“ „Тебе не трябва да те има“, беснее Драган. „Да, вие ме изгонихте през 1972 г. от лагера на Рила и аз от тогава не съм стъпвал на Рила. За мен Рила е свещено място, а не място на самозвани ръководители.“ Така завърши спора ми с Драган. Но неговата работа аз му я свърших, а не някой друг. Запомнете това.

Буча Бехар беше много деятелна и участвуваше активно при организацията на лагерите в Рила. Тя отговаряше за кухнята и водеше сметките за хранителните продукти, за общия казан, от който на обед ядеха всички. Така през 1972 г. след завършване на Рила, остават 800 лева, сума която се равняваше на 8 лекарски заплати. Тази сума по препоръка на другите Буча слага на спестовна книжка на нейно име. Тези пари са могли да се вложат в купуването на четири пишещи машини по онова време, които бяха скъпи за обикновените хора. С тези четири пишещи машини можеха да се ангажират четири сестри, които да обработват доста архивни материали. По онова време имаше способни идейни възрастни сестри от времето на Школата, които чакаха да им се даде работа, но тя не им се даваше понеже нямаше на какво да пишат. Случи се така, че Буча Бехар за кратко време си заминава от този свят и парите в книжката останаха на нейно име и не можах да се изтеглят. През 1987 г. ми попадна тази спестовна книжка, занесох я на Драган Петков, за да му покажа какво значи безотговорност, когато той с останалите си съвременници бяха ръководители на Рила и когато те ме изгониха, защото аз повдигнах въпроса, че хора, които нямат ценз не могат да ръководят. Той взе книжката и каза, че Буча няма наследници и парите остават в полза на държавата. Накрая той изгори спестовната книжка, както той ми разказа, за да не остане следа и да не бъде упрекната Буча Бехар в безотговорност. Така братските пари бяха изгорени и то през 1987 г., по същия начин както ги гориха през 1947 г.. След това нещата на Буча Бехар бяха пръснати и накрая се яви човек на име Лалка Кръстева, която й задраска и унищожи нейния труд за „История на Школата“. Накрая вече никой не си спомня за Буча Бехар, но се

намери един, който да напише този очерк за нея и да съобщи на тези, които по една или друга причина пазят нейните неща, да издадат поне нещо от нея. А за последователите на Учителя Дънов напомняме, че е съществувал такъв човек на име Буча Бехар с неповторимо творчество, което трябва да се съхрани и запази. Ето ви една задача за реализиране. Нали някои се оплакват, че не знаели какво да работят. Ето заповядайте и издайте творчеството на Буча Бехар, но с ваши средства. Тогава ще видим и проверим какво можете да вършите. Аз чакам. Ще ви видя от кои сте: от тези, които работят, или от тези, които пречат.

15. ИРИНА КИСЬОВА

Ирина Хенрих се омъжва за Иван Кисьов, създава семейство и й се раждат две дъщери - Йорданка (Данчето) и Ружинка. Ирина е дъщеря на чехския капелмайстор Хенрих Споуста, който десетилетия работи с военните оркестри в България. Ирина завършва музикално училище с инструмент пиано. След като се свързва с Учителя, по Негов съвет цялото семейство идва на Изгрева. Като музикант тя взема дейно участие в музикалния живот на Школата на Учителя. Съдействувала е при записването на някои песни на Учителя, свирила е на пиано по време на класовете на Учителя, ръководила е братския хор, при което са изпълнявани някои от нейните разработки за хор. Учителят е настоявал да прави опити да разработва Негови песни за хор. Тя е била съвестна и е смятала, че няма да може да се справи. Дори няколко пъти Учителят лично я посещавал в нейния дом, за да я охрабри в това начинание. Има една сполучлива разработка за пиано на песента „Изгрява слънцето“. Дъщеря й Йорданка бе пианистка, а Ружинка бе цигуларка и дълги години свири в различни оркестри в Германия.

Многократно правих опити да запиша някои спомени на Ирина Кисьова, но тя все отлагаше. Нейните дъщери казаха много малко за майка си. Но успяхме все пак нещо да запишем. Най-големия проблем се оказа получаването на музикалния архив на Ирина Кисьова. Йорданка бе съгласна да го предаде на мен, но Ружинка, която го пазеше и настояваше да бъде предаден на музикант и то на мъж. Предложих й няколко имена и тя се спря на Петър Ганев, който бе тогава цигулар и концерт-майстор на Софийската филхармония. Уточнихме се и направихме среща в нейния дом. След два часа дискусии тя предаде в мое присъствие две-три папки с ноти на Петър Ганев. По мое настояване бе направен протокол и Ружинка се подписа, че го предава доброволно на Петър Ганев за съхранение в присъствието на свидетел - моя милост. В тези папки имаше и разработки на песни на Учителя за хор. По това време Петър Ганев беше съставил братски хор и изучаваха песни от Учителя по разработка на различни автори. Бяха минали един-два концерта. Вероятно Ружинка бе слушала изпълнението на този хор понеже изяви и поднесе една молба. Тя е много обикновена: Да вземе Петър Ганев една-две разработки от архива на майка й, който е вече у него и да ги изпълнят с братския хор. Петър й обеща, а мен това беше един разумен завършек.

Изминаха два-три месеца, Ружинка ме среща и ми казва: „Вие обещахте да изпълните една-две песни от разработките на майка ми. Обещахте, но не изпълнихте. Защо ме излъгахте? Или само обещахте колкото да приберете нещата на майка ми.“ „Сестра Ружинка, аз предлагах да предадете архива на мен, но Вие си пожелавате музикант и си избрахте Петър Ганев. Той Ви обеща, той ръководи хор, него търсете за отговор, а аз ще Ви публикувам спомените на майка Ви и по такъв начин ще изпълня обещанието си.“ Тя ме изгле-

да изпитателно и после махна с ръка като направи един жест, означаващ голямо разочарование от мен. Отправи го към мен, а не към Петър Ганев, който заслужаваше това.

Разочарованието остана, остана и обидата и неизпълненото обещание. А какво представлява музикалния нотен архив на Ирина Кьосева, това може да каже само Петър Ганев, който го съхранява. А дали има някаква музикална стойност може да каже само онзи, който е музикант, който е професионалист, който познава Духа на песните на Учителя и като просвири нейните разработки ще може да се произнесе. Имат думата музикантите.

Моята задача бе да се запишат опитностите на Ирина Кисьова, да се спаси архива ѝ от изчезване и да попадне в ръцете на музикант-професионалист. Аз това го изпълних. От мен толкова. Думата има другите, които следват да дойдат, за да се запознаят с музиката на Учителя и да могат да я оценят. За музиката на Учителя е необходимо да има подготвени музиканти, професионалисти на своя инструмент, на който работят, музикален ценз за музикалното творчество на Учителя и духовен ценз за познаване Словото на Учителя. Когато дойдат такива хора те ще могат да работят. А до тогава ще се чака и ще се съхраняват нещата докато Небето изпрати готови души и докато има условия за работа. Ще се чака, няма как.

Освен разработките на Ирина Кисьова за пиано на песента „Изгрява слънцето“ има подготвени и други песни за хор, но те останаха с архива ѝ в Петър Ганев.

16. НАТАЛИЯ ЧАКОВА

Наталия Чакова е учителка по професия. Тя е една от тези сестри учителки, които работят в провинцията, а през зимата (Коледната ваканция), пролетната (Великденската ваканция) и лятната ваканция за около три месеца идват в София на Изгрева и взимат дейно участие в братския живот. През останалото време те водят оживена кореспонденция с Изгрева, контактуват с Учителя за разрешаването на техни лични проблеми, както и вземат участие при решаване на задачи поставени им от Учителя. Техния живот бе богат с живи опитности. Една от тези учителки, която по достойнство оцени Школата бе Наталия Чакова.

Тя самата е описала своите опитности в четири големи тетрадки. По-късно тя ги предава за прочит на някои сестри. Но както обикновено се случва, когато такива материали преминават през няколко ръце, все нещо пропада и изчезва. Тук се случва същото. Една от нейните тетрадки и то първата изчезва. Марийка Марашлиева успя да се сдобие с 2,3 и 4.тетрадки и по мое настояване ги преписа. Липсваше първата тетрадка. После тя ги върна обратно на Николинка Шарова, от която ги бе взела. Направиха се безуспешни опити да се намери първата тетрадка. Според Николинка Шарова Наталия Чакова сама е поискала да ѝ се върне първата тетрадка и после тя се е загубила. Ето ви един пример, който показва, че не е важно да напишеш само опитностите си, но да вземеш и мерки за тяхното съхранение. Опитностите на Наталия Чакова са наниз от бисери и представляват чудна огърлица, която може да украси всяка духовна сестра. А тя е била такава.

Днес ние търсим нещо, което е останало от нея, от нейният личен архив. Умоляваме, ако някой е запазил нейната първа тетрадка, то да ни съдействува, като ни я предаде или да направи ксерокс-копие и ни го изпрати. По този начин ще поправим една допусната грешка и ще можем да публикуваме нейните опитности. А този, който ни предостави нейния снимков материал трябва

ва да бъде убеден, че Наталия Чакова освен, че е съществувала като ученик, но трябва да се покаже на следващите поколения, че този човек има лице, образ, че той е съществувал и е изпълнил чрез живота си някои от идеите на Учителя. Като доказателство за това са и превъзходните опитности на Наталия Чакова.

Очакваме да се яви и пристигне първата ѝ тетрадка.

17. ДИМИТРИНА АНТОНОВА

Димитрина Антонова Стефанова е родена в Сливен на 24.X. 1898 година и почива в София на 3.X. 1976 г. Баща ѝ бил пощенски чиновник, знаел е френски език и в чел френски автори в оригинал. По-късно става контролор по качеството на платовете във фабриката на братята си - Стефанови. Майката е била домакиня. Имала е осем деца - шест момичета и две момчета. Димитрина завършва гимназия в гр. Сливен и записва да следва в Софийския университет, но след 2-3 години напуска поради здравословни причини. Завършва школата „Социални грижи“ и става възпитателка в пансион за сираци от войните. По-късно става начална учителка и учителствува в няколко села около София - Букувец, Филиповци и др. Много по-късно около 1948-1950 г. тя завършва окончателно Славянска филология.

Поезия започва да пише още като ученичка. Тя има изключителна поезия и неповторими стихове за деца. Стихът при нея е класически римуван, но не е подреден изкуствено, а се усеща и вижда, че Жива вода тече от нейните стихове и Жива сила се влива в онези, които четат или слушат поезията ѝ.

Тя пристига в Школата на Учителя и нейната поезия се добира до други измерения. Тя пише духовна поезия за живота на Изгрева, за ученичеството и Учителя. Веднъж пред приятели Учителят заявил: „Поезията на Димитринка е Божествена. Тя направо изтича от Божествения извор на поезията.“ Тя помещава своите си стихове във в-к „Братство“ и в „Житно зърно“. Голяма част от нейните стихове са свързани с духовната поезия, но те не са издадени. Нейният архив също не е намерен, понеже нито един от последователите на Школата на Учителя не се е позаинтересувал да го приеме. Вероятно тя има и спомени с Учителя, а може би и други материали, които ние не познаваме. През 1995 г. Марийка Марашлиева употреби много усилия и време, за да издири една от племенниците на Димитринка - Райка Маркова, за да получи онези сведения, които тук ги цитираме.

Творчество на Димитрина Антонова: „Хей, горице“, 1938 г., „Кибритената клечка“, 1943 г., „Чучулига“, 1945 г., „Песни на труда и красотата“, 1947 г., „Китка“, 1956 г. - участва с няколко стихотворения, „По горската пътечка“, 1959 г., „Всичко вижда дядо Мраз“, 1962 г., „Родни плодове“, 1967 г., „Люлю, люлю, люлчица“, 1963 г., „Горски плодове“ - 1967 г.

Нейната поезия е свързана с Школата на Учителя и Изгрева и трябва да се събере и издаде. Умоляваме онези, които пазят нейни материали да ни съдействуват и да ни ги предадат. С тях ще направим рецитал-концерт по стихове на Димитрина Антонова и музика на Учителя. Още от сега ви поканваме на този бъдещ концерт. Зависи от вас. Ето едно нейно стихотворение случайно попаднало у мен, написало от нея на пишеща машина и раздавано на нейни приятели.

ПЕСЕНТА

Тя трепна край огъня кротко запален
Божествена радост на жертвеник свят,
в миг докосна ухание струни незнайни,
с голямото чудо на синия цвят.

Тя трепна нагоре великата песен,
издигната птица в лазурния път -
към Бога хваление кротко въздала,
към Бога трептеше широко гласът!

Аз странник съм тука, Творче велики!
Теб само познавам и Тебе зовя:
на Теб уповавам и Твоето Име
във дните си земни безспирно мълвя!

Купчината камъни -
трепнали в своите дворци мълчаливи
повдигат чела!
Конете си бели разпуска свободно мъглата
и литва на своите крила!

Тя трепна и мощното слънце потрепна,
запя над земята с безбройни лъчи -
В дъждовните капки, по светлата гама
на седем кристални прозрачни бои.

Купчинката камъни слушат смирено,
Раздвижени тръгват по светлия път
на бялата птица на пламъка златен
по пътя, по който трептеше гласът.

По пътя, по който вървеше певецът,
дъгата праметна брилянтния мост,
свидетелство чисто затуй, че от тука
бе стъпил и минал Великият гост!

Витоша - Ел Шадай, 16.V.1941 г. на екскурзия с Великия Учител
Беинса Дуно

Димитрина Антонова

18. ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Лиляна-Цветана Табакова е една изключителна личност. Тя е неповторима във всички направления, чрез които една личност може да се прояви. В нейния живот има всичко. Тя дочака дълбока старост със запазени умствени способности и което е най-важното бе толкова трудоспособна, че онези, които отиваха при нея не можеха да издържат на онази сила и мощ, които излизаха от нея, когато говореше за Учителя и за Школата Му. Тогава бързо търсеха повод да напуснат дома ѝ. Имаше и други причини да не могат да издър-

жат в нейното присъствие повече от 10-15 минути. Много неща за нея са описани в „Изгревът“, том I, стр. 199-204, както и в том II, стр. 248-252.

С Лиляна Табакова се познавам от 1972 г., когато работих с Жечо Панайотов и записвах неговите опитности от времето на Школата на Учителя. Тя беше се преместила със своята къщурка, състояща се от в една барака в двора на Жечо Панайотов и там престоя докато не разрушиха квартала за новите строежи. В присъствието на Жечо Панайотов аз предложих да запишем на магнетофон изпълнението на нейните песни, да направя филм за нея с кинокамера и да направя съответни снимки, с които да илюстрирам нейния живот. Тя посрещна с интерес моето предложение, но ме запита: „Какво ще ги правите тези неща, които ще направите с мене?“ Отговорих: „Ще ги сложа в специални кутии и ще ги прибера за следващите поколения като историческа документация, че на земята се е родила Цветана Табакова и има документация за нейното присъствие.“ Лиляна мисли дълго и след това каза: „Не съм съгласна да бъда поставена в кутия. Аз искам да бъда показана на филм, да ме видят всички. Аз искам да бъда показана по телевизията. Аз искам да изнеса един концерт от песните на Учителя в зала „България“, който Той ми даде. Аз искам да бъда показана на света и светът да види, че ме е имало.“ Отговорих много точно: „Това, което искаш няма да стане нито сега, нито в бъдеще по твое време. Единствено, което можеше да оставиш като документация е да работиш с мен и да оставиш следи. Сега е времето да се запише твоя глас. След 10-20 години този глас ще се промени и няма да го има и тогава няма какво да покажем на идущите поколения - как Цветана Табакова е изпълнявала песните на Учителя.“ „Не съм съгласна. Моят глас ще се запази до дълбока старост и аз ще мога да изнеса концерт в зала „България“. Оглеждах внимателно Цветана и видях, че тя говореше с поглед отправен нагоре към небето. Разбрах, че онзи шестлавен дух, който я провали бе влезнал в нея и я управляваше. „Не съм съгласна, Учителят ми каза, че аз ще изнасям концерти и цял свят ще ме слуша.“ „Вярвам в това, което е казал Учителят, но ти проигра нещата и още веднъж ще ги проиграеш и всичко ще се загуби.“

Тя не се съгласи, а Жечо Панайотов беше свидетел на нашия разговор. По-късно тя се интересува как работим с Жечо Панайотов, понякога идваше и ни наблюдаваше как работим. Хареса й, но не си промени решението. Бях направил много хубави снимки на Жечо Панайотов и тя възкликна: „Ти си го направил да изглежда като директор на банка, много е официален и тържествен.“ „Ти би изглеждала 10 пъти по-добре на снимка, но нали отказа да работиш с мен?“ Тя млъкна и виждаше, че тук има нещо, което не може да разбере.

Изминаха близо двадесет години и аз повече с нея не се разправях. През 1990 г. заедно с Марийка Марашлиева отидохме при нея и аз се представих кой съм и за какво съм дошъл при нея. Беше изумително за мен, че тя помнеше всичко, което съм говорил с нея преди двадесет години. Знаеше дословно за моите предложения и за причината за нейния отказ. Зарадвах се на нейната изключителна памет и се убедих, че тази памет съществува и сега и че е на върха на своите интелектуални възможности. А наближаваше 90 години. А каква сила се излъчваше от нея когато говореше. Тази сила помиташе всичко пред себе си. Аз предложих план за работа с нея. Тя се съгласи. Направихме протокол и бе подписан от нея. Трябваше да започнем работа. Тя започна и продължи близо шест месеца от декември 1990 г. до края на май 1991 г. Работихме по 4-5 часа дневно. От четири дни работихме три дни по 4-5 часа. Всичко се записваше на магнетофон и ленти. Една седмица след започването на нашата работа научиха и дойдоха да ни видят нейните най-близки хо-

ра, с които тя контактуваше. Всички без изключение започнаха да ѝ пречат, за да не може да работи с мен. Исках да провалят тази работа. Започна се жестока битка на живот и смърт. Аз виждах, че се боря не с човеци, а с онези Сили, които бяха дошли да противодействуват чрез своите проводници. А всички нейни близки станаха такива. Много голяма част от тези словесни борби са записани. И те ще бъдат публикувани, за да се види какво значи борба за отстояване на историческа следа за Школата на Учителя в лицето на Цветана Табакова. При всяка една среща тя започваше да споделя с мен имената на онези, които са дошли предния ден при нея и са говорили срещу мен и са я разубеждавали. Мнозина от тези лица аз изобщо не познавах. Особено активен бе Любомир Стефов, който идваше почти ежедневно и ѝ говореше срещу мен и донасяше кой какво говори срещу мен. А това лице аз не съм го срещал досега, не го познавам физически, нито той ме познава. Той не ме е срещал нито за секунда, нито е говорил с мен също за една секунда време. Той не знаеше нищо за мен, нито аз за него. Но аз знаа какви Сили действуха чрез него и защо го правеха. Обяснявах на Цветана, че тези хора не ги познавам и че това са лъжи. Тя ми показва няколко писма дошли от провинцията до нея, с които я убеждаваха да не работи с мен. Аз я убеждавах, че това са Сили, които искат да я провалят окончателно. Тя се съгласяваше с мен и така продължавахме да работим. Но това всичко се записваше и е документ за противодействията на тези лица. Има ги имената им и говора на Цветана Табакова. Следващите противодействия дойдоха от нейният заминал приятел Кръстю Христов, който вместо да ѝ съдействува ѝ пречеше. Онзи Кръстю Христов, който с Михаил Иванов бяха лика и прилика. Аз ѝ казах мнението на Учителя за него, че е от Черната Ложа. А тя го боготвореше и не произнасяше името Кръстю, а името Христо, т. е. че от Кръстю се е преобразило на Христо. Че е преминал през кръста и разпятието, че е минал през възкресението и се е преобразил на Христо, т. е. че вече е станал Христов служител. Разговорите протичаха на изключително високо ниво и понякога имаше цели обвинения от мен срещу нея и срещу Кръстю за тяхната дейност след 1945 г. Тя отговаряше, но накрая беше принудена да се съгласи с мен, защото фактите натрупали се от 45 години говореха друго. Няколко пъти сподели с мен: „Снощи идва брат Христо и ме душеше. Хвана ме с двете ръце и ме душеше. Много ме е страх от него. И през времето на Учителя ме беше страх от него и след като си замина Учителя ме беше страх от него и сега ме е страх от него, макар че отдавна е покойник. Ето, идва и ме души“. „Ето, виждате ли Цветана, кои са тези, които ни пречат за нашата работа? Едни идват през деня и те разубеждават да не работиш с мен, други ти пишат писма, а пък трети идват през нощта и се опитват да те удушат. Това са едни и същи Сили, идващи от Черната Ложа, но са различни слугите им. Господарят е един и същ, но слугите са различни, но изключително изпълнителни.“ Цветана разбираше как са нещата и с нея продължихме да работим шест месеца. Свършихме работата си, опаковахме нещата и аз ги прибрах на скрити места. Беше написано нейното пълномощно собственоръчно за издаване на нейното творчество. Такива пълномощни бяха написани две. Едно преди почване на работата и друго след 6 месеца, когато завършихме. Уточнихме се, че нейните неща ще бъдат издадени от мен, когато намеря подходящо време и условия, както и да ми се предаде нейният архив, за което тя се съгласи. След един месец получавам писмо, в което ме уведомява, че трябва да ѝ върна всички неща, които тя ми бе дала. Отидох при нея, за да се убедя в какво се състои работата. Оказа се, че бяха я отново разколебали в мен и че аз според тях ще стана голям богаташ след като публикувам нейните неща. Това беше цялата причина.

Върнах й нещата, направихме протокол и с пълномощно, че магнетофонните записи остават в мен и че аз имам право да публикувам всичко това. Аз не бях изненадан, не бях възмутен, но ми беше смешно, че накрая онези Сили, които действуваха все пак се явиха чрез своите слуги да я провалят окончателно. И те я провалиха по всички линии до този момент. Но те слугите не знаеха изобщо какво сме работили и какво представлява нейния материал. И досега не го знаят, макар че днес нейния архив е в притежание на други лица, които нямат нито една минута работа с нея. А защо? Защото тя не разрешаваше и не позволяваше на никого да се докосне до материалите. Дори на своите близки тя не разрешаваше да стоят и останат сами в нейната стая, където са нейните материали. Тя ги пазеше ревниво и дори ги заключваше. Носеше връзка с ключове с пълното съзнание, че ги заключва, за да не я ограбят. Но накрая тя направи груба грешка, че не ми предаде архива си и накрая я ограбиха. Материалите са днес в ръцете на лица, които изобщо не познават нейния материал, нито са работили с нея, нито пък тя им се довери за материалите, когато беше още способна да контролира всичко това, за което става дума.

При една от нашите срещи, тя поиска от мен за заплата за едно бъдеще издание, защото тя нямаше пари. Тя имаше социална пенсия и нямаше възможност да плаща за осветление, отопление, а за преживяване да не говорим. Тя се хранеше много оскъдно. Всички виждаха това и й носеха при посещенията си нещо за ядене. А тя можеше да има изключителна кариера, да има дом, голяма пенсия и да бъде материално добре обезпечена. Но нея я провали Кръстю Христов окончателно и тя на времето напусна операта и остана без препитание и без възможност да упражнява гласа си на оперната сцена. Тя не работеше десетки години и се прехранваха с Кръстю като търсеха помощи от този и от онзи. А беше много сръчна, имаше умение за всичко и можеше в разстояние на 45 години да работи на всяко едно място, да получава заплата и да има пенсия.

Ето поради кои причини тя търсеше в този момент пари, които за не пожелах да извадя, защото имах друг план. Освен това вече беше настроена срещу мен и не исках да ме обвинят, че съм я излъгал, измамил и съм забогатял с публикацията на нейния материал. Веднъж в малкото клубче, където се събират последователите на Учителя Дънов Благовест Жеков ме представи на Георги Кръстев от Варна, който изяви желание да отпечати разговорите на Цветана с Учителя. Обясних му, че съм работил с нея шест месеца, че това е един огромен материал и че трябва да излязат най-малко три години да се прехвърлят на машинописен текст магнетофонните й записи и да се обработи нейния материал. Той се изненада и ме попита, не могат ли да се издадат само нейните разговори. Отговорих, че ще се осакати и провали цялата работа. Обясних му, че на този етап аз не мога да издам нейните неща, защото имам друг план с нея. Той ме помоли да разреши да публикува нейните разговори с Учителя. Аз се съгласих и му разреших. А знаех как Цветана искаше да излезне напечатано нещо от нея, а й трябваша пари. Аз знаех за нейните затруднения и не желаех да преча. Освен това знаех цената и стойността на положения труд от мен с нея. Освен това знаех, че никой освен мен не познава нейния материал и няма да може да го опознае и да се справи с него. Младото поколение не знае също нищо, както и нейните съвременници, от които тя пазеше и криеше своите материали. По-късно научих, че Георги Кръстев й е обещал една сума като хонорар. През 1992 г. Георги Кръстев издаде чрез неговото издателство „Алфиола“ нейните разговори с Учителя под заглавие „Съзвучия от бъдещето“. Едно много хубаво издание, на хубава хартия, с хубав шрифт и

със сполучливо излезнали снимки. Аз знам, че с едно такова издание не могат да се спечелят много пари, особено след като е заплатен хонорара на Цветана Табакова. Поднесенят материал е истинен и верен, но малцина биха се ползвали от него, защото на всеки един разговор на Цветана с Учителя, състоящ се от 2-3 страници от излезналата книга има най-малко още десет страници към същият разговор коментар, обяснения и разяснения от Цветана. Аз обикновено предварително работех над всеки разговор, отбелязвах си по точки въпроси и я ги задавах. Отговорите бяха много точни и разясненията от нея бяха много обстойни. Без тези разяснения никой не може да разбере за какво става дума както и за много неща, защото Цветана в телеграфен стил бе предала всичко. Тя смяташе, че това което е написано от нея е напълно ясно за онези, които ще го четат. Тя не предполагаше, че в нейното съзнание има запечатани още 9/10 обяснения за този материал. И той в бъдеще трябва да излезе. Ето защо аз не бързах и в онзи етап аз не можех да издам тази книга. Не бях съгласен да се опорочи нейния труд и моя труд в едно бързо издание. Но изданието на Георги Кръстев е сполучливо и задоволи желанието на Цветана. Ще дам един пример: на корицата е отпечатана цветна Пентаграма с отбелязан нотен шрифт и с текст от песни на Учителя. Едва ли някой знае какво представлява всичко това. А Цветана най-малко един час бе говорила за тази Пентаграма, как е дадена от Учителя и какво означава всяка една страна на Пентаграмата. Тя ревниво я пазеше и никому не я даваше да я държи дори в ръцете си. Тази музикална Пентаграма представлява Светая Светих, която Цветана не позволяваше да разказва всекиму. Може ли някой от вас да каже какво преставлява тя? Не може. Ето, това е пример да покаже, че хора, които не са запознати с такъв материал не трябва да бързат и да изместват ония, които са изпратени да свършат тази работа, защото се пречи на общата работа. А Георги Кръстев е свободен и може да издаде и други неща на Цветана Табакова. Аз не съм против това. Той и другите не знаят, че на всеки материал, който тя бе написала то за него бе разказвала и обяснявала подробно. На никого тя не е разказвала тези неща и има опасност ако се публикуват от някого да се провали онова, което е сътворила. Ще ви дам най-невероятния пример. Около нея мнозина музиканти са я спхождали. Но тя не можа да има нито един ученик на когото да предаде своят опит и да направи от този ученик един певец. Тя имаше Школа по пеене като труд и Школа на практически правила, чрез които да се сътвори един певец. Но тя не намери този ученик и не направи такъв певец. Онези, които пристъпваха при нея не можеха да издържат повече от три посещения като ученици и я напускаха. Причините са много, да не говорим за тях. Ще говорим за нещо друго. А това е, че тя на никого не позволяваше да се доближи до нейния нотен материал. Освен това тя имаше няколко песни от Учителя, които тя ги бе запазила като талисман още от 1945 г. и не бе ги дала на Мария Тодорова да се издадат в песнопойката като песни на Учителя. Накрая тя склони и ми каза кои са тези песни. И бе се съгласила да ми предаде да ги преснема на ксерокс. Но други дойдоха и я попречиха и тя се отказа. И тези, които попречиха не знаят кои са тези песни. Дори Цветана с възмущение говореше как през 1980 г. Борис Николов е подготвил едно издание на песни от Учителя, в което са включени песни на Учителя, които уж били дадени от нея. Тя ми показва изданието и посочи въпросните песни, че всички без изключение не са от Учителя, а са нейни песни и нейно творчество. Тя не можеше да си обясни от къде са взети. „Ако бяха ме питали, щях да им кажа, че това са мои песни, а не са песни от Учителя.“ Ето ви една печална история.

След като си замина Цветана Табакова аз предяхих искане пред Благо-

вест Жеков да поема нейният архив. Той лично няколко пъти ме е заварвал как работя с нея и дори на места е записан неговият глас. Освен това лично на Петър Ганев занесох и му показах пълномощното на Цветана Табакова, че аз работя с нея и той обеща да съдействува. Но двамата не позволиха аз да приема нейния архив и то подстрекавани от жените си. А те също са музиканти. Забележете сега най-невероятното. В разстояние на 45 години никой не е работил с нея освен мене. В разстояние на 45 години тя никого не допусна до своя архив освен мене. В разстояние на 45 години тя на никого не каза кои са неиздадените песни на Учителя. Само аз ги знам и са записани от мен. Архива го прибраха други, които нямат нищо общо с нейното творчество и което е най-смешното и тъжното, те нямат да могат да разберат от нейният музикален архив кои са песните на Учителя. Тя беше се постарала да замаскира така нещата, че който попадне случайно на нейния архив да се заблуди. Ето така стоят нещата. Музикантите не работиха с нея, след това прибраха архива и дори не знаят, че за всяка една нейна творба има коментар. И сега го укриват. А като го укриват, укриват да се издадат неиздадените песни от Учителя. И така работят срещу Учителя.

Ето, така работи Небето с онези, които работят за делото на Учителя и така работи другото небе, което пречи на делото Му. Но Бог е един и Той е огън всепожарващ. И ще го проверят всички. Аз съм убеден, че Цветана Табакова няма да се остави току така, защото тя представляваше един мощен творчески дух. Но тя бе провалена от онези Сили, които работеха срещу Школата на Учителя, защото тези Сили имаха проекция в Школата на Учителя. Тук в тази Школа присъствуваха и Лявата и Дясната Ложка, и Черната и Бялата Ложки, но Мировият Учител управлява тези две ложки, а Всемировият Учител Беинса Дуно управлява Космическата Ложка и цялата Вселена. Името на Всемировият Учител е Беинса Дуно и Неговото Слово е Слово на Бога.

19. ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

Жечо Панайотов го познавам от 1969 г. Запознах се с него в домът на Борис Николов. Няколко пъти съм преспивал в неговата къща на Изгрева. Той имаше специална стая за посрещане на гости. Беше гостоприемен, учтив и изключително радушен. Когато ме прие и след като изложих пред него моя план да си опише опитностите по времето на Учителя, както и събитията след това, той ми каза: „Аз не знам кой си. Не притежавам ясновидски способности, за да разбера дали си от милицията или идваш по дух при мен.“ „Този въпрос да го оставим настрана. Хората по делата се различават. Дай своите опитности и ще ги направим в няколко екземпляра. Трите екземпляра ти предварително ще ги раздадеш на три различни места на твои доверени хора да ги укриват. А онзи екземпляр, който ще бъде у мене, то ако аз съм от милицията ще отиде в милицията. Но другите три ще останат непокътнати.“ Той се съгласи, че това е разумно. „Сега ти е времето да ги напишеш и след време ще проверим кой за какво работи.“ Когато приключихме работата той изпълни всичко това. Но при един обиск от милицията у него, той разбра, че милицията имаше един екземпляр от неговите спомени. Като сподели с мене поисках да ми каже имената на онези, при които е оставил своите спомени за съхранение. Аз заставам пред Неговата Пентаграма, която висеше на стената в една стъклена рамка и казах: „Заклевам се пред Пентаграмата, че твоите опитности са в мен заедно с магнетофонните записи и никой не се е докосвал до тях, нито съм разказвал нещо на когото и да е.“ Тогава той ми каза трите имена, където е оставил спомените си. Едно от тези лица беше платен доносчик

на милицията. Аз го следя вече двадесет години и той се проявява като такъв дори и днес. Аз не съм против тези тайни служби представени чрез внедрени лица в Братството. Нека да ги има. Те не пречат толкова. Те само докладват. Пречат другите, които са служители на Черната ложа. Те са опасните и те са тези, които разрушиха Изгрева. И сега ги има. И едните и другите! Ще ги има - няма как.

Жечо веднъж сподели, че при него дошъл един млад мъж и казал, че е от Братството от провинцията. Казал някакво име и споменал пред Жечо от къде се познават. „Аз не помня имена, но аз помня лицата на хората много добре. Него не го познавах. И разбрах, че е от милицията. Нямах какво да правя, изпълних желанието Му да преспи в дома ми в стаята за гости. Следващата сутрин той беше станал рано, беше преровил всичко по бюрото и чекмеджетата и беше прибрал много неща. Това също е обиск.“ Така Жечо имаше опитности и то големи от лица, които се кълнях, че са ученици на Учителя. А това е голяма привилегия за един ученик от Школата на Учителя.

Преди да започнем работата с него, той поиска да ми прегледа линиите на ръцете. Разгледа ги внимателно и каза: „Ти можеш да жертвуваш и да работиш духовно и си за идейна работа.“ „От къде знаеш това?“ „Тука е написано и ето твоята сърдечна линия върви към хълма на Аполон и има разклонения към него. А от Учителя зная, че който има тези линии, може да му се доверим.“ С този факт приключи изпитателния срок при Жечо Панайотов, който продължи около една година.

Веднъж го заварвам сутринта да закусва надробена попара със сирене, надробена в една голяма бяла паница, съдържаща около един литър. „Много ти е голяма паницата и ще изядеш ли тази попара?“ Жечо се усмихна. „Ти знаеш ли, че от известно време знам каква ми е закуската - попара със сирене. Знам каква ми е и вечерята - чай, хляб, сирене и маслини. Но да знаеш най-труден ми е обяда. Не зная какво да си сготвя и вече съм възрастен и затова на обед си дояждам попарата останала от сутринта.“ Аз се разсмях толкова чистосърдечно, че и той се смя с мене. Е, дойде време, и аз сега като него да правя същото. Аз не му се присмивах, но се смях до насита. Още го помня този смях. А попарата със сирене е голяма работа. И разрешение.

Жечо беше по онези години бе останал сам. Синът му беше отишъл в Пловдив и там работеше. Веднъж му поисках беседи от Младежкия Окултен Клас I и II година. След известно време ме подкани да ги върна: „Аз мислех, че мога да ги задържа за мен.“ Той се ужаси. Стана и ме заведе в мазето. И ми показа на една етажерка подредени от него беседи на Учителя по годишнини. Там стърчеше един бял картон. Той го извади и ми го показа. Там бе написано моето име, какво съм взел и кога трябва да го върна. „Ти знаеш ли, аз колко години събирам от тук и там, да направя едно пълно течение от беседите на Учителя? А ти сега, ако не върнеш беседите, които съм ти дал, ще ми разбиеш течението и ще ми провалиш труда.“ Помолех го да ми обясни какво значи това пълно течение и какво трябва да влиза в него. Обясняваше подробно всичко. И вече знам какво означава това. А беседите му върнах при следващата ни среща.

След процеса и затвора той с Борис Николов беше в много добри отношения. Наблюдавах как Мария и Борис Николов го посрещаха с изключително внимание в своя дом като тяхно доверено лице. Присъствувал съм на разговорите, които водеше с Борис и съм наблюдавал как двамата разговарят. От този период има много хубави снимки направени от мене на двамата. Но понеже бях изповедник и на двамата аз знаех много други неща, които бяха драматични. Това беше Школа и всеки държеше изпитите си сам. Жечо беше

най-потърпевш. Накрая той беше принуден да понесе и да изнесе грешките на другите около него, които ги бяха направили и които му ги прехвърлиха, за да ги изнесе на гърба си. И той ги изнесе. И своите и чуждите.

Заварвал съм го много пъти да преписва беседи на Учителя, които му беше дал Борис Николов. Той преписваше и размножаваше посланията на Борис Николов за Братството. Работеше до края предано и вярно според силите си. Беше безкористен, услужлив и имаше голямо сърце и с него приемаше всички. Такива хора се раждат веднъж и повече не се повтарят като образци. В природата няма повторение. Жечо беше един от тези. Когато идвах при него, разговорът веднага започваше по проблемите на Братството, Школата на Учителя и Словото. Той ме беше заварвал много пъти в дома на Борис Николов и бе видял, че аз работя с него. Беше отворен с мен и не криеше нищо. Досега не съм срещал човек в Братството, който да говори с мене и да изнася нещата направо такива каквито са. Само тогава човек може да се занимава с проблеми и да се учи от опита на предишното поколение, които бяха ученици в Школата на Учителя. Аз имах привилегиата да се уча от тях.

Идеята за написване на своите опитности той я възприе веднага. По онова време той живееше сам и използва възможността да посещава най-различни профсъюзни домове за почивка. Там чрез стенограма пишеше своите опитности. Други ги бе написал на 7-те Рилски езера. После ги разчиташе и собственоръчно ги преписваше на пишеща машина. Дойде време да ги прехвърляме на магнетофонна лента. Когато започнахме, двамата се изправихме на молитва. След това той каза: „Учителю, започвам тази работа за Твоето дело. Благослови трудът ни с брат Вергилий“. С тази молитва ние успяхме да свършим една голяма работа. Тази молитва пази силата си дори и днес 20 години след това.

Обикновено той взимаше един обикновен билет за цяла България, който за пенсионерите беше с голямо намаление и така обикаляше приятелите в цялата страна. Престояваше по някой и друг ден на гости и продължаваше понататък. Така той обикаляше почти всички живи останали от Школата на Учителя и поддържаше връзката си с тях. Имаше адресите им и изпращаше редовно посланията на Борис Николов от името на Братския съвет, от които бяха останали в него да членуват Борис Николов, Паша Теодорова и Жечо Панайотов. Другите си бяха направили друг Братски съвет. Никола Антов имаше разрешение от властите да провеждат събранията в домът му. Имаше един списък от около двадесет лица, които бяха положили подписите си за получаване на такова разрешение. Другият член на Братския съвет - Симеон Симеонов също имаше разрешение да се събират в неговия дом. Но Жечо и Борис не можеха да получат такова разрешение понеже бяха лежали в затвора и им бяха отнети всички граждански права. Затова по това време всяка група си имаше ръководител и пишеше послания. Дори накараха Борис Николов да се подписва с името Борис, а не от името на Братския съвет. Казвам на Борис: „Борисе, кое е по-хубаво, да те оставят да си пишеш посланията и да ги подписваш с името Борис или да ти забранят и ако ги напишеш да те приберат отново в затвора?“ Чак тогава той се съгласи да ги подписва с името Борис, а пък Жечо ги разпространяваше с писма. Така работеха двамата.

По идея на Жечо Панайотов започна една поредица от „Мисли за ученика“, които се пишеха на пишеща машина, които бяха извадки от Словото на Учителя и отначало бяха и важеха за една седмица. Това беше една форма за наряд, даван от времето на Учителя. Питам го: „Защо си губите времето с тези издания, когато имате съвсем друга работа, и си пропилявате жизнения кредит. Онова, което имате да вършите не го вършите. А никой освен вас не

може да го свърши." Отговаря: „Ние трябва да покажем, че ни има, че съществуваме и че не са ни унищожили.“ „Ако е така, тогава ги правете.“ И те ги правят вече двадесет години. И сега ги правят, дори ги отпечатват на книжки. Но онези, които ги правят изобщо не познават как са нещата. По времето на Учителя е имало създадена така наречената духовна Синархическа верига разположена по цяла България и в един определен ден и час и минута се е чело и произнасяло едно и също Слово предварително дадено от Учителя в така наречения годишен наряд за Школата. Но сега тази Синархическа школа не съществува, за нея има правила, които не се знаят. За историята на тази Синархическа верига е отбелязано в някой от томовете на „Изгревът“. На онези, които днес правят и подреждат тези „Мисли за всеки ден“ се опълчиха официално и сложиха подписите си срещу отпечатаните книги на „Изгревът“. А те, които не знаят и не могат да знаят и няма от къде да го знаят за тези наряди на Учителя за Синархическата школа. Е, тогава какво излиза? Чакам отговор.

Много пъти задавах въпроси на Жечо Панайотов, защо се стигна до процеса през 1957/58 година? Отговори ми така: „Ако беше станала ревизията на Братството през 1947/48 г. нямаше да има такъв процес. Тогава щяхме да знаем какво ще се иска от нас и как да изпълним изискванията на финансовите органи. Беше се сменила властта и тя въвеждаше нови правила и ново счетоводство. Ние не познавахме всички тези нормативни актове. Освен това аз бях вече пенсионер.“ „Но нали ти си счетоводител?“ „Аз съм самоук счетоводител. Аз нямах завършена гимназия. Учих се на счетоводство при разни фирми, които имаха много малко счетоводство. Те ме държаха заради моята честност и изпълнителност. Тогава това много се ценеше. Завърших гимназия като частен ученик, но не можах да положа матура и нямам диплома за гимназиално образование.“ „Моля те, Жечо, това го напиши в спомените си, да не се заблудят следващите поколения, защото всяка длъжност трябва да бъде заемана от човек с професионален ценз.“ И той бе честен и го описа в спомените си. Дано дойде и това време да ги публикуваме.

Запитах го: „Защо не направихте финансовата ревизия през 1947 г.?" „Аз исках и тримата от финансовия съвет настояваха: Жечо Панайотов, Никола Антов и Манол Иванов, но другите не позволиха. Имаха причина за това. Не смееха. Чакаха да минат години и да се заличат много неща. Но накрая всичко се обърка. Дойде време да се плаща по всички правила на законите.“

Отначало финансовия съвет е работил без разногласия. Според Жечо причината и повода за големия провал започва от там, когато решават да затворят книговезницата и с това да се отстрани жената на Никола Антов, която е била работничка там, получавала е заплата и е трупала години за пенсия. Антов се противопоставил и казал: „Не затваряйте книговезницата, защото ще ме обидите смъртно и ще направите от мене враг.“ Това го има записано в протоколите от онова време. Тогава всички му се присмели. Но те го накараха да им стане враг. Причината не е в Антов, но в другите, които го предизвикаха. И го направиха враг и после опитаха как действувa врага в една окултна Школа.

Дори си спомням как Мария Тодорова многократно ми е разправяла следното: „Отначало Жечо Панайотов беше с Никола Антов, защото заедно двамата бяха във финансовия съвет и заедно водеха сметките. Ние употребихме много големи усилия да накараме жена му Веска да го отдели от Никола Антов. Накрая успяхме.“ И след това се идва до онова събрание от 9.VI.1957 г., когато на Никола Антов и на Коста Стефанов не са позволили да се прочете доклада на Финансовия съвет, който те официално представляват. И от там започва провала. Следва съдебен процес и Жечо Панайотов заминава за зат-

вора. Така, че не е Никола Антов, който вкара Жечо в затвора. По този случай Христос казва: „И врагове на човека са неговите домашни.“

Около 1971 г. започна разрушаването на Изгрева и подготовка на терена за строеж. Бараката на певицата Лиляна Табакова трябваше да бъде преместена. Жечо й позволи да я премести в неговия двор. И тя там стоя докато бе разрушена къщата на Жечо и бъдат построени новите блокове. Цветана Табакова там се бе разположила и се разхождаше по двора с разни пелерини, така както паун се разхожда, когато разтвори пъстроцветните и красиво изписани пера. Веднъж Жечо ме запитва: „Има една сестра, с която бих се свързал отново и бих се оженил за втори път. Ти какво ще кажеш по този въпрос?“ Аз скачам на крака от изненада и поглеждам през прозореца и виждам онзи паун как се разхожда по двора. Посочвам с пръст. „За Лиляна Табакова в никакъв случай. Тя ще те ликвидира и ще те смели само за няколко месеца. Ще те провали и ще те направи за посмешкище за цялото Братство. Освен това тя ще ни попречи да свършим онази работа с теб за твоите спомени. За три месеца ще те умори. А ти имаше още дълъг живот. Освен това, като се разруши тази къща, ще получиш два апартамента. Единия за теб, единия за синът ти. Утре той може да има деца. И така ще го лишиш от наследство и апартамента ще остане за Лиляна Табакова. А тя няма нито пенсия, нито дом. И ти си за нея един тъст петел, а път тя за мене е една кума-лисана. Ще те изхруска барабар с перушината и помен няма да остане от тебе.“ Казах му и други неща, които само той знаеше, защото тогава в себе си имах пророчески дух. Той се убеди и ме послуша. Остана си сам до края на живота. Изпълни като рицар обещанието, което даде пред мен. И така свършихме с него една голяма работа и не провали наследството, което трябваше да остане на синът му. Но го провали друг. След време Жечо получи два апартамента, за неговата къща и дворното му място, на което трябваше да се построят новите блокове. Един за него и друг за синът му. Синът му се беше оженил и апартамента впоследствие след развода си той го остави на жена си и на дъщеря си, които му изплатиха неговия дял. А в апартамента на Жечо се настани синът му с втората си жена и двете му деца. Ако се беше оженил Жечо за Лиляна Табакова апартамента щеше да остане за нея, щеше да живее в него до 1995 г., когато тя си замина, а синът му Благо щеше да се скита по разни тавани и мазета. Така че аз успях да спася апартамента на Жечо и неговия живот, както и да свършим една голяма работа за Учителя. Затова пазете онези, които се жертвуват за вас! И не се опълчвайте срещу тях, защото в саможертвата е складирана голяма Сила, която ако се освободи разрушава всичко.

В двора на Жечо имаше някаква череша. Той се беше качил да я обира и беше паднал на гърба си. Беше спукал един от гръбначните си прешлени. Не обърна внимание и не пожела да се лекува при лекари. По-късно този гръбначен прешлен се деформира и Жечо получи гърбица, която с годините се увеличаваше и той се прегърби накрая. Когато отивах да разговарям с него, аз кляках, за да разговарям с него. Посрещаше ме така, както ме е посрещал по-рано с усмивка и засмени очи. Беше с бистър ум и запазена памет до края. Но премина през кръста на страданието, но издържа до края като рицар. И като ученик! Без страдания и без изпитания, ученикът от Школата на Учителя не може да разреши задачите си и да премине напред.

През 1995 г. през месец юни в разстояние на десет дни прехвърлях от магнетофонна лента записите на Жечо Панайотов от неговите спомени направени през 1975 г., т. е. преди двадесет години. Смятах в този том на „Изгревът“ да поместя неговите спомени, за които имам специално разрешение от него. И докато аз работех върху спомените на Жечо Панайотов, то не-

говият рожден син - Благовест Жеков Панайотов по това време написа едно изявление срещу мен и срещу цялата поредица от книгата ми „Изгревът“. Това, което той написа бе една лъжа скроена от него и бе подтикнат от жена си. Той го разпространи чрез списание „Братски живот“, бр. 3-5 от 1995 г. по цяла България. Бях възмутен, защото аз нямам нищо против неговата личност. Но той бе подведен и задвижен от Сили, които на времето провалиха баща му и го вкараха в затвора. Тези Сили са същите, те днес съществуват, те го задействаха и той стана днес техен проводник. Затова реших да не помествам спомените на Жечо Панайотов в този том, но да напиша очерк за него и да опиша нещата както са били. И те са точно така. А знам още много, много неща, които засега утаих в себе си.

За мен Жечо Панайотов беше ученик на Учителя. Синовете не винаги заслужават да носят имената на бащите си. Тук случаят е такъв.

20. МНИМИЯТ АРЕСТАНТ

ЖЕЧО ПАНАЙОТОВ

(Документален магнетофонен запис на Жечо Панайотов. Същият отговаря на собственоръчно написаните от него спомени за периода 1957-1962 г. от стр. 9-11)

„Така минаха първият и вторият месеци от тия преживявания. Един вид, привикнах. Но нали трябваше да се тури край на тия разпити? Безсмислени бяха по-нататък. Чувствах се като че ли бях похлупен под някакъв стъклен капак, на който бе надписано - „Престъпник!“ Беше забележително моето състояние на невинен човек, на такъв с чиста съвест! Кажат ли в 10 часа вечерта „лягай“, аз се намятах с моето зимно палто, лягах на сламеника и като метна отгоре едно от одеалата (те бяха с относителна чистота (!)), заспах много бързо. Чувствах се уморен, а нищо не тежеше на съвестта ми, както казах. Не се окаявах за този нещастен живот. Умен е затворника, който не се безпокои за съдбата си.

Към края на втория месец, навечер вратата на килията се отвори, извикаха ме по име и в килията влезе някакъв официален човек. Едва познах в него прокурора Руменов. Той огледа обстановката, запита ме някои обикновени неща - „Какво правиш?“ Отговорих му и аз с две думи - „Очаквам съдбата си!“ Повече нищо. Нито пък аз се досетих да поискам нещо.

Продължавах да живея с оня арестант, когото заварих в началото. От време на време и неговият следовател го повикваше, но често се връщаше ядосан, че следствието му не се приключва. Когато аз се връщах от разпит, той някак повече се интересуваше за хода на моята работа. Опитваше се да прави сметка на отчитанията, които съм правил и един вид искаше да ме изплаши, че съм много виновен. Изкара, че трябваше да отчитам едва ли не десет милиона лева!!! Минаха още 10-15 дена. При едно мое връщане от следователя, моят съквартирант ми казва: „Наближава на мен да ми приключат следствието и ще ме пуснат навън. В такъв случай аз мога да ти помогна. Но трябва все пак да се установи, че от тия пари, които са минали през тебе, имаш запазени от тях. Трябва твоите домашни да ги заровят някъде в двора ви. Ще кажеш на следователя някаква сума, само да има за какво да те обвинява. Но ще трябва да напишеш една бележка до жена си, аз ще я занеса и ще помогна да направим заравянето!“ Аз му направих множество възражения - едно, че нямам такива пари, па и да имам, направи се обмяна на банкнотите, следователно, няма логика да пазя такива обезценени пари. Освен това, ня-

мам нито парче хартия, нито молив, с който да се напише бележка. Па нямам и никакъв познат касиер, който да даде такива пари, за да се направи предложението от него опит. Действително, умуванията му бяха все така неприменими.

При едно мое завръщане от следователя, този приятел пак предложи да се напише бележка. Тогава ми дойде на ум, че при разпита последният път дойде при масата ми следователя и почна да остри молива си. Като че молива му пак се счули и от него падна в пепелника малко парче графит. Като го гледам казвам си - ето да го взема това графитче, добре, но не посмях, щеше да ме види следователя. Казах това на колегата, а той се ядоса, че не съм го взел. След ден-два пак съм при следователя. Последва пак някакво преговаряне на разпита и ето че пак се счули молива на следователя, той идва и го остри над масата върху пепелника - пак гледам счупено графитче молив. Като се обърна следователя, осмелих се този път и го взех. Ето вече този път занесох „трофей“ на майстора. Хайде сега да пишем, понеже тия дни ще го пускат да си ходи. Извади от някъде измачкано листче хартия, но мъчно се пише така. Макар че съзнавах безсмислието на такава бележка, пак надраскахме нещо в споменатият смисъл и той заши листчето на десния ръкав на палтото.

В тия нагласени действия, трябваше да открия, че при мен се намира опитен човек на следствието, че той при всяко повикване е давал доклад и началството му е давало ход на следващите въпроси към мен. На два пъти ми се дава възможност да имам молив, пишат се небивалици и то неясно, нечетливо. Бързането на колегата е във връзка с обещанието вече да го освободят от тази задача, тъй като не е лесно за него 40-50 дена да живее в строг арест! А за моето подвеждане, това се допусна от моят „ръководител“, защото се дойде до развързката на още един пункт - клеветата на Антоу, за изгаряне стари банкноти. По-нататък ще дойде до финала с бележката, който ми отвори очите, а сега - какво ми разказа Веска, когато си дойдох през 1962 г. - освободен. В ония дни идва при нея някакъв човек и носи бележка от мен, казва й че идва да ѝ помогне! Тя се разтревожила, но „гласът“ (нейният духовен ръководител) ѝ казва: „Това е детектив, агент!“ Тя виква към дошлия: „Мъжът ми е полудял! Какво са го правили, той не е на себе си? Кой сте вие, кой ви изпраща?“ Обяснява ѝ, че сме били заедно, че той станал брат, молили сме се заедно и т. н.

Разказва този неканен гост, но кой ще му повярва - Веска ли? Ако аз съм наивен, тя бързо разбира нещата. Може и да е поплакала още в този момент, но е отпратила агента да си върви от дето е дошъл! Тя, във връзка със следствието и делото ми е имала толкова разпавии, че е била и в този случай с изострено внимание!

След това необходимо отклонение, ще се върна в обстановката на килията, какво се случи по-нататък. Тъкмо се нахранихме на другият ден по обяд отваря се врата и повикват по име съквартиранта ми. „Дай си багажа, дрехите и всичко твоё!“ Двама милиционери от охраната преглеждат обстойно всичко. Така се прави с човек, когото ще изпращат в друг затвор или ако го освобождават. Досетих се и аз, че наистина дошло е време да се приклучи със съквартиранта ми. Търсят те всичко, но дали ще намерят скритата бележка. Стоя аз настрана, той току ме поглежда сериозно, уверен че няма да намерят важното. За 5-10 минути двамата милиционери като че ли привършиха и ха да си излизат. Но единият заглежда още веднъж дрехите му, пипа по ръкавите - брѐ, фатален момент! Още малко и опитните ръце набаврат нещо съмнително. Никак не го питат нещо, но под мишницата на ръкава се оказва някаква бележка. Вземат я, но вместо да го изведат за освобождаване, пак

затварят вратата. Сцена на ужасяване! Ще има ли наказания, какво ще стане с нас? Минаха, не минаха десетина минути, пак се отваря вратата и му казват да излиза, но без багаж, без нищо.

Останах сам! Да се моля ли, да се тревожа ли, и аз не знам! Но ето развръзката идва - още след 15 минути изведоха и мен. Где ще ме водят - пак изкачваме стълбите към следователите, но ме въведоха не при моят, а при друг следовател. Там е и съквартиранта... Оказа се, че се намираме при началника на следователите, той ще се разправя с нас! Пита ме, каква е тази бележка, която съм дал на този човек и защо. Дадох обяснения, че по негово настояване стана това, макар че му съм казал безсмислеността на тази работа. Държеше се началника така строго, че и аз се изплаших - имах кураж да запитам: „Ще ме биете ли за тази постъпка?“ Другият в това време лее сълзи, моли началника: „Нали ще ме пуснете, аз не съм виновен, нали ми обещахте, че свърши следствието ми...?“ Началникът гледа него, гледа мен, па вика милиционерите и казва: „Ще ги разделите веднага, да са в различни килии!“ Повече нищо! Върнаха ме в килията, взех си багажа и ме отведоха в друга килия, пак в същия етаж. Бях сам! Мина някой и друг час, ето довеждат при мен друг арестант, на глед турчин, има фес на главата, доста възрастен, ама изплашен, отчаян - толкова бива. Значи, това ще е новото ми съжителство - казах си по-не като е турчин, ще си упражнявам малките познания на турския език! Човекът край мен, явно е в по-голяма от моята беда, макар че и моето безпокойство не бе малко, като го гледам да плаче, разпитвам го това онова, за да го поуспокоя. Опитвам се да говоря турски, той разбира, слуша, но ето че ми заговори на български. Оказа се помак, но феса му показваше, че е фанатик в своите помашки разбирания и този фанатизъм - счита се повече турчин, отколкото да признае, че у него и у помаците има нещо българско! Така и замръкнахме, всеки със своите тежки мисли. Той плаче, нарежда: „Ах, дечините (дечицата) ми, ах овчините ми! Кой сега ще се грижи за тях!“ Скъrbеше за децата и за внуците, а бил е и овчар - имал хубави овце, напет овен - кой ще му се радва сега и да го гледа? В следващите дни много разговаряхме с него, разправи ми за патилата си в този арест, както и подробности за онова, което го е докарало като политически обвиняем.

Хайде сега, да видя моят хал! Спя си аз пак спокойно, сутринта се повтаря всекидневието, но все трябва да направя нещо за разясняване. Имах право, без да ме вика следователя, аз да поискам да отида при него. Така и направих, в резултат той нареди да ме отведат в стаята му. Държи се както винаги сериозно и аз му казах, че съм в друга килия, отделиха ме от оня и причината е в някаква бележка, която намериха скрита у него. Следователят само ми възрази, като сте объркали тази работа, сега началника ще се занимава с вас! Отпрати ме пак обратно в килията... Мина още един ден, аз все съм в безпокойство! Дойде ми мисълта, да поискам да се явя и при началника на следователите. Пак имах това право, поисках и той ме повика.

От разговора ми с началника нямах никакво осветление по моята по-нататъшна съдба. Току-що случилото се, като че не го занимаваше, спомена само, че са ходили у дома един и два пъти за проверки. Подхвърли само: „Зава-рихте жена ти, че вари мармалад - лесно може да се скрие под такъв мармалад златни монети!“ Нямаше какво повече да говорим, аз се поуспокоих и от тази страна, отведоха ме в килията и всекидневният живот си течеше...

Пак след завръщането си Веска ми разказа, че следователят е дошъл у дома с работници да копаят в мазето ни. Надявали се, че и там може да има закопано злато. Изглежда много не са търсили, намерили само канала за водопровода, който минала през мазето ни. С това се задоволили. В едно от ид-

ването им Веска действително си варила шипков мармалад. Това дало идеята на следователя как може да се укрият монети. Изобщо те се съмняваха в много работи, а една от тях е - дали няма още някъде златни монети на братството. Но тъй като изобщо нямаше нищо подобно укрито, затова и не са намерили!"

21. ЕЛЕНА АНДРЕЕВА

Елена Андреева бе една от трите стенографки на Учителя. Последните двадесет години тя живееше в една къщичка, заобиколена от много плодни дървета и цветя. Години наред тя страдаше от артроза на дясната тазобедрена става и трудно ходеше. Трябваше да се подпомага с бастун или с патерица. Но за сметка на това бе изключително работоспособна и докрая на живота си бе с бистър ум и помнеше събития с най-големи подробности, отнасящи се до Школата на Учителя. Тя беше така устроена, че от сутрин до вечер свободно приемаше гости и разговаряше с тях по най-различни теми. При нея беше върволица от хора - едни идваха, други си отиваха. Познаваха я всички от Братството. Тя можеше да разговаря с всекиго на различни теми. Беше образована и начетена. Не беше случаен човек, дошъл като стенограф при Учителя. Беше завършила философия и педагогика в Софийския университет.

Години наред я посещавах и при разговорите си с нея си водих бележки като отбелязвах по точки по един-два реда за случката, която току-що съм чул. Когато отивах при нея моментално тя започваше да разговаря с мен за Школата на Учителя, за проблемите, които ги съпътстваха техните съвременници и винаги, за да потвърди едно свое мнение цитираше някаква случка по времето на Школата на Учителя и подчертаваше как тогава Учителят го е разрешил. Аз си отбелязвах всички тия бисери от тази голяма съкровищница, която представляваше нейното съзнание запаметило толкова много неща.

Бяха изминали 5-6 години от запознанството ни. И чак тогава тя се съгласи да започнем и да работя с нея, за което аз занесох един ролков магнетофон и започнахме последователно два пъти в седмицата да работим. Аз пристигах от провинцията, където работех, изчаках да стане към 18-19 часа, когато нейните посетители и гости я напускаха и тогава с нея продължавахме да работим до късно през нощта. Аз не вървах на очите и на ушите си, че тя можеше да издържи, когато цял ден бе приемала посетители. А тя беше тогава на 75 години. Беше жилава, издръжлива и доживя до 90 години.

Обикновено по нейна идея укривахме магнетофона в капака на нейната шевна машина. Изваждахме го и аз задавах въпроси и тя разказваше. Тези моменти никога не могат да се повторят. Тя разбра, че аз съм този човек, който е изпратен от небето, за да свърши онова, което тя не би могла сама да свърши. С другите разговаряше за обикновени неща, но с мене тя говореше само за Школата и за Учителя. Така бяхме устроени и двамата и благодарение на това тя остави един невероятен и безценен словесен материал за живота и историята на Братството, който бе записан.

Тя обитаваше една стая, но винаги я поддържаше чиста, спретната. Умееше хубаво да готви и на обед и на вечеря оставяше своите гости да опитат от гозбите ѝ. Дълги години ѝ съдействуваше една жена на име Славка, която ѝ помагаше за някои неща в нейния бит, за което ѝ заплащаше от нейната скромна пенсия. Есенно време тя си подготвяше зимнина за зимата и трябваше да си сложи туршии, да си купи картофи, лук, зеле и т. н. През 1983 г. аз бях заминал на работа в чужбина и бях наредил на съпругата си всяка есен да се предава на Елена Андреева по 100 лв., за да си подготвя зимнина. А то-

ва правеше една месечна заплата. Тези пари бяха й предавани, но когато запитах Елена Андреева отговори, че те са предавани от Кралю Кралев, от негово име. Аз й показах писмото на съпругата ми, в което бе отбелязано точно, че тя е предавала в разстояние на три години по сто лева от моите пари. Елена Андреева бе възмутена от това. Този факт го изнасям, за да се види при какви условия съм работил с нея и за противодействията, които срещнах в пътя си. Те не бяха от чужди хора, а от онези, които трябваше да бъдат братя и сестри по дух. Но те не се оказаха такива. Има още десетки такива примери, които ще бъдат изнесени, когато бъдат публикувани нейните спомени изцяло!

Когато заминах на работа в чужбина, при последната си среща с Елена Андреева се уточнихме тя да направи опит и да опише някои от спомените си в няколко раздела. След като се завърнах разбрах от нея, че това тя бе сторила в четири копия. Беше дала едно копие на машинописката. Аз се запознах с тези три свитъка машинописен материал и след това по страници, по точки задавах въпроси за уточнение и допълнение. Елена разказваше и аз всичко това записвах на магнетофонна лента. Това беше допълнено, преработено издание на нейните спомени. След това бе направен подробен протокол, в който бе обяснено всичко най-подробно. Единствен аз имах правото да публикувам нейните спомени, защото това бе моя идея и аз бях работил с нея.

Минаха години дойде време да включа част от нейните спомени. Между другото Елена Андреева бе раздала по едно копие от направените от нея на машинописен текст нейни спомени, въпреки че я бях предупредил да не прави това. Онези, които ги имаха се смятаха за много приближени на Елена Андреева, но те нямаха нищо общо с нея и с онова, което тя бе работила с мен. Те не познаваха нито епохата, нито събитията, нито хората по онова време. Не познаваха и материала, не знаеха почти нищо. Но знаеха как да пречат и да противодействуват. Това бяха го научили на друго място и в друга Школа.

А сега ще разкажа за методите на Черната Ложа. Тя също има право на присъствие, но тя също се управлява от закони и нейните членове също се подчиняват на нейните правила и закони. И това, което ще разкажа не се вменява нито в правилата на едната, нито в правилата на другата Ложа. Това е типичен български вариант на уникалност и неповторимост. Това никъде не може да се получи на друго място по света освен в България. И то да се случи с така наречените последователи на Учителя Дънов.

През 1992 г. реших да издам един сборник от спомени на съвременници на Учителя, в който да се намерят отговорите на много наболели въпроси и проблеми, които трябваше да се разрешават от днешното поколение, което изобщо не беше запознато с Школата на Учителя Петър Дънов. Бях решил да включа и материали на стенографката Елена Андреева. Извадих подходящ материал от нейните магнетофонни записи, които бях направил лично и включих някои документи, които тя ми бе предала лично. Привлякох три сътрудници да набират на компютър машинописния текст. Една от трите бе и Наталия Ангелова Попова, която работеше върху материала на Елена Андреева. В мое присъствие тя предаде така наречената разпечатка за корекция на Елена Николова, понеже тя изяви желание да направи необходимата корекция понеже желаше да се запознае със съдържанието на материала. След една седмица тя ми се обаждат по телефона и се нахвърля върху мене, че това което изнасям изобщо не е вярно. А забележете, че нито един от поколението на Елена Андреева, че дори и от моето поколение не се интересуваше от историята на Братството и затова никой не бе запознат с елементарни неща засягащи живота на Бялото Братство в България. Това се отнасяше и за Елена Николова, която също не познаваше тази епоха, а беше близо 30 години по-млада от

мен. След това тя донесе материала, който не желаше да коригира и се объви срещу съдържанието му. Тя смяташе, че това не е същият материал, който по една случайност тя притежаваше от едно копие на предишни направени машинописни текстове на Елена Андреева. Като разбрах това, аз ѝ поднесох да прочете протокола на Елена Андреева и тя в присъствието на Наталия го прочете на глас. Аз слушах и наблюдавах как тя едвам го прочете, защото не подозираше какво представлява този протокол. По този начин тя се запозна със завещанието на Елена Андреева.

Измина един месец и в пощенската си кутия аз намирам пуснато в нея списание „Житно зърно“, бр. 1 от 1993 г. и в него на стр. 9-16 бе поместено „Как записахме Словото на Учителя“ из спомените на Елена Андреева. Беше ми пуснато и писмо съставено от Елена Николова, в което тя ми съобщаваше, че тя нарочно е поместила този материал, за да ми попречи на книгата „Изгревът“, том I, която още не беше излезнала под печат. Аз не можех да повярвам на очите си, че такава неща може да се случи от последователи на Учителя Дънов и то от тези, които са посрещани от мен с доверие.

Ето как завършва нейното писмо:

„Послепис - 2.VII.1993 г.

Неотдавна имах възможност да се запозная с тази част от спомените на Елена Андреева, в която тя разказва как се е записвало и редактирало Словото на Учителя от стенографките и най-вече от Паша Теодорова. Поради изключителната актуалност на тази част от спомените на Елена Андреева, която Вие по свое съображение не сте включили в подготвената книга, както и поради опасенията ми, че дори да бъдат публикувани от Вас, те до голяма степен могат да бъдат изменени според Вашите разбирания по този въпрос, тези спомени бяха включени в новия брой на списание „Житно зърно“. Решението за тяхното публикуване е изцяло мое и аз поемам цялата отговорност за това - пред Небето и пред закона“.

Подпис: Елена Николова

И да се укрие от евентуално наказателна отговорност съгласно Закона за авторските права, Елена Николова нарочно не си сложи името като редактор и съставител на този брой на „Житно зърно“, бр. 1 от 1993 г., като се скри зад паравана на Просветният съвет, че уж се издава от него. Хубаво замислено, нали?

Такъв начин на поведение не е допустимо дори в света. А в една Окултна Школа това е забранено и се наказва според окултните закони. В Школата на Учителя присъствуват и двете Ложи - Черната и Бялата Ложи. И в двете Ложи законите, по които се управляват не позволяват такива методи на действие. Ето защо, аз публикувам пълния текст на протокола на Елена Андреева и всеки има възможност да се запознае с него, за да се види от всички какво представлява Елена Николова и какви са нейните методи, с които си служи. Понеже аз няма да я предавам на светските закони, но аз я предавам на съд пред Небето, както тя пожела. Щом иска съдба от Небето, да си я получи по законите и на едната Ложа и на другата Ложа. Това ще бъде един нагледен пример как действува Небето в такива случаи.

ПРОТОКОЛ

Днес, 7. септември 1987 г. три страни се събраха и съставиха настоящия протокол, както следва от три лица:

1. Елена Щерева Андреева, род. на 21.VIII.1899 г. в с. Свиница, Югославия, живуща на ул. „452“ N 30, кв. „Витоша“ - София, л. п. сер. В, N 0976128, издаден на 1. ноември 1985 г. - МВР - София.

2. Марийка Великова Иванова, по баща Марашлиева, родена на 14. февруари 1922 г. в гр. Русе, живуща на ул. „Люлякова градина“ N 6, вх. Б, ап. 34, л. п. сер. Л, N 2174461, изд. на 5.IV.1984 г. от МВР - Русе.

3. Вергилий Николов Кръстев, роден на 21 март 1938 г. в гр. София, живущ на ул. „Васил Друмев“ 1, л. п. сер. В, N 0409822, изд. на 3.06.1983 г. от ВРУ гр. София.

Аз, Елена Щерева Андреева, впоследствие напредналата си възраст и осъзнавайки, че през време на човешкия живот на земята, човек става притежател на спомени, опитности, идеи, както и на съпътстващ живота му личен архив, както и от желанието да се съхрани и предаде на поколенията, които следва да дойдат, то тя в присъствието на горните двама свидетели, решава следното, в пълна умствена и психическа уравновесеност, съзнавайки ясно целта на настоящото завещание:

1. Предава лично на д-р Вергилий Кръстев целия си наличен и останал в оскъдно количество от различните по време обиски и изземване архив, в който са включени кореспонденция-писма от приятели и съвременници, незначителни по брой лични снимки, някои лични забележки, тефтерчета, някои печатни материали и други текущи написани неща.

2. Предавам по едно копие от написаните в последните ми години от 1983-1987 г. спомени от пребиваването ми в Школата на Учителя - Беинса Дуно, които са в три отделни папки както следва:

а) Моят роман;

б) Образът на Учителя;

в) Записване на Словото на Учителя - Беинса Дуно.

3. В разстояние на 19 години с д-р Вергилий Кръстев съм споделяла, разказвала, разисквала и коментирала подробно за живота на Школата както и за образа на Учителя, който той подробно записваше и си вземаше бележки, въз основа на които по-късно, работейки с него успях да възстановя всички детайли от братския живот, така както го бях видяла като съвременника, така както бях го живяла като се стараех да изнеса нещата такива, каквито бяха в действителност. Всички тези неща са записани от него и подлежат на по-нататъшна обработка, както за написването им съм му гласувала пълно доверие, както за редактирането им, така и за цялостното им представяне по форма, по стил и по съдържание.

4. В обработването на записания от него материал той има пълната свобода за работа върху него, но понеже това е документален разказ, имам претенцията да запазя моя стил на изложение, моят език на разказ, така че в работата, която му предстои да се съобразява с моята философска концепция за всички проблеми, които засягам, които му са напълно познати поради многогодишни ни контакт и сътрудничество.

5. В разстояние на деветнадесет години той бе единствения човек, който най-последователно години наред ме подтикваше, подканваше ме, а понякога и твърдо категорично изискваше от мен да опиша спомените си от епохата на Учителя, като в целия този период за се задоволявах само да разказвам, а той да записва моя разказ.

6. След 1983 г., след като той замина на работа в чужбина и след уточняване с него, аз реших, че бе крайно време да опиша онова, на което бях свидетел и което до 1986 г. успях да приключа. По-късно д-р Вергилий Кръстев през 1987 г. той се запозна лично с моите спомени, които бях написала, работихме върху тях като той лично задаваше въпроси за уточняване, но разбора по тях и коментарите само си ги записа без да се направи ново издание върху спомените ми.

7. Поради това, че той е записал един обемист материал от мен, който материал предстои да се обработи, той има право да използва трите папки в точка 2 като основна конструкция на моето изложение и да добави всичко онова, което е записал от мен в разстояние на деветнадесет години. Ако намери за удачно може да изнесе написаният материал от него отделно и да го представи отделно. Той има правото да избере коя да е от двете форми, така може да избере и трета форма с единствената цел да се изнесе всичко, което съм разказала, да го предаде точно както съм го разказвала, да го напише така и в такава форма, че да отговаря на истинността на нещата и събитията, да отговаря на моя стил и език, на моята индивидуалност и на моята личност, така както той ме познава и така както се вижда в моят разказ.

8. Д-р Вергилий Кръстев беше първият човек на когото лично съм разказвала цялата истина за моят живот, освен събеседник се явяваше като изповедник и лично настояваше, че всичко трябва да се запише и документира от мен. Макар че ни разделяше една възрастова граница от четиридесет години, той бе онзи, който успя да доведе до край една започната работа отпреди деветнадесет години. Много неща съм споделял и с други приятели, но това оставаше в рамките на един разказ и пожелания на добрите и благодарни слушатели и нищо повече. Затова доверието, с което го обличам в доверие изпитано чрез труд и работа от 19-годишно сътрудничество.

9. След като избере формата, начина и принципа на представяне на моите спомени и опитности, след като той редактира същите, след като се възползува от свободата на избора от средствата, които съм му предоставила, спазвайки единствено истинността на разказа ми, накрая той ще представи всичко това като автор Елена Андреева, а своето име ще добави в рубриката под следния надслов: Слушал, записвал, редактирал и представил за прочит д-р Вергилий Кръстев. По този начин ще се зачете неговия труд както и истинността за нашия съвместен труд, защото без неговата намеса и настоятелност настоящето трудно би излязло на бял свят.

Ако след години, десетилетия или столетия моето изложение за Школа-та на Учителя излезе под печат, то авторското право и възнаграждение да се вложи за издаване спомени на другите приятели за Учителя, както и за издаване Словото на Учителя.

Настоящият протокол бе написал след подробно обсъждане на проблеми в разстояние на период от дълги години, но бе дошло времето да се определят времената и лицата от хора в своето истинско измерение.

Беше написан в четири екземпляра, текста съставен от д-р Вергилий Кръстев, а написан от Марийка Великова Иванова като един екземпляр остава в нея, а три в д-р Кръстев.

Завещател: подпис

/Елена Андреева/

Приемник:

/Д-р Вергилий Кръстев/

Свидетел:

/Марийка Великова Иванова/

07.09.1987 г.
гр. София

Ето така стояха нещата по документи - черно на бяло. Но Елена Николова предприе тази акция, за да докаже, че аз съм изменил написаното на Елена Андреева, което тя бе публикувала. А това са различни текстове. А как стоят нещата е отбелязано в протокола, който публикувам. Там е написано.

Аз си замълчах, защото знаех, че имам документи и смятах да ги публикувам, когато се издадат спомените на Елена Андреева. Но ето сега съм принуден да ги публикувам, за да се защитя от лъжите и от организираната лъжа, която е насочена да отрови всички последователи на Учителя Дънов.

Елена Андреева беше много сръчна в ръцете. Шиеше по едно време палатки за Рила на приятелите. Спомням си, веднъж опаковахме няколко палатки за Рила. А за да се опънат палатките са необходими дълги пръти, съобразно височината на палатката. Какво бе учудването ми, когато видях, че във всеки един прът има пробита дупка и Елена Андреева вкара една тел в дупките на прътите и така те бяха вързани в един сноп. Каза ми: „Да знаеш, брат, колко години се мъчихме с тези прътове. Връзваме ги, а те все се губят по пътя. А горе на езерата от къде ще намериш пръти да опънеш палатката си? Та дълго се молих небето да ми помогне, да разреша този въпрос. И то ми помогна. Една сутрин ми хрумна да пробием дупки и да ги завържем с тел. Сега и да искат не могат да се изгубят. Това е цяло посвещение. Не само посвещение, но и спасение за нас. По този начин получих и други практични съвети от небето и нямах изненади при летуването на Рила“. Няколко години тя ръководеше един лагер в местността „Вада“, където възрастни братя и сестри, които не можеха да се качат на 7-те езера опъваха тука палатките си за общ братски живот.

Елена Андреева бе ми връчила оригинала на текста на работната група съставена от Ярмила Менцлова, Мария Тодорова и Елена Андреева, отнасяща се за Паневритмията. Аз го предадох на музикантите през 1990 г. да обучават следващите поколения. Към него трябваше да се прибавят оригиналните снимки на Васко Искренов за Паневритмията, където Мария Тодорова и Ярмила Менцлова показват упражненията и да се отпечати всичко това в една нова пълна с всички пропуснати неща книга „Паневритмията“. Но снимките ги укрива и не ги предават с цел някои хора да си издадат отделни техни Паневритмии. Така те атакуват оригинала, за да изтъкнат себе си като автори и издатели. А те не са запознати с нея. И няма от къде да знаят това.

Елена Андреева в разстояние на десет години бе дешифрирала стенограмите на непечатаните беседи и лично ги бе направила в четири екземпляра на пишеща машина. Освен това тя бе преписала също в четири екземпляра онези беседи, които бяха дешифрирани по времето на Учителя, но не бяха издадени. При работата си с този обемист материал тя решава да направи един пълен каталог, в който да се види последователно всяка беседа, кога е дадена от Учителя, в кой Клас, в кой ден, година. Това представляваше един изключително ценен материал и всеки можеше да се ориентира в огромния материал от творчеството на Учителя, възлизащ към 7500 беседи. Този каталог тя бе го направила в четири екземпляра и го бе дала на четири различни места. Борис Николов ми бе предал един такъв каталог, аз го държах десетки години, после той го поиска да се препише в четири екземпляра, аз му го дадох, но той не го върна, нито пък ми върна копие от него. Изчезна безследно както много неща. Затова пък Елена Андреева ми предаде нейното копие. Преди няколко години научавам, че ще се издава каталог за Словото на Учителя, направен от Лалка Кръстева. Аз се противопоставих на тази лъжа. Първият каталог е направен от Елена Андреева, понеже тя е стенографка на Учителя,

тя е дешифрирала беседите Му и тя е съставила каталога. Така че Елена Андреева е автор на този каталог. Всеки след нея може да препише същия каталог и да си напише името. Но това е лъжа. Тук Лалка Кръстева се опитва за втори път да краде чужд труд. Първия път тя открадна труда на Борис Николов за дешифрираните стенограми на Савка Керемидчиева и ги издадоха с Мария Митовска под заглавието „Свещени думи на Учителя“. Това е кражба и лъжа. За справка виж „Изгревът“, том III, стр. 113-115.

Така че кръжаха два каталога и аз предоставих моя каталог от Елена Андреева на Весела Маркова да направи справка с двата каталога. Оказа се, че трябва да се направят някакви малки допълнения. Това можеше да се направи от онзи, който разполага със всички печатани и непечатани беседи. А в момента те са окрадени, обсебени и пръснати на различни места и никой не им знае дирята. А тези, които ги държат не знаят, че са крадени и че ще бъдат подложени да изпитват окултните закони на Словото, което е безпощадно към такива нарушения. За справка виж „Изгревът“, том III, стр. 201-206.

През 1994 г. при един разговор с Асен Челингиров, който живее в Берлин сподели с мен, че работи върху един такъв каталог. Аз одобрих неговата идея и споделих това, което знам. През 1995 г. той отново беше в София и отново сподели с мен, че иска да финансира и издаде този каталог, като го посещава на Делото на Учителя. Отговорих му на няколко допълнителни въпроси и го охрабрих да го издаде, но той срещна противодействие от ония, които считаше за най-близки и верни нему. Те го спласиха, за да могат да го спрат, че аз единствено имам правото на печат на творчеството на Елена Андреева. Това го знаеше само Елена Николова, защото лично беше чела завещанието на Елена Андреева в моя дом и в присъствието на Наталия Попова като свидетел. Асен Челингиров беше много разтревожен, но аз му заявих, че още преди две години съм дал съгласието си да отпечати този каталог и да отбележи като автор и съставител на каталога, че е Елена Андреева, а името на Асен Челингиров да фигурира като издател на каталога. Аз го подкрепих и защитих. Аз знаех цялата история на този каталог от преди 45 години и имената на всички лица, които се явяваха да откраднат труда на Елена Андреева. А да се издаде един такъв каталог е необходимо много време, много справки и това е една изключително трудоемка работа и не всеки би се хванал да реализира тази идея на Елена Андреева. А дали ще излезне този каталог, ще видим. Ако излезне - добре и похвала за Асен Челингиров, но ако не се отпечати, значи са взели връх онези, които си служат с лъжата и кражбата. Но те не знаят, че това Слово е на Бога и че Бог е огън всепояждающ. И този Божествен огън изгаря всичко нечисто отвътре и отвън, за да остане Словото на Бога в Своята чистота. Защото Словото на Учителя е Слово та Бога. И защото „Глава на Твоего Слово е Истината“.

Елена Андреева, като стенографка на Учителя си завърши своята работадокрай. Елена Андреева като ученик си разреши своите задачи. Тя остави за следващото поколение една съкровищница от нейните спомени за живота на Школата по времето на Учителя. Тя беше човек на Духа и Духът бе този, който я ръководеше.

22. ОРГАНИЗИРАНАТА ЛЪЖА

През месец май 1995 г. излезна от печат книгата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“, том II и том III. В „Братски живот“ издание на Обществото „Бяло Братство“, бр. 3-5 от 1995 г. на стр. 15 бе отпечатано едно изявление, което го препечатваме дословно, за да могат онези, които са го

пропуснали да си го прочетат и да се запознаят с една организирана лъжа, която е разпространена чрез горното издание.

Изявление на Управителния съвет на общество Бяло Братство, относно книгата „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“

След излизане на горната книга, до Управителния съвет бяха отправени многобройни протести. Поставен ни беше въпросът да вземем отношение като ръководен орган на Общество Бяло Братство.

Голям брой братя и сестри негодуват срещу това, че в книгата се представят в негативна светлина дълбоко уважавани в Братството личности като Петър Димков, Жечо Панайотов и други, както и музикантите на Братството.

Управителният съвет изказва следното становище:

1. Намира, че изрази като „подписал лъжливи показания“ (относно Жечо Панайотов), лъжесвидетелствал, психически изнасилил (относно Петър Димков) е неправдоподобно да са изказани от брат Борис Николов срещу горните две лица. Съвременници, присъствали на процеса през 58-59 година, са свидетели, че в показанията си Борис Николов и Жечо Панайотов не са имали никакви противоречия помежду си. Борис Николов не е обвинил никого в нищо и с горепосочените лица е бил в най-приятелски отношения до края на живота си.

2. Окачествяването от д-р Кръстев на братските музиканти като „продажници“, които „със своите деяния работят срещу Школата на Учителя“ не отговаря на истината. В момента точно те са лицето на Братството пред обществеността, и със своята най-безкористна дейност разпространяват, облечено в музика, Словото на Учителя.

3. Управителният съвет декларира, че не е възлагал на д-р Кръстев отпечатването на този сборник от спомени, свързани с живота на Братството и не носи никаква отговорност за начина, по който са изложени фактите, както и за коментарите към тях. Съвременните събития до 90 г. до сега са предадени със силно изразена личностна оценка на д-р Кръстев.

Молим читателите резервирано да приемат изложеното в книгата, защото считаме, че то е предадено с много субективна намеса от страна на д-р Кръстев.

5 юли 1995 г.

Председател на Управителния съвет:
Благовест Жеков

23. ОТГОВОРЪТ

„На лъжата краката са къси“
Народна поговорка

С голямо удоволствие ще поднеса своя отговор на изявлението по точки:

1. Изявлението е рожба на Управителния съвет като ръководен орган на Общество „Бяло Братство“. Искам да заявя, че такова нещо не съществува в Учението на Учителя. Школата на Бялото Братство се управлява от Словото на Всемировият Учител БЕИНСА ДУНО. Физическата Школа е закрыта

още през 1944 г. след Неговото заминаване. Съществува Духовната Школа на Бялото Братство, която се управлява от Словото на Всемировият Учител.

2. Според Словото на Учителя не може да има Управителни съвети, Ръководни органи, Устави, Регистрации юридически с цел да впримчат Учението на Учителя в една организация и от Него да направят църква. В „Изгревът“ том I. на стр. 102 е цитирано мнението на Учителя по този въпрос от Неговите беседи. На стр. 414-419 Борис Николов разглежда този въпрос в главата „Изгревът и Бялото Братство“ и мнението му се покрива с това на Учителя.

На стр. 513 Нестор Илиев предава „Защо Учителят даде песента „Писмото“ и там се вижда, че Учителят е срещу всякакви устави, организации, ръководни органи, ръководители и подобни човешки измислици. На стр. 541 Елена Андреева описва в главата „Как и за какво бе дадена песента „Писмото“ и че „Писмото“ е отговор на онези, които се стремят да съставят устави, организации, ръководства и ръководители. На стр. 332-335, том III, е публикувана подробно историята за уставите, както е документирано „Писмото“, както и документално писмо на Учителя до Никола Ватев против уставите и организациите. Този въпрос е разгледан подробно на стр. 339-343 в том III.

Днес има още живи музиканти от времето на Учителя, които могат и пеят песента на Учителя „Писмото“, а за онези, които не знаят е описана цялата история като на края на I. том е публикуван и нотния текст на „Писмото“.

3. Онези, които излизат от името на Управителния съвет и от името на Председател, трябва да знаят, че те са едни обикновени САМОЗВАНЦИ и нямат нищо общо с Учението на Учителя и със Словото на Учителя БЕИНСА ДУХОВНАТА ШКОЛА на Учителя. Това всеки може да провери и да сравни деянията им с отпечатаното Слово на Учителя и всеки сам да си прецени. Ние цитирахме страници от томовете на „Изгревът“, за да покажем, че тези лица не са чели „Изгревът“ или ако са чели продължават да изпълняват волята на своя Господар, който работи срещу Словото на Учителя. Онези, които работят срещу Словото на Учителя са членове на Черната Ложа. Друго обяснение няма.

4. Досега нито един човек не е написал писмо до съставителя на книгата „Изгревът“. Някои неточности бяха коригирани в том IV. и са цитирани имената на онези, които бяха обърнали внимание на някои факти, за което им бе даден точен отговор.

5. На стр. 249 в том III. в главата „13. кръг на ада“, онова което е писано от Борис Николов за Жечо Панайотов е абсолютно точно и вярно. Като доказателство за това могат да се посочат и цитират разпитите на свидетелите по време на следствието, в което съществува подобна история. Освен това, когато записвах на магнетофонна лента опитностите на Жечо Панайотов, които отговарят дословно на машинописния текст, който сам той бе написал, има подобна и дори по-страшна история. В килията на следствия отдел при Жечо Панайотов, без той да знае, като затворник е бил внедрен агент на властта. След дълги психически обработки на съзнанието на Жечо Панайотов като затворник, то същият написва собственоръчно на една бележка до жена си Веска, в която упоменава тя да предаде на приносителя на бележката скритите милиони от самия него. Когато Веска Жекова, съпругата прочита тази бележка, тя проплаква „Какво сте направили с мъжа ми?“ След това следва обиск в домът им и агенти от милицията идват да копаят в мазето на къщата им, за да търсят злато. Всичко това е в резултат на психическо насилие от страна на следствието върху Жечо Панайотов. Това нещо Жечо Панайотов лично собственоръчно си го е описал, за което има магнетофонен запис. Щом синът му Благовест Жеков отхвърля това, то умолявам го да предаде на така

нареченото Братство, на което той е председател укритите милиони левове и закопано укрито злато от баща му. Нека да ги предаде и аз ще оттегля думите си, зад които стоят показанията на Борис Николов и на Жечо Панайотов. Искам да заявя, че такива милиони не е имало през 1957 г., защото през 1947 г. е станала веднъж една обмяна на банкнотите и са се сменявали в отношение 1:1, т.е. лев за лев. Но е станала също втора обмяна през 1952 г., когато за предадените пари се сменявали 100:1, т.е. за 100 лева стари се получава 1 нов лев. Също няма закопано злато от Жечо Панайотов, а историята за съдбата на златото е описано в том III на книгата „Изгревът“, стр. 233 под заглавието „176 жълтици“.

Тогава какво излиза? От една страна имаме разказът на Борис Николов, а от друга страна историята описана от Жечо Панайотов, които попаднали в „13. кръг на ада“ отстояват според силите си върху насилието упражнявано върху тях от властта. Всеки се проявява така, както е устроен и доколкото му издържат силите. А Жечо Панайотов не е издържал. Никой не го обвинява за това. А той сам си го е описал в „Мнимият арестант“.

А в цитираното изявление в точка 1. Благовест Жеков си служи с лъжа и то преднамерено, не за да защити баща си, а да атакува поредицата от книгите „Изгревът“. Ето защо аз публикувам един откъс от спомените на Жечо Панайотов, който е изваден от магнетофонен запис и който отговаря на собственоръчно написаните спомени на Жечо Панайотов. Те са поместени в „Духът на Истината и Духът на Лъжата“ при очерка за Жечо Панайотов под заглавие „Мнимият арестант“ в N 20. Прочетете и сравнете с онова, което съм изнесъл и направете своя извод. Лъжата при всички случаи е лъжа.

6. Какви са били отношенията между Борис Николов и Жечо Панайотов знам само аз и никой друг, защото аз бях изповедник и на Жечо и на Борис. Аз им записах опитностите и аз бях техния изповедник. Трябва да знаете, че онези, които изповядват знаят много тайни и бъдете ама много, много внимателни към тях. А каква е била позицията на Борис Николов по време на съда, тя е много добре позната и описана в неговите спомени, така както и се намират в показанията му по време на съдебния процес.

7. Понеже Благовест Жеков, като достоен син на баща си се застъпва за истината и се обявява срещу „Изгревът“, то нека бъде така добър да опише подробно кои бяха лицата и как гориха братския „десяток“ с милиони в печката на Ради Танчев. Той много добре знае тази история и нека я помести от името на Председателя на Управителния съвет, за да знаят следващите поколения цената на онази Истина, за която той се застъпва. Уверявам го, че той ако не го направи случаят ще бъде изнесен подробно от мен, за да могат следващите поколения да различават Лъжата от Истината. И Лъжата има свое лице, и Истината има свое лице. А те се проявяват чрез хората, а не летят по въздуха.

8. На стр. 375 на „Изгревът“ том III има една статия от мен „Със Слово и музика от Учителя по земята българска“. На стр. 378 в същия том е отбелязано как музикантите са били подмамани от групите на Михаил Иванов в чужбина и как се продадоха за паница леца. Понеже Благовест Жеков протестира срещу това, то искам да му заявя, че музикалният живот на Братството от 1990 до 1995 г. бе задвижен от мен, по моя програма и голяма част от концертите аз съм финансирал. По-късно останалите музиканти видяха как трябва да се работи и продължиха своята работа с музиката на Учителя. Аз съм този, който за пръв път в България изнасям историята на музикалния живот на Изгрева, историята на песните на Учителя, неща които никой не знаеше досега, защото освен мен никой не бе работил с музикантите от Изгрева, от вре-

мето на Учителя.

Благовест Жеков, той и да искаше нямаше от къде да ги знае. Аз съм първия, който ги публикува и ги предавам на музикантите, за да работят с песните на Учителя. Аз съм този, който публикува историята на Паневритмията, че дори и в „Изгревът“, том IV. ще намерите изнесено от Галилей Величков за колко секунди трябва да се изсвири всяко едно упражнение от Паневритмията, което е дадено лично от Учителя като по този начин се коригират някои неща от „Паневритмията“ издадена през 1938 г. Някой да ги знае тези неща? Някой!

24. ПЪРВОРОДСТВО ЗА ПАНИЦА ЛЕЩА

Тази история е описана от Мария Тодорова „Самозванецът“ в том I на „Изгревът“ от стр. 300-308. Там е описана историята за френската палатка, в която Учителят не пожела да влезне. Същата история е описана от Борис Николов в „Палатката на французите“ на стр. 173., том III. Огорчението на Учителя се състои в това, че българите винаги си продават първородството за паница леща. Тук в Школата на Учителя по Неговото време се получи същото. В днешни дни то отново се повтори. Ето как стана това:

а. От 1980 г. до 1990 г. Михаил Иванов от Франция нееднократно бе правил опити да привлече на своя страна някои младежи, като ги обсипва с подаръци. Така той изпрати на няколко лица долари, за да си закупят касетофони срещу долари от КОРЕКОМ, мястото от където единствено те можеха да си купят срещу валута. Имената на тези лица ги знаем, защото те сами се хвалеа с подаръците на Михаил Иванов. Всички до един се закачиха за него и те отпаднаха като последователи на Учителя Беинса Дуно. Бяха закупени срещу подаръци. Не цитирам имената им по съвсем други съображения, а не че не ги знаем.

б. От 1990 г. до 1993 г. центровете на Михаил Иванов в чужбина успяха да примамят музикантите, последователи на Учителя и да ги поканят на гостуване у тях. Бяха им платени пътните разноски, някои получиха хонорари, други подаръци, затова че изнесоха концерти по музика на Учителя Дънов. Някои от тях като се върнаха внесоха парите в Братската каса, но други не ги внесоха и без да искат станаха застъпници на методите на Михаил Иванов. Бяха си продали първородството за паница леща, защото някои от музикантите там научиха, че музиката, която те свирят била музика на Михаил Иванов, но не протестираха, защото бяха техни гости и на техни разноски.

в. От 1990-1995 г. на книжният пазар в София бяха преведени брошури от френски на български от Михаил Иванов, на които бе написано Омраам Михаел Айванов. На някои от брошурите бе написано заглавие „Високия идеал“ и други познати заглавия от книги на Учителя. По този начин се опитваха да подлъжат читателите с познати заглавия на Учителя Петър Дънов. Това е една тактика на михайловистите да подменят Словото на Учителя с произведенията на Михаил Иванов. В това имат успех, защото бившето ръководство направи официална изложба от книги на Михаил Иванов в Народната библиотека. През 1995 г. с помощта на Управителния съвет, начело с Благовест Жеков бе съдействувано на французите, които подариха на Народната библиотека 38 книги на Михаил Иванов на френски, издадени от Михаил Иванов във Франция. А забележете, че според официалния каталог на Народната библиотека, там няма такава бройка томчета от беседи на Учителя, издавани до 1950 г., докато е имало свободен печат. Какъв е извода? Вместо да заредят Народната библиотека томчета с беседи на Учителя и да направят пълно те-

чение, то сегашния Управителен съвет зарежда Народната библиотека с томовете на Михаил Иванов. Всеки един служител се познава по Господаря си. Тук случаят е същият. Първородство - за паница леща.

А за илюстрация на казаното ще споменем, че през есента на 1995 г. михайловистите в България пуснаха издадени брошури на български от Михаил Иванов, като на всяка брошура-книжка пише: Омраам Микаел Айванов.

Тези брошури ги изпратиха безплатно по братствата в България. Ще цитираме:

1. Отговори на някои отделни въпроси.
2. Човекът и Космическия организъм.
3. Задължението да бъдем щастливи.
4. Духовна личност и общество.

А издателите от България в неговата кратка биографична справка пишат следното: „Духовни центрове, в които слънчевата наука на Учителя Петър Дънов, актуализирана и доразвивана от Учителя Микаел Айванов достига до хората“ Край на цитата. И край на измамата! Това е постановка на Михаил Иванов, според който до 1944 г. Миров Учител е бил Петър Дънов, а от 1945 - 1980 г. Всемиров Учител е той - Михаил Иванов.

Благовест Жеков, който докара михайловистите от Франция, за да наводнят България с тези писаници, че Михаил доразвива Учението на Учителя.

г. От 1945 г. досега Михаил Иванов се титулува така: Омраам Микаел Айванов, Учител на Всемирното Велико Бяло Братство (Omraam Mikhael Aivanhov, le maitre de la grande fraternite blanche universelle). Това го има на неговите книги и аз имам въпрос към Благовест Жеков, да отговори на кой Учител той се кланя? Защото през м. юли 1994 г. той оглави една тричленна делегация със съпругата си и преводач Дина Станчева и посетиха във Франция центъра на Михаил Иванов. Пътните разноси и всички разходи бяха за сметка на французите. В „Братски живот“ N 2 от 1995 г. беше поместена обширна информация за тяхното гостуване. Беше споменато, че се изпълняват песни на български от песните на Учителя и се играе Паневритмия, но никъде не бе споменато, че Паневритмията се играе в съвсем друго темпо и че на техните събрания се четат произведенията на Михаил Иванов. Нито дума за това, че има Слово на Учителя Петър Дънов. Беше публикувано едно писмо на Учителя от 8.XI. 1937 г. до Михаил Иванов. Това писмо има своя история и тя е публикувана в „Изгревът“ том I стр. 305-308 и което е най-важното няма нищо общо с постановката на Благовест Жеков, който заради едно гостуване във Франция стана застъпник на михайловистите в България. А баща му беше опонент на Михаил Иванов. Къде беше баща му, къде отиде синът му!

д. През 1995 г. от 8. до 16. юли след поканата на Благовест Жеков, в България гостува една група от 120 души от центъра на Михаил във Франция. Беше организиран един грандиозен концерт по всички правила. Беше задействувана реклама по радио и телевизия, по линията на различни франкофони с плакати, устни покани. Организацията бе безупречна, защото се финансираше от французите и се заплащаше във валута. Изскочиха всички Михайловисти и възхваляваха до небесата Михаил Иванов. Залата бе препълнена от 1200 човека публика. Хорът на французите бе идеално подготвен. Явиха се с изключителна сценична подготовка, със съответна подходяща режисура, хористите бяха облечени с вкус и блясък от разкошни цветове, наподобяващи цветовете на дъгата. Изключителна подготовка на гласове, обиграни, знаещи своя репертоар, с изключително музициране, направлявани вешо от трима диригенти. Всички останаха замаяни и зашеметени от необикновената гледка и невероятното музикално изпълнение на песните, граничещо с висок профе-

сионализъм. Концертът завърши с нестихващи овации, с бис съпроводен от възторга на 1200 зрители и слушатели. След това започнаха хвалебствия и превъзнасяния, които стигнаха до ушите на мнозина неприсъствуващи на концерта. Концертът бе записан на видеофилм и след това мнозина можеха да го видят и чуят. До тука добре. Но...

Онова, което пяха французите на български не бяха песните на Учителя. Това бяха чужди по дух хармонизации, които нямаха нищо общо с Духа на песните на Учителя и с Духа на Неговото Слово. Но затова никой от българските музиканти не смее да спомене. По този въпрос е описано в „Изгревът“, том I, стр. 109. „Чужди по дух хармонизации“, както и на стр. 111. „Чужди по дух хора“. Затова всеки трябва да си прочете тези неща и след това да прегледа на видеофилм целия концерт. Да, книгата я има, но михайловистите укрива видеозаписите от концерта, макар че обещаваха, че ще се продават свободно. А защо? Вероятно има причина. И което е най-интересното, нито един от музикантите присъствуващи на концерта не посмяха и досега не са написали нито един ред като музикална рецензия от гледна точка на техния професионален ценз за изпълнението на концерта на французите. Няма да го направят и не смеят да го направят, защото има запазени записи и всеки може да провери. Ето, това е методът на михайловистите. Показваха изключителна организация, изнесоха един изключителен концерт с превъзходно подготвени гласове, но пяха „чужди по Дух хармонизации“ на песните на Учителя и този Дух вече тръгна по България разнесен с аплодисменти и овации и всички ще видят след това последиците, какво значи измяна към Словото на Учителя и към песните на Учителя. Защото окултни закони управляват Школата Му.

е. На стр. 382 на „Изгревът“, том III е отбелязано, че през есента на 1995 г. българските музиканти трябваше да реализират един Завет на Учителя и да изнесат един концерт в зала България от Негови песни. И вместо това да го направят и първо българите да изнесат такъв концерт в зала България, то някои се продадоха за „паница леща“ и докараха французите да изнесат първи такъв концерт в зала България и да изпеят на българите „Чужди по Дух хармонизации“ и да докарат Духът на Михаил Иванов, Духът на Омраам Микаел Аяванов, който е представител на Черната Ложа и по-подробно виж на стр. 308 от „Изгревът“, том I. А този, който ги докара бе Благовест Жеков със своята съпруга. Същото бе отразено подробно в „Братски живот“ N 6 от 1995 г. Мога ли да запитам, защо си продадоха първородството за „паница леща“ и докараха французите те да излязат първи в зала България? Чакам отговор.

ж. Многобройната френска група бе надлежно инструктирана от някой българин и то Михайловист и всички казваха едно и също нещо: „Ние сме ученици на Михаил Иванов, а Михаил Иванов пък е ученик на Учителя Дънов“. Изключителен ход за заблуждение на наивници. Но до вчера Михаил Иванов говореше друго, а неговите последователи, когато дойдоха през 1993 г. на Рила говореха точно обратното, че Михаил е Миротворител. И понеже излезна „Изгревът“, том I, то мнозина видяха как са нещата. Но последователите на Михаил Иванов в България во главе с Благовест Жеков се опита да организира всички музиканти, за да се подпишат под едно въззвание срещу мен. Някои от музикантите, с които съм работил отказаха да подпишат. Но други, които бяха гостували на михайловистите в чужбина и бяха получавали хонорари и подаръци се подчиниха и се подписаха. И от там започна падението на едно талантливо поколение музиканти. Целта на организираната атака на Благовест Жеков бе да се отхвърлят поредицата от томове на „Изгревът“, които бяха излезнали, за да се разчисти пътя на михайловистите, които идеха на кон-

церт в България. Ето това е важното да се знае. И да се помни.

3. След зашеметяващия концерт от французите българските музиканти решиха да им покажат какво могат пък те, като изпълнители и за това решиха да изнесат един концерт на французите в хотела, в който бяха отседнали. А това беше хижа „Монтана“ на Витоша. Онези, които се явиха бяха Йоанна и Георги Стратеви, Благовест и Елена Жекови, Божанка и Петър Ганеви, Добринка Ставрева, Емил Съев, Ина Дойнова, Петю Цанов.

И по такъв начин всички музиканти влезнаха във „френската палатка“, в онази палатка, в която Учителят не пожела да влезне през 1939 г. Вместо музикантите да направят същия концерт в зала България и да поднесат музиката на Учителя така както се е изпълнявала по времето на Школата на Учителя и да напълнят залата с 1200 души зрители, то се завряха в онази планинска хижа, където бяха отседнали французите, която се равнява символично на „френската палатка“ и така си продадоха първородството за „паница леща“.

И което е най-важното - аз лично предупредих музикантите да не позволяват михайловистите първи да влезнат в зала България. Не послушаха. Предупредих ги да не влизат в онази хижа и да се излагат и да се компрометират, защото Учителят не пожела да влезе във френската палатка. Отново не послушаха. Направиха си своя погрешен ход под чуждестранно давление.

Затова условията на това талантиво поколение, които трябваше да работят до 1999 г. ще бъдат отнети поради нарушаване Волята на Учителя Дънов. А как това ще се сбъдне всеки ще има възможност да го провери.

Главната вина за докарване французите-Михайловисти в България носи Благовест Жеков. И той ще понесе последствията за това. Той докара „Чужди по Дух хармонизации в България“, а това е Духът на Михаил Иванов. Духът на Михаил Иванов няма нищо общо със Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно и с Неговата Школа. Всички, които се подчиниха на своя цар Михаил Иванов имат вече свой господар и това е Духът на самозванеца Михаил Иванов. А това е Духът на Заблудението.

А моят цар е облечен със Святия Дух и носи Словото на Бога и се нарича Всемировият Учител Беинса Дуно. И аз съм този, който ви показва кой е Всемировият Учител Беинса Дуно и на стр. 41 от том II на „Изгревът“ ще може да прочетете кои са дванадесетте скрижали на Беинса Дуно. Ще цитирам 12.скрижал: „Всемировият Учител е изпратен като Божи Цар и Свещеник Христос, Господ на Господарите, за да стори Волята на Вечният Бог Иехова, Отец на Бъдните Векове, Господ Славний, Силний, Господ на Любовта Всъо и във Все. Всемировият Учител на Вселената е БЕИНСА ДУНО. Амин.“

25. ИЗГРЕВЪТ И ТРЕСАВИЩЕТО

Тази история датира от времето на Школата на Учителя. Тя ми е разказана от Мария Тодорова и я има в нейните спомени. Но тук ще разкажа накратко за въвеждане на читателя в онова, което ще прочетете в следващите страници.

През времето на Школата на Учителя един от неговите последователи - Никола Нанков, завежда при Учителя един свой познат и гарантира за него. Обикновено този, който завежда при Учителя някого трябва да гарантира за него и да бъде негов гарант пред Учителя. Никола Нанков се гордееше, че е гарантирал за този свой познат, защото той бил оправдал доверието му. Този негов познат е бил Петър Димков - всеизвестния природолечител познат както в братските среди, така и в цяла България. Петър Димков веднъж отива

при Учителя Дънов и Го запитва: „Учителю, мога ли да дойда на Изгрева и да си построя тук жилище?“ Учителят го изгледал сериозно и още по-сериозно му отговорил: „Недей да идваш тука. Тук е Треса̀вище.“ Димков останал поразен от тези думи на Учителя. Не можал да разбере дали Учителят говори в символика, дали в преносен смисъл или в буквален смисъл. Но Димков разбрал, че освен Изгревът има и Треса̀вище и тези двете неща се намират на едно и също място. Този случай Петър Димков многократно го е разправял на различни хора и съвременниците на Учителя още го помнят, лично разказан от него.

Така че дали човек се намира в „Изгревът“ или в „Треса̀вището“, то зависи от самия човек, защото тези две неща се намират на едно и също място. Едното е възход НАГОРЕ, а другото е ПАДЕНИЕ надолу. Това се извършва като процес в самия човек. А сега ще ви представим нагледна картина за верността и изключителната опитност, която е имал Петър Димков с Учителя.

В издание „Братски живот“, брой 3-5 от 1995 г. на стр. 15.е публикувано „Отворено писмо“ подписано от десет човека. За това, за да не остане прикрито и потъне в забрава това „Отворено писмо“ от следващите поколения, аз съм принуден да го публикувам изцяло, за да се запознаят всички, че наистина съществува на едно и също място и „Изгревът“, и „Треса̀вището“:

ОТВОРЕНО ПИСМО ДО ЧЛЕНОВЕТЕ НА ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО

Любезни братя и сестри,

Считаме за свой дълг да вземем отношение по въпроса за истинността на информацията, изложена в книгите „Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее“, издадени от д-р Вергилий Кръстев през 1993 и 1995 г.

Тези трудове са плод на една значителна по обем събирателска дейност, обхващаща издирването и съхранението на лични архиви на редица братя и сестри от Братството от по-възрастното поколение, анкети и многобройни разговори с тях, снимков и музикален материал из живота на Братството с Учителя, както и оригинали на непубликуваното Слово на Учителя. Тази дейност, извършена от д-р Кръстев в продължение на дълги години, сама по себе си буди респект и уважение. Вероятно той я счита за призвание на своя живот, защото с изключителна всеотдайност и с цената на много труд и усилия е създал архив с уникална стойност - един от най-богатите лични архиви с братски материали.

Възниква обаче въпросът: С каква цел се прави архив на братски материали и защо ги считаме за ценни? - Естествено, защото те имат отношение към бъдещите поколения и защото съдържат информация, която представлява интерес за тях.

Следващият въпрос е как тази информация трябва да бъде представена на другите? - Първото задължително условие, когато става дума за публикуване на архивни материали, е те да бъдат предадени ДОСТОВЕРНО. Само тогава можем да говорим, че дадено издание е документално - т. е. има стойността на една истинно и вярно поднесена информация, заслужаваща да стане достояние на бъдещите поколения.

Ако съставителят на даден сборник с архивни материали прави коментари върху разглежданите събития и факти, те непременно трябва да бъдат разграничени от документа, за който става дума (бил той писмо, спомен или каквото и да е друга устна или писмена информация) и трябва да бъдат под-

писани с неговото собствено име. В противен случай съставителя рискува неговото издание да загуби всякаква стойност и да се превърне в обикновен фалшификат.

Човечеството с векове е установило норми и определена етика, когато се публикуват исторически факти и събития, или архивен материал с документална стойност. Всеизвестна истина е, че историята се гради от факти, а факт е това, което действително е станало, а не това, което някому се иска да е станало.

За съжаление в книгите на д-р Кръстев, които претендират със своя обем и с важността на проблематиката си да представят в определен аспект историята на братския живот около Учителя, е трудно да бъде разграничено кое е историческо събитие, кое се описва и кое е собствено мнение на съставителя върху това събитие.

Не е ясно, например, в спомените на братята и сестрите, които д-р Кръстев публикува, докъде дадената мисъл е изказана от автора на спомена и откъде започва да говори д-р Кръстев (през устата на разказвача!). За отбелязване е, че повечето от разказващите мемоарите си са вече жители на отвъдния свят, така че не биха могли да се защитят.

Така се получават изключителни парадокси, злепоставящи и представящи в погрешна светлина братя и сестри, които имат отдавна утвърден преситж в историческата памет на нашето общество. Можем да споменем имената на Елена Андреева, Борис Николов, Катя Грива, Петър Димков и много други.

Нима някой от тези, които отблизо познаваха сестра Елена Андреева ще повярва, че тя е изричала заплахи и закани към събратята си като някой старозаветен пророк, обричащ на гибел „нечестивците“? (том I.)

Как ще повярваме в написаното за брат Петър Димков, за когото целият български народ знае, че работеше абсолютно безкористно и че е спасил и помогнал на хиляди нещастни болни, ръководен единствено от свещения огън на Любовта, която бликаше от сърцето му? (том III.)

Защо брат Димитър Грива трябваше да си отиде натъжен от този свят, огорчен от нелепостите, писани за сестра му Катя Грива (том I.)

Азбучна истина за всеки един, който по-добре е запознат със Словото на Учителя, е изказаната от самия него мисъл, че Христос е Глава на Бялото Братство. Известни са редица мисли на Учителя за Христа, които категорично определят Неговото отношение към Христа и това отношение считаме за излишно тук да коментираме.

Как да си обясним тогава спомена на брат Ангел Вълков, разказан чрез д-р Кръстев, който считаме за кощунство да цитираме?

Едва ли е необходимо да привеждаме още примери - книгата на д-р Кръстев изобилства с такива, за да илюстрираме абсолютната безпочвеност на „редакторските“ вмешателства на д-р Кръстев в публикуваните от него материали. Всъщност такава недопустима некоректност от страна на съставителя в никакъв случай не може да се нарече редакторска намеса, защото тя, колкото и несполучливо да бъде направена, по регламент цели текстът да спечели от обработката.

В случая на издадените от д-р Кръстев книги за съжаление се натъкваме на нещо много повече от едно несполучливо редакторство - става дума за едно СКРИТО СЪАВТОРСТВО, чиято цел вероятно най-добре е известна на д-р Кръстев, но това съавторство намалява изключително много стойността на публикуваните материали, като принижавя четивото до равнището на кляката и непроверения слух...

Вярно е, че „Истината не се нуждае от защита“ (мисъл от Учителя), но не носим ли отговорност пред младото поколение, което сега идва в Братството и което никога не е чувало имена като Елена Андреева, Борис Николов и Петър Димков? Какво мнение ще си състави то за тях, като прочете написаното в тези книги и повярва в него? А какво да кажем за паметта на тези светли братя и сестри, които всички обичахме, почитахме и дълбоко уважавахме? Не е ли срамно да търпим в Братството да се разпространяват такива писания за тях? Такава ли ще бъде нашата благодарност за тях, за това, че те посветиха живота си в служба на другите?

Не е без значение и фактът, че в очите на българската общественост и по-специално по-будната в духовно отношение интелигенция, към Братството и към идеите на Учителя има едно преобладаващо позитивно отношение. С книгите на д-р Кръстев поради специфичния за него начин да предава иначе толкова интересна информация, Братството определено се компрометира в очите на българската общественост и ние справедливо си задаваме въпроса: Дали пък това не е една от целите на д-р Кръстев?

И накрая, когато пишем история на Братството, не трябва ли да си спомним съвета на Учителя да спираме вниманието си върху положителната страна на нещата? Нали Учителя още в настоящето преобръщаше всичко в добро? Той ни учеше, дори когато се налага да изнесем публично погрешката на някого, това да се прави с максимална деликатност и любов! Кому е нужно едно съчинение по история на Братството, изпълнено с упреци и критика, с негативизъм?

Дори и да са правили своите погрешки (така, както и ние днес правим своите), братята и сестрите около Учителя никога не биваха заклеимявани от Него за грешките си. Той само с безкрайно търпение им показваше как разумно да ги изправят. Той вярваше на доброто и на Божественото във всяка душа и с него работеше.

Сега ние се обръщаме към доброто в душата на д-р Вергилий Кръстев, благодарим му за голямата събираческа работа, която е извършил, и пожелаваме Бог да внесе в сърцето му повече топлина и Любов, а в ума му повече светлина, за да може и той да вижда доброто около себе си и да го прилага!

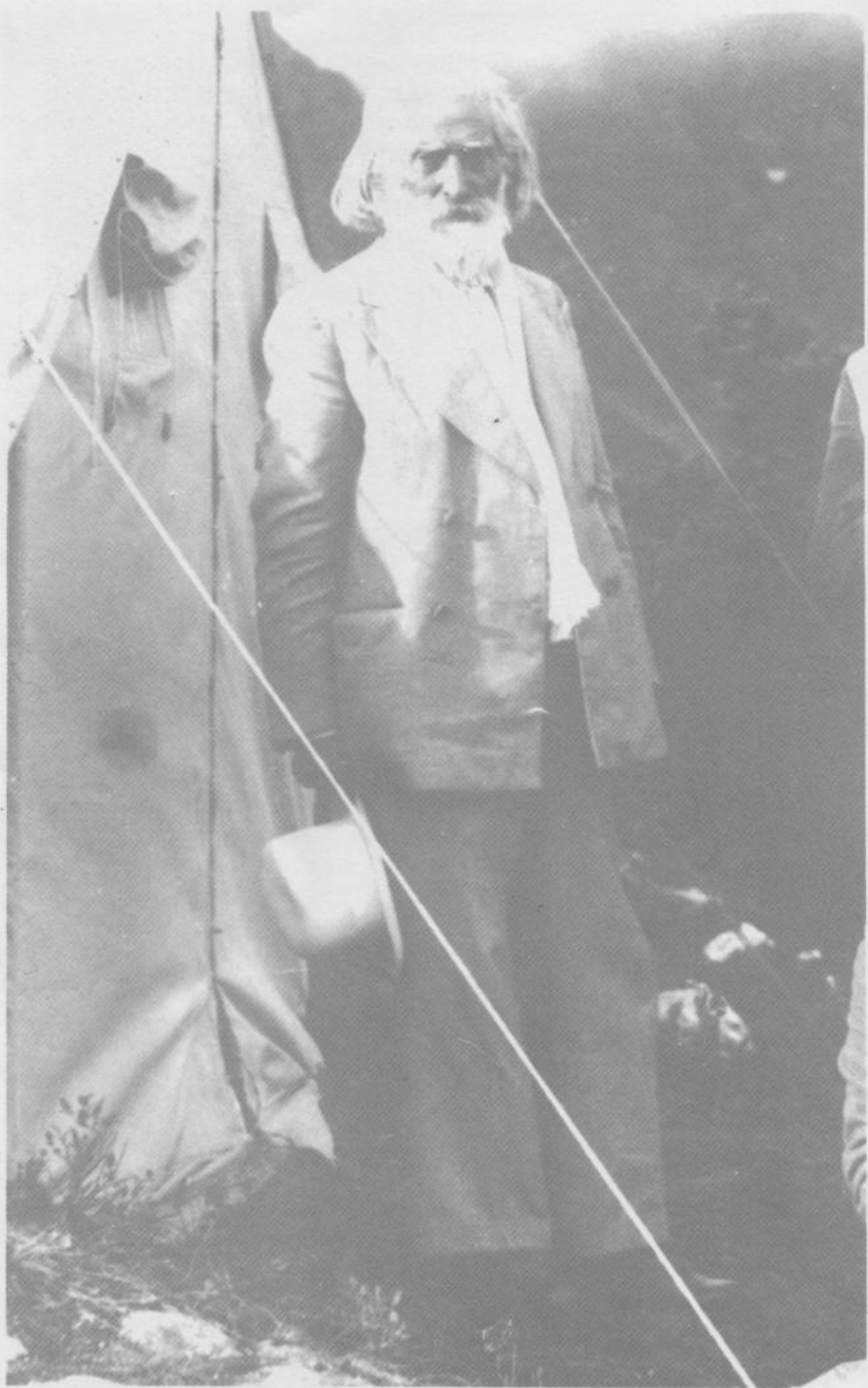
Божанка Ганева, Мария Майсторова, Атанас Янчев, Петър Ганев, Людмила Димитрова, Величка Драганова, Елена Николова, Йоанна Стратева, Иван Цветинов, Стефка Калименова

П. П. Като управител на издателство „Бяло Братство“ съм длъжна да направя достояние на цялото братско общество, че благодарение на д-р Кръстев, който ни предостави оригинали на непубликувани текстове от Учителя, бяха подготвени и отпечатани следните издания: Молитви и формули, Призвание към народа ми, Вечният завет на духа, Запалена свещ, две годишни Утринни слова. С болка се подписвам под горното писмо, защото напълно го споделям. Д-р Кръстев извършва една наистина колосална работа в името на Учителя, но вживявайки се в ролята на прокурор и съдник на Братството, той стига до крайности, които е трудно да приемем, че са за наше и общо добро.

Елена Николова

Учителят Дънов – Всемировият Учител Беинса Дуно.

Учителят пред френската палатка, в която не пожела да влезне през 1939 г.

Учителят е тъжен, скръбен и недоволен от българите, които ще влезнат във френската палатка през 1995 г. (виж „Изгревът“, том III, стр. 173 и том IV, стр. 618).

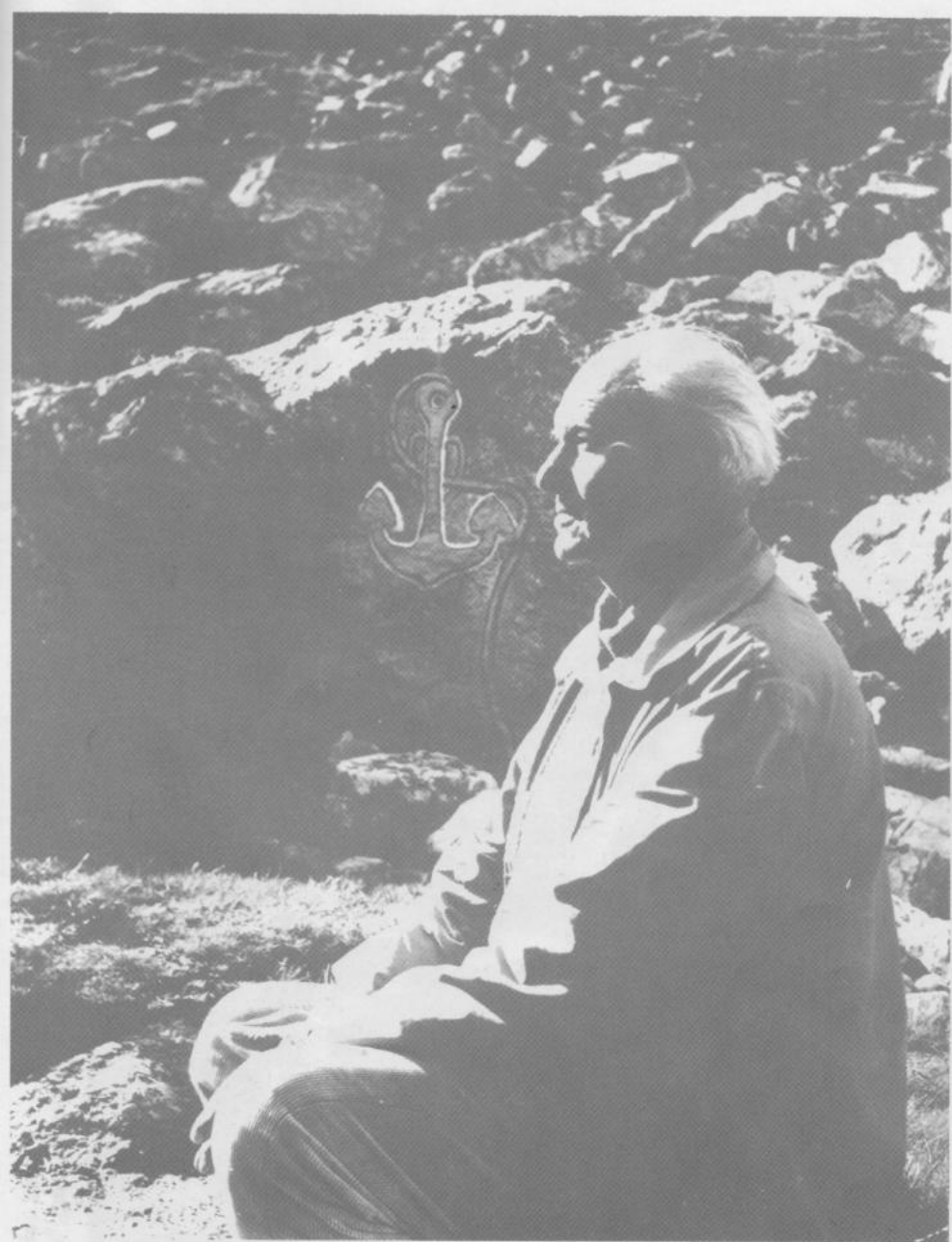
Д-р Методи Константинов и Учителят пред Салона на кратък разговор.

Учителят на Рила. От ляво на дясно: седнал – Атанас Николов, приведен – Васко Искренов, Катя Зяпкова, Паша Теодорова, Елена Андреева, Учителят, Савка Керемидчиева, Цанка Екимова – седнала, Дора Карастоянова – права, Мария Тодорова – седнала (в профил).

Учителят с лупата чете стих от Библията, след което ще започне своята беседа. До него е Савка Керемидчиева и до нея е Елена Андреева. Те стенографираат беседата.

Галилей Величков пред котвата на скалата до извора „Ръцете, които дават“ на Рила през 1974 г.

Мария Златева свири с цигулка на езерото „Вътрешният близък“ на светлите същества, които обитават там.

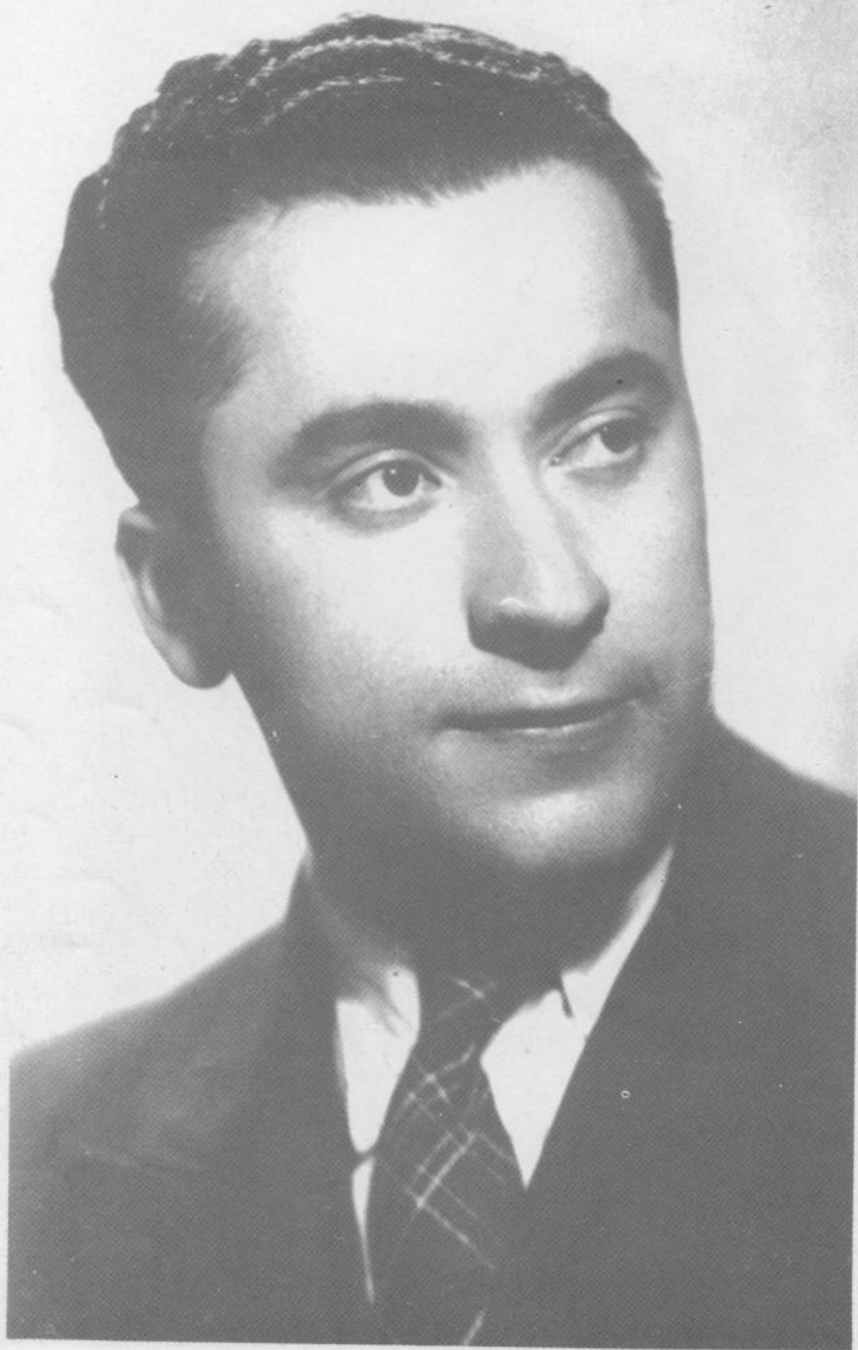
С лодка на разходка на второто езеро „Елбур“. От ляво на дясно: Илия Узунов, Учителят, Крум Въжаров.

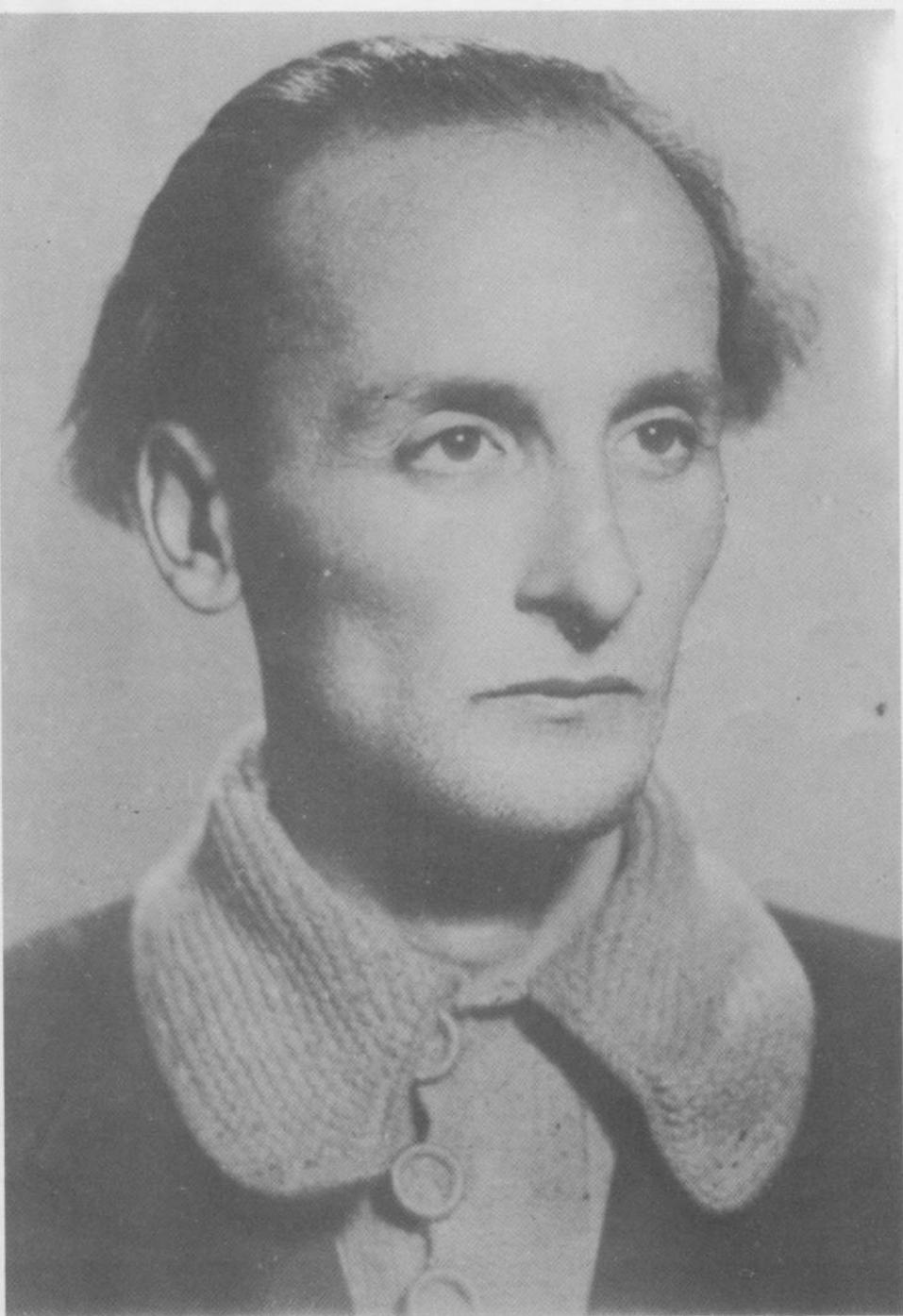
Методи Константинов

Драга Михайлова – 1939 г.

Нестор Илиев

Борис Николов – 1934 г.

Мария Тодорова – 1934 г.

Учителят и Борис Николов слизат от хижа „Еделвайс“ през 1944 г. (виж „Изгревът“, том II, стр. 316–318).

Салонът на Изгрева и Учителят пред приемната – 1940 г.

ОТГОВОРЪТ НА „ОТВОРЕНО ПИСМО“

1. Онези, които организираха написването на това писмо го извършиха понеже се подчиниха на михайловистите от Франция, на които им предстоеше концертна изява в България и посещение на добра воля от организирано от Благвест Жеков и съмишленици - михайловисти. Целта беше да се отхвърлят поредиците от томове на „Изгревът“ и да се докаже, че това са измислени разкази, които граничат с лъжа. Целта е с подписването на писмо от авторитетни личности да се окаже въздействие на последователите на Учителя в България да не купуват книгите и същите да бъдат отхвърлени. За доказателство ще кажем, че те са правели многократни опити да забранят книгата да се продава в братски среди. Но Йоанна Стратева, която също подписва писмото се противопоставя и е една от тези, които продължават да разпространяват книгата „Изгревът“. Крайната цел е да се отвори път на михайловистите за тяхното гостуване в България, защото в тези томове са разказани Истини, които много добре показват какво целят и каква е дейността на михайловистите в България.

2. Едновременно с това Благвест Жеков бе направил многократни опити да накара всички музиканти да се подпишат под едно писмо, което да ме отрече като човек. Но музикантите, с които съм работил отказаха, отказаха и някои и други, с които също съм работил. Представете си, Благвест, който е музикант, организира музикантите да ме ликвидират по всички линии. А аз съм човекът, който организира музикалния живот с редица концерти по моя програма, които повечето организираха сам и дадох възможност да се качат на сцената всички музиканти от Братството и да се реализират като музиканти. Някои от тях се подписаха под това писмо, макар да знаеха, че тези обвинения са лъжи, но се подчиниха на михайловистите - тяхния нов Господар. Представете си, в томове на „Изгревът“ аз за пръв път изнасям исторически сведения за песните на Учителя и Паневритмията, защото аз бях този, който бе работил с музикантите от времето на Школата на Учителя. Днешните музиканти нямаха от къде да узнаят тези исторически данни освен чрез мене, чрез поредицата от томове на „Изгревът“ и вместо да благодарят, те се подчиниха на Духът на Заблуджението, което е в Михаил Иванов и неговите последователи, защото всички подписали се музиканти бяха гостували вече на михайловистите в чужбина, на техни разноски и сега трябваше да си заплащат за това като съчиниха това писмо.

3. Тук се поставя въпросът за „достоверността“ в изнесените от мен материали. Пръв, който издигна това знаме, на което е написано „достоверност“ и поведе битка срещу мен бе Елена Николова. Случаят е описан подробно в очерка за Елена Андреева. Тя бе привлечена от Наталия Попова, която набираше на компютър спомените на Елена Андреева, които бяха публикувани в том I на „Изгревът“ от стр. 520-613., за да извърши корекцията на предложения й материал. Тя отхвърли съдържанието на материала, защото не й изнасяше, понеже там, където беше психически закачена на онази невидима верига, същите изповядват противоположни становища и идеи изнесени от Елена Андреева. Тогава, когато върна материала, аз й предложих да прочете един протокол от Елена Андреева, в който тя точно и конкретно описва всичко за нейните спомени както и за онези три свитъка, които циркулират в някои хора написани от Елена Андреева. След няколко месеца Елена Николова ми пусна в пощенската кутия поредния брой на списание „Житно зърно“, бр. 1, 1993 г. придружено с писмо, в което обясняваше, че тя нарочно на стр. 9 помества един материал на Елена Андреева, за да може да се противопостави

на онзи материал, който аз публикувам и който тя познаваше добре, понеже и беше даден за корекция. Такова нещо не е допустимо нито в света, нито в Черната, нито в Бялата Ложа. Там има също правила. И което е най-важното тя бе запозната най-подробно с протокола и завещанието на Елена Андреева и нямаше право да публикува този материал. Тя искаше да докаже с публикацията му, че това, което тя е публикувала в „Житно зърно“ не е същото с онава, което аз публикувам в том I на „Изгревът“ и по този начин да бъде обвинен в лъжа. И от там започна тезата за така наречената „достоверност“ и за „скритото съавторство“, за което се говори в това отворено писмо. Единствено Елена Николова знаеше как са нещата, но тя организира другите и ги подведе. Аз публикувам протокола на Елена Андреева и там много ясно и точно е отбелязано всичко. Така че не може да има въпроси за „достоверност“ и „за скрито съавторство“, защото аз съм човекът, който е работил с Елена Андреева, аз съм нейния приемник, аз съм свършил нейната работа и аз съм упълномощен да публикувам нейните спомени. А как да бъдат дадени то в протокола е отбелязано много точно и под каква форма ще бъдат дадени, това зависи от мен, а не от онези, които са се подписали под това писмо, защото те нямат нищо общо с Елена Андреева. Това е видно от протокола.

Така че материалът изнесен в „Житно зърно“ е един и върху този материал има допълнения от Елена Андреева, които са описани в протокола. А материалът в том I на „Изгревът“ е съвсем друг. Тези неща ги знаеше много добре Елена Николова, но нарочно раздуха и организира атаката срещу мен. А защо?

Към нея се включи и Божанка Ганева и за да бъде ликвидиран по всички линии и тя без да има право помести в същия брой на „Житно зърно“ на стр. 16 спомени от Пеню Ганев като отдолу се подписа, без да има право да ги публикува, защото аз съм единствения упълномощен от Пеню Ганев да ги публикувам. Това е описано по-подробно в очерка за Пеню Ганев. Освен това в същият брой на списание „Житно зърно“ на стр. 57 бяха публикувани извадки от дневника на Олга Славчева от Елена Николова, макар че тя знаеше много добре, че няма право да публикува, защото архивът на Олга Славчева бе предаден на мен с решение на Борис Николов и Сава Калименов. Но Сава Калименов беше задържал най-важните неща от Олга Славчева, които са описани по-подробно в очерка за Олга Славчева. По този начин Елена Николова чрез списание „Житно зърно“, което тя го списва и е отговорен редактор, на три фронта поведе битка срещу мен и моята работа при издаването на томовете на „Изгревът“. Забележете сега най-интересното: Тя нарочно не си вписва името като редактор и съставител на този брой, макар че при другите броеве се подписваше, което е съвсем естествено при издаване на едно списание. Тя си укри името, за да не може да бъде подведена под съдебна отговорност от мен съгласно завещанието на Елена Андреева. Укри името си и се скри по такъв начин. А поведе борбата срещу мен. Че дори привлече и Божанка Ганева. А лично аз преди това обясних подробно на Петър Ганев и на Божанка Ганева как стои въпросът със спомените на Елена Андреева. Така че те знаеха много добре всичко. Но решиха да ме отстранят чрез методи на действие, които нямат нищо общо с методите на Бялото Братство, а с методи на работа на Черната Ложа, която присъства на Изгрева. Защото според Учителя на едно и също място съществува „Изгревът“ и „Тресавището“. Всеки сам избира пътя си и къде да бъде и на къде да отиде.

4. В писмото се споменава за някакви „изключителни парадокси“ и се цитират имената на Елена Андреева и Борис Николов. Дами и господа, вие нямате нищо общо с тези лица, защото този, който е работил с тях съм аз и ос-

Аз това аз имам пълномощно и от двете лица за публикация на техните спомени. Вие сте от друго поколение и вие носите вината, че не осъществихте отговорността с предишните поколения. Освен това аз изнасям факти, които вие трябва да изучавате, да ги проучавате и да се обучавате. Преди излизането на „Изгревът“ том I, II и III вие не знаехте нищо за историята на Братството и сега не знаете понеже съм сигурен, че не сте ги чели понеже ги отхвърляхте по нареждане на михайловистите. Като пример ще преведа, че вие цитирате в кавички една дума „нечестивците“. Дами и господа, вие ставате лъжци, такава дума няма в спомените на Елена Андреева както нито в Братството, нито в буквален смисъл и вие нарочно я помествате, за да защитите нещо, което не познавате и не знаете.

5. В писмото се говори за Петър Димков. Случаят е описан в том III на „Изгревът“ под N 16 „Куфарът със скъпоценностите“ от стр. 217-220. Случаят е достоверен и е така както е описан от Борис Николов. Най-малко десет пъти в разстояние на десет години Борис Николов ми го е разказвал по един и същи начин така, както е описан. А Мария Тодорова, когато го разказваше понякога бе възмутена, друг път се усмихваше и казваше: „Знай и помни на какъв огън се пекохме. Пекоха ни отвънка враговете на Братството, а отвътре палеха клади онези, които бяха целували ръце на Учителя“. Този случай е описан точно. В момента има най-малко десет човека в България, които лично са слушали този разказ от Борис Николов лично. Аз ги помолих да опишат всичко и да се подпишат. Но те изчакват, за да видят как ще се развият нещата. И сега те са възмутени от вашето писмо, понеже вие ги накарахте те да се определят на чия страна да бъдат. Или да бъдат верни на Борис Николов или да застанат на ваша страна. И аз ги карам да се определят и те ще се определят. И ще видим къде ще отидат - нагоре към Изгревът или надолу към Треса-вището. И заради вашето писмо те сега са принудени да тръгнат нанякъде. Това те няма да ви простят никога. Запомнете това.

Днес има още съвременници на Учителя, които много добре си спомнят за историята на получените проценти на въпросният билков магазин, където Петър Димков е изпращал пациентите си да си купуват билки с торби и по този начин увеличава оборота на билковия магазин. Има и друго нещо, което Вие не знаете. Преди делото се води следствие и там са протоколирани разпитите на свидетелите. Доколкото съм запознат има такъв запазен протокол и за разпита на Петър Димков и на Милка Периклиева и нещата са точно така както са описани.

Лично дъщерята на Петър Димков, заедно с артистката Таня Дякова тръгнаха от къща на къща и от човек на човек да оповестяват, че написаното е лъжа и че ще бъде даден под съд. В разстояние на три месеца аз очаквах да получа призовка от съда. Но след това научих, че Лили Димкова в един хубав ден отворила беседа от Учителя и там намерила мисъл от Учителя, че ученикът не трябва да се съди със свои съученици. Това тя го приела като Божие откровение и след това на всеослушание бе заявила, че тя като последователка на Учителя Петър Дънов ще изпълни това, което той е казал. И така аз не бях даден под съд за неверни сведения. Така Лили Димкова в очите на всички се извиси като един изключителен ученик на Учителя с високи морални и етични качества. Да, г-жо Димкова, но това не е вярно, това е лъжа. Вие вероятно знаете, че по време на Школата на Учителя е имало най-малко десет последователи на Учителя, живеещи на Изгрева, които се съдеха в разстояние на десетки години въпреки неодобрението на Учителя. А вие проверихте при своите адвокати дали ще мога да бъде даден под съд и разбрахте, че не можете. Аз имам пълномощно от Борис Николов за издаване на опитностите му. А Вие

много добре знаете, че това, което е описано е вярно. И не случайно Петър Димков беше един от опонентите на Борис Николов, особено след тази грозна история. Аз очаквах, че ще ме дадете на съд и тогава щях да предам документите в моя защита и в защита на Борис и след решението на съда, който щеше да ме оправдае щях да ги предам на някой от популярните вестници за поредна сензация и непременно щях да искам да бъде сложено заглавието: „Петър Димков и тресавището“. Нали това е негова опитност с Учителя? И всички щяха да видят какво значи „Изгрев“ и какво значи „Тресавище“. А сега трябва да изчакам събитията. Но ще видя до кога.

А Вие се отказахте да ме дадете под съд. Много умно и много хитро. Освен това Вие минахте през всички последователи на Учителя и то от младото поколение, които не знаят историята с билкарския магазин и като кучета ги насъскахте срещу мен. Вие ги подбудихте. С едната ръка ги насъскахте срещу мен и те написаха писмо срещу мен, а с другата ръка им посочихте невидимата пътека за „Тресавището“, понеже само Вие я знаехте къде се намира тя. Нали опитността на Петър Димков с Учителя е за „Изгревът“ и „Тресавището“. Затова Лили Димкова, благодаря Ви много и целувам двете Ви ръце, че посочихте пътя на онези, които се подписаха под писмото и те паднаха в „Тресавището“. И оттам измъкване няма. И то в никакъв случай. А те с действително си отдавна бяха за „Тресавището“, но го нямаше още човека, който да им покаже невидимата пътека за него. *Вие се явихте и им го посочихте. Благодаря Ви! Ако някога ме запознаят с Вас, то аз ще Ви целуна и двете ръце и то пред свидетели в знак на това, че сте направили една велика услуга на всички. Покажете им пътя за „Тресавището“, но Вие не влезнахте. Моите поздравления за това. Също и за сполучливия направен от вас портрет на Учителя Дънов, който оценявам много, че е направен при извисяване на духа ви към по-високи измерения.*

6. В „Отвореното писмо“ се споменава, че „брат Димитър Грива трябваше да си отиде натъжен от този свят, огорчен от нелепиците писани за сестра му Катя Грива“. Дами и господа, вие плачете на чужди гробища, а не на гроба на Катя Грива. Какво знаете за Катя Грива? Някой от вас преди 30 години да е отишъл при нея и да е записал от нея изпълнението на песните от Учителя изпяти от Катя Грива? Някой да е записал нейните опитности? Някой да е заснел, когато тя показваше как трябва да се изпълняват упражненията на Паневритмията? Вие това не го направихте, защото нямате нищо общо с Школата на Учителя, макар че сте деца на последователи на Учителя. Освен това доколкото съм очевидец в последните месеци сестри се грижеха за Катя Грива, а не рождения ѝ брат. И когато тя си замина Димитър Грива нареди да я донесат в домът, където той живее и да я положат там, за да покаже колко много уважава сестра си. Но забележете, той я положи не в своя собствен дом, а в чужд дом, в който живееше, домът на втората му съпруга Мара Славова. Той не си скова нито барака на Изгрева, нито си построи дом, дори напусна втората си съпруга и отиде да живее на друго място под чужд покрив без да плаща наем. А Катя Грива сама си разказваше опитностите и те бяха записани чрез устата на нейните духовни сестри. Тя беше ученик на Школата, но пътят на всеки ученик минава по тясната пътека и от едната страна е „Изгревът“, а от другата страна минава „Тресавището“. Следващите поколения трябва да знаят този факт. В този IV том има една опитност разказана от Драга Михайлова под надслов „Кучето“. Това е вярно. И други я знаят тази опитност. Тя трябва да се изнесе, за да знаят хората, че има „Духовен Изгрев“, който се съгражда от Словото на Учителя Дънов, а има и „Тресавище“ за деянията на човеците.

7. Вие споменавате също за Димитър Грива. Какво знаете за него? Аз съм му бил изповедник. Вие плачете за него, че той бил унижен от мен. На времето пък и сега, когато някой умре по селата, когото никой от рода му не го обича, за да се отсрамят от съселяните намират жени „оплаквачки“, плащат им и те през цялото време жалостиво със сълзи на очи оплакват умрелия. Така са изкусни в занаята си, че като ги слуша човек, идва му да заплаче с три реда сълзи. Тук случаят е същият. А аз на Грива съм му издигнал паметник като съм му записал опитностите. А вие, които оплаквате Димитър Грива направете нещо в негово име. Той има подготвени партитури на Паневритмията за оркестър. Съберете се вие, десетте човека, които подписахте „Отвореното писмо“, съберете пари и наемете Държавния симфоничен оркестър да подготви и да изпълни Паневритмията - разработка от Димитър Грива. След това закупете зала България, направете покани и ни ги изпратете, за да дойдем да чуем този концерт. Платете да се заснеме на видеофилм и платете на онези, които ще направят студийен запис. Бръкнете си дълбоко в джоба, извадете пари и платете и направете нещо за името на Димитър Грива. Ако нямате пари продайте си леките коли и финансирайте онова, което ви предложих. Нали плачете над гроба на Димитър Грива? След това му съберете неговите разработки за хор, организирайте братски хор, научете песните му, закупете си салон, изнесете концерт и ни поканете. След това платете на студио, за да направи запис на неговите разработки. А ние ще си закупим касетките.

Дами и господа, направете това. Но вие няма да го направите в това съм сигурен, защото нямате нищо общо с Димитър Грива и с неговите въздействия.

И освен това трябва да си продадете собствени коли за чужда слава.

8. След като излезна том I на „Изгревът“ през 1993 г. бяха поместени в него спомените на Ангел Вълков. Йоанна Стратева ми се обаждат по телефона и протестираше пред мен, че аз съм поместил един израз, който е кощунство за всички последователи на Учителя. Отнася се за един пасаж публикуван на стр. 620 и аз ще го цитирам дословно: „Няколко човека бяхме около него. Един запита: „Кой е по-голям - Великият Учител или Исус Христос, който бе преди 2000 години?“ Отговори ни: „Исус Христос не беше още от Съвършените! А аз съм от Съвършените! Аз съм най-големия Светия на небето, но тук на земята съм взел последното място, за да свърша една малка работа за Бога, защото Бог работи с малките неща и величини на земята. Аз съм Бащата, а Христос преди 2000 години бе Синът. Днес Бащата е на Изгрева и Всемировия учител е тук“.

За този пасаж Йоанна Стратева ме обвиняваше, че съм я подвел, защото и тя участваше при финансирането на I том с една сума. Беше ми заявила, че ако е знаела, че това ще се публикува, нямало да финансира. А тя бе прочела предварително целия материал за публикация. След шест месеца аз й върнах цялата сума заедно с лихвите за шест месеца както се плаща от банката. Но тя под чуждо внушение се обяви срещу този пасаж. И дори днес ми съобщи, че се е подписала в „Отвореното писмо“ заради този пасаж. Но това никъде не е отбелязано в „Отвореното писмо“? А това, което съм изнесъл е Светая Светих, но то се отнася за учениците по Дух в Словото на Учителя.

На стр. 632-667 в том I е даден раздел „Космогония и Слово на Всемировия Учител“. На стр. 647 има заглавие „Исус Христос - Глава на Великото Бяло Братство“. А на стр. 654 има заглавие: „Всемировият Учител Беинса Дуно - Глава на Всемирното Велико Бяло Братство“. Там е описано всичко, но трябва да се прочете. Освен това в том II на „Изгревът“ от стр. 9 до стр. 44 е изнесен един материал от Светая Светих, в който много точно се казва кой е

Учителят Беинса Дуно и то въз основа на Неговите собственоръчно написани Скрижали на Духа. Така че там е написано всичко и написаното от мен се изнася за първи път не само в България, но и в света. Запомнете това!

Дами и господа, вие не сте чели нищо от тези томове на „Изгревът“ и не сте разбрали нищо. А защо? На вас ви липсва образование. Някои от вас са завършили средни музикални училища и ви липсва средното гимназиално образование, когато на всяка година се полагаше матура в гимназията, а на края на гимназиалния курс се полагаше накрая така наречената „руска матура“ за целия гимназиален курс. Някои от вас са завършили разни техникуми и също ви липсва гимназиалното образование. Музикантите са завършили Консерватория, но им липсва Университетското образование. Освен това никой от вас не познава историята на Братството и нямате представа от нищо, макар че много от вас са деца на последователи на Учителя. На вас също ви липсва Духовен ценз за Словото на Учителя. В I. том аз съм дал Космогонията. Вместо да благодарите, вие хулите. В том II. съм ви дал Скрижалите на Учителя Беинса Дуно. На стр. 39, том II има заглавие: „Всемировият Учител Беинса Дуно и Божествената Троица“. На стр. 41. са дадени дванадесетте Скрижали на Духа Беинса Дуно. На стр. 42. „Кой е Всемировият Учител?“ са дадени извадки от публикуваната книга на Учителя „Хио-Ели-мели Месаил“ и е отбелязано от къде са взети тези скрижали. Защо отхвърляте скрижалите на Учителя и Космогонията, която съм ви написал?

Прочетете и тогава ще видите, че това, което е написано е вярно. Преди 2000 години дойде Синът в лицето на Исус, а сега е дошъл Бащата в лицето на Всемировия Учител. А кой е Исус и как се казва Неговото име в Невидимия свят ще си го намерите в Словото на Учителя. Трябва да научите също какво означава Божествения Дух, какво означава Христовия Дух и какво означава Господния Дух. Това нещо е описано в том I и том II на „Изгревът“.

Следващите поколения няма да ви се смеят за проявено невежество, но ще ви обвинят, че сте отхвърлили книгите на „Изгревът“, където е поместено Истината за Духът Беинса Дуно. А това се изнася за първи път 50 години след замиването от този свят на Учителя Дънов (1944-1994 г.). И то от мен. Запомнете това!

9. В „Отворено писмо“, вие се опасявате, че „Братството определено се компрометира в очите на българската общественост и ние справедливо си задаваме въпроса: дали това не е една от целите на д-р Кръстев?“

Дами и господа, да се уточниме. Вие нямате нищо общо с Бялото Братство. Защото Духовно общество Бяло Братство се съгражда от Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно. И всички ония, които изповядват Неговото Слово, което е Слово на Бога в думи и дела съставляват Общение на Души, които изграждат Духовното общество Бяло Братство.

Подписалите се в „Отворено писмо“ със своите имена се подписаха също и се регистрираха там, където членуват всички църкви. Това не е по Учителя, а е работа на Черната Ложа. Вашите имена стоят под подписите за утвърждаване на устав. Това не е по Учителя, а срещу Него. Подписалите се също са сторонници за промяна Словото на Учителя и с действията си доказват това с отпечатване на няколко тома променено Слово. Това не е по Учителя. А срещу нещо!

Словото на Всемировия Учител Беинса Дуно е Слово на Бога. То съгражда Духовното общество Бяло Братство. А тези, които го прилагат чрез живота си са в него. А не го съграждат човешките и то ония съчинители от „Отворено писмо“.

В поредицата на „Изгревът“ е даден пътът на неговите последователи в Падение и Възход. Този път трябва да се познава, за да не се заблудят следващите поколения. И да го повторят по незнание. А иначе всеки сам е свободен да си избира пътя.

А пътят на ученика е даден в Словото на Учителя Дънов. Там ще го намерите, а чрез опитностите, които аз съм изнесъл ще видите, че този път е послан със страдания и мъчения, с мигове на Извисяване и мигове на Падение, с разрешаване задачите на ученика поел този път или със неговия провал. Това го има, защото са живи опитностите на последователите на Учителя. Всеки ще прочете и ще се определи кому да служи и на къде да върви: наляво или надясно, нагоре или надолу.

А вие с „Отворено писмо“ се определите вече кому служите.

Вие сте служители на Духът на Заблудението.

И такива трябва да има. Защо да ги няма, когато ги има. Нека ги има. Живейте вечно, заедно с вашия Господар - Духът на Заблудението.

26. МОЯТ ПЕРСОНАЛЕН ОТГОВОР НА ПОДПИСАЛИТЕ „ОТВОРЕНО ПИСМО“

Божанка Ганева. От две години тя възглави няколко лица на война срещу мене. Попречи и подведе синът на Пеню Ганев - Петър Ганев, който е неин съпруг и му внуши да не ми се даде онази тетрадка със спомените на Пеню Ганев, когото аз бях накарал да ги напише и чиято работа аз съм свършил. Тя попречи да се довърши онова, което съм работил с Пеню Ганев. Тя подведе Петър Ганев и го настрои срещу мен и в края на краищата го провали по всички линии. Тя е застъпник за редакция на Словото на Учителя и за промяна Словото на Учителя като смята, че има качества да прави това. Тя с Елена Николова организираха атака по всички линии срещу мен и се опитаха да настроят мнозина. Така те подведоха онези, които се подписаха и по този начин ги натикаха в „Тресавището“. Тя няма оправдание за нищо, защото всички обвинения повдигнати срещу мен в това писмо предварително тя и съпругът ѝ бяха информирани как стоят нещата и то лично от мен в дома на Пеню Ганев и в стаята, в която той обитаваше, докато бе жив.

Мария Майсторова. Какво общо има тя с Учителя и с Неговото Слово? Абсолютно нищо. Аз не я познавам. Но през 1994 г. тя издаде една книга - „Страници из духовната биография на българите“. Тук са включени материали от Словото на Учителя. Но тя на корицата изписа името си заедно с Димитър Грива като автори на тази книга. Това се казва плагиатство и кражба. Авторът е Учителят с Неговото Слово. За да направят своята книга взимат материал от Словото на Учителя, разделят го на различни глави и пред всяка глава слагат свой предговор. По този начин те присъствуват и като автори и като съставители. А това е кощунство спрямо Словото на Учителя. Да се разбива Словото Му на части, за да поставят пред тях свой личен текст. Това е недопустимо! И което е най-важното тя си позволява да променя Словото на Учителя. Пример: „Божието Обещание“ на стр. 14 е изцяло променено от тях. Другите текстове от Словото на Учителя, които са включили в книгата също са променени. И така явиха се хора, които крадат Словото на Учителя, поставят си имената за автори и накрая променят Словото Му. Поздравления!

А защо се е подписала под това „Отворено писмо“, когато тя едва ли е чела „Изгревът“? Само за това, за да се присъедини към онези, за да могат в последствие да ѝ определят място в някой Управителен съвет. А тя не знае, че

ако съществува някакво Бяло Братство, то не се управлява от човеци, а от Ду-хът Бейнса Дуно, което ще го намерите в Словото Му. А тя се опитва да го променя. Кому служи тя? Отговорете си сами.

Атанас Янчев. Той в момента се е обявил за лектор и изнася лекции в клубчето, където се събират последователите на Учителя Дънов. Може ли да има лектори в една Окултна Школа, когато там има Учител? Учителят Дънов е отворил Своята Школа от 1922-1944 г. През това време имаше само един Учител. Имаше само едно Слово на Всемировия Учител, което е Слово на Бога. Имаше една Школа и след Неговото заминаване се закри фи-зическата Школа, а остана Духовният Изгрев сътворено от Неговото Слово. Затова в Духовно общество Бяло Братство не се разрешава да има никакви лектори, никакви проповедници, никакви ръководители. В тази Школа има Слово на Учителя, има песни на Учителя, има методи, които Той е дал за работа. Онези, които работят срещу Учителя стават лек-тори, проповедници и ръководители. Те проповядват себе си, а не Словото на Учителя, стават ръководители да властвуват и да изкористяват общите сред-ства.

През 1994 г. бе организирано изнасяне на „Призванието“ на Учителя с публичен концерт-рецитал в театър „София“. Преди това бяха направени пос-тъпки от мен до Руския културен клуб, за да ни отпуснат тяхната зала на ул. „Шипка“. Аз бях занесъл и им оставих „Призванието“, както и публикувани ма-териали от Учителя за Мисията на Славянството и че според Учителя пътят на България е с Русия. Те останаха изненадани от всичко това и накрая ни раз-решиха да ползваме един от салоните им. Но понеже те събираха около 300 човека, а за нас такъв салон е малък, то предпочетох салона на театър „Со-фия“, който побира 500 души. След този концерт трябваше да изнесем кон-церт-рецитал за „Мисията на Славянството“ и трябваше да ползваме един от руските клубове, които с удоволствие ни бяха отпуснати. Но във вестник „Сто-лица“, брой 26 от 1.VII.1994 г. излезна на първа страница с големи букви след-ното заглавие „Руснаците ограбиха Дънов“, „БКП взела земите на Бялото Братство и ги дала на СССР за Посолство“. На стр. 6.бе написано: „Репреси-ите срещу Бялото Братство продължават. Разказва Атанас Янчев, дъновист, член на Върховния Братски съвет.“ След излизането на тази статия, която бе предназначено пусната според мен, ни се затвориха вратите. А изнесеното в статията във връзка с присвояването на земите изобщо не е вярно. Цялата ис-тория за разрушаване на Изгрева е дадена в томовете на „Изгревът“. С пуб-ликуването на тази статия от Атанас Янчев се спря и се разруши един мост за съдействие между Руския културен център и последователите на Учителя. Та-ка че подписа на Атанас Янчев в това писмо е нещо напълно закономерно.

Петър Ганев. Той е син на Пеню Ганев. Петър единствен от завършили-те Консерватория отдел цигулка след завършването ѝ бе приет на работа в Държавната филхармония - София, което изискваше професионални умения, за да бъде приет. Аз възлагах изключително много надежди на него, защото филхармонията бе една голяма Школа за всеки музикант по всички направле-ния. Когато накарах баща му - Пеню Ганев да напише опитностите си, той за-едно със семейството си се противопоставяше на това от страх да не би да попаднат тези материали в милицията и да бъде изключен от Консерватория-та. Пеню Ганев повярва на мен и не отстъпи на никого. Така аз и Пеню Ганев свършихме една огромна работа за ужас на цялото семейство. Всичко бе прибрано и в разстояние на 23 години тези материали се пазят на скришни места и никой не е пострадал от семейството му. Петър Ганев задържа и ук-ри тетрадката на баща си, която бе предназначена за мене, защото аз рабо-

тех с баща му. Това го направи под внушение на жена си Божанка. Доколкото го познавах преди това той не бе способен на такава постъпка. Но сега това е естествено за него. Предложих му няколко идеи за организиране на музикалния живот на Братството с музика на Учителя, но той отказа пак под влияние на жена си. Тогава аз реших сам да действам и това не е малко, което направих. Петър Ганев се яви на сцената на три мои концерти, които аз организирах и финансирах. Един път свири на мой инструмент - електрически орган, а на другите два акомпанираше на певица Симеон Симеонов на свой инструмент, но включен на моята озвучаваща уредба. Неговото явяване на сцената бе повече от сполучливо. Под чуждо влияние той не пожела да предаде тетрадката на баща си, а позволи на жена си Божанка да публикува част от неговите спомени на баща си и накрая се подписа под тях с името Божанка Ганева. Беше уведомен лично от мен как стои въпросът с Елена Андреева и за раздухвания около нея въпрос от Елена Николова. Той прие обяснението ми и разбра всичко. По-късно си промени решението си под влияние на чуждо вмешателство. Той се подписа под това „Отворено писмо“ като предварително знаеше, че това са лъжи, защото историята за Петър Димков съм я слушал и от баща му. А той като негов син трябва да я знае. Неговият подпис под това писмо е нещо закономерно. Защо? Той избърза и започна да прави разработки и хармонизация върху песните на Учителя. Има правила дадени от Учителя за това, но те не са публикувани досега, защото както той, така и другите не бяха работили с музикантите от Школата на Учителя и не знаят за нея почти нищо. *В част от тези разработки той допусна много съвременни прийоми и включването на дисонанси, които според съвременниците на Учителя не са в Духа на песните на Учителя.* Той започна да хармонизира някои песни на Учителя, направиха запис на Паневритмията с певица Симеон Симеонов и когато бе пусната една сутрин на поляната, за да може да се играе Паневритмия с нея, тогава възрастните духовни сестри и музиканти и главно Мария Златева уплашено го предупреди: „Какво си направил с Паневритмията? Това не е Паневритмия! Ти знаеш ли, че ще отговаряш за това?“ Същият ден той и жена му и една французойка катастрофираха със собствената си кола. Тя бе сплескана като хармоника, а те двамата като по чудо се спасиха. Французойката си отиде във Франция със счупена ключица. Добре че оживяха и тримата. Иначе щяха да се създадат много проблеми на всички. Ето в том IV на „Изгревът“ от Галилей Величков се предава един важен документ, по който се вижда колко секунди трябва да трае всяко едно упражнение от Паневритмията, което е дадено лично от Учителя. В публикуваната „Паневритмия“ през 1938 г. метрономните стойности не са точни, поради което Учителя ги е коригирал. Това Петър Ганев няма от къде да го знае. А той направи запис - Паневритмия със съвсем недопустими дисонанси в своята разработка със „Слънчеви лъчи“. И той като музикант отхвърли поредицата от томовете „Изгревът“, където за пръв път се дават толкова исторически данни за историята на песните и музиката на Учителя. Тези неща за пръв път се публикуват и той не ги знае, но и няма от къде да ги знае. Вместо да благодари, те се опитаха да забранят да се продава книгата „Изгревът“. Пътят му по-нататък е от ясен пояснен. Другите ще го проверят. А какъв младеж беше: красив, строен, засмян, излъчваше светлина и обаяние. И колко надежди от мен! Днес това е изчезнало. Остана само неговият подпис под „Отворено писмо“. Жалко, но факт!

Людмила Димитрова. Тя е служителка в Народната библиотека. Беше подготвила на пишеща машина към 10 въпроса, отнасящи се за биографични данни за учениците от Школата, които имаха някакво творчество. Пожела

среща с мен и тя бе осъществена в градинката пред Библиотеката. Аз получих въпросите и на една част от тях бе даден отговор в поредицата на „Изгревът“, том II и том III. При тази среща аз ѝ дадох три теми, които може да работи и да се реализира като специалист. Такива теми никой не може да даде, защото само аз бях запознат с този материал. Тогава тя ми благодари на думи, но на дело се подписа под „Отворено писмо“, като изобщо не е запозната с нищо, защото няма от къде да го знае. Но тя се подписа, за да угоди на другите, за да бъде включена в издателската колегия на „Братския живот“. А тя горката не знае, че в скоро време това описание ще спре да излиза, защото не може да има братски живот там, където се организира една лъжа и с „Отворено писмо“ се препраща навсякъде. Защото на самото издание има емблема с котвата. А историята на тази емблема е дадена за пръв път в „Изгревът“, том II, стр. 178. А тя с подписа си отхвърли „Изгревът“ и се подписа под една лъжа. А сега ще провери как действувa емблемата с котвата според окултните закони на Школата.

Величка Драганова. Това лице не познавам. Какво може тя да знае за историята на Бялото Братство и от къде може да го знае? Въпроси без отговор.

Елена Николова. Тя е всучка на Сава Калименов и дъщеря на Стефка Калименова, която също се е подписала под „Отворено писмо“. Тя още от самото начало се противопостави и се опита да ми попречи, когато започнах да работя със Сава Калименов. Но Сава Калименов ми повярва. И аз свърших работата му. Елена предизвика с нейните неразумни действия милицията и попречи на дядо си да си завърши работата. Значи враговете на Сава Калименов бяха домашните му. Аз знаех за къде тя е закачена, на коя верига и знаех също според окултния закон на Школата, че отначало кой където се качи, така остава закачен до края на живота си и се управлява от онези Сили, които са го завързали на своята верига. Понеже Сава Калименов бе ме помогнал да работя с нея, аз трябваше да изпълня обещанието си. Беше привлечена да направи корекцията на спомените на Елена Андреева. Тя се обяви против съдържанието им, защото бе вече закачена за онази верига и свързана с онези Сили, които работеха срещу Школата на Учителя. Тя върна материала. Аз ѝ дадох да прочете завещанието на Елена Андреева, че никой няма право да публикува нейните материали освен мене, а тя след един месец издаде едни материали в сп. „Житно зърно“, бр. I, 1993 г. преди да излезе книгата „Изгревът“, том I, като ми пусна едно писмо в пощенската кутия с цел да ми попречи на издаването на книгата. Аз знаех кому тя служи, но исках да я откача от онази верига заради Сава Калименов. Съдействувах ѝ и ѝ предадох да публикува оригинални текстове чрез издателство „Братство“, което тя ръководеше. Това никой не би го направил. А аз можех да си ги издам сам. Но исках да я включа в една друга орбита, където да може да се реализира като работи за Учителя и за Неговото Слово. Тя издаде „Молитви и формули“, „Призвание към народа ми“, „Вечния завет на духа“. Тези издания излизаха по едно и също време с концертите, които аз организирах и финансирах по музика и Слово на Учителя. Моят план беше да се действувa в много направления и чрез него трябваше да се реализират мечтите на десетки хора за изява. Те се реализираха. Елена издаде две томчета на Учителя с коригирано и редактирано Слово на Учителя. Аз нееднократно я предупредих, че това е измяна към Словото на Учителя. Тя заяви, че можела сама да взема решения. Тя не може да взема решения, защото първо е жена и второ тя не е упълномощена от никого, особено от онези, които съхраняваха Словото на Учителя. А те имаха обет към Бога и към Учителя. А тя не може да го знае какъв е той. Тя беше една от

тези, които нарочно не се явиха в дома на Йотка Иванова Младенова в София, когато трябваше да се представят оригинали, за да се види, че Словото на Учителя се променя умишлено и целенасочено. По-късно чрез мен ѝ бяха предадени две годишнини от оригинално Слово на Учителя - от Общия окултен клас. Чрез тях тя има възможност да се запознае с методите на Лалка Кръстева, която бе унищожила цели пасажки от Словото на Учителя и бе си правила своеволни допълнения. Минаха цели две години и тя трябваше да издаде четири томчета. Но не издаде, защото бе свързана с онези, които искаха да редактират и променят Словото на Учителя. Накрая издаде две малки книжки с по три лекции, като по този начин бе издадено за пръв път оригиналното Слово на Учителя. Значи може да работи, има качества и е способна. Но беше вече завързана за други Сили и те не ѝ позволиха да издаде тези четири томчета. И едва ли ще ги издаде. Особено след като се подписа под това „Отворено писмо“, като знаеше предварително, че това са скроени лъжи, защото тя организира и раздуха цялата кампания срещу мен, за да бъде отстранен. Това не би го направил никой. Аз ѝ бях дал оригинали да работи без никакво вмешателство от моя страна при едно единствено условие, да се отпечати оригинала. За мен тя си остана там, където се бе закачила отначало. Този път е проверен и ясен. Другите ще го проверят също. И ще го имат за поучение.

Йоанна Стратева. Йоанна Стратева е цигуларка, завършила Консерваторията и има един голям талант, който можеше да разработи още повече, но се отклонява с второстепенни неща, които ѝ отнемат време, сили и енергия. Обича да се занимава с ръководство, влиза в различни Братски съвети и взема дейно участие при решаване на много належащи въпроси. Но което е най-интересното във всички решения, в които е вземала участие не са по Учението на Учителя. Предупреждавах я да се махне от там и да се занимава само с Музиката на Учителя и да бъде концертираш цигулар в страната и чужбина с музиката на Учителя. Дори ѝ съдействах досега. Според Галилей Величков - цигуларят на Младешкия окултен клас, Йоанна Стратева е най-голямото музикално дарование като изпълнител на цигулка на песните на Учителя, като се почне от времето на Школата на Учителя, та до днешни дни. Нейният музикален тон, който изтегля и излъчва с лъка си от цигулката е необикновен. За някои той е малко сантиментален. Но за мен не е така. Особено, когато е отпочинала, когато влезне в Духа на песните на Учителя тя дава изключително изпълнение и чрез нейният музикален тон слушателят може да усети как музиката на Учителя слиза от Висините. Много музиканти не знаят, че тонът, който извлича един музикант чрез цигулката си, не зависи от неговата цигулка, нито от струните, нито от лъка, а от неговия етерен двойник. Това е знание от Учителя. Колкото е по-обработен етерния двойник, толкова по-дълга еволюция е изграждала този етерен двойник у човека. Така че музикалният тон от цигулката на Йоанна има своя предистория. Тя ми помогна със средства при отпечатването на I. том на „Изгревът“, които аз ѝ върнах след шест месеца, както и полагаемата се лихва от банката. Тя ми помогна при разпространението на I., II. и III. том. Според нея тя се е подписала под това „Отворено писмо“ само поради едно изречение, за което говорихме вече, че се намира в „Изгревът“, том I., стр. 620 отгоре от 13-20 ред. А обяснението е дадено в Космогонията на Учителя от стр. 632-667, както и в „Изгревът“, том II от стр. 8 до 101.

Но никъде не е отбелязано, че тя се подписва заради тези изречения. Така, че тя си поема своята отговорност в случая.

Иван Георгиев Цветинов. Иван Цветинов е завършил Духовната семинария и трябваше да се запопи. Беше в групата на Крум Въжаров около 70-те години. По-късно той стана свещеник в провинцията в гр. Мелник и изнасяше своите църковни служби в една хубава провинциална църква. След известно време напусна, премина през бурни етапи в личния си живот както всички членове от групата на Крум Въжаров. И той вместо да си стои там в църквата и да работи в това поле и в тази верига от души, за които е закачен, напуска и отива там, където не му е мястото. Той не знае съветът на Учителя към онези свещеници, които са искали да напуснат църквата и да дойдат в Братството. Учителят не им е позволявал. Наредил им да останат там, защото църквата има свой аргентор от души, свое поле и там е трябвало да работят с тях като им поднасят идеи от Словото на Учителя. И моят съвет към Иван или Иванушка е, да се върне колкото може по-бързо в църквата, да облече расо и да служи в църковен храм, защото той е закачен за там и за попските духове и отървяване от тях няма. Чак тогава живота му ще се осмисли накрая, ще има заплата и ще изхранва семейството си както му е редът. Едва ли е чел той томовете на „Изгревът“, но защо ли се подписа, когато той няма нищо общо с тези хора, с които се е подписал. Те му са опоненти и врагове. Ето аз сега му давам приятелски съвет и бях му го дал лично преди двадесет години, но той не се възползва от него. А той сега се подписва под неща, за които много добре знае, че не са верни. Откъде ги знае ли? Той по ум превишава подписалите се всички вкупом заедно. Но онези, които го преследват са пазителите на църковния аргентор и те рано или късно ще го върнат при себе си. Затова Иванушка връщай се докато е време. Там ти е мястото, в църквата, а не тук под това „Отворено писмо“. Досега владика и митрополит щеше да станеш ако бе останал в църквата. А сега какво си? Посписвач на чужди „Отворени писма“. Жалко.

Аз ти давам такъв хубав съвет. Друг никой няма да ти го даде. А това е знание от Учителя Дънов. То е проверено от живота на няколко поколения свещеници, които са контактували с Учителя и чийто опитности трябва да излезнат под печат. Те точно разрешават такива проблеми като твоя, защото те са питали Учителя, Той им е дал съвет, някои са го изпълнили, а някои не. Онези, които го бе изпълнил стана на времето митрополит на София от 1922-1945 г. А след това стана екзарх на България от 1945-1948 г. А това е митрополит Стефан Софийски.

А какво е отношението на митрополит Стефан към Учителя и на Учителя към него може да се види в спомените на Нестор Илиев под N 4 и N 5. А накрая на живота си бившият екзарх Стефан I вече чете беседите на Учителя Дънов. Един изключителен хубав пример. И поучителен.

Ако беше ме послушал преди двадесет години и беше останал в църквата щеше сега да бъдеш митрополит. Така че ти днес се обяви срещу томовете на „Изгревът“, а там имаше опитности на учениците и знанието на Учителя, което е предназначено за такива като тебе, които са си объркали пътя като са хванали друг погрешен път.

Искаш да се подписваш. Много хубаво. Стани отново поп и кръщавай децата по християнския църковен обряд и се подписвай под кръщелните им свидетелства, които ще им издаваш. Венчавай младоженците в църквата и се подписвай под брачните им свидетелства. Изповядвай пасомите си и с твоите окултни познания и познанията ти по астрология ще им бъдеш полезен при решаването на личните им проблеми. Ще бъдеш свещеник под расо, който има окултни познания по много неща и спокойно можеш да реализираш някой идеи от Словото на Учителя. А ти какво направи? Отклони се и пое по друг

път. А сега се подписваш срещу мен под писмо, което друг е съчинил. На времето българите казваха за някого така: „Този е разпасал се поп“. За други казваха: „Този е разпопен поп“. На селяните си даваха съвет: „Вържи попа да ти е мирно селото“.

Сега Иванушка ти от кои си? А твоят подпис под това „Отворено писмо“ те определи към кои спадаш.

Стефка Калименова. Тя е дъщеря на Сава Калименов. Тя също се противопостави, когато работих с баща ѝ. Аз бях този, който ѝ даде подтик да излезне на сцената и да изпълни песни на Учителя, защото според Галилей Величков тя беше едно рядко дарование. Тя беше разгневена, че съм изнесъл „кирливите ризи“ на някои хора, включително и на баща ѝ. Това се отнасяше за Мория и за „Агни Йога“ и историята за издаването на тази книга от Сава Калименов. Случаят е описан подробно и той трябва да се знае. Трябва да се знае също, че Сава Калименов призна грешката си накрая и се опита да се коригира. Ако не се изнесе тази грешка, следващите поколения българи няма да знаят какво е становището на Учителя за Мория. Предоставям на Стефка Калименова да публикува писмото на Амалия Вайланд до баща ѝ, където тя предава думите на Учителя, които е чула лично с ушите си от него за Мория. По този начин ще направи една голяма добрина както на баща си, така и на останалото поколение българи. Най-ценните неща от архива на Олга Славчева бяха задържани от Сава Калименов. Те са описани. Стефка Калименова не пожела да ги предаде. Нека да ги издаде със собствени средства и да се реализира труда на Олга Славчева. Ето, по този начин ще изпере „кирливите ризи“ на баща си, които са останали от едно време. Тя има да пере още „кирливи ризи“ и то тези на дъщеря си. А за това, че се подписа под това писмо като знаеше предварително, че това не е вярно, то тази „кирлива риза“ никога не ще може да я изпере. Пожелавам ѝ дълъг живот, за да може да види как окултните закони действуват в Школата на Учителя и как те карат всеки да си пере сам „кирливите ризи“. И дано ме послуша да се запишат с нейно изпълнение песните на Учителя. Това е моя идея, тя да си направи студийен запис на песните на Учителя. Но когато го направи тя ще знае, че това не е нейна идея, а моя идея, дошла от човека срещу когото тя се подписва без да има основание за това. Чак тогава ще провери как действуват закона на саможертвата в Школата на Учителя. А преди това ще провери как действуват и други закони в Школата на Учителя. В това съм сигурен. Но дано има дълъг живот като баща си, за да дочака проверката им.

27. ВЪПРОСИ, КОИТО ЧАКАТ ОТГОВОР

Дами и господа от „Отворено писмо“,

Всички сме убедени, че вие пишете отлични писма, затова аз искам да задам въпросът:

Защо вие не напишете Отворено писмо срещу онези:

1. Които вкараха последователите на Учителя в партиен клуб и в трафопост, където впоследствие се откри кръчма? Намерете и посочете лицата.

2. Които решиха да съставят устав, за да могат да се регистрират там, където членуват всички църкви и се събираха нееднократно като по този начин работят срещу Словото на Учителя, което е срещу устави, организации и регистрации.

Такъв устав бе узаконен при Дирекцията на Вероизповеданията със заповед КВ-15 от 06.12.1995 г.

Избраха си Управителен съвет и го узакониха също при Дирекцията на

Вероизповеданията с писмо 18 от 18.01.1994 г. А в тази Дирекцията членуват и влизат всички църкви. А Словото на Учителя Дънов не е религия и Школата Му не е църква. Това е становище на Учителя и го има публикувано още по времето на Учителя в неговите беседи.

Този акт на регистрации с устава и членуването там, където са всички църкви, е насочен срещу Учението Му. Неговото становище по този въпрос е разгледано в „Изгревът“, том III, стр. 332-343 и там са приложени доказателствата на Учителя Дънов. Търси се ученикът, който да изпълни волята на Учителя Дънов.

3. Които днес също горят братския десятък даден в името на Господа, както това направиха на времето бащите им, които горяха милионите и не ги дадоха на бедните от Братството. Непрекъснато събират на съвещание ръководителите на Братствата, за да гласуват устави и регистрации и накрая им плащат пътни пари, събрани от десятъка за Господа предназначен за печатане Словото на Учителя. А оригиналното Слово не се печати поради липса на пари.

4. Които променят Словото и изопачават Словото на Учителя и го отпечатват, като случаите са отбелязани в томове на „Изгревът“.

5. Които не изпълниха общото решение и волята на ръководителите на Братствата в България, които с подписите си узакониха, че трябва да се издава Словото на Учителя без никакви изменения. Имената ги знаете.

6. Които укриха заснетите снимки от Васко Искренов за Паневритмията, за да не може да се издаде оригиналният текст на Паневритмията съставена от Елена Андреева, Мария Тодорова и Ярмила Менцлова. Онзи, който ги държи вие знаете името му. Той бе посочен лично от мен.

7. Които държат оригиналната тетрадка-тефтер от времето на Учителя за песните на Учителя, както и двете папки с оригинални текстове с песни на Учителя и не ги предоставят, за да се издаде едно пълно издание на песни на Учителя. Онзи, който ги държи - името му го знаете от мен.

8. Които прибраха архива на Лиляна Табакова, както и музикалния архив без да знаят и без да могат да разберат кои са останалите песни от Учителя, които трябва да се издадат, за да се оформи цялостното музикално творчество на Учителя.

9. Които издадоха томчето „Към обетованата земя“ от фирма Алфа-Дар, където Словото на Учителя е преднамерено редактирано и при което са поставили един предговор от тях, от издателството, което е грубо нарушение на правилата, че при издаване Словото на Учителя не трябва да има никакви предговори.

10. Които създадоха лектория с лектори и проповедници и които заангажираха последователите на Учителя и ги отклоняват от Школата на Учителя. В Школата на Бялото Братство има само един Учител - Беинса Дуно, дадено е Неговото Слово, което е Слово на Бога и има само един Бог. Няма никакви лектори и проповедници, такива в Школата на Бялото Братство не съществуват. Другото е отклонение от Духовната Школа на Учителя.

11. Които прилъгват разни чужденци в името на идеите на Учителя, за да получават пари във валута и с това опорочават Учението на Учителя. В Словото на Учителя това е строго забранено. Дори той казва: „Ако искате да разрушите едно Духовно общество, внесете в него чужди пари.“ Точно това сега става. А окултният закон от Словото на Учителя ще го проверят всички, как действувa много скоро и още по-строго!

12. Които донесоха от чужбина и от Европа износените дрехи на европейците и ги раздават там, където се събират съмишленици на Учителя. Учи-

телят в Словото Си нееднократно е подчертавал, че на ученика не му е позволено да износва старите си дрехи и обувца, защото чрез тях се свързва с предишните етапи, през които е минал и чрез тях се връща назад. Старите дрехи държат понякога с невидимите си нишки етерния двойник на човека. Защо да се свързват с европейката карма чрез старите им дрехи. Малко ли си е нашата карма? Защо ви са износени дрехи от чужди хора?

13. Които при пътуването си в чужбина и изнасяне концерти по музика на Учителя получават хонорари за това, макар че някои от тях са внесени в Братската каса, когато Учителят казва: „Не разрешавам с моята музика да печелите и търгувате“. И с това стават зависими от чужденци и да се отплатят след това застъпват техни позиции.

14. Които докараха французи и им продадоха Първородството си за паница леща и ги качиха в зала България, за да чуят накрая, че те изпълниха „чужди по Дух хармонизации на песните на Учителя“. А това българите трябваше да направят сами и да изпълнят завета на Учителя отбелязан в „Изгревът“, том III на стр. 382. А какъв бе посоченият им път ще прочетат в „Изгревът“, том I., стр. 303-304.

15. Които, за да се реваншират от гостуването на михайловистите през лятото на 1994 г. за поднесените им там подаръци извадиха от десетъка на последователите на Учителя, който е предназначен за печатане Словото на Учителя и отпуснаха 12 000 лв. за купуване подаръци на французите, защото изпяхи „чужди по Дух хармонизации“ в зала България. Това не е ли нов начин да се горят пари? Тази сума се равнява на 4-5 средни пенсии на възрастните последователи на Учителя. И чудно ли е след това защо не се издават беседи на Учителя поради липса на пари?

16. Които отклоняват паричните средства за издаването на непечатаното Слово на Учителя по различни направления без някой да може да каже къде те отиват.

17. Срещу ония, които съставят управителни съвети, за да контролират и направляват средствата по начин, който е противен на методите на Учителя. Учителят е срещу управителните и братски съвети. Това го има в Словото Му и то е отпечатано по Негово време. О там започва винаги началото на йерархията. Такова нещо не съществува в Школата на Учителя. Това е описано в томове на „Изгревът“ и там са цитирани и думите на Учителя отпечатани в беседите му до 1950 г.

18. Които съставиха и изнесоха моделни разработки на песни на Учителя, които са чужди по Дух на песните на Учителя и разпространявайки ги в България допринасят за най-голямото зло. Чрез внесените песни, чрез този чужд Дух на Школата се внася разединението и несъгласието на последователите на Учителя Дънов.

19. Които се явиха като пророци и заявяват на всеослушание, че Учителят говори чрез тях и записаха тези свои слова на касетки и ги разпространяват из България, като цитират, че Словото на Бога непрекъснато тече от свояят първоизточник и че това, което е казал Учителят Дънов е вече отминало време, а което те казват е истинското настояще. А те не знаят, че Бог чрез нечисти проводници не се проявява, каквито са те.

20. Които отпечатаха едно пиратско издание в синя подвързия и отгоре бе написано името Бейнса Дуно с бели букви, а заглавието е „Частни уроци дадени от Учителя след Неговото заминаване в отвъдния свят от 1951-1966 г. гр. София, изд. 1994 г. Не е отбелязано никъде кой е съставителя, кой е издателят и чий е този материал. А лицето, което е издало тази книга е познато на всички и той е финансирал това издание. Всички мълчат и никой не му каз-

ва нищо. Защо? Защото имат един и същ Господар, който ги управлява.

Историята е следната. В разстояние на 30 години на машинописен текст кръжат тези материали, които са съставени от Милка Периклиева. Това са сеанси на медиомична основа, където се е събирала една група нейни привърженици и са си записвали ту в дома на Милка Периклиева, ту в дома на нейния приятел Димитър Костов, ту в градината и на различни места на Изгрева.

Въпросът за медиомичните прояви в Школата на Учителя, за спиритическите сеанси и мнението на Учителя по този въпрос е разгледано в четирите тома на „Изгревът“, „Защо се случва всичко това след заминаването на Учителя?

Онзи, който работеше по времето на Школата срещу Учителя, а това бе Духът на Заблудението или Духът на Антихриста, продължи да работи и след заминаването на Учителя. Той намери свои преданни слуги, които работиха срещу Словото на Учителя. Едни облечени в държавна власт го горяха. Други, облечени като последователи на Учителя го променяха, трети изкочиха и заявиха, че Учителят продължава да дава Словото си чрез тях. А това е една голяма, голяма лъжа.

Освен това, Милка Периклиева беше от групата на Любомир Лулчев, така наречените „Упанишади“ и това обяснява всичко, защото според Учителя Лулчев бе от Черната Ложа. За да потвърдим това и че изнесеното е вярно и истинно, ще ви поднесем цитат от Словото на Учителя „Беседи, обяснения и упътвания“ на Учителя от 1921 г., стр. 115-116.

Беседи, обяснения и упътвания на Учителя от 1921 г. (стр. 115-116)

„Да се не лъжем, Бог чрез нечисти средства, чрез нечисти канали, не може да прати Своего благословение. Ако един проповедник ви каже, че чрез него Бог изпраща благодатта си, не се лъжете: Бог всякога избира чисти средства. Когато Бог трябваше да изпрати Словото Си, Той изпрати Сина Си и чрез Него изпрати благодатта си. Някой ще намерят да кажат, че не само чрез Христа, но и чрез тях може да дойде благодатта. Лъжат те, не се лъжете вие. Тъй седи Истината! Ако каже някой, че чрез него може да говори Бог, лъже се. Не може чрез тебе да говори Бог! Ти чувстваш ли твоето положение като онова на Сина? Ако не чувствуваш не може чрез тебе да говори. Ти чувствуваш ли, че като те тури Господ във всички страдания, че можеш да се жертвуваш и да кажеш: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Ако чувствуваш това, Господ може да говори чрез тебе, ако не чувствуваш - не може. Но да изпрати Бог чистата, святата Любов чрез тебе, това не може. Тя не може да се прекара в малки, нечисти канали. Следователно законът е верен, че всякога новото в една канализация минава през най-светящи, най-чисти тръби. Бог, когато прави нещата нови, изпраща най-хубавото, затова ние трябва да бъдем чисти и святи. Не се плашете от чистота и святост!

„И чух глас голям от Небето, Който казваше: „Ето скинията Божия с човеците, и ще се засели с тях и те ще бъдат люде Негови и сам Бог ще бъде с тях, темен Бог.“

Ето мнението на Учителя по този проблем. Димитър Костов се върна от Франция след едно дълго отсъствие от няколко десетилетия и с пенсията си, която получава от там във валута издаде тези спиритически сеанси на Милка Периклиева, в които и той е взимал участие. Разпространява ги безплатно от името на Братството, на което той е служител. А кое е това Братство? Милка Периклиева бе в групата на „Упанишадите“ на Любомир Лулчев, бе негова

последователка и привърженица. А Димитър Костов бе неин познат и заедно според оригиналите са записвани тези медиумични сеанси, според които уж-ким Учителят Дънов им е говорил. А това не може да стане, защото Бог чрез нечисти канали не може да се проявява. А Словото на Учителя е Слово на Бога. Така че това, което е отпечатано в тази книжка от Димитър Костов, не е от Учителя Дънов - Беинса Дуно и това е една чиста лъжа, за да могат да се заблудят онези поколения, които идват, за да станат последователи на Учението на Учителя и по този начин да бъдат отклонени в различни посоки. Ето защо ние публикувахме мнението на Учителя по този въпрос.

Освен това ние бяхме свидетели как Милка Периклиева за това, че не изпълни поставената задача от Учителя за въвеждането на Паневритмията в българските училища трябваше да плаща според окултните закони на Школата. Тя беше вързана от болестта Паркинсон 8 години на легло и с големи мъки рождения ѝ брат Александър Периклиев намираще срещу голямо заплащане някоя жена да се грижи за нея. А разсъдък ѝ бе запазен и можеше да се чуят от нея много изповеди. И те бяха чути и записани. Те са изнесени в „Изгревът“, том I, стр. 494-507.

Другото нарушение на Милка Периклиева се състои в тези спиритически сеанси, които тя разпространи и по този начин застана на страната на онези, които искат да подменят Словото на Всемирния Учител Беинса Дуно с писаници на спиритисти и на тяхните сеанси, където нисши духове ги заблуждават, за да изпълнят волята на тяхния Велик Господар - Духът на Заблуждението. Те стават проводници на онези Сили, които работят срещу Словото на Учителя Дънов и Школата Му. Фактите са налице както и публикацията на тази книжка от Димитър Костов.

Дами и господа от „Отворено писмо“, вие защо не напишете писмо срещу Димитър Костов заради тази книга, която е отпечатана и я разпространява безплатно? Това не можете да го направите, защото вие, заедно с него сте закачени за същата верига. И Господар на тази верига е онзи, който беше господар на „Упанишадите“ и на Любомир Лулчев. Името на този Господар ако не го знаете трябва да си прочетете добре в представения Ви цитат от Учителя. Защото Господаря Ви работи срещу Словото на Учителя - Беинса Дуно.

21. Които след идването на Михайловистите-французи от 9.VII-16.VII. 1995 г. ги заобиколиха и започнаха да просят от тях пари като някои просяха. И французите се чудеха къде се намират, защото все пак между тях има хора, които бяха дошли да видят с очите си местата, където е бил живял Учителят Дънов. Те искаха да видят и срещнат последователи на Учителя. А срещнаха хора, които просят. Вие ги знаете тези лица. Напишете им „Отворено писмо“.

22. Които заблуждават чужденците, които идват в България, че чрез техните пари може да се осъществи братски живот, в неговите разновидности, така както си го представят онези, които просят пари. А това няма нищо общо с Учението на Учителя. Това го има дадено в Неговото Слово. С такива пари не може да се направи нищо. И да се купи нещо с тях, то се разрушава. И разрушава и онези, които са се възползвали от тези пари. Според Учителя Дънов „Само онова нещо има благословение, когато е реализирано с пари, които са спечелени със собствен и честен труд, отделени са и са определени в името на една Идея от Словото на Учителя и се дават да се реализира един закон от Словото на Учителя, в Името на Бога“. Това е пътят. Друг няма за Бялото Братство. Има и друг, но той е лично ваш - с просията!

Веднъж при Учителя идва една старица и Му казва: „Господин Дънов,

аз знам къде има закопано имане с много злато. Искам да Ви го кажа, та да го изкопаете и да свършите някоя работа за Бога." Учителят я изгледал строго и казал: „На нас не ни трябват такива пари. На нас изобщо не ни трябват пари. На нас ни трябват готови души, които да дойдат да слушат Словото на Бога и след това да Го приложат чрез живота си. Като направят това, то чрез тях ще дойдат условията, за да приложат онова, на което са се посветили в името на един Висок идеал. Затова на нас пари не ни трябват, а ни трябват готови души, които да работят за Бога. Дойдат ли те, ще се отворят и условията им за работа. А такива пари като твоите не носят благословение, а носят проклятието на онези, които са ги закопали и които ги пазят отгоре досега“.

Ето ви два закона от Учителя. Проверявайте ги и се учете!

23. Които заблуждават последователите на Учителя Дънов, че Учение-то Му ще дойде от чужбина и то ще бъде прието първо от чужденците, а след това от българите.

А случаят е следният: Веднъж Учителят казал: „От вас българите няма да приемат Учението Ми. ще го приемат от вън, от чужденците“.

Една сестра възкликнала: „Как така, Учителю? Нали Вие говорите на български език, как чужденците ще Ви разберат. А пък българите как ще разберат чуждите езици?“

Учителят продължил: „Българите могат да приемат Учението от вас само ако сте образци. Понеже тук между вас няма такъв образец на Високия идеал, то не могат да го приемат. Затова те ще го приемат от чужденците. От тях ще чуят и те ще оценят чрез тях Учението“.

А друга сестра запитала: „Ами, Учителю, ние за какво сме тук на Изгрева?“ „Вие ще си гледате да свършите онази работа, за която сте дошли. А тя е да приемете Словото на Бога на български език, да предадете Песните Ми и Паневритмията за онези, които ще дойдат след вас.“

Ето как стоят нещата. Сегашните последователи на Учителя Дънов имат да довършат недовършената работа на учениците от Школата на Учителя. А това е да се напечатат неиздадените беседи на Учителя в своя оригинал. Това е единствената им задача. Друга нямат в тази епоха.

А другото, което те се напъват да правят не е за тях и не е за тази епоха. То е за друга епоха и за готовите души, които ще дойдат, за да приемат Словото на Всемировия Учител Бейнса Дуно и го приложат чрез живота си на земята. Това ще бъде тяхното време. И те затова са дошли!

28. ЗАЩО НЕ СЕ ПЕЧАТАТ НЕИЗДАДЕНИТЕ БЕСЕДИ НА УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

Въпросът за издаването Словото на Учителя Дънов подробно е разгледано в тези четири тома на „Изгревът“. Издаването на беседите има своя история по времето на Школата на Учителя и са минали през няколко етапа, които са описани. Те трябва да се проучат добре, защото в тях има методи дадени от Учителя, в които се посочва пътя как и по какъв начин да се издават беседите Му. След 1989 г., след новите условия, които настанаха и се разреши свободен печат, този проблем трябваше да се раздвижи и да се започне отпечатването им. Но се явиха хора, които нямаха никаква представа за този голям проблем, който е толкова труден за разрешаване колкото и лесен за реализиране. Никой досега не знаеше как стои този въпрос, защото не беше осъществена приемствеността на поколенията. Изкочиха хора изведнъж, хора които бяха незапознати с много неща, но много амбициозни, за да се про-

явят в дадена посока. Тези лица ще ги намерите в подписите под „Отворено писмо“.

Аз бях този, който от самото начало се застъпвам да се отпечати Словото на Учителя така, както е дадено от Него без никакви промени. Всичко е разбираемо и там където е изпусната някаква дума, някой член, съюз и пр. може да се вмъкне, като се загради в скоба и по този начин се показва, че това се прави за изяснение на израза, но не се прави за промяна на мисълта и на изречението. Такъв опит бе направен с публикуването на „Запалена свещ“ от Общия Окултен клас, XXVI година - 1936-37 г., но бяха издадени само шест лекции от издателство „Бяло Братство“. Опитът е сполучлив и така трябва да се издават. Но те не се издават. А защо?

Защото има Сили, които воюват срещу Словото на Учителя, което е Слово на Бога и искат да Го променят. Това е Слово на Бога, дадено от Учителя Дънов и то не може да се променя. То е свещено и неприкосновено!

Тези Сили намериха свои проводници и чрез тези лица в разстояние на пет години издадоха някои непечатани беседи като своеволно променяха цели изречения и пасажки. По този начин те посегнаха върху Словото на Бога. И което е най-важно, никой не ги осъжда и никой не им се противопоставя.

За доказателство за изопачаване и променяне Словото на Учителя бяха дадени от мен различни примери и доказателства, но никой не иска да се вслушва в тях. Но се явиха неколцина верни по Дух на Словото на Учителя и те изнесоха този въпрос пред едно събрание на ръководителите на Братствата в България. Те колективно взеха решение да се издава Словото на Учителя в неговия оригинал, като подкрепиха с подписите си това тяхно решение. Това трябваше да бъде задължително за издаване на беседите на Учителя, така както трябваше да се осъществи. Но досега не е направено. Изнасят се различни причини и се явиха различни тълкуватели на Словото на Учителя, които изнасят, че говорът на Учителя е едно нещо, а литературната форма на изразяване на една мисъл е нещо различно и че имало граматически правила, че има синтаксис и още много, много такива неща. Но те не знаят, че първо е Словото на Бога, че първо е мисълта на Бога, а след това е човешката мисъл и човешката реч и накрая идва граматиката. А българската граматика бе създадена преди 150 години, като дори един от първите ученици на Учителя - д-р Миркович е създател на една от първите български граматики. А българският говор и български език води началото си от хилядолетия и той не се е подчинявал на граматически правила, а на окултни закони, които са го владеели.

Гнеди две години чрез мен и посредством мен като свързващ различни поколения беше предадено на две лица към издателство „Бяло Братство“ по две годишнини от непечатаните беседи, които правят осем томчета за издаване. Досега не е издадено нито едно томче. Те не искат да печатат, понеже има противодействие от онези, които искат да променят Словото на Учителя, като се опитват да създават редакторски комисии, за да променят Словото на Учителя. Това са Сили, които работят срещу Учителя. Един пример: Ако някой се опита да промени дори една дума на някой писател в неговите произведения, той ще го даде под съд и ще го осъди съгласно закона за авторските права. А тук за Словото на Всемировия Учител важи стократно повече този окултен закон за неприкосновеността на Словото на Учителя. Ето, това е проблемът - за Учителя или срещу Учителя.

В разстояние на няколко години последователите на Учителя Дънов отделят своя десятък, който е определен изцяло за печатане на Неговото Слово. Тези пари се отклоняват по различен начин. Досега най-малко четири пъ-

ти са викани ръководителите на Братствата в София и са им плащали пътните разноски за узаконяване на устав. А Учителят е срещу уставите. Това го има в Словото Му. Дори е отпечатано в „Изгревът“, том I, стр. 102. Така отново се горят пари, като ги оформят с протоколи и подписи вместо с тези пари да се издадат досега две томчета от непечатаното Слово на Учителя в своя оригинал. Досега няколко пъти се събират разширени състави от ръководители и заинтересовани лица за разрешаване на някои проблеми по книгоиздаването на издателство „Бяло Братство“. Отново се харчат пари за пътни, а с тези пари можеше да се издаде още едно томче. Те не могат да разрешат нито един проблем, защото не са запознати с него. А той е описан в томовете на „Изгревът“. И което е най-интересното - такъв проблем не съществува, защото трябва да се печати с онези пари, които сега ги горят по нов начин. Проблемът съществува, за да могат да бъдат спряни от Небето понеже те нарушават Окултните закони, които са залегнали в Словото на Учителя.

От една страна горят десятка на последователите на Учителя за заплащане на пътни, за безсмислени съвещания, а от друга страна искат да променят Словото. Какъв е извода? От 1990 г. до 1995 г. са събирани средства за издаване Словото на Учителя. Досега не е издадено нито едно томче от непечатаните беседи в неговия оригинал! Това е положението. Пълен провал за онези, които чакат да станат новите апостоли със Словото на Учителя и пълен успех за онези, които противодействуват на това. Поздравления и за едните и за другите!

Ето защо след като беше отпечатано и подписано „Отворено писмо“, аз реших да изложа как стоят нещата всъщност. А сега ще предложа един нов начин за отпечатване беседите на Учителя. Той е много прост и много достъпен. Ще ви го предложа по точки, за да бъде ясен и конкретен:

1. Там, където има Братски кръжоци и изучават Словото на Учителя и има негови последователи, то те трябва да си отделят техния десятък, но да го запазят при себе си и да не го препращат в никаква обща каса, в която всеки бърка без да е изработил тези средства и прави с тях каквото си иска.

2. Ако десет човека за една година отделят една пенсия или една заплатата, което представлява десятък за една година, те спокойно ще могат да финансират издаването на едно томче от беседи на Учителя. С техните пари те ще участвуват сами в реализацията. Пред техните очи и с техните ръце ще се реализира тази идея. Те ще я контролират през всичките ѝ етапи.

3. В почти всички градове на България вече има хора, които могат да набират на компютър текст и могат да осъществят предпечатна подготовка за едно томче. А коректори на сомите текстове, за да изправят някоя печатна грешка ще бъдат онези, които са събирали и давали десятък за Бога. Така те самите участвуват в реализацията на тази идея.

4. Сами ще сключат договор с някоя от печатниците, ще си платят и ще получат отпечатаното томче, които сами ще пуснат за разпространение, а парите ще им се върнат обратно по такъв начин. Със същите пари и с други добавени от следващия десятък ще издадат второ томче. Ако не достигат средства ще се кооперират с някои други братски кръжоци от съседни градове. Ще си платят както трябва, както на онези, които ще подготвят томчетата за печат, така и на печатницата, както и 20% за онези, които ще я продават. Но ще реализират сами десятка си, отделен за Бога.

5. И тогава всеки ще види, че със собствения си десятък работи за Бога и за Словото на Учителя и пред неговите очи той е реализирал една идея. Това е пътят, друг път няма. Ще си създадете комисия от 3-4 човека, които да движат този въпрос. Може някой да поиска да създаде еднолична фирма за

печат. Това не пречи, а улеснява нещата, защото самите средства ще се контролират от местните Братства. По този начин щеше осъществя печатането на неиздадените беседи и ще се разреши този въпрос един път завинаги: да не се краде, да не се унищожава, да не се гори с нови методи на действия и да не се отклонява десятъка за Бога, освен за това, че той е определен за печатане на Словото на Учителя.

6. Вие ще бъдете свободни да се реализирате, но има само едно условие, а то е следното: Да се печати по оригинал без никакви промени.

Контрола на предпечатната подготовка и самото отпечатване се контролира и осъществява от самото местно Братство. Не се позволява даването на материали на разни издатели, които искат да печелят пари от това.

7. Онези, които са съгласни с това мое предложение непременно да са последователи на Учителя Петър Дънов, не само в думи, но в Слово, Дух и Дела. А това е много лесно за проверка. Има различни начини, които са известни.

Вероятно ще се появят и някои съпътстващи въпроси за решаване. Но те ще се разрешат. Ще да видите онова, което сами ще осъществите, че то ще израстне и ще даде плод, който вие сами първо ще откъснете. И тогава такъв плод има и носи благословение и вие ще го раздадете на жадуващите души за Словото на Учителя. Всеки българин може да чете и всеки българин може да спечели толкова пари, че с тях да си купи едно томче от вас.

8. А пък софиянци ще имат възможност да докажат какво могат да направят със своя десятък. Дадени са им две годишнини от неиздадените беседи на Учителя Дънов, което прави четири томчета и нека да ги издадат по оригинал.

Ако това направят, ние ще им ръкопляскаме и ще си купим томчетата. А дотогава ще чакаме. И ще видим дали ще стане „чудо“, че да ги издадат или ще видим само „чудесиите“ им. Но непременно ще дочакаме, за да проверим. Защо става така, а не иначе? Това е написано в „Изгревът“, том I., стр. 616-617 в „Дяволът и неговите два крака“. Всеки може да си го прочете и след това лично да си го провери.

9. Сега е времето на Словото на Учителя да се отпечата в неговия оригинал.

Словото на Учителя Петър Дънов е Словото на Всемирния Учител Беинса Дуно, което е Слово на Бога. Амин.

29. БЕЛЕЖКИ КЪМ ТОМ II. НА „ИЗГРЕВЪТ“

В този том са допуснати някои грешки. Едни, които са свързани с изписването на дати и което е най-интересното, въпреки корекцията те отново се въведоха погрешно. А защо? Защото историческите дати представляват пресечна точка на космически сили и всеки, който ги изписва в един такъв труд е подложен на тяхното въздействие и винаги се бърка по нещо. Тук случаят е такъв:

1. На стр. 9. е написано, че Петър завършва на 25.юли 1986 г. в гр. Свищов. Да се чете 1886 г.

2. Заминава през м. август 1878 г. за САЩ, да се чете 1888 г. Тук цифрите са сбъркани при набора.

3. На стр. 10 е отбелязано, че рождения му брат Атанас е първороден в семейството, а сестра Му Мария е второто дете. Това е грешка и да се поправи като се обозначи, че първородното дете е Мария, второто дете е Атанас, а третото дете е Петър Константинов Дънов.

4. На стр. 11. на 34. ред е направена същата грешка и следва да се поправи по горния начин. Тези грешки се дължат на невнимание на съставителя на сборника понеже в първоначалния текст са дадени както трябва, но при преписа са разменени местата им, поради обемистия материал за въвеждане.

5. На стр. 355 от N 46 е отбелязано с думи 1944 г. като заглавие. Да се чете 1941 г. Това е грешка при набора.

6. На стр. 355. под същото заглавие се започва с думите: „През 1944 г. да се чете 1941 г. Грешката е при набора.

7. На стр. 358. е отбелязано точно датата 13.XII.1941 г., когато България обявява война на САЩ, Англия и Франция. написано е 28.X.1994 г. Да се чете 28.XII.1944 г. Грешката е при набора.

8. На последната фотография текста да се чете: ... след оздравяването Му през месец август 1936 г....“.

30. БЕЛЕЖКИ КЪМ ТОМ III. НА „ИЗГРЕВЪТ“

1. На стр. 115., на 20 ред е написано: „Настоящите са стенографирани от мен“. Да се чете „Настоящите са дешифрирани от мен“. Грешката е при набора. На края на книгата е отпечатан оригинала с подписа на Борис Николов.

2. На стр. 264 е отбелязано за Атанас Буров следното: „Той бе индустриалец преди 9.IX., взимаше участие в политически живот и беше министър в последното правителство.“ Това изречение отпада, защото тук е сгрешено, защото въпросния Атанас Буров, който е бил министър при последното правителство е роден на 30.I.1875 г. и починал на 15.V.1954 г. А тук се отнася за събития около 1960 г. Така че инженерът Буров е съименик на министър Буров и поради това е направена тази грешка, която се коригира.

3. На стр. 321. е отбелязано името на музиканта Добринка Стратева. Това е грешка при набора и да се чете Добринка Ставрева.

Поради това, че корекцията е правена лично от мен вероятно има някои правописни и печатни грешки, които всеки сам може да поправи. Въпреки желанието ми да се намерят коректори, които да поправят правописните и граматически грешки, не можах да се намерят такива, понеже тези, които се явяваха се нахвърлят веднага да променят текста и съдържанието, което аз в никакъв случай не мога да допусна. По-добре е да останат правописни и печатни грешки и дори граматически такива, но да остане непокътнат предложението от мен материал. За мен това е най-важното в настоящия етап.

31. БЕЛЕЖКИ КЪМ ТОМ IV. НА „ИЗГРЕВЪТ“

В този том са представени автори, които са били живи участници през времето на Школата на Учителя Дънов. Разказите са автентични и са потвърдени с декларации, чиито оригинали съществуват и се пазят. Някои от авторите са още живи, а заминалите също са живи чрез магнетофонните им записи, които съхраняваме.

В този том по-определено се показва, че на Изгрева в Школата на Учителя са били застъпени и двете Ложи: на Лявото Посвещение - Черната Ложа и на Дясното Посвещение - Бялата Ложа. Те са имали свои представители в Школата и са описани много добре чрез делата им в тези разкази. И едните и другите имат право на присъствие. И никой не може да ги спре или премахне. Затова те днес съществуват и утре ще бъдат пак там на същото място. Но съ-

ществува и Космическа Ложа, която управлява тези две Ложи. Това е Всемирното Велико Бяло Братство. Всемировият Учител Бейнса Дуно, Учителят Дънов дава как ще се разреши въпросът: „Само когато Злото стане слуга на Доброто, тогава Любовта ще възцарува на земята.“

В този том е поместено „Призванието“ с обяснителни бележки, защото е необходимо неговото проучаване от сегашното поколение българи, за да могат да се определят и видят, че техния път е с Русия и Славянството.

Поместен е разделът: „Духът на Истината и Духът на Заблудението“, той е необходим и нужен за онези, които трябва да се определят кому да служат и какъв Господар да си изберат. В този сегашен свят без Господар и без Слуги не може. Всеки слуга се познава по Господаря си.

Когато в някоя къща се запущат комините и печките димят и опушват и задушават всички, то стопанинът на къщата извиква един човек наречен „коминочистач“, който ги отпушва и изчиства. Тогава печките продължават отново да горят без да опушват и стопанина е доволен от тях. А коминочистачът понякога се очерна от саждите и от пушека на комините. Но той е почернял отвън, защото му е такава работата - да отпушва задръстените комини. А като се измие той отново е чист - и отвън и отвътре.

Понякога Учителят е натоварвал някои лица да станат коминочистачи и да отпушват задръстените съзнания от пушека от чужди внушения на някои Негови последователи.

Когато в някоя къща се задръсти канала и отводната тръба на клозета, то всички нечистотии и извержения нахълтват в къщата и се вмирихва цялата къща. Тогава стопанина на къщата извиква един човек наречен „каналджия“, който ги отпушва. По някой път „каналджията“ смърди, мирише, защото чисти изверженията на стопанина на къщата. Но такава му е службата. А той всъщност не смърди, но миризмата около него, която е чужда и тя е на стопанина.

Понякога Учителят Дънов е определял някои лица да станат временно изпълняващи ролята на „каналджия“, за да отпушат канализацията на Изгрева, която се задръства от зловерни постъпки на учениците Му в Школата. Имало е много такива случаи. Има ги и сега. затова са публикувани десетки подобни случаи в „Изгревът“, том I-IV.

Затова не пречете на онези, които отпушват запушените комини и отприщват задръстените канали, защото без тях ще загинете - ще се задушите и ще се удавите. Те са ви необходими. Без тях не можете да дишате и дори да живеете. Както у човека трябва да се поддържа изрядна канализация в организма му, за да се отвеждат навън непотребните вещества, така и в едно общество независимо какво е то, трябва да има подобна канализация. Тази канализация се поддържа от хора, които са поставени да изпълняват такава служба. Те са ценни, необходими и без тях не може. В такива случаи Учителят е казал: „Без един не може. Без един не може да се склочи кръга и да протече живота в него“.

Ето защо бе подбран по този начин този авторски колектив в том IV. на „Изгревът“, защото изобилствува с такива случаи, където се вижда как Учителят поотделно и лично ги е разрешавал.

Ето защо бе поставен в този том IV. и този раздел „Духът на Истината и Духът на Заблудението“, за да се отпуши онова, което е запушено и да се отприщи онова, което е задръстено. Отнася се за онези, на които е необходима чиста и проходима канализация. А за другите ще бъде само едно поучение.

Накрая искам да благодаря на Жанета Йорданова от гр. Русе, която от-

ново пожела и ни закупи за IV. том на „Изгрева“ хартия „паус“, необходима за последният етап на предпечатната подготовка на книгата. Това е еден пример как предишният, отдавна заминал ръководител на Русенското Братство Йордан Новаков продължава днес отново да работи чрез дъщеря си. Благодарим му!

Предварителният машинописен текст бе осъществен от Марийка Марашлиева. Да се прехвърлят магнетофонните записи за този обемист том бе изключително трудно, защото почти на всяко изречение се спира магнетофонната лента, за да може говорът да се прехвърли на пишеща машина. Тя работи около шест месеца и успя да издържи. Ето какво значи саможертва на другите в името на един Висок идеал.

Ние не работим за себе си, а за Школата на Учителя Дънов.

Съставител и редактор на том IV на „Изгревът“.

Вергилий Кръстев

ОБЯСНЕНИЕ

1. Всички декларации с техните оригинални подписи се съхраняват и не ги публикуваме, за да може на тяхно място да отпечатам снимков материал.

2. Всички снимки са получени лично от съавторите на „Изгревът“, том I-IV с право на публикация, за да се документира присъствието им.

ЕДНО МАЛКО СЪОБЩЕНИЕ

Онези, които желаят със своя принос да участвуват в издаването на следващия том V на „Изгревът“ ще бъдат приети радушно.

Сумите, които ще връчат, могат да бъдат върнати до 3 месеца след излизането от печат на книгата, след като се продадат необходимите книги за възстановяване на сумите.

Онези, които желаят за връчените суми могат да получат съответно книги, които могат да подаряват или продават по свой избор.

За целта предварително е необходимо уточняване. В момента пари не се приемат.

Желаещите могат да се обърнат на адрес: Вергилий Николов Кръстев, ул. „Васил Друмев“ 1, София 1505, тел. 44-79-53.

Благодаря! Вергилий

СЪДЪРЖАНИЕ

ТОМ IV

I. Призвание към народа ми

1. Призвание към народа ми - 4
2. Молитва за българския народ - 10
3. Обяснителни бележки към „Призванието“ - 12
4. Славянската писменост - освещението от Светия дух - 16
5. Небесният знак - знак Божий - 18
6. Заветът на Бога - Елохим, Единнаго Бога - 25
7. Цветове-лъчи за „Призванието ми“ от Учителя - 30
8. Цветове-лъчи за песните на Учителя с „Призванието“ - 33
9. Ели-Бог, Елохим, Елохил - 36
10. Рождената дата на Учителя Петър Дънов - 42
11. Събота - ден за Господа - 44
12. Денят неделя - Възкресение - 45
13. Денят на пролетното и есенното равноденствие - 46
14. Ден на равноденствието - 47
15. Съботната година - 47

II. Галилей Величков

По неговите стъпки, част I

1. И слънцето ни обича - 52
2. Последната Паневритмия с Учителя на връх Мусала - 52
3. Минало, настояще, бъдеще - 61
4. Ученикът Аверуни - 63
5. Банята - 67
6. Лодката - 68
7. Един ден от летуването на Рилските езера - 72
8. Големият въпрос - 75
9. Елате с мен - 76
10. За празника - 78
11. Вие учителите... - 79
12. Добрата оценка - 81
13. Трите изпита - 83
14. Нестинари - 88
15. Златният век - 91
16. Двете ръце - 93
17. В тяхната аура - Швейцария - 95
18. България - 97
19. Бялата смърт - 99
20. Последната кибритена клечка - 100
21. Двете свещи за дядо Благо - 103

В неговата аура, част II

22. Спите ли... сънувате ли? - 105
23. Пратеници от ангелските светове - 107
24. Далечни гости - 109
25. Планът на небето е такъв - 110
26. Кой е автора? - 111
27. Бележити прераждания - 113
28. Още едно прераждане - 118

29. Кучето от село Батак - 119
30. Златистият котарак - 121
31. Библията - 123
32. Приложните изкуства - 125
33. Луната - 127
34. Лунен химн - 129
35. Иде, иде, иде - 132
36. Изгревът пее и свири - 134
37. Учителят като цигулар - 136
38. Едно предложение на теософите - 138
39. Спомени за първият събор - 140
40. Учителят като преподавател в село Хотанца, Русенско - 141
41. Старозагорският адвокат Иван Желязков Сливков, състудент на Учителя в Америка - 143
42. Дядо Петър Тихчев - 143
- Под небесната дъга на Словото, част III**
43. Среднощен посетител на Учителя - 144
44. Гаранция - 145
45. Събрание за осъждане - 146
46. Политическа криза - 147
47. Заспалите часови и запазените глави - 148
48. Хиромантия и човешката съдба - 149
49. Послание към Тита - 150
50. Нямах карма - свободен си - 151
51. Часовникът, който не бе курдисан - 152
52. Колко трябва да бъде висок на ръст Мирвия Учител? - 153
53. Длъжност - куриер - 154
54. Одеалото на Гръблашева - 155
55. Михалаки Георгиев и Иван Вазов - 156
56. Чувал брашно за комуната - 157
57. Конят и Никола Гръблев - 159
58. „Не е от нашите?“ - 160
59. Спиритисти на Изгрева - 161
60. Дъщерята Савка и майката Тереза Керемидчиева - 162
61. Как Константин Иларионов не си реши задачата - 164
62. На, целувай десницата ми - 165
63. Савка и телескопа на Учителя - 166
64. Журналисти на Изгрева - 167
65. Трите тръна в плътта ми - 169
66. Верни и предани приятели - 171
67. Човешките флуиди и река Сена - 172
68. Учителят като лечител - 173
69. Пробудените човешки съзнания - 175
70. Светлината за другите - 175
71. Хвърчилото закачено за влака - 175
72. Екскурзия със салдо нула - 176
73. Прераждания и спомени - 177
74. Кой бяха моите неприятели в службата - 178
75. Народи и личности от историята при Учителя - 179
76. Светлото същество - 180
77. Братството си е Братство, но сиренете е с пари - 181
78. Чистотата на Рила и човешките взаимоотношения - 182
79. Кога започват страданията - 183
80. Ангелите - 184
81. Приемната на Учителя и Посетителите - 185

82. Скрижалите на Духа - 186
83. Беседите - 187
84. Змиряят -
85. Аудиторията на Учителя - 189
86. Концерт на квартета в салона на Изгрева - 190
87. Молитва - 192
88. Съдбата на света и кармата на народите - 192
89. Бомбардировките - 193
90. Зелената повиквателна - 195
91. Топлата питка - 196
92. Как ще се разреши световната карма - 197
93. Под небесната дъга - 198
94. Бурният ден - 198
95. Войнишките подаръци - 199
96. Времето на Злото и времето на Доброто - 200
97. На път за Голгота - 201
98. Сили на Създанието и сили на Разрушението - 203
99. Вълната на злото и търпението - 204
100. Учителят и цигулката - 205
101. Музичиране - 206
102. Българската песен - 207
103. Песента „Блудният син“ - 207
104. Музикантите на Изгрева - 209
105. Учителят и музиката - 210
106. Задачата с левчето - 212
107. Белия костюм за белия брат - 214
108. Учителят и българите - 217
109. Игнат Котаров - 218
110. Двете необикновени прераждания - 219
111. Мъжът и жената - 220
112. Скъпоценните камъни - 220
113. Разпродажбата на Изгрева - 221
114. Цената на една кореспонденция - 222
115. Писмо на Учителя до Паша Теодорова и Савка Керемидчиева - 222
116. Писмо от Учителя до учениците - 224
117. Писмо от Учителя - 225
118. От къде идваше Учителя - 225
119. Паневритмията - 225
120. Учителя за Паневритмията - 232
121. Спомените на Галилей Величков - 233
122. Декларация - 235
123. Биографични бележки - 236
124. Творчеството на Г. Величков - 239

III. Нестор Илиев - „Божествена партия“

1. Бедното момче става лекар - 242
2. Болният фабрикант - 243
3. Богатството и болестта - 244
4. Папа Пий XI и Учителя Дънов - 244
5. Владиката Стефан и Учителя Дънов - 245
6. Обещаното заминаване - 246
7. Оздравяване - 247
8. Болните сливици - 248

9. Цената на вегетарианството - 248
10. Чорапите и бомбите - 249
11. Рудолф Щайнер и Боян Боев - 249
12. На бодлива крава Господ рога не дава - 250
13. Изгонената болест - 250
14. Кой спаси евреите от лагерите на смъртта? - 251
15. Дърводевец и сладко - 252
16. Бръснарите - 253
17. Д-р Стефан Кадиев - 253
18. Събота - денят на Господа - 254
19. Брат Ради и патриарх Ефтимий - 254
20. Дядо Благо и Климент Охридски - 255
21. Пеню Киров - 256
22. Брат Темелко иска прошка - 256
23. Болшевиките и България - 256
24. Пистолетът - 257
25. Костилката и вишната - 258
26. Писателят и наградата - 258
27. Пътницата - 259
28. „Бог ни люби“ - 259
29. Белите братя - 260
30. Плодното дърво - 260
31. Димитър Звездински - 260
32. Ангели ходят по земята - 261
33. Сутеренът и общото хранене - 262
34. Нестор от село Тресонче идва в България - 263
35. Среща с Учителя - 264
37. Теофана Савова - 265
38. Фотографът Васко Искренов - 266
39. Френската палатка - 266
40. Македонци на Изгрева - 267
41. Трифон Кунев - 268
42. Мария - захарната - 269
43. Пътят за Латвия е свободен - 270
44. Борис Рогев - 270
45. Георги Томалевски - 272
46. Гуменки за рожден ден - 273
47. Симеон Радев - 273
48. Д-р Миркович - 274
49. Послушание - 275
50. Истинското лекарство - 275
51. Монсенъор Ронкали и папа Йоан XXIII - 276
52. Нападките срещу Учителя - 277
53. Анатемата и владиката Симеон Варненски - 278
54. Дом за приеми и гости - 279
55. Ненадейни срещи - 279
56. Д-р Дафинка Кьорчева - 280
57. Сава Калименов - 281
58. Кармата на Г. Томалевски - 281
59. Божествената партия - 282
60. Декларация - 284

IV. Илия Узунов - „Вечният Дух и младостта на Учителя“

1. Вечният Дух и младостта на Учителя - 286
2. Укротяване на коня - 287

3. Идеи и дела - 288
4. Дядо Благо - 288
5. Друг път няма - 289
6. Силата на идеите и силата на вярата - 289
7. Общ обяд и нови дрехи за концерт - 290
8. Словото и музиката - 291
9. Пликът с парите - 291
10. Търпението - 292
11. Заблуждение и примамки - 292
12. Къде е Бялото братство? - 293
13. Небето няма да разреши - 294
14. Кой работят и кого славят? - 294
15. Великото откритие - 295
16. Една идея и нейната реализация - 295
17. Кредитори и творчество - 296
18. Кредитори и умът на човека - 296
19. Неосъществената идея - 297
20. Невъзможно изобретение - 298
21. Петиция срещу Учителя в град Велико Търново - 298
22. Пещта на обществена безопасност и държавна сигурност - 299
23. Страданията на Учителя и интелигенцията - 300
24. Желязните аргументи - 300
25. Опасни истини - 301
26. Защо не се приложи Паневритмията в българското училище - 301
27. Мелодията пристигна - 303
28. Песента „Мирът иде“ - 303
29. На Рила с Учителя - 305
30. Последната екскурзия с Учителя на Рила - 305
31. Декларация - 306

V. Драга Михайлова - „Мигът на вечността“

1. Как хванахме мигът на вечността - 308
2. Небрежност - 309
3. Слънцето на цялата вселена - 309
4. Мълчаливият разговор - 311
5. Да прогледнеш чрез Словото на Учителя - 312
6. Чудесата - 312
7. Кой и как си търси белята - 313
8. Бомбата, която знаеше къде да падне - 314
9. Опитностите на най-духовната ни сестра - 314
10. Ябълка от Учителя - 315
11. Траурът на България - 316
12. Изгревът и духът на Словото - 317
13. Бурята и мътната вода - 319
14. Лепта за Господа - 320
15. Голямата заблуда - 320
16. Кошница пълна с кайсии - 321
17. Истинският паметник - 322
18. Не коригирай и не възпирай Божественото - 323
19. Савка Керемидчиева и ученикът Аверуни - 325
20. Старият брат - 326
21. Тереза Керемидчиева - 327
22. Как да се играе Паневритмията - 332
23. Братски песни за Учителя - 333
24. Стопанката на Бивака - 334

25. Опит с три показалеца - 334
26. Пръстът на балерината - 335
27. Лечение за славата Божия - 335
28. Защо на Изгрева не се построи дом за Братството - 337
29. Баницата - 339
30. Звездински - 339
31. Цеко - 340
32. Симеон Симеонов - 340
33. Ганка Парлапанова - 341
34. Кучето - 342
35. Другото куче - 343
36. Помен за сестра Динова - 343
37. Михаил Иванов - 343
38. Кръстю Христов - 344
39. Молитва за дъжд - 345
40. Закон за изобилието - 346
41. Ученички на Изгрева - 346
42. На разпятие заради Христа - 347
43. Кръстницата - 350
44. Времена и школа за мълчание - 351
45. „Ето колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие“ - 352
46. Кога пътят е затворен - 353
47. Кой не признава земните закони - 354
48. Историята на една снимка и една шпионка - 355
49. Съдбата на братските ръце - 357
50. По няколко думи - 358
51. Малкото кандилце - 358
52. Вместо заключение - 359
53. Декларация - 360

VI. Методи Константинов - „Човекът по пътя на Космическата спирала“

1. Детски години - 362
2. Великата среща - 363
3. Манастирската килия - 366
4. Решителната среща в бялата къща - 367
5. Първият ден на пролетта - 368
6. Обществото около Учителя - 369
7. Първите идейни насоки - 371
8. Котвата - 373
9. Учителя и четирите категории съзнания - 376
10. Младежките събори - 377
11. Елипсата около котвата - 379
12. Студентският кръг - 381
13. Двата разностранни триъгълници - 381
14. Трите мистерии в битието - 385
15. Космичната вълна на Любовта - 386
16. Звездният свят - 394
17. Духовната група около Учителя - 396
18. Едно странно действие - 396
19. Край на първо действие - 398
20. Международната обстановка и България - 403
21. Пътят на посвещението - 404
22. Голямото знание - 406

23. Бялата раса и трансформациите на съзнанието - 407
24. Пред прага на мъдростта - 412
25. Змията ментора - 415
26. Погледът на мъдреца - 417
27. Тесният път на ученика - 421
28. Връзката между самосъзнанието и свръхсъзнанието - 422
29. Светлът салон на Изгрева - 424
30. Пътят на Истината - великото посвещение - 427
31. Няколко бележки - 429
32. Синът на Учителя - 430
33. Третият приятел - 432
34. Астрокосмична синтеза - 434
35. Младежките събори - 438
36. Анархизмът и новото учение - 446
37. Пътят е открит - 449
38. Следването ми в чужбина - 450
39. Равносметката - 454
40. Външният кръг на света, равносметка на личности и съдби - 458
41. Външният кръг на Школата - 458
42. Години на възрастване и възмъжаване - 460
43. Бракът в Школата - 461
44. Мъжът и жената в Школата - 461
45. От всяко дърво свирка не става - 463
46. Цанка Екимова - 464
47. Рене Генон - 464
48. Борис Георгиев - 467
49. Години на изпитание - 468
50. Славянството в опасност - 470
51. Цар Борис и Учителят - 472
52. Неизбежният завой - 473
53. Голямата бомбардировка - 474
54. Стефан Кирсанов - 476
55. Тайната на 20 глава от откровението на Йоана - 476
56. Важни моменти в село Мърчаево - 480
57. Вълшебният ключ - 484
58. Бурни аспекти - 485
59. Трудни моменти - 487
60. Балтонът на Учителя - 490
61. Краят на едно велико начало - 492
62. Великата формула - 494
63. Трите ложи и шестата раса - 497
64. Любомир Лулчев - 501
65. Елиезер Коен - 505
66. Литературно творчество на Изгрева - 507
67. Как бе издадена книгата "Учителят"? - 512
68. Самозванецът - 515
69. Кой как посрещна книгата „Учителят“? - 516
70. Михаил Иванов - 517
71. Бертоли - 521
72. Тодор Стоименов - 522
73. Списание „Всемирна летопис“ - 523
74. Сновидение преди разкола на Изгрева - 524
75. Разривът - 526
76. Недоразумения - 528
77. Служителите на двете ложи - 530

- 78. Спасяването на евреите - 533
- 79. Борби и изпитания - 535
- 80. Сътрудниците - 537
- 81. Възпоминание - 540

VII. Вергилий Кръстев - Духът на Истината и Духът на Заблудението

- 1. „Разпни го“ - 546
- 2. Изгревът и боклуците от Кина Рангелова - 550
- 3. Пеню Ганев - 554
- 4. Стоянка Илиева - 558
- 5. Сава Калименов - 563
- 6. Мория и „Агни Йога“ в България - 566
- 7. Как и защо се издаде „Агни Йога“ - 571
- 8. Олга Славчева - 575
- 9. Николай Дойнов - 577
- 10. Димитър Грива - 579
- 11. Илия Узунов - 582
- 12. Никола Нанков - 585
- 13. Теофана Савова - 589
- 14. Буча Бехар - 590
- 15. Ирина Кисьова - 592
- 16. Наталия Чакова - 593
- 17. Димитрина Антонова - 594
- 18. Лиляна-Цветана Табакова - 595
- 19. Жечо Панайотов - 600
- 20. Мнимият арестант от Жечо Панайотов - 605
- 21. Елена Андреева - 608
- 22. Организираната лъжа - 614
- 23. Отговорът - 615
- 24. Първородство за паница леща - 618
- 25. Изгревът и тресавището - 621
- 26. Моят персонален отговор на подписалите „Отворено писмо“ - 631
- 27. Въпроси, които чакат отговор - 637
- 28. Защо не се печатат неиздадените беседи на Учителя Дънов - 642
- 29. Бележки към том II. - 645
- 30. Бележки към том III. - 646
- 31. Бележки към том IV. - 646

Съставител и редактор
д-р Вергилий Кръстев

Главен сътрудник и предварителен машинопис
Марийка Марашлиева

Предпечатна подготовка
Величка Халембакова